This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

154f
RBS

Eduard Fraenkel

3/6

Edward Fraenkel

1942

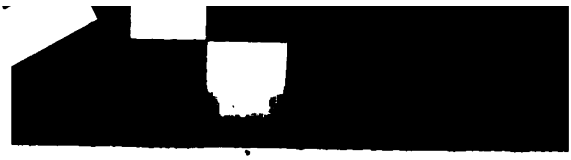

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS MEDEA

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY, A. M.

ACCEDUNT

GODOFREDI HERMANNI ADNOTATIONES.

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI.
MDCCCXXII.

ASHMOLEAN
OXFORD
MUSEUM

LECTORI S.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quae de Euripidis Medea post Porsonum aliosque a me quoque edita monitum te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensionis multo melioris exiguam sane spem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transcursu explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quam maxime digna est haec tragoedia, quae legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tollendis ingenium exerceant viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretem ex eorum genere, qui in Terentii comoedias, verbi caussa, aut Juvenalis satiras commentarios quos vocant perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo nemo ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas super hac fabula scripsit, easque multo magis in lectione constituenda quam in interpretatione occupatas. Itaque operae pretium facturus mihi visus sum, si provinciam ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis Medeae illustrandae operam dedissem, quam Valckenarius et Marklandus, viri de his literis praeclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticae promovendae student, id mihi etiam concessum iri existimavi, ut occasione dicendi a poëtae verbis sumta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicare conarer, regulas grammaticas novas proponerem, aut antiquas confirmarem, quicquid vellem

denique dicerem, quod ad hanc artem pertineret, neque nimis longe a proposito abesset. Curavi tamen, ut plerique hujusmodi excursus a primaria annotatione separati in imam paginam rejicerentur, quo facilius pro cujusque arbitrio aut legi aut praetermitti possent.

Recensio mea paullo diversa est a Porsoniana. Habui enim in ea facienda subsidia quaedam, quibus caruit omnino Porsonus, aliaque, quibus uti quidem potuisset, si voluisset, non tamen usus est. Illa mihi suppeditavit bibliotheca Vaticana, haec vero nostra Bodleiana. Hinc factum est, ut quoties ad scriptos codices provocandum esset, majorem judicandi facultatem mihi quam illi datam arbitrarer.

Tragoediae subjecta legitur collatio editionis Aldinae, de qua plura dicere supersedeo, cum simillima sit ei, cujus rationes in praefatione ad Heraclidas exposui. Lectiones vero e regione poëtae verborum in margine positae, eae fere sunt, quae nec temere admittendae nec temere rejiciendae mihi videbantur. Partim librorum auctoritate nituntur, partim e conjectura natae sunt. Hunc locum etiam Aldinae scripturae dedi, quoties parum abfuit, quin eam retinerem, aut ab aliis expulsam revocarem.

Annotatione ferme tota typis descripta, ad me allata est nova scholiorum editio, quam codicibus Florentinis adjutus fecit Augustus Matthiae. Quam simul inspexi, partem aliquam telae meae retexendam vidi. Sed hoc alias fortasse fiet. Nunc obstant temporis angustiae, quae ad alia negotia properare cogunt. Eadem caussa obstabat, quo minus indicibus satis copiosis instructus liber prodiret.

Dabam Oxonii, ipsis Kal. Sextil. A. D. MDCCCXVIII.

INDEX CODICUM.

ROM. A. Vaticanus 909. bibliothecae Vaticanae, bombycinu, scriptus saeculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum judice audivi. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet bibliotheca Pontificia, hunc praestantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complectitur novem tragoedias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossae interlineares, necnon variae lectiones, quarum nonnullae ab ipso codicis scriptore additae sunt, pleraeque vero a diversa eaque non una manu. Textum hujus fabulae, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quae lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana *ἐκδόσει* conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, praeter panca in Rhesum quae nuper protulit Matthiae, nondum edita sunt. Quae pertinent ad Troadas, fortasse non nisi in hoc codice Romano exstant. Certe bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragoedias colligendis usus est Matthiae, nullum codicem habet, ipso teste, qui eam tragoediam complectatur.

ROM. B. Palatinus 98. ejusdem bibliothecae, olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus. Easdem fabulas habet quas A. eandemque recensionem exhibet. Sed ejus apparatu critico destitutus est. Fortasse ab A. derivatus est, non tamen ab eo descriptus, ut uno argumento ostendam. Edidit Aldus v. 689. *Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.* Lascaris vero, *Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.* Cum Lascari consentiunt Rom. A. aliique codices plerique. In Rom. B. vero legitur, *Κρέων μ' ἐλαύνει τῆσδε γῆς Κορινθίας.* Vix fieri potuisset, si B. ab A. descriptus esset, ut *φυγάδα* in *τῆσδε* mutaretur. Talis error neque ab oscitatione scribae, neque a perverso eius judicio

commode oriri potuit. Verum si librarius codicis B. in exemplo suo hanc scripturam reperit, *Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας*, metrumque juvare voluit, nihil praeter solitum fecit, quod genuinam vocem expulit, spuriam retinuit. At septenarius ille a scriptura codicis A. non minus facile derivatur, quam ab eo scriptura codicis B. Toties enim apud tragicos recte legitur *τῆσδε γῆς*, ut librarii per oscitationem saepe scripserint *τῆσδε γῆς*, ubi solum *γῆς* scribendum esset. Eam scripturam, quam librarium codicis B. in exemplo suo reperisse conjicio, ipse in codice C. reperi, qui recensionem prorsus diversam exhibet. Imo v. 276. in ipso Rom. A. legitur, *τίνος μ' ἕκατι τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον*. Hic etiam *τῆσδε* servat B. Sed ut constaret versus, *ἀποστέλλεις* in *στέλλεις* mutavit librarius. Ut in his duobus versibus, ita alibi passim criticum agere conatus est, idque eo successu, ut loca multa jam in A. depravata, depravatiora reddiderit. V. 254. recte Aldus, *τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι*. Rom. A. vero, *τοσοῦτον δὲ σοῦ*, unde Rom. B. *τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ*. V. 456. Aldus, *οὗτοι Θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία*. Rom. A. *οὗτοι Θάρσος τόδ' ἐστίν*. Rom. B. *οὗτοι τόδ' ἐστὶ Θάρσος*. V. 572. Aldus, *λέγειν τε δεινός. Ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος*. Rom. A. *Ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος*. Rom. B. *Ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος*. V. 1155. Aldus, *χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος*. Rom. A. *κείμενος κόσμος*. Rom. B. *κόσμος κείμενος*. Plura exempla in annotatione dabo.

ROM. C. Palatinus 287. ejusdem bibliothecae, membranaceus, saeculi fortasse decimi quarti[a]). Exstant in eo fabulae viginti; Sophoclis Antigone, Oedipus Coloneus, Trachiniae, Philoctetes; Euripidis Andromache, Medea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae; Aeschyli Prometheus,

a) Duarum Sophoclis fabularum, Oedipi Colonei et Trachiniarum, cum hoc codice collatio in bibliotheca Bodleiana servatur. Libri nota est Dorvill. X. 1. 3. 6. Collator codicem saeculo undecimo scriptum monet. Mihi aliisque longe recentior visus est. Utriusque Palatini mentio est in Fr. Sylburgii Monumentis Pietatis et Litterariis, quem librum reperire nondum potui. Vide Beckii Recensionem Codicum et Editionum p. xiii.

Septem ad Thebas, Persae [b]). Scholia nulla, si bene memini, neque frequentes glossae et variae lectiones. Recensio in Medea saltem ita cum Aldina consentit, ut saepe solus Rom. C. Aldinam scripturam exhibeat. Cujus consensus exempla singulis fere paginis praebebit annotatio mea. Nonnullae lectiones Aldinae, quae facile pro mendis typographicis accipi possent, a codice tamen agnoscuntur. Cujusmodi sunt τυράννων (quam praetermisit Porsonus) v. 41. πείσαντι v. 573. πολεμίους v. 764. Codex etiam saepe cum Aldo et Lascari consentit, ceteris omnibus, quorum scripturam novimus, diversam scripturam exhibentibus. V. 83. edidit Aldus, ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται. Sic etiam Lasc. et Rom. C. Ceteri Romani κακὸς ὤν, quod in aliis plerisque aliquando repertum iri credo. Iidem quatuor Romani v. 350. οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει. Sed C. recte δράσεις, ut Lascaris et Aldus. Hi tres etiam v. 919. λεπτὸν τι πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον pro στέφος, quod admisi. Si Aldinam scripturam eadem constantia ubique exhiberet hic codex, parum utilitatis attulisset ejus collatio. Sed multum abest, quin semper cum Aldo conspiret. Aldus edidit partim recte partim male δεσπόταις v. 60. λόγους v. 80. κακοῖσιν v. 109. ἔρος v. 140. συνδικάσει v. 155. καρδίας χόλον v. 240. φίλων v. 241. φόνου v. 258. ἔρηρε v. 316. 407. οὐ ψευδὴς v. 358. εἰς μὲν v. 402. πατρίων v. 420. διδύμους v. 421. ξένᾳ v. 422. ἀμφέπων v. 467. ἐχθραίνων v. 542. σαυτῇ φυγῇ v. 597. κρίνει v. 627. ὦ δῶμά τ' ἐμὸν v. 628. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. πάρεσται v. 642. Κἀμοὶ φίλος v. 645. et ita deinceps. Codices tantum non omnes in horum plerisque diversam scripturam exhibent. Rom. C. in omnibus. Habet etiam lectiones haud paucas, diversas quidem ab Aldinis, sed non minus diversas ab iis, quas exhibent ceteri Romani. Cujusmodi sunt δόμον pro φόβον v. 474. χέρας pro δέμας v. 518. καλῶς γὰρ οὖν pro καλῶς γ' ἂν οὖν v. 575. μὴ δρᾶσαι

b) Eodem ordine Rhesum, Ionem, Iphigeniam in Tauris, Iphigeniam in Aulide et Hippolytum exhibet codex Laurentianus plut. xxxii. 2. apud Bandinium T. II. p. 124. Consentiunt, nisi quod Hippolytum omittunt, Regii Parisienses 2817. et 2887. Musgravii G. et E. Quatuor codices igitur, in his saltem fabulis, communem originem habuerunt.

pro *μὴ δράσειν* v. 731. *δώσει* pro *τίσει* v. 784. *τρέχουσα* pro *τρέμουσα* v. 1138. *ἀπώλλυτο* pro *ἠγείρετο* v. 1153. *δρῶσα* pro *τλᾶσα* v. 1295. *ἐκ δόμου* pro *ἐκ δόμων* v. 1297. *προσθεὶς* pro *προθεὶς* v. 1323. *νεόδμητοι* pro *νεοδμῆτες* v. 1333.

ROM. D. Vaticanus 910. ejusdem bibliothecae, chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium jam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Leguntur in eo Sophoclis Ajax ab initio mutilus, Antigone, Electra, Oedipus Tyrannus, Dionysii Periegesis, Euripidis Hippolytus et Medea. Hunc codicem et sequentem, qui vix melioris notae est, parum diligenter contuli, neque vitiosas eorum lectiones, praeter eas, quae ad rem meam facere videbantur, enotavi. Vix unus enim fabulae versus est, quin in alterutro eorum, vel etiam in utroque, mendose scriptus sit. Aegre tamen iis omnino caruissem. Haud raro enim meliorem scripturam exhibent quam tres priores. Uterque, exempli caussa, *δεσποίνης* habet v. 57. ut A. B. C. minus recte *Μηδείας*.

ROM. E. Vaticanus 1421. ejusdem bibliothecae, bombycinus. Complectitur praeter alia Euripidis Hippolytum et Medeae dimidiam fere partem. Desinit in v. 748. Desunt in eo etiam versus 240—276. Hactenus de Romanis, quorum collatione a me facta ut recte utatur lector, caveat in primis ne unquam silentium meum pro argumento habeat, Aldinam scripturam in uno pluribusve eorum exhiberi. Frequenter enim negligentia mea factum est, longe vero frequentius ipsorum codicum vitio, ut scripturam eorum enotatam non habeam. Hoc semel monuisse satius visum est, quam bis terve singulis fere paginis lacera folia, scripturam humiditate deletam, talesque calamitates memorare.

FLOR. Collatio codicis Florentini ab Is. Vossio facta, quae in bibliotheca Academiae Leidensis servatur. Pertinet ad septem fabulas, Phoenissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum et Troadas. Integram Hippolyti collationem edidit Valckenarius. Ceterarum fabularum non nisi selectam scripturam habemus, partim ab eo, partim a Musgravio publici juris factam. Etsi Hecubam et Orestem praetermisit collator, vix dubitari potest, quin codex, modo integer fuerit, eandem tragoediarum *ἐννεάδα* complexus sit, quam Rom. A. et B. aliique non-

nulli [c]). Monet Matthiae Praefat. ad Eurip. T. I. p. vi. collationem Vossianam conspirare cum codice Florentino quem ipse Flor. 10. appellat, quique apud Bandinium est plut. xxxi. cod. 10. Sed is codex non nisi primas septem tragoedias et Rhesum habet, neque in ullo bibliothecae Laurentianae codice nunc exstant Troades. Ita saltem tradit Matthiae [d]).

LASC. Editio Florentina quatuor tragoediarum, Medeae, Hippolyti, Alcestidis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Saec XV. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem ejusdem familiae. *Hanc editionem*, inquit Porsonus in Praefatiuncula ad Medeam, *summa cum religione, ne dicam superstitione, contuli.* Idem ad v. 293. suae ed. omnes ejus vitiosas lectiones, usque ad minutissimum apicem fideliter se repraesentaturum pollicetur. Sed fidem datam non liberavit. Minores diversitates praetermisit quamplurimas, nonnullas etiam majoris momenti. Quales sunt συνοικήσουσα pro συνοικήσασα in Argumento, τοσοῦτον pro τοιοῦτον v. 613. πατρὸς πατὴρ pro πατὴρ πατρὸς v. 925. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. aliaeque quaedam. Haec attuli, non ut Porsonum indiligentiae insimularem, sed ut ostenderem, difficillimum opus esse accuratam librorum collationem. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis

c) Matthiae Praefat. ad Euripidis T. II. *Quum magna pars hujus tomi jam typis descripta esset, ultro mihi Berolino misit Vir Ill. B. G. Niebuhr collationem diligentissime a se adolescente factam Codicis Hauniensis chartacei, qui novem Euripidis tragoedias, Medeam, Hecubam, Orestem, Phoenissas, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Troades et Rhesum continet. Eo in Rhesi et Troadum demum textu refingendo uti licuit, in prioribus fabulis non licuisse eo magis dolui, quod multas ille praeclaras lectiones suppeditat.*

d) Nescio qua fortuna acciderit, ut duo Troadum exempla e bibliotheca Laurentiana, ut conjicere par est, evaserint. Possidet bibliotheca Monacensis collationem codicis a Petro Victorio Florentino factam, quam cum Laurentiano Plut. xxxii. cod. 2. consentire monet Matthiae p. viii. Sed collatio Troadas complectitur, quae sola Euripidis fabula superstes in eo codice non exstat.

impressum, quo cum chartaceo bibliothecae Regiae Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate*[e]). Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit Analectorum Litterariorum T. I. p. 472. Hinc quidquid ad Medeam pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus meae ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est*, inquit, *editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quae minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*

PAR. A. B. D. E. Quatuor Regii Parisienses 2712. 2713. 2818. 2888. a Musgravio collati, primus etiam a Brunckio, qui Musgravii negligentiam saepe exagitat. De his consulendus Catalogus Codicum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae T. II. p. 542. 543. 556. 566. A. et B. saeculo decimo tertio scripti dicuntur. D. et E. recentes sunt. D. easdem fabulas exhibet quas Lasc. et Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. In utroque scripto libro, secus atque in impresso, primo loco positus est Hippolytus, deinde Medea, Alcestis et Andromache.

PUT. Exemplum editionis Aldinae collatum cum scripto codice manu Christophori Puteani. Vide Catalogum Libr. Imp. Biblioth. Reg. Parisiensis, *Belles Lettres*, T. I. p. 264. Collatio desinit in fine Iphigeniae Tauricae. Usus ea est Musgravius.

COTT. Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianae editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Praeter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique,

e) Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v. 24. usque ad v. 256. editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v. 1198. usque ad v. 1557. porro posterior folii pagina a v. 1597—1425. et prior folii pagina a v. 1426—1452. in Alcestide denique tria folia a v. 16. usque ad v. 162.* His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1557. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestidis versibus 16—162. Hippolyti v. 1597. non primus sed secundus paginae versus est.

si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo *MSS.* appellamus, sed variae lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. haec scripsit: *Ποῖ λόγος ἥκει, Διὰ τῶν μελάθρων; Διὰ γὰρ μελάθρ. etc. MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton in σοῦ legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice ΠΕΝΘΕΤΣ inscribitur. MS. Cott.* Ad Medeam *Veterem Editionem* fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianae, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatae sint, an ex scripto.

MAG. Vide Annotationem ad v. 12. p. 79. Tam verba *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, quam ipsae lectiones Scaligeri manu scriptae videntur, qui ex alieno libro in suum eas transcripsit. Ex auctione librorum Dorvillianorum, quae Londini a. 1804. facta est, in Museum Britannicum venit exemplum Hervagianae primae, quod easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet, si his verbis, quae in vacua pagina titulum respiciente scripta sunt, fides habenda est: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose.* Hunc librum exstare nesciebam, cum hunc indicem codicum typographo describendum primum detuli. Jam tamen persuasum habebam, Magium, modo is collationis auctor fuisset, neque Aldinam editionem neque Hervagianam secundam cum codice contulisse, sed Hervagianam primam. Argumenta ex ipsis lectionibus derivata, quibus hanc sententiam stabilire conatus sum, uno excepto omnia nunc omitto. Id hujusmodi est. Versum 903. ita scriptum exhibet Hervagiana secunda: *τὰ μὲν λέλεκται. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι.* Scaliger infra literas σθ lineolam duxit, in margine vero scripsit ς, ut esset *μνηστήσομαι.* Sed

si hanc scripturam in codice reperisset collator, non ea ἀκριβείᾳ usus est, ut tales diversitates enotaret. Suspicatus sum, Scaligerum collationem male legisse, ita ut η pro ϛ acciperet. Nam in Hervagiana prima legitur μνησθόσομαι. Eam suspicionem ex ipso Magii libro confirmatam nunc habeo.

BURN. De hoc audiendus Porsonus ad v. 89. *Deinde* 95. ἰὼ *praeponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinae, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiae usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior.*

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Θερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πολλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Δίφιλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Σάτυρος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρύπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀπειρηθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης

ἐν Ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Λίπτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Τροφὸς Μηδείας.	Παιδαγωγός.	Μήδεια.
Χορὸς Γυναικῶν.	Κρέων.	Ἰάσων.
Αἰγεύς.	Ἄγγελος.	Παῖδες Μηδείας.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας·
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη· μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν [1]ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον [2]δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
φυγῇ [3]πολιτῶν, ἂν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς ξυνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,

[1] ἀριστέων,
[2] δέρος
[3] πολίταις,

1. διαπτάσθαι
2. συμπληγάδας,
3, 4. μηδ'
11. ἀνδάνουσα
12. φυγῇ
13. αὐτὴ τε
15. Οταν
17. αὐτοῦ

βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' [1]ἀλγηδόσι, [2]ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'. ἐγῷδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ. οὗτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον ἄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.
ΠΑΙ. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡ. Τέκνων ὀπαδὲ πρεσβὺ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν

21. δεξιὰς
31. αὐτὴν
35. μὴ πολείπεσθαι
39. ἐγῷδα — δέ νιν,
40. Sequitur: σιγῇ δόμους αἰσ-
βᾶσ', ἵν' ἕστηται λέχος.
41. τυράννων
42. συμφορὰν
44. οἴσεται.
51. σοὺ

κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡ. Ζηλῶ σ'. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κρύβδην μεσοῖ.
ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδέν. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡ. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἑλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
ΤΡ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λέπτεται κηδευμάτων,
οὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιοῖς, πρὶν τόδ' ἐξηντλῆκέναι.
ΠΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχιζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡ. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;
ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ,

54. πίτνοῦντα,
57. Μηδείας τύχας.
60. δεσπότας
67. παλαίτατοι
69. ἰλᾶν
70. οὐν — μέλλοι
72. τόδε.
80. λόγονδ.
81. πατὴρ,
82. γὰρ ἔστ'
84. θνητῶν, — γιγνώσκεις
85. τοῦ πέλας

οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;
καὶ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.
ΤΡ. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.
ΜΗ. Ἰὼ δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. Αἰ αἰ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς,
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
ΤΡ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ τλήμων.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας
μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,

σπεύδετε
ἄγριόν τ' ἦθος,
τινα.
τλῆμον.

86. χάριν.
87. Εἰ τοῦσδέ γ' — πατήρ;
89. σύθ'
91. ὄμμά νιν
95. Deest Ἰὼ
97. μάτηρ
101. μὴ δὲ — φυλάσσεσθ'
104. ἴτε νῦν.
105. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς
109. κακοῖσιν.
113. σὺν
114. τλῆμον.
115. ἀπλακίας

τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλας,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟ. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
οὐδέ πω ἥκιος. ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά-
θρου [1]βοὰν ἔκλυον. οὐδὲ συνήδομαι, [1] γόον
ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος,
ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.

ΤΡ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη.
τὸν μὲν γὰρ ἔχει [2]δῶμα τυράννων. [2] λέκτρα
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοτον
δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένη φρένα μύθοις.

ΜΗ. Αἴ αἴ, διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
βαίη. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.

ΧΟ. Ἆιες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
ἰαχὰν, οἵαν ἀ δύστανος

120. μεταβάλλουσι.
121. ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
125. Ὀχυρῶς τ'
126. βροτοῖσι.
127. Θνατοῖς.
128. ὅταν
132. ἥκιος.
135. Deest ὦ
136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
138. ὁ μὲν,
139. ἦθ' — τάκει βιοτὰν
141. παραθαλπομένα
143. ζῆν

μέλπει νύμφα;
τίς σοι ποτὲ τᾶς [1] ἁπλήστου [1] ἁπλάτου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
[2] σπεύσει θανάτου τελευτάν; [2] σπεύδει
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τάδε συνδικήσει.
μὴ λίαν τάκου, θυρομένα σὸν εὐνέταν.
ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν θ' ἑσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὡν ἀπενάσθην
αἰχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡ. Κλύεθ' οἷα λέγει, πάπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρᾷ
δέσποινα κόλον καταπαύσει.
ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν θεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς εἴσω. πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

155. συνδικάσει.
156. ὀδυρομένα
162. οἵ γέ μ᾽
167. θνατοῖς
168. σμικρῷ
174. μεθείη.
175, 6. Nutrici tribuuntur.

[redacted]

ΤΡ. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν.
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅτ' ἄν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμηθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς,
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
[1] εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς· [1] ηὕροντο,
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
[2] εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις [2] ηὕρετο
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. [3] Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων. [3] Ἴαχον
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
δι' ἅλα νύχιον, ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.
ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοι τι μέμψησθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,

182. ἐμάν.
185. ὅτάν τις
186. ὁρμαθῇ.
198. βοάν;
208. κληῖδ'
212. τούσδ' — οἵδ'

ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν πάρτα προσχωρεῖν πόλει.
οὐδ' ἀστὸν ἥνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις παλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών. εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ' ὅτ' ἂν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, καρδίας ἄσην,
ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς.
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες. ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥπει λόγος,

225. γιγνώσκειν
224. οὐ μὸς
229. τοῦδ' ἔτ'
259. ὅταν
240. καρδίας χόλον,
241. ἥλικα
247. αὐτὸς

σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ' ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἦν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥ τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

ΧΟ. Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν. ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.

ΜΗ. Αἲ αἲ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.

ΚΡ. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ [1]παραμπίσχειν λόγους), [1] παραμπίσχειν
μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.

248. ἐστι,
249. φίλων συνουσία.
252. οὐδὲ συγγενῆ
254. σον
256. δίκῃ
257. ἦν τ' ἐγήματο,
258. σιγᾶν. — φόνου
259. εἰσορᾶν.
260. Οταν δ'
262. ἐκτίσῃ
267. περᾶν
275. ἐξίασι.
277. περιαμπίσχειν

ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. Φεῦ φεῦ. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων [1] σοφὰ, [1] ἔπη,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μέν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' αὖ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν

281. λυπῇ
282. Deest σ'
285. πρός σ' ἀπέχθεσθαι
296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.
298. τοῖς μὲν, εἰμ' ἐπίφθονος, | τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ, θατέρου τρόπου.
299. τοῖσδ' οὖν
300. σὺ δ' οὖν φοβῇ
307. τὴν δὲ δὴ χθόνα

ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακόν.
τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

Η. Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.

Ρ. Λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Η. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;

Ρ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

Η. Ὦ πατρὶς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

Ρ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.

Η. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Ρ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

Η. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.

Ρ. Ἔρχ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

Η. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.

Ρ. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.

Η. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.

Ρ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.

Η. Φευξούμεθ'. οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.

Ρ. Τί δῆτα βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;

Η. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς. ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἰκτιρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
τοὐμοῦ γὰρ οὕ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους.

511. βουλεύσῃς
512. τοσῶδε γ
516. ἄρηρε,
518. πρὸς sine σε
520. αἰδέσῃ
522. ὥς σου
523. φίλτατον καλόν.
529. ὀπαδῶν — ὠδήσῃ
533. τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ
539. εἰκὸς δ' ἐστιν
540. του 'μοῦ
541. κλαίω συμφορᾷ

Πόνος μὲν ἡμῖν δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

[illegible]. λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μί
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ'
Δύστανε γύναι,
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.
Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖ
ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα,
γῆς [1]ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν [1]ἐ
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νε
θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμ
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺ
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ. φίλαι·

ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες. εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ἣ πεφύκαμεν
σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ (μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς)
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικρούς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί, θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν

379. σοφαὶ — αὐτοὺς πτανεῖν.
580. τον μὲν
395. εἶα.
598. ὄφλειν
407. ἄρηρε.

[illegible] ἀοιδαν
Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων, ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἀμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰκ
Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύμους ὁρίσασα πόντο
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς Βε
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, τῶν τε λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.
Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
ταραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
σοφῶς φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
[illegible]

ἃ δ' εἰς τυράννους ἔστί σοι λελεγμένα,
πᾶν πέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῆρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν.
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους. τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἦκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ μ' ἐστυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

ΜΗ. Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰκεῖν ἔχω
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν),
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὗτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'. εὖ δ' ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντα δ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην

441. ἃ δ' — ἔστι σοι
443. αἰεὶ
445. σύ δ'
446. ἐκπεσῇ
448. τὸ σόν γε
449. σὸν
451. αὐτῇ.
455. ἔχθιστος γεγὼς | θεοῖς τε, πρῶτοι, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
461. λυπήσῃ
462. ἐκ τῶν, δὲ — λέγειν;
464. συνεισέβησαν ἀργῶον
466. ζεύγλῃσι,
467. δράκοντά θ',

[illegible] ἐν ἡν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λ
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθ
ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἢ
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τὰ
ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρῴσμε
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομ
ἄγ' (ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν κα
ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ),
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμη
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανο
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κα
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω
οἰγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
θηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε
χω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγὼ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
ίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἐστὶ μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
[1]τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. [1] πόνων ἀφύκτων
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς [2]αὐτὰ θήσομαι λίαν. [2] αὐτὸ
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα [3]μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι [3] μέν σοι
ἔλεξ'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,

505. ἦ,
508. Ὅταν
510. νηὸς
513. ἔγωγ'
516. ἔστι
518. πόνων ἀφύκτων
532. μέν σοι
533. προὔθηκας

ἔπειτα δώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' [1] εὗρον εὐτυχέστερον, [1] ηὗρον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ (ᾗ σὺ κνίζει) σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος·
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
[2] εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων [3] τί δεῖ, [2] εὐδαιμονοῖμεν. [3] μέλει,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους.
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὤν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,

539. συμφορὰς
542. κνίζῃ — ἐχθραίνων.
549. παῖδάς τε.
551. συναρτήσας
562. Οὕτω δ' ἂν
564. γνώμην λέγω,

τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μή νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ);
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἵλου. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,

571. μὴ νῦν
572. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ'
573. πείσαντί με
575. οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις
580. εὖ νῦν
581. βασιλέως
584. φῦναι
586. Μηδ'
587. ὥς με τεύξῃ — φανῇ,
589. μηδ'
597. φυγῇ
600. σύμβολ',

λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου.
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ. τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. Χώρει. πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ'. ἴσως γὰρ (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.
ΧΟ. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν. εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων
τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ
χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
δώρημα κάλλιστον θεῶν.
μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ἀπτολέμους δ'
εὐνὰς σεβίζουσ', ὀξύφρων
κρίνοι λέχη γυναικῶν.
Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐρὸν,
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν'
οἰκτροτάτων ἀχέων.

604. μήδ'
609. ἀπωθῇ. — ἀλγυνῇ
611. αἱρῇ.
612. σὺν
615. Δεστέ σ'
616. Deest ἐν
617. οὐκ' ἄλλα
619. ἐφῇς,
620. οἰστόν.
621. στέργοι
625. προσβάλοιμ', ἃ δεινὰ Κύπρις. ἀπολίμους cine δ'
627. κρίνοι
630. ἀμηχανίας

θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσα-
σα. μόχθων [1] οὐκ ἄλλος ὕπερ- [1] τίς ἄλλος
θεν, ἢ γᾶς πατρίας [2] στέρεσθαι. [2] στέρεσθαι;
Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
[3] ᾤκτειρε παθοῦσαν [3] ᾤκτισεν
δεινότατον παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν
ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν.
ἐμοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.
ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχῃ.
ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. Μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε, λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
ΜΗ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;

635. Μόχθων Δ' οὐκ
640. ὤκτειρε,
642. παρέσται
644. ἀνοίξαντι κληίδα
645. Κἀμοὶ φίλος
647. φίλοις.
649. ἐπιστροφᾷ
651. θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;
654. ἄπαιδες ἐσμὲν
659. θέμις δ' ἂν ἡμᾶς
661. ἔχρησε,
662. προὔχοντα

Καμοίγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε
Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμ
Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερο
Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φ
Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος
Μέγαν γ' ἔρωτα, πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύν
Ὄλωλα. καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κα
Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα [1] γῆς Κορινθίας.
Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Λόγῳ μὲν οὐχὶ, [2] καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε [illegible]

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον [1] εὕρηκας τόδε. [1] ηὕρηκας
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΙΙ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
ΙΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν [2] ἀσφαλέστερα, [2] ἀμφαλέστατα,

702. τήνδέ σοί
704. ἐπαγγέλλῃ
706. ἔχοιμι.
708. τοσόνγε
711. μεθῶ ποτε
717. ἐχθρὸς ἔστι μοι
719. μεθεῖσαν ἐκ γαίας
720. ἐνώμοτος
721. κἀπὶ κηρυκεύμασιν
722. οὐκ ἂν πίθοιο.
723. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι,
724. ἐν λόγοις pro ὦ γύναι
725. δρᾷν [2]

χρήζῃ, μεθήσειν ξῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
Ὄμνυμι γαῖαν, [1] λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, [1] Ἡλί
θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἃ σου κλύω. γνὸ
Ἀρκεῖ, τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
Ἀ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐκείνοιαν σκεύθεις κατέχων,
πράξειας. ἐκεῖ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδάκησαι.
Ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ᾧ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ' ἀναφόμεσθα κρυμνήτην πάλιν,
μολόντες ἔσω καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους
κλυὼν ἐμῶν τιν' οἰκτρῶν. Ἱκάνω

[redacted]

ως καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῖ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ [1] κόρης. [1] νεκροῦ.
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν. τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ' (οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται),
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος.
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ'. ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.

760. ἔχει,
762. εἰργασμένα.
764. πολεμίους
766. κτάνῳ.
768. Sequitur: λεκτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
774. κατακτανῶ
781. οἶκος ἐστὶν,
784. σὺν
786. τολοιπὸν,
787. κακῶς κακὴν
790. μήδ'

ὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόας.
ὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
τω. περισσοὶ πάντες οὐν μέσῳ λόγοι.
λ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.
; πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
ξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
τερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.
ιεχθεῖδαι τὰ παλαιὸν ὄλβιοι,
ὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
ρας [1] ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι [2] ἀπορθήτε
ινοτάταν σοφίαν, ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
ίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ' ἁγνὰς
νέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
νθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.
ῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
ν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσαμέναν,
ρας πραπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
υκνόους αὔρας, ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
καισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
ντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
ὶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
τόλις, ἣ φίλων πόμπιμός σε χώρα

τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων;
σκέψαι τεκέων πλαγάν,
σκέψαι φόνον οἷον [1] αἴρει. [3] ἀρεῖ
μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν, τέκνα φονεύσῃς.
Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ [2] τέκνων σέθεν παρδίᾳ τε λήψει [2] τέκνοις
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου, ἢ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνάντων
τέγξαι χέρα φοινίαν σφάγιον θυμῷ;
ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔτ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμονι εἶναι. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ ναῦν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφοράτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων; —
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ἠσθόμην, ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.

825. ἄλλων
825. αἰρῇ.
827. ἱκετεύομεν, μὴ τέκνα
828. πῶς δὲ θράσος
829. λήψῃ
835. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ
835. φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.
837. οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις
840. συγγνώμον'
841. εἰκός γ',
844. βουλεύσασιν
851. φίλων.

νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών. ἐγὼ δ' ἄφρων,
ἣ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ'. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λείπετε στέγας.
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν καὶ διαλλάχθητ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν,
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.

ΧΟ. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ [1]τὸ νῦν κακόν. [1]τὰ νῦν

ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκε κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς [2]προμηθίαν. [2]σωτηρίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

859. οἷον ἐσμὲν
860. οὔκουν
864. δεῦτε
865. ἐξέλθατ',
875. τερείνην
880. παρεμπολῶντιγ'
885. σωτηρίαν pro προμηθίαν.

τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.
ὕδωμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὔτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
ΙΑ. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ [1]τῶνδε θήσομαι πέρι. [1] τῶνδ' ἐγὼ θήσω
ΜΗ. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτεκτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξῆγχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ἄνπερ οὖσα εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐκεῖ ταφάννους γῆς μ' [2]ἀποστεῖλαι δοκεῖ, [2] ἐκοστέλλειν
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε τοιράνοις χθονὸς
ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' [3]ἀπαίρομεν φυγῇ. [3] ἀπαροῦμεν
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. Συλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται

887. σὸν
892. αὐτὴ
893. δέχῃ
896. θάρσει νῦν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
897. σοῖς τι σοῖς
900. ἐξήγχουν
905. τῶνδ' ἐγω μνησθήσομαι,
904. ἀποστέλλειν
905. τάδ' ἐστι
906. μήτ' ἐμποδὼν σοι,
909. ἐκτραφῶσιν
916. συλλήψομαι

πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρα
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῴζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μή μοι σύ. πεῖθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς
κεἰνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.
Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.

θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.
Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον,
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ [1]ὑπεκφεύξεται. [1]ὑπεκδραμεῖται.
Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς
ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις, ἀλόχῳ
τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,
ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'. εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. Ἔα.
ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. Αἶ αἶ.
ΠΑΙ. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας. οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

951. ἀΐδα
953. πέπλον,
954. χρυσεότευκτον sine τε
960. σύδ'
962. ὀλέθριον βιοτὰν
964. παροίχῃ.
967. τὰ τέκνα
969. ἄλλῃ — συνεύνῳ.
970. οἵδε σοι
974. Sequitur: τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, | κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
979. οὔ σε

καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντὶς. σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἰ αἰ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν. ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.

οὐ δῆτ' ἔγωγε. [1]χαιρέτω βουλεύματα. [1]παύομαι βουλευμάτων.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
ἆ ἆ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτούς, [2]ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων. [2]ὦ τάλας,
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἅιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐκεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ 'κι κρατὶ φέρφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος, ὀλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ πλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τοῦσδε πέμψω πλημονεστέραν ἔτι.
παῖδας προσεννέπειν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα, [3]κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἡδίστων τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων

1017. ὄφλειν,
1027. ἆδην
1038. δότ', ἀσπάσωσθ',
1041. εὐδαιμονοῖτον.
1058. πέπρακται
1046. οἷα τολμήσω κακά,

μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ
παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως)
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ' οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' [1] εὗρον, [1] ἡδέων,
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Αἴδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις

1051. εἰ χρὴ
1052. ἐστι
1055. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
1057. κοὐκ
1058. εἰσι
1059. μηδ'
1062. οἱ μέν τ' — ἀπειροσύναν,
1069. θρέψωσι
1075. ἔστιν
1076. βίοτον εὗρον,
1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε
1079. ἀΐδαν

τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;
ΜΗ. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.
[1] καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος [1] καίτοι
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
ΑΓ. Ὦ δεινὸν ἔργον [2] παρανόμως εἰργασμένη [2] παράνομόν τ'
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῦν
λιποῦσ' ἀκήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. Ὄλωλεν ἡ νύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. Τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις [3] τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη, [3] τύραννον
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο. δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες. δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,

1084. ἐπιβάλλειν.
1085. πάλαι τοι
1087. καίτοι δέδορκα
1089. δείκνυσι δ' ὥς τι
1097. τολοιπὸν — ἔσῃ.
1098. τί φῄς; — μαίνῃ
1099. τυράννων
1100. φοβῇ
1101. ἔχω τί κἀγὼ τοῖςγε σοῖς
1103. λέξον δὲ πῶς
1106. σὺν
1110. κύνει δ'
1112. σὺν

πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα.
ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς,
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν;—
ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο.
[1] χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις, [1] χρύσεόν
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν. εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους

1116. προὐκαλύψατ'
1120. ἔσῃ
1121. παύσῃ
1123. δέξῃ — παραιτήσῃ
1124. χάριν.
1125. ἥδ'
1128. ἠμπίσχετο.
1129. χρυσοῦν τιθεῖσα
1142. κατὰ στόμα

ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρσενας πόδιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφορὰν. ὕπασε δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύποις θροημάσιν.
ἤδη δ' ἂν ἕλκων παῖδ', ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων [1]ἀνθήκετο. [1] ἂν ἥπτετο.
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν σεσυφὸς ἡ τάλαιν' ἠγείρετο.
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστράτευτο.
[2]χρυσοῦς μὲν ἁμφὶ κρατὶ πείρινος πλόκος [2] χρύσεος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λευκοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἕδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστὰς' ἐκ δρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα σεφανον. ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. πῦρ δ', ἐκεὶ νόμην
ἔσεισε, μᾶλλον [3]δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο. [3] δὶς τόσως ἐλάμπετο.
πίτνει δ' ἐς οὖδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ γεραντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ ἦλθε κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὴς πρόσωπον. αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἵσταζε κρατὸς, ξυμπαφυρμένον πυρί.
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀθήλοις φαρμάκων ἀπερρέον,
δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ. τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.
ὤμωξε δ' εὐθὺς, καὶ περισπάσας [4]χέρας, [4] δέμας,
κυνεῖ, προσπυθέσθαι τοιάδ'· [5]Ὦ δύστηνε παῖ, [5] τίς σ' ὧδ' ἀπώλεσ'; τίς σε τὸν γέροντα

1148. συμφορᾶν.
1150. ἀνέλκων — ἐκπλέθρου
1152. ἦδ'
1155. χρυσοῦς
1161. ἀρηφάτως
1162. σύνδεσμα
1163. δὶς τόσον δ'
1164. πίτνει δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ
1168. συμπεφυρμένον
1170. γναθμῶν ἀβήλοις] φαρμακοις
1171. θίγειν
1173. συμφορᾶς
1174. προσπίτνει
1176. κύνει

τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσεν;
τίς τὸν γέροντα τύμβιον ὀρφανὸν πάθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνουμί σοι, τέκνον. —
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσεῖχεθ', ὥστε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις. δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέβλη. καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν. κακοῦ γὰρ οὐδὲν ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατήρ,
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
παί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.
γνώσει γὰρ αὐτὴ ξημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σαφῶς,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἔστιν εὐδαίμων ἀνήρ.
ὄλβου δ' ἐπιῤῥύεντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὡς σου ξυμφορὰν οἰκτίρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα

1177. τίς ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων σ'
1179. συνθάνουμί
1182. ἕρνεσιν
1185. ἦδ' ἀντελάζετ'.
1186. ἐσπάρασ'
1187. ἀπίστη,
1192. γνώσῃ
1202. συμφορὰν
1204. οἴχῃ,
1205. τοὔργον

[redacted]

ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος.
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,
[1] φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή. [1] φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ'

ΧΟ. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ', ἴδετε τὰν
ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν. θεῶν δ'
[2] αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων. [2] αἵματι
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ-
γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων [3] φοινίαν [3] τάλαι-
[4] τάλαινάν τ' Ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων. [4] ναν φονίαν τ'
Μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων.
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά-
σματ', ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

1208. Sequitur: πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
1209. ἀλλ' εἶ'
1210. Deest οὐ
1213. μήδ'
1214. ὦ φίλταθ', — τήνδέ γε
1216. εἰκτείνεις σφ',
1219. κατείδετε, εἴδετε
1224. πιτνεῖν
1226. φοινίαν,
1228. ἔῤῥει τῶν τέκνων,
1229. καὶ μάταν γένος — τέκες,
1233. προσπιτνεῖ,
1236, 7. αὐτοφόνταισι σύνοιδα
1237. πιτνόντ'

ΕΤ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. Ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες
ἄρστον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πίτνει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δῆτ' [1] οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; ὦ [2] ἂν
γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δεῖν' εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς [3] σφε κρυφθῆναι κάτω, [2] γε
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων ἔχω,
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.

1240. βοάν;
1241. ἰὼ κακοτυχὲς
1242. δόμους.
1247. ὧν ἔτεκες
1250. γυναῖκα, φίλοις — προσβαλεῖν
1252. ἅλῃ.
1253. πίπτει δ'
1256. δυοῖν δὲ
1257. τί δή ποτ' οὖν — δεινόν,
1258. πολύπονον;
1259. ὅσα δὴ βροτοῖς
1262. τοῖσιν,
1267. ἀθῷος

ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἵ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰάσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ι. Τί δ' ἔστιν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει.
Χ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ι. Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
Χ. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
Ι. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
Χ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
Ι. Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι.
ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
Η. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴτι βούλει. χειρὶ δ' οὐ φαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἕρυμα πολεμίας χερός.
Ι. Ὦ μῖσος, ὦ μίγιστον ἐχθίστη γύναι,
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἡλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
δύοι'. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσον παρέστιον,
τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ

1270. ἐκσῶσαι
1271. μή μοι τι.
1275. τίδ' ἔστιν; — θέλει;
1278. οὐκ ἔτ'
1279. ἔκτειν' ἐντὸς, ἢ
1282. ἴδῳ

ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
Η. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' [1] ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, [2] οἷά τ' εἰργάσω.
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμ
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν.
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμη
Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
Ι. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς
Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
[3] Οὐ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Λέχους σφε κἀξίωσας οἵ...

ΜΗ. Οἴδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. Οἴδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. Ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σὴν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. Στυγεῖ. πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. φῶτοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι κάρᾳ.
ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπόν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκός, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ΙΑ. Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε δίκη.
ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξεναπάτου;
ΙΑ. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.
ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. Κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. Αἲ αἲ, φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,

1540. σὴν sine γ'
1541. στυγῇ.
1542. φάσιοί γ'
1545. ἐπείσφας
1549. προσάφομαι
1550. τελεικόν,
1552. συνοικήσουσα
1555. κατθανῇ
1559. ξεναπάτα;
1565. πημαίνουσα σέ.
1568. ἀσπάζῃ,

τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. Οὐκ ἔστι. μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκροὺς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον [1] εὗρε θεός. [1] ηὗρε
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1371. λόγος ἔῤῥιπται.
1372. ἀπελαυνόμεσθ',
1375. ὁπόσον γοῦν
1376. Deest καὶ
1378. τέκνα κτείνασ',
1380. ὤφελον,
1385. εὗρεν

ANNOTATIO
N EURIPIDIS MEDEAM.

IN ARGUMENTUM.

[ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.] Lasc. addit ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Uno65*) lteroque loco excepto, codicum Romanorum scripturam in ioc argumento enotatam non habeo. Eorum igitur cum Alina consensus e meo silentio non est praesumendus. Scriptuam membranarum sive Par. A. dedit Brunckius, quem sequiur Beckius, Beckium Porsonus.

P. 3. l. 1. *Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον.*] Creontis filiae nomen apud Euripidem ion legitur. Schol. ad v. 19. *περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς νῦ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην.*

3. *μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,*] Brunckius *μέλλουσα δὲ Μήδεια* sine articulo, quem revocavit Beckius.

4. *παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι,*] Brunckius *πρὸς* mittit.

5. *καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ*] Non huius *μισθὸν τῆς χάριτος*, sed alio praetextu dona rivali mittit Medea, scilicet ut ejus rogatu exsilium liberis remittatur. Vide v. 916. et sequentes.

6. *ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον,*] Lasc. *ἐσθῆτα*. Idem *ἀψευδὴς* v. 548. *ὥπασας* v. 504. *οὔσης* v. 655. et fortasse alia ejusmodi, praeter ea in quibus consentientem habet Aldum. Deinde recte Lasc. *χρυσοῦν*. Ita saltem exemplar e bibliotheca collegii Corporis Christi humanissime mihi commodatum, nec non alterum quod in bibliotheca Bodleiana inspexi. Porso-

*) Numeri marginibus adscripti indicant paginas editionis Oxoniensis.

nus *χρυσοῦν* enotavit in ed. Cantabrigiensi. In edd. autem ejus recensionis Londinensibus hoc omissum est.

6. *οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται.*] Barnesius *καὶ ὁ Κρέων ὅτι*, typographi fortasse errore. Brunckius *δὲ* ut vulgo.

8. *Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη.*] Aristoteles Poët. p. 664. A. *Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν*
66 *μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀποπλουν.* Locus obscurus, de quo consulendi interpretes. Orestem potius quam Medeam Aristotelem in mente habuisse suspicor.

10. *ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται.*] Ex hoc novo Medeae conjugio novae tragoediae materiam sumsit Euripides. Medeae personam in ejus Aegeo fuisse clare docet scholiastes ad v. 164. his verbis: *τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί.* Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio praetermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit, quod de Aegei argumento moneret. Quae fuerint Medeae partes in Aegeo satis declarat Apollodorus I. 9, 28. §. 5. *Μήδεια δὲ ἦκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ* (vulgo *δὲ*) *Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται.* Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. xxvi. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragoediam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Aegei Fr. viii. *πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ | τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει* [a]). Ennius non solum Euripidis Medeam, verum etiam fortasse ejus Aegeum Latinum fecit. Duo sunt senarii, qui partim a Nonio Marcello v. *Contempla*, partim a Varrone de Ling. Lat. VI. p. 67. tanquam ex Ennii Medea allegantur: *Adsta* (al. *Astu*) *atque Athenas antiquum opulentum oppidum | contempla, et templum Cereris ad laevam adspice.* In illa Ennii Medea quae ex Euripidis Medea conversa est, quae etiam *Medea Exsul* pleno nomine appellata est, haec verba manifesto locum habere non potuerunt. Legebantur proculdubio in fabula quae res Athenis gestas exhiberet. Conferendum omnino Sophocleae Electrae exordium, in

a) Vulgo *δευτέρῳ πόσει*. Ibid. Fr. i. legendum, *τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμασε;* Vulgo *μᾶτερ*. Sensus est, *cujus mulieris filius es?* Hoc fragmentum et x. se invicem illustrant. Fr. vii. legendum, *ἦ πολὺ πρεῖσσον τῆς εὐγενίας | τὸ παλὰς πράσσειν*. Vulgo *ἦσσον*. Eadem varietas in Or. 1085. *Ἦ πολὺ λέλοιψας τῶν ἐμῶν βουλευμάτων*. Confer nostrum Herc. 460. *ἦ πολύ με δόξης ἐξέπεσσαν ἐλπίδες*. Vide etiam ad *Ἦ πολλὰ* v. 566.

quo senex Orestem per medios Argos ducens, tum alia digito monstrat, tum templum Iunonis ad laevam. V. 7. οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε, | Ἥρας ὁ πλεστὸς ναός. Si duas Medeas scripsit Ennius, quae quidem Hier. Columnae aliorumque sententia est, argumentum alteri satis commodum praebebat Euripidis Aegeus. Vellem hanc quaestionem accuratius tractasset Ennianae Medeae nuperus editor [b]).

11. *Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.*] Brunckius *ἐψήσασα*, qui tamen paullo post *ἀνεψήσασα* ut vulgo. Nescio an utrobique legendum *ἀφεψήσασα*. Aristophanes Eq. 1318. *Τὸν δῆμον ἀφεψῆσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.* Ibid. 1333. *ὅσα με δέδρακας ἀγαθ' ἀφεψήσας.* Schol. ad *v.* 1318. *Ἐφεψήσας* (sic Aldus). 67 *καλῶς, ὡς μαγειρος. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ἁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, λέγων οὕτως· Αὐτίκα δ'—λέβησι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.* Pherecydis testimonium sumsit Sturzius p. 184. Simonidis Gaisfordius n. clxxviii. Ex eodem fortasse Simonidis carmine nonnulla leguntur apud Schol. ad v. 20. *ὅτε δὲ καὶ ἐβασίλευσε* [*ἡ Μήδεια*] *Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως* (Fr. cxxvi.)· *οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, Θρᾴνου Λειχαίου τ' ἄνασσε.* Fortasse legendum: *Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' ἐς Μαγνησίαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θρᾴνου Λειχαίου τ' ἄνασσε.*

12. *περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·*] Poëmatum e quibus constabat Cyclus Epicus unum *Νόστους* appellatum esse nemo nescit. Argumentum ejus ex Procli Chrestomathia sumtum, atque a Tychsenio primo evulgatum, ad calcem Hephaestionis p. 485. iterum edidit Gaisfordius. Libri fuerunt quinque, auctore Proclo, ab Augia Troezenio scripti. Paucissimi hodie exstant versus.

14. *Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβάοντα, | γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι πραπίδεσσι, | φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.*] Rectius Aristophanis interpres *ἰδυίησι*, modo scribatur *ἀποξύσασα*, habita scilicet ratione τοῦ *δίγαμμα*. Idem recte *ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι*, quod nostro loco admisit Brunckius. Scaliger etiam *χρυσείοισι*. Minus concinne Barnesius *ἕψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν*.

b) *Q. Ennii Medea commentario perpetuo illustrata, cum fragmentis quae in Hesselii, Merulae, aliisque huius poëtae editionibus desideran-tur.——Auctor Henricus Planck, Philosophiae Doctor, et Collog. Reg. Repet. Sodalis. Goettingae. MDCCCVII.*

17. *Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.*] Brunckius *ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς.* Scripsit fortasse grammaticus *ἐν ταῖς Τροφοῖς.* Haec tragoedia in Aeschyli fabularum Catalogo *Τροφοὶ* sine Bacchi mentione appellatur, eoque nomine plerumque a grammaticis allegatur. Nisi exstaret hoc grammatici nostri testimonium, argumentum ejus prorsus ignotum esset. Docuisse eam videtur Aeschylus in Lycurgea tetralogia, cujus mentio apud Aristophanem Thesm. 142. Fuerunt in ea tetralogia etiam Lycurgus, ut nomen ipsum declarat, et Edoni, ut censet Stanleius.

19. *Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι.*] Staphylus Naucratita, grammaticus, tres aut plures Rerum Thessalicarum libros scripsit, in quos multa mythologica congessisse videtur c). Plura de eo J. G. Vossius de Historicis Graecis III. p. 190. et Schweighaeuserus ad Athenaeum p. 45. C.

20. *ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν*
68 *κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου.*] Lasc. *ὑπὸ τῇ πρύμῃ*, et mox *τῆς πρύμνς* pro *τῆς πρύμνης.*

22. *ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.*] Malim *ἐπιπεσούσης οὖν.*

24. — p. 4. l. 7. *Τὸ δρᾶμα——λούσασα.*] Haec omnia primus edidit Brunckius. Solus e Romanis ea exhibet C.

24. *Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Τπομνήμασι.*] In *γενναιοφρόνως* latere putavit Beckius *ὁ Σικυώνιος Νεόφρων.* Edidit Matthiae, *Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως.* Quam scripturam vereor ut satis intelligam. In Rom. C. legitur, *Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβάλλεσθαι παναιόφρονος διασκευάσας*, omissa Dicaearchi Aristotelisque mentione. Legendum videtur, *Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι* (*ὁ Εὐριπίδης* scilicet), *παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας.* Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse. Ita credidisse Beckium, ex ejus conjectura, quam modo commemoravi, manifestum est. In eadem sententia fuit Car. Aug. Boettigerus, cujus prolusiones duas de Medea Euri-

c) Schol. ad Aristophanis Nub. 1064. *Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησί, Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον*, etc. Legendum *ἐν τρίτῳ περὶ Θεσσαλίας.* Eundem Staphyli locum allegat scholiastes ad Apollonii Argonaut. IV. 316. apud quem levi errore vulgo legitur *ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν.* Staphylum *ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν* citat Harpocratio v. *Πανίασις.*

pidea cum priscae artis operibus comparata dedit Aug. Matthiae Miscell. Philol. T. I. p. 115—140. p. 308—329. Vide Boettigeri verba p. 130. Sed vix operae pretium fuit poëtam paene ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitet juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quae de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. *ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί.* Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: *Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν.* Pergit dicere, Neophronem *παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον* primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur *παιδαγωγός*. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comoediae poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam *Ἀγριοι* annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset [d]), non nisi extrema aetate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde quod in v. *Καλλισθένης* non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Neophronis fragmenta, quae tria sola sunt, in annotatione ad v. 668. 1024. 1354. melius quam hic legentur. Quantum ex iis conjicere licet, potius fabulae oeconomiam personarumque mores quam verba aut sententias Euripidem a Neophrone mutuatum esse crediderim. 69

P. 4. l. 1. *μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλαχέναι τὴν ὑποκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς θάκρυα ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί.*] Legendum suspicatur Beckius *τὴν Μήδειαν.* Dativum exhibet Rom. C. qui paullo ante *πεφυκέναι.* Respicit grammaticus ad v. 873. seqq.

5. *ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ*

d) Corsinus Fast. Att. T. III. p. 245. T. IV. p. 25.

ἡ ἐπεξεργασία; μηδ' ἐν πάπυροις (v. 3.), *καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας, τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.*] Rom. C. *τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι.* Plenius haec apud scholiasten leguntur ad v. 1. *ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι. ——πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος παρ' Ὁμήρῳ. ὁ δὲ Τιμαχίδας* (vulgo *Τίμαρχος*) *τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος* (Od. *E.* 265.)· *Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ.*

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.] Quae sequuntur usque ad *τρίτος Εὐριπίδης* cum titulo *Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ Μηδείας ὑπόθεσις* exhibet etiam scholiorum editio ab Arsenio curata.

1. *Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα,*] Arsenius, *τὴν Κρέοντος θυγατέρα*, omisso *Γλαύκην*. Brunckius, *τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην.*

2. *ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς,*] Lasc. *ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς.* Brunckius, *ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς.*

3. *ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.*] Lasc. *συνοικήσουσα.* Sic etiam ex Scaligeri conjectura tacite Barnesius, Brunckius *συνοικήσασα* revocavit.

4. *παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.*] Lasc. *παρ' οὐδετέρων.* Scaliger *παρ' οὐδενί.* Ita in argumento Orestis, *παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.* Nostro loco exspectasses, *παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μυθοποιΐα.* Ita in argumento Baccharum, *ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ.* Ita etiam in argumento Sophoclei Philoctetis, *κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα.*

5. *Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων.*] Addit Brunckius, *προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας.*

6. *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα.*] Haec verba cum sequentibus usque ad argumenti finem in ed. Lasc. non exstant. Rom. C. *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδος πζ'.* Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male *εἰκοστὴν* pro *ὀγδοηκόστην*, hic rcte *Πυθοδώρου* pro *Πυθιοδώρου* dedit. Nomina *Πυθόδωρος, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς*, necnon *Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος*, et similia, sine ι scribenda sunt, utpote a *Πυθὼ* non a *Πύθιος* derivata. Praeturam Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit

bellum Peloponnesium [e]). Annum aetatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parta est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo [f]). Qui id aetatis esset, et a prima fere adolescentia in tragoediis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quae exstant, neque earum quae perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus [g]). Ex iis quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragoedia), quatuor sunt quae ceteras aetate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidae. Hae enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβείᾳ absunt ceterae omnes, aliae quidem propius, ut Hecuba, aliae vero longius, ut Orestes [h]). Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. primo; Hippolytus, ut ex eius argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum aetas incerta est.

8. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.] Suidas: Εὐφορίων. υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδεξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Aeschylo, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας ἔλιπε τριακαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII. e vivis excesserat Aeschylus [i]).

e) Corsinus Fast. Att. T. III. p. 167.

f) Idem T. III. p. 227.

g) In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Oeneus, Phoenix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 395. Sed in aetate ejus comoediae indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, praetore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, praetore Euthydemo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

h) Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragoediis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phoenissae, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Praefat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset.

i) Corsinus Fast. Att. T. III. p 202.

9. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισταί, Σάτυροι οὐ σώ-*
71 *ζεται.*] Sic etiam Rom. C. nisi quod *σάτυροι* habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζονται.* Barnesius *οὐ σώζεται*, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omninó argumentum Acharnensium Aristophanis: *Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους* (mendose pro *Εὐθυδήμου*) *ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.* Ubi verba *οὐ σώζεται* Cratini *Χειμαζομένους* e solis Didascaliis innotuisse significant. Cum aeque ignotae fuisse videantur Eupolidis *Νουμηνίαι* ac Cratini *Χειμαζόμενοι*, quippe quae nunquam a grammaticis allegentur, male fecit huius argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medeae argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragoedias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce *Σάτυροι* fabulae titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero *Θερισταῖν* nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragoediarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octò solae fuerint satyricae. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulae enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola aetatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Aeschylo in ejus Vita dicitur: *ἐβίωσε δὲ ἑξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἑβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε.* Tot scilicet exstabant Aeschyli tragoediae et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulae ejus XCII. exstitisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascaliis memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragoediae erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricae pleraeque perierant, octo solae exstabant. Tragoediis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim exstitisse tradunt nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: *δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οἑ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννενήκοντα δύο. σώζονται δὲ οζ'.* Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quaestio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis exstiterint. Corrigendus igi-

tur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam *Θερισταὶς* imputavit Diatrib. p. 10. k) Eodem jure *Φρύγας* 72 addere poterat, auctore Muesilocho apud Diogenem Laërtium Socrate II. 18. Mea quidem sententia, non XCII. sed longe plures fabulas docuit Euripides, quippe qui plusquam quinquaginta annos huic rei operam dederit, quemque verisimile sit quotannis, modo chorum repererit, singulas aut binas tetralogias scripsisse. Sed in Didascalias, ni fallor, eae solae relatae sunt, quae unum de tribus praemiis obtinuerant. Euripides, ut raro primum, ita saepe ne tertium quidem consecutus videtur. Non mirum igitur, si fabularum ejus nomina non plura quam XCII. grammaticis innotuerunt. Ceterum ex illis LXXV. aut LXXVII. quae exstabant, satyricae erant *Αὐτόλυκος*, *Εὐρυσθεὺς*, *Κύκλωψ*, *Σίσυφος*, *Σκείρων*, *Συλεύς*. Duo nomina desiderantur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.] Rom. A. et Lasc. personarum nomina hoc ordine exhibent: *Τροφός* (Lasc. *Τροφὸς Μηδείας*). *Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος.* Addit Lasc. *Προλογίζει ἡ Τροφός.* Rom. C. sic: *Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος.* Vetulam quae prologum agit pro Medeae nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum *ἐκδόσεις* personarum indicibus instructae erant. At nihil quidquam est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addat. Scholiastes etiam hanc anum quater *πρεσβῦτιν* appellat, bis *γραῦν*, nunquam *τροφόν*. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur *ΓΡΑΥΣ* vel *ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ* quam *ΤΡΟΦΟΣ*. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo *Θεράπαινα*, deinde *Τροφὸς*, eadem fortasse ancilla, certe non magis *Τροφὸς* quam haec nostra. Contrarius huic error est in Euripidis Andromacha, ubi Hermiones nutrix *Θεράπαινα* appellatur. Nutricem esse ostendunt illa *τέκνον* et *ὦ παῖ*, a Phaedrae nutrice in Hippolyto etiam usurpata. Sed haec quaestio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, ter-

k) Praeter *Θερισταὶς*, e numero a Valckenario constituto eximendae mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Harum cum nonnullae semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim extitisse, quarum nulla usquam mentio hodie reperiatur? [Euripidis *ΒΙΠΕΟΣ* memoratur apud Winckelmannum, *Monumenti Inediti*, n. 168. *ΕΠΕΟΣ* quidem nihili vox est. Potuit tamen Euripides fabulam *Ἔπειον* docere. *Ex Addendis.*] [Vid. Osann. in Wolfii Analectis IV. p. 558. *ED. LIPS.*]

tium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet praeter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstite accidit, praeterquam in Alcestide. In Alcestide quidem coram patre et matre loquitur parvulus Eumelus, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in Andromacha quatuor personae in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset Andromaches filius Molossus, ante Pelei adventum e scena discessisset.

IN IPSAM FABULAM.

75 *ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.*] Quaedam ex Euripidis Medea citari quae in ea non exstent, praeter alios gravissimus auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. *Ἀπαιώνιστον*. Nec mirum, cum Medeae historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum vel Peliadas vel Aegeum sub Medeae nomine facili errore allegare poterant grammatici. Neque in poëtae quam in fabulae nomine minus facilis fuit error. Nam praeter Euripidem Medeam docuerunt Neophro, Carcinus, Melanthius, Dionysius, Dicaeogenes, imo et alter Euripides, hujus nostri fratris vel sororis filius, si Suidae fides habenda est [1]). Verum etiam si solus Euripides ὁ πάνυ Medeam fabulam docuisset, isque in ea sola fabula Medeam induxisset, non magis mirum esset veteres nonnunquam Medeam pro diversa fabula nominare, quam recentiores Orestem, verbi caussa, pro Hecuba [m]). Sexcenta tragicorum loca, si opus esset, simili errore a scriptoribus tam veteribus quam recentioribus citata indicare possem. Frustra igitur contendunt nonnulli viri docti duas fuisse Euripidis Medeas, in quarum altera locum habuerint nonnulla quae in ea quae exstat non

l) Grammatici verba sunt: *Εὐριπίδης, τραγικὸς, τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν Χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὀμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη.* Apud Suidam *ὁ πρέσβυς* alius est Euripides, ab horum utroque diversus. Sed mens ejus esse videtur, hunc juniorem Euripidem *ἀδελφιδοῦν* fuisse *τοῦ ἐνδόξου*. Apud Aristophanem Eccl. 820. mentio est Euripidis cujusdam, qui eo tempore reipublicae augendae operam dabat. Is si diversus fuit ab illo quem Dionysio auctore memorat Suidas, eodem saltem tempore vixit, mortuo jam Euripide majore.

m) *Rursus, si ab hoc Euripidis Senario, qui primus omnium in Oresta venit, Ἡκεῖ νεωστὶ πενθίμοιν ποδοῖν ἑκατὸν πύλας, pedem novissimum auferas; Quinarium jam habebis, perfectissimum hodierni nostri Epici exemplar.* Verba sunt Bentleii Schediasmate de Metris Terentianis.

atur. Cum haec opinio auctores habeat neque paucos contemnendos, non abs re erit argumenta quibus nitiecipua singillatim ponderare. I. Aristoteles Poët. p.

Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἴλιον ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ ρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ ς, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Hoc Aristotimonio utitur, vel potius abutitur, Samuel Petitus aneorum VI. 15. cujus sententia est, eam quae exstat n Euripidis quidem esse, sed minoris Euripidis, de mnihil supra dixi; majorem autem Euripidem totam historiam una fabula complexum esse. De Aristoco, qui vires doctos satis exercuit, nihil habeo quod nisi verba *ἢ Μηδείας* optimorum codicum auctoritate hitto deleta esse. II. Fuerunt qui verba *μεγαλόσπλαγκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι*, a Stobaeo Tit. XX. = 107. ex Euripidis Medea allata, in ea exstare negaPaullus scilicet Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. 74 secutus Hier. Columna ad Ennium p. 210. Atqui ea omnibus fabulae editionibus leguntur v. 108. Verba apud Stobaeum proxime superiora, *πόλλ' ἐν κακοῖσι νηθεὶς ὁρᾷς*, si meliorem Stobaei editionem vidisset us, in Euripidis Medea non quaesisset. Sunt enim ex lis Tyrone, Fr. ix. III. Apud Stobaeum Tit. LXXVIII. =333. legitur cum lemmate *Euripidis in Medea*, *τὸ θρέἐν βροτοῖσι πολλάκις | πλείω παρίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι* Quae verba sine poëtae aut fabulae nomine leguntur lementem Alex. Paedag. I. p. 127, 25. Haec neque ea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunckius l. p. 400. Optime Medeae personae in Aegeo con-, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio Sed codex Stobaei Parisiensis, teste Brunckio, lemma *Βιότου ἐκ μηδείας*. Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, rum catalogum *Bioti* vel potius *Boeoti* nomine auctum lubio edidisset. Equidem latere sub hoc *βιότου* suspiba *διονυσίου τυράννου* compendio scripta *διο. τυ.* Diotragoedias haud raro adhibet Stobaeus [a]). IV. Aristoph.

XCVIII. p. 531=407. Diobuitur: *Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηνόν ποτε | μηδὲν ἔσεσθαι, ε ἴσως φρονῶν. | θεῶν γὰρ τον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς.* erus, qui hoc fragmentum vello omissum primus editius *μηδὲ ἓν ἔσεσθαι* dedit, st *μηδὲν ἀλγεινόν ποτε* stare est. Idem dicendum de *μηδέποτ' ἔσεσθαι*. Legendum, ut alibi declaravi, *Μήδοι', ἔσεσθαι*. Legendum etiam *μὴ 'δοι* pro *μηδὲν* apud Aristophanem Eccl. 934. Titulus hujus fragmenti apud Gesnerum est *Dionysii tyranni*, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena*. In nomine fabulae erratum esse res ipsa declarat. Tit. CV. p. 560=431. legitur alterum Dio-

Ach. 119. *ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε.* Schol. *παροιδία χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον.* Memoria lapsus videtur grammaticus. V. Idem Pac. 1012. *εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· | Ὀλόμαν, ὀλόμαν ἀποχειρωθεὶς | τὰς ἐν τευτλοισι λοχευομένας.* Non Euripidis Medeam *παρῳδεῖ* cómicus, sed Melanthii, de quo plura vide ad v. 96. VI. Hesychius: *Ἀπαιώνιστον, δύσφημον Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον.* Ita Musurus, cujus temeraria correctio viros doctos misere exercuit, ut Schowii verbis utar. Cod. Venet. *Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκοὴν.* (Literae ρ suprascriptum θ.) *Ἀπαιώσιον, δύσφημον.* Quidquid de scriptura statuatur, nulla certe hic Medeae mentio. Legendum suspicor: *Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρη | παῖαν' ἀπαιώνιστον* [*ἀντηχήσατε*]. Confer Alc. 425. Iph. A. 1468. VII. Cicero Epist. VII. 6. *Tu, qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis decipiaris, caveto: et, quando Medeam agere coepi, illud semper memento*, Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, ne-
75 quidquam sapit. *Cura ut valeas.* Idem Off. III. 15. *Haec igitur est illa pernicies, quod alios bonos, alios sapientes existimant: ex quo Ennius* nequidquam sapientem, qui sibi ipse prodesse non quiret. *Vere id quidem, si, quid esset* prodesse, *mihi cum Ennio conveniret.* Ab eodem Cicerone Epist. XIII. 15. citatur versus Euripideus, *μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός* (Fr. Inc. cxi.), quem ab Ennio expressum putant. Si vera est conjectura, quam supra p. 66. protuli, Ennium Euripidis Aegeum Latine reddidisse, vel si omnino duas Medeas docuit, non est quod miremur nihil esse in Euripidis Medea, quod verbis a Cicerone allatis respondeat. Quamquam Ennius in nostra fabula vertenda non ita ad verbum Graeca reddidit, ut nihil adderet aut omitteret. Vide modo ut duo verba *Κορίνθιαι γυναῖκες* v. 209. amplificarit: *Quae Corinthum arcem altam habetis, matronae opulentae, optumates.* Qui hoc sibi permiserit, non modo verba, sed etiam sententias aliunde sumtas adhibiturum fuisse quis dubitat? Frustra igitur sunt, qui Graecam Euripidis Medeam in Latina Ennii ita expressam putant, ut nihil in hac fuerit, nisi quod in illa fuisset. Atqui Manutius, qui primus, quod sciam, de altera Euripidis Medea cogitavit, maxime ab Ennianae fabulae investigatione in eam opinionem adductus est.

nysii fragmentum: *Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδὲν ὄλβιόν ποτε | πρίν, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ. | ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι.* Quibus verbis fabulae nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas *ΛΗΔ.* et *ΜΗΔ.* hic confusas esse.

1—7. *Εἴθ' ὤφελ'——Ἰάσονος.*] Primos septem versus Latine ab Ennio redditos exhibent scriptor Rhetoricorum ad Herenn. II, 22. Priscianus de Versibus Com. p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus | caesa accidisset* (al. *cecidisset*) *abiegna ad terram trabes: | neve inde navis inchoandae exordium | coepisset* (al. *cepisset*), *quae nunc nominatur nomine | Argo, qua vecti Argivi delecti viri, | petebant illam pellem nauratam arietis | Colchis, imperio regis Peliae per dolum: | nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem | Medea, animo aegra, amore saevo saucia.* Postremus versus a Prisciano omissus est. In scriptura Porsonum sequor, qui nihil ex conjectura mutavit. Plançkius vero in hoc ceterisque Enniauae Medeae fragmentis priscam scribendi rationem (*Kolceis* verbi caussa pro *Colchis*) conatu non nimis felici repraesentavit.

1. *Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι πτέρος*] Rom. B. C. E. *διαπτᾶσθαι*. Rom. D. *διασπᾶσθαι*. Rom. A. *διαπτάσθαι* in textu, *διαπτᾶσθαι* in scholio. Lasc. *διαπτάσθαι*. Quam scripturam casu potius quam consilio in Rom. A. et Lasc. exhiberi puto. Nam Rom. A. *ξυμπεράναι* habet v. 335. *φάμαι* v. 409. *βάλβίδα* v. 1212. aliaque fortasse ejusmodi. Lasc. vero *δράσον* v. 262. *ξυμπεράναι* v. 335. *λυσαι* v. 662. *κράτα τ'* v. 1160. *βαλβίδα* v. 1212. Versum citat Aristophanes Ran. 1429. ubi Aldus et pleraeque edd. *διαπτᾶσθαι*, Kusterus *διαπτάσθαι*. Hanc scripturam exhibet Eustathius p. 452, 33. p. 526, ult. p. 1419, 19. a Porsono allegatus, eamque apud Euripidem reposuit Porsonus, linguae analogiae magis quam librorum auctoritati obsecutus. Infinitivus *πτᾶσθαι* a praesenti *πτῶμαι* derivatur, quod a nemine unquam usurpatum est. Praesens est *πέτομαι*, 76 aoristus *ἐπτάμην* ejusdem formae cujus *ἐπριάμην* et *ὠνάμην*, quorum infinitivi *πρίασθαι* et *ὄνασθαι* leguntur in hac fabula v. 228. 995. Simili vitio *φᾶσθαι* apud Homerum a nonnullis grammaticis scriptum monet Porsonus. Apud Aeschylum Pers. 703. *φᾶσθαι* edd. omnes ante Glasguensem a Porsono curatam.

2. *Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας*·] Brunckius *Ξυμπληγάδας*. *Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret.* Ita Porsonus ad v. 11. Scripsit tamen metri lege non coactus *Συμπληγάδας* v. 2. *συμφέρουσ'* v. 13. *συντιθεὶς* v. 730. *συγχέασ'* v. 776. *σὺν θεοῖς* v. 885. *συγχυθεῖσ'* v. 974. Primo loco excepto, ex industria σ retinuisse videtur, scilicet ut in prima tertiaque sede maneret iambus. Nam diserte reposuit *συμφορὰ* Or. 2. ubi Aldus, *σὺν πάθος, οὐδὲ ξυμφορᾷ θεήλατος*. Diserte etiam scripsit Phoen. 547. *πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις*. Meam sententiam dixi in Praefat. ad Sophoclis Oed. T. p. 9. In

Euripidis Medea Aldus habet ξὺν A. v. 11. ξυμφορὰ L. A. v. 53. ξυνευνέτῃ v. 235. ξυνοικῇ L. A. v. 237. ξυτὸν L. A. v. 239. ξυμβάλλεται v. 279. ξυμπεράναι L. A. v. 535. ξυμφορά L. A. v. 586. ξυνεργὸν L. A. v. 590. ξὺν metro postulante L. A. v. 451. ξυμφορά L. A. v. 558. ξύμφορ' L. A. v. 762. ξυλλαμβάνουσα L. v. 795. ξυνεργούς v. 819. L. A. ξυμπεραίνειν L. A. v. 857. ξυνοικεῖ L. A. v. 969. ξυνῳδὰ L. A. v. 976. ξυνῳρίδα L. A. 1114. ξυνάψειν metro postulante L. A. v. 1201. ξύνοιδα L. v. 1256. ξυνθανοῦσ' L. v. 1256. Literae L. et A. significant Lasc. et Rom. A. ξ habere. Ceterorum Romanorum scripturam minus diligenter enotavi. Lasc. etiam ξυναντήσας (sic) v. 551. ξυνεύνῳ v. 969. Rom. A. ξυμφέρουσ' v. 13. ξυναστήσαις v. 551. Uterque consentiente Aldo σ habet ubi mea editio ξ v. 2. 42. 70. 113. 341. 449. 464. 472. 478. 482. 500. 539. 600. 612. 686. 784. 840. 887. 916. 1106. 1112. 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179. 1202. 1352. Nescio qua fortuna in Lascaris Aldique scriptura exhibenda sexies deinceps erraverit Porsonus ad v. 11. Versus in ejus editione sunt 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. in mea 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179.

3, 4. *μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε | τμηθεῖσα πεύκη*] Lasc. *πεσεῖν ποτέ*. Idem *ποῖ ποτὲ* v. 553. *φρονεῖν ποτὲ* v. 452. *ἐκβαλεῖν ποτὲ* v. 732. *μῶν τιν'* v. 977. Sed *μεθῶ τινι* v. 711. ubi Aldus *μεθῶ ποτε*. Fluctuant codices. V. 3. quatuor Romani *ποτὲ* habent. In B. scriptura humiditate deleta est.

4, 5. *μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας | ἀνδρῶν ἀρίστων,*] *Mallem μήτ' ἐρετμῶσαι*, inquit Brunckius. Male. *Μήτε* post *μή* vel *μηδὲ* soloecum est. Negant hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Aj. 423. (428.) o), Reisigius Conjectan. in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiae Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. *καὶ μηδὲ οἵκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ.* Ubi *μήτε οἵκτῳ* habent omnes fere codices scripti, et primae quatuor editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1523. 77

Ibid. Hesychius: *Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἔρεσσαι.* Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 556. *χεῖρας ἐρετμώσαντες*, monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur *ἐρετμῶσαι χέρας*, *manus remis*

o) Vulgo, *οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐῶ λέγειν | ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.* Emendavi *οὐδ' ὅπως ἐῶ* Mus. Crit. Cantabrig. T. I. p. 506. Vulgatam defendit Hermannus, non tamen ita ut sententiam mutarim. Verba *οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακὸν* nostra lingua significant *neither good nor bad*. Verba *οὐτε ἀγαθὸν οὐδὲ κακὸν* significationem habent paullo diversam, *not good, nor yet bad*, Sophoclis verbis paullo convenientiorem, quorum verus sensus est, *οὔτοι σ' ἀπείργειν βούλομαι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω.* Verba *οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω* quasi in parenthesi sunt.

e, ut ὁπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα. Constructionem
xplicat Schol. ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρί-
ειρας. Interpretes Latini ἐρετμῶσαι pro *remigare* male
int. Vertit Portus, quem sequitur Musgravius, *neque*
remigassent virorum praestantissimorum. Accusativum
efendit Musgravius ex Iph. A. 1291. μήποτ' ὤφειλε τὸν
βουσὶ βουκόλον τραφέντ' | Ἀλέξανδρον οἰκίσαι (οἰκῆσαι ma-
Iusgravius) | ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι etc. Ad
locum citat Lucianum de Dea Syria T. III. p. 472. ὃς
ἔτλης, οἷα μήτε σε παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε. Haec
n verba sollicitare supersedeo. Apud Euripidem vero
um ὤφελες videbit qui locum comparaverit cum Sopho-
ed. T. 1391. p) Addit Musgravius ad nostrum locum:
aestat fortasse χέρες, ut habet in margine MS. 2816. q)
s conjectura, imo perniciosa, quae aliis quoque in men-
nit.

d. Scribendum ἀνδρῶν ἀριστέων censent Wakefieldius ad
ium T. III. p. ult. Porsonus ad Euripidem, et Schae-
n Lipsiensi Porsonianae recensionis editione. Quibus
ibus, haec verba conjuncta usurpant Homerus Od. Ξ.
Apollonius Rhodius I. 70. II. 460. 465. 960. III. 1004.
r Euripidem, qui dixit Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ'
ἀριστέως. Porro Porsonus et Schaeferus vocem ἀριστεὺς
aro a librariis corruptam esse ostendunt. Nihil igitur
hac conjectura, cui tamen objici potest, quod aeque
icitur ἀνδρῶν ἀρίστων. Ἀριστεὺς quidem non usurpatur
su quo dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' 78
του. Sed *optimates* non minus bene ἄριστοι quam ἀρι-
ppellantur.

6. οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας | Πελίᾳ μετῆλθον.] Sic Rom.

ortasse scripsit Euripides,
ὤφελες τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βου-
ραφέντα | παῖδ' Ἀλέξανδρον
Tota fere ῥῆσις a v. 1283.
d v. 1319. metro trochaico
t. A v. 1300. legendum vi-
ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμο-
αὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα
Διὸς Ἑρμᾶς τ' ἄγγελος | (ἁ
| πόθῳ τρυφῶσα, | δορὶ δὲ
, ἁ δὲ Διὸς ἄ | νακτος εὐ-
ασιλίσι) | κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν,
| [δυστυχῆ] τᾶς καλλονᾶς. |
ιὸν δὲ θάνατον, ὄνομα | μὲν
Δαναΐδαισιν, | ἃ κόραι,
ατ' ἔλαβεν | Ἄρτεμις πρὸς
ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαι-
ναν | (ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) | οἴχεται
προδοὺς ἔρημον. | ἁ δὲ δυστάλαιν'
ἐγώ, πι | κρὸν γάμον, πικρὰν ἰδοῦσα
| δυσελέναν, φονεύομαι, δι | ὀλλυ-
μαι σφαγαῖσιν ἀνοσί | οισιν ἀνοσίου
πατρός.

q) De quo Catalogus: *Codex chartaceus, olim Bigotianus, quo continetur Euripidis Medea, cum Latina interpretatione, quae ab edita discrepat. Accesserunt viri docti notulae quaedam et emendationes, e manuscriptis codicibus erutae. Is codex saeculo decimo sexto exaratus videtur.* Hujus libri nulla alia apud Musgravium mentio.

A. C. D. E. Sed Rom. B. *αἳ* (*χεῖρες* scilicet) *τὸ πάγχρυσον δ.* Postremae vocis scriptura in eo cod. incerta est. Schol. *δέρας* Par. E. Mag. Put. *δέρος.* Sic etiam Eustathius p. 600, 11. diserte, monente Porsono, qui eam scripturam admisit. Infra v. 467. Bacch. 833. vulgo legitur *δέρας*, *δέρος* vero Phoen. 1127. Ion. 995. et apud Sophoclem Ajace Locro Fr. vi. Aut igitur utramque formam usurpabant tragici, aut scriptura prorsus incerta est. Quod infra v. 467. habent omnes impressi, nullo scripto, quod sciam, dissentiente, hic etiam retinere malui. Ejusdem formae sunt voces *δέρας* et *γέρας*, in genitivo aut dativo casu nusquam apud Atticos scriptores obviae. Olim legebatur apud Euripidem Ion. 1010. *Πῶς οὖν κέκραντας δίπτυχον δέρος θεᾶς;* Edd. recentiores ex codd. H. Stephani, vel potius ex ipsius conjectura, *δίπτυχον δῶρον θεᾶς.* Rectius fortasse Reiskius *γέρας.* Suspicor primum erroris gradum fuisse *δέρας* pro *γέρας*, secundum *δέρος* pro *δέρας.*

8. *ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.*] Noster infra v. 624. *θυμὸν ἐκπλήξας' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις.* Vide Valckenarium ad Hipp. 58.

9, 10. *οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας* | *πατέρα,*] Schol. *σὺ δ' ἂν* et *Πελειάδας.*

11, 2. *ἀνδάνουσα μὲν* | *φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,*] Aldus *ἀνδάνουσα* leni spiritu, quem exhibent Rom. omnes. Schol. *Τὸ δὲ ἀνδάνουσα.*) *ὀρθῇ ἀντὶ δοτικῆς· ἀντὶ τοῦ ἀνδάνουσῃ.* Sic ed. Veneta. Lasc. *ανδάνουσα.* Sic etiam H. Stephanus [r]). Ceterae quas vidi omnes ante Genevensem P. Stephani *ἀνδάνουσα*, quod exhibent Musgraviana et major Beckiana, licet Commeliniana et Barnesiana, unde derivatae sunt eae editiones, recte *ἀνδάνουσα* exhibeant. Apud Sophoclem Ant. 89. Aldus *μάλιστ' ἀδεῖν*, schol. Rom. *μάλιστ' ἀδεῖν*, pleraeque edd. *μάλισθ' ἀδεῖν.* Ibid. 501. *οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.*

Ibid. Genitivus *πολιτῶν* post *ἀνδάνουσα* multis conjecturis locum dedit. Canterus Nov. Lect. II. 21. *φυλῇ* vel *ψυχῇ πο-*
79 *λιτῶν* [s]). Barnesius *φυγῇ πολίταις.* Reiskius *φυῇ* aut *φύτλῃ*

r) Titulus ejus editionis est: *Tragoediae selectae Aeschyli, Sophoclis, Euripidis. Cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Enniana interpretationes locorum aliquot Euripidis. An. M. D. LXVII Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* Octo complectitur tragoedias; Euripidis Hecubam, Iphigeniam priorem, Medeam, Alcestidem; Sophoclis Ajacem, Electram, Antigonam; Aeschyli Prometheum.

s) Canteri conjecturarum melior est *ψυχῇ*. Tragicus enim *φύλῃ* potius quam *φυλῇ* dixisset. Hoc procul dubio nesciebat Barnesius, qui de Cantero ait: *Sed has ejus conjecturas damnat codex Heinsio-Scaligerianus.* Is codex, cujus frequens apud Barnesium mentio, nihil aliud est quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi

τῶν. Piersonus Verisim. p. 58. φυγὰς πολίταις. Musgravius πολιτῶν. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 40. φύσει τῶν. Denique Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 21. φύσει ταις. Vulgatam defendere conatur Portus, qui praeter comparat Demosthenis verba Olynth. II. p. 21. D. ὡς ἔστι αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ ν, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καιρῶν. πόλεις καὶ τόπους dixisset, nisi inter haec verba et φαί- αι προϊεμένους interposuisset ὧν ἦμέν ποτε κύριοι. Hanc tructionem, de qua dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 426. 2. §. 474. c. tragicis satis familiarem fuisse nemo nescit, vel Porsonum legerit ad Or. 1645. (1629.) Ἑλένην μὲν, ὺ διολέσαι πρόθυμος ὤν, | ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιού- ς. | ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Sed hujusmodi pla genitivum πολιτῶν non confirmant. Nam primo, ex uod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus accusativo usurpatur, non recte colligitur genitivum pro ro usurpari posse. Aptius exemplum praebet noster He- 67. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, | ἄξω κομί- οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco monui, ἄξω ων Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι δοῦλοι. Deinde, ut concedamus me Graece dici πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἀνδάνουσα, tari potest an recte dicatur ἀνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφί- χθόνα. Exempla quae ad confirmandam vulgatam scri- am desiderantur, hujusmodi sunt: πόλεων καὶ τόπων φαί- αι προϊεμένους, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι: *Vestra est urbem quam* o. Brunckius edidit φυγῇ πολίτας. *Constructio est*, inquit,

otheca in Bodleianam hujus emiae venit. In prima pagina tum exhibet: *Danielis Heinsii gato Jos. Scaligeri.* Haud pau- Scaligeri conjecturas in mar- scriptas exhibet, quarum ple- ae aut memoravit aut tacite tavit Barnesius. [Vid. Elmslei. ech. v. 261. in addendis. *ED.* .] Quod autem dicit Barne- Canteri conjecturas a codice ari, ita explicandum est. Can- erba sunt: *Emendavimus hunc Novarum Lectionum lib.* II. xxi. Quibus adscripsit Scaliger m. Habemus etiam alias Sca- i conjecturas, quae Barnesio ae fuisse videntur. Exhibet xemplum ed. Hervagianae se- cundae, quod etiam olim Ed. Bernardi fuit. Ad ea tituli verba ΕΥ- ΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΟΚΤΩ- ΚΑΙΔΕΚΑ adscripsit sive Scaliger sive alius quispiam *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri.* Supra scriptum est: *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione librorum Illustris Viri Josephi Scaligeri, cujus manu multo plurima hic emendantur.* Scaligeri conjecturae cum codicis lectionibus confusae leguntur, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint. Ex alterutro horum librorum derivatae sunt omnes Scaligeri in hanc fabulam conjecturae in annotatione mea memoratae.

ἀνδάνουσα μὲν πολίταις, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Ita v. 908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ. Ἀνδάνειν accusativum regere monet apud Euripidem Or. 1607. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sed ibi pronomen omittunt plerique libri scripti et impressi. Dicitur quidem ἀρέσκειν τινὰ, *placere alicui*. Sed recte monet Wyttenbachius, non utendum esse ea constructione ad defendendum ἀνδάνειν τινά. Beckius Barnesii conjecturam φυγῇ πολίταις admisit. Sic etiam Porsonus, qui πολιτῶν e scripturae compendio male intellecto natum putat. Omnes Rom. φυγῇ πολιτῶν, sed in A. αις supra scripsit recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit. Matthiae φυγῇ πολιτῶν, ut vulgo. Hos omnes fugit, pro dativo φυγῇ reponendum esse nominativum φυγή. Schol. τὸ δὲ ἀνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούσῃ. Hoc vult grammaticus, ἀνδάνουσα φυγὴ per appositionem dici pro ἀνδανούσῃ φυγῇ. Ita noster infra v. 1217. πεῖται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ | πέλας, ποθεινὴ δακρύοις συμφορά. Heracl. 70. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς, | βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται, | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Or. 1105. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν. Hic dicitur λύπην πικρὰν propter accusativum Ἑλένην. Si Ἑλένη τέθνηκε dixisset poëta, addidisset Μενέλεῳ λύπη πικρά.

13, 4, 5. αὐτή τε—δεσποτῆ.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIV. p. 441 = 525.

13. αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. αὐτή τέ, quae scribendi ratio in codd. frequens est. Stobaeus αὐτὴ δέ, quod recte admisit Beckius, neglexit Porsonus. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγὴ et αὐτὴ δέ. Apud Apollonium Lexico Homerico v. Συμφερτὴ non legitur hic versus, ut ait Porsonus, sed verba tantum αὐτὴ πάντα συμφέρουσα. Ejus igitur auctoritas neutri parti accedit.

Ibid. Rom. C. D. E. συμφέρουσα. Rom. A. B. ξυμφέρουσα, minus recte. Vide ad v. 2. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ | νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Oed. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. Vide ad v. 1349. [In hoc versu et sequentibus respexit Euripides ad Homerum Od. Z. 182. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, | ἢ ὅτ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. *Ex Addendis.*]

14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,] *Legendum, ni fallor,* ἅπερ, inquit Musgravius. Inutilem hanc conjecturam censet Porsonus, qui e Pseudogregorio v. 32. ἧπου non male se habere affirmat. Si vera sunt quae de ἧπου ad v. 1275. dicturus sum, hic usurpari non potuit.

Ibid. Aldus *γίγνεται* v. 14. 758. *γίγνομαι* v. 693. *γιγνώσκειν* v. 225. *γιγνώσκων* v. 547. *γιγνώσκω* v. 905. Idem *γινώσκεις* v. 84. Lasc. *γινώσκεις* v. 84. *γινώσκων* v. 547. In ceteris *γν* habet. Omnes Rom. Mag. *γίνεται* v. 14. Rom. A. B. C. *γ* ubique omittunt, praeterquam v. 547. ubi solus A. *γινώσκων*. Par. A. etiam ubique fere in his fabulis *γίνομαι* et *γινώσκω* exhibet, auctore Brunckio. Prava quidem scriptura, sed longe antiquior ullo qui hodie exstet codice.

17. *προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,*] Omnes Rom. *αὐτοῦ*. Lasc. *αὐτοῦ*. Sic etiam edd. recentiores jam inde a Barnesiana.

18. *γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,*] Ed. Commeliniana typographi errore *Ἰήσων*, quod in Musgraviana manere passus est is qui speciminum corrigendorum curam susceperat. Recte *Ἰάσων* Canteriana, quam expressit Commelinus, necnon Genevensis P. Stephani, quae a Commeliniana expressa est. Vix opus erat ut moneret Brunckius hanc scripturam in membranis exhiberi.

19. *γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.*] Hesychius: *Αἰσυμνᾷ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ.* Praeter Euri- 81
pidem neminem novi qui verbum *αἰσυμνᾶν* usurparit. Schol. *αἰσυμνᾶν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων* (ed. Ven. *κυμέων*) *αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι.* Cumaeorum igitur *Αἰσυμνάτας* Atheniensium *Ἄρχοντι* respondebat. Argumentum Sophoclis Oedipi Tyranni: *ὁ δ' Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα.* Plura dabunt interpretes Hesychii v. *Αἰσυμνῆται.*

21, 2. *βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀναπαλεῖ δὲ δεξιᾶς, | πίστιν μεγίστην,*] Omnes Rom. *ἀναπαλεῖ δέ*. Pseudogregorius v. 50. *ἀναπαλεῖ* omissa particula, vel potius absorpta in prima proximae vocis syllaba. Olim malui *ἀναπαλεῖ τε*, scilicet ut *τῷ μὲν* responderent verba *κεῖται δ' ἄσιτος* v. 24. Vide ad v. 190. 259. 406. Sed nunc video vulgatam emendatione non egere. Duplex oppositio est; primo inter *βοᾷ μὲν ὅρκους* et *ἀναπαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν*, deinde inter hanc integram sententiam et *κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι.* Noster Hipp. 473. *ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, | λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις | τάδ' ἐστί, πρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν· | τολμᾷ δ' ἐρῶσα. θεὸς ἐβουλήθη τάδε.* Plerique libri *λῆξον δ' ὑβρίζουσ'*, quod non admisit Valckenarius. *Nam ad illud μὲν*, inquit, *respondet in* v. 476. *τόλμα δ' ἐρῶσα, et bene junguntur λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, λῆξόν θ' ὑβρίζουσ'.* Fallitur vir summus. Etiam si abesset *μὲν*, *λῆξον δ' ὑβρίζουσα* post *λῆγε κακῶν φρε-*

νῶν dixisset Euripides t). De qua re vide ad verba φίλτατόν δέ μοι κάρα v. 1039. Eodem jure legendum ut vulgo ἀναπαλεῖ δὲ nostro loco. Idem enim significant βοᾷ et ἀναπαλεῖ, quorum utrumvis utrique sententiae membro aeque conveniret.

Ibid. Rom. C. E. δεξιάς. Rom. A. B. D. Par. A. Pseudogregorius v. 95. δεξιᾶς, quod admisit Brunckius. Ita quoque legendum viderat Jortinus apud Musgravium. Matthiae δεξιὰς revocavit, quod mea sententia non est scripturae diversitas consulto admissa, sed merus librariorum error, ut ἀρεταὶς in Rom. C. v. 819. Sophocles Oed. C. 1632. θός μοι (vel μου) χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Phil. 813. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.

24. κεἰται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι.] Rom. A. Par. A. (monente Brunckio) ἀλγηδόσι. Rom. B. C. Mag. ἀλγηδόσιν. Rom. D. E. Par. D. Lasc. Schol. ad v. 96. ἀλγηδόνι, quod admisit Porsonus. Matthiae vero ἀλγηδόσι revocavit. Quo minus refert, eo difficilius est eligere. Pluralem retineo, propterea quod praeter Aldum eum exhibent tres praecipui codd. Rom. A. C. Par. A. Ceterum Schol. ad v. 96. ἀφεῖσ'.

[26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἠδικημένη.] Ἐπεί, ex quo, monente Porsono ad v. 136. ἐπεί μοι φίλια κέκρανται. Noster Or. 77. καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον, | ἐμῆς ἀδελφῆς, ἣν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον | ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ, | οὐκ εἶδον. Ex Addendis.]

27, 8. οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς | πρόσωπον.] Rom. C. ἀπαλλάσσουσα. Idem φυλάσσεσθε v. 101. γεναῖος v. 754. συγνώμη v. 796. δυσεβεῖ v. 1254. Plura hujusmodi vitia in
82 codd. Rom. occurrunt v. 158. 282. 704. 738. 977. 999. 1186. 1295. 1350. 1356. Aldus ἀφυσαμέναν v. 814. ἐσπάρασ v. 1186. cetera emendate. Lasc. vero χαράσσου v. 154. ἀπόλυμαι v. 272. ἀπαγγέλουσί μοι v. 282. πλημελὲς v. 300. ἀπαλάσσου v. 712. δυσεβοῦσι v. 738. ἀπενέπω v. 795. συγνώμη v. 796. ἀφυσαμέναν v. 814. ἀγγέλων v. 977. δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350.

28, 9. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος | κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.] Conjicit Valckenarius ad Hipp. 504. ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιον | κλύδων. Receptam defendit noster Andr. 538. ab ipso Valckenario allegatus: Τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν | ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Qua significatione nihil refert utrum πέτρα an πέτρος dicatur. At scriptura a Valckenario proposita postulat, ni fallor, ut πέτρα scribatur. Praeterea recte monet

t) Ibid. 1258. ὑποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, | θρᾴων δὲ κάρηνα, δεινὰ δ' ἐξευδὼν πλέων. Incertus sum, utrum θρᾴων δὲ an θρᾴων τε legendum.

Porsonus, accusativum *κλύδωνα* valde inconcinnum esse, sequente scilicet genitivo *φίλων*.

50. *ἦν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,*] Rom. B. *ἦν μήποτε στρέψασα.* Rom. C. E. *ἤν μήποτε στρέψασα.* Rom. A. ante corr. *ἦν μήποτε στρέψασαν.* Rom. A. a corr. D. *ἤ μήποτε στρέψασα.* In Rom. A. scriptum *γρ. ἦν.* De sententia vide ad *ἀποιμώξῃ* v. seq.

Ibid. Rom. C. D. E. *πάλλευκον δέρην.* Rom. A. B. *παλλευκον δέρην.* Cujus scripturae alterum exemplum vide ad v. 1153. Mag. Put. ex Hec. 500. *πάλλευκον κάρα.*

51. *αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,*] Rom. A. C. D. E. *πρὸς ανὐτήν.* Lasc. *πρὸς αὐτήν.* Sic etiam H. Stephanus, Barnesius, et sequentes.

Ibid. Rom. C. D. E. *ἀποιμώξῃ.* Rom. A. B. *ἀποιμώζει.* Alii scilicet *ἦν μήποτε ἀποιμώξῃ*, alii *ἤ μήποτε ἀποιμώζει* legerunt. Haec scriptura, etiam si commodum sensum praeberet, admitti non posset. Graece enim diceretur *ἢ οὔποτε στρέφουσα.* In vulgata *ἦν μήποτε* accipiendum pro *πλὴν ὅτ' ἄν*, constructione minus usitata. Quo sensu nescio an praestet *ἀποιμώζῃ* [u]). Nec male se habet *ἀποιμώζει*, modo legatur *εἰ μήποτε.* [Hujus verbi scripturam saepe corruperunt librarii. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1314. *Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,* | *τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον.* Lascaris aliique *οἰμώξῃς.* Alc. 657. *σὺ δ' ἐκπεσὼν στέγας, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν* | *νέῳ γέρων ὤν, τόνδ' ἀποιμώξεις νεκρόν;* Lascaris *ἀποιμώξῃ.* Recte Monkius *ἀποιμώζεις.* Aristophanes Ran. 753. *ΑΙ. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς,* | *ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.* | *ΞΑ. Οἴμωξε μέντ' ἄν.* Brunckius *Ὤἰμωξε. Ex Addendis.*]

53. *μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.*] Rom. A. ante corr. *ὅσφε νῦν*, a corr. *ὅσφε νιν.* Rom. B. *ὅς σφέ νιν*, C. *ὅς αφὲ νῶν*, D. *ὡς σφε νῦν*, E. *ὅ αφε νῦν.* Omnes male. Recte Lasc. ut Aldus *ὅς σφε νῦν.*

Ibid. Schol. *Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς* (Fragm. Inc. lxxxv.) *Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.* Copiose de hoc Atticismo dixit Valckenarius ad Phoen. 712. breviter Matthiae Gramm. Gr. §. 559. 6.

54. *ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,*] Rom. D. *ἔγνωκε δὲ τάλαινα.* Pseudogregorius v. 52. *ἔγνω καὶ ἡ τάλαινα.* Idem v.

u) Quotiesc in verborum terminationibus permutentur ξ et χ, quid attinet dicere? Miror Doricum *ἁρπάξητε* apud Sophoclem Ant. 511. nulli editori displicuisse.

947. *ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα.* Versum ut vulgo legitur citat Eustathius p. 1093, 26. a Porsono allegatus.

83 34. Pseudogregorius v. 52. 947. *συμφορῶν*, quae solennis est varietas. Vide ad hujus fabulae v. 53. 1148. 1202. His accedant exempla nonnulla ex aliis fabulis. I. Euripides Or. 60. *ἔστι δ' ἔσω | πλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφορὰν τε δωμάτων.* Ita Aldus. Alii a Porsono ad v. 154. memorati, necnon Barnesius in margine, *συμφοράς.* II. Ibid. 154. *Τίνα τύχων εἶπω; τίνας δὲ συμφοράς;* Ita ex conjectura Porsonus. Recte vulgo, *τίνα δὲ συμφορὰν;* Legendum vero v. 141. *τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ 'στω κτύπος.* Vulgo minus recte *μηδ' ἔστω κτύπος.* Nec multo melius Seidlerus de Versibus Dochm. p. 200. *μηδὲ κτυπεῖτ'.* III. Hipp. 458. *στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.* Pseudogregorius v. 1062. *συμφοραῖς*, monente Porsono ad nostrum locum. Vide Med. 1164. IV. Ibid. 1255. *Αἱ αἱ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν.* Ita olim soloece legebatur. Monkius me auctore *κέκρανται ξυμφορὰ* reposuit. Vide Med. 156. V. Ibid. 1389. *Ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης.* Brunckius e duobus codd. *οἵαις ξυμφοραῖς.* Pseudogregorius v. 802. *οἵᾳ συμφορᾷ*, monente Porsono. In his omnibus locis plurali melior est singularis.

55. *οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.*] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. A. *μὴ ἀπολείπεσθαι*, quam meliorem scribendi rationem esse monui ad Heracl. 460. *Ἀπολείπεσθαι* autem non *deserere* significat, ut a plerisque redditum est, sed *privari*, ut in Or. 216. *ἀμνημονῶ γὰρ, τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.* [Sophocles El. 1167. *καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω, | ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ | τοῦ σοῦ θανόντα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου. Ex Addendis.*] Neque metro neque sententiae minus consuluisset Euripides, si nostro loco scripsisset *μὴ στερηθῆναι.* Ita Iph. T. 1057. *καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας.*

36. *στυγεῖ δὲ παῖδας οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.*] Lasc. B. *εὐφρένεται*, et v. 161. *διακνεομένους.* Lasc. A. *εὐφραίνεται* et *διακναιομένους.* Rom. D. *νάπεσι* v. 3.

37. *δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.*] Rom. C. Pseudogregorius 488. 1072. 1169. *νέον.* Rom. A. B. D. E. Lasc. *κακόν.* In Rom. A. B. scriptum, *γρ. νέον.* Altera scriptura nata e v. 311. ubi libri omnes *μή τι βουλεύσῃς κακόν.*

39. *ἐγῷδα τήνδε,*] Aldus *ἐγ' ᾠδα.* Lasc. *ἐγῴδα*, Rom. D. *ἐγὼ δέ.* Par. A. *ἐγῷδα.* Quam scripturam exhibet Aldus Phoen. 723. Idem *ἐγῷδα* apud Sophoclem Oed. C. 452. ut nostro loco Lascaris. Nescio an rectius.

Ibid. δειμαίνω δέ νιν,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *δειμαίνω τέ νιν*, quod admisit Brunckius.

40. *μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,* | *σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστρωται λέχος,*] Laso. A. *εἰς βᾶς*, B. *εἰσβᾶσ'*. Eadem fere verba infra v. 575. *ἢ θηκτὸν ὦσω φάσγανον δι' ἥπατος*, | *σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστρωται λέχος*. Fuisse etiam videntur, qui verba *σιγῇ—λέχος* post v. 278. collocarent, ut suo loco declarabo. Nostro loco minus conveniunt, ut recte monet Musgravius. Metuit nutrix ne liberos interficiat Medea. Vide v. 56. 91. 101. 179. Qua sententia neque *σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα* dixisset, neque *ἵν' ἑστρωται λέχος*, *τὸ γυμνήσιον λέχος* scilicet. Recte igitur haec verba a Musgravio jam uncinis in- 84
clusa omisisse mihi videtur Brunckius, nec video quibus rationibus adductus ea revocarit Matthiae. Mutato quidem versuum ordine non male legi posset: *δεῖμαίνω τέ νιν*, | *μὴ θηκτὸν ὦσῃ φάρμακον δι' ἥπατος*, | *ἢ καὶ τύραννον* (id est, Creontis filiam, ut mox videbimus) *τόν τε γήμαντα κτάνῃ*, | *σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστρωται λέχος*. Sed non opus est ut bis legantur haec verba, quae melius infra v. 374. (ubi a scholiasta agnoscuntur) quam hic legi mihi videntur. Plura hujus *παιριεργίας* exempla vide v. 298. 455. 768. 974. 1208.

41. *ἢ καὶ τυράννων τόν τε γήμαντα κτάνῃ*,] Rom. C. *τυράννων*. [Hinc non male Scaliger in exemplo suo Hervagianae secundae *τυράννω*, patrem scilicet et filiam. *Ex Addendis.*] Rom. A. (qui ante corr. *τόνδε γήμαντα* habet) B. D. E. Laso. Mag. *τύραννον*, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullae veteres. Schol. *Τυράννους. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ.* Repone, *τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί.* Verba sunt a superioribus male divulsa, quod saepissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiae mentio est, quam Medeae multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiae potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quae hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. *Δέδοικά σ'* (*οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους*) | *μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.* Quapropter auctor sum ut vocabulum *τύραννον* posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem praebent codd. Romani. In A. legitur gl. *θηλυκῶς τὴν γλαύκην* a prima manu, *τὴν* a diversa. In B. *τὴν* et *ἤτοι τὴν γλαύκην*. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba *τόν τε γήμαντα*, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba *γήμας τύραννον* leguntur infra v. 847. Si Creontem significaret *τύραννον*, *τόν τε νεωστὶ γήμαντα* vel tale quid dixisset poëta.

42. *κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.*] Schol. *συμφορὰν*

ra ᾖσεται pro οἶσεται, quam ab eo Var. Lect. 1
ám, a Canteroque praeter alios laudatam, P
admisit, multisque similis erroris exempli
). Subauditur ᾠδήν. Noster Herc. 180. τὸν καὶ
ἐκώμασε. Ibid. 680. ἔτι τὰν Ἡρακλέους | καλλί
664. ἀλλ' ἐπάειδε | καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. I
etus. Addo Phoen. 1719. Οὐ εἰμὶ, μοῦσαν ἃ
ον οὐράνιον ἔβαν, | παρθένου κόρας | αἴνιγμ' ἀσύ
5, 6, 7. ἀλλ' οἵδε παῖδες—φιλεῖ. Haec leguntu
m Tit. LXXVIII. p. 455=535. ubi ed. Trin
παῖδες. Sic τοῖς γε pro τοῖσδε Aldus v. 1101. T
n v. 46. propter ὁμοιοτέλευτον omittit.

5, 6. ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχ
ius: Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφ
Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς
μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρο
τες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ε
γὰρ, ὥς φησιν, ἐν μὲν (vulgo μὲν ἐν) Ἀλόπῃ
iv.)· Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον | στε
(vox corrupta) ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μη
παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Postrema verba i
ὁμοιοτέλευτον omissa, e scripto cod. Musei Bri
: Porsonus. Suspicor autem Tryphonem nostr
ων sed τροχῶν legisse, ejusque sententiam fu
virorum τρόχους in Alopa, alios puerorum
ea. Hinc esse puto, quod priori exemplo
lteri δὲ praeposuit. Rectius, ut mihi videt
loco iudicavit Schol. Ἐκ τρόχων. βαρυτόνως,

Item Photius: *Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.*

47. *νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.*] *Cogitavi aliquando οὐκ ἀλγεῖν*, ait Reiskius, *sed amplio.*

48. *Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς.*] Alexis apud Athenaeum p. 485. E. *εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, | παλαιὸν οἴκων κτῆμα.* Ita Porsonus pro *πλέον οἴκου κτῆμα.* Nonius Marcellus c. iv. p. 650. Eliminare *est* exire. *Ennius Medea Exsule:* Antiqua herilis fida custos corporis, | quid sic extra aedeis exanimata eliminas? Idem c. i. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule.

49, 50. *τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν | ἑστηκας,*] Scaliger *τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'.* Praestat *τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν*, id est, *οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν.* Ita v. 875. *ὄψιν τίρσιναν τήνδ' ἔπλησε δακρύων.* Vide ad v. 154. 672.

50. *αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;*] Ita recte ed. Cantabrigiensis ab ipso Porsono correcta. Lipsiensis prior typographi errore *αὐτὴν*, quod ex ea in Londinensem a. 1812. admissum est. Altera Lipsiensis recte *αὐτή.* Lipsienses editiones curavit Schaeferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66.

Ibid. Rom. A. ante corr. C. D. E. *θρεομένη.* Rom. A. a corr. B. *θεωμένη.* Alibi forsitan scriptum reperiatur *θεομένη.* Hesychius: *Θρεομένη. θρηνοῦσα.* Idem: *Θρεόμενον. ὀλοφυρόμενον.* Vide Aeschylum Suppl. 117. Theb. 78. Ag. 1174. Cho. 970. (modo recte ibi legatur *θρεομένοις* [y])), Euripidem Hipp. 563. ubi gl. apud Valckenarium *λαλούσης*, rectius fortasse quam Hesychius. Nam *θροῶ* a *θρέομαι* derivatum saepe *λέγω* significat. 86

51. *πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;*] Rom. D. E. *σου*, ut omnes edd. ante Porsonum. Rom. A. B. C. *σοῦ.* De his parcius.

52. *Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,*] Alii *ὀπαδὸς* scribunt, alii *ὀπαδός.* Aldus *ὀπαδὲ* v. 52. *στείχουτ' ὀπαδῶν* v. 1088. *ὀπαδῶν* Or. 1126. *χωρεῖτ' ὀπαδοὶ* Hipp. 108. *στείχουτ', ὀπαδούς τ'* Alc. 615. *σύμπεμπ' ὀπαδῶν* Iph. T. 1208. *στείχετ' ὀπαδοὶ* Heracl. 1055. *ὀπαδοὶ* Hel. 1197. *ὀπαδοῖς* Herc. 950. Contra *ὀπαδῶν*

y) Verba *τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις* non sunt temere sollicitata. Idem metrum v. 958. *πρατεῖται πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μή*, modo scribatur *πρατεῖ τε*, ut sententiae causa scribendum censuerunt nonnulli. V. 963. fortasse legendum: *ὥσαν' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετὴς ἕκυθ')* *ἰάν. | τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμελ-ψεται | πρόθυρα δωμάτων, ὅτ' ἂν ἀφ' ἑστίας.* Audacter renono *χορὸς* pro *χρόνος*, dubitanter *ἰάν* pro *ἀεί.* Legitur *ἰάν*, *vocem*, Pers. 940. ubi consulendus Blomfieldius. Dixit Aeschylus *χαμαιπετὴς βάσις* Ag. 989.

Med. 529. Alc. 134. Iph. A. 1463. *ὀπαδὸν* Hipp. 1151. Lascaris *ὀπαδῶν* Med. 529. *ὀπαδὸν* Hipp. 1151. In Med. 52. 1088. Hipp. 108. Alc. 134. 615. lenem spiritum exhibet.

53, 4. *χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὸ δεσποτῶν | κακῶς πίνουντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.*] Haec habent Aelianus de Nat. Anim. VII. 28. Stobaeus Tit. LXII. p. 384=257. et sine ultimis tribus verbis Eumathius sive Eustathius VIII. p. 314. omnes a Porsono allegati. Rom. A. B. E. Stobaeus, *ξυμφορά*. Rom. C. Aelianus, *συμφορά*. Rom. D. *ξυμφορᾷ*. Quam scripturam agnoscit etiam Rom. A. qui *ἐν* ab eadem manu suprascriptum habet. Gl. in eodem *ὑπάρχουσι* spectat ad aliam scripturam *συμφοραὶ*, quam exhibent Eumathius (qui *τῶν δεσποτῶν*) et Pseudogregorius v. 1247. Vulgatam confirmat noster Bacch. 1026. *ὡς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μέν, ἀλλ' ὅμως | χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν.* Ubi repraesentandum suspicatur Porsonus nostrae fabulae v. 54. Non opus, modo subaudiatur *κακά*.

Ibid. Aldus *πίνουντα* v. 54. *πινόντων* v. 834. *πίνειν* v. 1164. *προσπίνει* v. 1174. *πίνειν* v. 1224. *προσπίνει* v. 1235. *πινόντ'* v. 1237. *πίπτει* v. 1253. Lasc. A. *πίνωντα*, B. *πίνουντα*, v. 54. *πινώντων* v. 834. *πίνει* v. 1253. Rom. A. *πινόντα* v. 54. *πινόντων* supra scripto *ω* v. 834. *προσπίπτει* (γρ. *καὶ προσπίνει*) v. 1174. *πίτνειν* ante corr. *πίνειν* a corr. v. 1224. *πίτνοντ'* ante corr. *πινόντ'* a corr. supra scripto *ῶν* v. 1237. *πίτνει* ante corr. *πίνει* a corr. v. 1255. Rom. B. *πινόντα* v. 53. *πινώντων* v. 834. *προσπίπτει* v. 1174. *πίνει* v. 1253. Rom. C. *πινόντα* v. 54. *πίπτει* v. 1164. *πίνουντ'* v. 1237. *πίνει* v. 1253. Hi omnes in locis silentio praetermissis cum Aldo consentiunt. Eadem diversitas etiam in Rom. D. E. Nostro loco scriptura sex modis variatur. Rom. D. *πίτνοντα*. Rom. A. B. C. *πινόντα*, quod admisit Matthiae. Pleraeque edd. *πίνουντα*. Rom. E.
87 Aelianus, *πίνωντα*. Stobaeus *πίπτοντα*. Eumathius *πίτνουσι*. Unice verum est *πίτνοντα*, de qua forma dixi ad Heracl. 77.

55. *ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐμβέβηκ' ἀλγηδόνος,*] Brunckius *ἐς τοῦτ'*. Idem *εἰς φίλους* v. 83. *ἐς ναυὰ* v. 233. *εἰς τυράννους* v. 302. *εἰς τοσοῦτον* v. 365. *εἰσβᾶσ'* v. 374. *εἰς τὸ δεινὸν* v. 397. *ἐς μὲν* v. 402. *ἐς τυράννους* v. 441. *εἰς γάμους* v. 534. *ἐς ταὐτὸ* v. 551. *ἐς τοσοῦτον* v. 556. *ἐς λέχος* v. 558. *εἰς τοῦτο* v. 705. *ἐς ὄψιν* v. 758. *εἰς πάντα* v. 803. *ἐς φίλους* v. 867. *ἐς τὸ λῷον* v. 881. *εἰσῆλθέ μ'* v. 901. *ἐς χέρας* v. 926. *ἐς χεῖρ'* v. 943. *ἐς φόνον* v. 947. *ἐς δόμους* v. 1021. *ἐς πατρὸς* v. 1146. *εἰσβολὰν* v. 1231. Edidisse videtur quod in membranis repererat. Aldus in his omnibus diphthongum habet. Lascaris *ἐσμὲν*, *sumus*, v. 402. *ἐς φόνον* v. 947. *ἐς πατρὸς* v. 1146. Cetera ut Aldus. Porsonus *ἐς* v. 758. 1146. in aliis *εἰς*. Matthiae ubique *ἐς*, quod mea sententia non

nisi metri caussa admittendum est. Vide Praefat. ad Sophoclis Oed. Tyr. p. 9. Aldus in Euripidis Medea nunquam sine necessitate ἐς edidit. Lascaris bis sine necessitate, ut paullo ante monui, ter etiam metro repugnante. Vide v. 695. 956. 1500. Semel quoque v. 260. εἰς contra metrum edidit. Codicum Rom. scripturam neque diligenter enotatam habeo, neque si haberem, operae pretium esset eam cum lectore communicare. Si exstarent Euripidis tragoediae ipsius manu scriptae, ubique fortasse legeretur ΕΣ. Ea enim aetate pro diphthongo ει plerumque scribebant Ε, ut ΧΕΡ pro χείρ. Non igitur scriptura differebant ἐς, ἔσω, ξένος, ἐναίλιος, ab εἰς, εἴσω, ξεῖνος, εἰνάλιος. Non mirum, si haec ambiguitas librarios saepe fefellit.

56, 7. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολούσῃ δεῦρο *Μηδείας* τύχας.] Philemon apud Athenaeum p. 288. D. a Musgravio allegatus: ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104. C. πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero Tuscul. III. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui delectat, ut illa apud Ennium nutrix:* Cupido cepit miseram nunc me proloqui | coelo atque terrae Medeai miserias. Noster Iph. T. 42. ἃ καινὰ δ' ἦμεν νὺξ φέρουσα φάσματα, | λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴτε δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. V. 56. omittit Rom. B.

Ibid. Omnes Rom. Par. A. Lasc. B. μολούσῃ. Lasc. A. μολούσαν. Par. E. Mag. Put. Pseudogregorius v. 57. μολοῦσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. Dativum agnoscit Schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανές, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούσῃ γὰρ ἀντὶ τοῦ μολοῦσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cujus παρῳδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum praebet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης | εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Musgravius μ' ὑπῆλθε per elisionem dictum putat. Eadem est Brunckii sententia, qui μολούσῃ in textu exhibet, μολοῦσαν vero in annotatione probat, ea scilicet constructione qua dicitur infra v. 796. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Sed hodie inter omnes fere eruditos convenit, dativum *μοι* elisionem pati 88
non posse, licet cum quibusdam vocibus per crasin coalescere possit [2]). De qua re aptum disputandi locum praebet Sopho-

2) Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὐχρησεν et similia, in quibus diphthongi ου et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ε, ut σοὐπιεθεν apud Aeschylum Cho. 927, σοὐπιεθεν apud Aristophanem Thesm. 165. Cujus generis si plura legerentur, auctor essem ut re-

cles ἐμοὶ εἰσέβη, dicere fortasse potuit Euripid
adem significatione. [Wyttenbachius Bibl. Cr
4. hujus constructionis exempla nonnulla e pr
scriptoribus dedit. *Ex Addendis.*] Porsonus
t, Matthiae μολούσῃ revocavit, alias fortas
rus. Nam Iph. A. 492. celato lectore ἐννοούμ
ue ei vitio verto, quod sententiam mutavit.
duo loca mutuo se defendere videntur. Ne
um est quod legitur apud Sophoclem Oed. T. 3
ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, | ᾧπερ προεῖπας, ἐμμ
ας | τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ, |
ἀνοσίῳ μιάστορι.
6, 7. Rom. A. B. C. Μηδείας. In Rom. A. supr
adem manu ἢ δεσποίνης. Rom. D. E. Lasc. C
quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Pl
August. apud Valckenarium. Arsenius δεσπ
esius Μηδείας e vulgatis tragici exemplaribus
li vitio, ut mihi quidem videtur, vulgo legitu
pro δεσπότης Tro. 1126. Vide Mus. Crit. C
5. [a])

etur apud Euripidem Iph. A.
πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥστε μοὐ-
ῖν πέτρας. [Non tamen lege-
uppl. 328. ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν
ιοὐρμωμένῳ. De quo vide
andum. *Ex Addendis.*] Ra-
tiam cum α. Vulgo legitur
Sophoclem Phil. 933. πρὸς
κατρώων, τὸν βίον μή μου

ἀποπαύσω. Male vulgo
παύσω cum elisionis si
in initio verborum nu
pud Atticos patitur n
perspectis, non temere
est, μοι cum ὑπῆλθε
coalescere non posse,
id nostro loco fieri non
tum est articulum cum

59. *Ζηλῶ σ'.*] Sic Rom. A. ante corr. B. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. *ζηλοῦσ'* suprascripto *γρ. ῶ*. Infelix sane conjectura. Plena oratio est *ζηλῶ σε τοῦ νοῦ* vel *τῶν φρενῶν*. Sophocles El. 1027. *Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.* Nostro loco per ironiam dicitur pro *οἰκτείρω σε τῆς ἀνοίας*. Eodem sensu *μακαρίως ἔχεις φρενῶν* dixit Dionysius tyrannus loco supra p. 74. allato. [Affert h. v. scholiastes Thucydidis VI. 30. p. 365. ed. Bekker. *ED. LIPS.*]

Ibid. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.] Pseudogregorius v. 1175. *μέσον*. Suidas v. *Μεσῶ* vulgatam diserte agnoscit. Aeschylus Pers. 435. *Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν.* Aristophanes Ran. 954. *κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δρᾶμα | ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν.* Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem *πέμπτην μεσοῦντος* appellatum esse. Veteres *πέμπτην ἐπὶ δέκα.* 89

60. *Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε,*] Omnes Rom. et Par. Lasc. Mag. *δεσπότας*, quod admisit Musgravius.

62. *Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ;*] Rom. C. D. E. *ὦ γεραιέ*. Rom. A. B *ὦ γηραιέ*. Hanc formam non nisi metri caussa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. *χρῄζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας.* Nec melius *γηραιὰ* v. 132.

Ibid. μὴ φθόνει φράσαι.] Aeschylus Theb. 486. *κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων.* Vide an legendum, *μηδέ μοι φθόνει λέγειν.*

64. *Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.*] Sic Rom. A. B. C. E. recte. Rom. D. *σύγγονον.*

66. *Ἤκουσά του λέγοντος,*] Sic Rom. A. B. D. E. Sed Rom. C. *ἤκουσα τοῦ λέγοντος.* Schol. *Ἤκουσά του. ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν, προσποιουμένῳ μὴ ἀκούειν.* Incertum utrum *προσποιούμενος* an *προσποιουμένη* scripserit. Nam mox addit: *ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προελθοῦσα. καὶ τὸ οὐ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα.* Credidit scilicet haec nutricis esse verba.

Ibid. οὐ δοκῶν κλύειν.] Brunckius, *simulans me non audire.* Citat Valckenarium ad Hipp. 462. *πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;* [Noster Iph. T. 955. *κἀγὼ ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν, | ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι.* *Ex Addendis.*] Ita quoque Pherecrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. *ἀτόπως παθίζων, κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν.* Aristophanes Ran. 572. *Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.* Nostri, *pretending to be mad.*

τά μοι, neque conjecturae adhuc poenitet. Hermannus Doctr. Metr. p. 85. *Πυλάδην* sine suspicione citat.

67. *πεσσοὺς 'προσελθών*,] Scaliger *πεσσοῖς*. Utrumque bonum, sed vulgata melior. *Πεσσοὶ* autem, auctore scholiasta, hic non est calculorum ludus, sed locus ubi calculis ludebatur. Ejus verba ita leguntur in ed. Ven. *Πεσσοὺς προσελθεῖν.*) *ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. ὡς ὄψον καὶ μύρα ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί.* Dissentit ab eo Reiskius: *Πεσσοὶ non est nomen loci ubi* talis luditur, *sed sunt columellae saxeae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus cingebatur.* Reiskio respondet Piersonus ad Moeridis verba p. 351. *Σῆσαμος καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο.* Ita locus ubi pila ludunt Gallice *jeu de paume* dicitur. [Cratinus Archilochis apud Suidam v. *Διὸς ψῆφος: ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκοι πεσσοί τε κυλοῦνται.* Hoc exemplum attulit Gaisfordius. *Ex Addendis.*]

67, 8. *ἔνθα δὴ παλαίτατοι | θάσσουσι*,] Omnes Rom. ceterique fortasse omnes *παλαίτατοι*. Pseudogregorius v. 1178. *παλαίτεροι*, quod a Piersono ad Moerin p. 552. Musgravioque probatum admisit Brunckius. Matthiae vero *παλαίτατοι* revocavit. Qui si comparativum sententiae convenientiorem, superlativum autem librorum consensu defendi putavit, vereor ne plus aequo eorum auctoritati tribuerit. *Omnino frequentissime in libris veteribus superlativum et comparativum permutantur*, ait Hermannus ad Vigerum n. 56. Multo saepius, ut mihi videtur, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Allegat Hermannus n. 57. Homerum Od. *Λ*. 481. *σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, | οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω.* Quo exemplo confirmari putat vulgatam scripturam apud Euripidem Andr. 6. *νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ | ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.* Mihi vero utrobique mutandae videntur duae literae. Nostrae fabulae v. 726. retinui *ἀσφαλέστερα*, licet Lasc. et scripti plerique *ἀσφαλέστατα* exhibeant. V. 1208. male in uno cod. legitur *δυσμενεστάτῃ*. V. 530. fluctuant libri inter *κάλλιον, βέλτιον* et *βέλτιστον*, quorum optimum est *κάλλιον*, pessimum *βέλτιστον*. V. 647. cod. Flor. *κάλλιστον* pro *κάλλιον*. Plura aliunde congerere supersedeo. Nostro loco sententiae convenientius esse *παλαίτεροι* quam *παλαίτατοι* inde apparet, quod *πρεσβύτεροι, γεραίτεροι, νεώτεροι*, et similia usurpantur, potius quam *πρεσβύτατοι, γεραίτατοι, νεώτατοι*.

68. *σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ*,] Noster Suppl. 391. *στρατὸς δὲ θάσσει καξερύζεται παρὼν | Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν ὑγρᾶς πηγῆς ὄδε.* De fonte Pirena omnia pervulgata sunt. [Athenaeus p. 156. E. *τοῦ δείπνου δὲ χρονίζοντος, λόγος ἐγένετο, ποῖον τῶν ὑδάτων ἡδιστόν ἐστιν. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρ-*

[redacted]

ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον
ν, τὸ κατὰ χειρῶν. Ex Addendis.]
59. ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας] Aldus ἐλᾷν v. 69.
ν v. 258. εἰσορᾷν v. 259. περᾷν v. 267. δρᾷν v. 495. 725.
r. 121. 143. Idem δρᾶν v. 565. 795. τιμᾶν v. 643. ἐρευνᾶν
052. ζῆν v. 780. 900. Lasc. A. ζῆν, Lasc. B. ζῇν, v. 121. 143.
nde Lascaris δρᾶν v. 565. 725. 795. ζῆν v. 780. 900. Hic
ra omnia per diphthongum scripta exhibet, necnon δρᾷν
046. ubi Aldus τολμήσω pro δρᾶν μέλλω. In Praefatione
ophoclis Oed. T. p. 8. inconsiderate dixi Aldinam Euri-
s editionem hos infinitivos sine ι subscripto exhibere. In
is tribus fabulis necnon in priore parte quartae diphthon-
plerumque exhibet, in sequentibus simplicem vocalem.
lios grammaticos taceam, diphthongum probat Herman.
ad Vigerum n. 168. simplicem vocalem F. A. Wolfius
lectis Literariis T. I. p. 419. Apud Platonem Euthyphrone
. D. membr. Bodl. εἰ μὲν οὖν ὃ νῦν δὴ ἔλεγον· μέλλοιέν μου
γελᾶν, ὥσπερ σὺ φῄς σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδές, παίζον-
καὶ γελῶντας ἐν τῶι δικαστηρίωι διαγαγεῖν.
70, 1. σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς | Κρέων.] Rom.
. μέλλει, quod minime malum est. Euripides Or. 1556.
σα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαν-
οἴχεται. Rom. A. B. D. μέλλοι, quod paullo melius est.
ter Or. 471. ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ | χοὰς χεόμε-
, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν | ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσ-
ς. Ibid. 899. λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν ὡς καλῶς λέγοι, | οἱ δ' οὐκ
νουν. Phoen. 1471. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, | οἱ μὲν πατά-
πρόσθε Πολυνείκη δορὶ, | οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέ-
Indicativum in his locis exhibent libri nonnulli, opta-
m Porsonus. De constructione dixit Matthiae Gramm.
§. 529. 2.
Ibid. Rom. A. B. C. D. κοίρανος. Rom. E. τύραννος, so-
ni errore, cujus alia exempla vide in annotatione ad v. 91
. 1266. Vide etiam Aeschylum Prom. 957. Ag. 558. Eu-
idem Iph. T. 1080. Aristophanem Ach. 471. [b])
72. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.] Rom. omnes τόδε. Sed
pro var. lect. Pseudogregorius v. 1183. τάδε, quod admisi.
nfusa haec vide v. 79. 155. 863. 1024. Etsi non multum
ert, plurale in hac sententia praestare videtur.

) Confusa reperiuntur non so-
κοίρανος et τύραννος, verum
m τύραννος et βασιλεύς. Tra-
is incertus (in satyrico, ut vi-
r, dramate) apud Schol. ad
hoclis Oed. C. 1376. χαλκῷ δὲ
μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα | σφά-
ξοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς. Le-
gendum, σφάζοιεν (vel potius σφά-
ξειαν) ἀμφὶ κτήμασιν τυραννικοῖς.
Minus recte Brunckius κτήμασιν
τοῖς βασιλικοῖς.

ὁμασι. Aldus etiam παραστῶσιν v. 525. παισ
νσιν v. 553. ἐστὶν v. 682. μεθέστηκεν v. 868. 8
v. 909. ὄμμασιν v. 1006. 1008. πᾶσιν v. 10
32. ἔβλαστεν v. 1225. μεθέστηκεν v. 1262. δώμασ
σιν v. 1269. ᾤκησεν v. 1526. ἐστὶν v. 1536. εὕρ
ιτις μέλλουσι v. 555. ἐκτραφῶσι recte v. 909.
πᾶσι v. 1075. ἔρνεσι v. 1182. εὗρε recte v.
s ν habet. Idem ἀνθρώποισιν v. 1005. οἷσιν v.
v. 1177. Aldus rectius ἀνθρώποισι, aeque b
ισε. Uterque μεταβάλλουσι v. 120. ἴσοισι v. 12
ῖ. ἐστι v. 1052. εἶσι v. 1058. quibus nunc addi
ld. Romanis solus A. sibi constat, quippe qu
ic fabula ν ante consonam addat. B. et C. nu
omittunt. Addit uterque v. 24. 76. 120. 868. 1
1269. 1526. 1536. Solus B. v. 525. 856.
1106. 1177. 1182. 1292. 1511. Solus C. 121
1066. 1252. Ed. Musgravii οἶδεν ante conso
opinor, invito. Nam eadem τέκνοισι ante voc
efieldii de hac re sententiam fuisse nemo igno
consonam addi ν, neque in carminis legem p
e Euripidem, si nostro loco scripsisset, κοὐκ
δώμασι φίλος. *Ultimam enim pedis Iambei syllaba*
tura brevis, non dubitant tragici passim produc
lla finiatur verbum. Ita Wakefieldius Silv. Cri
respondet Burneius Censurae Menstruae Au
K. p. 313.
77, 8. *Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν | νέ*
ἀπωλόμεσθ' ἄρ sine elisione. Deinde Lasc.

Plura de hac re vide ad Heracl. 169. [Athenaeus p. 156. E. *καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν. ἡ δ' ἐπεισορέει.* Ex Addendis.]

Ibid. Notandum *πρὶν ἐξηντλῆσθαι*. Noster *πρὶν κατεξάνθαι* dixit Phoen. 1152. *πρὶν κεκυρῶσθαι* El. 1069. Aristophanes *πρὶν διεῤῥυηκέναι* Vesp. 1151. *πρὶν καὶ τεθύσθαι* Av. 1055. *πρὶν ἐμπεπρῆσθαι* Lys. 322. *πρὶν καὶ γεγονέναι* Ran. 1216. Inter *πρὶν δειπνῆσαι* et *πρὶν δεδειπνηκέναι* hoc interest, quod *δεδειπνηκέναι* a coenante, *δειπνῆσαι* vero a coenaturo dicitur. Ab utroque diversum ut *πρὶν δειπνεῖν*, quod non *priusquam coenavero* significat, sed *priusquam coenatum eo*. Sed haec discrimina non semper servantur.

79, 80. *Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε | δέσποιναν)*] Pseudogregorius v. 1238. *ἀτὰρ—τάδε*. Rom. C. *αὐτὰρ—τάδε*. Rom. A. B. D. E. Lasc. *ἀτὰρ—τόδε*.

80. *ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.*] Lasc. A. (si scripturam recte exhibet Seidlerus) *λόγοις*. Omnes Rom. Lasc. B. Par. A. Pseudogregorius v. 1239. *λόγον*, quod admisit Brunckius.

81. *Ὦ τέκνον, ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατὴρ;*] Rom. A. B. E. Lasc. A. *ὑμᾶς*. Lasc. B. *ὑμᾶς*. Rom. C. D. *ἡμᾶς*.

82. *ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός·*] Euripides El. 1245. *Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμὸς, | σιγῶ· σοφὸς δ' ὢν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.* Hec. 1236. *αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν | τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.* Similis reticentiae specimen praebet Sophocles Trach. 383. *Ὅλοιντο μήτοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ | λαθραῖ ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέπον τ' αὐτῷ κακά.*

Ibid. Lasc. A. *ὄλοιτο μὲν δή*. Lasc. B. ut vulgo.

Ibid. Praeter Aldum Lasc. et Rom. A. *δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός*. Omnes etiam edd. El. 1245. *ἄναξ γὰρ ἔστ' ἐμός*. Si vera sunt quae de accentu τοῦ ἐστὶ dixit Hermannus, aliud est *δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς*, aliud *δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός*. Ait enim in libro de Emend. Rat. Gr Gramm. c. xxiii. p. 84. *Verbum ἐστὶν enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicujus accessionem requirit, ut τοῦτο ἐστὶν ἀληθές; alteram, quae ipsa in se conclusum habet praedicatum, ut ἔστι θεός*. Priori significatione *ἐστὶ* vel *ἐστι* scribendum censet, altera *ἔστι*. Sive vera est haec regula, sive falsa, nostro loco scribendum videtur *δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός*. Iidem libri qui hic *γὰρ ἔστ'*, infra v. 1052. *ἀλλὰ γάρ ἐστι μοῦσα καὶ ἡμῖν* habent, ubi Porsonus *ἀλλὰ γὰρ ἔστιν* reposuit. Aldus *ῥᾴδιον γὰρ ἔστι σοι* Hec. 755. *ἦ γάρ ἐστιν—ἀφιγμένος* Or. 737. *οὐ γάρ ἐστιν ἡττεος* Phoen. 952. *χρυσὸς γάρ ἐστιν* Rhes. 169. *οὐ γάρ ἐστι Λοξίας* Tro. 356. *θεὸς γάρ ἐστι* Ion. 428.

83. *ἀτὰρ καπὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.*] Ita Rom. C. rec-

te. Rom. A. B. D. E. *κακὸς ὤν*, omissa particula, quae metro
95 quidem necessaria est, nec sententiae inutilis, propterea quod praecessit *ἀτάρ*. Vide Aeschylum Prom. 1010. Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi *γε* pro *καὶ* tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144.

84. *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε.*] Fluctuant libri tam scripti quam impressi inter *γινώσκεις* et *γινώσκει*. Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Par. omnes, *γινώσκεις*. Rom. C. Burn. Lasc. A. *γινώσκει*, quod pro mendo typographico accepit Musgravius. In Rom. A. annotatum ab eadem manu *γρ. καὶ γινώσκει*. In Rom. B. supra scriptum *ει*. Praeter Aldum, *γινώσκεις* habent Hervagius ed. prima, Brubachius, H. Stephanus. Ceterae omnes *γινώσκει* ante Musgravium, qui *γινώσκεις* revocavit. Qui *γινώσκεις* habent, notam interrogationis post *θνητῶν* aut habent aut habere debent. Qui *γινώσκει* legunt, eam non agnoscunt. Schol. *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἷον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἷον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.* Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε*, atque hoc *ἄρτι* a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.*

85. *ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ.*] Scripsit Euripides *τῶν πέλας*, ni fallor, ut legisse videtur scholiastes, cujus verba modo attuli. Ita Aeschylus Prom. 335. Suppl. 588. Eum. 416.[c]) 507. Sophocles Oed. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Aloadis viii. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 739. 921. Ion. 1248. Herc. 192. 591. 730. Alcmena xii. 1. Bellerophonte xxiii. 1. Dictye xiv. 3. Rhadamantho ii. 6. Incert. ccxiv. Eodem sensu reperitur *τῶν πλησίον* apud nostrum Hec. 982. *Σῶσόν νιν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον*[d]).

c) Vulgo, *λίγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς, | πρόσω δικαίων ἦδ' ἀπουσαιεῖ θέμις. Lege omnino τὸν πέλας*, inquit Heathius. Mihi magis placet, *λίγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς*. Ita v. 478. *ὅμως δ' ἄμορφον ὄντα σ' αἱρούμεθα πόλει*. Utrobique verba *ἄμορφον ὄντα* sine reprehensione significant. Ibid. 681. *Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τεθθεῖ' ἄμορφος ὤν;* Singulari casu accidit, ut vox ter in una fabula ab Aeschylo usurpata, extra eam apud Atticos poëtas non extet.

d) Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, *τῶν πλησίον* pro *τῶν τῶν πλησίον*.

Ubi varietas a Porsono memorata τοῦ πλησίον meam conjecturam confirmare videtur. Aristophanes τοῖς πλησίον dixit Eccl. 16. 561. τοῖς πλησίοισιν Lys. 472. Singulari τῷ πέλας utitur Herodotus III. 142. ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω. Thucydides I. 32. καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη. Sed utrumque locum corruptum esse suspicor. Bis apud Theognidem legitur τὸν πλησίον, v. 221. 611.

86. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,] Janus Gulielmius Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, οἱ μὲν διὰ κλέος, 94
οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν. Reiskius, οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν. Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco paene desperato*, οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν. id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius.* Noster Herc. 633. πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. Pro φιλοῦσι παῖδας finge poëtam dixisse φιλοῦσ' ἑαυτοὺς, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio et Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suae rei studere auctor est Sophocles Oed. C. 309. τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος; Verba autem οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν significant οἱ δὲ καὶ ἀδίκως. Apud tragicos contraria sunt δίκη et κέρδος. Noster Heracl. 2. ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ· | ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, | πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς, | αὑτῷ δ' ἄριστος. Hypsipyla Fr. vi. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον. Sophocles Oed. T. 889. εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.

87. εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;] *Εἰ hic loci est* quandoquidem, inquit Reiskius. Brunckius, *εἰ hic est pro ἐπεί.* Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si εἰ dixisset, scripturum fuisse, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἕνεκα μὴ στέργει πατήρ*). Quaerenda

*) Reisigius p. 115. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba οὐ στέργει, tanquam si dixisset μισεῖ. Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse εἰ—οὐ, et dici oportere εἰ—μὴ—. Sed εἰ idem fere est atque ἐπεὶ, et hoc modo εἰ—μὴ στέργει ne dici quidem potuisset.* Quamvis huiusmodi praecepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cujuspiam scriptoris locum attulit Reisigius, in quo εἰ subjectum habeat οὐ. Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. E. Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν |

igitur alia particula, quae et meliorem sensum reddat, gativam οὐ sine soloecismo sibi subjici patiatur. Scri τούσδε γ'. Similia error in Hipp. 1007. καὶ δὴ τὸ σῶφρο μὸν οὐ πείθει σ' ἴσως. Ubi εἰ δὴ omnes edd. ante Musgra καὶ μὴ pessime Valckenarius et Brunckius. Καὶ nostr est *even so*. Qua significatione nescio an praestaret ὡς. lector.

88. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔστω) δωμάτων εἴσω, τέκνα.] Quidq hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. Λέγε σας μαθεῖν, ἀλλ' εἴσω φρενῶν. Aldus utrobique εἴσω, rumque in hac versus sede. Vide Or. 280. 1231. 1624. 1572. Phoen. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. priore loco ἔσω, altero εἴσω. Priore loco cum Aldo co unt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. loco Rom. omnes, ni fallor, εἴσω. Brunckius utrobiq edidit, Porsonus (qui ἔσω Or. 1231. Phoen. 727.) prior tum loco, Matthiae iterum utrobique, ego neutrobique. sententia, ita se res habet. Nemo ignorat multas esse quae duas habeant formas, unam communem, etiam a cis usurpatam, alteram poëticam, tragicorum propriam. mae communes, exempli gratia, sunt γόνατα, δούλειος, μόνος, ξένος, ὄνομα, πλείων, φῶς, χεῖρες; poëticae γο δούλιος, κεῖνος, μοῦνος, ξεῖνος, οὔνομα, πλέων, φάος, χ Formas poëticas satis multas in senariis usurpant tragic ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro ad tur. Jure igitur a Reisigio p. 43. reprehensus mihi v Porsonus, quod scripserit Phoen. 1403. (1397.) πλέων ὀρῶσιν ἐσάλασσ' ἰδρώς. Quamquam non assentior Re hanc formam tragicis omnino abjudicanti. Sunt aute mae communes εἰς et εἴσω, poëticae vero ἐς et ἔσω, quas ci non omnino usurpant, tragici non nisi metri lege c

95

ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν (edd. vet. πίπτειν, f. πίτνειν), | οὐδ' εἴ γ' ἀναγκασθείς τις εὖ δράσει τινά, προσῆκόν ἐστι τῷδ' ὀφείλεσθαι χάριν. Lego, Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ etc. [Εἰ μὴ pro ἐπεὶ οὐ praeter alios usurpat noster Andr. 204. οὐκ ἐξ ἡμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις. | ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιστήδεια πρόσει. *Ex Addendis.*]

f) Noster Heracl. 151. Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων | ἔχει. τὰ δ' ἄλλα (praestat fortasse ἔργα, quod reperi in tribus codd.) βαρβάρου χερὸς τάδε. Ita vulgo. Hodie malim et χεῖρας v. 219. Recte omn v. 845. Ἰόλαος ἐμβῆναί νιν ἵ δίφρον. Diversa ratio est in 1701. Ἰερὸς Κόλωνος, δῶμα πέλας θεοῦ. Parestat hic non quia iambum in quin praebet, sed quia tragici cunt ἵππιον θεὸν, ἵππειον δῶ, ἵππιον Ἄργος, ἱππεία ναν, ἱππείαν Ἀμαζό α, et In his etiam comici altera mam usurpant. Aristophan 83. Νὴ τὸν Ποσειδῶ τοῦτ ἵππειον.

Quam longissime a veritate abest Brunckii sententia tum alibi passim declarata, tum ad Aeschyli Prom. 478. (477.) *Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri necessitas cogeret; alias ἐς et ἔσω praetulisse.* Atqui nemo hodie ignorat, ne metri quidem caussa ἔσω a comicis usurpari[g]). Tragici vero cum utramque usurparint, haud absurda est sententia, in quinta senarii sede propter iambum ἔσω ab iis praelatum esse. Ita censuisse videtur Porsonus, licet plerumque εἴσω retinuerit. Sed persuasum habeo, nihil omnino interesse utrum in hac sede legatur φεύγειν an φυγεῖν, μίμνειν an μένειν, ut pluribus ad v. 941. declarabo. Nulla igitur caussa est, quare in ea ἔσω potius quam εἴσω exhibeamus.

89. σύ θ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,] Rom. C. σύ θ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ', quod admisit Brunckius.

91. ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην] Aeschylus Cho. 273. ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον. Id est, ἀγριούμενον, *efferatum*. Nostro loco ταυρηδὸν βλέπουσαν. Ita mox v. 184. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίν.

92. τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν.] Τοῖσδ' cum ταυρουμένην jungendum, non cum δρασείουσαν, post Dawesium p. 264. Heathiumque monet Brunckius. Ita jam recte distinctum in ed. Musgravii. Superiores post ταυρουμένην interpungunt. Male quidem, nisi legatur τούσδ' ὥς τι δρασείουσαν. Aristophanes Pac. 61. Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών; Sed praestat ταυρουμένην τοῖσδ'. 96

Ibid. Lasc. A. ὥς τὶ δρασείουσαν, B. ὡς τί δρασείουσαν, utrumque male. Lasc. etiam Πιτθεὺς τίς ἐστι v. 666. consentiente Rom. A. qui δεινὴ τίς ὀργὴ v. 507. ξυμφορὰ τίς εἰς λέχος v. 558. aliaque fortasse similia habet. Recte Lasc. δεινή τις ὀργὴ, ξυμφορά τις εἰς λέχος. Idem post voces paroxytonas passim τίς vel τί pro τις vel τι habet. Ita ἔχθραν τίς αὐτῇ v. 44. πόρος τίς v. 255. δράσειν τί ante dist. v. 284. εἰδέναι τί ποικίλον

g) Dixi Musei Crit. Cantabr. T. I. 180. *Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον.* Longe diversam mihi sententiam tribuit Reisigius p. 318. *Tragici usurparunt utrumque, ἔσω pariter atque εἴσω: nec puto satis explorate Elmsleyum Atticorum omnino esse alterum negasse.* Quasi ego de Atticis in universum locutus sim. Ex comicis ἔσω usurpare videtur Hermippus Ἀρτοπώλισιν: Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, | καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου. E Lexico Comico priorem versum affert scholiastes ad Med. 995. utrumque Suidas aliique grammatici v. Ἀγῆλαι. Verba ἰοῦσ' ἔσω alii aliter scripta exhibent. Mihi vero unice verum videtur ἰοῦσ' ἐγώ. Aristophanes Plut. 768. Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα | ὥσπερ νοκνήκοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.

v. 295. *χαίρων τίς αὐτῶν* v. 592. *οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς* v. 659. *ἔχω τί κἀγώ* v. 1101. In plerisque quidem locis haec scribendi ratio neminem fallere potest. Est tamen ubi ambiguitatem creet. Vide ad v. 487. 552.

92. 3. *οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα)*] Rom. C. *παύεται*. *Ibid.* Lasc. *χόλον*, quod natum videtur e v. 168. *οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει.* Constructionem defendere videtur Sophocles Ant. 883. *Ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν | ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;* Ubi accusativus pendet a participio *λέγων*, quod in infinitivo *ἔχειν* continetur.

93. *πρὶν κατασκῆψαί τινα.*] Sic Aldus. Sed Lasc. *πρὶν κατασκῆψαι τινά.* V. 163. uterque *ἔν τινι.* V. 562. Ald. *θωπεῦσαι πότ' ἄν.* Lasc. *θωπεύσαι ποτ' ἄν.* V. 560, uterque *ἄλλοθέν ποθεν.* V. 654. Ald. *δαίμονός τινος.* Lasc. *δαίμονος τινος.* V. 727. uterque *σκῆψιν τιν'.* V. 785, Ald. *ὄψεταί ποτε.* Lasc. *ὄψεται ποτέ.* V. 93. Rom. A. C. *κατασκῆψαι τινα.* Ceteri tres quid habeant nescio. Praestat altera scriptura, quam ubique exhibui,

Ibid. Schol. *κατασκῆψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ περαυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ. οἷον, περαυνῶσαι.* Hesychius: *κατασκῆψαι. κατασπεῖραι.* Interpretatio ad *κατασκεδάσαι* pertinere videtur. Rectius Photius: *κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος.* Noster Hipp. 1416. *Ἔασον. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον | θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας | ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάρα.* Herodotus VII. 134. *Τοῖσι δὲ ἂν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατεσκῆψε Ταλθυβίου τοῦ Ἀγαμέμνονος κήρυκος.* Idem VIII. 65. *Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατιῇ.——καὶ ἢν μέν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τῇ στρατιῇ τῇ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἔσται.* Thucydides II. 49. *κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νόσος) καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας.* Patet ex his exemplis dici *κατασκῆψαι εἴς τινα* et *κατασκῆψαί τινι*, ut *ἐμπεσεῖν εἴς τινα* et *ἐμπεσεῖν τινι.* Nostro loco scribendum suspicor *τινι.* Schol. ad v. 105. interpretatur *δίκην ἐγκατασκῆψαι τινί.* Constructio est: *οὐδὲ παύσεται χόλου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος.* Sic enim malo quam *πρὶν ἂν αὐτὴ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον.* Quamquam ne hoc quidem absurdum. Noster infra v. 1500. *τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί.* Aeschylus Eum. 83. *ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον | σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν | τεύξητε*[h]). Si certum esset be-

97

h) Male vulgo *σκήψησθε.* Media forma aliena ab hac significatione est. Error natus est e vicino *θυμοῦσθε.* Similem exhibet Aldina in Heracl. 875. *καὶ πόλιν κακοῖς | ὄψεσθε, πλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός.* Recte Musgravius e cod. G. *ἐμβατεύσετε.* Sic etiam cod. E. et noster Rom. C. Aristophanes Av. 1015. *Ὥσπερ ἐν Δα-*

ne Graecum esse *ἐμπεσεῖν τινα*, non esset quare de *κατασχεῖν τινα* dubitaremus[i]).

95. In his anapaestis Dorica Medeae tribuit Aldus *δύστανος* v. 95. *ὀλοίμαν* v. 96. *τλάμων* v. 110. *πατρὸς* v. 112. *κεφαλᾶς* v. 142. *κατολυσαίμαν* v. 144. *βιοτὰν* v. 145. *μεγάλα* v. 157. *ἐνθεαμένα* v. 159. *νύμφαν* v. 160. Ancillae sive nutrici *μάτηρ* v. 97. *θνατοῖς* v. 127. *τάκει βιοτὰν* v. 139. *παραθαλπομένα* v. 141. *θνατοῖς* v. 167. *ἐμὰν* v. 182. *ὁρμαθῇ* v. 186. *βοᾶν* v. 198. Lasc. A. B. *τλήμων* v. 110. *θνητοῖς* v. 127. Lasc. A. etiam *μητρὸς* v. 112. *θνητοῖς* v. 167. Cetera ut Aldus. Nutrici tribuit Aldus *ἀρχῆς* v. 105. *οἰμωγῆς* v. 106. *ψυχὴ* v. 109. *τλῆμον* v. 114. *ᾗδ'* v. 139. *τήνδ'* v. 183. *λεαίνης* v. 184. *μούσῃ* v. 193. Nihil tale in Medeae verbis occurrit. *Doricas formas in impressis receptas*, inquit Brunckius, *non agnoscunt membranae in his anapaestis.* Communes igitur formas plerumque reposuit, servata tamen Dorica v. 139. (ubi *τήκει βιοτὰν*) 141. 142. 144. 145. 157. 198. Porsonus et Matthiae omnia ut Aldus. Ego vero in Medeae verbis Doricas formas servavi, nutrici autem communes ubique restitui. Quae post scenam magno animi affectu commota dicit Medea, *μέλος* esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt. Quae autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt. Quae in his leguntur Dorica, a grammaticis invecta puto, haud secus atque in chori anapaestis *ἀπειροσύνην* v. 1062. *αἴδαν* v. 1079[k]). Ceterum non est silentio praetereundum, Porsonum

καλέμενοι | ξενηλατοῦντας, καὶ κεκινημένα τινες | πληγαὶ ανγναὶ κατ' ὄσσων. Imo, *ξενηλατοῦσι*, ut *λέγουσι*, *they say*. Thucydides III. 40. *ἄλλως δὲ γνόντες, τοῖς μὲν οὐ χαριοῦσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε.* Legendum *δικαιώσετε*.

i) Sophocles Oed. C. 942. *σὺ δὲ εἰς τοσ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοις | ζῆλος ξυναίμων, ὅστ' ἐμοῦ τρέφων βίᾳ.* Praeter Aldum, accusativum habent tres codices a Brunckio collati. Euripides Iph. A. 808. *σὺν δαιτὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως | τῇδε στρατείᾳ Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν.* Nemo est qui Ἑλλάδ' libentius pro accusativo quam pro dativo acceperit sit. Vide tamen an scripserit poëta, *οὐκ ἄνευ θεῶν τινος*, omisso Ἑλλάδ', quod salva sententia abesse potest. Ita Aeschylus Pers. 164. *ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινος* Euripides Bacch. 762. *ἐτραυμάτιζον, κἀπενώτιζον φυγῇ | γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.* Idem *ἄνευ θεῶν του* Phoen. 1608.

k) Sic etiam *ἀπολωλορμένα* Hec. 103. *ἀφαμένα* ibid. 107. *Βλάνων* ibid 119. *ὀρφανὰν* pro *ὀρφανὸν* ibid. 150. *φονιωσομένων* ibid. 152. In Euripidis Telepho jurgium fuit inter Agamemnonem et Menelaum hoc metro scriptum. Hinc Fr. iii. *Ἴθ' ὅπως χρήζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι | τῆς σῆς Βλίτης οὕνεκα.* Verba sunt Agamemnonis. Sic etiam Fr. xx. *Σπάρτην ἔλαχες. ταύτην πόμπευε. | τὰς δὲ Μυκήνας ἡμῖν ἴδιᾳ.* Prior versus in proverbium transiit. Male Cicero ad Att. iv. 6. *Σπάρταν ἔλαχες. ταύταν πόμπευε.* Simili vitio in Jasonis Medeaeque rixa vulgo legitur *ξυναπάσῃ* v. 1559.

in Hippolyto, si eam fabulam edidisset, majorem licentiam sumturum fuisse quam in Medea. Nam in Phaedrae anapaestis, quos ex ejus recensione exhibuit Monkius, communis forma pro Dorica ubique reposita est.

Ibid. Δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.] Sic Lasc. B. Sed Rom. 98 D. E. Lasc. A. Burn. *ἰὼ δύστανος ἐγώ.* Rom. A. B. C. *ἰὼ δύστηνος ἐγὼ*, quod tacite admisit Brunckius. Schol. ad Aristophanis Pac. 1012. *ὦ δύστηνος ἐγώ.* Mag. *δύστηνος ἐγώ.* Porsonus ut vulgo *δύστανος ἐγώ.* Recte additum videtur *ἰώ*, quod extra versum est. Aeschylus Theb. 876. *Ἰὼ δυσαδελφότατας πασῶν ὁπόσαι | στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται.* Pers. 911. *Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας | τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης.* Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988.

96. *ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;*] Aristophanes Pac. 1009. *κἄτα Μελάνθιον | ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν· | τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀστυζεῖν· | εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· | Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς | τὰς ἐν τευτλοισι λοχευομένας· | τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.* Schol. *Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει* (vulgo *παραγράφει*) *ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν* dixit Euripides Iph. T. 151. ubi Aldus *ὠλόμαν, ὠλόμαν*, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quae *παρῳδεῖ* comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur[1]).

Ibid. Rom. C. D. E. *πῶς ἂν ὀλοίμαν.* Rom. A. B. *πῶς ἂν ὀλύμαν.* Horum B. alterum *λ* subscriptum habet, ut sit *ὀλλύμαν.* Rom. D. *ὄλλυσθε* pro *ὄλοισθε* v. 112.

97. *Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες.*] Plenius Aristophanes Ach. 41. Lys. 240. *τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον.* Idem saepius nude *τοῦτ' ἐκεῖνο* dixit, monente post alios Reisigio p. 279. Noster Or. 802. *Τοῦτ' ἐκεῖνο* (*ὃ λέγεται* scilicet). *πᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον.* Hel. 622. *Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι |*

1) De Melanthio tragico consulendus in primis Fabricius Biblioth. Gr. T. II. p. 510. qui Philoclis tragici filium eum facit, nescio quo auctore. Nihil tale legerat apud Aristophanem ejusque interpretes Pac. 803. 808. Av. 151. neque apud Suidam locis ab ipso indicatis, neque apud Plutarchum T. II. p. 41. C. p. 50. C. p. 144. B. p. 651. D. p. 655. D. neque apud Athenaeum p. 6. C. 343. C. p. 542. A. Ex his testimoniis constat eum gulositate famosum fuisse, eoque nomine multam ridendi materiam comicis praebuisse. Ipsius quoque facete quaedam dicta afferuntur. Ita gibbosum quendam demagogum non *προεστάναι* sed *προπεπυφέναι τῆς πόλεως* dixit. Ex ejus tragoediis unus exstat versus, (*ὁ δυμὸς*) *τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας.* Quo his utitur Plutarchus de Cohibenda Ira p. 455. F. de Sera Numinis Vindicta p. 551. A. Paullo aliter *πράσσει τὰ δεινὰ* Tzetzes ad Hesiodum p. 82.

εἰ τῆσδ' ἀληθεῖς. Vide an legendum Ion. 554. *Τοῦτ' ἐκεῖν' ἴν' ἐσπάρημεν.*

97, 8. *μάτηρ | κινεῖ κραδίαν,*] Rom. C. Lasc. B. *μάτηρ.* Rom. A. B. D. *μῆρ.* Rom. E. Lasc. A. *μήτηρ.* Sic *ματρὸς, μρὸς, μητρὸς* v. 112. De qua varietate consulendus Valckenarius ad Phoen. 11.

Ibid. Rom. A. E. Lasc. B. *κραδίαν.* Rom. B. D. *κραδίην.* Rom. C. Lasc. A. *καρδίαν.* Ante Euripidem *κραδία* in anapaesto usurparat Aeschylus Prom. 880. *κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.*

98. *κινεῖ δὲ χόλον*] Aristophanes Vesp. 402. *Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;* Inter *κινεῖν χόλον* et *κινεῖν χολὴν* nihil interesse videtur.

99. *σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,*] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed 99
Rom. A. B. E. Lasc. A. *σπεύδετε θᾶσσον.* Rom. D. *σπεύδετε θᾶττον.*

100. *καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,*] Lasc. A. *πελάσαητ'* (sic). Vide ad *ἐστάλλης* v. 651. Lasc. B. recte *πελάσητ'.*

101. *μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'*] Rom. C. *φυλάσεσθε,* ut jam monui ad v. 27. Rom. A. B. *φυλάσσεσθε.* Rom. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. *φυλάσσεσθ',* quod reposuit Musgravius. Lasc. B. Par. E. Mag. Put. *φυλάσσετε.*

102, 3. *ἄγριον ἦθος, συγγεράν τε φύσιν | φρενὸς αὐθάδους.*] Etsi ita satis bene, melius esset, opinor, *ἀγριόν τ' ἦθος.* Copulae in priore membro omissae exempla vide v. 569. 1076. 1119. His accedant Aeschylus Ag. 810. (ubi legendum, *κἀρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, | οὔτ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων*) Sophocles Oed. C. 850. Phil. 1294. 1314. 1415. Euripides Hipp. 205. Andr. 424. (*εἰς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σήν τε παῖδ' ἄγειν*) Suppl. 87. (*Τίνων χόον τ' ἤκουσα καὶ στέρνων πνύπον*) Tro. 43. Bacch. 740. Aristophanes Lys. 551. (*Ἀλλ' ἥνπερ ὅ νε γλυκύθυμος ἵμερος, χἠ Κυπρογένεια Ἀφροδίτη*) [m].

104. *ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.*] Sic Rom. C. E. Sed Rom. A. B. *ὡς ταχος ἔσω.* Rom. D. *ὡς ταχιστ' εἴσω.*

105, 6. *δῆλον ὅ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον | νέφος οἰμωγῆς,*] Musgravius legendum putat *δηλοῖ, ostendit.*

Ibid. Rom. C. *ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.* Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. E. *ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.* Rom. E. *ἀρχῆς ἐξαιρούμενον.* Rom. A. praepositionem supra scriptam habet a prima manu. Canteri conjecturam *ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον* inutilem censet Barnesius (*Φοίβῳ ἴσος ὁ Βαρνέσιος*), quia scilicet praepositiones hoc modo abundare soleant. Sed metri quoque ratio-

m) Idem Vesp. 469. *Ἔοθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοκλίας βοῆς, | εἰς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς;* Malim *ἄνευ μάχης τε καὶ κατοκλίας βοῆς.* Deinde vide an legendum *ἔλθοιμεν.* De qua constructione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 1206. (1221.)

nem habendam esse monet Heathius. Musgravius igitur Canteri conjecturam admisit, multo melius Brunckius codicum scripturam. Praepositionem delendam punctis infra positis jamdiu monuerat Scaliger.

106, 7. ὡς ταχ' ἀνάψει | μείζονι θυμῷ.] Rom. omnes, ni fallor, ἀνάψει. Par. E. Schol. pro var. lect. ἀνάξει. Lasc. B. in textu ἀνάψει, in margine γ. ἀνάξει, quam varietatem ab omnibus fere suis codd. agnosci ait Musgravius. Non video quem sensum praebeat ἀνάξει. Potius legerem ἀνάξει ab ἀνάσσω sive ἀναΐσσω, quod apud Euripidem saepe occurrit. Sed recte se habere videtur ἀνάψει, quod activum pro passivo appellat Musgravius, item Matthiae Gramm. Gr. §. 496. 4. Fortasse constructio hujusmodi est: δῆλον δ' ὡς ταχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.

Ibid. Lasc. μείζονι. Idem v. 356. κλύδονα, v. 1164. νικομένη.

107, 8, 9. τί ποτ' ἐργάσεται | μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος | ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;] Verba μεγαλόσπλαγχνος——κακοῖσιν leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 172=107. Forsitan fuerint qui verba τί ποτ' ἐργάσεται a sequentibus separarent.

Ibid. Lasc. μεγαλόσπλαχνος. Idem σπλάχνον v. 215.

Ibid. Lasc. B. δεηχθεῖσα κακοῖσιν. Sic ἐγείματο v. 257. Omnes Rom. Lasc. A. δηχθεῖσα κακοῖς ἡ τῆς Μηδείας.

110. Αἳ αἳ,] Rom. C. αἳ αἳ. Lasc. B. αἵ αἵ. Lasc. A. ἔ ἔ. Rom. D. E. ἔ ἔ. Rom. A. B. ἔ ἔ αἳ αἳ. Par. A. ἔ ἔ ἔ ἔ. Brunckius αἳ αἳ αἳ αἳ. Matthiae ut Aldus. Vide v. 142. Utrobique extra versum est αἳ αἳ, ut ἰὼ v. 95. Sic etiam Hipp. 208. ubi Aldus ἔ. ἔ.

110, 1. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν.] Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ἔπαθον τλήμων, ἔπαθον μεγάλων. Rom. C. ἔπαθον τλάμων μεγάλων. Lasc. B. ἔπαθον τλήμων μεγάλων.

114. Ἰὼ μοι μοι. ἰὼ τλῆμον.] Rom. C. τλῆμον. Rom. A. D. E. Lasc. τλήμων, quod admisit Porsonus. Matthiae τλῆμον revocavit.

115, 6. τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἁμπλακίας | μετέχουσι;] Porsonus diserte τί δὲ σοὶ παῖδες. Vulgata, quam revocavit Matthiae, paullo melior mihi videtur, saltem non deterior. Ordo est: τί δὲ παῖδες πατρὸς ἁπλακίας μετέχουσί σοι; Infra v. 970. Porsonus ut vulgo, Λέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς. Phoen. 1541. πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λείψουσι | φάος.

Ibid. Reposui ἁπλακίας, quam formam Aeschylo octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit. De hac scriptura consulendus in primis Burneius in censura

Aeschyli Glasguensis (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 152.), quem laudat Monkius ad Ale. 247. (241.), ubi nunc recte legitur, ὅστις ἀρίστης ἁπλακὼν ἀλόχου. Metro necessarium est etiam ἁπλακὼν Iph. A. 124. ἁπλακήματα apud Aeschylum Eum. 937.

Ibid. Rom. E. κατέχουσι pro μετέχουσι.

116. τί τοῦσδ' ἔχθεις;] Rom. C. Lasc. A. ἔχεις.

118—129. δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν.] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medeae conditione commune habent quae de regum animo dicit? Homerica loca Il. *A.* 80. *B.* 196. allegat scholiastes.

118. δεινὰ τυράννων λήματα,] Rom. A. B. E. λήματα. Rom. C. D. λήμματα. Infra v. 174. quatuor Rom. λῆμα, solus D. λῆμμα. Apud Sophoclem El. 1426. in Aldina legitur, μηκέτ' ἐμφοβοῦ | μητρῷον ὡς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

118, 9. καί πως | ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. πολλῶν κρατοῦντες. In A. supra scriptum ὰ a prima manu. Sensus est, auctore Musgravio, *pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes.* Pessime vertit Portus: *Levi de causa initio suscipientes*, postea *diu retinentes.* Utraque interpretatio in scholiis exstat.

121, 2. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι | κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,] Brunckius τὸ δ' ἂῤ εἰθίσθαι. Vulgatam, quam revocavit Matthiae, diserte agnoscit Schol. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Ejusdem sententiae glossema in membranis reperit Brunckius. *Sed nunquam γὰρ*, ait, *significationem particulae δὲ induit.* Qua regula utens tria Sophoclis loca corrumpit, Oed. C. 985. Phil. 161. El. 950. Non raro γὰρ dici, ubi δὲ exspectasses, monet Hermannus ad Vigerum n. 543. 6. Plura ad v. 560. 101

122, 3. εἰ μὴ μεγάλως, | ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσειεν.] Haec scriptura cum vulgata interpunctione sensum facit valde incommodum. Reiskius post superiora verba plene distinguendum, deinde scribendum ὀχυρῶς γ' εἴη monuit, hac scilicet significatione: *Si non licet in magnis rebus et splendida fortuna consenescere, saltem liceat tuto.* Ita fere Buchananus, qui τ' pro τοι accepisse videtur: *Si non regifico splendore, at | tuto consenuisse licebit.* Musgravius ad superiorem sententiam tantum κρεῖσσον, ad hanc vero retulit ἔμοιγ' οὖν. Deinde in annotatione ὀχυρῶς εἴη, particula non mutata sed omissa. Sed praestat ὀχυρῶς γ' εἴη, quam emendationem nulla Reiskii mentione facta sibi vindicat Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae. Musgravio fortasse displicebat γε bis in tam brevi sententia positum. Sed hoc saepe fit, ubi utrobique

sententiae utile est. Cum ἔμοιγε, *mihi quidem*, conferantur Iasonis verba v. 529. εἰ δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις. Alterum *ye saltem* significat.

124, 5. τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν | τοὔνομα νικᾷ,] Herodotus III. 80. a Porsono allegatus: πλήθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

126, 7. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' | οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.] Rom. C. Lasc. B. ὑπερβάλλοντ', rejecto tamen τ in sequentem versum, ut fere semper in veteribus libris. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ὑπεοβάλλοντα.

Ibid. Lasc. A. recte οὐδέτα. Lasc. B. Mag. οὐθένα, quod serioris Atticismi esse monet Porsonus.

Ibid. Rom. C. D. E. Lasc. θνητοῖς. Rom. A. B. βροτοῖς.

Ibid. Haec explicant plerique quasi sensus sit, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, tritissima sententia. Hos ita reprehendit Brunckius: *Perperam haec vulgo accipiuntur. Subauditur verbum παρέχειν, aut simile quid. Καιρὸν non* tempus *sed* opportunitatem *significat.* Brunckium reprehendit Hermannus Dissertatione de Ellipsi et Pleonasmo p. 131. *Immo δύναται, ut saepissime, idem significat quod δυνατά ἐστιν. Et quoniam recte dicitur οὐδὲν δύνασθαι, poëta pro οὐδὲν καίριον δύναται dixit οὐδένα καιρὸν δύναται.* Ne haec quidem explicatio magnopere mihi placet. Multo minus Musgravii conjectura, *οὐδένα καιρὸν ἀδείματα θνατοῖς. Οὐδένα καιρὸν* est οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως. Noster Hel. 486. καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἦλθες. Id est, *intempestive enim accessisti.* Nostro loco non est *intempestive*, sed *immoderate, supra modum.* De qua significatione si quis dubitat, consulat lexicographos praecipue H. Stephanum v. *Καιρός. Δύναται* est ἰσχύει, σθένει, ut alibi passim. Verba igitur *οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς* significant *plus aequo valent mortalibus*, id est, *potentiores quam expedit reddunt homines*, ad tempus scilicet. Pergit enim poëta: μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

128, 129. μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.] Fridericus Iacobs, homo peringeniosus, sed quo vix quisquam plures infelices inutilesque conjecturas protulit, ὄγκοις ἀπέδωκεν legendum contendit Animadversionibus in Eurip. p. 25. Admisit hanc conjecturam Zimmermannus.

130. Ἕλινον φανὰν, ἕλινον δὲ βοὰν] Ita noster Alc. 107. Ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν. In tragico sermone hospes sit necesse est, qui hac tautologia offendatur.

131. τᾶς δυστάνου Κοκλίδος.] Rom. C. E. Lasc. B. τᾶς δυστάνου. Lasc. A. τὰς δυστάνου. Rom. A. B. τῆς δυστάνου. Rom. D. τᾶς δυστήνου. Alii fortasse τῆς δυστήνου. Hujusmodi varietates non sine delectu aliquo commemorandae viden-

tur, ubi scriptura extra dubium posita est. Vix ullam Doricam formam exhibet Aldina, quam constanter servent scripti codices. Ubi Doricam in textu habent, saepe communem supra scriptam exhibent.

Ibid. Suspicor nonnihil post *Κολχίδος* excidisse. Non male suppleretur *οἰκτράν*. Vel, ut etiam *ταυτολογωτέρα* fiat oratio, *Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν, | τᾶς δυστάνου Κολχίδος αὐδάν.*

152. *οὐδέ πω ἤπιος.*] Minus recte, meo quidem judicio, haec interrogative accipiunt Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

Ibid. Aldus et Lasc. *ἤπιος*. Aldus etiam *ἠπίους* Tro. 53. *ἠπιώτατος* Bacch. 859. Sed *ἠπιωτέρα* Alc. 311.

152, 3. *ἀλλ' ὦ γεραιὰ, | λέξον.*] Rom. C. D. *γεραιά*. Rom. A. B. *γηραιά*. Rom. E. *γερεά*. Vide ad v. 62, *Γεραιὸς* mediam corripit apud Euripidem Herc. 115. 447. 901. et alibi passim.

Ibid. Reiskius *λῆξον*, *desine*. Videtur enim ei chorus Medeam alloqui. Quasi Medeae conveniat *ὦ γεραιά*.

153, 4. *ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά | θρου βοὰν ἔκλυον.*] Schol. *Ἀμφίπυλον.*) *τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην* (Od. X. 126.). *ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου.* Malim, *ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω.* Non suam sed Medeae domum *ἀμφίπυλον μέλαθρον* appellat chorus. Quam duo ostia habere fingit poëta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur *ἐπ' ἀμφιπύλου* eadem constructione qua *ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων* apud Herodotum V. 92, 3. Adjectivum *ἀμφίπυλος* non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed *οἶκον ἀμφίθυρον* dixit Sophocles Phil. 159.

Ibid. Lasc. A. *εἴσω*. Lasc. B. recte *ἔσω*.

Ibid. Rom. C. E. *βοάν*. Rom. A. D. *βοήν*. Malim *γόον*. Metrum enim dactylicum esse videtur. *Βοὰν* e v. 130. facile irrepere potuit. *Γόον* in re simili habet noster Alc. 86. *Κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ | χερῶν κτύπον κατὰ στέγας, | ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;* Suppl. 86. *Τίνων γόον τ' ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, | νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο | ἠχοῦς ἰούσης;* El. 1210. *Σάφ' οἶδα. δι' ὀδύνας ἔβας, | ἰήϊον κλύων γόον | ματρὸς, ἅ σ' ἔτικτε.*

154, 5. *οὐδὲ συνήδομαι, | γύναι, ἄλγεσι δώματος.*] Rom. C. Lasc. B. *γύναι*. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. *ὦ γύναι*, conjecturam meam confirmantes. Saepius *ὦ* male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Praeter nostrum locum vide 1229. Iph. T. 856. Ion. 415. 925. 103

156. *ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.*] Rom. A. ante corr. C. D. E.

Lasc. A. Par. A. B. D. Burn. Schol. *ἐπεί μοι φίλον κέκραντται.* Rom. A. a corr. *ἐπεὶ μὴ φίλον κέκραντται.* Sed *μὴ* supra scriptum habet *μοι.* Rom. B. habet *κέκραντται* primis tribus vocibus humiditate deletis. Manent accentus a correctore minio picti". Lasc. B. *ἐπεί μοι φίλα κέκραται.* Put. *ἐπεί μοι φιλία κέκραται.* Musgravius *ἐπεὶ μὴ φίλ' ἃ κέκραντται.* Brunckius *ἐπεὶ μὴ φίλια κέκραντται.* Dixisset Euripides, ni fallor, *ἐπεὶ οὐ φίλια κέκραντται.* Reponendum igitur *ἐπεί μοι*, in quo consentiunt omnes fere codices. Deinde non male Put. *φιλία κέκραται.* Comparat Porsonus *φιλίας ἀναπίρνασθαι* apud Euripidem Hipp. 254. *φιλίας συνεκρήθησαν* et *φιλίην συνεκεράσαντο* apud Herodotum IV. 152. VII. 151. *νεοκρᾶτα φίλον* apud Aeschylum Cho. 342. Sed plerique libri *κέκραντται*, unde librariorum errore fluxisse videtur *κέκραται*, ut *πέφαται* pro *πέφανται* v. 752. Itaque scripsi, *ἐπεί μοι φίλα κέκραντται.* Non minus bene dicitur *φιλίαν κραίνειν* quam *ἔριν κραίνειν*, quod legitur apud nostrum Andr. 478.

137, 8. *Οὐκ εἰσι δόμοι. φροῦδα ταὦ ἤδη.* | *ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.*] Rom. C. *δῶμα.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. aliique proculdubio plerique, *λέκτρα*, quod lectore non monito admisit Musgravius, quem sequuntur Brunckius, Porsonus, Matthiae. Beckius vero *δῶμα* revocavit. In superioribus verbis, quae metro adversantur, ad conjecturam omnes confugiunt. Scaliger *ἡ μὲν γὰρ ἔχει*, quae scriptura sententiam pessumdat, neque metro satisfacit. Musgravius in annotatione *τὸν μὲν γὰρ ἔχει*, quod receperunt Brunckius et Beckius. Porsonus *ὁ μὲν γὰρ ἔχει*, ut vulgo, sed *φροῦδα γὰρ ἤδη ταὦ* pro *φροῦδα ταὦ ἤδη.* Citat scholiastae verba: *ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει.* Distinguendum: *φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει.* Ipsius grammatici est *γὰρ*, ut alibi passim. Ita ad v. 56. *οὐρανὸν γὰρ νῦν λέγει τὸν ἀέρα.* Ad v. 67. *πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν.* Ad v. 119. *τὸ γὰρ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολύ.* Ad v. 126. *τὸ γὰρ λῷστα, ἀντὶ τοῦ λῷστον.* Ad v. 172. *ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει.* Ad v. 749. *εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.* Ad v. 880. *τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ περδαίνειν τίθεται.* Haec exempla satis ostendunt Porsoni conjecturam *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε* scholiastae auctoritate minime niti. [Addit scholiasten ad Aeschyli Cho. 320. *Προσθοδόμοις.*) *τοῖς πρότερον ἐπηγμένοις δόμοις. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum versum*, inquit, *sed ita citatum, ut ad hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit.* Hujus quidem grammatici testimonium paullo plus ponderis habet. Sed animadvertendum, eum non *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε* exhibere, sed *φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη*, quod nihil aliud est quam

γὰρ explicationis caussa vulgatae scripturae additum. Quo errore nullus est frequentior. Vide ad v. 248. 897. Simili modo γὰρ addit Aldus Phoen. 962. Bacch. 317. 477. Diphilus apud Stobaeum Tit. XCV. p. 514=585. *Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον.* | *τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.* Delendum γὰρ, monente Hermanno Elem. Doctr. Metr. p. 135. Frustra igitur Porsonus *φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε.* [*Ex Addendis.*] Matthiae, nescio quo auctore, *φροῦδα ταδ' ἤδη.* | *χὠ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων.* Malim *καὶ ὁ*, sine crasi. Vide nostrum Hipp. 246. Iph. A. 5. 15. El. 1317. Sed particulas *καὶ μὲν γὰρ* ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni. Ceteris conjecturis accedat mea, cui non multum ipse tribuo, *καὶ δὴ γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων.* Duo verba *ὁ μὲν* ex altero membro supplenda, ut apud Homerum Il. X. 157. *τῇ ῥα παρεθρῴσκων, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων.* Hanc ellipsin Atticis familiarem fuisse ostendunt Porsonus ad Or. 891. Matthiae Gramm. Gr. §. 288. d. maxime vero Schaeferus ad Bosium p. 187=204. Noster Herc. 634. *φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν,* | *οἵ τ' οὐδὲν ὄντες χρήμασιν δὲ διάφοροι.* | *ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.* Hoc exemplum attulit Schaeferus, qui v. 570. 1036. ejusdem fabulae praetermisit. Ita intelligendus Aristophanes Eq. 597. *πριάμενος πρόβατα, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ πρόμμυα.* Particulae *καὶ δὴ γὰρ* conjunctae leguntur infra v. 1076. *καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' εὕρον.* Hanc conjecturam dignam quae cum lectore communicetur existimo, indignam vero quae in textum admittatur. Adoptavi igitur Musgravii conjecturam *τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor*, inquit Porsonus, *servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δὲ accuratius opponantur.* Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1402. *τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο.* | *ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνήρ.* Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici *ἔχειν* quam *ἔχεσθαι*, fortasse verum est, si legatur *λέκτρα*. Sin autem legatur *δῶμα*, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. *ΑΜ. Ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ;* *ΗΡ. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιόν τ' ἔχει πόλις.* Jasonem in Creontis regia habitasse ostendunt ejus verba v. 950. *δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;* Revocavi igitur *δῶμα*, licet plerique libri *λέκτρα* exhibeant. In hac saltem fabula Aldinus liber *πολλῶν ἀνταξίως ἄλλων* est. Quis enim nescit quoties veram scripturam contra omnes fere codices et ed. Lascarinam exhibeat? Exempla sunto *ἔρος* v. 150. *φίλων* v. 241. *ἀμείνων* v. 467. *σύγγνωσθ' ἂν ἦν σοι* v. 478. *Ἑλληνίδων* v. 496. *ἴσμεν* v. 658. *δεινότατον* v. 641. *γονάτων τε τῶν σῶν* v. 693. *ὧν ἀναγίλλῃ* v. 704. *τέ μοι ζῆν κέρδος* v. 780. *σὸν σπέρμα* v. 798.

παρεμπολῶντι γ'. v. 880. τί δῆτα λίαν v. 899. θύμασιν v. 1022. μοιρίαν v. 1196. δόμους v. 1203.

139, 40. ἦδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν | δέσποινα,] Aldus ἧδ'. Lasc. ἢ δ'. Primus H. Stephanus ᾗ δ'. Hanc varietatem plerumque silentio praeteribo.

Ibid. Scripsit Euripides, ni fallor, τήκει βίοτον. Dorica τάκει et βιοτὰν nata videntur e v. 145. 156. Brunckius in Par. A. reperisse videtur τήκει βιοτάν. Romani τάκει βιοτὰν ut vulgo.

140, 1. φίλων οὐδενὸς οὐδέν | παραθαλπομένα φρένα μύθοις.] Rom. C. D. E. παραθαλπομένα. Rom. A. B. παραθαλπομένη.

142. Αἴ αἰ,] Lasc. A. αἴ αἴ. Lasc. B. αἴ. αἴ. τάλαινα.

142, 3. διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία | βαίη.] Rom. C. D. E. κεφαλᾶς. Rom. A. B. Schol. ad v. 166. κεφαλῆς. [Hierocles in Aurea Carmina p. 126. ὅρα Μήδειαν τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὰ καθ' αὑτὴν ὀδυρομένην. ἥτις ἀβουλήτως τοὺς οἰκειοτάτους προδοῦσα δι' ἔρωτα ἔκτοπον ἀνδρὶ ξένῳ ἑαυτὴν ἐνεχείρισεν, ἔπειτα ὀλιγωρουμένη ὑπὸ τούτου, ἀφόρητα πάσχειν οἴεται, καὶ ἐκ τῆς οἰήσεως ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ· διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη. καὶ πρόειδεν εἰς ἔργα παρανομα. Hoc attulit Gaisfordius. *Ex Addendis.*]

143. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;] Rom. D. τί δέον μοι. Aeschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει | ἔρριψ' ἐμαυτὸν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Vide etiam nostrae fabulae v. 780.

144, 5. φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν | βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.] Euripides Fragm. Inc. cx. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλόν, | εἰς ἀρετὰν καταλυσαμένους βίον. Observent tirones, βιοτὰν tam a καταλυσαίμαν quam a προλιποῦσα regi. Quae constructio frequens apud tragicos.

146. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,] Hesychius: Ἄϊες. ἐπύθου. Nostrum locum citant interpretes. Potuissent et Hipp. 362. Ἄϊες ὤ, ἔκλυες ὤ, ἀνάκουστα τᾶς | τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας.

Ibid. Schol. τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. Didymi sententia est, verba ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς esse meram exclamationem, ut ἰὴ ἰὲ Δάλιε παιὰν apud Sophoclem Oed. T. 154. Huic sententiae magnam vim addit noster Or. 1495. ἃ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο | διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος | (ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νύξ) | ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μαγων τέ | χναισιν, ἢ θεῶν κλοπαῖς.

147, 8. ἰαχὰν, οἵαν ἃ δύστανος | μέλπει νύμφα;] Superiorem versum Medeae tribuebat Apollodorus Tarsensis. De qua re vide ad v. 166. Hinc ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος eum legisse suspicatur Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 48. Ego potius

credam eum *οἵαν ἰαχὰν* duabus vocibus transpositis legisse, nisi forte putabat *ἰαχὰν οἵαν* idem significare.

Ibid. Versus 147. antistrophicus est 171. *ἔλθοι, μύθων τ' ἀὐδαθέντων.* Si certum esset *ἰαχὰν* mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset *ἀχὰν*, ut monui ad Heracl. 752. De voce *ἠχὴ* consulendus instar omnium Piersonus ad Moerin p. 175. Dorica forma *ἀχὰν* restituenda Aeschylo Theb. 921. *Δώμων μᾶλ' ἀχὰν ἐς οὓς προπέμπει | δαικτὴρ γόος.* Librî *ἀχώ, ἀχὴν, ἀχά.* Omnes etiam *αὐτοὺς* pro *οὓς.* Sed *ἰαχὰν* media correpta defendit noster El. 707. *κάρυξ ἰάχει βάθροις.* Cui versui respondet 721. *πείσας ἄλοχον φίλαν.* Ubi gratum mihi fecisset Euripides, si *ἄκοιτιν* scripsisset. Verum in hac voce, ut in *φάρος* aliisque quibusdam, nonnihil licentiae poëtis Atticis concedendum videtur. Participium *διαλακήσασα* tertiam producit apud Aristophanem Nub. 409. Subjunctivus *λακήσῃς* primam corripit Pac. 381. a)

149—52. *τίς σοι ποτὲ—λίσσου.*] Idem ordo versiculorum v. 425—8. Vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 317.

149, 50. *τίς σοι ποτὲ τᾶς ἁπλήστου | κοίτας ἔρος, ὦ μαιαία,*] Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. *τί, quare,* quod a Reiskio quoque ex conjectura propositum admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu *διὰ τί*, var. lect. a diversa *τίς*. Schol. in lem- 106
mate *τί* habet, in interpretatione *τίς*. Lasc. B. etiam *τίς*. Hoc revocavit Matthiae, cui assentior. Simili errore libri nonnulli *πρό σ' ἀπέχθεσθαι* v. 285. Sententiae quidem nihil interest, sed paullo exquisitius videtur *τίς*. Musgravii conjectura *τίς σ' ὅς ποτε* nihil valet. Ceterum *τί τοι*, quod Porsono tribuit Matthiae, vitium typographicum est edd. Lipsiensium.

Ibid. Rom. C. *ἀπλήστου.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *ἀπλάστου*, quod admisit Brunckius. In Rom. B. supra scriptum *ή*. Nescio an nimis Doricum sit *ἀπλάστου*. Schol. *ἀπλήστου* habet, et *ἀκορέστου* explicat. Sed fortasse scripsit Euripides *τᾶς ἀπλάστου κοίτας*, eodem sensu quo *τᾶς ἀνάνδρου κοίτας* v.

a) *Δραχμή* priori producta quinquies apud comicos reperitur. I. Aristophanes Vesp. 689. *αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, πᾶν ὑπαρος ἔλθῃ.* II. Pac. 1200. *νυνὶ δὲ πεντήποντα δραχμῶν ἁμπολῶ.* Hanc scripturam temere ab aliis sollicitatam ipse etiam corrigendo corrupi ad Ach. 178. p. 120. III. Plut. 1050. *Ὁπότε προσίοιμ' ἐγὼ δραχμὰς αἰτῶσαν.* Male Reisigius p. 112. *ὁπότε προσίοιμ' ἐγὼ δραχμαῖσιν αἰτῶσαν.* Vix sanum mihi videtur quod vulgo legitur Lys. 761. *Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαις' ἀπόλλυμαι.* IV. Philippides apud Athenaeum p. 230. B. *καὶ κάπτουσιν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ | ἄγοντες πεντήποντα δραχμὰς ἀργυρᾶ.* V. Antiphanes p. 299. E. *τούτων δὲ δραχμὰς τεττάρων τοῦ δώδεκα | ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον.* Si unum tantum de his quinque exemplis exstaret, quis vulgatam scripturam defendere auderet?

423, Ἄπλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει sive πλησιάζει. Quae verba cum eorum derivatis frequenter de conjugio usurpantur. Aeschylus Prom. 896. μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sophocles Trach. 17. πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Hinc πλᾶτις, uxor, apud Aristophanem Ach. 132. Ubi Schol. Καὶ τῇ πλάτιδι. τῇ γυναικί, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Est autem solenne mendum ἄπληστος aut ἄπλαστος pro ἄπλατος. Incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ | θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν. Recte ἄπλατον Piersonus ad Moerin p. 25. quem vide. Aeschylus Prom. 370. τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον | θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης, | καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. Hic ἀπλάτου reponunt viri docti ex Pindaro Pyth. I. 40. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Legendum suspicor apud eundem tragicum Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Vulgo οὐ πλαστοῖσι, non fictis, sensu minus commodo.

Ibid. Omnes Rom. praeter E. qui versum omittit, item Lasc. ἔρως. Sic etiam edd. H. Stephani, P. Stephani et Barnesii. Ceterae quas inspexi ante Barnesium, necnon Musgravius, ἔρος habent. Brunckius et Beckius ἔρως. Porsonus et Matthiae iterum ἔρος. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρως ὁ πτείνας. Accusativum ἔρον saepius apud Euripidem extare monet Valckenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v. Ἔρον, Monkius ad Hipp. 337.

151. σπεύσεις θανάτου τελευτάν;] *Malim* σπεύδεις, inquit Musgravius. Omnes Rom. σπεύσεις, sed A. supra scriptum habet δ. Schol. τὸ δὲ σπεύσεις θανάτου τελευτάν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Idem paullo ante, ὃς σπεύδεις θάνατον ἐπιπέμψαι.

Ibid. Barnesius θανάτοιο. De qua scriptura vide quae dicturus sum ad v. 428.

152. *Μηδὲν τόδε λίσσου.*] *Μηδὲν* pro μή. Comparat Musgravius Aristophanem Ran. 437. *Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς.* [Aptius exemplum praebet noster Andr. 88. *Οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί. Ex Addendis.*]

153. *εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,*] Rom. A. B. D. E. εἰ 107 δὲ σὸς πόσις. Rom. C. εἰ δὲ σοὶ πόσις. Quae scriptura speciem tantum variae lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δέ σοι πόσις, si vulgatam de industria mutasset.

Ibid. Lasc. A. καινὰ λέχη σεβίζει ut vulgo. Lasc. B. καινὰ σεβίζει λέχη.

154. *κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.*] Sic Rom. A. B. C. E. Lasc. A. Eustathius p. 633, 43. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui male interpretatur *ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου*, deinde melius *μὴ χαλέπαινε*. Lasc. B. *κείνῳ τόδε μὴ χαρᾶσσου*. Rom. D. *κείνῳ τόδε μοι χαράσσου*. Par. A. *κείνῳ τόδε χαράσσου* cum gl. *λογίζου*. Rectius esset *ὀργίζου*. Hesychius a Musgravio allegatus: *Κεχαραγμένος, ὠργισμένος*. Herodotus VII. 1. *καὶ πρὸν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν*. Sed vix aequum viris doctis videtur, a Medea exigere ut ne omnino irascatur. Heathius igitur *κείνῳ τόδε μὲν χαράσσου* reponit. Cujus scripturae vestigia apud schol. ad v. 152. exstare putat. Musgravius in annotatione *δεινῶς τοδὶ* (pro *τόδε* metri caussa) *μὴ χαράσσου*. Edidit Brunckius, quem sequitur Beckius, *κείνῳ λίαν μὴ χαράσσου*. Porsonus vulgatam revocavit, in annotatione vero corrigit *κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου*, quod admisit Zimmermannus. Matthiae *τόδε* ut vulgo. Reete. Verborum *τόδε μὴ χαράσσου* sensus *μὴ οὕτως ὀργίζου*, is ipse scilicet quem praebent virorum doctorum conjecturae. De hac pronominis significatione vide ad v. 49. 672. 875.

155. *Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει.*] Rom. C. *τάδε*. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *τόδε*, quod admisit Brunckius. Male, cum tantulo intervallo praecedat alterum *τόδε*. Vide ad v. 72.

Ibid. Lasc. B. *συνδικάσει*. Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. *συνδικήσει*, ut legendum censet Musgravius. Diversa sunt *συνδικάζειν* et *συνδικεῖν*, ut *συνδικαστὴς* et *σύνδικος*. Hesychius: *Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί* o). Aeschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: *Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον* (*ἔστι γὰρ δόμων | ἐκτὸς ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν· φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος*) | *καὶ συνδικήσων αὐτός* p). Aeschines in Timarchum p. 263. B. *ἐάν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι,——μηδ' ἱερωσύνην ἱερώσασθαι,——μηδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μηδὲ αἰχμάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε*. Schol. ad nostrum locum: *σὺν*

o) Hoc sensu Jesus Christus humani generis apud patrem *παράκλητος* dicitur a Joanne Ep. I. ii. 1. Eadem significatione usurpatur *συνήγορος* a scriptoribus recentioribus. Hesychius: *Συνήγορος. προσπάτης*. Recte quidem pro illorum temporum consuetudine. Sed antiquitus *συνηγόρου* officium erat non reum sed accusatorem (*κατήγορον*) consilio suo et eloquentia adjuvare. Quos defensores secum adducebat reus, *σύνδικοι* appellabantur. Vide ad Aristophanis Ach. 685.

p) Malim, *ἔστι γὰρ δόμων | ἐκτὸς ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν*. Bis tantulo intervallo *δόμων* usurpare non potuit poëta. Deinde rectius fortasse *αὐτὸς* quam *αὐτός*. Vide ad Sophoclis Oed. T. 458.

BIBLIOTHECA OXFORD

δίκη δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. Brunckius *συνδικάσει* defendit, imo metro necessarium esse ait. Versus antistrophici 179. men-
103 sura in vulgatis libris est – – ⏑⏑ – –, hujus e Brunckii sententia – – ⏑⏑ – ⏑⏑ –. Haec non optime congruunt.

156. *μὴ λίαν τάκου.*] Sophocles El. 1171. *Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει· | θνητοῦ δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λίαν στένε* q). Euripides Alc. 868. *Γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα. μὴ λίαν | πένθει. δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.* Andr. 1234. *καὶ πρῶτα μέν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς | μηδὲν τι λίαν δυσφορεῖν ἐπήνεσα.* [Hel. 1435. *Μὴ νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα. Ex Addendis.*] Aristophanes Nub. 415. *μήτε φυγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖ.* Ibid. 714. *Μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.* His exemplis utar ad v. 899.

Ibid. ὀδυρομένα τὸν εὐνέταν.] Musgravius in annotatione *δυρομένα*, quod admisit Brunckius, apposito tamen elisionis signo, quod delevit Porsonus. Hunc vide ad Hec. 728. Ita se res habet. Verbum *ὀδύρομαι* metro vel numeris nocet apud Aeschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Oed. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 597. Utraque forma aeque convenit apud Aeschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem Oed. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 385. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phoen. 1750. ex necessitate legitur, *Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι;* Verbalia *ὀδυρμὸς*, *ὄδυρμα* et similia nunquam o amittere videntur.

Ibid. Brunckius metri caussa *εὐνήταν* scripsit. Quae forma licet analogiae non repugnet, non magis usurpata est quam *ἱκήτης*, *γαμήτης*, *εὐεργήτης*, *κυνηγήτης*. Quamquam masculinum *εὐνήτης* a feminino *εὐνήτρια* defendi videtur, quod exstat apud Sophoclem Trach. 294. Quod si quis a masculino *εὐνέτης* femininum *εὐνέτρια* derivari censeat, sciat omnia hujus formae feminina apud Atticos antepenultimam longam habere, ut *θεάτρια*, *ποιήτρια*, *συκοφάντρια*, *ψάλτρια* r). Non Attice locutus est Joannes Chrysostomus T. XI. p. 115. a Bastio ad Gregorium p. 260. citatus, cum *δραπέτριαν* dixit. Cratinus fabulam suam *Δραπέτιδας* inscripsit. Sic non *προδότριαν* sed

q) Fingamus apud Sophoclem legi, *θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Οἰδίπους, φρόνει.* Interpretes certatim *πεφυκὼς* reponerent, comparantes Ant. 996. *Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.* Hoc tironibus argumento sit, elegantiorem quam appellant lectionem non semper esse veriorem.

r) A feminino *psaltria* novum masculinum *psaltrium*, ut *poëtrium*, *sycophantrium*, effinxit Famianus Strada Bello Belgico, propterea a Scioppio derisus Infamia Famiani p. 81.

πρόδοτον dixerunt veteres [a]). Ceterum nostro loco εὐνέταν revocavit Matthiae. In hoc metro epitritus primus et dijambus satis bene sibi respondent. Noster Phoen. 1302. πάτερον ἄρα τέκνων ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος ἔνεκ' Ἐριννύων. Vide etiam Cycl. 500. 508. 516.

158. λεύσσεθ' ἃ πάσχω,] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεῦσεθ'. Rom. E. λεύσεσθ'. Lasc. B. λεύσασθ'. Ambiguum est, utrum λεύσσετε indicativus sit an imperativus. Eadem ambiguitate laborat Sophocles Ant. 940. λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, | τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν, | οἷα πρὸς 109
οἵων ἀνδρῶν πάσχω, | τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. Utraque interpretatio bona. Aeschylus Prom. 92. ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Ibid. 1092. ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Noster Hec. 1114. Ὦ φίλται', ἠσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν | φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Phoen. 614. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Si λεύσσετε indicativus est, altera quaestio oritur, utrum sententia interrogativa sit, necne. Edd. pleraeque notam interrogationis habent hic et ad verba ὁρᾷς ἃ πάσχεις v. 398.

158, 9, 60. μεγάλοις ὅρκοις | ἐνθησαμένα τὸν κατέρατον | πόσιν;] Communem formam ἐνθησαμένη e solo Rom. C. enotavi.

160, 1. ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' | αὐτοῖς μελάθροις διαπωλουμένους,] Rom. B. C. D. E. αὐτοῖς μελάθροις. Rom. A. αὐτοῖς τοῖς μελάθροις. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 466. Αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίειν τὸν τυρόν. σύντραφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις. Alius ibid. p. 150. Αὐτῇ νηΐ, αὐτοῖς ἵπποις, αὐτοῖς ἀνθρώποις. ταῦτα χωρὶς ἄρθρου. Neutra regula semper vera est. Praepositionem addit Euripides Ion. 31. λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας, | αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει, | ἔνεγκ' ἀδελφῷ (malim ἔνεγκε Δελφῶν) ταμὰ πρὸς χρηστήρια, | καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν. Sed hoc raro fit. Longe saepius additur articulus. Aristophanes αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι dixit Eq. 845. αὐτοῖσι τοῖσι καινθάροις Vesp. 1440. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις Ran. 568. αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι Nub. 1305. Sic etiam Eupolis apud Schol. ad Aristophanis Av. 1568. ταδὶ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας | αὐταῖσι ταῖς πήμασιν ἀκολουθοῦσί μοι. Plura exempla dedit Schaeferus ad Bosium p. 467=464. Nostro quidem loco articulus quem addit Rom. A. metro repugnat. Verba αὐτοῖς μελάθροις Anglice

a) Hesychius: Ἀναγίτρια. ἡ ταῖς τιτθούσαις ὑπηρετοῦσα γυνή, παρὰ Ταραντίνοις οὕτως λεγομένη, ἣν Δίτταν καλοῦσιν. Vide interpretes ad hanc gl. et Ἀγίτρια et Ἀναγωγεῖς. Vera scriptura fortasse est Ἀναγίστρια.

reddi possunt *house and all.* Frequentissimus est hic pronominis αὐτὸς usus, quando alicujus hominis aut rei interitus aut pernicies significatur. Aeschylus Prom. 219. ἐμαῖς δὲ βουλαῖς, *Ταρτάρου μελαμβαθὴς | κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, | αὐτοῖσι συμμάχοισι.* Ibid. 1045. *χθόνα δ' ἐκ πυθμένων | αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα πραδαίνει.* Noster Or 1515. *Οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;* [Hipp. 1540. *τοὺς γε μὴν | κακοὺς | αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν. Ex Addendis.*] Suppl. 925. *Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον | θεοὶ, ζῶντ' ἁναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς | αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.* Iph. 554. *ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις | ξυναρπάσουσι* (malim ξυναρπάσοντες) *καὶ κατασκάψουσι γῆν.* Cycl. 700. *Οὐ δῆτ', ἐπεί σε, τῆσδ' ἀπορρήξας πέτρας, | αὐτοῖσι συννάυταισι συντρίψω βαλών.* Herc. 1306. *ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις | ἄνω κάτω στρέψασα.* Aristophanes Thesm. 824. *τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις | ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν | ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ.* Ran. 478. *τῷ νεφρῷ δέ σου | αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένῳ | διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι.* Ibid. 566. *Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἰρηκά πω, | μὰ Δί', σὺδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν, | ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς πελάροις κατήσθιε.* Ex hac significatione oritur, quod hic loquendi modus in imprecationibus frequentatur, ut nostro loco. Aristophanes Eq. 2. *κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.* Ibid. 6. *Κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρώτιστος Παφλαγόνων | αὐταῖς διαβολαῖς.* Pac. 1287. *Κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις.* Av. 1257. *Διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.* Ran. 228. *Ἀλλ' ἐξύλοισθ' αὐτῷ κοάξ. | οὐδὲν γὰρ ἔσθ' ἄλλ' ἢ κοάξ.* Hinc legendum suspicor Vesp. 1449. *Οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.* Vulgo *οἴμ' ὡς ἀπολεῖς.* Dicitur *οἴμ' ὡς τεθνήξεις* Ach. 590. [Plura de hac constructione Monkius ad Hipp. 1184. (1189.) *αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα. Ex Addendis.*]

162. *οἵ γε μὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.*] Rom. D. *πρόσθε.* Contrario vitio Rom. A. B. *πρόσθεν* v. 188. Ceteri Rom. utrobique recte. [Vide an legendum apud Euripidem Ion. 972. *Τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν.* Quamquam vulgatam *πρῶτον* non improbo. *Ex Addendis.*]

163, 4. *ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην | αἰσχρῶς.*] Hesychius: *Ἀπενάσθη. ἀπῳκίσθη.* Idem: *Ἀπενάσσατο. ἀπῴκησεν.* Scribendum *ἀπῴκισεν*, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam *ἔνασσε* usurpant, media *ἐνάσσατο* et passiva *ἐνάσθη* idem significant, ut *χρωσάμενος* et *χρωσθείς.* Attici vero *ἐνάσατο* pro *ἔνασσε* usurpant. Sic *ἀπενάσσατο* apud Euripidem Iph. T. 1259. *κατανασσαμένη* apud Aeschylum Eum. 952. Passivum *ἀπενάσθη*

habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθην Phoen. 215. κατέναθεν Aristophanes Vesp. 660. Sic enim Invernizius pro κατένασθε.

164. τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόσχεσα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνόματι. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνηρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Αἴων δὲ ὁ βήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medeae personam in Euripidis Aegeo fuisse, ut jam monui p. 66. Deinde praeter hujus grammatici testimonium, nullam Dicaeogenis Medeae mentionem repererunt Fabricius et Harlesius Bibl. Gr. T. II. p. 295.

165. Κλύεθ' οἷα λέγει,] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἄργους e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ' οἷα λέγει, minus recte dictum videtur.

165, 6. κἀπιβοᾶται | Θέμιν εὐκταίαν,] Reiskius Θέμιν εὐναίαν, *justitiam conjugalem.* Ruhnkenius apud Piersonum ad Moerin p. 157. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Aeschylus Theb. 729. monente Musgravio.

166, 7. Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων | θνατοῖς ταμίας νενόμισται.] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται (v. 157.), ἡ δὲ πρεσβύτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medeae tribuendum censuit v. 146. Αἰθὴρ, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη v. 142. Jovem implicite invocari putabat. *Quis enim,* ait, *fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter?* Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὄμνυμι, quasi per Themin et Jovem juret nutrix, Medeam diu iratam fore. Quartam solutionem ceteris meliorem ad verba τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν v. 205. affert gram- 111
maticus, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν. Nemo hodie, opinor, has turbas excitaret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quae oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint.

Ibid. Rom. C. Lasc. B. θνατοῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. θνητοῖς.

168, 9. οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ | δέσποινα χόλον κατα-

παύσει.] Rom. C. D. E. οὐκ ἔστιν. Rom. A. B. κοὐκ ἔστιν. Eadem varietas v. 1057. Utrobique praestat οὐκ sine καί.

Ibid. Rom. C. Schol. σμικρῷ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. μικρῷ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum quidem* σμικρῷ, inquit, *in metrum non peccat, sed versum minus concinnum facit.*

171, 2. μύθων τ' αὐδαθέντων | δέξαιτ' ὀμφὰν,] Musgravii conjecturam αὐδαέντων memorasse satis est. Deinde Rom. D. δέξεταιτ' (sic) ὀμφάν.

173, 4. εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν | καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;] Omnes Rom. εἴπως. Sed in A. a prima manu adscriptum γρ. καὶ ἢ πῶς. Var. lect. a diversa ὅπως.

175, 6. μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον | φίλοισιν ἀπέστω.] Haec vulgo nutrici tribuuntur, cujus verba chori orationem interrumpunt. Omnia choro tribuenda esse vidit Tyrwhittus, cujus sententiae a membranis confirmatae obsecutus est Brunckius. [Plato de Rep. VII. p. 533. A. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι. *Ex Addendis.*]

Ibid. Rom. A. B. D. E. μήτοι. Rom. C. Par. A. μή μοι [t]).

177, 8. ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων | ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.] Rom. A. βᾶσα νῖν. Rom. B. C. βᾶσα νῖν. Lasc. βᾶσα νῦν.

Ibid. Omnes fere interpretes τάδε referunt ad sequentia verba, σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω, quasi dicere jubeatur ancilla, *Propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt.* Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Barnesius et Musgravius. Sed luce clarius est, sensum esse, *propera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea.* Ita Buchananus: *heus propera, | ne designet quicquam asperius | hos adversum, quos habet intus.* Sic etiam Bothius in versione Teutonica: *Eil', eh drinnen ihr Rachgeist noch gefrevelt.* Τάδε igitur ad superiora verba πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι etc. referendum est. Ita Jocasta Phoen. 571. σοὶ μὲν (Eteocli) τάδ' αὐδῶ. σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω, etc. Hoc admisso, omnia bene se haberent, nisi metro quoque consulendum esset. Versus enim 178. quartam syllabam producit, quae brevis est in strophico 154. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. Her-

t) Aeschylus Theb. 71. μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον | ἐκθαμνίσητε δῃάλωτον, Ἑλλάδος | φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους. Legendum videtur μήτοι πόλιν γε. Idem Prom. 626. Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Sophocles Oed. C. 1407. μήτοι με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ | πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμὶν εἰς δόμους | νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε, | ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασι. Ibid. 1439. Μήτοι με δύρου. Ant. 544. Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ | θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.

mannus Elem. Doctr. Metr. p. 552. φίλα cum καὶ τάδ' ἄνδα conjungit, ut sit accusativus pluralis, interpretaturque, *nos quoque favere Medeae narra.* Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi. 118

179, 80. σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι | τοὺς εἴσω.] Rom. A. B. C. Lasc. B. σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι. Rom. E. Lasc. A. Par. A. σπεῦσαι πρίν τι κακῶσαι. Rom. D. σπεῦσαι τὶ πρὶν κακῶσαι. Brunckius σπεῦσαι admisit cum hac annotatione: *Σπεῦσαι*, festina. *Sic bene membranae.* Non magis dicitur σπεύδομαι quam χαίρομαι. Porsonus σπεῦσον revocavit. Hic etiam versus non congruit cum strophico 155. Ζεύς σοι τάδε συνδικήσαι. Conjicit Musgravius, σπεῦσον, πρίν ἐς ἢ (fortasse voluit πρὶν ἔς ἢ) κακῶσαι. Hermannus duas conjecturas memorat; unam Seidleri, σπεῦσον, πρὶν καί τι κακῶσαι; alteram suam, σπεῦσον δέ, πρίν τι κακῶσαι. Neutra metro omnino satisfacit. Si πρὶν ἢ apud Atticos poëtas exstaret (nam de prosae orationis scriptoribus nulla controversia est), audacter reponerem, σπεῦσον δέ, πρὶν ἢ κακῶσαι [u]). Addere possem, Porsonum Advers. p. 136. πρίν τι pro πρίνη Hermiae restituisse apud Athenaeum p. 563. E.

Ibid. Omnes Rom. εἴσω. Brunckius tacite ἔσω, Matthiae εἴσω ut vulgo. Respondet in stropha λίαν, quod priorem syllabam habet communem.

181. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, *sed vereor ut persuadeam.* Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἰ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ὦσιν. Confer etiam nostrae fabulae v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἤκω λόγους, | φόβῳ μὲν εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, | οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μήτις δεσποτῶν αἴσθηται.

182. δέσποιναν ἐμάν.] Rom. D. Lasc. B. δέσποιναν ἐμάν. Rom. A. B. C. δέσποιναν ἐμήν. Duo verba omittunt Rom. E. Lasc. A. Non male.

184, 5. καίτοι νοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίν,] Rom. A. ante corr. ridiculo errore δέρμα λεαίνης.

185, 6. ὅταν τις | μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.] Lasc. ὅτ' ἄν τις. Idem ὅταν conjunctim v. 15. 128. 259. 260. 508. Praestare videtur ὅτ' ἄν, quam scribendi rationem in codd. antiquis

u) Apud Neophronem, cujus verba ad v. 1024. affectam, vulgo legitur πρὶν ἢ ξαμαρτεῖν. Dixisset Euripides, ni fallor, πρὶν ἐξαμαρτεῖν. Olim legebatur apud Aristophanem Ran. 1215. ὅστις τε, πρὶν μὲν ἦ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη | ἀποστενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν σπεῖ γεγονέναι. Codd. plerique πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων, unde Brunckius, πρὶν φῦναι μὲν, ὦ πόλλων. Hodie scribimus ἀπόλλων.

frequentem esse monet Porsonus, Bastius quoque ad Gregorium p. 827. Neque obstat quod ὅταν δὲ potius quam ὅτε δ' ἄν in libris reperitur. Nam reperitur etiam ἡνίκ' ἂν δέ, quod in ἡνίκαν δὲ mutatum nemo, opinor, vellet [x]). Aldus vero nostro loco ὅταν τις. Idem τοὐσδέ γ' v. 87. ὅμμά νιν v. 91. οἵ
115 μέ μ' v. 162. ὥστέ σ' v. 613. Πιστεύς τίς ἐστι v. 666. τήνδέ σοι v. 702. ὄλβός ἐστι v. 723. ἔνθά ποθ' v. 810. οἵδέ σοι v. 970. τήνδέ γε v. 1214. Consentit Lasci v. 87. 613. 702. 723. 810. 970. 1214. Idem μή μοί τι v. 210. 278. ἔν τί μοι v. 375. οὔτέ μοι v. 780. οὔτοί ποτ' v. 1028. Horum omnium insolentissima sunt ὅτεών τις, μή μοί τι, οὔτοί ποτ'. In ceteris enim binae syllabae accentu acuto notatae trochaeum faciunt, in his iambum aut spondeum. Cujus scripturae exempla sunt ἴσαί πως Hec. 133. Παῖαι ποτ' (sic enim codd.) Heracl. 1. ὅστις ποθ' apud Sophoclem Oed. T. 224. λάθρά μ' ὑπελθών ibid. 586. Ceterum tam Aldus quam Lascaris ἰώ μοι μοι v. 96. 114. Brunckius utrobique ἰώ μοί μοι. Porsonus priore tantum loco.

186. Rom. C. D. E. προφέρων. Rom. A. B. προσφέρων.

Ibid. Rom. omnes, ni fallor, ceterique fortasse plerique ὁρμαθῇ. Barnesius diserte ὁρμάθῃ. Idem ὁρμάθω pro ὁρμαθῶ Andr. 860. E Barnesii sententia *verbum poëticum* ὁρμάθειν in indicem retulit Heslerus, ejusdem scilicet formae cujus ἀμυνάθειν, διωκάθειν, εἰκάθειν, εἰργάθειν, quae omnia apud Atticos scriptores exstant [y]). Incredibilem Barnesii stupidita-

x) Aristophanes Pac. 1179. ἡνίκα δ' ἦν οἶκοι γίνωνται, θρῴων οὐκ ἀνασχετά. Numerosius Rav. ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται. [Idem Eccl. 275. περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δὴ γε | τούτους ἀφορμῶσ' περιῳρμοσμένας, etc. Euripides Iph. T. 1217. ΙΦ. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω πεφῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. Τί χρή με δρᾶν; Hic etiam Aldus ἡνίκα δ' ἄν. *Ex Addendis.*]

y) Rectius ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, ut ἀγαγεῖν. Aoristus est ἠμύναθον, neque usquam legitur praesens ἀμυνάθω nisi apud grammaticos. Recte Photius: Ἠμύναθον. ἤμυνα. Euripides Andr. 722. ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθουτό σε | ἔθειρας; Nemo ignorat huic sententiae melius convenire ἀμύναιτο quam ἀμύνοιτο. Aristophanes Vesp. 1197. Ἀπολεῖς μέ. πῇας χάρασας; ἀλλ' οὐ γὴ κάπρον | ἐθηκάθεις ποτ' ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα | ἔδραμες, ἀνυρῶν ὅτι νεανικώτατον. Si ἐθηκάθεις praeteritum esset imperfectum, non ἔδραμες sed ἔτρεχες vel ἔθεες dixisset poëta. Frustra igitur διωκάθει Aeschylo Cho. 287. tribuit Porsonus, frustra participium praesentis temporis διωκάθουσα Philemoni apud Athenaeum p. 288. E. Casaubonus. Philemonis versus ope cod. Veneti ita fere scribendi sunt: ὅμοιον ἐγίνετ', ὅρνις ὁπότ' ἂν ἁρπάσῃ | τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιστρέφει κύκλῳ | τηροῦσα, καταπιεῖν τε παρασκευάζεται· | ἕτερος διώκειν δὲ ταύτην. ταυτονί γ'. Ἀμυναθεῖν usurpat Aeschylus Eum. 441. Sophocles Oed. C. 1015. Euripides Andr. 1080. Iph. A. 910. Aristophanes Nub. 1526. ubi veterem scripturam ἀμυνάθετέ μοι a Knstero repudiatam revocavit Brunckius. Εἰκαθεῖν Sophocles Oed. C. 1178. 1528. 1534. Ant. 1096. 1102.

tem vide, qui non recordatus sit, haec omnia, necnon τελέθειν, μινύθειν, φθινύθειν et similia, penultimam semper corripere, secus ac suum ὁρμάθη, quod penultimam producit. Musgravius ceterique plerique ὁρμαθῇ ut vulgo. Brunckius et Beckius ὁρμηθῇ, quod admisi.

187, 8. σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς | τοὺς πρόσθε βροτούς, etc.] Plutarchus Conj. Praec. p. 145. C. ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης αἰτιᾶται τοὺς τῇ λύρᾳ χρωμένους παρ' οἶνον. ἔδει γὰρ ἐπὶ τὰς ὀργὰς καὶ τὰ πένθη μᾶλλον τὴν μουσικὴν παρακαλεῖν, ἢ προσελκύειν τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας. Idem Sympos. VII. 7. p. 710. E. ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ τοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Haec loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger. 114

188. οὐκ ἂν ἁμάρτοις,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. Mag. ἁμάρτῃς (vel ἁμάρτης) solocce. In Rom. A. supra scriptum οι [2]).

189, 90. οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις, | ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις] Desunt in Rom. C. verba ἐπὶ μὲν θαλίαις. Deinde Porsonus in ed. Cantabrigiensi ἐπὶ δ' εἰλαπίναις in textu, in annotatione vero: *Pro ἐπὶ δ' malim ἐπί τ'.* Sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

191. εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς.] Alii ηὕροντο scribendum contendunt, alii εὕροντο. Matthiae Gramm. Gr. 167. 6. in εὑρίσκω diphthongum mutari negat, licet reperiatur ἐξημερέθη apud Aristophanem Pac. 128. Adde ηὑμένθη, quod apud Sophoclem Ant. 406. exhibent omnes edd. ante Turnebum. Seidlerus quoque ad Euripidis El. 380. (382.) in hoc verbo augmentum non poni affirmat. In aliis fieri non negat. Infra v. ἐξηύχαιν pro ἐξήυχον libri omnes, nisi qui ἐξηύχουν habent. Exempla omnia hujus scripturae quae apud Euripidem exhibet ed. Aldina, collegi ad Heracl. 505.

196, 7. καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀμείβεσθαι | μολπαῖσι βροτούς.] Rom. C. D. E. μολπαῖσι βροτοὺς. Rom. A. ante corr. μολπῆσι

Trach. 1179. Phil. 1352. El. 361. 396. 1014. Εἰργαθεῖν Aeschylus Eum. 569. Sophocles Oed. C. 862. El. 1271. Euripides Phoen. 1182. De δοκαθεῖν consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 87. in cujus annotatione vix quidquam desiderarem, si monuisset ἐδώκαθον aoristum esse. Praeter hos quatuor, aoristus est etiam ἐκίαθον, sed ab Atticis non usurpatur.

2) Sophocles Aj. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰδὲ, | οὐκ ἂν ἁμάρτοις. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ | τοιαῦτα λέγων, οἷα ἂν πείθοι. Vide an hic quoque legendum οὐκ ἂν ἁμάρτοις, id est, οὔτις ἁμάρτοι. Sic οὐκ ἂν δύναιο pro δύναιο ἂν.

βροτοῖς, correctus ab eadem manu μολπῆσι βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς. De μολπῆσι vide ad ζεύγλησι v. 466.

197, 8. ἵνα δ' εὔδειπνοι | δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;] Rom. C. D. E. Schol. βοάν. Rom. A. B. βοήν.

201. Ἰαχὰν αἴαν πολύστονον γόων.] Pseudogregorius v. 808. ἰαχάν. Fortasse legendum ἴαχον media producta, quam formam bis in una fabula usurpat Euripides. Tro. 825. ἃ δέ σε χειναμένα πύρὶ δαίεται. | αἰόνες δ' ἅλιαι | ἴαχον (supplendum βοῶσιν), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ. Ibid. 1218. στέναζε, μᾶτερ,——νεκρῶν ἴαχον. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. De constructione vide Porsonum ad Or. 1035.

Ibid. Rom. A. B. C. D. E. ante corr. πολύστονον. Rom. E. a corr. Lasc. Pseudogregorius v. 808. πολυστόνων. *Nescio an melius*, ait Porsonus.

202. λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ] Rom. A. D. Lasc. B. μογερά. Rom. B. C. E. Lasc. A. μογερᾷ. Huc spectat gl. a prima manu in Rom. A. καὶ. Recte vulgo μόγερα, quod pro nominativo singulari accipit scholiastes, rectius Reiskius pro accusativo plurali. Versus est dimeter iambicus, ut 205. 207. Vix opus est ut moneam βοᾷ verbum esse. Constructio ut apud Sophoclem Trach. 49. Δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ | κατείδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα | τὴν Ἡρακλείου ἔξοδον γοωμένην.

203. τὸν ἐν λέχει πρόδοτον καινόνυμφον.] Rom. A. B. D. E. λέχει. Rom. C. λέχαισι, i. e. λέχεσι. Nescio an melius, modo scribatur λέχεσιν.

204. Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα] Sic Rom. D. E. Sed Rom. A. B. C. Θεοκλυτεῖ δέ τ' ἄδικα.

Ibid. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Aeschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις | ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur Θεοκλυτῶ ab adjectivo Θεόκλυτος derivatum est, quae vox ejusdem familiae est cujus Θεοκλύμενος, quod θεοὺς σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9.

205. τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,] Brunckius tacite Ζανός. Porsonus Ζηνός revocavit. Matthiae iterum Ζανός. Fortasse scripsit poëta Διός, metro ut apud Sophoclem Phil. 687. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλή | πταν ῥοθίων μόνος κλύων, etc. Quo exemplo legere licet: τὰν Διὸς ὀρκίαν θέμιν, | ἃ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς | ἀντίπορον, δι' ἅλα νύχιον.

206. ἃ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,] Rom. E. ἐς. Rom.

A. B. C. D. *εἰς*. Metrum incertum scripturam etiam incertam reddit.

207. *δὸ ἄλα νήμιον,*] Hoc explicat tragicus Rhes. 53. *ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ, | λαθόντες ὅμμα τοὐμὸν, αἴρεσθαι φυγὴν | μέλλουσι.*

207, 8. *ἐφ' ἁλμυρὰν | πόντου κληῖδ' ἀπέραντον.*] Aldus *κληῖδ'*. Lasc. *κληῖδ'*. Uterque *κληίδα* v. 644. *κλῆδας* recte v. 1281.

Ibid. Frustra Heathius *ἀπεράντου*. Gl. in Par. A. *τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι*. Male. Aliud est *περᾶν*, aliud *περαίνειν*. Homericum *Ἑλλήσποντος ἀπείρων* respexit noster. Quod ille *κλῆδα*, Aeschylus Pers. 880. *στόμα πόντου* dixit. Vide Columnam ad Ennium p. 202.

209—13. *Κορίνθιαι γυναῖκες——βαθυμίαν.*] Nullus hujus fabulae locus est, qui criticis majorem disputandi materiam praebuerit quam hi quinque versus. Dixerunt de eo ab Heathio aliisque indicati Politianus Miscellan. 27. Victorius Var. Lect. XX. 13. Muretus Var. Lect. VIII. 17. Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. Columna ad Ennium p. 203. item Vossius p. 336. Hi omnes cum non tam a Graecis Euripidis verbis quam ab Ennii Latinis occasionem dicendi sumserint, primum Ennii verba ponamus, quae in animo teneat lector, dum de singulis hujus orationis partibus dicitur. Cicero Epist. VII. 6. *Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medeae* quae Corinthum arcem altam habebant matronae opulentae, optumates: *quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi vitio illae verterent, quod abesset a patria.* Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul. Multi, qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati. *Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrusissemus.* Quatuor sunt tetrametri octonarii, quorum tres a Ciceronis verbis facile separari possunt. Secundus vero incerta conjectura ita restitui potest: *Ne mihi vitio vos vortatis, a patria quod absiem.*

209, 10. *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, | μή μοι τι μέμ-* 116
ψησθ'.]Rom. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. *μέμφησθ'*, quod admisit Musgravius. Rom. A. B. *μέμφοισθ'*. Rom. C. *μέμψοισθ'*. Schol. bis *μέμψησθε*, semel *μέμφησθε*. Etsi parum refert, Aldinam scripturam, quam revocavit Matthiae paullo meliorem esse existimo. Video enim librarios saepius *ψ* in *φ* mutasse, quam *φ* in *ψ*. Noster Hec. 1185. *Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς | τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.* Ubi *μέμφῃ* contra linguae indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1176. *ἀναστρέφοι* pro *ἀναστρέψοι* pleraeque edd. ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. Ibid. 1418. *κατασχίφουσιν* pro *κατασκήψουσιν* cod. Flor. apud Valckenarium.

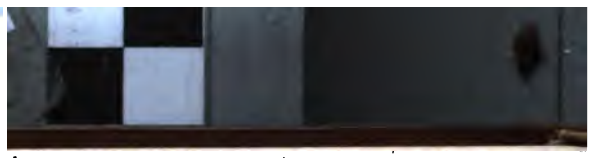

Ennium quoque, modo mediocriter Graece doctus fuerit, *μέμψησθ'* in exemplo suo habuisse certum est. Is enim, ut mox declarabo, contra mentem quidem poëtae haec verba interpretatus est, sed non contra linguae indolem, modo legatur *μέμψησθ'*; sin autem legatur *μέμφησθ'*, contra utramque.

Ibid. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. *ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε* (ed. Ven. *μέμψησθαι*) *ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ.* Longe aliter tamen ab Ennio accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post *δόμων* distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus.

210, 1. *οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας,*] Schol. *καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας,—οἷον, ὑπερηφάνους νομιζομένους.* Photius: *Σεμνόν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν. ἔστι δ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μηδείᾳ· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ* (v. 93.)· *Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ* (v. 99.) *Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμονα οὐ προσεννέπεις. καὶ τὸ μέγα.* Eadem fere verba habet Suidas v. *Σεμνόν.* Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, *σεμνὸς* contrarium habet *εὐπροσήγορος* apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse *σεμνοὺς* quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta *γεγῶτας* explicemus *νομιζομένους.* Sensus est *ὄντας.* Sic *αὐθάδης γεγὼς* mox v. 218. Hactenus omnia satis perspicua sunt. Sequentia difficiliora et obscuriora sunt.

211. Rom. D. Photius apud Porsonum, *γεγότας.* Apud Hermannum vero alter codd. *γεγῶτας* habet, alter *γεγονότας* consentiente Suida.

211, 2. *τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, | τοὺς δ' ἐν θυραίοις.*] Ita Schol. totidem literis. Rom. A. ante corr. C. D. E. *ὀμμάτων ἄπο.* Rom. A. corr. ab eadem m. B. Par. A. *ὀμμάτων τ' ἄπο,* fortasse ex Hec. 240. Deinde Aldus *τούσδ' ἐν θυραίοις.* Lasc. A. *τοῖς δ' ἐν θυραίοις.* Lasc. B. recte *τοὺς δ' ἐν θυραίοις.* Schol. ita explicat: *τοὺς μὲν* (*ὑπερηφάνους νομιζομένους* scilicet) *ἀπὸ τοῦ χωρίζεσθαι καὶ ἄποθεν τῶν ὀμμάτων εἶναι· τοὺς δὲ διὰ τὸ προσέρχεσθαι καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεσθαι.* Ejus igitur sententia est, duo *σεμνῶν* sive *ὑπερηφάνων* genera a poëta sisti; unum eorum qui hominum conspectum vitant; alterum vero eorum qui in publico versantur. Hanc interpretationem praeter alios amplexus est Muretus, in eaque acquiescendum mihi videtur,

saltem donec melior proferatur. Recentiorum vero plerique in alia omnia abeunt. Heathius haec verba cum superioribus εἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας ita vertit: *Novi enim multos mortales qui venerationem ab hominibus assequuti sunt, partim procul ab oculis hominum remoti atque abditi, partim in exteris regionibus vitam exigentes.* Musgravius in prima annotatione interpretationem proponit diversam ab ea quam dedit Heathius a). Hanc in supplemento repudiat, alteramque in ejus locum substituit: *Novi multos mortalium alios ob facinora egregia, alios vero ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et socordia infamiam consecuti sunt.* Ut haec interpretatio constet, mutat ὀμμάτων in ἐργμάτων, et pro οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς legit οἵτ' ἀφ' ἡσυχου ποδὸς, οἵτε scilicet ut οἱ significet. Brunckius secundum Heathium interpretatur, nisi quod ὀμμάτων ἐπὶ, *in civium conspectu*, scribendum censet. Ut in re incerta, hanc rationem sibi placere ait Porsonus, eamque admisit Zimmermannus. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 51. ex Ennii verbis, *nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul*, Euripidem scripsisse contendit, τούς τε δωμάτων ἔπι, | τούς τ' ἐν θυραίοις. Verba δωμάτων ἔπι *suam rem*, ἐν θυραίοις *poplicam* significare arbitratur. Non assentior. Θυραῖος pro ἀλλότριος. cui contrarium est οἰκεῖος, saepe usurpatur. Haud raro etiam ἴδιος, cui contrarium est κοινὸς, cum οἰκεῖος confusum reperies. Ἀλλότριος vero aut θυραῖος pro κοινὸς usurpatum legere non memini.

212, 3. εἰ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς | δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.] Aldus οἵθ' ἀφ' ἡσύχου. Lasc. οἵθ' ἁμφ' ἡσύχου.

Ibid. Ennius, ut superiora, ita haec quoque verba male vertit: *Multi qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati.* Noster Or. 156. οἳ φίλτατας γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ | χωρεῖτε μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω πτύπος. Bacch. 646. Σίγησον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα. Ubi ἥσυχον τρόπον legendum censet Musgravius. Nostro loco τοῖς σεμνοῖς opponuntur qui ἥσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον τρόπον habent. Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quippe qui a placido mitique ingenio ignaviae opinionem consequantur. Nihil hac verbi κτᾶσθαι significatione usitatius. Noster Hel. 1103. a Musgravio allegatus: σὺ δ' ἢ 'πὶ τῳμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ, | κόρη Δωρὶς Κύπρις, μή μ' ἐξεργάσῃ. Ibid. 1522. δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου | 118

a) Dicant historiae literariae me peritiores, qua de causa nullam usquam Heathii mentionem fecerit Musgravius, licet Heathii Notae sedecim annis ante Musgravii Euripidem prodierint, eodem scilicet anno quo Musgravii Exercitationes. [Fallor. Heathii mentionem facit Musgravius ad v. 825. meae ed. nec saepius in annotatione in hanc fabulam. *Ex Addendis.*]

βάλλετε βαρβάρων λέχεων, | ἂν Ἰδαίων ἐρίδων | πονηθεῖσ' ἐκτήσατο, ταν | οὐκ ἐλθοῦσαν Ἴλιον | Φοιβείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. *τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.*

214. *δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,*] Wyttenbachius p. 52. legendum censet *δίκη δ' ἄρ'. Neque enim causa exponitur antecedentium*, inquit, *sed sequentia iis simpliciter subjiciuntur.* Vide ad v. 121.

Ibid. Rom. B. C. E. Lasc. B. Stobaeus Tit. IX. p. 99=55. *οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς.* Rom. A. D. *οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖσι.* Lasc. A. *οὐκ ἔνεστ' ὀφθαλμοῖς.* Eustathius p. 415, 12. *οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς.* Schol. *οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς*, quod admisit Beckius. Matthiae vulgatam revocavit. Quod ad constructionem attinet, aeque bene dicitur *ἔνεστ' ἐν* atque *ἐνεστιν.* Aristophanes Nub. 56. *Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.* Ita passim. Sed paullo numerosius est *ἔνεστιν*, ideoque a Porsono praelatum est. Recte quidem, si aliquid insoliti haberet vulgata, vel si multorum librorum auctoritate niteretur *ἔνεστιν.* Atqui hoc nusquam apparet nisi apud scholiasten, apud quem poëtae verba raro recte scripta leguntur. Alterum exhibent Aldus, Lascaris, Stobaeus et omnes codices Romani. Quod ad numeros attinet, Reisigius p. 249. numerosius *ἔνεστ' ἐν* quam *ἐνεστιν* sibi videri ait. Etsi Reisigio non assentior, vulgatam satis numerosam puto. Caesuram in medio versu defendunt tria exempla ex eadem fabula petita. V. 232. *γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.* V. 457. *φίλους κακῶς δρᾶσαντ' ἐναντίον βλέπειν.* V. 982. *κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.* [Vulgo legitur Andr. 1236. *κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα.* Nullo negotio reponi posset *ἄκλαυστα χρῆν.* Sed nihil opus. Eandem caesuram exhibet noster Hec. 355. 387. 414. 440. 606. 1141. 1224. Or. 12. 51. 224. 292. 509. 531. 568. 691. 1050. 1077. 1126. 1185. 1237. 1255. 1647. 1652. 1663. Phoen. 72. 79. 271. 586. 747. 956. 1238. 1407. 1425.[b]) Nec desunt tragoediae,

b) In hac enumeratione Porsoni editionem sequor. Versus sunt in primis quatuor fabulis triginta septem, qui omnes elisionem post tertium pedem habent, praeter Hec. 1141. (1159.) *γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.* Qui et ipse elisionem quodammodo habet. Nam *διαδοχαῖς* Atticis auribus idem fere sonabat quod *διαδοχαῖσ'*. Quid igitur dicemus? Casune accidisse ut prius hemistichium toties in vocalem desineret quae elidi posset, alterum a vocali inciperet? Est quidem qui hoc dixerit, Hermannus scilicet Elem. Doctr. Metr. p. 117. Sed vereor ne non satis considerate. Fuerunt qui legerent apud Sophoclem Aj. 582. *ἦπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.* Vulgatum *γέλωθ'* numerorum caussa praeferendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 359. 477. Aliter sentit Hermannus, cujus verba sunt: *Vulgatam numerorum caussa praeferendam esse, quod Elmsleius contendit, facilius, qui mirentur, quam qui credant, inventum iri puto.* Legant

quarum primus versus, qui prae omnibus numerosus esse debet, hanc caesuram habeat. Aeschylus Cho. 1. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. Euripides Alc. 1. Ὦ δώματ' Ἀδμήτει, ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ. Suppl. 1. Δήμητερ, ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός. Diverso exordio usi essent tragici, si hujusmodi versus auribus minus grati fuissent.

215, 6. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, | 119
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus Il. Γ. 279. ἀνθρώπους τίννυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Eustathius ad haec verba praeter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Oed. T. 715. ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, | ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B.

Ibid. Eustathius ἐκμάθῃ. *Utraque lectio proba*, inquit Porsonus. *Saepe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.* Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita noster v. 270. κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, | πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), | πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω°). Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, |

tamen quae Diarii Classici T. XVI. p. 428—432. de hac quaestione dixi ad Euripidis Suppl. 303. σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.

c) Aeschylus κορέσῃ Prom. 165. ἕλῃ ibid. 166. χαλάσῃ ibid. 176. ἐθελήσῃ ibid. 177. ἐκπέσῃ ibid. 754. λυθῶ (modo ita legendum) ibid. 768. χαλασθῇ ibid. 990. φανῇ, θελήσῃ τ' ibid. 1027. Sophocles περάσῃ Oed. T. 1530. ἐνδείξω Oed. C. 48. στήσῃς ibid. 910. στήσω ibid. 1041. δηλώσητε Ant. 309. προσψαύσῃ * ibid. 619. θάνῃ Trach. 3. εἴπῃς ibid. 415. δείξῃ ibid. 609. πάθῃ * ibid. 948. δράσῃς et κερδάνῃς Aj. 107. θάνῃ ibid. 110. τύχῃ * ibid. 742. ἐκβάλῃ * ibid. 965. ἐξήκῃ * Phil. 199. μάθω ibid. 332. μάθῃς * ibid. 917. μόλῃς ibid. 1332. ἀΐῃς ibid. 1410. Euripides ἴδω * Or. 1357. μεθῇ * Alc. 852. ἀφαγνίσηται et μόλῃ ibid. 1149. ἴδῃς Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ * ibid. 540. λάβῃ Iph. T. 20. εἴπῃ ibid. 1302. θάνῃ Tro. 510. ἴδω et γεύσωμαι Cycl. 556. ἴδῃ Heracl. 866. ἵκηται et κάμψῃ El. 956. Aristophanes στῶ Ach. 175. ἀντεμπαγῶ ibid. 229. ἀκούσητ' ibid. 295. ἀκούσῃς Eq. 957. πτύξωμαι Nub. 266. εἴπῃ Vesp. 578. ἀκούσῃς ibid. 724. 915. ἰδίσῃς καὶ διαλύσῃς Pac. 84. ὑμεναιοῖ ibid. 1076. 1112. ἀποδῶμαι Av. 586. διαδράμω ibid. 1409. ἐκτραχηλίσῃ Lys. 706. ποιησώμεσθα ibid. 1005. κωδωνίσω Ran. 79. ἀποφήνω ibid. 869. ἀκούσῃς * ibid. 1314. κοκκύσω ibid. 1427. ἐκπύθωμαι * Eccl. 747. ἴδω ibid. 765. ἀπενέγκῃς ibid. 852. προκρούσῃ ibid. 1009. φράσῃς Plut. 24. μάθῃς ibid. 477. Asteriscus significat ἂν abesse, quod in sermone familiari non licere monet Porsonus. Tria

σὸν πλοῦν πόιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. Ibid. 961. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν | γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Oed. T. 565. ἀνύσειε Trach. 695. Interdum abest particula negativa, ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν | ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν | ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν | θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴτῳ κακός. Negativam particulam in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam[d]). II. Euripides Or. 1218. φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Quasi praecedat φύλασσε μή τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ | τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, | παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ', ἀπήνη | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon H. G. V. 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, | πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Τίς hic valet οὐδείς. Haec igitur tria loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quae re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Euripides Andr. 1067. Οἴμοι, τὸδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος | χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν, | καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, | πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεταί τις cum interrogatione idem esse quod χωρησάτω τις. Euripides Ion. 524 Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhes. 684. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέρνων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. Ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ, | πρίν

sunt Aristophanis loca, quae huic regulae adversari videantur. I. Ran. 1314. Μὴ, πρὶν γ' ἀκούσῃς χάτέραν στάσιν μελῶν. Reisigius p. 66. μὴ, πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς. In hoc metro raro ponitur anapaestus cujus prima syllaba sit ἄν. Nescio igitur an legendum πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς, ut μὴ, vel potius μὴ μὴ, extra versum sit. II. Eccl. 624. κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς κατάβαρθάν | ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσονται. Recte Reisigius p. 65. χαρίσασθαι. III. Ibid. 747. πρὶν ἀκτύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Hunc tragicum esse senarium suspicatur Reisigius. Equidem malim πρὶν ἂν πύθωμαι. In Lys. 1005. recte ποιησώμεσθα reposuit Brunckius, sed non vidit superiore versu legendum esse πρὶν χ' ἅπαντες, id est, πρὶν κα ἅπαντες, Dorice pro πρὶν ἄν ἅπαντες.

d) Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poëta. Sophocles Oed. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν | εἶην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt particulae μὴ οὐ, quae nunquam ita collocantur nisi in sententiis negativis. Αἰσχρὸν pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 220.

τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; Il. Tragicus Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ | ἥξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, *cruentis manibus domum ante lucem redibo.* Si legeretur μόλῃ, sensus esset, *incruentis manibus domum ante lucem non redibo.* Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem praetermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα) πρὶν καταασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Aeschylum simili constructione dixisse θρασυνθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαρίζεσθαι Ag. 1076. Sophoclem κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 605. προπεδεῖν Cresphonte fr. iv. 6. Aristophanem ἐπιστῆσαι (vulgo ἐπίστασθαι) Eccl. 585. ἀφικέσθαι ibid. 616. χαρίσασθαι ibid. 625. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quae digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, | ὥστ' ἢ πόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν | ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Ἅιδου λαβεῖν, | κατῆλθον ἄν. καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, | οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων | ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhes. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου | λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἦσαν εὐτυχοῦν δόρυ, | πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν, | κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί. Nullus hic sub- 121
junctivo locus est, neque, ut mihi videtur, optativo. Postulat linguae indoles, ut aut infinitivus adhibeatur, aut indicativus, κατέστησα, ἐπύρωσα, ἔμολον. Demosthenes adv. Leptinem p. 555. C. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ἢ παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος. Quo exemplo utitur Zeunius ad Vigerum p. 442.

217, 8, 9. χρὴ δὲ ξένον——ἀμαθίας ὕπο.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XLV. p. 302=175.

217. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,] Schol. σὲ pro δέ. Hunc versum citat Schol. ad Sophoclis Oed. C. 171. Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν, | εἴκοντας ἃ δεῖ κακούοντας. Euripides Suppl. 892. πρῶτον μὲν (ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους) | λυπηρὸς οὐκ ἦν οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, | οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς | μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος Cicero de Officiis I. 34. *Peregrini autem et incolae officium est, nihil praeter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse republica curiosum.* [Pro προσχωρεῖν usitatius esset συγχωρεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χρὴν πάντα συγχωρεῖν πόσει, | ἥτις φρενήρης. *Ex Aldendis.*]

218, 9. *οὐδ' αὐτὸν ἤνεσ', ὅστις αὐθαδὴς γεγὼς, | πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.*] Rom. B. C. Lasc. B. Stobaeus, *πολίταις*. Rom. A. D E. Lasc. A. *πολίτης*. In Rom. A. supra scriptum *αις*.

222. *κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.*] Lasc. *χρῄζω* hic et v. 1366. Recte *χρῄζων* v. 665. 1181. Idem *ἦ* v. 368. 578. *ὁρᾷς* v. 398. *πατρώων* v. 420. *ἀφήρουν* v. 444. *τῶδε* v. 535. *λῶστα* v. 559. *ὥπτειρε* v. 640. *χρῄζῃ* v. 734. *πατρώους* v. 783. *ἄλλη* v. 969. *ἀγνωσία* v. 1173. *κακισθῆς* v. 1215. *ξυνωδὰ* v. 1237. *ἄλη* v. 1252. et alia fortasse. Lasc. A. etiam *πατρώας* v. 55. *ὥσῃ* (sic) v. 40. *νικᾶ* v. 125. *λῶστα* v. 126. *ὠδαῖς* v. 194. *ἤνεσ'* v. 218. *βία* v. 237. *λελησμένη* v. 251. Haec recte scripta exhibet Lasc. B. Ceterum Rom. C. *φίλα*.

223. *ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,*] Sophocles Oed. T. 314. *ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν*. Id est, auctore Brunckio, *in te omnis posita est spes nostra*. Idem Oed. C. 247. *ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ, | κείμεθα τλάμονες*. Ibid. 592. *Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη*. Aj. 519. *ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι*. Euripides Alc. 279. *ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή*. Aristophanes Ach. 472. *ἐπελαθόμην| ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα*. Plura Valckenarius ad Phoen. 1256. qui cum nostro loco comparat Terentianum, *in quo nostrae spes opesque omnes sitae*, Adelph. III. 2. v. 32.

Ibid. Rom. E. *γιγνώσκειν καλῶς*. Rom. A. B. C. D. Schol. *γινώσκειν καλῶς*. Hanc scripturam histrionibus tribuere videtur scholiastes, ex cujus verbis elicere nequeo quid scribendum censuerit. Ea in ed. Ven. ita se habent: *Κατθανεῖν χρῄζω.*) *τοῦτο ἐν ἤθει ἀπαπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς*. Haec acutioribus corrigenda relinquo. Canterus Nov. Lect. IV. 11. *γιγνώσκω καλῶς* Euripidem scripsisse conjicit. Reiskius *γίγνεσθαι καλῶς*. Musgravius *γιγνώσκεις καλῶς*. Edidit Brunckius *γιγνώσκειν καλά*. Porsonus vero Musgravii conje-
122 cturam admisit. Matthiae vulgatam revocavit, nisi quod inter *πάντα* et *γιγνώσκειν* distinxit. An infinitivum *γιγνώσκειν* pro imperativo *γιγνώσκετε* dictum putavit? Vide ejus Gramm. Gr. §. 541. Vertit Heathius, *ille in quo bene cognoscendo summa rerum omnium mearum vertebatur*.

224. *κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' οὐ 'μὸς πόσις.*] Ita aut non multo secus Rom. C. a corr. E. Lasc. ut Aldus. Rom. A. B. C. ante corr. D. *ἐκβέβηκ' οὐμὸς πόσις*. Vide ad v. 801. Erunt fortasse qui ex hac varietate legendum existiment *ἐμὸς πόσις*, cum articulus haud raro repugnante metro additus legatur. Apud Euripidem Phoen. 850. dedit Aldus, *πρὸς πατέρα τὸν σὸν, ὡς τοὐμὸν κάμνει γόνυ*. Ibid. 1083. recte Aldus, *τέθνηκεν*,

ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι. Male Cant. M. apud Porsonum παῖς ὑμός, Sed in imparibus sedibus praestare videntur οὑμός, τοὐμόν, οὐμοί, ceterique casus cum articulo. In quinta sede οὑμὸς aut οὐμοὶ habet Euripides Hec. 1229. Phoen. 55. Tro. 363. 932. 1240. Herc. 539. Exempla his contraria sunt Hec. 249. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τόδε; Phoen. 485. ἀλλ' ἔχει | τυραννὶς αὐτός, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος. Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Ποσειδὸν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ. Iph. T. 784. Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ. Hel. 574. Ἦν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ. El. 315. πρὸς δ' ἔδραισιν Ἀσιάδες | δμωαὶ στρατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ. Sed primo et tertio loco male adderetur articulus. Secundo ἐμὸν Grotio debetur. Aldus ἐμῶν, quod cum articulum salvo metro non admittat, extra controversiam positum est. Cetera non sollicito. Vide quae de quinta sede dixi ad v. 88. quaeque dicturus sum ad v. 941.

225.—29. πάντων δ'—ἄλγιον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 432=509.

225, 6. πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, | γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.] Porphyrius apud Eusebium Praep. Ev. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου εἰπόντος, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν, Θεοδέκτης ἐν Ἀλκμαίωνί φησι· Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος, | ὡς οὐδὲν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν | γυναικός. Hunc locum allegat Valckenarius ad Hipp. 630. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν. Ab eodem citatur Alexis apud Athenaeum p. 123. F. εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

226. Quod vulgo apud Euripidem legitur, γυναῖκες ἐσμέν, exhibent etiam edd. Stobaei, necnon Stephaniana Eusebii. Vigerus vero γυναῖκές ἐσμεν dedit.

227, 8. ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ | πόσιν πρίασθαι,] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων.) χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐπλουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις περίστησι. καὶ Ὅμηρος (Il. Λ. 244.)· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. | προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ | φερνὰς, ἀπώκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.

228, 9. δεσπότην τε σώματος | λαβεῖν.] Ita Stobaei ed. Gesneriana. Sed Trincavellus δεσπότην δὲ habet, δὲ scilicet natum e μὲν superiore versu. 125

229. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Rom. A. D. Par. A. τοῦτ' ἄλγιον κακόν. Rom. B. τοῦτο δ' ἄλγιον κακόν. Rom. C. Lasc. A. τοῦδε τ' ἄλγιον κακόν. Rom. E. Par. B. D. Stobaeus, τοῦτό γ' ἄλγιον κακὸν, quod admisit Musgravius. Recte Brunckius,

κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Matthiae Aldinam revocavit, quam habet etiam Lasc. B. Aeschylus Prom. 953. Ἀλλ' ἄθλον ἔν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι. Malim τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω.

2 0, 1. κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν | ἢ χρηστόν.] Rom. C. Lasc. B. λαβεῖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. λάβῃ. In Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εἶν.

230. ὅτῳ μαλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.] Quatuor Romani ὅτῳ, D. οὕτω. Musgravius conjicit οἵῳ. *Non male*, ait Porsonus, *sed nihil opus.*

Ibid. Rom. C. ξυνευνέτῃ. Rom. A. B. E. Lasc. συνευνέτῃ. Rom. D. συνευνέτης.

236, 7. κἀν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ | πόσις ξυνοικῇ.] Lasc. κἀν sine accentu quod recte legitur paullo ante v. 230.

237. Rom. C. ξυνοικῇ. Rom. A. B. D. E. ξυνοικεῖ. In A. B. supra scriptum ῇ. Ceterum ordo est, κἀν μὲν πόσις εὖ ξυνοικῇ ἡμῖν ἐκπονουμέναις τάδε.

240—276. ἔξω μολὼν——ἀποστέλλεις Κρέοντ';] Haec desunt in Rom. E. e quo unum folium evulsum est.

240. ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,] Haec scriptura, quae in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. ἥτις οὐδὲ νῦν | τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes praeter E. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσης, quod admisit Musgravius. Sed Rom. D. καρδίας ἄσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαί, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Hanc lectionem, cui propior est Aldina καρδίας χόλον, ei quam admiserat Musgravius praetulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις | ᾠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poëtae verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε, κεἰσηνέγκατο θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς | λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσης. Hoc igitur meo judicio recte revocavit Matthiae. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Moeridis verba p. 59. Ἄση, Ἀττικῶς. ἀηδία, Ἑλληνικῶς. Apud Atticos poëtas rarius legitur. Aeschylus Ag. 134. οἷον μήτις
124 ἄσα θεόθεν πνεφά|σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τρωίας. Ibid. 739. μηλοφόνοισιν ἄσαισιν | δαΐτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. Ita metri caussa pro ἄτα et ἄταισιν legendum viderunt viri docti. Simile vi-

tium a Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. xxx. Gaisford. e) In his eo facilior fuit error, quod ἄση pro βλάβη dicitur. Nostro loco potius λύπη significat. Uterque sensus convenit Sapphus verbis, μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, | πότνια, θυμόν.

241. ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. φίλον τίν', quod admisit Brunckius. Ita noster Andr. 1179. ὦ σχέτλι' ἔργα παθὼν ἐγὼ, εἰς τίνα | δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι; Revocavi φίλων, propterea quod tragici libentius usurpant φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις et similia, quam φίλος τις, ἐχθρός τις, θεός τις, ἄνθρωπός τις. Θεῶν habet Sophocles Oed. T. 42. 596. Ant. 598. Trach. 119. Aj. 453. 1057. Phil. 196. El. 696. Idem Aj. 998. ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, | διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών f).

Ibid. Porsonus ex conjectura ἥλικας. Quae scriptura sententiae quidem prodest, metro vero necessaria est, modo vera sint quae dixit Porsonus ad Or. 64. *Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur.* Matthiae tamen ἥλικα revocavit. Idem edidit Suppl. 149. Ὁ δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών; Quod ex sua aliorumque conjectura admiserat Hermannus, παῖς post Οἰδίπου, in imam paginam relegavit Matthiae. Euripides Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. | ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή. Hos tres versus spurios pronuntiavit Porsonus. Matthiae vero solum tertium uncis inclusit. Constat igitur ejus sententiam esse, syllabam brevem in fine vocis produci posse ante τρ, χρ et similia. Edidit tamen Or. 52. παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν. Ex sola Porsoni conjectura admissum est παρέδωκεν. Aut hic παρέδωκε, aut in Medea ἥλικας scribendum erat.

242. ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.] Antipater apud Stobaeum Tit. LXVII. p. 417. a Porsono allegatus: αἱ

e) Sophocles Ant. 17. οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη. Hesychius: Ἀτωμένη. βλαπτομένη, στερισκομένη. Idem: Ἀσωμένη. λυπουμένη. Si utraque glossa ad eundem locum spectat, vetus est confusio verborum ἀτᾶσθαι et ἀσᾶσθαι.

f) Conjecturam meam, ὡς θεῶν τινός, Mus. Crit. Cant. T. I. p. 368. propositam, falsam esse contendit Hermannus, cujus argumentis paene persuasus sum. Euripides Bacch. 26. ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρὸς, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν, | Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διὸς, | Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος, | εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους. Hic etiam fortasse praestat θνητοῦ τινος.

μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

243, 4, 5. *λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μαίνανται δορί· | κακῶς φρονοῦντες.*] Euripides Heracl. 55. *Ἦκον καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.* Eodem sensu *πεινῇ δόξῃ* dixit noster Iph. T. 419. *κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν* Aeschylus Pers. 454. *κακῶς εἰδότες* bis, si bene memini, Isocrates Panathenaico.

245, 6. *ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα | στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.*] Ennius apud Varronem de Lingua Lat. V. p. 60. *Ter sub armeis malim vitam cernere, quam semel modo parere.* Sic etiam Nonius v. *Cernere* c. iv. p. 632. Sed paullo post, *nam ter sub armis malim vitam cernere*, ceteris omissis. Porsonus, nescio quo auctore, *semel quam modo parire.* Incertum est, utrum metro iambico hic usus sit Ennius. Vide ad v. 209.

247. *ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος.*] Rom. C. *αὐτός.* Par. A. *αὐτὸς* supra scripto *ὁ. Olim in textu erat ὠὐτὸς*, ait Brunckius, *et glossa ὁ αὐτός.* Ipse edidit *ὠὐτὸς*, quam scripturam exhibet Aldus apud tragicum Rhes. 106. *ἀλλ' οὐ γὰρ ὠὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν | πέφυκεν*, etc. Porsonus *ἀὐτός.* Melius *αὐτός.* Schol. *Κἀμὴ ἐκεῖ λόγος.*) *οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη. οὐ γὰρ ὁμοίας ἔχεις ἐμοὶ τύχας.* Sic ed. Ven. Deinde Lasc. *πρός σε.*

248. *σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμος,*] Euripides Hipp. 1183. *ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, | δμῶες, πόλις γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἥδε μοι.*

Ibid. Rom. C. *σοὶ μὲν πόλις θ'.* Lasc. *σοὶ μὲν πόλις γ'.* Rom. B. D. *σοὶ μὲν πόλις* omissa copula, de qua vide ad v. 102. Rom. A. *σοὶ μὲν γὰρ πόλις*, etiam omissa copula.

Ibid. Aldus *ἥδ' ἐστι.* Idem *εἰκὸς δ' ἐστιν* v. 339. *τάδ' ἐστι* v. 797. 905. *τί δ' ἐστιν* v. 1275. Lasc. Rom. A. *ἥδ' ἐστὶ* v. 248. *εἰκὸς δ' ἐστὶν* v. 339. *τάδ' ἐστὶ* v. 905. Lasc. *τάδ' ἐστὶ*, Rom. A. *τάδ' ἐστὶ*, v. 797. Lasc. *τί δ' ἐστι*, Rom. A. *τί δ' ἔστι*, v. 1275.

249. *βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.*] Rom. A. B. C. Par. A. aliique sine dubio plerique, *συνουσία.* Rom. D. Par. A. pro var. lect. *κοινωνία*, quod admisit Brunckius. Matthiae *ξυνουσία.*

251. *πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,*] In hoc versu desinit Lasc. A. qui *λελησμένη*, ut jam monui ad v. 222. Schol. *Λελησμένη.*) *ἀντὶ τοῦ λελῃϊσμένη.*

252. *οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ*] Rom. C. Pseudogregorius v. 756. *οὐδὲ συγγενῆ.* Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Schol. *οὐχὶ συγγενῆ*, quod admisit Brunckius.

253. *μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.*] Hervagiana prima literas *io* in margine habet, eodem modo quo in Phoenissis indicatur Jocastae persona. Hoc mendum correctum est in Hervagiana secunda, quae graviori errore *ὡς* ante *μεθορμίσασθαι* in textu exhibet. Particulam semel admissam retinuerunt omnes ante Barnesium excepto H. Stephano. *Vocabulum ὡς et versus respuit*, inquit Canterus, *nec Scholiastes agnoscit.* Ejus verba mox apponam.

Ibid. Lasc. *συμφοράς.* Idem contrario errore *συμφορᾶς* v. 1202.

252, 3. Schol. *Μεθορμίσασθαι.*) *λείπει τὸ ὡς. ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσα, πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς ἀσφαλεστέρους* (f. *ἀκινδυνοτέρους* g)) *τόπους.* [Codd. *εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους τόπους. Ex Addendis.*] Ita fere v. 429. *σοὶ δ' οὔτε* 126
πατρὸς δόμοι, | *δύστανε, μεθορμίσασθαι* | *μόχθων πύρα.* Id est, *σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μόχθων.* Huc respicere videtur Hesychius: *Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι.* Idem: *Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον.*

254. *τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. *τοσοῦτον δὲ σοῦ.* Rom. B. *τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. Τοσοῦτο* veteribus Atticis abjudicavi ad Sophoclis Oed. T. 734. Si Euripidis Medea in solo Rom. B. exstaret, quis *τοσοῦτον οὖν σου* pro *τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ* reponere auderet?

256. *πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,*] Sic Rom. A. B. C. Sed *δίκην*, quod reponendum conjeceram, habet Rom. D. Ita noster infra v. 1283. *τὴν δὲ τίσωμαι δίκην* (male Reiskius *δίκῃ*). Heracl. 851. *ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν* | *νέος γενέσθαι, ἀποτίσασθαι δίκην* | *ἐχθρούς.* Ibid. 881. *παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,* | *ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην.* Plura exempla dedi ad Heracl. 852. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Graecae linguae legibus conciliari posse contendit Hermannus Observationibus Criticis in Aeschylum et Sophoclem p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit haec constructio. Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. *οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς*

g) Euripides Temenidis Fr. xviii. *ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόπεπλον Ἔλαφον,* | *μεγάλων ἄθλων ἵνα δυνὸν ὑποστὰς* | *πατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, ἐπί τε* | *λειμῶνας, ποιμένιά τε ἄλση.* Ita vulgo apud Aelianum de Nat. Anim. VII. 59. *Pro ἵνα forte κῦμα,* inquit Musgravius. Lego: *ἦλθεν δ'* | *ἐπὶ χρυσόπεπλον Ἔλαφον, μεγάλων* | *ἄθλων κίνδυνον ὑποστάς,* | *βὰς πατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους,* | *ἐπὶ λειμῶνας, ποιμένι' ἄλση τ'.* Dicitur *κίνδυνον ὑποστὰς* ut *ὑποστῆναι πόνον* Suppl. 189. 345.

ἐμοὺς | χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Id est, τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδραμένων. Verbale casum verbi sui regit.

257. τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο,] Rom. C. τὸν δόντα γ'. Deinde Rom. A. B. C. D. Eustathius p. 694. 24. ἣν τ' ἐγήματο. Lasc. ἣν τ' ἐγείματο. Vertunt, *et eam quam duxit.* Quo sensu ἣν τ' ἔγημεν dicturum fuisse poëtam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 86, Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, *uxori nubere nolo meae*, contra eos qui *nubere* de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Graece non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ἣ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non invito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἣ τ' ἔσωσά σε, ubi ἥ τε significat ἐκείνην τε ἥ.

258—61. γυνὴ γὰρ—μιαιφονωτέρα.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 431=308. Primi duo versus etiam apud scholiasten ad Sophoclis Ant. 61.

127 258. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόνου πλέα,] Stobaeus in ed. Trincav. γυνὴ γάρ ἐστι τ' ἄλλα μὲν φόβου πλέα. Idem in ed. Gesn. γυνὴ γάρ ἐστι τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Sophoclis Ant. γυνὴ γὰρ τἄλλα φόβου πλέα. Lasc. τἄλλα, de quo alias. Rom. A. B. C. D. Lasc. Put. Burn. etiam φόβου, quod habent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda. Aeschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. De hac varietate vide Porsonum ad Hec. 241.

259. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·] Omnes libri, ni fallor, κακὴ (vel κακή) δ' ἐς ἀλκὴν, consentiente Stobaeo, necnon scholiastis ad hunc locum et ad Sophoclis Antigonam. Brunckius κακή τ' ἐς ἀλκὴν ex conjectura Tyrwhitti, quam probarat etiam Musgravius. Ego vero vulgatam revocavi. Duplex oppositio est; prima inter τἄλλα μὲν—et ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν —; altera inter φόβου et ἀλκήν. Nam verba κακὴ ἐς ἀλκὴν idem valent quod ἀλκῆς κενή. In tali constructione recte dicitur δέ. Sophocles El. 1405. ἰὼ στέγαι | φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέᾳ [h]).

h) Ita scribo pro πλέας, quod analogiae repugnat. A masculino πλέᾳ derivatur femininum πλέᾳ. Non mirum haec neglexisse librarios, qui passim pro πλέων scripserint πλέον.

260. *ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδικημένη κυρῇ.*] Lasc. *εἰς εὐνήν.* Similiter vitio *εἰς ἀλκὴν* v. 259. Stobaei ed. Trincavelliana.

262, 3. *Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν, | Μήδεια.*] Rom. C. D. *δράσω.* Rom. A. B. Par. A. Mag. Cott. *δρᾶσον.* Lasc. *δράσον,* ut jam monui ad v. 1. In Rom. A. supra scriptum *δράσω.* Noster supra v. 181. *Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος | εἰ πείσω.* Sic etiam v. 897. 987.

263. *πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.*] Rom. D. Lasc. *θαυμάσω.* Schol. *Πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω.) οὐ θαυμάσω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας. δικαίως γὰρ πενθεῖς.* Futurum est *θαυμάσομαι.* Aeschylus Prom. 475. *Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον.* Sic etiam Euripides Alc. 155. Iph. T. 1318.

266, 7. *Σὲ τὴν σκύθρωπον καὶ πόσει θυμουμένην | Μήδειαν εἶπον τῇδε γῆς ἔξω περᾶν.*] *Εἶπον* pro *λέγω.* Noster Suppl. 1170. *πασιν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους.* Ubi consulendus Marklandus. Videantur etiam Hermannus ad Vigerum n. 162. Matthiae Gramm. Gr. §. 506. Hoc *εἶπον* a *λέγω* diversum esse statuit Hermannus. *Edictum volo* reddit, vereor ne nimis subtiliter [1]). Ceterum *εἶπον* pro futuro *ἐρῶ* usurpat Aristophanes Eccl. 254. *ΓΥ. Τί δ' ἦν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; | ΠΡ. Τούτῳ μὲν εἶπον εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.* Ex alterius codicis scriptura *τούτῳ μὲν εἴπουμ',* male Brunckius *τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ'.*

268. *φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.*] Rom. A. ante corr. *λαβοῦσα δισσά.* Rom. A. a corr. B. D. *λαβοῦσαν δισσά.* Rom. C. *λαβοῦσαν* omisso *δισσά.*

268. Rom. A. ante corr. C. D. *σὺν αὐτῇ.* Rom. A. a corr. 128
Lasc. *σὺν αὐτῇ.* Schol. *Δισσὰ σὺν αὐτῇ τέκνα.) Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως.* etc.

272. *Αἰ αἰ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.*] Hic etiam Lasc. *αἴ. αἴ.* Ita quoque v. 975. 1100. Sed v. 1366. recte *αἰ αἰ.* [Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 353. *Αἰ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον* (imo, *ὀξυνόμενον*) *τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπιῤῥήμα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. ὃ καὶ διπλασιάζεται. αἰ αἰ τάλαινα. Ex Addendis.*]

273. *ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,*] Pseudogregorius v. 474. *ἐξίασι.* Rom. A. B. C. D. Lasc. Mag. Schol. *ἐξιᾶσι,* quod a Barnesio admissum, a Musgravio vero neglectum, iterum admisit Matthiae. Aliud est *ἐξίασι* ab *ἔξειμι,* aliud *ἐξιᾶσι* ab

1) Euripides Ion. 550. *ΚΡ. Φεῦ. πίπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὐτ' ἄλλη γυνή | ΙΩ. Τίς, εἰπόν. εἴ μοι ξυλλέβοι, χαίροιμεν ἄν. Εἶπον* pro imperativo accipiunt interpretes, qui Atticis est *εἰπέ.* Si sana est vulgata scriptura, Anglice vertenda, *Who, I say.* Sed malim, *Τίς, εἰπέ. καί μοι ξυλλέβοι, χαίροιμεν ἄν.* Ita noster Suppl. 143. *Τίς καὶ τίς, εἰπέ. δύο γὰρ ἐξανδᾷς ἅμα.*

ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιᾶσιν Suppl. 242. ἀφιᾶσιν aut ἀφιᾶσ᾽ Herc. 629. Scholiastae verba sunt: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι,) οἱ ἐχθροὶ ὑρριοδρομοῦσι καθ᾽ ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑρριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ. Fiebat hoc vento duntaxat secundo, ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 355. νῦν δ᾽ ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Tro. 94. ὅτ᾽ ἂν στράτευμ᾽ Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως.

274. κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.] Schol. Εὐπρόσοιστος.) εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Imo, πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video. Exstant apud tragicos ἀπρόσοιστος, δυσπρόσοιστος, εὐπρόσοιστος, singula apud singulos. Aesch. Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσῶν | στρατὸς, ἀλκίφρων δὲ λαός. Sophocles Oed. C. 1276. πειράσατ᾽ ἀλλ᾽ ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς | τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Apud Aeschylum ὀπρόσιτον, apud Sophoclem δυσπρόσιτον ex interpretatione in nonnullis libris legitur. Apud Euripidem Pseudogregorius v. 475. εὐπρόσιτος, sed Rom. omnes, ni fallor, εὐπρόσοιστος. Derivatur a προσφέρεσθαι, quod saepe significat προσιέναι. Hinc etiam adjectivum ἀπρόσφορος, *inaccessus*, apud Euripidem Iph. A. 287.

275. ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ᾽ ὅμως,] Rom. A. B. C. ἐρήσομαι. Rom. D. Lasc. Par. A. εἰρήσομαι. Multae edd. apud Sophoclem Oed. T. 1166. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ᾽ εἰρήσομαι πάλιν. Cujus scripturae auctor fuit H. Stephanus. Futurum ἐρήσομαι exstat apud nostrum Hec. 988. Or. 506. Suppl. 751. 846. Tro. 945.

Ibid. Solus, ut videtur, Par. A. καὶ κακῶς λέγουσ᾽ ὅμως. In alio forte codice πράσσουσ᾽ reperietur, ait Brunckius. Ipse conjicit, καὶ ξένη περ οὖσ᾽ ὅμως. Vulgatam probat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 55. *Qui adversa fortuna utuntur*, ait Porsonus, *eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui.* Comparat Hecubae verba ad Ulyssem Hec. 235. εἰ δ᾽ ἔστι τοῖς θνητοῖσι τοὺς ἐλευθέρους | μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια | ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών, | ἡμᾶς δ᾽ ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

276. τίνος μ᾽ ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.] Rom. C. D. γῆς ἀποστέλλεις. Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις. Hesychius: Ἀποστέλλεις. ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Imo, ἀποπέμπεις. Vide v. 904. Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις. Librarius
129 scilicet, cum in exemplo quod describebat versum justo longiorem reperisset, non vidit delendum esse τῆσδε, sed pro

ἀποστέλλεις reposuit στέλλεις. Iterum ei fraudi fuit τῇδε v. 689. Simili modo scripsit Sophocles Oed. T. 650. *Κάμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.* Librarii vero pro μέτεστιν scripserunt μέτεστι τῇσδ', quod in omnibus fere codicibus legitur. Deinde pro οὐχὶ, quod in multis reperitur, corrector dedit οὐ, quod exhibet ed. Aldina.

277. *Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους),*] Rom. C. περαμπίσχειν. Etiam si ferri posset anapaestus in quarta sede, hujusmodi composita, in quibus περὶ vocalem sibi subjectam habet, a tragicis extra melica non usurpari contendit Porsonus. Id jam monuerat vir doctus, qui Censurae Menstruae T. LXXIV. p. 551—60. de Etonensi hujus fabulae editione egit. Cujus verba sunt p. 555. *But where does περι occur in composition, before a word beginning with a vowel, in the Tragic dialogue* k)? Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. παραμπέχειν, quod admisit Brunckius. Lasc. παράμπισχειν. Put. περαμπέχειν. Par. B. D. E. παραμπίσχειν, quod reposuit Matthiae. Cott. παραμπίσχειν et παρ' ἀμπέχειν (sic). Schol. *Παραμπίσχειν. κρύπτειν.* Aut παραμπέχειν aut παραμπίσχειν legendum, nec facile dici potest utra melior scriptura. Si cui numerorum causa praestare videtur παραμπέχειν, meminerit tragicos in eadem versus sede frequenter ἀπαλλαχθεὶς usurpasse, cum potuissent ἀπαλλαγείς. Noster infra v. 591. τήνδε φευξοῦμαι χθόνα maluit dicere quam φεύξομαι. Utramque formam, ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν usurpant tragici. Aeschylus Pers. 849. ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι | ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει. Prom. 520. Ἥπού τι σεμνὸν ἔστιν ὃ ξυναμπέχεις. Apud Euripidem vero, ni fallor, haec forma non exstat. Alteram saepius usurpavit. Ita Hipp. 191. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο | σπόρος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις. Suppl. 165. πίπτων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί. Tro. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Ibid. 1147. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅτ' ἂν σὺ κοσμήσῃς τάφον, | γῆν τοῦδ' ἐπαμπίσχοντες, ἀρσῦμεν δόρυ. (Hic tamen praestare videtur ἐπαμπισχόντες, de qua scriptura vide ad v. 1128.) Hel. 429. παρίστε. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι. Ibid. 859. κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Herc. 1111. *Πάτερ, τί κλάεις, καὶ ξυναμπίσχεις πόρας;* His exemplis adductus, παραμπίσχειν nostro loco scripsi. Nihilo deterius, nec tamen melius, esset παραμπισχεῖν.

k) Sophocles Oed. T. 1505. *μή σφε περιίδῃς | πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἐλωμένας.* Ita pro παρίδῃς Brunckius ex Dawesii conjectura. Isocrates Panathenaico p. 268. D. ἐδεῖτο μὴ παριδεῖν τοιούτους ἄνδρας ἀταφους γενομένους, μηδὲ πάλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον καταλύομενον. Hic saltem legendum videtur περιιδεῖν.

278. *μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.*] Vide an ad hunc versum pertineat scholiastae annotatio ad v. 550. *Οὐ γάρ τι δράσεις.*) *Λίθυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν.* Saltem melius post v. 278. quam post v. 550. legeretur v. 574. de quo vide suo loco et ad v. 40.

279. *ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.*] Omnes Rom. Lasc. *συμβάλλεται.* Vide ad v. 2. Hesychius: *Συμβάλλεται. λέγεται.* Scribendum videtur: *Συμβάλλεται. συλλέγεται.* Sensus verborum *ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος* magis perspicuus est quam constructio. Musgravius *τοῦδε δείματος* pro *εἰς τόδε δεῖμα* dictum monet. Fortasse explicandum, *πολλὰ σύμβολα* (id est, *τεκμήρια, σημεῖα*) *ἔχεις τοῦ δεινὴ εἶναι.* Sophocles Phil. 404. *Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφές | λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε.* De voce *σύμβολον* vide ad v. 600.

282. *κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,*] Rom. A. B. C. Par. A. *κλύω δ' ἀπειλεῖν.* Rom. E. Lasc. Par. B. D. Cott. *κλύω δ' ἀπειλεῖς.* Rom. D. *κλύω δ' ἀπειλῆς.* Flor. *κλύω δ' ἀπειλαῖς.* Recte Mag. *κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'.* Quam scripturam conjectura assecutus est Tyrwhittus, admisit Musgravius. Brunckius vero *κλύω* corruptum pronunciat, quippe in quo ineptissima *ταυτολογία* sit, *κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι.* Edidit igitur ex ingenio *χόλῳ δ' ἀπειλεῖς.* Musgravii scripturam revocavit Beckius. Tautologiam defendit noster Phoen. 744. *Ἐπ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ, | —ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.* Alterum exemplum attulit Porsonus ex Hel. 1056. *βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν;* Quam scripturam a Reiskio Musgraviogue temere sollicitatam, a Brunckio vero ad Sophoclis El. 61. sine suspicione laudatam monet.

Ibid. Rom. B. *ἀπαγγέλλουσί μοι.* Rom. A. C. D. E. Lasc. *ἀπαγγέλουσί μοι.* In Rom. C. alterum *λ* subscriptum. Vide ad v. 27.

285, 6. *κρεῖσσον—στένειν.*] Hoc distichon habet Plutarchus de Sanitate Tuenda p. 124. B. de Vitioso Pudore p. 530. B.

285. *κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,*] Rom. A. C. a corr. edd. *πρός σ'.* Rom. B. C. ante corr. *πρό σ'.* In B. alterum *σ* supra scriptum.

Ibid. Plutarchus p. 124. *ἀπεχθεῖσθαι.* Idem p. 530. *ἀπέχθεσθαι,* ut vulgo apud Euripidem. Constat scribendum *ἀπεχθέσθαι.* Praesens est *ἀπεχθάνομαι,* ut *αἰσθάνομαι* et *πυνθάνομαι,* aoristus *ἀπηχθόμην,* ut *ἡσθόμην* et *ἐπυθόμην* [1]).

1) Olim legebatur *ἀπέχθομαι* apud Euripidem Hipp. 1260. ubi rectius nunc legitur *ἀπάχθομαι.* Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur *ἀπάχθομαι,* suspicor

286. *ἢ μαλθακισθέντ' ὕστερον μέγα στένειν.*] Lasc. *σθένειν. Vide quid faciat unius literulae mutatio*, inquit Porsonus. Quid faciat unius literulae omissio, vide ad v. 184.

287. *φεῦ φεῦ.*] Lasc. *φεῦ. φεῦ.* Sic cod. Flor. *συγχέου'* pro *συγχέουσ'* v. 776.

287, 8. *οὐ νῦν με—κακά.*] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXVI. p. 217=142.

287. *οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,*] Lasc. *Κρέων. Quod recipiendum esset*, ait Porsonus, *si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere.* Ea sententia si vera est, scribendum *ἀλγηδόσιν* v. 24. *ἠνάγκασεν* v. 517. *δώμασιν* v. 584. *ἀπώλεσεν* v. 1177. *ὀνείδεσιν* v. 1311. 151 Sed *Κρέων* non videtur de industria esse. Idem enim libet *Κρέον* ante vocalem habet v. 501. 550. ante consonam v. 276. Apud Sophoclem Oed. T. 637. *Κρέων* edd. pleraeque. Nonnullae etiam v. 1459. Utrobique ante consonam.

288. *ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἰργάσατ' ἀκά.*] Stobaeus *ἔβλαψε γλῶσσα. Male quod ad sensum attinet*, ait Porsonus, *neque metro convenienter.* Dixit quidem Aeschylus Ag. 1638. *Ὀρθῶς δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.* Idem apud Photium v. *Ὀκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.* Nec mirum, qui dixerit Suppl. 768. *εἶναι. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.* Sophocles etiam in initio senarii *παίδων δὲ βλαστὰς* Oed. T. 717. *πεσῶν ἔβλαστε* El. 400. aliaque ejusdem licentiae exempla exhibet. Euripides autem ne in melicis quidem talia habet, nisi semel atque iterum, auctore Porsono ad Hec. 298. Quod infra v. 1223. *ἔβλαστεν* primam corripit, choricae licentiae concedendum censet Porsonus. Corruptum judicat quod legitur El. 1013. *καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ | γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις.* Defendit hanc scripturam Seidlerus exemplis ex Aeschylo et Sophocle petitis. Fortasse scripsit Euripides: *καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ, | γλώσσῃ γυναικὸς* (vel *γυναικῶν*) *πικρότης ἔνεστί τις.*

289—92. *χρὴ δ' οὔποθ'——δυσμενῆ.*] Hos quatuor versus allegat Aristoteles de Rhetorica II. 21. p. 571. B.

289. *χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ,*] Hesychius: *Ἀρτίφρων. ὑγιὴς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός.* Idem: *Ἀρτίφρονες. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπές, διὸ καὶ ὑγιές.* Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. *οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας.* Exstat apud Homerum Od. Ω. 260. Aeschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad *ἀρτίδακρυς* v. 873.

Euripidem scripsisse, *οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἄρ' ἄχθομαι κακοῖς.* Sophocles Phil. 345. *λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὐκ μάτην.*

290. *παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.*] *Ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed haec aliquando a poëtis confunduntur.* Ita Porsonus. De medio sensu consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 492. c. Mediam formam activa significatione usurpat Simonides apud Gaisfordium n. liv. p. 577. *τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας.* Atticus dixisset *διδάξας*, ni fallor. Dicit quidem Socrates apud Aristophanem Nub. 781. *Ὑθλεῖς. ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.* Sed parum dubito scribendum esse *οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι.* Ibid. 127. legitur *διδάξομαι* passivo sensu pro *μαθήσομαι*, ut apud Theognidem v. 35. Euripidem Hel. 1442. De constructione *διδάσκειν σοφοὺς* vide ad Heracl. 575. Exempla suppeditat Matthiae Gramm. Gr. §. 414. 3.

291. *χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας.*] Longe insolentius *ἧς ἔχουσιν* hoc verborum ordine, quam si scripsisset, *χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν.* Dixit tamen Sophocles El. 763. *μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.* Aliter noster Heracl.
152 152. *μόνον τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος.* Quam scripturam hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

Ibid. Praeter scholiasten, nihil de hoc loco dixerunt interpretes ante Brunckium, qui primus vulgatae scripturae litem movit. Membranae pro *ἄλλης* habent *ἀλκῆς*. Hinc Brunckius: *χωρὶς γὰρ ἀλκῆς (ὄντες), ἧς ἔχουσιν ἀργίας | φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Χωρὶς εἶναι ἀλκῆς dicuntur*, ait, *quia a bello et forensibus contentionibus abstinent.* Hanc rationem jure improbat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. 56. Attamen in verbis *ἄλλης ἀργίας* se haerere dicit. Conjicit igitur *αἰτίας, reprehensionis*, pro *ἀργίας*. Ejus conjecturam speciosam appellat Porsonus, qui suam quoque proponit, *αὐτῆς* scilicet pro *ἄλλης*, revocata tamen vulgata. Zimmermannus vero et Matthiae sententiae an metro melius consulant nescio. Exhibent enim eorum editiones, *χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀρετῆς* [m]). Vulgata sanissima est. Sumendum *ἄλλης πλεοναστικῶς* monet Porsonus. *Ἄλλος* saepe abundare docent Weiskius v. *Ἄλλος*, Thiemius Lexico Xenophonteo, item interpretes ad Sophoclis Oed. T. 7. Dixit Plato, exempli caussa, *τοῖς τ'*

m) Monendi sunt lectores, ne textus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiae, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum praesumant. [Matthiae *ἀρετῆς* v. 291. *τόλμης τ'* v. 388. *μίμνει* v. 428. *ἀνδράσιν* sine praepositione v. 616. *ᾤκτειρεν* v. 648. *στίφος* v. 768. *φρονεῖς εὖ* v. 805. *χώραν* v. 821. *Ἀΐδαν* v. 1079. *ὄλβιος* v. 1199. et fortasse alia celato lectore dedit. *Ex Addendis.*]

Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν, Xenophon *τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ*. Sed omnium aptissimum exemplum indicavit mihi Gaisfordius. Plato Symposio p. 191. A. *ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν*. Deinde optimum sensum praebet *ἀργίας*. Eos qui philosophiae literisque operam dant, *ἀργοὺς* saepe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis minus idoneos, etiam nostrorum temporum experientia docet. Si exstaret Euripidis Antiope, optimam hujus versus interpretationem praeberet Amphionis et Zethi disputatio, cujus fragmenta collegit et ordinare conatus est Valckenarius Diatrib. p. 74—87. Digna est etiam quae legatur Calliclis oratio apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: *φιλοσοφία γάρ τοι ἐστὶν, ὦ Σώκρατες, χαρίεν, ἐάν τις αὐτοῦ μετρίως ἅπτηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων*. Simul consulatur Routhii annotatio p. 440.

292. *φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ*.] Aristoteles in melioribus libris *πρὸς ἀστῶν*, in aliis vero *πρὸς ἀνδρῶν*. Similis diversitas apud Sophoclem Oed. C. 757. *οὐκ ἐξ ἑνὸς στελλαντες, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ | πάντων κελευσθείς*. Sic pars codicum et edd. pleraeque. Aldus *ἀνδρῶν*.

Ibid. Schol. *Ἀλφάνουσιν.*) *εὑρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου*. Saepius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia praebet Suidas v. *Ἀλφάνει*, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 582.

293. *σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ*.] Rom A. B. C. (qui *σκαιοῖς*) *καινὰ προσφέρων σοφά*. Rom. D. *προσφέρων* 133
καινὰ σοφά. Rom. E. Lasc. Par. B. *καινὰ προσφέρων ἔπη*. Alteram scripturam defendere videtur Aristophanes Thesm. 1141. a Porsono allegatus: *σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ*, | *μάτην ἀναλίσκοις ἄν*. Similiter Sophocles Fr. Inc. xliv. *διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ*, | *οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς*. Utramque scripturam ab Euripide profectam credit Porsonus, *σοφὰ* scilicet in prima, *ἔπη* in secunda editione. *Cum enim esset εὐπλοφορος εἰς τὸ σοφὸς*, ait, *veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat*. Ergo ab Aristophane derisus *σοφὰ* in *ἔπη* mutavit. Hoc fieri potuisse non nego, factum esse non credo. Si conjecturis indulgere licet, censeo hanc *γνώμην* Euripidi ita placuisse, ut eam paullo immutatam in aliam fabulam transtulerit. Huic conjecturae pondus addunt verba *μάτην ἀναλίσκοις ἄν* apud Aristophanem, quae non minus Euripidis esse videntur quam superiora. Hinc ortam puto scripturae diversitatem. Nemo fere ignorat quam multos errores induxerit locorum aliquatenus similium confu-

sio. Suffecit adjectivum *πάλλευκον*, verbi caussa, ut pro candida cervice canum caput Medeae tribueretur in nonnullis hujus fabulae exemplis v. 30. Euripidem versus ex hac fabula in alias, vel in hanc ex aliis transtulisse certum est. Vide ad v. 53. 553. 676. 731. 998.

294. *δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.*] *Ἀχρεῖος inutilis* proprie significat, *φαῦλος debilis*. Utrumque *τῷ σοφὸς* opponitur. De *φαῦλος* vide Phoen. 499. Hipp. 989.

295, 6. *τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον | κρείσσων νομισθεὶς,*] Lasc. *δοκούντων εἰδέναι τί ποικίλον*. De *τί* vide ad v. 92.

296. *ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Cott. *λυπρὸς ἐν πόλει*, quod admisit Brunckius. In hujusmodi diversitatibus, ea scriptura melior censenda est, quae plures et meliores habet auctores. Qualis hic est *λυπρὸς ἐν πόλει*. Ea etiam paullo numerosior mihi videtur.

298. *σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος, | τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,*] Lasc. *τοῖς μέν εἰμ'*. Idem ut Aldus *τοῖσδ' ἡσυχαία*. Posteriorem versum delendum censuit Piersonus Verisim. p. 58. utpote conflatum e v. 790. *μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου*, nec sententiae convenientem. Sententiae non inconvenientem putat Reiskius, imo stabiliri a verbis *σιωπηλὸς σοφός* v. 314. Musgravius tamen Piersono obsecutus est. Par. A. hunc versum non nisi in margine scriptum exhibet. Librarium fefellit *τοῖς δ'* vel *τοῖσδ'* bis deinceps positum. Non igitur *νοθείας* argumentum haec omissio. Agnoscitur etiam versus a scholiasta. Recte tamen omissus mihi videtur.

299. *τοῖς δ' οὖν προσάντης.*] Rom. C. *τοῖσδ' οὖν*. Rom. A. B. D. E. Lasc. Flor. Par. A. B. D. Mag. Put. *τοῖσδ'* (vel *τοῖς δ'*) *αὖ*. Confusa sunt *αὖ* et *οὖν* etiam v. 300. 333. Hic *αὖ*, quod ex conjectura reponendum censuerat Piersonus, admissum voluit Musgravius, admisit Brunckius. De *προσάντης* vide ad v. 375.

234 *Ibid. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.*] Schol. *Προσάντης.*) *ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφή*. Hinc grammaticum legisse suspicatur Musgravius, *τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄγαν σοφη*. Quam scripturam admisit Brunckius. Sed cum valde invenustum sit *προσάντης εἰμὶ* post *εἰμ' ἐπίφθονος*, scribendum conjicit Musgravius *προσάντης λῆμα*. *Verba, ut vulgantur*, ait Porsonus, *sunt Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.*

300. *σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.*] Hic etiam variant libri ut superiore versu. Rom. C. *σὺ δ' οὖν*. Rom. A. B. D. E. Lasc. *σὺ δ' αὖ*. Nihil de suis dixit Musgravius.

Ibid. Lasc. πλημελές. Hesychius: *Πλημμελῆς· ἐμελεῖς, οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει. Πλημελής· ἀμελὴς ἢ πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὁμοῖα. Pro πλάσσον legi potest πλάσσων*, inquit Schowius, *quid autem πολεῖον sit, divinent alii.* Equidem divinare nequeo. *Πλημμελής*, si audiendus est grammaticus, primaria significatione est *absonus*, nostris *out of tune.* Hinc facile deducitur significatio qua apud Euripidem aliquoties usurpatur. Participium *πλημμελήσας* exstat Phoen. 1649.

501. *οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,*] Rom. C. E. *ἔχει μοι.* Rom. A. B. D. *ἔχομι.* Eadem varietas v. 706.

Ibid. Verba *μὴ τρέσῃς ἡμᾶς* in parenthesi sunt. Euripides Heracl. 715. *Οἵδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι.* Fr. Inc. ii. 1. *Οὗτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) | παίσασ πρὸς ἦπαρ.* [Vide Porsonum ad Phoen. 1093. (1084.) ubi legi posset, *Ζῆ (μὴ τρέσῃς) ἔδ', ὡς σ' ἀπαλλάξω φόνου. Ex Addendis.*] Sic etiam *θάρσει.* Sophocles Oed. C. 1185. *οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει | γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται.* Hinc legendum apud Euripidem Hec. 876. *τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.* Vulgo, *τὰ δ' ἄλλα θάρσει. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.*

502. *ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.*] Statim sequitur *ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ.* Nam verba interjacentia *δικαίως μέσων* sunt.

503. *οὐ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας;*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. *τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας*, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Cett. *ἠδίκησας.*

503, 4. *ἐξέδου κόρην | ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν.*] Usitatior hac significatione est activa forma *ἐκδιδοῦναι*, quam usurpat noster Suppl. 133. *Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν.* Adde *ἐκδώσειν* Iph. A. 152. 687. El. 249. *ἐκδώσομεν* Iph. A. 729. *ἐκδοῦναι* ibid. 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus II. 47. *οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονταί τε οἱ συβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων.* Plato Legg. V. p. 740. C. *τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείονς ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον· ἄρρενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν.* Demosthenes adversus Spudiam p. 1021. D. *πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολυευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν.* Plutarchus Theseo p. 2. A. *Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παίδων, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκαταστείρας ἄρχοντας.* Apud Euripidem Hel. 939. legendum auspicor *ἐκδώσομαι* pro *ἐδράσομαι.*

507. *συμφεύξει· εὖ πράσσοιτε.*] Rom. C. *εὖ πράσσετε.*

307, 8. *τὴν δὲ δὴ χθόνα | ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.*] Rom. C. τ *δὴ χθόνα.* Rom. D. *τήνδε χθόνα.* Rom. A. B. E. Lasc. *A. τήνδε δὲ χθόνα*, quod admisit Brunckius. In Rom. A. supra scriptum habet *δή.*

310. *Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ',*] Scaliger infelici conject *ἄκουσα.* Dawesius p. 98. memoriae vitio *ἀκούειν.* Non e opinor eum mutatione opus esse credidisse.

310, 1. *ἀλλ' εἶσω φρενῶν | ὀρῴωδία μοι μή τι βουλεύσῃς κακόν.*] Scripsit Euripides, ni fallor, *μή τι βουλεύῃς κα* Non eadem est ratio hujus versus et 37. *δέδοικα δ' αὐτὴν, τι βουλεύσῃ νέον.* Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid quando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam malum meditari, quippe quae aliter sentiat ac loquatur. sensu non dicitur *μὴ βουλεύσῃς* sed *μὴ βουλεύῃς.* Qui *δέδ μὴ ἀσθενήσῃ* dicit, suspicatur Titium post aliquod tem aegrotum fore: qui vero *δέδοικα μὴ ἀσθενῇ*, eum jam mo laborare putat. Sed legitur apud Sophoclem Trach. *ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς | ἐμὸς καλῆται, νεωτέρας δ' ἀνήρ.* Ubi futurum tempus significari res declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 865. *δέδοικα γὰρ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, | ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν* μάτων. Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla re riri posse. Sed si centum millia exstarent, non defende scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod *γράφῃ γράψῃ* nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat *ψῃ* pro *γράφῃ* usurpari posse [n]). Subjunctivum praese proprio sensu usurpat Sophocles Oed. T. 747. *Δεινῶς ἀθ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.* Ant. 1113. *δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθε τας νόμους | ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.* Aristoph Nub. 495. *δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.* Eccl. *ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.* Hic prorsus alienum a tentia esset *δράσῃ.* Utrumque subjunctivum in eadem sen tia conjungit, nec tamen confundit, Sophocles Phil. *Ὅρα σὺ* (id est, *δέδοικα*) *μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇ, | ὅτ δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, | τάχ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λ τούτοις φανῇς* [o]).

n) Aristophanes Vesp. 1432. *Τ βροιζ' ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.* Quis non mallet *καλέσῃ*, si per metrum liceret? Hoc exemplum, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, non tollunt discrimen quod inter *ἕως ἂν γράφῃ* et *ἕως ἂν γράψῃ* statuunt grammatici.

o) De hac quaestione consulendus Hermannus ad Sophocli 272. (279.), cujus sententia si est, potius *μὴ τι βουλεύσῃς* *μή τι βουλεύῃς* scribendum. enim: *Discrimen hoc est: verentis est, ne quid nunc sit mulque nescire se, utrum sit, ne, significantis; μὴ ἔστι ve quidem est, sed indicantis*

512. τοσῷδε γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.] Sic Rom. C.[156] Sed Rom. A. B. D. Flor. Par. A. D. Put. τοσῷδε δ' ἧσσον. Quam scripturam a Musgravio admissam, a Porsono vero repudiatam, recte mihi revocasse videtur Matthiae. Schol. Τοσσῶ δε δ' ἧσσον.) τοσούτῳ δέ φησιν, ὅσῳ γλυκεῖα μὲν εἶ τῷ λόγῳ. ἄλλα δὲ φρονεῖς. τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστότερος συγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι. Sic ed. Veneta. Rom. E. Lasc. τοσόνδε δ' ἧσσον.

513, 4. γυνὴ γὰρ — σοφός.] Hoc disticho usus est gram-

putare se, ita esse, ut veretur, Subtiliter, ut solet, vir ingeniosus, sed vereor ut recte. Ego apud Atticos poëtas non memini legere δίδοικα μὴ ἔστι, δίδοικα μὴ ἀσθενεῖ, aut aliquid ejusmodi; nec puto indicativum ab iis usurpari, nisi in praeteritis verborum temporibus, ut apud Demosthenem de Falsa Legat. p. 294. D. καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν τοῦτον, δίδοικα μὴ τινα λήθην ἢ ἀνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμποιήσῃ. De quo loco vide Mus. Crit. T. I. p. 556. Dixit Euripides Hel. 118. Σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἶχετ' ἐκ θεῶν. Sed vereor ut hinc recte statuatur licuisse dicere, Δίδοικα μὴ δόκησιν ἔχετε πρὸς θεῶν. [Saltem nullum hujus constructionis exemplum apud Atticos poëtas exstare videtur, licet aliquid non valde diversum habeat Euripides Ion. 1623. ὅρα σὺ μῆτερ μὴ σφαλεῖσα παρθένος, | ἐγγίνεταs νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους. | ἕκαστα τῷ θεῷ προστιθεὶς νὴν αἰτίαν, | καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. Sic Aldus satis mendose. Matthiae vero: ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ', ὦ παρθένος | ἐγγίνεταs νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους, | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, | Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. In qua scriptura non pari passu incedunt προστιθῇς et φῇς. Προστιθῇς enim subjunctivus praesentis est, qui sententiae satis convenit. Sophocles Phil. 30. Ὅρα παθ' ὕπνου μὴ καταλιθωθεὶς κωφῇ. Ibid. 519. Ὅρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, | τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Recte παρῇς de praesenti, φανῇς de futuro. Φῇς vero in hac sententia locum habere non potest. Apud Atticos enim φῶ subjunctivus aoristi est. Si secus esset, solocca esset Platonis verba, ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ συμφῇς, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 3. Subjunctivus praesentis apud eos est φάσκω. Hunc cum non admittat metrum, alterum sententia, legendum videtur προστίθῃς et φῇς. Indicativum habet noster Or. 208. Ὅρα παραῦσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας, | μὴ κατθανών σε αὐγγονος λίληθ' ὅδε. Quod si recte dicitur ὅρα μὴ προστίθῃς, non male fortasse diceretur δίδοικα μὴ προστίθῃς, licet discrimen, quod inter indicativum et subjunctivum statuit Hermannus, temere excogitatum mihi videatur. Dixit Sophocles Ant. 1113. δίδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ᾖ σώζοιτα, τὸν βίον ταλεῖν. Qui secundum Hermannum μὴ ἔστι dicere debuit. Putat enim Creon, qui loquitur, ita esse, ut veretur. Sexcenta similia exempla addere possem, si opus esset. *Ex Addendis.*] Dicitur etiam δίδοικα μὴ εἴη, auctore Hermanno, significatque *vereor ne fuerit*. Hujus etiam constructionis exempla desidero. Dixit quidem Herodotus ab eo allegatus VII. 105. ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη. Sed reponendum sine dubio εἰρημένος ἔῃ.

maticus apud Suidam v. *Ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθὸς*, cujus verba leguntur etiam apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 412. Utrobique que legitur *Σοφοκλῆς* pro *Εὐριπίδης*. Simili errore in annotatione mea legitur *Aristophanis Medeam* p. 74, 24. [Quod correctum in editione Lipsiensi.]

313. *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,*] Scaliger *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον*, ut *γυνὴ δὲ θῆλυ* v. 898. Quomodo sequentia verba cum hac scriptura conciliarit, quaerere supersedeo. Schol. *ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνήρ. ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή.* Hinc Dawesius p. 97. *ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως γυνή.* Sed vulgatam agnoscit alter scholiastes, cujus verba sunt: *Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος.*) *πᾶσα γάρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνή. ὁμοίως δ' ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν.* Eamque stabiliunt poëtae verba Andr. 673. *καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει | ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ, | γυναῖκα μαραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.*

Ibid. Porsonus diserte *ὡς δ' αὖτως*, auctore, ni fallor, Brunckio, qui tamen *αὕτως* dedit apud Sophoclem Oed. T. 931. Ant. 85. 715. 1040. Aj. 1179. *ὡς δ' αὕτως* apud Euripidem Andr. 674. Recte *αὖτως*, opinor. Accentus enim docet non ab *αὐτὸς* derivatum esse, sed potius a feminino *αὕτη*, ut *οὕτως* a masculino *οὗτος*. Dixit de hoc adverbio Hermannus Dissertatione de Pronomine *αὐτὸς* §. XV. qui *οὕτως sic*, *αὖτως* vero *hoc ipso modo* significare monet. Nostri, *in like manner*. Quo sensu *τὼς* dixit Aeschylus Theb. 490. 643. Suppl. 71. 699. Sophocles Aj. 841.

314. *ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.*] Schol. *Ῥᾴων φυλάσσειν.*) *ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικῶν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς Ἀττικοῖς.* Simile est *ἀκοῦσαι μαλθακά* v. 310. Plura dedit Dawesius p. 98. Nonnulla ipse addidi ad Heracl. 1011. Apud Suidam allegatur Homerus Il. Ω. 245. *ῥηΐτερον γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε | κείνου τεθνειῶτος ἐναίσιμον.* Il. *M.* 63. *ἦ θὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.* Sed de hac re nulla controversia est. Fuerunt autem qui bene Graecum esse *ῥᾴων φυλάσσειν* agnoscerent, non tamen nostro loco convenire. Dawesius p. 97. *φυλάσσειν* sive *φυλάττειν servare, observare, custodire* vel simile significare monet; significationem autem quae huic loco uniça conveniat, nempe *cavere*, medii *φυλάττεσθαι* esse propriam. Scribendum igitur censet *ῥᾴων φυλάττεσθ'* cum elisione diphthongi. Respondet Dorvillius ad
157 Charitonem p. 442. *φυλάττειν* idem esse quod *τηρεῖν*, quae ambo verba frequenter significent *observare* aliquem, ne aliquid faciat. Cujus significationis auctorem allegat Demo-

sthenem p. 497. F. 518. A. 852. E. 857. E. Probant ejus interpretationem Heathius et Musgravius.

514. Apud Suidam vulgo legitur ἡ σιωπηλὸς ἀνήρ. Recte apud Bekkerum ἡ σιωπηλὸς σοφός.

515. ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.] Brunckius ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 497. μὴ λόγους πλέκε. Quam scripturam sua satis elegantia commendari ait. Elegantem eam appellat etiam Porsonus, sed vulgatam revocavit, in qua acquiescendum censeo. Qui dicit μὴ λόγους πλέκε, jubet ut recta simplicique oratione utare; qui vero μὴ λόγους λέγε, ut omnino taceas. Nostri, *without more words*. Aristophanes Ach. 502. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς, | ὅστις ἀσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

516. ὡς ταῦτ' ἄρηρε,] Aldus ἄρηρε etiam v. 407. 728. ἀρηρότως v. 1161. Omnes Rom. Lasc. Par. A. Pseudogregorius v. 1264. ἄραρε v. 316. quod reposuit Brunckius. Noster Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Hic etiam Aldus ἄρηρε.

516, 7. κοὐκ ἔχεις τέκνων ὅπως | μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.] Rom. C. D. E. ἔχεις. Rom. A. B. ἔχει. In A. supra scriptum ς. Deinde Rom. C. μενεῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μένης. In Rom. A. supra scriptum γρ. καὶ μενεῖς, in B. εἶς. Utraque scriptura bona videtur. Aeschylus Prom. 85. ψευδωνύμως δὲ δαίμονες Προμηθέα | καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθίας, | ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκνυλισθήσει τύχης. Ibid. 468. τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας | βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ | τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Sed ubi libri dissentiunt, futurum melius videtur. Librarii enim non solum *δῶμεν* pro *δώσομεν*, verbi caussa, post ὅπως passim reposuerunt, verum etiam *δώσωμεν*, *εὑρήσῃς*, *ληφώμεθα*, *παραχορδιῇς* et similia monstra invexerunt.

518. Μὴ πρὸς γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.] Scaliger μὴ πρός τε γονάτων. Rom. C. μὴ πρὸς γονάτων. Rom. A. B. D. E. μὴ πρὸς σὲ γονάτων. Sic etiam omnes edd. recentiores ante Porsonum. Cott. μὴ πρὸς σὲ γούνων. Lasc. μὴ πρός σε γούνων. Schol. Μὴ πρὸς σέ.) μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ etc. Recte quidem Lasc. μὴ πρός σε. Minus recte Aldus ὦ πρὸς σὲ γονάτων Phoen. 950. ναὶ πρὸς σέ, τῆσδε μητρὸς Hipp. 605. ὦ πρὸς σέ, γονάτων ibid. 607. [μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος Alc. 1101. *Ex Addendis.*] πρὸς σὲ τῶνδε γουνάτων Andr. 893. πρὸς σὲ δεξιᾶς Iph. T. 1068. μή, πρὸς σὲ γονάτων Tro. 1042. In his omnibus πρὸς σὲ edidit etiam Matthiae, praeterquam Andr. 893. ubi recte πρός σε. Idem μὴ πρός σε θεῶν scripsit Alc. 276. πρός σε γενείάδος Suppl. 277. Aldus priore loco μὴ πρὸς τῶν θεῶν, altero πρὸς γενειάδος. De usu pronominis

in hac supplicandi forma dixerunt Valckenarius ad Phoen. 1659. Hipp. 604. Matthiae Gramm. Gr, §. 465. 5. aliique. Latini etiam *per te deos oro* et alia similia apud Valckenarium. Hactenus haec. Porsonus *μὴ πρὸς σὲ γούνων*. Matthiae *μὴ*
158 *πρὸς σὲ γονάτων*. Recte quidem *γονάτων*. Genitivus *γονάτων* saepissime apud tragicos legitur, *γουνάτων* haud raro, *γούνων* ne semel quidem. Neque melioris notae videtur *γοῦνα*, quod in Porsoni ed. legitur Phoen. 866. (859.) ubi scribendum suspicor: *Κόπῳ παρεῖμαι, τῆς Ἀθηναίων ἄπο | δεῦρ' ἐκπομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας*. Vide scriptores de ellipsi v. *Ἰδ*. Si *γοῦνα* et *γούνων* tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent ubi *γόνατα* et *γονάτων* trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici [p]).

319. *Λόγους ἀναλοῖς*.] Sophocles Aj. 1049. *Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσάς λόγον;* Aristophanes Lys. 468. *Ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῇσδε τῆς γῆς*.

Ibid. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.] *Πείσαις* pro *πείσειας*, quam formam ne comici quidem constanter exhibent. Dixit Aristophanes *δικάσαις* Vesp. 725. *ἐκπομίσαις* ibid. 815. monente Schaefero Meletem. Crit. p. 85. Idem Pac. 404. *Ἴθι δὴ κάτειπ'. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ*. Recte Scaliger *ὑφαρπάσαις* pro *ὑφαρπάσαιο* Eccl. 916.

[320. *Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κουδὲν αἰδέσῃ λιτάς;*] Barnesius *Λιτὰς*, ut sit nomen proprium. *Ex Addendis.*]

323. *πλὴν γὰρ τέκνων. ἔμοιγε φίλτατον πολύ*.] Rom. C. D. E. *πλὴν γὰρ τέκνων*. Rom. A. B. *πλεῖν γὰρ τέκνων*. In A. *πλεῖν* supra scriptum habet *ην* ab aliena manu, *τέκνων* vero *o* ab ipso librario. In B. etiam supra scripta *ην* et *ον*. Praeter vulgatam igitur *πλὴν γὰρ τέκνων*, alii *πλεῖν γὰρ τέκνων* legebant, alii *πλὴν γὰρ τέκνον*. Utraque scriptura consulto invecta videtur. Qui primus *πλεῖν* scripsit, bono civi ne liberos quidem patria cariores esse debere arbitrabatur. Sed nesciebat *πλεῖν* pro *πλέον* in tragico sermone non usurpari. Qui vero *πλὴν γὰρ τέκνον* reposuit, unam solam filiam Creontem habuisse credebat. Sed *τέκνα* non minus bene (imo rectius in aliquibus sententiis) de uno quam de pluribus dicitur [q]).

p) Hinc est quod *φάος*, verbi caussa, in metro iambico aut trochaico nunquam a tragicis usurpatur, *nisi* cum in eadem versus sede stare non potest *φῶς*. Vulgo legitur apud Euripidem Heracl. 969. *Χρὴ τόνδε μὴ ζῆν, μηδ' ὁρᾶν φάος ἔτι*. *Malim*, inquit Musgravius, *ordine vocum mutato*, *μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι*. Nunquam, mihi crede, apud Euripidem *φάος* ante vocalem in hoc metro reperies, nisi forte in chori carmine, ut apud Sophoclem Ant. 600. *ἐίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις*.

q) Noster Iph. A. 489. *τὸ πρᾶγ-*

Ibid. Rom. C. D. ἔμοιγε φίλτατον πολύ. Rom. A. B. φίλτατον ἔμοιγε πολύ. Rom. E. Lasc. Par. A. D. ἔμοιγε φίλτατον πόλις, quod admisit Brunckius.

324. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.] Vide chori carmen v. 614—645. hoc argumento scriptum.

325. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.] Haec verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas ὅπως ἂν eodem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubae dicenti, Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ, respondet Menelaus, Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς. 139

326. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.] Rom. C. λάθῃ supra scripto οι. Sophocles Oed. T. 903. ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις, | Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ | σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. Hic libri nonnulli λάθοι. Utrumque bonum, ut γενέσθω et γένοιτο. Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008. B. πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀστέρων ὄντα μεστὸν, ἀνεφθέγξατο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν· τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθέσθαι. Item Athenaeus p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διιτρέφης[r]) δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc Euripidis senarium fuisse, κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι, colligit P. Leopardus Emendat. VI. 12.

μα δ' ἐγγύθεν | σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Ibid. 736. Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. Ibid. 1015. Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα. Ibid. 1168. καλὸν γένος | κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτίσαι τέκνα, | ταχθεῖσα, τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα. Sic Aldus, mendose quidem, sed quod ad nostram rem attinet, recte. Hinc malim v. 481. καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτεῖναι τέκνα, | μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. Item v. 1186. τί σοι κατεύξει τἀγαθὸν, σφάζων τέκνα;

r) Aristophanes Av. 1442. Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης | λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Legendum Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799. ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἥρωσι apud schol. ad h. l. καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Legendum κἀπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διειτρέφους) τραπέζης. Pars est iambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288. minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore apud Corsinum Fast. Att. T. I. p. 161. Diversus ab utroque horum Διειτρέφης magistratum gessit Athenis Olympiadis XCIX. anno primo. Vulgo Diotrephes appellatur. Vide Corsinum T. III. p. 295. Sed veram nominis scripturam praebet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46. qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διειτρέφους) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet.

Ibid. Noster Iph. A. 895. *Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς ναυῶν τῶνδ' αἴτιος.* E nostro loco legendum suspicatur Porsonus, *τῶνδ' ὃς αἴτιος ναυῶν.* Quae scriptura certe numerosior. Sed Euripides in fine senarii *τῆσδ' ἔξομαι* habet Hec. 598. *τοὐσδ' εἰδέναι* ibid. 1006. *τῇδ' ἡμέρᾳ* Or. 440. *τῆσδ' ἐσφαλῆς* ibid. 1078. *ἥδ' Ἑπτορος* Andr. 657. *τῶνδ' ἐκπεσεῖν* ibid. 875. *τήνδ' εἰς πυράν* Suppl. 1065. et alia ejusmodi [a]).

a) Licet *ὃς ναυῶν τῶνδ' αἴτιος* scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem quam occupat *τῶνδ'* promiscue admisit. Non scripsit, verbi causa, quod ei tribuit Matthiae Andr. 423. *ἐς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, | Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.* Quam scripturam suspectam haberem, etiam si omnes libri in ea consentirent. Fluctuant autem inter *καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν, σήν γε παῖδ' ἄγων* et *σὴν παῖδ' ἐξάγων.* Quae diversitates communem originem habuerunt *σὴν παῖδ' ἄγειν.* Scribendum *σήν τε παῖδ' ἄγειν* ut monui ad v. 102. II. Or. 614. *μᾶλλον δ' ἐπαίνῃ σοῦ θανεῖν ἔστ' ἄξια.* Bacch. 246. *ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς' ἀγχόνης ἔστ' ἄξια;* Praeter haec duo exempla, nusquam apud tragicos in hac senarii sede reperi *ἔστ'* aut *ἔστ'*. Scribendum igitur *ἐπαξία* et *ἀπάξια*. III. Or. 1055. *Τόδ' ἦμαρ ἡμῖν πύριον. δεῖ δ' ἢ βρόχους | ἅπτειν πρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.* Aeque suspiciosum mihi videtur *δεῖ δ' ἢ βρόχους* ac *παῖδ' ἐξάγειν.* Scribendum puto *δεῖ δὴ βρόχους.* Ita *δεῖ με δὴ ναυῶν λόγων* Hipp. 688. *δεῖ δή με κἀπέλυσεν* etc. El. 71. IV. Or. 1653. *ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ, | γῆμας πέπρωται σ' Ἑρμιόνην. δς δ' οἴεται | Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.* Insolens mihi videtur tam *ὃς δ' οἴεται* quam *Νεοπτόλεμος* ultima producta. Utrum corrupta sint, necne, decernere non audeo. V. Octo sunt nostrae tragoediae senarii, in quibus nihil metri intersit utrum *τόδ'* vel *τάδ'* scribatur, an *τοῦτ'* vel *ταῦτ'*. V. 55. *ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀληθόνος.* V. 552. *Φευξούμεθ'. οὐ τοῦδ' ἱκέτευσα σὸν τυχεῖν.* V. 456. *οὗτος θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία.* V. 726. *ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα.* V. 857. *ταῦτ' ἀνοηθεῖσ', ἠσθόμην ἁβουλίαν.* V. 878. *Λίνῳ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐπεῖνα μέμφομαι.* V. 976. *Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.* V. 1019: *τολμητίον τάδ', ἀλλὰ τῆς ἐμῆς πάχης.* In quinque versibus syllaba brevis vulgo exhibetur, in tribus longa. Scripti codices quos inspexi ab impressis non dissentiunt. Eodem modo ceterae quae exstant tragoediae in prima tertiaque senarii sede nunc *τόδ'* vel *τάδ'* habent, nunc *τοῦτ'* vel *ταῦτ'*. Scriptura quidem interdum inserta est, propterea quod has formas librarii haud raro confuderunt. Qui autem hoc argumento usus alterutram formam ubique repraesentandam asseruerit, minus quam criticum decet cautum et modestum vulgatae scripturae tribuerit. Librarios circa hanc rem non omni fide indignos fuisse ex hoc apparet, quod in quinta sede *τόδ'* et *τάδ'* tantum non semper dederunt. Cujus scripturae in XXXII. tragoediis LXVII. sunt exempla. Aeschylus, Sophocles et Euripides in Aldinis editionibus singuli singulos exhibent versus aliter scriptos. Aeschylus Suppl. 761. *Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, | εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθροῖσιν.* Sophocles El. 409. *Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;* Euripides Hel. 888. *ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ κἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν.* Non dubito Aeschylum *τάδ'* scripsisse, Sophoclem et Euripidem *τόδ'*. Apud Aeschylum vulgata scriptura hoc etiam nomine suspiciosa

327. Ἔρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.] Gl. in 140
Par. A. ἄπιθι. Legitur ἔρπε etiam v. 397. 1212. Valckenarius ad Hipp. 973. scribendum conjicit, ἔρρ', ὦ ματαία, comparatque v. 1313. Sed ibi ἔρρε *abi in malam rem* significat, qui sensus huic versui non convenit. Bene Brunckius: *Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco ira aestuat Iason, qui convenit dicere:* Ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαίφονε. Iratus etiam est Theseus, cujus verba, ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς, Valckenarii conjecturae occasionem dederunt.

328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.] Nisi corrupta est scriptura, his verbis inest jocus satis frigidus, sed qui ab Euripidis ingenio non prorsus abhorrere mihi videtur. Dixit Creon, interprete Buchanano, *Abscede inepta, meque curis libera.* Respondet Medea, *Curae premunt me, nec egeo curis novis.* Quasi curarum ac divitiarum eadem natura sit, ut qui alienas tollat, suas augeat. Ita quoque haec verba explicat scholiastes, neque aliter explicari possunt eadem scriptura manente. Emendabat Reiskius, κοὐ πόνων κιχρήμεθα, *non mutuo do quidquam mearum aerumnarum.* Ita enim Latine reddit. *Sic dixit ob metrum,* ait, *pro* κίχρημεν. *Nam* κίχρημεν *est* mutuo do, *quod hic requiritur;* κίχρημαι mutuo accipio. Melior est Musgravii conjectura, quam admisit Brunckius, quamque certissimam appellat Porsonus: Πόνος (solus Beckius πόνοι) μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; *Molestia* 141
quidem est: at nos nonne in molestiis versamur? Ita noster Hec. 1206. Ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Or. 1613. ΜΕ. Ὦ τλῆμον Ἑλένη. ΟΡ. Τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Hoc exem-

est, quod tragici, ni fallor, in ea sede longam syllabam ne minimae quidem distinctioni praeponunt. Verba ὦ τέκνα, ὦ πάτερ, ὦ γύναι, ὦ ξένε et similia in fine senarii non nisi post brevem syllabam ponuntur. Ita noster Med. 331. 1037. Alc. 1064. Iph. A. 1245. 1419. Iph. T. 597. Hel. 1385. et alibi. Vulgo quidem legitur Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. Sed utrumque versum spurium esse vidit Porsonus, ut jam dixi ad ἥλικα v. 241. Pergo dicere, Musgravium edidisse apud Euripidem El. 542. εἰ δὲ κἄφρεκον πέπλους, | πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη; Sic etiam Seidlerus et Matthiae. Hic non reponendum est τάδ'. Edidit Victorius νῦν ταῦτ' ἂν ἔχῃ φάρη, unde Barnesius νῦν ἔχῃ ταῦτ' ἂν φάρη. Quod ad sententiam attinet, melius est ταῦτ' sive ταύτ' quam ταῦτ'. Sed numerorum nihil referre videtur. Codd. Parisienses cum Victorio consentiunt, nisi quod unus recte ἔχοι, alter ἔχῃ supra scripto ἔχοι. Scribendum videtur: πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, ταύτ' ἀνὴρ ἔχοι φάρη, | εἰ μὴ ξυναύξοιθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι; Ita deleto νῦν legere malo, quam ταυτὰ νῦν ἔχοι φάρη, quod etiam mihi in mentem venit. Vide Euripidem Hec. 61. Hipp. 903.

plum attulit Brunckius, alterum Porsonus. Vulgatam revocavit Matthiae. Ingeniosa quidem est Musgravii conjectura, sed vulgata scriptura sensum praebet quem nequeo non suspicari ab Euripide profectum esse t).

329. *Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.*] Rom. omnes *ὠθήσῃ*. Par. A. Mag. *ὠσθήσῃ*, quod reposuit Brunckius. Nostet Hel. 459. a Porsono allegatus: *Ὀχληρὸς ἴσθ' ὢν, καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.* Futurum activum *ὠθήσω* ut *δοκήσω* legitur apud Sophoclem Aj. 1248. Euripidem Cycl. 586. Aristophanem Eccl. 500. Sed ceteris paribus praestat *ὦσω* ut *δόξω*. Eodem jure melius est passivum *ὠσθήσομαι* quam *ὠθήσομαι*.

330. *Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.*] *Μὴ δῆτα* formula solennis in deprecationibus. Aristophanes Nub. 696. *Μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ' εἴπερ γε χρή, | χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.*

333. *Τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐχ ἁπαλλάσσῃ χθονός;*] Rom. C. *τί δ' οὖν.* Rom. A. B. D. E. Lasc. *τί δ' αὖ.* Vide ad v. 299. 300. [Scribendum, ni fallor, *Τί δὴ βιάζει.* Simili sensu legitur v. 980. *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;* Ubi alii *τί δέ*, alii *τί δαί*, alii *τί δ' αὖ* legunt, sed recte edd. pleraeque *τί δή*. Aristophanes Ach. 105. *ΔΙ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς. ΠΡ. Τί δαὶ λέγει;* Sic mea editio. Superiores *τί δ' αὖ λέγει*, quod exhibent tres codd. a Brunckio collati et Ravennas. Brunckius *τί οὖν λέγει* mavult. *Τί δαὶ* primum in *τί δέ*, deinde vero in *τί δ' αὖ* mutatum est. *Ex Addendis.*]

335. *καὶ ξυμπεράνας φροντίδ', ἢ φευξούμεθα,*] Nescio an legendum *οἳ φευξούμεθα*. Vide ad *ποῖ φύγω* v. 1238.

338, 9. *οἴκτειρε δ' αὐτούς, καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ | πέφυκας.*] Lasc. *πατὴ*, et mox v. 359: *αὐτη* (sic) pro *ταύτῃ*. Utrobique scilicet inter imprimendum excidit litera.

[339. *εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.*] Aldus *εἰκός δ' ἐστιν.* Rom. A. *εἰκός δ' ἐστίν.* Lasc. *εἰκὸς δ' ἐστὶν*, et mox *εὔνοιαν σ' ἔχειν.* Eandem sententiam habet noster Hec. 339. *πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ, | καὶ πεῖθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα | καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην. Ex Addendis.*]

344. *καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι.*] Lasc. *καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων γύναι.*

346, 7, 8. *εἴ σ' ἡ πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, | καὶ παῖδας ἐντὸς τῇδε τερμόνων χθονὸς, | θανῇ.*] Cicero pro Rabirio c. 11. *Nemo nostrum ignorat, etiamsi experti non sumus, consue-*

t) Quid ingeniosius Musgravii conjectura *ἀϋτᾶν παραβώμιον* apud Sophoclem Oed. T. 184. Ea tamen, simul ac metricae rationes istius carminis explicatae sunt, falsa esse deprehensa est.

tudinem regiam. *Regum autem haec sunt imperia*, animadverte, et dicto pare; *et*, praeter rogitatum si quippiam; *et illae minae*, si te secundo lumine hic offendero, moriere. *Quae non, ut delectemur solum, legere et spectare debemus, sed ut cavere etiam et effugere discamus.* Idem ad Att. VII. 26. *Caesaris interdicta*, si te secundo lumine hic offendero, *respuuntur.*

546. Lasc. *ἡπιοῦσα.* Recte quidem, sed vereor ut de industria. Idem *ἡ μὴ* ut vulgo v. 1332.

547. Hunc versum omittit Rom. C.

548. *λέλεκται μῦθος οὐ ψευδὴς ὅδε.*] Omnes Rom. et Par. Flor. Cott. *ἀψευδὴς*; quod admisit Musgravius. Lasc. *ἄψευδὴς.* Mag. *οὐ ψευδή.* Noster Or. 1608. *ΜΕ. Ἄπαιρε θυγατρὸς φασγανον. ΟΡ. Ψευδὴς ἔφυς. | ΜΕ. Ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγάτερ'; ΟΡ. Οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.* Hic etiam nonnulli libri *ἀψευδὴς*, sed praestare videtur *οὐ ψευδής.* II. Alc. 707. *εἰ δ' ἡμᾶς κα-* 142
πῶς | ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά. Hic parum interesse videtur. III. Herc. 1314. *οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀμήρατος, | οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.* Soloecum videtur *εἴπερ οὐ ψευδεῖς.* Vide ad v. 87. Recte Matthiae *εἴπερ ἀψευδεῖς.* [Schol. ad v. 964. *Δύστανε μοίρας.*) *τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσονα οὐ ποτείνει.* Sic ed. Veneta pro *ἀποτείνει.* Simili errore *οὐ παράμυθον* pro *ἀπαράμυθον* nonnulli libri apud Aeschylum Prom. 185. *Ex Addendis.*]

549. *νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.*] Sic Pseudogregorius v. 225. monente Porsono, qui *μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν* edidit, collatis v. 534. 567. praecipue vero v. 385. *μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον.* Vulgatam revocavit Matthiae. Sed v. 1032. codd. plerique, ni fallor, *ἐπὶ* pro *ἔτι.* Quae varietas Porsoni conjecturam confirmare videtur.

550. *οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὧν φόβος μ' ἔχει.*] Rom. C. *δράσεις.* Rom. A. B. D. E. *δράσαις.* Schol. *Οὐ γάρ τι δράσεις.*) *Δίδυμος* etc. Vide ad v. 278.

551. *Δύστανε γύναι,*] Haec verba omittit Rom. C. et, opinor, alii. Matthiae enim ea uncinis inclusit.

552. *φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.*] Cott. *τόσσων ἀχέων.*

553, 4, 5. *ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν, | ἢ δόμον, ἢ γθόνα σωτῆρα κακῶν | ἐξευρήσεις;*] Rom. C. E. *προξενίαν.* Rom. A. B. D. Cott. *πρὸς ξενίαν.* Deinde Rom. C. *δόμων.*

555. Non male abesset *ἐξευρήσεις.* Noster Phoen. 984. *Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;*

558. *Κακῶς πέπραχται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;*] Sic Aldus. Lasc. etiam *πανταχῆ*, rectius quam *παντα χῆ*, quod Brunckio auctore, ni fallor, exhibent nuperae edd. Vide ad *ὕπῃ* v. 520. Pseudogregorius v. 1060. *παντα χοῦ.* Eadem varietas

currunt. Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 57. Rarius εἰ μὴ cum participio.

564. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.] Vertit Portus, *neque allocuta essem, neque attigissem manibus.* Sed hoc esset, οὔτ' ἂν προσεῖπον, οὔτ' ἂν ἡψάμην χεροῖν. Tu verte, *ne allocuta quidem essem, neque etc.* Si legeretur οὐκ ἂν προσεῖπον, sensus esset, *non allocuta essem, neque etc.*

565. ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,] Ennius, *Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula.* Vide ad v. 359.

566, 7. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ ταῦτ' ἐλεῖν βουλεύματα, | γῆς ἐκβαλόντι,] Mihi magis arridet ἐκβαλόντα. Vide ad φερούσῃ v. 437. ἀνοίξαντα v. 644. πάσχουσαν v. 797. πτανούσῃ v. 1206. Sed non malum est ἐκβαλόντι.

569. θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Rom. D. E. πατέρα τε καὶ κόρην. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην. Vide ad ἄγριον ἦθος v. 102.[x])

570. πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 99. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Θανατηρὸν corrigit Porsonus ad v. 828. meae editionis, θανατηγὸν Bastius ad Gregorium p. 156. qui etiam δευτάτῳ pro δευτέρῳ scribendum censet. Idem monet, grammatici sententiam esse, adjectivum θανάσιμος, quod quidam Atticis abjudicarint, auctoritate Platonis et Euripidis defendi. Comparat ejusdem grammatici gl. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Apud Herodotum scilicet IV. 198. legitur plurale γέων. Non igitur in Euripidis Medea quaerendum θανατήριον, θανατηρὸν aut θανατηγὸν, sed θανάσιμον. Quam vocem qui Atticis abjudicarunt, parum diligenter eorum scripta legerant. Exstat enim infra v. 466. et alibi passim apud Euripidem.

571. οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·] Rom. B. C. ὁποίᾳ. Rom. D. ὁποῖα. Rom. E. ὁποῖα ante corr. ὁποίᾳ a corr. Lasc. ὁποῖαν (sic). Tres igitur sunt scripturae, ὁποίᾳ ὁδῷ, ὁποίαν ὁδὸν, ὁποῖα ἔργα, quarum quaevis tolerabilis videtur, optima fortasse ὁποίᾳ. Ἐγχειρεῖν dativum regit apud Aristophanem Thesm. 784. ἐγχειρεῖν χρὴν ἔργῳ πορίμῳ.

Ibid. Cum de futuro tempore sermo sit, usitatior esset
145 alter subjunctivus ἐγχειρήσω. Sed dixit noster Phoen. 984.

x) Sophocles Phil. 1314. "Ηοθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, | αὐτόν τ' ἔμ'. Brunckius: *In Triclinii recensione scriptum ἤοθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. In B. πατέρα τὸν ἐμὸν, ut citat Eustathius p. 737. claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio.* Mihi longe melior videtur vulgata.

Ibid. μὴ δοκεῖτέ πω.] Sic Rom. C. D. recte. Rom. A. B. *μὴ δοκεῖτέ πως.*

361. *καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.*] Rom. C. *οὐ σμικροί.* Rom. A. B. E. *οὐ μικροί.* Rom. D. *οἱ μικροί.* De *σμικρὸς* et *μικρὸς* apud tragicos idem statuendum videtur quod de *ξὺν* et *σύν.*

362. *δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἄν,*] Ennius, *Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.* De accentu verborum *θωπεῦσαί ποτ' ἄν* vide ad *καταικῆψαί τινα* v. 93. Hic Rom. C. Lasc. *θωπεῦσαι ποτ' ἄν.* Rom. A. B. E. *θωπεῦσαι ποτέ.* Rom. D. *θωπεῦσαί ποτε.* Par. A. D. Flor. Cott. aut *θωπεῦσαι ποτὲ* aut *θωπεῦσαί ποτέ.* Par. A. etiam prius *ἄν* omittit. Musgravius edidit, vel potius edere voluit, *θωπεῦσαι ποτέ.* Nam in ejus ed. mendose legitur *πότε.* Recte Brunckius *θωπεῦσαί ποτ' ἄν. Sicubi particula ἄν geminari aut potuit aut debuit,* inquit, *id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatum.* Hiatus quidem parum interesse videtur. Similem habet Sophocles Aj. 1081. *ὅπου δ' ὑβρίζειν, θρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ | ἐξ οὐρίων θρασοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν* u). Ita quoque noster infra v. 497. *θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τἀλαιν' ἐγώ.* Sed exquisitius est *ἄν* geminatum. Sophocles Oed. T. 1227. *οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἄν | νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην.* Euripides Andr. 77. *Δοκῶ γὰρ οὐδ' ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν καλῶς, | κεἰνου παρόντος. νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.* Aristophanes Thesm. 447. *ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν | Ξενοκλείης ὁ Καμπύλου, δο|κεῖν ἂν αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, | πᾶσιν ὑμῖν | ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.* Ibid. 551. *τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον | κατὰ τὸ φανερὸν οὐδ' ἀναιδῶς | οὐκ ἂν φθόμην ἐν ἡμῖν, | οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.*

363. *εἰ μή τι περδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;*] *Aut εἰ abundat,* 144
inquit Reiskius, *aut f. sic constituendus versus μὴ περδαίνει τι θέλουσαν ἢ τεχνωμένην.* Recte dixit *εἰ* abundare. In hac enim constructione plerumque omittitur. Ita noster Hipp. 1331. *ἰκεῖ, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, | οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ.* Id est, *εἰ μὴ ἐφοβούμην.* Alexis apud Athenaeum p. 562. D. *οὐ γὰρ ἄν ποτε | θοιμάτιον ἀπενέγκαιμι, μὴ φύσας πτερά.* Id est, *εἰ μὴ φύσαιμι.* Similia passim oc-

u) Inconsiderate *πότ' ἄν* reposui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 475. Vulgatam optime defendit Hermannus, cujus verba sunt: *Omitte in Sophoclis loco νόμιζε, et habebis sensum qui in verbis inest: ὅπου θρᾶν, ἃ βούλεται πάρα, αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτὲ | ἐς βυθὸν ἔπεσεν.* Scilicet *ἔπεσεν* ut *ἀπέθανεν* supra v. 129. *ἔπαυσε* v. 240.

paullo ante v. 508. *καὶ γὰρ ἠδικημένοι | σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.* Qui Brunckii annotationem ad haec verba legerit, videbit quam proni fuerint librarii in eum errorem, cujus alterum exemplum *καλλίνεται* habemus infra v. 748. De hoc masculini pluralis usu consulendi Hermannus ad Vigerum n. 50. Matthiae Gramm. Gr. §. 436. 5. scriptoresque ab iis indicati.

Ibid. φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.] Rom. C. *κτανεῖν.* Rom. A. B. E. Lasc. Par. plerique, *ἑλεῖν*, quod admisit Musgravius. In Rom. A. supra scriptum *κτανεῖν.* Interpretatio genuinae scripturae locum occupavit. Noster Iph. T. 825. *Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς, | ἣν χεραὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα | ἐπήσατ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών.* Hic etiam legendum videtur *ἑλών.* De qua scriptura dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295.

146 380. *εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;*] *Fac mortuos esse*, Hermannus ad Vigerum n. 331. qui contulit Aeschylum Eum. 897. *Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τιμὴ μένει;* Ita quoque noster infra v. 1076. *καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτον θ' εὗρον, | σῶμά τ' ἐς ἥβην ἦλυθε τέκνων.* Aristophanes Vesp. 1219. *Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. | ᾄδω δὲ πρῶτος Ἀμυνδίου. δέξει δέ σύ.* Anglice, *Suppose me to be Cleon.* Participium eodem sensu usurpat Sophocles Oed. T. 838. *Πεφασμένου δέ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;*

381, 2. *τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους | ξένος παρασχών;*] Hesychius: *Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. Ἐχεγγύῳ. πιστῷ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Ἐχέγγυοι. ἀξιόπιστοι.* Vide Sophoclem. Oed. C. 284. Euripidem Phoen. 766. Andr. 191. Idem est *δόμος ἐχέγγυος* quod *πύργος ἀσφαλὴς* v. 334. De *φερέγγυος* consulendus Blomfieldius ad Aeschyli Theb. 392. (402.)

382. *ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;*] Pseudogregorius v. 887. *δέμας τόδε. Eleganter*, ait Porsonus, *sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.* Dixit noster infra v. 518. *τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.*

384. *ἦν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,*] Lasc. *πῦργος.*

386. *ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,*] Lasc. *ἐξελαύνει.* Simili errore nonnulli libri *ξυνοικεῖ* v. 257.

387, 8. *αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν, | πτενῶ σφε,*] Flor. Cott. *κἂν μέλλω.* Utrumque bonum. Noster Ion. 760. *Εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῆ.* Aristophanes Plut. 216. *ἐγὼ γὰρ (εὖ τοῦτ' ἴσθι) κεἰ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, | αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.* Plerique libri soloece *κἂν δεῖ* [k]), eodem scilicet errore

k) Hoc soloecum esse negat Reisigius p. 44. cui *δεῖ* pro *δέῃ* dictum videtur, eodem fere modo quo pro *δηλόῃ* dicitur *δηλοῖ*. Hujus sententia si vera est, haud dubie legendum apud Aristophanem Vesp. 614.

Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; Sophocles Aj. 214. *Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον;* Sic etiam *τί δρῶ, quid agam,* et similia.

375. *ἡ θηκτὸν ὥσφ φάσγανον δι' ἤπατος.*] Schol. *Ἡ θηκτὸν) ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι καλῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα.* Malim mutato ordine: *Δίδυμος—εἰσβᾶσα. ὧδε καλῶς κεῖται.* Nescio quid significet *ἐπὶ τῶν β.* Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. Valckenarius ad Phoen. 1286. et Piersonus Verisim. p. 59. priore loco servandum, hic delendum putant. Rectius judicat Musgravius, quem sequuntur Brunckius et Porsonus. Praeter annotata ad v. 40. vide etiam adv. 278.

375. *ἀλλ' ἤν τι μοι πρόσαντες.*] Noster Or. 788. *Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες.* Iph. T. 1012, *εἰ πρόσαντες ἦν τόδε | Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε | κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος;* His adde hujus fabulae v. 299. et omnia exempla habebis quae apud tragicos exstant. Hesychius: *Προσάντης. σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής.* Optima interpretatio Graeca est *δυσχερὴς*, Latina *molestus*, quippe quae easdem fere significationis varietates complectantur quas *προσάντης*, quod primario sensu est *arduus, difficilis ascensu.* Vide Lexicon Xenophonteum.

378, 9. *κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν | σοφαὶ μάλιστα,*] Accusativus *τὴν εὐθεῖαν* (nempe *ὁδὸν*) non pendet ab *ἐγχειρῶ* v. 371. sed a subaudito *ἰόντας.* Aristophanes Av. 1. *Ὀρθὴν πελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;*

379. Omnes libri *σοφαὶ*, ni fallor, consentiente scholiasta. Hoc etiam exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 50. cujus verba sunt: *Contra ubi de pluribus mulieribus sermo est, ita ut viri non debeant intelligi, femininum genus usurpatur.* Ego vero persuasum habeo, non universum sexum muliebrem sed solam Medeam hic intelligendam esse. Ei enim soli conveniunt verba *φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.* Ei soli veneficium erat *ἡ εὐθεῖα ὁδός.* Si de cunctis mulieribus sermo esset, *δόλοις, τέχναις, μηχαναῖς* aut talé quid dixisset. Secus visum esse Porsono liquet ex ejus epistola ad Andream Dalzel, Graecarum literarum professorem Edinburgensem, quae exstat Mus. Crit. Cant. T. I. p. 330—335. Confert Euripidem Ion. 616. *ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων | γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.* Sed ibi *σφαγὰς* et *φάρμακα* conjungit poëta, unde quidvis potius eum hic dixisse colligas, quam mulieribus magis convenire *φάρμακα* quam *σφαγὰς*, quae Medeae est sententia, si recte legitur *σοφαί.* Porsoni amicum igitur secutus, reposui masculinum *σοφοί.* Cujus constructionis exstat exemplum

Ibid. Rom. A. C. D. E. *σφιν.* Sed in A. supra scriptum *σι λείπει.* Unde *σφι* olim lectum colligas. Brunckius etiam *σφι* edidit e membranis, comparato Sophocle Oed. C. 421. *Ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ὕβριν κατασβέσειαν, ἔν τ' ἐμοὶ τέλος· | αὐτοῖν γένοιτο τῇσδε τῆς μαχης πέρι.* Mihi vero utrobique praestare videtur *σφιν*, quod nostro loco revocavi. Vide Aeschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Oed. C. 444. 451. 1490. (ubi *σφιν* pro singulari *οἱ* usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus *σφιν* metro necessarium est, *σφι* vero nusquam. Metrum quidem corrumpit *σφιν*, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. *Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φῆς;* Sed ejus loco non *σφι* sed *σφε* reposuerunt recentiores. Accusativi locum invasisse videtur *σφιν* apud Aeschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est [m]). Dativo *σφιν* rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. *Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.* [Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111. E. *οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.* *Ex Addendis.*]

394. Distinguit inter *γάμους* et *κῆδος*, ut supra v. 560, 1. inter *νυμφίους* et *κηδεύσασιν.* *Οἱ κηδεύσαντες* sunt *οἱ πενθεροὶ*, Creon scilicet. Quapropter addit *καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονὸς*, cujus injuriae auctor Creon.

395. *ἀλλ' εἶα, φείδου μηδέν, ὧν ἐπίστασαι,*] Ita v. 802. *ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.* Item v. 1209. *ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία.* Aldus *εἶα* et *εἶ'*, Lascaris *εἶα* v. 395. 802. sed *εἶ'* v. 1209.

397. *ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν.*] Pseudogregorius v. 480. *τὰ δεινά.* Melior est vulgata. Nostei Hec. 515. *πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; | ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθραν, γέρον, | κτείνοντες.* Sic etiam *τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον* paullo ante v. 388. *εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα* Or. 715. *εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος* Hel. 997. [n]).

Ibid. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.] Virgilius Aen. VI. 252. a Porto allegatus: *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.* 148

398. *ὁρᾷς ἃ πάσχεις;*] Aristophanes Nub. 662. *Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τὴν τε θήλειαν καλεῖς | ἀλεκτρυὼ κατὰ ταυτὰ καὶ τὸν ἄρρενα.*

m) Vulgo legitur: *δυσδαίμων σφιν ἃ τεκοῦσα πρὸ πασῶν | γυναικῶν ὑπόσας τεκνογόνους πέπληται.* Unus codex *πρὸ* omittit. Recte, modo strophicum versum 921. recte constituerim ad Med. 147. Sed ne sic quidem metro satis consultum est. Suspicor *δυσδαίμων* ex interpretatione esse.

n) Euripides Heracl. 487. *ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, | πάλιν μεθέστηκ' αὐθις εἰς ἀμήχανον.* Edidi ex conjectura *εἰς ἀμήχανα*, rectius quam vulgo, sed non omnino recte. Rom. C. *εἰς τἀμήχανον.*

quo Aldus Nub. 1494. *καὶν σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες.* Recte Lys. 123. *Ποιήσομεν, καὶν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.*

588. *τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ πατρεῖον.*] Matthiae *τόλμης τ'.* Sophocles Creusa Fr. i. *Ὅστις δὲ τόλμης* (vulgo *τόλμῃ*) *πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,* | *ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.* Vide ad v. 397.

589—92. *οὐ γὰρ——ἀλγυνεῖ πέαρ.*] Haec *παρῳδεῖ* Eupolis apud Longinum c. xxvi. *οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,* | *χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ πέαρ.* Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula *Δήμοις*, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252 [1]).

590. *καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,*] Omnes edd. ante Brunckium, 147 ni fallor, *ξυνεργὸν* v. 590. *ξυνεργοὺς* v. 819. Brunckius *ξυνεργὸν* et *ξυνέργους*. Porsonus *ξύνεργον* et *ξυνέργους*. Matthiae ut Brunckius. Utra scriptura melior sit, equidem ignoro. Hoc saltem scio, aut utrobique aut neutrobique acuendam esse ultimam.

593, 4. *πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,*] *πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς γθονός.*] Ennius apud Ciceronem de Nat. Deorum III. 26. *Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo:* | *mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi.* Vide ad v. 359.

593. Porsonus *πικροὺς ἐγώ* edidit, nullo libro, quod sciam, certe nullo Romano consentiente. *Non in animo habebam mutare*, ait, *nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.* Matthiae particulam revocavit.

καὶν οἰνόν μοι μὴ 'γχεῖτ οὐ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσαπόμεσθα | *οἶνον μέστον.* Sed haec monosyllaba subjunctivi forma idonea auctoritate caret, altera disyllaba passim occurrit.

1) Schol. ineditus ad Aristidem III. p. 374. apud Valckenarium: *Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Γέλωνα καὶ Περικλέα.—λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως· Καὶ μηκέτι ἄνωθ' Μιλτιάδου καὶ Περικλέους, ἅσσα τ' ἄρχων μειράκια κινούμενα, ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἵλιοντα τὴν στρατηγίαν.* Pro *Γέλωνα* reponendum censet Valckenarius *Σόλωνα*. Scribendam *Κίμωνα* constat ex Aristide III. p. 395. Idem Eupolidis versus ita constituit: *Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους,* | *ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα,* | *ἐν τοῖς σφυροῖς ἵλιοντα τὴν στρατηγίαν.* Vocativi *Μιλτιάδες* et *Περίκλεες* vereor ut ex sola conjectura comico tribuendi sint, licet *μείραξ ὦ Σιριφιάδες* per jocum dixerit Aristophanes Nub. 1208. *Μιλτιάδη* et *Περίκλεις*, ni fallor, dixisset Eupolis. Lego, *καὶ μηκέτ' ἀνεὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους.* Proximo versu si recte legitur *ἐάσατ'*, constructio est ut apud Aristophanem Thesm. 877. *μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.* De qua dixit Porsonus ad Hec. 1166. Sed legendum puto *ἐάσατ'*. ut constructio sit *ὅπως μηκέτι ἐάσετε.* Suspicor enim *ὅπως* in superioribus verbis fuisse, quae non attulit grammaticus.

407. Omnes Rom. Par. A. ἄραρε, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 516.

149 408, 9. τὰν δ' ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν | στρέφουσι φᾶμαι.] Reiskius εὐκλείᾳ στέφειν, qui στρέφουσι interpretatur *machinantur*. Haud male legeretur στέψουσι, hac significatione: τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν (id est φύσιν, monente scholiasta) στέψουσι φᾶμαι, ὥστε εὔκλειαν ἔχειν. Noster Archelao Fr. iii. ἐγὼ δὲ τὸν σὺν ἀρᾷ ἀναστέψαι θέλω. *Bene Barnesius* ἀναστέψας *pro veteri* ἀναστρέψας, inquit Musgravius. Hoc si displicet, saltem legendum puto στρέψουσι, quod metro paullo convenientius est quam στρέφουσι. Futurum haud male sententiae etiam convenire, imo fortasse melius quam praesens, ostendunt ἔξει v. 411. λήξουσ' v. 412.

[410. ἔρχεται τιμὰ γυναικείᾳ γένει.] Seuarius ἀπέφαλος. Archilochus apud Hephaestionem p. 34. Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδοκάμην. *Ex Addendis.*]

412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσιν ἀοιδᾶν,] Rom. A. B. C. E. λήξουσιν. Rom. D. λήξουσι. Brunckius ex emendatione Heathii λήξουσ'.

413. τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.] Rom. C. E. Schol. ὑμνεῦσαι. Rom. A. B. ὑμνέουσαι. Rom. D. ὑμναίουσαι. Mag. ὑμνεῦσ'. Fortasse legendum ὑμνοῦσαι. Fortasse etiam recte se habet Ionica forma tum hic tum Hipp. 168. ubi vulgo legitur αὔξειν. Plura exempla apud Euripidem non reperi. Apud Aeschylum legitur εἰσεμνεῦσιν in anapaesto Prom. 121. πολεύμενοι in senario ibid. 646. Longe insolentius μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι noster Iph. A. 789. modo recte se habeat scriptura.

412, 3. *Alludit per prolepsin ad poëmata Archilochi, qui Euripidi παλαιγενὴς erat, licet non Medeae.* Ita Musgravius. Hujusmodi conviciis plena sunt omnium fere poëtarum scripta. Hesiodum et Homerum allegat scholiastes. Dixit ille v. 373. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι. Hic Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

414, 5. οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας | ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν] Rom. A. B. C. D. ὤπασε. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui ter interpretatur ἐδωρήσατο, semel δέδωκεν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Burn. ἔπνευσε, quod per se bonum esse, sed metro noxium, monet Porsonus. Homerus Od. Θ. 498. οἷς ὄφρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

415. Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων.] Sic Eustathius p. 10, 28. Rom. B. ἀγήτωρ supra scripto η. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀγήτωρ. Quae forma praeferenda esset, si vere Dorica essent haec verba. Dorice enim Ἀγησίλας dicitur, qui Attice Ἡγησίλεως. Sed apud tragicos Δωρίζοντας servandus videtur spiritus qui Atticae formae convenit.

Ibid. Horatius Carm. IV. 6, 25. *Doctor argutae fidicen Thaliae | Phoebe, qui Xantho lavis amne crines.* Alii libri *Ductor* et *Argivae.* Nostrum locum contulit Bentleius, monente Porsono.

416, 7. ἐπεὶ ἀντ|άχησαν ὕμνον] Sic Rom. C. D. E. Quam scripturam vulgo explicant, ἐπεὶ ἀντάχησαν ἂν αἱ γυναῖκες ὕμνον. Rom. A. a corr. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις. Idem supra scriptum habet ὕμνον. Eustathius p. 654, 13. ἀντάχησαν ὕμνοι. Quam scripturam agnoscit scholiastes: οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο (malim ἀντεκωμῴδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἄν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχησεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχησεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου etc. Quinque igitur modis variatur scriptura, ἀντάχησαν ὕμνον, ἀντάχησαν ὕμνοις, ἀντάχησαν ὕμνοι, ἀντάχησα ὕμνοις, ἀντάχησεν ὕμνον. Tandem Musgravius ἀντάχησ' ἂν ὕμνον ex emendatione Scaligeri, Reiskii, Heathii, et Tyrwhitti. Recte Musgravius ἀνταχησ' pro ἀντάχησα accipiendum monet. Reiskius aut ἀντήχησε (γνώμη ἐμὴ) aut ἀντάχησα intelligi posse censet [p]).

p) Nihil apud Atticos poëtas rarius vocali e ante particulam ἂν elisa. Citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν *scripsissem* repereris, quam semel *scripsisset.* Semel tantum Aristophanes Plut. 1013. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Ita Brunckius, consentientibus codd. plerisque, nominatim Ravennate. Edd. superiores, ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. De hac particulae significatione videantur Brunckius ad Sophoclis Phil. 290. Hermannus ad Vigerum n. 286. Matthiae Gramm. Gr. §. 598. a. Cum ejus locum quodammodo suppleat ἴσως, nescio an recte se habeat membranarum scriptura, ᾔτησεν εἰς ὑποδήματα. Nunc ejus elisionis exempla, quotquot apud Aeschylum exhibet Porsonus, apud Sophoclem Brunckius, apud Euripidem Matthiae, singillatim apponam. I. Aeschylus Cho. 854. οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Olim κλέψειαν, quod primus mutavit Heathius. Monkius ad Hipp. 482. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἄν. Malim οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν. II. Sophocles El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Hic etiam scripturae quam impugno auctor est Heathius. Vulgo ἐλάνθανεν, quod defendit Hermannus ad Euripidis Hec. p. 168. Olim conjeci οὔτε δρῶσ' ἂν ἔλαθεν ἄν. Nunc autem ampliandum censeo. Simili errore vulgo legitur apud Euripidem Tro. 597. εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν. Burgesius et Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. χρηστὸς ὢν ἐλάνθαν' ἄν. Matthiae vero χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς. Quae scriptura, modo idonea auctoritate nitatur, argumento est, Heathium medicinam mortuo fecisse, cum haec loca tantula mutatione sanare vellet. III. Euripides Hec. 1111. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν | πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, | φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Iterum Heathius παρέσχ' ἄν. Aldus παρέσχεν. Cod. unus et alter παρέσχεν ἄν. Nescio an scribendum, φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους. IV. Tro. 598. Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός. γήμας δὲ μὴ, |

151 418. ἀρσένων γέννα.] Sic Rom. B. C. E. Sed Rom. A. D. ἀρσένων γέννᾳ. Mag. ἀρσένων μὲν γέννᾳ (vel γέννα). Dativum habent Hervagiana secunda et omnes deinceps.

420. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. πατρῴων (vel πατρώων), quod admisit Brunckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. *Praepostera circa metrum sollicitudo*, inquit Brunckius, *lectionem hanc immutasse videtur.* Fatetur tamen πάτριος et πατρῷος promiscue a tragicis usurpari. Cujus rei auctorem citat Hemsterhusium ad Lucianum T. I. p. 384. Quod cum ita sit, *cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus?* Utor enim Porsoni verbis ad Hec. 80. Eodem argumento legendum μένει potius quam μίμνει v. 428. Πατρῷος media correpta ex interpretatione natum est. Alterum exemplum vide v. 636.

421. μαινομένᾳ κραδίᾳ,] Aeschylus Theb. 784. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων | ἐγένετο μέλεος ἀθλίων | γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν, | μαινομένᾳ κραδίᾳ | δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. [Euripides Hipp. 1274. θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ | πτανὸς ἐφορμάσῃ | χρυσοφαής, etc. *Ex Addendis.*] Ennius apud Nonium c. iv. p.

σιγώμενον τὸ κῆδος (recte Burgesius σιγώμενόν τι κῆδος) εἶχ' ἂν ἐν δόμοις. Ita Burgesius, Schaeferus et Matthiae. Vulgatam εἶχεν ἐν δόμοις retinuit Seidlerus. Certissime reponendum εἶχεν ἂν δόμοις. Noster Hel. 765. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν | φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. V. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ | οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν | κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβαν' ἄν. Heathii manum iterum agnosce. Vulgo ἀξίαν ἐλάμβανεν. Hic etiam conjecturam meam ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἂν lectoris judicio permitto. VI. Ion. 353. ΙΩ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; | ΚΡ. Σοὶ ταυτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον. Solum huius elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταύτ' ἂν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Ita noster Alc. 1064. σὺ δ', ὦ γύναι, | ἥτις πότ' εἶ σύ, ταύτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι | μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήϊξαι δέμας. Hactenus haec. Nunc paucas virorum doctorum conjecturas ab editoribus supra memoratis non admissas apponam. I. Aeschylus Ag. 1383. πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις | δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον | φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Schützius πημονῆς ἀρκύστατον | φράξει' ἄν. Alii aliter. Malim πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν | φράξειεν. II. Cho. 338. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων | θείη κελάδους εὐφθαγγοτέρους, | ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων | παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις | νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Videor mihi vidisse qui legerent κομίσει' ἄν. Non opus. III. Euripides Alc. 893. δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Αἴδης ψυχὰς | τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ, | χθονίαν λίμναν διαβάντε. Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. *Verissime Northmorus, cui Wakefieldius temere obloquitur:* συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. Sic etiam Porsonus Advers. p. 222. Non obtemperavit Matthiae. IV. Andr. 1284. οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς. Porsonus Advers. p. 226. πράξει' ἄν. Legendum aut πράξειαν aut πράξειεν.

655. v. *Efferre: Utinam ne unquam; Medea, Colchis cupida corde pedem extulisses.*

421, 2. *διδύμους ὁρίσασα πόντου | πέτρας.*] Rom. A. B. C. D. *διδύμας*, quae certe usitatior est forma. Sed *δίδυμον ἦβαν* dixit noster Hero. 657.

421. *Ὁρισάσα* pro *περάσασα*. Aeschylus Suppl. 553. *διχῇ δ' ἀντίπορον | γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέ|μνουσα πόρον πυματίαν ὁρίζει*. Euripides Heracl. 16. *ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν*. Haec attulit Musgravius.

422, 3. *ἐπὶ δὲ ξένᾳ | ναίεις χθονὶ*,] Omnes Rom. Lasc. Mag. *ξείνᾳ* (vel *ξεῖνα*). Commeliniana typographi errore *ἐπὶ δὲ ξένῳ*. Genevensis P. Stephani, quam expressit Barnesius, *ἐπεὶ δὲ ξένῳ*. Musgraviana ut Commeliniana. Brunckius *ἐπὶ δὲ ξένᾳ* ut Aldus.

423, 4. *τᾶς ἀνάνδρου | ποίνας ὀλέσασα λέκτρον*,] Lasc. *τὰς ἀνάνδρου*. Sic etiam Barnesius typographi errore. Vide ad *δεξᾶς* v. 21.

425, 6. *τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας | ἄτιμος ἐλαύνῃ.*] Reiskius *φυγὰς τε*.

427. *Βέβακεν ὄρνων χάρις*,] Sic Rom. C. nescio an recte. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Mag. Put. *βέβακε δ'*, quod reposuit Musgravius. Rom. D. *βέβηκε δ'*.

427, 8. *οὐδέ τ' αἰδὼς | Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.*] Porsonus ex emendatione Musgravii *οὐδ' ἔτ' αἰδώς*. Deinde Rom. C. *μίμνει*. Rom. A. B. D. E. Par. D. *μένει*, quod recepit Porsonus. Matthiae vero *μίμνει* revocavit. Corripi primam in *ὑμήσαι* apud nostrum Bacch. 72. monet Musgravius. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentia nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam *ὑμνῳδεῖ* et *μεμνῆσθαι* prima correpta ab Aeschylo usurpari, non ita perverse judicio Euripidem fuisse arbitror, ut priorem in *μίμνει* corripere 15a
maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam *μένει* usurpare. Hic igitur locus notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatioribus, aperte adversatur q). Idem dicendum de *ὑμνεῦσαι* v. 415. (modo scribendum sit *ὑμνοῦσαι*), *ξείνᾳ* v. 422. *ζυγλησι* v. 466. *χρυσεόστευκτον* v. 954. et fortasse de aliis nonnullis hujus fabulae vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poëtarum libris collocarent. Id saepe fecisse recen-

q) Griesbachius Prolegom. ad N. T. p. 62.

tiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuivis fere veterum magistrorum judicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτὰν dedit v. 151. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poëticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, aliique homines veteris linguae Atticae ignarissimi?

Ibid. Noster Herc. 556. *ΗΡ. Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; | ΜΕ. Αἰδὼς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς* (male vulgo θεοῦ) *πρόσω.* Utrobique respexit Hesiodum v. 196. *καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, | λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, | ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους, | Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.*

429, 30, 1. *σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,] Οὔτε non habet antapodosin; unde nascitur lacunae suspicio.* Ita Reiskius. Brunckius οὐδὲ reposuit. Male, ut mox videbimus. *Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur,* ait Porsonus, *qui ejus notam legerit ad Or.* 295. (293. Barnes. 287. Pors.) Poëtae verba sunt: *εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς, | ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.* Vulgatam ἐγὼ δ' acriter defendit Brunckius. Vide ad μηδ' v. 4. Nostro loco Porsonus οὔτε revocavit.

430. De μεθορμίσασθαι vide ad v. 253. ubi dicitur μεθορμίσασθαι συμφορᾶς, ut hic μεθορμίσασθαι μόχθων.

431. Verba μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων alii aliter interpungunt. Portus post μόχθων distinguit, et παρὰ τῶνδε λέκτρων vertit *ex miseriis hujus thalami.* Musgravius μόχθων παρὰ τῶνδε cum μεθορμίσασθαι conjungit, λέκτρων cum βασίλεια v. 432. Hunc sequuntur Brunckius et Beckius. Porsonus vero edidit, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων. Recte quidem μόχθων πάρα. Quatuor Rom. πάρα, solus D. παρά. Constructio est: σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεισι), ὥστε μεθορμίσασθαι μόχθων. Sed τῶν δὲ λέκτρων vitiosum est. Post οὔτε in priori membro sequi debet in altero τε. Porsonus in
153 annotatione σῶν τε λέκτρων. Scripsi τῶν τε λέκτρων. Utrovis admisso solvitur Reiskii objectio, οὔτε non habere antapodosin [r]).

r) Exempla hujus constructionis passim occurrunt. Aeschylus Prom. 244. *ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε | ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.* Sophocles Trach. 142. *ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, | μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ,* Ibid. 1153. *Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ | Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν· | παίδων τε τοὺς μὲν*

432, 5. *ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων | δόμοισιν ἑπέστα.*] Metro repugnat *ἀλλά*. Brunckius ex conjectura Musgravii *ἐπεί*. Beckius *ἀλλὰ* revocavit. Heathius *ἄλλα*, quod admisit Porsonus.

433. Rom. D. E. *δόμοισιν*. Rom. A. B. C. *δόμοις*.

Ibid. Rom. C. *ἐπέστα*. Rom. E. Lasc. *ἐπέσῃ*. Rom. A. B. *ἐνέστη*. Barnesius typographi errore *ἀπέστα*.

434, 5. *Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακὸν.*] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 175=107. ubi edd. *ἀμήχανον φέρειν*. Sed *κακὸν* cod. Par. quem Grotius A. appellat, consentiente Vossiano Leidensi. Utriusque scripturam mecum communicavit Gaisfordius.

436, 7. *σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | πούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,*] Nescio an elegantius esset, *σὺ γὰρ, παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | πούφως φέρουσαν κρεισσόνων βουλεύματα, | λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός*. Simile quid legitur apud Sophoclem Ant. 76. *σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, | τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε*. Hic non male legeretur, *σὺ δ', εἰ δοκεῖ*.

438. *λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.*] Rom. C. *ἐκπασεῖ*. Lasc. *ἐκπέσῃ*, sed *ἐκπεσῇ* mox v. 446. Haec haud raro confusa reperi. Apud Euripidem Hec. 1028. (1011. Pors.) non optime Graece dictum videtur *ἐκπέσῃ*, quod defendit Porsonus.

439, 40. *κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα. μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ' Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.*] Musgravius, *κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ'*. Id est, *eo ipso interprete, mihi non curae est, quae non desines dicere*. Vulgatam recte revocavit Porsonus. Si *παύσῃ* pro futuro accipiendum esset, reponendum esset *σὺ* pro *μή*. Sophocles Oed. C. 1352. *νῦν δ' ἐξιωθεὶς εἶσι, πάσχουσας γ' ἐμοῦ | τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον*.

440. Etsi probe scio quam periculosum sit tales elegantias sectari, nequeo non conjicere Euripidem scripsisse, *λέγουσ' Ἰάσων', ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ*. Cujus constructionis exemplum habemus sexto abhinc versu: *οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν*. Item v. 243. *λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκινδύνου βίου | ζῶμεν κατ' οἴκους, εἰ δὲ μάρναντ' ἄορι*. Euripides Or. 1556. *ἥκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται*. Alc. 661. *σὺ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν | γῆρας, θανεῖν προὔδωκά σ'*. Andr. 646. *Τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί*. In re

---

ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τέκνοις, | τοὺς δ' ὧν τὸ θήβης ἄστυ ναίουσιν μάθοις. [Adde Euripidem Hec. 1230. Phoen. 546. 898. Hipp. 468. Alc. 71. Suppl. 225. 528. 525. Iph. T. 591. 1017. Tro. 487. Heracl. 455. Hel. 455. Aristophanem Av. 1595. *Ex Addendis.*]

notissima, exempla congerere supervacaneum est. Praeter alios grammaticos, vide Brunckium ad Aristophanis Ran. 432. (434.) *Ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι τῶν | Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;*

154 *Ibid.* Omnes edd. *κάκιστος ἔστ'.* Sic etiam Rom. A. cujus solius scripturam enotatam habeo. Reposui *κάκιστός ἐστ'.*

441. *ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,*] Rom. B. C. *ἔστι σοι* ut Aldus. Rom. A. correctus a prima manu *ἐστί σοι* ut Lascaris. Rom. A. ante corr. *ἔσταί* (sic) *σοι.* Fluctuant etiam ceterae edd. inter *ἔσται* et *ἐστί.* Hoc habent Brunckius, Porsonus et Matthiae.

442. *πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.*] Nostri, *think yourself well off.* Euripides Heracl. 959. *καὶ κερδανεῖς ἅπαντα (semel tantum moriendo), χρὴν γὰρ οὐχ ἅπαξ | θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.*

443. *κἀγὼ μὲν, αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων*] Omnes Rom. Lasc. *ἀεί*, quod admisit Porsonus. Eadem varietas v. 809. 816. 991.

445, 6. *σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ | κακῶς τυράννους.*] Matthiae *ἀνίης.* Recte quidem, si recte Porti versio Latina *remittis.* Sed praeteritis imperfectis *ἀφῄρουν* et *ἔβουλόμην* melius respondet *ἀνίεις, remittebas.* Apud Sophoclem Oed. T. 628. Ant. 405. El. 596. 1347. Euripidem Heracl. 690. et alibi passim Aldinum *εις* recte in *ῃς* mutatum est. Sed nostro loco mutatione non opus. Notanda autem constructio. Ab *ἀνίεις* pendet non solum genitivus *μωρίας*, verum etiam participium *λέγουσα.* Ita supra v. 412. *Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν, | τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.* Sophocles El. 1312. *κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὗπερ ἐκλήξων χαρᾶς, | δακρυρροοῦσα.* Schaeferus Meletem. Crit. p. 113. *χαρᾷ* scribendum censet, comparatque v. 906. *χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.* Frustra.

447, 8. *ὅμως δὲ καὐτῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις | ἥκω,*] Euripides Andr. 87. *Ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.* Ubi Schol. *ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὖσιν ἐν κακοῖς.*

448. *τὸ σόν γε προσκοποῦμενος, γύναι,*] Rom. C. Pseudogregorius v. 246. *τὸ σόν γε.* Rom. A. *τὸ σόνδε* (sic). Rom. D. *τοσόν δε.* Par. A. B. D. Put. *τοσὸν δὲ* apud Musgravium. Sed Par. A. *τοσόνδε* habet, monente Brunckio, qui ceteros tres non inspexit. Rom. E. etiam *τοσόνδε*, quod admisit Brunckius. Hanc scripturam a Beckio repudiatam revocavit Porsonus. Mag. etiam *δέ* habet. Matthiae iterum *τὸ σόν γε*, Lasc. *τὸ σὸν δέ*, quod demum admisi.

449, 50. *ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, | μήτ' ἐνδεὴς τοῦ.*] Hesychius: *Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐτάρκης.* Saepius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. *μηποτέ τοι πενίην*

θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθείς, | μηθ' ἁρμοσύνην, Κύπρις, καλὴν πρόφερε. Ubi πλεονάζει oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant πενίην et ἁρμοσύνην, idem ἀχρήμων et ἀνδρὸς.

450, 1. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ | κακὰ ξὺν αὐτῇ.] Recte Barnesius et Matthiae ξὺν αὐτῇ. Sic etiam Mag.

453, 4. Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω | γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν),] Locus paullo obscurior, quem alii aliter explicant. Post ἔχω plene distinguendum, pro dativo γλώσσῃ vero nominativum γλῶσσα reponendum putat Reiskius, ut sensus sit: *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum praebet.* Sed nominativus est γλῶσσα. Comparat Brunckius Sophoclem Aj. 1381. Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι | λόγοισι. *Sed elegans est ἐπαινέσαι λόγοις*, inquit, *inficetum λέγειν γλώσσῃ.* Suspecta igitur habet verba γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 62. εἰς ἀναίδειαν scribendum contendit. Vertit: *O pessime omnium! hoc enim vere te appello, o nequissime! qui adjutricem impudentiae habes linguam.* Ita interpungit Beckius: ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω, | γλώσσῃ, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν, | ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, etc. Id est, γλώσσῃ χρησάμενος ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν ἐστι. Nec male. Sed γλώσσῃ cum εἰπεῖν conjungendum videtur, ut apud nostrum Andr. 452. οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν | γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί; Ordo est, τοῦτο γάρ μέγιστον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν γλώσσῃ εἰπεῖν ἔχω σε. Recte Portus, *hoc enim tibi possum dicere lingua summum convicium in tuam ignaviam.* Male Buchananus, *nam imbecillitas | convitiari me sinit tantum mea.* Fefellit eum scholiastes, qui εἰς ἀνανδρίαν interpretatur διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν. Dici λοιδορεῖν ἢ ἐπαινεῖν τινα εἴς τι monet Matthiae Gramm. Gr. §. 578. p. 844. Exemplum vide v. 554.

455. ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς | θεοῖς τε κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;] Posterior versus totidem verbis iterum legitur v. 1291. Ex priori sede a Brunckio expulsus est. Revocavit eum Matthiae, neque uncinis inclusit.

456, 7, 8. οὗτοι—μολών.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXII. p. 215=139.

456. οὗτος θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,] Distinguunt grammatici inter θράσος et θάρσος. Schol. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου ὡς κακῶς * * * τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ὑποκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ. Hinc nata scripturae diversitas in nonnullis libris. Rom. A. ante corr. D. E. οὗτος θράσος τόδ' ἐστὶν, ut vulgo. Rom. C. οὗτος θράσος τόδ' ἐστίν.

Rom. A. a corr. οὗτος θάρσος τόδ' ἐστίν, supra scripto θράσος. Rom. B. in textu οὗτος θάρσος τόδ' ἐστίν, in margine vero οὗτος τόδ' ἐστὶ θάρσος. Stobaeus ut vulgo, nisi quod Gesnerus τάδ' ἐστίν. Grammaticorum praeceptum bonum est, sed non semper observatur. Θράσος pro θάρσος dixerunt Sophocles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. (ubi vide Monkium.) Suppl. 609.

457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,] Gesnerus apud Stobaeum φίλοις pro var. lect. Schol. Φίλους κακῶς.) κακῶς φίλους δράσαντα. ἐναντίον βλέπειν. Sic ed. Ven.

458, 9. ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων | πασῶν, ἀναλδεί'.] Rom. C. νόσον.

459. εὖ δ' ἐποίησας μολών.] Rom. B. C. μολών. Rom. A. D. E. μολῶν. Simili errore libri nonnulli μολῶ v. 664. μολῶντας v. 891.

460, 1. ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι | ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.] Hic ordo verborum nostris inelegans
156 videtur. Aliter sentiebant veteres. Sophocles Oed. T. 644. Μὴ νυν ἀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι | δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. [Euripides Hec 1224. καὶ μὴν τρέφων μέν ὡς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, | σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασταί τάδε, | ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως. *Ex Addendis.*]

462. ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.] Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat. Hinc vetus interpretatio Latina, *Sed a quibus primis primum incipiam dicere?* Rectius haec sine interrogatione proferuntur, quemadmodum a Porto reddita sunt. Brunckius ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. *Num γε*, inquit Beckius. Compendio scripturae usus videtur, quod non intellexerit typographus. Ea saltem causa est, quod toties permutantur hae particulae.

465. ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι] Schol. πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. | καὶ παρθενεύσῃς ἔξει μοι χάριν. | καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Platonis testimonio ter utitur Eustathius, ita tamen ut ex hujus verbis quid scripserit comicus haud extricari possit. P. 815, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 896, 55. καὶ ἡ κωμῳδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρή-

σιως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 159, 56. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκροάσιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ὅτε στοιβάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι, καὶ ἑξῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπών, ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Legendum, auctore Porsono, τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Σίγμα enim, licet verbale sit a σίζω derivatum, ut αἴαγμα ab αἰάζω, οἴμωγμα ab οἰμώζω, indeclinabile est cum literam σὶν significat. Exempla vide apud Porsonum. Numerum auxit Schaeferus Meletem. Crit. p. 96. [1]) Deinde fortasse legendum: καὶ Εὔβουλος ἐν Δαναΐσιν· Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἕλληνων ὅσοι· | καὶ, παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν· | καὶ, τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Nomen fabulae ex mera conjectura addidi. Secundum versum emendavit Marklandus ad Iph. T. 1068. qui plura hujus sigmatismi exempla e tragicis congessit. Est Euripidis Andromedae Fr. v. mutato ὦ in καί. Tertio versu, cujus sedes penitus ignota est, ἐγγελῶσι pro ἀγγελοῦσι reposuit Porsonus. Male hoc exemplo usus est comicus, in quo quater tantum legitur σ. Octies apud Euripidem Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Hoc attulit Porsonus. [*Codd.* καὶ Εὔβουλος Δεσπόταις· Εὐριπίδου δ' ἔσωσας, ὡς ἴσασί σου. καὶ παρθενεύεις ἕξεις μοι χάριν. His exceptis, nihil enotavit collator. *Ex Addendis.*]

464. ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶον σκάφος.] Aldus ταυτὸν, 157
et ταυτὸ v. 551. Minus recte Lasc. ταὐτὸν et ταὐτὸ cum codicis signo. Scripsi tamen τοὐμοῦ v. 340. τοὐμὸν v. 582. Horum enim haud eadem omnino est ratio. Poëticum est τοὐμόν, ταυτὸν vero etiam in familiari sermone usurpatur. Recte etiam θάτερον, θοιμάτιον et alia fortasse nonnulla sine apostropho passim leguntur. Si mei res arbitrii fuisset, etiam τοὐμὸν et τοὐμοῦ scripsissem. Sed nonnihil consuetudini tribuendum est, neque aequo animo τῇδε ἡμέρᾳ et similia ferrent veteris orthographiae defensores. Ne quis mihi succenseat, quod scripserim προυννέπω v. 345. προὐθωκας v. 476. προὐθηκας v. 555. προὐχοντα v. 662. προυκαλύψατ' v. 1116. moneo hanc

1) *Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem*, ait Porsonus, *sed locum in promtu non habeo.* Plato Theaeteto p. 203. A. Ἴθι δή, οὕτως αὖπαλ καὶ τὸν τοῦ σ γμα λόγον. Cratylo p. 427. A. ὥσπερ γε διὰ τοῦ ψι, καὶ τοῦ ψι, καὶ τοῦ σίγμα, καὶ τοῦ ζῆτα. Hoc exemplum indicavit Schaeferus. Ceterum scribendum σῖγμα. Σίζω enim priorem syllabam natura longam habet, ut ὀλολύζω, ἰύζω, et cetera omnia hujus formae verba.

rationem viris minime novandi cupidis placuisse. Eam secutus est Turnebus in Sophoclis editione.

Ibid. Omnes libri, ni fallor, *ἀργῶον*. Scripsi *Ἀργῷον* ut *πατρῷον*.

465, 6. *πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην | ζεύγληισι,*] Lasc. *ἐπιστάστην*.

466. Rom. C. *ζεύγλησι* [t]). Rom. A. B. D. E. Lasc. *ζεύγλαισι*, quod admisit Matthiae. Veterem dativi pluralis formam apud Aeschylum saepius, apud Sophoclem vero et Euripidem rarius exhibent vulgati libri. Non una est criticorum recentiorum de hac re sententia. Valckenarius et Brunckius Ionicam formam alteri praetulerunt. Valckenarius, verbi caussa, *πόρπησιν* apud Euripidem Phoen. 62. ex uno codice reposuit, Brunckius *φίλησιν* apud Sophoclem El. 1138. ex mera conjectura, quia scilicet v. 1141. vulgo legitur *ξένῃσι*. Porsonus sententiam suam his verbis declaravit: *Perpetua in his formis confusio. Quare priorem* [id est, *ῃσι*], *ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.* Matthiae communem formam apud Euripidem saepe reposuit. Quo magis miror eum *ἐκγενέτῃσι* dedisse Andr. 128. ubi pleraeque edd. *ἐκγενέταισι*. Apud Aldum leguntur *θεῖσι* Hec. 356. *πρὸς σῆσι πλευρῆς* ibid. 826. *στοναχῇσί τε* Or. 204. *εὐηλίῃσι* Phoen. 679. *ἀγέλησιν* Hipp. 734. *αὐταῖσι ἀρβύλησιν* ibid. 1189. *ἀγκάλῃσι* ibid. 1432. *Τρωῇσιν* Tro. 1114. *αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι* Cycl. 701. *ἐκηβόλῃς χερσὶν* Ion. 213. et fortasse alia. Horum quaedam aperte vitiosa sunt. I. Hec. 356. recte Matthiae, *ἴσῃ θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον*. II. Ibid. 826. Porsonus, *πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται*. Etiam si recte se haberet *σῆσι*, vitiosum esset *πλευρῆς*. Miror Brunckium *χαλάζῃς* scripsisse apud Sophoclem Oed. T. 1279. Mul-
158 to magis miror Porsonum edidisse apud Aeschylum Ag. 1277. *ἄλλην τιν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε*. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut *αὐτῇσιν ἀρβύλησιν* aut *αὐταῖσιν ἀρ-*

t) Rectius fortasse *ζεύγλῃσι* sine *ι* subscripso, ut *Ἀθήνῃσι*. Quo exemplo scribendum etiam *Ἀλωπεκῆσι*, *Κεφαλῆσι*, *Περγασῆσι* et similia omnia. Hujus formae adverbium *Ἐνεστῆσιν* a recentioribus Graecis confictum exhibent multi libri Venetiis impressi. Usus est eo Aldus in Sophoclis editione, ut alias omittam. Est tamen analogiae contrarium. Quae enim ante terminationem *σι*, *ι* aut *ρ* habent, in *ασι* apud Atticos exeunt. Cujusmodi sunt *Ὀλυμπίασι*, *Ἐρχίασι*, *Μουνυχίασι*, *Πλαταίασι*, necnon *θύρασι*, quod usurpant Sophocles Oed. C. 401. Euripides El. 1074. Aristophanes Vesp. 886. Pac. 941. 1023. Lys. 553. Thesm. 75. 799. Eccl. 985. Fluctuant libri inter *θύραισι* et *θύρασι*, sed unice verum est *θύρασι*, cui respondent *θύραθεν* et *θύραζε*.

βύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Phoen. 679. nunc legitur εὐείλοισι ex emendatione Musgravii. V. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἑκηβόλῃς χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἑκηβόλης, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἑκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri caussa scripsit ἑκηβόλῃσι. Sic etiam Matthiae. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstent, ut plenius ad ἀπορθήτου v. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἑκηβόλῃς ex ἑκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῇς ex πλευροῖς Hec. 826. [u])

467. δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Rom. E. δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum*, ait Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Magianas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὤν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμοτέρα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paullo aliter Aeschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

473, 4. Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, | παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον,] Rom. C. πάντα τ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Aeque bene*, ait Porsonus. Imo melius, mea quidem sententia.

u) Euripidem tamen ἑκαβόλοιν scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: ΗΜ. Τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπορον, ὄβριμον | ἐν Διὸς ἑκαβόλοιν χεροῖν | ὁρᾷς; ΗΜ. Ὁρῶ τὸν δαΐον | Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. | καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοι | σι κισσίνοις βάκτροις ἐναί|ρει γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς. Deinde mutato metro: ΧΟ. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ' δῶ. θέμις γυάλων ὑπερ | βῆναι λευκόποδ'; ΙΩ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. | ΧΟ. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοί | μαν αὐδάν; ΙΩ. Τίνα δὴ θέλεις; | ΧΟ. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; ΙΩ. Στέμμασι γ' ἔνδυτος, ἀμφὶ δὲ χαρχύνες. | ΧΟ. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. *Πάντα δ' ἐξεῖλον.*) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. ἐὰν δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnosci videas. *Sed praestat vulgata,* inquit Musgravius, *propter versum sequentem.* Praestat quidem vulgata, sed potius quia δόμον falsam reddit sententiam. Non enim totam Peliae domum sustulit Medea, sed ipsum solum. [Sed recte repositum est δόμους apud Euripidem Suppl. 925. ubi Aldus, εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους πτᾶσθαι φίλους. *Ex Addendis.*] 159

476, 7. προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.] Omnes Rom. καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη. Sed in A. καινὰ supra scriptum habet καὶ νέα a prima manu. Hinc variam lectionem lucramur καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη. Vulgata mihi melior videtur.

477, 8. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, | σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἁμαρτῆναι λέχους.] Sic Rom. C. a corr. Par. E. Sed Rom. C. ante corr. σύγνωστ' (sic) ἄν σοι, omisso ἦν, quod omittunt etiam multae editiones. Soli ante Barnesium Aldus et H. Stephanus σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι. *Videtur* ἦν *deesse post* ἄν, inquit Canterus, qui Aldinam editionem nunquam inspexisse videtur. Scaligero placuit σύγγνωστον ἄν σοι. Barnesius ut Aldus. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Cott. συγγνωστὸν ἦν σοι. Quam scripturam defendere videtur Sophocles Oed. T. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, | ἀπόβατον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν. Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 508. n. 1. Sed rectius additur ἄν. Noster El. 1024. πεῖ μέν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος, | ἡ δῶμ' ὀνήσων, ἀλλά τ' ἐκσώζων τέκνα, | ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὑπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν. Ita pro σύγγνωστά νιν Canterus, minori mutatione quam si συγγνωστὸν ἦν scripsisset. Plurali utitur noster infra v. 686. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. Sic etiam Hec. 1107. Phoen. 1001. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. Quod ad accentum attinet, nunc σύγγνωστος legitur, nunc συγγνωστός. Hanc formam exhibet Aldus Med. 686. Alc. 137. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. 981. Sic etiam nostro loco plerique libri.

479. ὅρκων δὲ φρονῶν πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,] Noster Hec. 761. Ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. Phoen. 413. Ποῖον τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.

480. ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,] Rom. B. C. D. E. ἢ θεοὺς νομίζεις. Rom. A. ἢ θεοὺς νομίζεις, supra scripto ἢ ab eadem manu. Gh in eodem cod. ἄρα. Schol. ad Aeschinem in Ctesiphontem p. 768. ed. Reisk. a Porsono al-

legatus, ἢ θεοὺς νομίζω. Put. εἰ θεοὺς νομίζεις, quod a Reiskio quoque propositum admisit Musgravius. Quae constructio apud recentiores certe usitatior est[x]). Sed altera non temere repudianda est. Non desunt exempla, in quibus pro πότερον prius membrum habeat ἤ. Aeschylus Prom. 779. Δίδωμ'. ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σου | φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Cho. 755. οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις, | ἢ λιμὸς, ἢ διψῇ τις, ἢ λιψουρίαν | ἔχει. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων[y]). Sophocles Oed. C. 97. οἵδε γὰρ κρινοῦσί γε, | ἢ χρή σε μέμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν[z]). Hanc constructionem apud epicos frequentem esse monent Matthiae Gramm. Gr. §. 609. aliique grammatici. Homerus Il. E. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, | ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, | ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Ibid. B. 299. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, | ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Ita recte Heynius pro εἰ ἔτεον. Horum exemplorum auctoritate adductus, vulgatam nostri loci scripturam revocavi.

481. ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,] Rom. C. θέσμι' ἀνθρώποις. Rom. A. B. D. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. In Rom. D. supra scriptum εἰς ἐμέ. Unde conjicio in aliquo cod. olim exstitisse κεῖσθ' ἔς μ' pro κεῖσθαι θέσμ'. Rom. E. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, quod admisit Matthiae. Dicitur οἱ θεσμοὶ et τὰ θεσμὰ, ut οἱ δεσμοὶ et τὰ δεσμά. Plura ejusmodi apud Porsonum vide, qui haud dubie θέσμ' ἐν ἀνθρώποις admisisset, si ἐν in tot libris reperiri scisset. Legitur θεσμὰ, eo auctore, apud Sophoclem Alexandro Fr. i. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Apud Euripidem hoc loco excepto, neque θεσμὰ neque θεσμοὶ exstat[a]). Θέσμιον habet Tro. 267. θέσμια Erechtheo Fr. i. 50.[b])

x) Euripides Or. 48. κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, | ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις, | εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευοίμῳ πετρώματι, | ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Hoc exemplo non utor. Nam ἢ, quod vulgo *an* redditur, fortasse significat *aut*. Particula εἰ antapodosin habet ἢ μὴ, quod cogitatione supplendum est, ut in verbis οὐκ οἶδα εἰ τέθνηκε, *nescio utrum mortuus sit, necne*. Quaestio de qua sententiam laturus erat populus Argivus, haec erat: πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν, | μητροκτονοῦντα. Quae ipsa sunt praeconis verba v. 884.

y) Vulgo δίψη, quod non magis Graecum est quam γλώσσῃ, quod reponebat Reiskius nostrae fabulae v. 454. Scribendum διψῇ, *sitit*. Ad λιμὸς subaudiendum πείζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.

z) Suspectas habeo particulas γὰρ et γε hoc modo positas. Malim, οἵδε γὰρ κρινοῦσιν εὖ. [Si sana est vulgata, ordo est, οἵδε γε γὰρ κρινοῦσι. *Ex Addendis.*]

a) Addo, neque θεσμὸς, nisi semel Hel. 871. Ἡγοῦ σύ μοι (malim σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 874.) φέρουσα λαμπτῆρος σέλας, θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν; | ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξαί-

484, 5. καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα | κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς,] Euripides Phoen. 1619. Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά, | ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Porsonus grammaticis obsecutus χρῴζειν scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam χροΐζει exhibet noster Heracl. 915.

[485. ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.] Tragicus Rhes. 580. Τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ εὕρομεν | τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν. *Ex Addendis.*]

487. δοκοῦσα μέν τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,] Rom. B. C. D. δοκοῦσα μέν τι. Rom. A. δοκοῦσα μέν τί, quod ambiguum est. Vide ad v. 92. Rom. E. δοκοῦσα μέν τι, τε a corr. pro το. Lasc. δοκοῦσα μέν τε. Par. D. pro var. lect. Burn. δοκοῦσα μή τι, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς; sed δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς. Noster v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι. [Item v. 565. δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν. *Ex Addendis.*] Sophocles El. 61. δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Revocandum igitur μέν. Reiskius, δοκοῦσα μέντοι πρός γε σοῦ πράξειν κακῶς, vel potius, δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς. Schol. Δοκοῦσα μέν τοι.) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον. φέρε δὴ ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ, καίτοι προσδοκῶσα τι πράξειν καλὸν, καὶ διαλεγομένη οὐδὲν (vulgo καὶ διαλεγομένη καὶ οὐδὲν) ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἂν πικροτέ-
161 ρως ἐλεγχθείης, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ. Is igitur δοκοῦσα μέν τι legisse videtur. Ego nihil melius novi, quam ut δοκοῦσα μέν τί scribatur. Τί pro οὐδὲν, ut supra v. 503. σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635.

488. ὅπως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ)] Sic Rom. C. D. E. nisi quod D. μὲν pro γὰρ habet. Rom. A. B. ὅμως ἐρωτηθεὶς sine δ'.

489, 90, 1. νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους, |

μεθα. Recte Schaeferus δεξώμεθα. Qui medium versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit.

b) Sophocles Oed. C. 583. Τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ, | ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ. Schol. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίου. γράφεται, τὰ λοίσθι' ἄρ' αἰτῇ τοῦ βίου. Hinc oritur var. lect. τὰ λοῖσθ' ἄρ' αἰτεῖ. Usurpabantur λοῖσθος et λοίσθιος, ut θεσμὰ et θέσμια. Sophocles Philocteta Fr. i. ἀλλ' ἴσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων. Euripides Hel. 1613. Οὐκ οὖν ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ;

θῦς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; | ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;] Cicero de Oratore III. 58. *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat; acutum, incitatum, crebro incidens. — Aliud miseratio ac moeror; flexibile, plenum, interruptum, flebili voce*, Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? | Domum paternamne, anne ad Peliae filias?

491, 2. *καλῶς γ' ἂν οὖν | δέξαιντό μ' οἶκοις,*] Rom. A. a corr. B. C. *καλῶς γ' ἂν εὖν.* Rom. A. ante corr. Par. A. *καλῶς τ' ἂν οὖν*, quod admisit Brunckius, cujus verba sunt: *Id est τοι, profecto. Sic membranae.* Rom. D. E. Flor. Lasc. Cott. *καλῶς τἀ νῦν* (Lasc. *ταυῦν*). Vulgatam revocavit Beckius. Noster v. 575. *Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.*

492. *ὧν πατέρα κατέκτανον.*] Vox trisyllaba *πατέρα* ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exhibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 927. *ἐλθοῦσ', ἐφ' οἵσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι.* Ibid. 1240. *Ἀχθεινὰ μέν μοι ταλλότρια πρόσωπα κακά.* Eadem sede ona *Ταλθύβιος* et *ἀλλότρια* leguntur *ἡμέτερον* Or. 60. *καὶ χάριτας* ibid. 244. *μὴ πρότερον* ibid. 487. *σὸ μέλεος* ibid. 670. *ἐκπάπυλα* Phoen. 79. Euripide antiquior Aeschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1050. *καὶ μήθ' ἁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα.* Eum. 107. *χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα.* Pers. 532. *Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λυγέα κακώματα.* Ibid. 171. *τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα.* Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. *Καπῆς γυναικὸς χάρων ἄχαριν ἐκτήσατο.* De quo versu dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 290.

494, 5. *οὔς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς | δρᾶν,*] Aldus *οὐκεχρῆν* conjunctim. Sic etiam Rom. E. Lasc. Recte Rom. A. B. C. D. *οὐκ ἐχρῆν.*

496—500. *τοιγὰρ με—μόνους.*] Hos quinque versus cum aliqua scripturae diversitate citat Herodianus *περὶ σχημάτων* apud Villoisonum Anecd. Gr. T. II. p. 90. Primos tres etiam Alexander Rhetor apud Aldum p. 58e. Utrumque indicavit Personus.

496, 7. *τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων | ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε.*] Rom. C. *Ἑλληνίδων.* Rom. A. B. Par. A. *καθ' Ἑλλάδα.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. τῶν ἑλληνίδων.* Rom. D. E. Flor. Lasc. Par. B. D. Cott. *ἀν' Ἑλλάδα*, quod admisit Porsonus. Ego vero *Ἑλληνίδων* revocavi, nec puto *ἀν' Ἑλλάδα* stare posse, nisi legatur etiam *πολλοῖς*. Ita Megara ad maritum Herc. 492. *θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλ-* 16a
λυμαι δ' ἐγώ, | ἢ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἀπηλλάγην βροτοῖς. Omnes libri, ni fallor, *πολλαῖς*. Alexander *πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλη-*

νίδων, ut vulgo. Herodianus πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλάδ', omisso ἀν' propter syllabam praecedentem, ut statuit Porsonus.

497. Herodianus ἔθηκε ἀντὶ τῶνδε. Alexander cum diversa distinctione ἔθηκας. ἀντὶ δὲ τῶνδε.

497, 8. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,] Propter duo ε concurrentia, ni fallor, θαυμαστὸν δέ σε γ' edidit Beckius. Vulgatam revocavit Porsonus, qui monet, vocalem in fine versus elidi non posse nisi longa syllaba praecedente. De hiatu vide ad v. 362.

498. Herodianus πιστὸν ut vulgo. Alexander σεμνόν.

499. εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. εἰ φεύξομαί τε, unde Porsonus εἰ φεύξομαί γε mutata distinctione. Nam superiores edd. ante haec verba plene distinguunt. Herodianus οὐ φεύξομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη. Ita saltem Villoisonus. Sed cod. Par. 2929. monente Bastio ad Gregorium p. 760. ἢ φεύξομαί σε γαῖαν ἐκβεβλημένη. Suspicor Euripidem scripsisse ἢ φεύξομαί γε.

500. φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις.] Herodianus δόμων ἔρημος.

501. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,] Rom. C. D. E. τῷ νεωστὶ νυμφίῳ. Rom. A. B. τῶν νεωστὶ νυμφίων. In A. ω utriusque genitivi subscriptum habet ι a diversa manu, ut sit τῷν νεωστὶ νυμφίων.

502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.] Omnes Rom. ἥ τ' ἔσωσά σε. Flor. ἥ τ' ἔσωσέ σε.

503—6. ὦ Ζεῦ,—σώματι;] Haec leguntur apud Clementem Alexandrinum Strom. VI. p. 747, 19. Stobaeum Tit. II. p. 30=11. Clemens Theognidea comparat v. 119. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη, | Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ. | εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε | ψυθρὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει, | τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι, | καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

503. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,] Rom. C. ὡς κίβδηλος ᾖ. Lasc. ὃς καὶ κίβδηλος ᾖ. Clemens et Stobaeus ὃς κίβδηλος ἦν. Subauditur ἄν, monente Brunckio, quem vide ad Sophoclis Oed. C. 395.

504. τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,] Lasc. ὤπασας σαφῆ. Idem προβαίη v. 877.

505, 6. ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, | οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;] Rom. C. τῶν κακῶν. Similis sententia apud tragicum nostratem: *There's no art, | to find the mind's construction in the face.*

507, 8. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, | ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.] Lasc. συμβάλωσ'. Hoc distichon legitur

apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. Schol. ἡ δυστυχία (vulgo δυστοιχία) τοῦ χοροῦ ἐστι. κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν 165
χορῶν ἠμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολις φησί· Τί χορὸς οὗτος. πλαίειν εἴπωμεν πυράμου. ἵν' ἡ κατὰ ταὐτὰ ἰαμβεῖα. Manifesto scribendum τίς χορὸς οὗτος; Sequentia corrigat qui possit. Metrum anapaesticum tetrametrum esse videtur. [Codd. pro πυράμου habent πυρανὶ supra scripto Δ, et in fine ἰαμβεῖα δύο. Iidem δυστυχία pro δυστοιχία. *Ex Addendis.*]

509. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,] Rom. A, B. D. E. ἔοικε et φῦναι. Rom. C. ἔοικεν et εἶναι. Par. A. etiam ἔοικε. Musgravius ἔοικα, non monito lectore, sed potius typographi errore, ut censent Brunckius et Porsonus. *Quod notari meretur*, inquit Porsonus, *nequis falsa elegantiae specie ludatur.* Noster supra v. 331. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι. Herodotus I. 155. οὐ πανσόμενοι οἱ Λυδοὶ, ὡς εἰκὸς, πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. Plura exempla dedi ad Heracl. 681. Mihi non liquido constat Musgravium ἔοικα edere non voluisse. Clam edidit λέκτρα pro δῶμα v. 138. μέντοι pro μέν σοι v. 532. Non igitur ex ejus silentio certum est typographo tribuendum esse ἔοικα.

510. ἀλλ' ὥστε νηὸς πεδόνὸν οἰακοστρόφον,] Rom. B. ἀλλ' ὡς γε. Monet Valckenarius ad Hipp. 1226. hunc versum Aeschyleum esse Theb. 62. σὺ δ' ὥστε νηὸς πεδόνὸς οἰακοστρόφος. Utrobique inter νηὸς et ναὸς fluctuant libri. Apud Euripidem Rom. B. C. νηὸς habent, Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Lasc. ναὸς, quod tacite admisit Brunckius. Ita vulgo legitur apud Sophoclem Ant. 715. Trach. 668. Aj. 201. 872. Phil. 216. apud Euripidem Hec. 1265. Iph. T. 1137. Tro. 681. 686. Cycl. 83. Hel. 429. 1250.

511. ἄκροισι λαίφους χρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν] Schol. Κρασπέδοις.) περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἁρμένῳ. Nostri, *with full sails.*

512. τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.] Euripides Andr. 690. ἦν δ' ὀξυθυμῇ, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία | μείζων, ἐμοὶ δὲ πέρδος ἡ προμηθία. Hesychius: Γλωσσαλγία. φλυαρία. Idem: Γλώσαργον [ἦθος]. στόμαργον, καχύγλωσσον. Ex Suida supplevi ἦθος. Utraque glossa e Lexico Tragico sumta videtur, utraque forma bona, ut κεφαλαλγὴς et κεφάλαργος. Vide Koenium ad Gregorium p. 158.

513. ἔγωγ' ἐπειδὴ καὶ λίαν πικρᾶς χάριν,] Omnes Rom. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἐγὼ δ', quod recte admisit Porsonus. Vide Sophoclem. Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Euripidem Or. 517. 539. 545. Phoen. 476. Heracl. 986.

Aristophanem Ach. 508. Eccl. 723. Si mille hujus scripturae exempla exstarent, millies ἔγωγε reposuisset Brunckius.

Ibid. Notandum καὶ λίαν, quod paullo majorem vim habet quam λίαν. Aeschylus Prom. 1029. πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὡς ὃδ' οὐ πεπλασμένος | ὁ μῦθος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Euripides Hec. 1286. Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ. Aristophanes Eq. 1228. Τὸν μόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς. Similia sunt καὶ μᾶλα et καὶ πολύ. De hoc vide ad v. 871.

164 *Ibid.* De πυργοῖς auges, amplificas, vide annotationem meam ad Heracl. 294. ὃς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.

516, 7. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est haec oratio, dum jactas, quod amor te coegerit laboribus invitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa* erit mihi *oratio percurrere, quomodo amor te coëgerit eto.* Heathius: *Νοῦς λεπτὸς non hic* mens subtilis *reddi debet, sed* animus levis. *Exprobratio enim est meritа Medeae erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 155. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostrae fabulae v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim σὲ, ut regatur ab ἠνάγκασε.* Idem: *Aeque commodum foret λόγοις, hoc fere sensu:* et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum. Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἐστὶ νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἠνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui praeter alias rationes hanc etiam explicationem proponit; καὶ σὺ μέν, φησὶ, συνοῤῥᾷς, ὅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτε ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὃς ἐστιν ἀληθὴς, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἐστί.

517, 8. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε | πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragoedia princeps ille Argonautarum?* Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. *Quid ergo? Hic amor Medeae quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse,* illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.

517. Rom. C. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε ut vulgo. Lasc. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκα-

se. In nonnullis fortasse scriptum *ὡς ἔρως ἠνάγκασε*. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. *πόνων ἀφύκτων*. Rom. A. B. D. E. Flor. (monente Valckenario ad Hipp. 1420.) Lasc. Par. A. Mag. *τόξος ἀφύκτους*, quod admisit Musgravius. *Varietatem hanc scripturae*, inquit, *commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum ἐκσῶσαι, quod genitivum postulare videtur. Vid. Herc. Fur.* 718. [716. *Ἀνόνητά γ' ἐκτενοῦσαν ἐκσῶσαι βίον.*] Scholiastae verba sunt: *ἐὰν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξος ἀφύκτους τοὺμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοὺμὸν σῶμα.* In Rom. A. supra scriptum *πόνων ἀφύκτων*. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur *ἄφυκτον οἰστὸν*, ipsa vero verba *τόξος ἀφύκτους* Hipp. 1422. exstent, habebant grammatici unde 165
scripturam mutarent, si cui minus recte dictum videbatur *πόνων ἀφύκτων ἐκσῶσαί τινα.*

518. Rom. C. *χέρας* pro *δέμας*. Eadem varietas v. 1175. ubi de scriptura dubitandi locus est.

519. *ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.*] Rom. C. *αὐτά*. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. *αὐτὸ*, quod admisit Musgravius. Schol. *Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς.*) *ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου. Non invitus legerem αὐτ' ἀθρήσομαι*, inquit Porsonus, *si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.* Naumachius v. 26. ed. Gaisford. *κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην | δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν.*

520. *ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.*] Rom. C. *ὅπῃ γὰρ ὤνησας*, addito tamen *οὖν* a correctore. Schol. *Ἐπεὶ γὰρ οὖν ὤνησεν.*) *ἔνθα γάρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει.*

Ibid. Lasc. *ὅπῃ* sine ι subscripto, quod habet Aldus, neglexerunt recentiorum nonnulli. Adverbia quae interrogativo *πῆ* respondent omnia cum diphthongo scribenda sunt. Cujusmodi sunt *ᾗ, ὅπῃ, τῇδε, ταύτῃ, ἐκείνῃ, πάντῃ, οὐδαμῇ, πανταχῇ, ἄλλῃ, ἀλλαχῇ.*

523, 4, 5. *πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς | γαῖαν ναυοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, | νόμοις τε χρῆσθαι,*] Hoc argumentum ab *ἀνδραποδόσταις* mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativae eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. *καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βου-*

λεύομαι; | προδοὺς ἀπείναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, | τὴν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶδον νόμους | Ἕλληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμνήσθην θεοῖς. Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingratam Medeam Euripides.

524. Recte δίκην ἐπίστασαι, ut μουσικὴν aut γράμματα. Legi tamen posset, si opus esset, καὶ δίκη τ' ἐπίστασαι | νόμοις τε χρῆσθαι. Noster Iph. A. 516. οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει,

525. μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.] Reiskius conjicit μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. Oblitus est πρὸς hac significatione accusativum regere, neque dici πρὸς βίας sed πρὸς βίαν. Supplendum ζῆν, διάγειν aut tale quid. Idem significat πρὸς ἰσχύος χάριν quod πρὸς ἰσχύος κράτος apud Sophoclem Phil. 594. monente Brunckio ad Ant. 50.

526. πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφήν,] Lasc. πάντες δ' ἔσ' ᾔσθοντ'.

527. καὶ δόξαν ἔσχες.] Rom. C. ἔχεις.

529. εἴη θ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: μή μοι μήτ' Ἀσιάτιδος | τυραννίδος ὄλβος εἴη, | μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, | τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Nostro loco ex sua potius quam ex Iasonis persona locutus est poëta. Quod inter ea quae exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, aeque tragico Atheniensi atque Argonautarum
166 principi convenit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poëtico referre*, proprium poëtae votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαισμοσύνην maluisset. Haec enim primo loco ponit Tyrtaeus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, | οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης· | οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, | νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· | οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, | πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· | οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, | γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· | οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Sequentia vide apud Gaisfordium Poët. Min. Gr. T. I. p. 436.

530. μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,] Rom. A. B. C. κάλλιον. Sic etiam Eustathius p. 667, 47. p. 801, 54. a Porsono indicatus. Rom. D. Flor. Put. βέλτιον. Rom. E. Par. B. D. Lasc. βέλτιστον. Recte κάλλιον, ut v. 647.

532, 3. τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων περί | ἔλεξ'.] Rom. B. C. τοσαῦτα μέν σοι. Rom. A. D. E. Lasc. τοσαῦτα μέντοι, quod tacite admisit Musgravius. Vulgatam revocavit Beckius. Porsonus iterum μέντοι, Matthiae μέν σοι.

533. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.] Noster Suppl. 427. monente Valckenario ad Phoen. 937. ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω, | ἄκου'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.

534. ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,] Id est, ἃ δὲ ὠνείδισάς μοι ἕνεκα γάμων βασιλικῶν. Vide ad εἰς ἀνανδρίαν v. 454.

535. ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,] Noster Iph. A. 406. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς. Or. 800. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, | εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; Plura Matthiae Gramm. Gr. §. 548, 5. p. 790.

536, 7. ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος, | καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν.] Σοφίας argumenta complectuntur v. 538—41. σωφροσύνης v. 542—5. φιλίας 546—54.

537. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Rom. C. D. E. ἥσυχος. Rom. A. B. Par. A. ἡσύχως. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Apud Aristophanem vulgo legitur ἔχ' ἥσυχος Plut. 127. ἔχε νυν ἥσυχος Nub. 1246. μέν' ἥσυχος Av. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba ἔχ' ἥσυχος ab Aldo omissa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως.

538. ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,] Rom. A. ante corr. μετέστη.

539. πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,] Supra v. 450. media forma ἐφέλκεται eadem fere significatione legitur.

540. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον;] Lasc. εὐψυχέστερον. Solennis error ψυχὴ pro τύχη.

541. ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;] Sic Rom. C. D. E. Male Rom. A. B. γεγὼς φυγάς. Paullo ante v. 535. σοφὸς γεγὼς in fine senarii dixit noster, κακὸς γεγὼς Or. 1617. θεὸς γεγὼς Bacch. 284.

542. οὐχ (ᾗ σὺ κνίζῃ) σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,] Rom. E. 167
ἐχθραίνων. Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. Mag. Cott. ἐχθαίρων, quod admisit Brunckius. *Jam monui ad Orest.* 292. ait Porsonus, *Tragicos semper* ἐχθαίρω, *nunquam* ἐχθραίνω *dicere.* In hac fabula omnes libri, ut videtur, σὸν ἐχθαίρων λέχος v. 680. βάξιν ἐχθαίρω σέθεν v. 1341.

543. καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,] Reiskius καινῆς τε. Etiam si abesset μὲν superiore versu, servandum esset δέ. Conferantur Medeae verba v. 475. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν, | προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.

546. ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,] Lasc. οἰκεῖμεν.

547. καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα,] Rom. E. σπανιζοίμεσθα. Rom. C. D. Lasc. σπανιζοίμεθα. Rom. A. B. σπανιζόμεσθα.

547, 8. γιγνώσκων ὅτι | πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·] Rom. B. C. E. γιγνώσκων. Rom. A. D. Lasc. γινώσκων. Vide ad v. 14.

548. Rom. C. D. E. φεύγει. Rom. A. φεύγη. Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 1. πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος (v. 209.), Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος [c]). Usitatius esset πᾶς τις—φίλων. Euripides Fragm. Inc. lxxvii. Ὦ γῆρας, οἷον ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἕτοιμος) ἀνθρώπων μολεῖν· | λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Aristophanes Vesp. 620. ἤν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, | πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων· | Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Ran. 1011. Νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν | κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 213. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 525. κἂν τοῖς ἱεροῖς | πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς | ἵστησι βροχοὺς, πάγίδας, ῥάβδους. Nolim huc referre Euripidem Suppl. 912. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, | κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις.

549. παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,] Rom. C. παῖδάς τε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. παῖδας δὲ, quod admisit Brunckius. *Istud δὲ*, inquit, *refertur ad* τὸ μὲν μέγιστον v. 546.

550, 1. σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, | εἰς ταυτὸ θείην,] De ταυτὸ vide ad Euripidis Suppl. 425. Diarii Classici T. XVI. p. 437. Licet veteres Attici ταυτὸν libentius usurpasse videantur, exstant nonnulla alterius formae exempla omni exceptione majora. Sophocles Trach. 425. Ναί. κλύειν γ' ἔφασκον, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται | δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον. Idem apud Plutarchum de Garrulitate p. 511. F. (Fragm. Inc. lxviii.) οὐ γάρ τι βουλῆς ταυτὸ καὶ δρόμου τέλος. [Euripides Bacch. 1148. τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν, | κάλλιστον οἶμαι ταυτὸ καὶ σοφώτατον | θνητοῖσιν εἶ-

c) Similis sententia apud Euripidem Herc. 303. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, | πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν. | ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι, | ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Sic Aldus. Edd. recentiores ἕν τ' ἦμαρ auctore H. Stephano. Sed ne sic quidem satis concinna est oratio. Non enim τὰ ξένων πρόσωπα sed πενήτων aut φευγόντων vitant amici. Legendum ut in Aldina, addita distinctione: ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, | ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Dativus pluralis est φεύγουσιν, vocativus φίλοι. Chorum alloquitur Megara.

ως χρῆμα τοῖσι χρωμένοις. Plura vide ad Euripidis Suppl. 123. Diarii Class. T. XVI. p. 457. *Ex Addendis.*]

551. καὶ συναρτήσας γένος,] Rom. C. συναρτήσας. Rom. A. 168 B. D. E. ξυναρτήσας. Lasc. συναννήσας. Hesychius; συναρῶν. συνάπτων. Dixit noster Oeneo Fr. i. 5. ξυνῆψε γένναν eodem sensu quo hic ξυναρτήσας γένος.

552. εὐδαιμονοίην.] Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novae Iasonis nuptiae priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturae sint, ut eorum potissimum commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Quod cum ita sit, quidni legatur εὐδαιμονοῖμεν, ut οἰκοῖμεν et σπανιζοίμεσθα? Nemo mediocriter Graece doctus plurale εὐδαιμονοῖμεν nominativo singulari ξυναρτήσας male jungi putabit. Aeschylus Eum. 141. Εὕδεις; ἀνίστω, πᾶσαν ἐκπεπτώκασ' ὕπνον, | ἐμὴν ἀθώμαθ' εἵνεκ' οὐδὲν φροιμίου ματρός. Sophocles Phil. 645. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, σπείχωμεν, ἐνδόθεν λαβὼν | ὅπως σε χρεία καὶ πόδος μᾶλλον ἔχει[d]). Aristophanes Av. 207. ἴωμεν γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, | ἕπειτ' ἀπεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, | καλοῦμεν αὐτούς. Schol. Καλοῦμεν αὐτούς· ἐν σχήματι εἴρηνεν ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ γ. *Scholiastes*, inquit Kusterus, *immerito Aristophanem reprehendit, qui procul dubio scripserat* καλοῖμ' ἄν σφωΐν, *ut habet MS. Vatic. U.* Vulgatam recte se habere ostendit Brunckius. Eodem errore εὐδαιμονοίην apud Euripidem legi suspicor quo καλοῖμ' ἄν apud Aristophanem in codice Vaticano.

Ibid. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,] Non intelligo quam vim habeant haec verba in tali argumento, quamvis recte dicatur τί γάρ μ' ἔδει παίδων apud Euripidem Suppl. 789. Vertit Portus, *tibi enim quid opus est liberis?* Barnesius, *tibi enim et aliquo modo opus est liberis.* Musgravius, *tibi enim ecquid opus est liberis?* Heathio placet Buchanani interpretatio: *liberis tuae tibi | haud opus est aliis: mihi vero utile est | consulere natis per futura pignora*[e]). Quem sensum, absurdum quidem illum, at a Medeae placendae proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, σοί τε γὰρ παίδων ἄλις potius dixisset. Ita ipse supra v. 545. ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι. Admetus etiam Alc. 555. ἄλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὕπνων εὔχομαι | θεοῖς

d) Quae ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, ἧλιον μαρτυρόμεσθα θεὸν' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι, similibusque, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

e) Sequor Heathium, qui H. Stephanum secutus videtur. Vitiosum et *haud opus est aliis*, sed utrius culpa ita legatur, typographine an ipsius Buchanani, non hujus loci est scisciture.

γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ἐνήμεθα. Brunckius edidit σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ, *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci.* Hic igitur aeque ac Heathius suppleudum putat ἄλλων, licet diverso sensu. Scribi etiam posse censet, σοί τε γὰρ, παῖσίν τε σοῖς, | ἐμοί τε λύει. Porsonus interrogativum τί tacite revocavit, Matthiae indefinitum τι. Ad emendationem confugiendum videtur. Praeter sententiae difficultatem, suspectum habeo dativum σοί. Accusativum plerumque usurpavit tragici. Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως | 169 ὄχῳ τρόπῳ τῷδ' ἐκπλαθῆναι τύχης. Vide Valckenarium ad Hipp. 25. Porsonum ad Or. 659.[f]) Brunckii conjecturà παισὶν τε σοῖς nihil omnino valet. Vide an legendum, σοί τε γὰρ παίδων μέλει, *nam et tibi curae sunt liberi.* Nostri *for both your have the interest of your children at heart, and I etc.* Facile confundantur μέλει et με δεῖ, με δεῖ et τί δεῖ. Edd. plerumque μέλει pro με δεῖ habent Hel. 1440. με δεῖ pro τί δεῖ Iph. A. 1144. Haec ratio si minus placet, nullam aliam novi. Aeschylus Eum. 94. Εὕδουσ' ἄν, ὦ, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ; His etiam corruptum videtur τί δεῖ.

553, 4. ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις | τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.] Λύει pro λυσιτελεῖ, de quo praeter alios dixit Brunckius ad Sophoclis El. 1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, | βάξιν παλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν. Ubi scribendum suspicor ἡμῖν[g]). Dativum habet noster Hipp. 441. οὔτ' ἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, | ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών. Alc. 650. φημὶ τοιούτους γάμους | λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. Hesychius: Λύει. λυσιτελεῖ, ἢ ὠφελεῖ. Alterum

f) Praeter nostrum locum, verba ἓν δεῖ μόνον μοι ex Euripidis Suppl. 594. attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed non animadvertit vir doctus, δεῖ in hac loquendi ratione non esse verbum impersonale, quod si usurpasset poëta, genitivum ἑνὸς μόνου posuisset, ut Iph. T. 1052. Ἑνὸς μόνου δεῖ, τἄσθ' συγχρύψαι τάδε. Tantum abest ut dativo offendar in verbis ἓν δεῖ μόνον μοι, ut vix putem Graecum esse ἓν δεῖ μόνον με. Hoc exemplo omisso, citare poterat Euripidem Aeolo Fragm. iii. 5. ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ μέγαλα βουλεύοντας εὖ. Nisi forte legendum πόλιν. Dativum sine controversia habet Aeschylus Ag. 857. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων πειστέον. (Hoc exemplum attulit Matthiae.) Sophocles El. 612. Ποίας δέ μου δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος; Aristophanes Nub. Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτῶν. Non igitur suspectum habeo σοὶ δεῖ quia vitiosum est, sed tantum quia longe usitatior apud Atticos poëtas altera constructio.

g) Idem Aj. 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, | ταῖς σαῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ; Suidas v. Ποῖ habet με. Nempe fuerunt qui non probarent μοι ante ἀρήξαντα. Simili ratione propter accusativum λαβόντε invectum puto ἡμᾶς. Hinc etiam Lasc. σὲ δὲ Med. 796.

exemplum praebet nostra fabula v. 1081. Tertium citant viri docti v. 1329. Sed ejus loci ratio diversa videtur.

555, 6, 7. *οὐδ' ἂν σὺ——νομίζετε.*] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 453=310.

555. *οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ νικῶν λέγος.*] Rom. C. Mag. *νικᾷς.* Eadem varietas v. 586.

556, 7. *ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεν, ὥστ' ὀρθουμένης | εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.*] Plenius *εἰς τοσοῦτον μωρίας*, ni fallor, ut v. 565. Quod hic perstringit Jason, defendit Menelaus Andr. 372. *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεινὸν' ἂν πάσχοι γυνή· | ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσα', ἁμαρτάνει βίου.*

559, 60. *τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα | τίθεσθε.*] *Scribi etiam ab Euripide potuit ἡγεῖσθε*, ait Valckenarius Diatrib. p. 8. qui haec promiscue usurpata monet. [Neophron, cujus verba plenius ad v. 1024. apponam: *πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι. Ex Addendis.*]

560, 1. *χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς | παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.*] Eandem sententiam pluribus verbis expressit noster Hipp. 616. *Ὦ Ζεῦ, τί δὴ, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, | γυναῖκας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; | εἰ γὰρ βρότειον* 170 *ἤθελες σπεῖραι γένος, | οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε, | ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς | ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, | παίδων πρίασθαι σπέρμα τοῦ τεκμήματος | τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι | ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.*

560. Rom. B. C. D. E. *χρῆν.* Rom. A. *χρὴ* supra scripto *ἐχρῆν.* Hi omnes *γάρ.* Porsonus *γ' ἄρ'*, quod *γνωμικώτερον* appellat. Matthiae *χρῆν γὰρ*, ut vulgo. Vide ad v. 121. *τὸ γὰρ εὐθύεσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν | κρεῖσσον.* Ita noster Phoen. 1596. *πέμπει δέ με | μαστὸν πεθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν, | οὓς σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν | ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα, | ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι | δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην* h). Hipp. 252. *πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος. | χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους | φιλίας ὄνητοὺς ἀναπείρασθαι.*

h) Sic Aldus. Porsonus in annotatione: *ἀλλὰ δουλεύσοντά με | μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.* Sed *δαίμων* in paucis, *μοῖρ'* in nullo codice repertum est. Plerique aut *Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην* habent, aut aliquid ei scripturae a librariis metri causa suffectum. Nequeo non suspicari, nomen proprium *Πόλυβον* in alius cujuspiam accusativi locum irrepsisse. Si scripsit Euripides *τύραννον*, ejusdem erroris exemplum erit *Πόλυβον* cujus *Μηδείας* Med. 57. aut *Πολίδην* Or. 1535. Legendum fortasse: *ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μὲ* (sic membr.) | *τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην· | κτανών τ'* (vulgo *κτανεὶν δ'*) *ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ, | εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαπάγου λέχος.*

862. *οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.*] Rom. C. Mag. *οὕτως δ'*. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *γ' οὕτως*, quod admisit Brunckius. Haec scripturae diversitas suspicionem excitat, Euripidem scripsisse *οὕτως* sine *δὲ* et *καί*. Sed apud Sophoclem legitur Oed. C. 1533. *χοὔτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν*. Ant. 250. *χοὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά*.

864. *ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,*] Rom. C. *λέγω*. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. D. Put. *ἐρῶ*, quod tacite admisit Brunckius. Lasc. etiam *περὰ γνώμην*. *Quae non est varia lectio*, inquit Porsonus, *sed merus error, ut ex accentu liquet.*

[566. *Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.*] Aeschylus Pers. 345. *Ἡ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι | ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα*. Euripides Phoen. 704. *Ἡ πολλ' ἐπῃλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ | Ἐτεόκλεες*. Hel. 771. *Ἡ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐνὶ λόγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ*. Incertus Rhes. 915. *Ἡ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς Ἅιδου μολών, | Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἤψω φρενός*. Plato Polit. 257. A. *Ἡ πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, ὦ Θεόδωρε, ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου. Ex Addendis.*]

Ibid. Διάφορος genitivo conjungi docet Matthiae Gramm. Gr. §. 344. Ita noster Iph. A. 402. *Οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων | μύθων. καλῶς δ' ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων*. Notandum igitur *πολλοῖς διάφορος*, cujus constructionis alterum exemplum in promtu non habeo.

569, 70. *γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν, | τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.*] Reiskius *γλώσσην γὰρ ἀσκῶν*. Infeliciter sane. Nam *γλώσσην* barbarum est, *ἀσκῶν περιστελεῖν* aeque soloecum ac *μανθάνων λέξειν*. Vix opus est ut moneam *αὐχῶν* hic pro *δοκῶν* accipiendum esse, ut apud Euripidem Heracl. 852. *πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγὴν θ' ὁμοῦ*[1]*)*; Exempla passim occurrunt. Huc spectant scholiastae verba quinquaginta versuum intervallo a praecedentibus separata: *τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. αὐχῶ παρυκρύπτειν. πανουργεῖ.*
171 *τολμᾷ.* Legendum: ****τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος, αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ*. Male *παρακρύπτειν*. *Περιστελεῖν* enim *κοσμήσειν* significat.

1) Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, *πόσον τιναγμόν*. Fallitur. E. quidem *πόσον τιναγμόν* habet, sed G. totidem literis *πόσον τινα στεναγμόν*. Nec nisi in accentu disse cit Rom. C. qui *ποσόν τινα στεναγμὸν* habet.

571, 2. *ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἐμὲ εὐσχήμων γένῃ, | λέγειν τε δεινός.*] Schol. *Εὐσχήμων φαίνῃ.*) *ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμέ. τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. An legebat φανῇς*, inquit Porsonus. Contrario errore *γένῃ* pro *φανῇ* v. 587. habet grammaticus. Hic addit: *τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ Ἀττικοὺς παραπέμπεται.* Scribendum igitur *μή νυν.*

572. *ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.*] Sic Rom. C. *οὖν* in litura scripto. Fortasse legebatur in eo quod nunc legitur in Flor. *ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος.* Rom. A. *ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος.* Rom. B. *ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος.* Rom. D. E. *ἓν γάρ σε κτενεῖ* (D. *τεκνεῖ*) *ἔπος.* Par. B. D. *ἓν γὰρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος.* Lasc. Par. A. E. Mag. Put. *ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.* Aut nihil mutandum censet Musgravius, aut legendum, *ἓν γὰρ ἓν κτενεῖ σ' ἔπος.* Brunckius *ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος* edidit. Compositum *ἐκτείνειν* Graecis ignotum fuisse monet Porsonus. Ipse edidit *ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος*, consentiente praeter codices Eustathio p. 672, 60. qui *ἐκτενεῖ* explicat *ἐκπαθην ῥίψει*, Metaphora est a palaestra ducta, ut *ἔχεσθαι μέσος* aliaeque. Eustathium a codd. suis deceptum, recte autem vulgo legi *ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος*, censet Valckenarius Diatrib. p. 152. cui codicum lectiones ignotas fuisse monet Porsonus. Magna scripturae diversitas quae in illis conspicitur, librariorum inscitiae tribuenda est. Futurum *ἐκτενεῖ* ex *ἐκ* et *τενεῖ* compositum est. Ita noster Bacch. 829. *Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.* Hoc cum nescirent librarii nonnulli, scirent autem futurum indicativi augmentum non recipere, *κτενεῖ* pro *ἐκτενεῖ* reposuerunt. Alii de metro magis solliciti syllabam quae exciderat variis modis supplere conati sunt.

575, 4. *χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντι με | γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.*] Rom. C. *πείσαντί με.* Rom. A. B. E. Lasc. Mag. Burn. Scaliger, *πείσαντά με*, quod exhibent omnes edd. recentiores ante Porsonum, qui dedit *πεισαντ' ἐμέ.*

575. *Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,*] Rom. A. B. D. E. Par. A. *καλῶς γ' ἂν οὖν.* Rom. C. Flor. *καλῶς γὰρ οὖν.* Deinde Rom. C. *μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ.* Rom. D. *σοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ.* Rom. A. B. Flor. Par. A. *σὺ τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ*, quod admisit Brunckius. Rom. E. Lasc. Par. B. D. *τῷδ' ἐξυπηρέτεις* (Lasc. *ἐξυπηρέτης*) *λόγῳ*, quod admisit Porsonus. Matthiae ut Aldus.

578, 9. *Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος | πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.*] Reiskius *πρὸς γῆρυν οὐκ εὔδοξον, in famam non gloriosam.* Sed *γῆρυς famam* non significare monet Musgravius. Schol. *οἷον, ἀδόξιαν ἡγοῦ τὸ μέχρι γήρως βαρβάρῳ*

συνοικῆσαι. Idem paullo ante: Οὐ τοῦτο ὃ εἶχεν.) ἀντὶ τοῦ, οὐ ταύτην ἔχων τὴν διάνοιαν ἔγημας.

580, 1. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα | γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·] Usitatior constructio esset γήμαντά
172 με. Οἶδα enim participium plerumque adsciscit, quod post alios monuit Matthiae Gramm. Gr. §. 547. 2. p. 788. Exempla praebet haec fabula οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας v. 210. οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων v. 805. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα v. 977. Infinitivum habet Aeschylus Pers. 173. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσειν | μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ [k]). Ibid. 337. Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους | ναυσὶν κρατῆσαι. Ibid. 431. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ | πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Ibid. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Nam μεσοῦν pro infinitivo quam pro participio accipere malo. Euripides Iph. A. 1005. ὡς ἕν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. Tro. 916. ἐγὼ δ' ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sic etiam ἐπίσταμαι apud Sophoclem Ant. 1092. ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ | τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, | μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν. Idem El. 616. Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν, | κεἰ μὴ δοκῶ σοι [l]).

581. Vereor ut dici possit γῆμαι λέκτρα βασιλέως eodem sensu quo dicitur παῖδα γῆμαι βασιλέως v. 541. Apud tragicos λέκτρα βασιλέως aut regem aut regis uxorem significat, nunquam regis filiam. Dicit Menelaus apud Euripidem Hel. 790. Ἦ γὰρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη; Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Majoris momenti sunt ejus verba ibid. 644. ἔχω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας τε [m]). Si Helena re-

k) Vulgo μή σε δὶς φράσαι. Similis sententia apud Euripidem Hel. 341. Θέλουσαν οὔ με δὶς (vulgo οὐ μόλις) καλεῖς.

l) Idem Phil. 1329. καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν | νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος | ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Ita vulgo. Schaeferus Meletem. Crit. p. 86. μήποτ' ἂν τυχεῖν, nescio an melius quam μήποτ' ἂν τυχὼν, quae mea conjectura est Mus. Crit. Cant. T. I. p. 476.

m) Hoc exemplum attulit Reisigius p. 280. Euripidis versus ab eo post alios tentati ita fere constituendi mihi videntur: ΕΑ. Γίγηθα. κρατὶ δ' ὀρθίας ἐθείρας | ἀνεκτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω. περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἀδυνὰν, | ὦ πόσις, ὡς λάβω. | ΜΕ. Ὦ φιλτάτα πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην. | ἔχω τὰ τᾶς Διός τε λέκτρα Λήδας θ', | ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπω | λοι ξυνομαίμονές τ' ὤλβισαν, ὤλβισαν | τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ, | πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. | τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγεν πάλιν | χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.

cte dicitur τὰ τοῦ *Διὸς λέκτρα*, quidni Creontis filia *λέκτρα βασιλέως* dicatur? Sed vix quemquam esse arbitror, cui non magis placeat Schaeferi emendatio τὰ τῆς *Διὸς λέκτρα*. Objici potest etiam quod dixit Sophocles Trach. 793. τὸ *δυσπάρευτον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον | οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου*. Si Hercules τὸν *Οἰνέως γάμον κατακτήσασθαι* dicitur, erunt fortasse quibus Jason *γῆμαι παῖδα βασιλέως* recte dici videatur. Respondeo, *γάμον* hic *πῆδος* sive *affinitatem* significare, quo sensu non reperitur *λέκτρον*, *λέχος* aut *εὐνή*. Si *Οἰνέως λέχος* dixisset Sophocles, temere *λέκτρα βασιλέως* me sollicitasse faterer. Si per metrum licuisset, libenter reposuissem *λέκτρα βασιλίδος* aut *λέκτρα βασιλείας*. Cum neutrum horum versus admittat, reposui *λέκτρα βασιλέων*. Singulare *βασιλεὺς regem* semper significat, plurale *βασιλῆς* interdum *reginam*. Noster Tro. 99. *οὐκέτι Τροία | τά-* 175
δε, καὶ βασιλῆς ἐσμεν Τροίας. Hecuba de sua fortuna loquitur. Simili ratione dativus pluralis *δεσπόταις herae* significat v. 805. ubi *δεσποίνῃ* metro, *δεσποίναις* vero et metro et sententiae adversaretur. Vide ad *σοφοὶ* v. 379. Porro *λέκτρα βασιλέων*, etiam si Creontis filia recte diceretur *λέκτρα βασιλέως*, nihilo deterius esset. Dixit Jason v. 443. *κἀγὼ μὲν οὐκ βασιλέων θυμουμένων | ὀργὰς ἀφῆρουν*. Medea v. 683. *Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡρέσθη λαβεῖν*. Plerique libri *λέκτρα τυράννων* v. 138. [u]).

582, 3, 4. *ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων | σὲ, καὶ τέκνωσι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους | φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.*] Rom. A. (qui ante corr. *ἁμοσπόροις* habet) B. C. E. Flor. Lasc Par. omnes, Mag. *φῦσαι*, quod admisit Musgravius.

585, 6. *Μή μοι γένοιτο—φρένα.*] Hoc distichon legitur apud Stobaeum Tit. XCIII. p. 507=377. Priorem versum citat Plutarchus de Liberis Educandis p. 25. B. Scholiastes Aphthonii apud Aldum p. 8. l. antepenult.

585. *Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.*] Grotius apud Stobaeum *πικρὸς* edidit. Sic etiam cod. Vossianus, monente Gaisfordio. Codex Par. quo usus est Brunckius, *λυπρὸς* exhibet, ut vulgo. Consentiunt Plutarchus et scholiastes Aphthonii. Schol. Eurip. *Λυπρὸς εὐδαίμων.*) *ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἔλλειψιν τοῦ η, ὡς καὶ τὸ δοῦλος δύηλος ὢν παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν ταλαιπωρίαν.* Idem paullo post integrum versum citat ut vulgo legitur.

u) Euripides Iph. A. 582. *τίς ἀδελφὸς εἶ; τεῶν κέκρησαι; λέκτρ' ἐρᾷς χρηστὰ λαβεῖν;* Heathius *λέκτρα χρήσ' ἐρᾷς λαβεῖν*, quod admisit Matthiae. Olim emendavi *λέκτρ'. ἐρᾷς χρηστῆς λαβεῖν.* Ita Noster Fragm. Inc. olvii. 2. *ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν.* Nunc malo *χρηστῶν* propter plurale *λέκτρα*.

586. *μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.*] Rom. C. E. *κνίζοι.* Rom. A. B. D. Mag. *κνίζει.* Sic etiam Stobaei ed. Trincavelliana et cod. Vossianus. Euripides Erechtheo Fr. i. 30. *ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη τέκνα, | ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι, | μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.* Aliter Tro. 384. *σιγᾶν ἄμεινον ταῖσδε χρὰ, μηδὲ μοῦσά μοι | γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά.*

587. *Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ;*] Aldus, *οἶσθ' ὡς με τεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ.* Paullo melius Lasc. *οἶσθ' ὡς με τεύξῃ.* Interpres Latinus apud H. Stephanum, *Scis quomodo me potiaris?* Canterus *οἶσθ' ὡς μετεύξῃ.* Voluit *οἶσθ' ὡς μετεύξῃ,* sed accentum mediae vocis delere oblitus est. Portus ab interprete Latino deceptus Aldinam scripturam revocavit. Vertit, *Scisne quomodo mei compos fies, et sapientior videberis.* Tandem Barnesius e schol. *οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, scisne quomodo preces contrarias facias.* Scholiastae verba sunt: *Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ.) τοῦτο κατὰ ἐρώτησιν. οἶσθα, φησὶν, ὡς σε ἔδει μετεύξασθαι* (ed. Ven. *με τεύξασθαι*), *ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσθαι. νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας. ὥστε τὰ χρήσιμά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένῃ* (sic). *Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.) μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχήν. εἰ*
174 *θέλεις, φησὶ, σοφωτέραν εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι.* Atticam secundae personae formam *μετεύξει* reposuit Porsonus. Sed ne haec quidem scriptura ex omni parte sana est. Nemo enim ignorat Attice non dici *οἶσθ' ὡς ποιήσεις* sed *οἶσθ' ὡς ποίησον.* Sophocles Oed. T. 543. *Οἶσθ' ὡς πόλησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων | ὧδ' ἀντάκουσον, κἄπα κρῖν' αὐτὸς μαθών.* Schol. *ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός.* Hujus Atticismi exempla, quotquot apud Atticos poëtas repereram, in mea annotatione ad haec verba indicavi. Praeter grammaticos a me allegatos, dixerunt de ea constructione Hermannus ad Vigerum n. 145. Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 4. Legendum igitur *οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ)*; *διὰ μέσου* sunt verba *καὶ σοφωτέρα φανεῖ.* Ita noster Tro. 721. *ἀλλ' ὡς γενέσθω (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). | μήτ' ἀνέχου τοῦδ' (εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς), | μήτε, σθένουσα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει.*

588, 9. *τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ, | μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.*] Reiskius *φαίνεσθαι* et *δοκεῖν. Pendent hi infinitivi,* ait, *a μετεύξῃ,* optabis. Scholiastae verba, quae modo attuli, huic conjecturae, quae Musgravio placet, favere videntur. Sed praestat vulgata. Nullum hujus Atticismi exemplum novi, in quo prior imperativus, qui hic est *μέτευξαι,* aut statim, aut nonnullis verbis interpositis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic *φαινέσθω* et *δόκει,* sibi

subjectum non habeat. Etiam si secus esset, praestarent φαινέσθω et δόκει. Fallitur scholiastes, cum dicit horum verborum sensum esse, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὔξαι μηδέποτε τὸ χρηστὸν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Imo, μετάθου ταύτην τὴν εὐχὴν, καὶ μήποτε λυπρὰ νόμιζε τὰ χρηστά.

590. Τῦρε, ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ,] Lasc. ἐπεὶ δὴ σοί μέν ἐστι. Rom. A. ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Sic etiam Porsonus.

591. ἐγὼ δ' ἔρημος τῇνδε φευξοῦμαι χθόνα.] Notandum φευξοῦμαι praeter necessitatem usurpatum, secus ac φευξούμεθα v. 555. Similiter φευξεῖσθε Bacch. 797.

593. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ἆρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

595. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.] Vertit Buchananus, a quo non dissentiunt ceteri interpretes, *Et execratur vestra me invicem domus.* Mihi vero active sumendum videtur ἀραία. Ita noster Iph. T. 774. πόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, | ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς | ἀφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, | ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Oed. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς βίψων ἐαυτὸν, οὐδ' ἔτι | μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ηὐράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, | καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρύς.

596. Ὡς οὐ πρωνοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phoen. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν. Olim Ἴσθι in principio addebatur, inquit Barnesius, *ex glossa*, ut puto, in textum irrepens. Illud ἴσθι in Hervagiana secunda primum legitur. Eadem particulae significatio ibid. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. Ὡς τῆσδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. Ὡς τήνδ' ἀπαίξεις οὖποτ' ἐξ ἐμῆς χερός. [Iph. A. 1367. ΑΧ. Ἀντέχου θυγατρός. ΚΛ. Ὡς τῆσδ' (vulgo τοῦδ') οὔνεκ' οὐ σφαγήσεται. Hel. 837. Ὡς οὐκ ἄχρωτα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν. *Ex Addendis.*] Sophocles Oed. C. 861. Ὡς τοῦτο νῦν πεπραξεται, | ἢν μή μ' ἐ πραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ. Aj. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. Ὡς (vulgo ὥσθ') οὗτος Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

Ibid. Schol. Οὐ πρωνοῦμαι.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποπρωνοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σέ, μαθήσῃ δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρωνοῦμαι *litigabo* significat, ut recte a Portо aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ | κοινῇ ξυνέβημεν, καθέρμεθα Φειδιππίδην.

597, 8. ἀλλ' εἴτε βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ | προσωφέλημα

χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,] Rom. A. a corr. B. C. *ἀλλ' εἶτε*. Rom. A. ante corr. D. E. *ἀλλ' εἴτε*.

597. Lasc. *βούλῃ*. Item v. 838.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Par. B. D. Cott. *σαυτῆς φυγῆ*. Sie etiam ex conjectura Scaliger et Duportus. Admisit hanc scripturam Barnesius. Vulgatam *σαυτῇ φυγῇ* recte se habere putat Reiskius, qui vertit, *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugae.* Quo sensu defendi fortasse posset *φυγῇ*, sed praestat *φυγῆς*, quod Reiskio in mentem non venisse miror. Lasc. Par. E. Mag. Put. *σαυτῇ φυγῆς*, quod admisit Musgravius.

598. Rom. A. ante corr. *προσωφέλιμα*.

599. *λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερί*,] Noster Phoen. 975. *αὐτὸς δ' (ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ) θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.* Heracl. 502. *ἐγὼ γὰρ αὐτῇ, πρὶν πελευσθῆναι. γέρον, | θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.* Priore loco Aldus *ἕτοιμός εἰμι* edendo versum uno pede longiorem reddidit. Neque defuerunt qui *θνήσκειν* magis quam *εἰμὶ* delendum censerent. Praeter Valckenarium, consulendus de hac ellipsi Matthiae Gramm. Gr. §. 505. cum scriptoribus ab eo indicatis. Euripides *εἰδέναι πρόθυμος* dixit Hel. 1539.

600. *ξένοις τε πέμπειν σύμβολ'*,] Schol. *οἱ ἐπιξενούμενοι τισίν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατέλιμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ θέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ· Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως. ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος.* Ed. Ven. *ἐπιξενῶσθαι* et *ἀνενεοῦντο*. Eubuli verba sic corrigit Reisigius p. 278. *τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα | ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερ εἰς τὰ σύμβολα;* Malim *ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα.* Aristophanes Vesp. 1102. *ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια.* De hospitali tessera dixit Samuel Petitus Miscell. I. 1. a Barnesio allegatus.

Ibid. οἳ θράσουσί σ' εὖ.] Rom. C. a corr. E. *οἳ θράσουσί σ' εὖ*. Rom. C. ante corr. *οἳ θράσουσ' εὖ*. Rom. A. B. *οἱ θράσουσιν εὖ*.

602. *λήξασα δ' ὀργῆς, περδανεῖς ἀμείνονα*.] Omnes Rom. *ἀμείνονα*. Par. [illegible] *οὐ μείονα*.

176 603, 4. *Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν, | οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηθ' ἡμῖν δίδου.*] Reiskius *οὐδ' αὖ τι δεξαίμεσθα*, nescio quo consilio. Deinde Rom. C. *μὴ δ' ἡμῖν δίδου*. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *μήθ' ἡμῖν δίδου*, quod admisit Brunckius.

605. *κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει*.] Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 12. *ἔτι Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μη-*

θείᾳ εἰπόντος; Καιτοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ ἐκεῖνό φησι τὸ ἰαμβεῖον (v. 666.), Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Rectius scholiastes, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, ut vulgo apud Sophoclem. Hinc liquet Euripidis Medeam Sophoclis Ajace antiquiorem esse, Porphyrii saltem sententia, modo sua a Porphyrio acceperit Clemens.

608, 9. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει ταγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ | φίλους ἀπωθεῖ.] Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδείᾳ. Perpetua in his formis confusio [x]).

609. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.] Flor. ἀλγυνεῖ, monente Valckenario ad Phoen. 576. Simile est ἐκπεσεῖ, quod habet Rom. C. v. 438. Recte quidem, sed non consulto, nisi consulto ξυνοικεῖ pro ξυνοικῇ quatuor Romani v. 237.

612, 3. νύμφευ'. ἴσως γὰρ (σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.] Lasc. ἴίως et τοσοῦτον, duabus literis transpositis.

612. Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γὰρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, | βλέψαι ποιήσας. Comicum ad nostrum locum respexisse putat Valckenarius ad Phoen. 615.

614, 5, 6. Ἕρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν | ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, | οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν.] Revocavi Porsoni emendationem παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, quam celato lectore repudiarat Matthiae. Ita noster v. 414. οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας | ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν | Φοῖβος ἀγητῶρ μελέων. Sophocles Oed. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ | προσθήσεις τάσδ' ἀράς. Plura exempla dedit Porsonus.

616, 7. εἰ δ' ἄλις ἔλθοι | Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.] Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλά γ' ἡδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω. [Hesychius: Ἄλις. ἱκανῶς, πληρέστον (sic cod. mendose), αὐταρκές. ἔτι καὶ με-

x) Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quae passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duae horum substantivorum formae. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναίδεια, ut βασίλεια, regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum praepostera metri cura ἀναιδείην ἐκπεμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, regnum, quae non magis legitima est quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιμμένε apud Homerum, ἀναιδίη κατοπάζῃ apud Hesiodum, ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ης ὑπεροπλίηος aliisque sexcentis syllabae brevis inter duas longas inclusae exemplis.

τρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι. Scilicet v. 909. ἀλλ' ἔμπας ἔχερε κακὸν ἄλις. *Ex Addendis.*]

Ibid. Rom. A. B. C. E. οὕτως. Quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus adverbii quae numeri ἕξ aut praepositionis ἐξ. Sed v. 459 omnes libri ἔχει γὰρ οὕτω ante distinctionem.

277 618, 9, 20. μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων | τόξων ἐφῆις, ἰμέρῳ | χρίσασ', ἄφυκτον ὀϊστόν.] Aliter vulgo distributi sunt hi versus, quorum primus iambelegus est prima syllaba mutilus. Similis est v. 405. καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Confer etiam hujus fabulae v. 408. 807. Alc. 592. 595. Idem metrum versus 617. nisi quod ille syllaba longior est. Utrumque eodem ordine exhibet Aeschylus Prom. 525. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων | θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. | μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις | θοίναις ποτινισσομένα | βουφόνους, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς | ἄσβεστον πόρον. Verbis βουφόνους—πόρον respondet in antistropho versus ejus metri de quo nunc agitur, μυρίοις μόχθοις διαναιόμενον. Χρυσέων anapaestus est hic et infra v. 948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν. Cui respondet v. 955. νεοτέραις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. Apud tragicos saepe legitur χρύσεος prima correpta. Primus hoc observavit Hermannus, quem vide Elem. Doctr. Metr. p. 44. Exempla praebent Sophocles Oed. T. 158. 188. Ant. 103. Euripides Iph. A. 1051. Iph. T. 1253. Tro. 520. 856. (ubi χρύσεος in κρόκεος metri caussa mutavit Barnesius) Bacch. 373. y) Heracl. 916. Herc. 351. 596. El. 192.

618. Schol. Μὴ δέποτ' ὦ δέσποινα.) τὸ ἐξῆς, μηδέποτε, ὦ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίεις ἄφυκτον ὀϊστὸν, ἱμέρῳ χρίσασα. μὴ ποιήσῃς τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμέ, ὦ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν. Lasc. etiam μηδέποτ', qui mox χρίσασθ' pro χρίσασ'. Observent autem tirones, Euripidem arcum ac sagittas Veneri tribuisse.

619. Rom. A. B. Schol. Eustathius p. 568, 24. ἐφῆις. Rom. C. E. Par. A. B. D. Put. Burn. ἐφείης, quod ex Porti conjectura reposuit Barnesius. Sic etiam H. Stephanus.

620. Ὀϊστὸν *in scansione ut* οἰστὸν *legendum*, inquit Barnesius. Similia monet ad Andr. 1154. ὀϊστοὶ, μεσάγκυλ', ἕκλυτοί τ' ἀμφώβολοι. *Sed ad Herc. F.* 196. *audacior factus*, inquit

y) Vulgo, ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν | χρύσεα πτέρυγα φέρουσ. Barnesius χρύσεα πτερὰ ex conjectura reposuit. Musgravius aut κρύφια πτερὰ aut κρυφίων πτύχα legendum censet. Matthiae χρυσέαν πτέρυγα dedit. Quae scriptura nec metro nec sententiae satisfacit. Quis enim unquam aureas alas Proserpinae tribuit? Si legatur χρύσεα σώματα φέρουσ, utrique satisfactum erit.

Porsonus, *bene edidit μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς.* Moeris p. 275. *Οἰστὸς, διαυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς.* Photius: *Οἰστὸς διαυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι βέλος.* Similia sunt *οἷς, οἰζυρὸς, Οἰλεὺς* et alia, de quibus Piersonus ad Moerin. Porsonus nostro loco dedit *οἰστόν.*

621, 2. *Στέργει δέ με σωφροσύνα, | δώρημα κάλλιστον θεῶν.*] Haec verba habet Stobaeus Tit. V. p. 63=37. Rom. C. E. *στέργει.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Mag. Stobaeus, Scaliger, *στέργοι*, quod admisit Musgravius.

623, 4, 5. *μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀπόρεστά τε νείκη, | θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις, | προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.*] Reiskius, *προσβάλοις μ'* (id est, *μοι*), *ὦ δεινὰ Κύπρις.* Melior scriptura esset *προσβάλοι μοι δεινὰ Κύπρις.* Sed utraque metro repugnat. Rom. C. *προσβάλοιμι.* Rom. A. B. E. Par. B. D. Put. Cott. *προσβάλοι.* Lasc. *προσβάλλοι.* Hi omnes δ' omittunt. Recte igitur Porsonus *προσβάλοι δεινὰ Κύπρις.* 178

625, 6. *ἀπολέμους | εὐνὰς σεβίζουσ',*] Schol. *Ἀπτολέμους.*) *ἐν τῷ εἶναι, ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα.* Rom. D. *ἀπολέμους εὐνάς.* Rom. C. *ἀπτολέμους εὐνάς.* Rom. A. ante corr. *ἀπολέμους δ' εὐνάς.* Rom. A. a corr. B. Lasc. *ἀπτολέμους δ' εὐνὰς*, quod admisit Porsonus. Rom. E. *ἀπτολέμους ὁρμάς* (sic). *Aptius forsan metra congruerent*, inquit Porsonus, *si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνάς.* Scilicet ut cretico *χρυσέων* respondeat paeon quartus *ἀπολέμους.* Sed *χρυσέων* anapaestum esse monui. Non opus igitur ut *ἀλλ'* metri caussa addatur.

626. Omnes Rom. *σεβίζουσα* sine elisione.

626, 7. *ὀξύφρων | κρίνει λέχη γυναικῶν.*] Schol. *κρῖναι.* Edd. recentiores ante Barnesium *κρίναι.* Barnesius et sequentes omnes ante Porsonum *κρῖναι.* Reiskius *κρίνειν. Nam in vett. edd. est κρίνει*, inquit. Vertit Buchananus, *parata prompte expendere | lecti jugalis crimina.* Is igitur aut *κρῖναι* aut *κρίνειν* legendum putabat. Scaliger etiam *κρῖναι.* Buchanani interpretationem probat Heathius. Musgravius in Supplemento *ὄλψαι, rejicere, repudiare*, legendum suspicatur. Sed Rom. et Par. omnes, Flor. Lasc. Mag. Burn. *κρίνοι*, quod admisit Porsonus. Sententiam verborum *κρίνοι λέχη γυναικῶν* recte dedisse videtur Buchananus. Sed *ὀξύφρων*, quod ille *parata* vertit, idem valet quod *ὀξύθυμος* v. 513.

628. *Ὦ πάτρις, ὦ δώματ' ἐμόν,*] Omnes Rom. *ὦ δῶμα* pro *ὦ δώματ' ἐμόν.*

629—32. *μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν, | τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα | δυσπέρατον αἰῶν' | οἰκτροτάτων ἀχέων.*] Reiskius *ἐν* (vel *σὺν*) *ἀμηχανίαις*, ut constructio sit, *ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων.* Doricam formam *ἀμαχανίας* de meo reposui.

631. Lasc. δυσπέραστον. Vitiosus est aut hic versus aut antistrophicus 640. ᾤκτειρε παθοῦσαν [z]).

632. Musgravius in Annotatione οἰκτρότατον ἀχέων, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavi. Vide ad v. 641.

633, 4, 5. θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, | ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσα|σα.] Sic Rom. A. ante corr. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. B. πρὶν ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσαι. Cujus scripturae auctor sententiae magis quam metro consuluit. Vulgata haud dubie sana est, licet difficilem habeat constructionem. Post verba
179 θανάτῳ πάρος δαμείην potius ἢ ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσαι quam ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα exspectares. Ita Sophocles Oed. T. 850. μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας, | ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ θεῶν | βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν | κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην. Nec male se haberet πρίν. Idem El. 1131. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, | πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν | κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου. Post verba *morte, morte prius domar*, neque *hoc die confecto*, quod apud plerosque legitur, neque *hunc diem attingens*, quod reposuit Musgravius, sed *quam hunc diem attigero* sequi debet. Quomodo autem haec interpretatio cum recepta scriptura concilianda sit, mihi non liquet.

635, 6. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερ|θεν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.] Rom. A. B. C. D. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος. Rom. E. Burn. μόχθων οὐκ ἄλλος. Schol. Μόχθων οὐκ ἄλλος.) τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος. Hanc scripturam admisi. Sed metro convenientius esset μόχθων τίς ἄλλος, cui scripturae speciem addit similis locus apud Euripidem El. 1314. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, | ἢ γᾶς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν; *Saepe interrogativam expulit negativa*, inquit Porsonus ad Hec. 296. [a]) Nihil usitatius quam τίς ἄλλος

z) Noster Herc. 586. πέραν δ' ἀργυροῤῥύταν | Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον | Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ, | τάν τε Πηλιάδ' ἀκτάν, | Ἀναύρου παρὰ πύλας. Ita Aldus, in cujus scriptura verba Ἕβρον ἐξεπέρασ' ὄχθον male respondent antistrophico versui 401. μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς. Hermannus ἐξεπείρασ' ὄχθαν dedit, Matthiae ἐκπέρασεν ὄχθαν. Si ἐξεπείρασε penultima correpta bonae notae esset, nostro loco reponi fortasse posset δυσπείρατον. Sed vereor ut hoc idonea auctoritate nitatur. Malim, πέρα δ' ἀργυροῤῥύτα θ' | Ἕβρου ἐξεπέρασεν ὀχθᾶν, et mox ἐσέβαινε.

a) Aristophanes Nub. 1428. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας, καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ, | ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται. καίτοι τί διαφέρουσιν | ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Edd. omnes ante Brunckium, qui interrogativam e duobus codd. reposuit, καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν. Euripides Oedipo Pragm. viii. νοῦν χρὴ θεᾶσθ'. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅτ' ἄν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ. Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. τὸν νοῦν θεᾶσθ' (i. e. θεᾶσθε) reponit. Malim, νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας etc. Ita noster

pro οὐδεὶς ἄλλος. Aeschylus Prom. 438. καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα | τίς ἄλλος ἢ γὼ παντελῶς διώρισεν; Euripides Hec. 774. Τίνος πρὸς ἄλλου; Θρῇξ νιν ὤλεσεν ξένος.

636. Rom. C. D. E. πατρίας. Rom. A. B. πατρῴας. Vide ad v. 420.

637, 8. Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων | μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Omnes Rom. Lasc. ἔχω.

639, 40, 1. σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις | ᾤκτειρε παθοῦσαν | δεινότατον παθέων.] Rom. C. Mag. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις. Lasc. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς.

640. Rom. C. Mag. ᾤκτειρεν. Heathius etiam ᾤκτειρεν metri caussa. Musgravii conjecturam ᾤκτισεν admisit Porsonus. Matthiae ᾤκτειρεν.

641. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. δεινότατα, quod si maturius animadversum esset, admissurum se fuisse monet Musgravius. Admisit Brunckius, cujus verba sunt: δεινότατα, *quod metrum requirit, praestant membr.* Imo, δεινότατα metrum corrumpit, modo servetur omnium librorum lectio οἰκτροτάτων v. 632. Revocavi igitur δεινότατον, quod defendit noster El. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας.

642, 3. ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ παρέσται | μὴ φίλους τιμᾶν,] 180
Rom. A. B. Par. A. παρέστι, quod admisit Brunckius. Rom. C. D. E. πάρεστιν.

643, 4. καθαρὰν | ἀνοίξαντι κλῇδα φρενῶν.] Rom. C. ἀνοίξαντι. Rom. A. B. D. E. Par. A. ἀνοίξαντα, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 367. 727.

645. κἀμοὶ φίλος οὔποτ' ἔσται.] Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. ἐμοὶ μὲν φίλος, quod admisit Musgravius. Mox Mag. οὐκ ἔσται.

646, 7. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον | κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.] Flor. κάλλιστον, monente Valckenario ad Phoen. 538. Vide ad v. 67. 530.

647. Rom. A. B. C. Cott. φίλοις. Rom. D. E. Flor. Lasc. Mag. φίλους, quod in margine exhibet Barnesius, in textum admisit Musgravius.

648, 9. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος, | Αἰγεῦ.] Euripides Or. 477. (471, Pors.) Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. [Hipp. 1453. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ. *Ex Addendis.*] De loquendi formula ὦ χαῖρε vide Porsonum ad Or. 470.

648. Schol. Σοφοῦ Πανδίονος.) εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων

Antiopa Fragm. xix. εἰ νοῦς ἔνεστιν. εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς | γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει;

τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ (malim τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥσπερ παραπλήρωματι χρῆται τῇ λέξει.

649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον;] Sic Rom. C. ante corr. D. E. Sed Rom. A. B. C. a corr. Par. A. E. ἐπιστροφᾷ, quod recte admisit Musgravius. A νέμειν formatur νωμᾶν, a τρέπειν τρωπᾶν, a τρέχειν τρωχᾶν, a στρέφειν στρωφᾶν. A solo πέτεσθαι, monente Porsono, formantur πυτᾶσθαι et πωτᾶσθαι. Primitivam formam usurpat noster Hel. 85. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;

651. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς Θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;] Schol. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς.) τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἑστάλης δὲ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. Noster Ion. 226. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; Qui Barnesii annotata ad haec verba legerit, plura haud requiret.

Ibid. Rom. C. D. a corr. E. Θεσπιῳδόν. Rom. A. B. D. ante corr. Θεσπιῳδῶν. Scriptura a stolido quodam librario profecta, qui Θεσπιῳδῶν pro μαντευσόμενος seu χρησόμενος usurpari posse credebat.

Ibid. Rom. C. ἱκάνεις. Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. B. D. Cott. Schol. ἑστάλης, quod a Cantero Nov. Lect. IV. 1. monitus reposuit Barnesius. Lasc. ἑστάλλης, qui et σώτειραν v. 515. καλλῶς v. 739. μάλιστα v. 914. ἀρρήξατ' v. 1244. χάλλατ' v. 1246. ὅσσα v. 1259. ὄππόσον v. 1375. Lasc. A. etiam μολοῦσσα v. 57. Sed unde ortum ἱκάνεις? Suspicor verba Θεσπιῳδὸν ἱκάνεις in Euripidis fabula, quae hodie non exstet, olim lecta esse.

653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;] Schol.
181 Δεῦρ' ἀεί.) ἀντὶ τοῦ, μέχρι νῦν ἄπαις ὑπάρχεις; τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως. ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου, καὶ σημείωσαι. Vide an legendum: τὸ δὲ δεῦρ' ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. δεῦρο δὲ ἐπὶ χρόνου. Hesychius: Ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κόννῳ. καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Cod. δεῦρο εἰς ἀεὶ τιν' εἰς βίον. Aeschylus Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Euripides Or. 1662. (1678. Pors.) φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἣ σε μυρίοις [πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε. Phoen. 1215. (1224. Pors.) Ἔα τὰ λοιπά. δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Aristophanes Lys. 1137. εἰς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Plura dabunt interpretes ad haec loca, praecipue Porsonus ad Or. 1678.

654. Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονός τινος τύχῃ.] Scripsi Ἀπαιδὲς ἐσμεν. Aldus ἄπαιδες ἐσμὲν etiam Ion. 504. sed γέροντές ἐσμεν

Heracl. 636. *ἄπαιδές εἰσιν* Suppl. 15. De accentu verborum *δαίμονός τινος* vide ad *κακασκῆψαί τινα* v. 93.

650. *Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.*] Schol. *Οὐκ ἐς μὲν εὐνῆς.*). *πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὀπλῆτος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Αἴθραν.* Oblitus est Aethrae Pittheï filiae, quae cum Thesei mater fuerit, certe praetermitti non debebat. Notandum autem *ἐς μὲν* pro *ἐσμέν*, quod vitium haud raro apud hunc grammaticum exhibet ed. Veneta. Vide ad v. 402.

658. *Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.*] Id est, *ἔπη σοφώτερα συμβαλεῖν ἢ κατ' ἄνδρα*, *verba intellectu difficiliora quam pro hominum captu.* Plura hic observanda habeo. I. Oraculum *σοφώτερα ἔπη* appellat poëta eodem jure quo Sphingem *σοφὴν ἀρτέπονον* Phoen. 48. Quo sensu *σοφὸς* est cujus dicta nemo nisi *σοφὸς* intelligere potest. Hinc Aristophanes Ran. 1482. *ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.* Ibid. 1495. *ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.* II. *Σοφώτερα συμβαλεῖν* ut *ἀκοῦσαι μαθεῖν* v. 510. *φάων φυλάσσειν* v. 514. de qua constructione suo loco dictum est. III. *Συμβαλεῖν*, *intelligere*, ut apud nostrum Iph. T. 55. *τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε.* Or. 1595. *Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὖθ' ἕκαστα τἀν δόμοις.* | *τὰ γὰρ πρὶν οὐχ εὕρημα συμβαλοῦσ' ἔχω.* Id est, *οὐκ εὖ μανθάνω.* IV. Verborum *ἢ κατ' ἄνδρα* constructionem magno exemplorum numero illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 449. Praeter alia contulit Platonem Cratylo p. 392. B. *ταῦτα μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν.* V. *Ἄνδρα* pro *ἄνθρωπον*, ut apud Sophoclem Oed. C. 566. *ἐπεὶ* | *ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν, χὠτιτῆς εἰς αὔριον* | *οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.* Longe rarius *ἀνὴρ* pro *ἄνθρωπος* quam plurale *ἄνδρες* pro *ἄνθρωποι* usurpari monent grammatici.

659. *Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;*] Omnes Rom. Lasc. Par. A. *Θέμις μὲν* (Lasc. *μέν*) *ἡμᾶς*, quod admisit Brunckius. [Wyttenbachio Bibl. Crit. P. V. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro *δ' ἄν* legendum *δ' ἄρ'*. Sed recte legitur *μέν*, de quo consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 606. 4. qui praeter alios allegat Platonem Charmide p. 153. C. *Παρεγένου μέν, ἦ δ' ὅς, τῇ μάχῃ; Παρεγενόμην.* Idem Menone p. 82. B. *ΣΩ. Ἕλλην μέν ἐστι, καὶ Ἑλληνίζει; ΜΕ. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.* Hoc exemplum attulit Heindorfius ad Theaetetum p. 349. Plura addit p. 468. Vide ad *φρονεῖς μὲν ὀρθά* v. 1098. *Ex Addendis.*]

660. *Μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.*] Noster Andr. 89. *ἀλλ' εἰμ', ἐπεὶ τοι κοὐ περιβλέπτους βίος* | *δούλης γυναικὸς, ἣν τι καὶ πάθω κακόν.* Suppl. 878. *τοὺς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν* | *ἤχθαιρ', ἐπεὶ τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις,* | *κακῶς κλύουσα διὰ πυθέσθαι κακόν.* Heracl. 508. *Οὐ δῆτ'. ἐπεὶ τοι καὶ γέλω-*

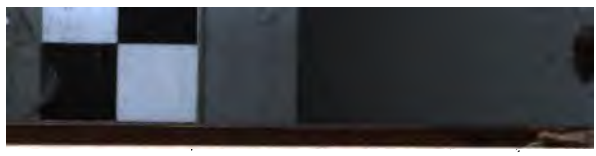

182 τος ἄξια, | στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους. Ibid. 742. ξύμμαχος γένοιό μοι | τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως | θείην. ἔπειτα καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Plura hujus pleonasmi exempla si quis requirit, Porsoni annotationem legat, unde haec depromsi.

661. *Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.*] *Εἰ hic dubitantis esse nequit, ut liquebit versu praecedenti: valet itaque ἐπεὶ*, quandoquidem. Ita Brunckius, qui rectius fortasse dixisset, verba *εἰ θέμις κλύειν* eodem fere modo *παρέλκειν* quo *εἴτε βούλει* v. 1287.

662. *Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα*,] Rom. A. *ἀσκοῦ μέν*. Schol. *Ἀσκοῦ με.*) *χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρᾳ πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, μηροὺς τε μηροῖς* [b])· *δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον.* Ed. Ven. *χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἑτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἷα.* Plutarchus Theseo p. 2. C. oraculum Aegeo redditum his verbis exhibet: *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι.* Tzetzes ad Lycophronem v. 494. *Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.* Muretus Var. Lect. III. 14. *Τὸν προύχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι.* Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante | Cecropiae pingues quam sis delatus in agros.* Quid proprio sensu sit *ἀσκοῦ ποδεῶν* declarat Herodotus II. 121. 4. *ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἀσκοὺς πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ*

b) Haec Archilochi verba *lacera quaedam senariorum fragmenta* appellat Iacobsius apud Gaisfordium T. I. p. 302. Mihi metrum trochaicum esse videtur. Multae scholiorum edd. *πεσεῖ*, sed recte Veneta *πεσεῖν*. Carminis exordium fuisse suspicor: *Εἴ γάρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα* (malim *χειρὶ*) *Νεοβούλης θιγέειν*, | *καὶ πεσέειν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν*, * * * * * * * | * * * *μηροὺς τε μηροῖς*. Primum versum vide apud Gaisfordium p. 301. [Legendum: *καὶ πεσέειν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, κἀπὶ* (vel potius *κἠπὶ*) *γαστρὶ γαστέρα | προσβαλέειν, μηροὺς τε μηροῖς*. Lacunam explent codices, qui *προσβάλλειν*. Matthiae, metrum iambicum esse ratus, *μηροὺς τε μηροῖς προσβαλεῖν* scripsit. Idem tacite *πεσεῖ*, quod non arbitror in codicibus repertum, sed ex edd. ab imprudente servatum esse. *Ex Addendis.*]

κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔῤῥύη ὁ οἶνος, etc. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. VII. 13.

663. *Πρὶν ἂν τι δράσῃς, ἢ τιν' ἐξίκῃ χθόνα;*] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. *Πρὶν ἂν τι δράσῃς, ἢ τι κερδάνῃς πλέον;* Non opus Reiskii conjectura, qui *πρὶν ἂν* Aegeo continuandum, cetera Medeae tribuenda censet.

664. *Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.*] Rom. A. B. Lasc. *μολῶ.*—Vide ad *μολὼν* v. 459.

665. *Σὺ δ' ὡς τι χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;*] Euripides Hipp. 36. *καὶ τήνδε σὺν γυναικὶ ναυστολεῖ χθόνα.* Ceterum abundat *ὡς.* [Incertus Rhes. 99. *Σὺ δ' ὡς τι δράσων πρὸς τάδ' ὁπλίζει χέρα;* Euripides Iph. T. 558. *Ὦ ξυνταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων;* Idem Or. 794. *ΟΡ. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. Ὡς τί δὴ τόδε; Ex Addendis.*] Soph. Oed. T. 1174. *Οἰ. Ὡς πρός τι χρείας; ΘΕ. Ὡς ἀναλωσαιμί νιν.*

666. *Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.*] Aldus *Πιτθεύς τίς ἐστι.* Lasc. Rom. A. *Πιτθεὺς τίς ἐστι.* Edd. pleraeque *Πιτ-* 185 *θεύς τις ἔστι.* De Pittheo dixit Valckenarius ad Hipp. 11.

667—70. *Παῖς—δορυξένων.*] Hos quatuor versus Aegeo continuant Rom. A. B. Primum, secundum et quartum Aegeo, tertium Medeae tribuunt Lasc. Par .A. B. D.

667. *Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.*] Aldus, Lascaris aliique post *Πέλοπος* interpungunt. Melior est altera ratio, quae Pittheum non solum *εὐσεβέστατον*, sed Pelopis filiorum *εὐσεβέστατον* facit. Hunc versum citat scholiastes ad Hipp. 11. *Suspicor,* inquit Valckenarius, *hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron δικαιότατος Κενταύρων accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes* unus juris observantissimus: *certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestae, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.*

668. *Τούτῳ θεοῦ μαντεῦμα κοινῶσαι θέλω.*] Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Aegeus apud Neophronem. Schol. ad v. 619. *Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἵνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἦλυθον λύσιν μαθεῖν.* | *σοῦ πρίν. Θείαν γὰρ ὄσσαν ἦν ἔχρησέ μοι* | *Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχάνως,* | *οἷδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἥλπιζον μαθεῖν.* Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phoen. 709. *Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἦλυθον λύσιν μαθεῖν* | *σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι* | *Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ.* | *σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ'* (Porsonus *μολών γ' ἄν*) *ἥλπιζον μαθεῖν.*

669. *Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.*] Omnes *ἀνὴρ* ante Porsonum, qui reposuit *ἀνήρ*. Scripsi *ἀνὴρ* hic et v. 751.

Ibid. Schol. *Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε.*) *ἐντριβὴς ὤν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς.* Tragicus Rhes. 625. *τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός.*

670. *Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.*] Rom. C. *κἀμοὶ δέ.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. *κἀμοί γε*, quod admisit Musgravius. Rectius Porsonus *κἄμοιγε*. Matthiae *κἀμοί γε* revocavit. Credo, quia sic codices. Sed *ἔγωγε* et *ἔμοιγε* retracto accentu scribendum statuunt grammatici.

Ibid. Schol. *Δορυξένων.*) *οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.* Sophocles El. 45. *ὁ γὰρ | μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.* Vera mihi videtur Brunckii sententia, *δορυξένους* apud tragicos esse simpliciter *ξένους*.

671. *Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.*] Rom. C. *τύχης*.

672. *Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκ' ὧδε;*] An dicitur *ὄμμα συντέτηκε*? Non opinor. Supplendum igitur *τέγγεται* vel aliquid ejusmodi. Frequentissima loquendi ratio, qua utitur Homerus Il. *Γ.* 326. *οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἦχε ἑκάστῳ | ἵπποι ἀερσίποδες [ἕστασαν], καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.* Aeschylus Prom. 21. *ἵν' οὔτε φωνὴν [ἀκούσει], οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει.* Plura dedit Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 271. El. 435. Adde mea ad Heracl. 312.

184 *Ibid.* *Ὧδε, si bene, est ex antiqua scriptura, quae ω non habebat, sed pro eo ο exarabat.* Ita Reiskius. Similiter noster El. 503. *Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;* Nec dissimiliter Med. 875. *ὄψιν τέρειναν τηνδ' ἔπλησα δακρύων.* In his *ὅδε* significat *ὧδε* sive *οὕτως*, ut jam monui ad v. 49. 154. Vidit hoc Reiskius, sed nescio quid de confusione vocalium somniavit, quasi ante inventas *η* et *ω* nullum discrimen fuerit inter breves et longas syllabas.

673. *Λίγευ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.*] Rom. A. ut Aldus *κάκιστός ἐστι μοι*. Lasc. *κάκιστος ἐστι μοι*. Ita Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae.

674. *Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.*] Ita Matthiae. Edd. superiores *φῂς* hic et infra v. 1093. Heathio reclamante. Apud Platonem scriptum *φῂς* in membranis Bodleianis, quae ante exaratae sunt quam subscribi coepit *ι*. Sed codicum auctoritate potior est analogia, quae postulat ut scribatur *φῄς* per simplicem vocalem.

676. *Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.*] Schol. *σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι ἐν Πελιάσιν ἐστίν, ὧν ἀρχὴ, Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.* Vulgo *πολιάσιν—ἄρχει μήδεια— δώμασι*. Emendavit Valckenarius Diatrib. p. 200. [Codd. *ἐν Πελιάσιν*.

Ex Addendis.] Tale exordium Aeschylo potius vel Sophocli convenire videtur quam Euripidi. Quid inter ejus prologos et Sophoclis intersit, uno exemplo ostendit hujus scholiastes ad Phil. 1. *Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης παντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται.*

678. *Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;*] Libri omnes; ni fallor, *ἦπου*, consentiente Pseudogregorio v. 143. Vertit Buchananus, *Nempe ausus istud facinus est foedissimum?* Recte quidem *ἦπου* redditur *nempe*. Sed tam *nempe* quam *ἦπου* ab hujus loci sententia alienum est. Particula vel potius particulae *ἦπου* significant *οἶμαι, ἴσως; ὡς ἔοικεν* aut aliquid ejusmodi, ut plenius ad v. 1275. declarabo. Sed Aegeo praeter exspectationem accidit Jasonis facinus, quod iterum confirmari sibi vult. [Recte gl. in Fl. 10. *ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.* *Ex Addendis.*] Quo sensu dicere potuisset, *Πρὸς θεῶν, ἔτλη γὰρ ἔργον αἴσχιστον τόδε;* Medea enim paullo ante v. 653. *Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον.* Hinc correxi, *Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;* Ita noster Hec. 765. *Ἦ γὰρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι;* Ibid. 1047. *Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῆκα, καὶ κρατεῖς ξένου, | δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷάπερ λέγεις;* Ibid. 1124. *Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;* Or. 737. *Ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;* Ibid. 1595. *Ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;* Ibid. 1600. *ΜΕ. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; ΟΡ. Καὶ κρατεῖν γε γῆς.* Phoen. 1667. *Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;* Adde Aeschylum Prom. 744. 756. Ag. 1376. Sophoclem Oed. T. 1000. 1039. 1173. Oed. C. 64. 865. Ant. 44. 574. Aj. 1133. Phil. 248. 322. 654. El. 1221. *ΗΛ. Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. | ΗΛ. Ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου | σφραγῖδα πατρός. ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω* c). Nostri, *What? Is the man alive? What? Are you he?*

679. *Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.*] Lasc. *σάφ' οἶσθ'.* Deinde edd. pleraeque ex Hervagiana secunda *πρὸ τοῦ* divisim. Brunckius *προτοῦ* cum hac annotatione: *Sic membr. Lascaris et Aldus.* Sic etiam Rom. A. a corr. B. Sed A. ante corr. C. D. E. *πρὸ τοῦ*, quod revocavit Matthiae.

c) Ibid. 385. *Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν. Pro δὴ in Triclinii recensione est γὰρ, quod in E. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum.* Haec Brunckius, qui illud *γὰρ* admittere debebat. Sophocles Phil. 654. *Ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;*

681. *Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.*] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. contra metrum *πιστὸς δ' οὐκ ἔφυ.*

682. *Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.*] Ita Barnesius pro *ἴτω νῦν.* Rom. B. *ἴτώ νυν.* Gl. in Par. A. *ἐῤῥέτω,* vereor ut recte. Vertit Buchananus, *Valeat, malitia si modo est quam praedicas.* Sensus est, *μὴ φροντίσῃς αὐτοῦ.* Nostri, *let him go.* Euripides Or. 1531. *Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, | ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος.* Eodem sensu nostri, *let him come.* Vide ad v. 780. 801.

Ibid. Rom. B. E. Lasc. *ἐστὶν,* ut Aldus. Rom. A. C. *ἐστί.*

686. *Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι,*] Rom. C. *συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν.* Rom. A. D. E. *συγγνωστὰ γὰρ ἦν.*

688. *Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.*] Sic omnes Rom. nisi quod D. *αὖ κακὸν λέγεις* habet. Lasc. *πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.* Par. A. *καινὸν ἀγγέλλεις κακόν,* quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 137. *πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν;* Porsonus *αὖ λέγεις* revocavit, collato Or. 788. *ΟΡ. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;* Hic etiam fuerunt qui *ἀγγελεῖς* legerent.

689. *Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.*] Rom. A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. Put. *φυγάδα γῆς Κορινθίας,* quod admisit Brunckius. Rom. C. *φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας,* eodem errore quo Rom. A. *τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις* supra v. 276. Rom. B. *τῆσδε γῆς Κορινθίας,* omisso *φυγάδα.* Alii, ut videtur, servato *φυγάδα,* verba *τῆσδε γῆς Κορινθίας* metri caussa in *τῆσδ' ἔξω χθονὸς* mutarunt, quod edidit Aldus.

690, 1. *ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα. | ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.*] Burn. *καρδίᾳ δὲ βούλεται.* Sic etiam pro var. lect. Rom. A. Par. D. Probarunt hanc scripturam Musgravius et Porsonus, admisit Matthiae. Schol. *Καρτερεῖν.*) *ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ' Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος* [d]). *φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν.* Grammaticus igitur legisse videtur: *Λόγῳ*
186 *μὲν, οὐχὶ καρτερεῖν δὲ βούλεται.* Vulgata sanissima mihi videtur. *Καρτερεῖν tolerare* significat, id est *injuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere.* Noster Alc. 1074. *χρὴ δ', ὅστις εἶ σύ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.* Ibid. 1081. *Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.*

d) Sic ed. Ven. rectius fortasse quam *ἡ δ',* quod exhibent edd. nonnullae. Eustathius p. 1790, 17. *Κείης καρτερὸς μηλοτρόφου.* Hinc legi potest, *ὁ δ' Ἀσίης τε καρτερὸς μηλοτρόφου.* Vide Gaisfordium T. I. p. 317.

[redacted]

692, 3. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, | γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,] Omnes Rom. Lasc. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Deinde Rom. C. E. Lasc. ἱκεσία γένομαι (Lasc. γίγνομαι). Rom. A. B. D. Flor. Par. A. Mag. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι, quod admisit Brunckius. Heathius conjecerat ἱκεσία δὲ γίγνομαι.

695. καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,] Rom. A. B. εἰσίδῃς. Rom. C. E. Lasc. ἐσίδῃς.

696. δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.] De verbis δόμοις ἐφέστιον vide Brunckium ad Sophoclis Trach. 262. ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον.

697, 8. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος | γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.] Rom. C. θάνοις. Rom. A. B. E. θάνῃς vel θάνῃς.

700, 1. παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς | σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.] Herodotus III. 85. a Porsono allegatus: Εἰ μὲν δὴ, ὦ δέσποτα, ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἢ βασιλέα εἶναι ἢ μὴ, θάρσεε τούτου εἵνεκε, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται. τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Ceterum v. 701. cum tribus sequentibus propter γονὰς omittit Flor. monente Valckenario ad Phoen. 360. Vide ad v. 761.

702, 3. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, | γύναι, πρόθυμός εἰμι,] Ita noster Heracl. 567. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων. ἐπεὶ | κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς, | πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας, | καὶ τοῦ δικαίου.

703, 4. πρῶτα μὲν θεῶν, | ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. ὧν μ' ἐπαγγέλλῃ (vel ἐπαγγέλῃ), quod admisit Brunckius, qui μ' pro μοι accipit. *Si quis pro με acciperet*, inquit Porsonus, *non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt*, εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. *Sed non necessarium puto pronomen.* Pronomen a librariis invectum est. Cujus erroris exempla nonnulla apponam. Euripides Or. 227. Κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος | μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη. Quam scripturam revocavit Matthiae. Ibid. 1607. ΜΕ. Οὔκουν σύ γ', ΟΡ. Οὐ γαρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sic praeter alios Brunckius. Pronomen, quod seloecam reddit orationem, primus inseruit Kingius. Alc. 1083. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τις μ' ἐξάγει. Optime Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis IV. 7. p. 150. B. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει. Quam scripturam numerorum caussa a me propositam memorat Monkius. Eodem modo corrigendus noster Iph. A. 858. Λοῦλος, οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'. ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

705. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.] Schol. Εἰς τοῦ

γὰρ δὴ φρουδός εἰμι.) κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφήνιστον, οὕτως. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκώς. Vertit Buchananus, *muneri namque huic ego* | *inefficax sum totus.* Simili sententia Portus, *ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus.* Reiskio placet φροῦδός εἰμι γᾶς, ut sensus sit, *haec enim caussa est profectionis meae.* Musgravius, *in hoc enim ego jam totus extra me sum.*
187 Bothius, *Ich bin ein Greis, γέρων εἰμι.* Recte Scholiastes, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι.

706. οὕτω δ' ἔχοιμι.] Sic Rom. A. B. C. Sed Rom. A. pro var. lect. D. E. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Burn. ἔχει μοι, quod admisit Musgravius. Haec scriptura Heathio innotuisse videtur, cujus verba sunt: *Malim conjecturam viri cujusdam docti mihi autem ignoti sequutus legere,* οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτό, ad hunc igitur modum sese habent res meae. Similiter Medea οὐχ ὧδ' ἔχει μοι v. 501. ubi libri nonnulli οὐχ ὧδ' ἔχοιμι. Reiskius legendum putabat οὕτω δ' ἔχοι μ' ἂν (id est, ἔχοι μοι ἄν), *ita haberent mihi omnia bene.*

706, 7. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, | πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.] *Invenuste admodum*, inquit Porsonus, *quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo,* πειράσομαι γὼ, *deleta distinctione post χθόνα.*

708. τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,] Rom. A. B. C. τοσόνγε. Rectius Barnesius τόσον γε. Mag. τὸ σόν γε. Rom. D. E. Lasc. Put. Burn. τοσόνδε, quod admisit Musgravius. *Vix quicquam refert*, inquit Porsonus. Deinde Rom. A. B. D. μέντοι σοί. Rom. C. μέν σοι σοί. Rom. E. μέντοι σύ. Postremo Rom. E. Lasc. προσημανῶ, minus recte.

710. αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,] Rom. C. ἄνπερ ἔλθοις. *Αὐτὴ* hic αὐτομάτη valet.

711. μενεῖς ἄσυλος, κοὐ σε μὴ μεθῶ ποτε.] Rom. A. B. C. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. μεθῶ τινὶ (vel τινι), quod admisit Brunckius.

712. ἐκ τῆσδε δ' αὐτῆ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.] Vide Porsonum ad Hec. 812. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;

714, 5. Ἔστω τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι | τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Si μοι et ἂν in unam syllabam coalescere possent, haud secus ac τοι et ἄν, libenter reponerem ἔχοι μ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. Potius enim dicitur τόδε καλῶς ἔχει μοι quam τόδε καλῶς ἔχω. Ita Medea mox v. 759. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. Similiter v. 506. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν. Noster etiam Iph. T. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ, | φροντιστέον μοι. Ibid. 604. δέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Ibid. 754. Ἀλλ'

αὐθις ἔσται καινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ. Ibid. 1057. *καὶ ταῦτ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας.* (Hoc quidem exemplum ambiguum est. Sed ἔχειν ad ταῦτα referunt interpretes.) Ibid. 1195. *Καὶ ταῦτά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.* Sed verborum ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς ratio diversa videtur, quippe quorum eadem maneret sententia, etiam si abesset καλῶς. Idem fere significat πάντ' ἔχω quod πάντα καλῶς ἔχει μοι. Plenius de hac re dixi propter verba καὶ καλῶς ἔχει γάμους τυράννων v. 760.

716. *Μῶν οὐ πέποσθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;*] Mag. εἰς τί σοι τὸ δυσχερές;

717, 8. *Πέποσθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος, | Κρέων τε.*] Sic Aldus. Lasc. ἐχθρός ἔστι μοι. Rom. A. ἐχθρὸς ἐστί μοι. 188 Barnesius ἐχθρός ἐστί μοι. Musgravius ut Aldus., Sic etiam Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

718, 9. *τούτοις δ', ὀρείοισι μὲν ζυγεὶς, | ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίης ἐμέ·*] Rom. C. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. (qui ὀρείοις) E. τούτοισι δ'. Hi omnes, ni fallor, ζυγείς. Mag. ζυγοῖς, quod cum ὀρείοισι adjectivi sensu sumto, conjunctum fortasse explicari posset. Aliter unus e grammaticis quorum disjecta membra in scholiis leguntur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένους, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὄρεσις προκατειλημένος. Sed vix operae pretium est hujusmodi erroribus immorari.

719. Magna diversitas in scriptura hujus versus. Pro Aldina *μεθεῖσαν* Rom. A. habet *μεθῆσ' ἄν, θῆσ'* in litura scripto. Rom. B. *μεθῆς ἄν.* Par. A. *μεθῇς ἄν.* Rom. C. E. Par. B. Mag. *μεθεὶς ἄν.* Rom. D. *μεθεὶς ἂν* cum gl. ἐκδοίης, quam habet etiam Par. B. Par. D. E. *μεθεῖσαν* ut Aldus. Lasc. Put. Burn. *μεθεῖ' ἄν.* Hactenus de scriptis libris, in quorum numerum Lasc. referre soleo. Impressi plerique ante Barnesium *μεθεῖσαν.* H. tamen Stephanus *μεθῇς ἄν*, Muretum fortasse secutus. Canterus etiam: *Rectius μεθῇς ἂν Sch. legit, et sequenti versu ἀνώμοτος.* In nulla scholiorum ed. ante Barnesium legitur *μεθῇς ἄν.* Veneta primo *οὐ μεθήσω*, deinde *οὐκ ἂν μεθεῖο* habet. Barnesius tum apud scholiasten tum apud poëtam *οὐ μεθῇς ἂν* dedit. Quam scripturam purum putum soloecismum esse ne pueri quidem duodecennes hodie ignorant. Sed illis temporibus viri satis eruditi et per totam vitam in literis Graecis versati, sine minima vitii suspicione legebant *οὐκ ἂν γράψῃς, οὐκ ἂν ἔχῃς* et similia. Musgravius *μεθεῖς ἄν* reposuit, quod accipiendum monet quasi sit *μεθείης.* Confert *μεθεῖμεν, σωθεῖμεν* et similia. Bruncknius *μεθεῖς* pro *μεθείης* Graecum non esse contendit. *Syncopen istius formae optativi non patiuntur*, inquit, *nisi in personis pluralibus, quod*

pueris notum, qui nondum aere lavantur. Scripsit igitur *μεθεῖ' ἂν* e Lasc. et Put. Ita ante viginti quinque annos scribendum monuerat Reiskius his verbis: *In vet. ed. est μεθεῖ' ἂν, quae proba est lectio, neque debuerat mutari, pro μεθεῖο* [e]). Sed activa forma *μεθεῖναι* accusativum regit, media *μεθέσθαι* genitivum, auctore Dawesio p. 238. [f]) Soloecum igitur est *μεθεῖ' ἂν ἐμέ*. Respondet Brunckius, regulam a Dawesio propositam non semper veram esse, nec minus bene dici *μεθέσθαι τινὰ* quam *τινός*. Citat Euripidem Phoen. 522. *ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι*, nec probat Valckenarii conjecturam *ἐκείνου*, quam admiserunt Porsonus et Matthiae. Citat etiam Sopho-
189 clem El. 1276. *μη μ' ἀποστερήσῃς | τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι*. Ubi legendum *ἁδονᾶν* auctore Porsono. Quod ad nostrum locum attinet, *ἐμὲ* non a *μεθεῖ' ἂν* sed ab *ἄγουσιν* pendere monet Porsonus. Schol. *ἐὰν γὰρ ὀμόσῃς μοι, τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς οὐκ ἂν μεθεῖο. οἷον, ἐξαιτουμένοις με ἄγειν οὐκ ἂν δοίης*. Similiter alius grammaticus: *τούτοις οὖν βουλομένοις ἐξαιτεῖσθαί με, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀμόσας*.

Ibid. Aldus *γαιής*. Lasc. *γαίας*. Sic Barnesius, Brunckius et sequentes.

710, 1, 2. *λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος, | φίλος γένοι' ἂν, κἀπὶ κηρυκεύμασιν | οὐκ ἂν πίθοιο.*] Sic Rom. omnes, nisi quod D. E. conjunctim *κἀπικηρυκεύμασιν*, consentientibus edd. omnibus jam inde ab Hervagiana secunda. Haec verba ita explicat unus e scholiastis: *Λόγοις δὲ συμβάς.*) *εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν*. Certum est hunc grammaticum in exemplo suo habuisse *ἐνώμοτος* et *οὐκ ἂν πίθοιο*. Vertit igitur Buchananus: *Verbis ligatus testibusque diis, meus | fies amicus, nec fidem praeconibus | qui me reposcent facile habebis.* Neque aliam interpretationem admittit vulgata scriptura. Sed ea admissa, nulla oppositio est inter haec verba et superiora *ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς*, etc. Ipsae particulae ostendunt contraria esse *ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς* et *λόγοις δὲ συμβάς*. Recte alius Schol. *μὴ ὀμόσας δὲ, φί-*

e) Vetus Reiskii editio est Brubachiana, cujus inspiciendae copiam in praesentia cum non habeam, monendus est lector, verba *omnes editiones* et similia, quibus toties utor, eam editionem non comprehendere.

f) Euripides Heracl. 108. *Ἄθεον, ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπάν*. Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse *Ἄθεον—πέλει*.

λος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. Idem: καὶ (f. εἰ δὲ) διὰ λόγων μόνων σύνθοιο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, ὅ ἐστι τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμένοις με ἐνδοίης ἂν αὐτοῖς. Recte etiam Muretus Var. Lect. VII. 5. καὶ θεῶν ἀνώμοτος legendum statuit, ut sensus sit: *si nudis tantum sermonibus mecum conveneris, neque deos testes adhibueris, tum te fortassis amicè cum illis geres.* De hac conjectura, quam probarant Canterus aliique, οὐδὲ γρῦ dixit Barnesius. Eam ignorasse videtur Reiskius, qui verba λόγοις δὲ συμβὰς recte vertit *solis verbis mecum pactis*, deinde male conjicit καὐ θεῶν ἐνώμοτος. Non καὐ sed καὶ μὴ scripsisset Euripides. Heathius vulgatam retinendam, ita autem explicandam censet: *cum vero et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum* (Creontis scilicet et Peliae domus), *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis.* Quod vero ad oppositionem attinet per particulas μὲν et δὲ indicatam, eam inter ἄγουσιν οὐ μεθῇς ἂν et φίλος γένοι' ἂν institui existimat. Ut alia omittam, oblitus est vir eruditus, aliud esse φίλος ἂν εἴης, aliud φίλος γένοι' ἄν. Hoc non significat *amicitiam non violares*, sed *amicitiam colares.* Heathii igitur ratio absurda est. Musgravius ἀνώμοτος, quod in Par. B. D. supra scripeum repererat, in textum admisit. Vox est Euripidea satis nota ex Hipp. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Musgravium secuti sunt omnes post eum editores, neque ego dissentio. Legi tamen posset, λόγοις δὲ συμ- 190
βὰς, μὴ θεῶν ἐνώμοτος. Sed praestare videtur ἀνώμοτος propter genitivum θεῶν, de quo videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 517. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 67. sibi aliquando in mentem venisse ait, λόγοισι δὲ ξυμβὰς θεῶν ἀνώμοτος. Sed numerosior est vulgata, cujus eadem est sententia. Hactenus haec. Major difficultas in sequentibus verbis κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο, de quibus nunc dicendum.

721. Barnesius in margine κἀπικηρυκεύματα. Hoc ab aliis omnibus praetermissum e scholiis hausit. Grammatici verba sunt: ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διᾶ. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paullo ante legitur: μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. Θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρευκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διᾶ. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo.

722. Particula negativa οὐκ cum ea interpretatione, quam solam veram putant recentiorum plerique, nullo modo conciliari potest. Dicendum erat, φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασιν

BODLEIAN LIBRARY OXFORD

ἂν πίθοιο. Huic incommodo ut subveniret Muretus, verba κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο Latine reddidit *neque stabis iis quae inter nos conventa sunt.* Respondet Musgravius, ἐπικηρυκεύματα non esse *conventa*, sed *petitiones per praeconem*, quarum exempla praebent Euripidis Supplices et Heraclidae. Neque πείθεσθαι significat *stare*, quod hoc sensu Graece dicitur ἐμμένειν. Scriptura igitur corrupta videtur. Non male Reiskius, licet paullo longius a recepta, κἀπικηρυκεύμασιν | αὐτῶν (vel τούτων) πίθοιο. Ex priori membro φίλος γένοι' ἄν suppleri potest ἄν. Musgravio placet οὐκ' ἂν πίθοιο. Simul monet οἶκα pro ὠκέως saepius apud Homerum inveniri. Exempla e tragicis desiderat Brunckius, quae cum non exstent, edidit κἀπικηρυκεύμασι | σύ γ' ἂν πίθοιο. Quae scriptura, judice Porsono, et nimis emphatica est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem facit. Qui enim σύ γε τοῦτο ποιήσεις dicit, rem, de qua agitur, tibi potius quam ceteris hominibus convenire putat. Porsonus igitur ταχ' ἂν πίθοιο scripsit ex conjectura Wyttenbachii. *Ne Aegeum offendat*, inquit Porsonus, *timorem suum iisto* fortasse *moderatur Medea.* Nisi vera est haec scriptura, saltem veri similis est. Sed olim legebatur, ut modo vidimus, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur an potius πίθοιο corruptum sit quam οὐκ ἄν.

722, 3. ταμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, | τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.] Aldus et Lasc. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι. Rom. A. τοῖσδ' ὄλβος ἐστί.

724. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.] Valckenarius ad Phoen. 531. ἔδειξας ἐν λόγοις. Quam scripturam Sigonio, ni fallor, tribuit Canterus in margine exempli Hervagianae se-
191 cundae, quod in bibliotheca Bodleiana exstat. Nihil facilius leniusve hac emendatione, quam ab Heathio Musgravioque probatam admisit Brunckius. Exempla ejusdem erroris praebet Porsonus ad Phoen. 540. Sed in solo fere Rom. C. legitur ἐν λώγοις. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Cott. Par. omnes, ὦ γύναι, quo admisso, non amplius offendit ἔλεξας. Porsonus igitur ἔλεξας revocavit, ὦ γύναι admisit. *Idem est* ἔλεξας, inquit, *ac si dixisset*, ἔδειξας ἐν λόγοις.

726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,] Rom. A. τάδ' ἔστιν. Deinde Rom. C. Pseudogregorius v. 781. ἀσφαλέστερα. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἀσφαλέστατα, quod admisit Porsonus. In Rom. A. supra scriptum στέρα. Revocavi comparativum, cui melius respondent verba τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον v. 728. quam superlativo. Pro superlativo faciunt verba κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα v. 905. et similia, quae passim leguntur.

727. σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,] Reiskius ἔχειν προδεικνύναι. *Alias deberet* ἔχοντι *legi*, inquit. Constructio est, ni fallor, δεικνύναι (id est, φαίνεσθαι) σοῖς ἐχθροῖς σκῆψίν τιν' ἔχοντα. Dicitur δεικνύναι ἔχοντα ut δείξω σοφὸς γεγώς v. 535. Quod ad dativum ἔχοντι attinet, nemo nescit accusativum recte se habere. Aeschylus Prom. 216. κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε | ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, | ἐκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Cujus constructionis exempla e nostra fabula attulit Brunckius ἀνοίξαντα v. 644. ἔχοντα v. 727. πάσχουσαν v. 797. κηδεύουσαν v. 858. Plura ex aliis fabulis ipse dedi ad Heracl. 693. p. 140.

728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε μᾶλλον.] Rom. C. τὸ σὸν δ' ἄραρε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. τὸ σόν (Rom. E. τοσόν) τ' ἄραρε, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν. *Omnia mirifice pervertit*, inquit Porsonus, *sed ita pervertit, ut facile videas, eum* τὸ σὸν δ' ἄραρε *in exemplari suo reperisse.*

Ibid. ἐξηγοῦ θεούς.] Schol. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς, ἀντὶ τοῦ, ἀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι.

729. Ὄμνυ πέδον γῆς,] Rom. E. Lasc. ὄμνυε. Porsonus: *Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi* υε *pro* υμι *in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; saepius mediae, saepissime novae Comoediae poëtas. Paullatim et parce adhiberi coepta est sub mediam fere Aristophanis aetatem; tantum enim occurrit* ὀμνύη *Av.* 1610. συμπαραμιγνύων *in ultima ejus fabula, Pluto* 710. *Cetera loca ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda.* Haec ille. Quod ad ὀμνύη attinet, non nisi casu accidisse puto, ut nihil tale apud Aeschylum, Sophoclem aut Euripidem legatur. Ὄμνυμι enim et similia verba nullum subjunctivum imperfectum apud Atticos habent, praeter eum qui a forma communi ὀμνύω derivatur[g]). Nec dubitandum est, quin quivis tragicorum aut veterum comicorum aeque libenter ὀμνύῃ 198
dixisset ac γράφῃ aut λέγῃ, si subjunctivum ejus verbi postulasset sententia. Recte autem statuere videtur Porsonus, participium συμπαραμιγνύων recentioris Atticismi esse. Qui post Euclidem vixerunt, frequenter hac forma usi sunt. Amphis apud Stobaeum Tit. XXVII. p. 194=121. Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, | αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται. Antiphanes ibid. Δέσποιν', ὅτ' ἄν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ, | ᾧ

g) Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύῃ, perfectum ὀμόσῃ, plusquam perfectum ὀμωμοκὼς ᾖ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Graecorum ἀόριστον *praeteritum perfectum*, eorum παρακείμενον *praesens plusquam perfectum* appellaremus.

μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι, | οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ, | καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι. Alexis p. 195=121. Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ, | τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν ἀεί. Diphilus Tit. XXVIII. p. 196=123. Ὅρκος δ' ἑταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου. | ἑκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ. Ὄμνυε autem, quod Euripidi tribuunt nonnulli libri, ne infimae quidem aetatis comicos usurpaturos fuisse existimo. Hoc enim inter ὄμνυε et ὀμνύει interest, quod ὄμνυε brevem syllabam post υ habet, ὀμνύει longam. Hanc autem formam non usurpasse videntur comici, nisi quando υ longam syllabam sibi subjectam habebat. Dixerunt ὀμνύω, ὀμνύεις, ὀμνύει, ὀμνύων, ὀμνύοντες, minime vero ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὤμνυον, ὄμνυε, ὀμνυέτω. Saltem nihil tale in eorum reliquiis offendi. Vulgo quidem tribuitur Menandro apud Athenaeum p. 502. E. τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος. | ἅπρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις | προὔπινεν αὐτοῖς, ἀθλίους ἀπώλλυον. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentleius n. 153. Quae hactenus dicta sunt, de activa tantum forma accipienda sunt. Media enim et passiva forma nunquam variasse videntur apud Atticos, a quorum sermone aeque alienum fuisse credo ἀπολλύονται atque ἀπολλύμαι.

729, 30. πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς | νεύμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.] Par. B. D. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad v. 735. pertinere censet Musgravius. Hic enim locum habere non potest, ait, propter vocem νεύμου. Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἁγνὸν σέβας dixerunt Aeschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenaeum p. 602. E. Sophocles Oed. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Haec exempla attulit Porsonus.

731. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.] Rom. A. B. D. E. μὴ δράσειν. Rom. C. μὴ δρᾶσαι. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι. [Idem versus Iph. T. 758. *Ex Addendis.*]

732. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,] Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium σῆς omittunt. Recte H. Stephanus ἐκ γῆς σῆς. Sic etiam in uno libro Scaliger, in altero ἐκ τῆς γῆς.

735, 4. μήτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν | χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.] Rom. C. D. E. μεθήσειν ζῶν. Rom. A. B. Par. A. Mag. Put. (in quo supra scriptum ζῶν) μεθήσειν γῆς. Par. E. utrumque habet.

735, 6. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἥλίου τε φῶς, | θεούς τε πάντας,] Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est) 195 D. λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρὸν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturae di-

versitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiae concinnitate detrahunt. Tertiae scripturae λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς objicit Porsonus, quod copulam inelegantер post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiae exempla satis frequenter apud tragicos occurrunt. Dixit noster verbi caussa infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίοτόν θ' εὗρον, | σῶμά τ' ἐς ὕβριν ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 282. Sed nemo non praeferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Variam lectionem ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας a Musgravio ad v. 729. memoratam admisit Porsonus. Malim ἁγνὸν φάος, quod exstat apud Euripidem Hippolyto Καλυπτομένῳ Fragm. xiv. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς | ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Euripidem scripsisse ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hae merae sunt conjecturae. Matthiae, quem sequor, Aldinam revocavit.

736. ἐμμένειν, ἃ σου κλύω.] Scripsi ἐμμενεῖν, ex emendatione meane dicam an Schaeferi? Ambo enim in eam incidimus, sed ille prior occupavit. Latet in indice Graeco alterius ed. Lipsiensis ab eo curatae p. 519. Simili vitio legitur apud Euripidem Phoen. 1246. ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μιτραγμίοις | ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάταις[h]). Mavult etiam Schaeferus ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω. Ita legi posse nemo ignorat. Sed et recepta recte se habet. Supplendum τούτοις vel ἐκείνοις. Aeque bene dicitur ἐμμενεῖν ἐκείνοις, ἃ σου κλύω, atque ἐμμενεῖν ἐκείνοις, οἷς σοῦ κλύω. Utriusque constructionis exempla praebent scriptores de ellipsi, necnon Matthiae Gramm. Gr. §. 473. 474.

737. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ μένων πάθοις;] Id est, τί παθεῖν εὔγει ἐὰν μὴ ὅρκῳ τῷδε ἐμμένῃς. Optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi non reperi. Sed etiam imperativus hanc formam nonnunquam induit. Bene Graecum esset, Τί δράτω Σωκράτης; Id est, *Quid faciat vis Socrates?*

h) Isocrates περὶ τῆς Ἀντιδόσεως p. 514. C. ἀλλ' ὁμόσαι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐναντίον, ἢ μὴν ἀμείψω ἀμοιβὴν τῶν κατηγορούντων καὶ τῶν ἀπολογουμένων. Scribendum ἀμοιδεσθαι.

Ibid. Lasc. *μὴ μένων* solenni vitio, de quo vide ad verba *ἦν σὺ μὴ ἐγγελᾷς* v. 1329.

738. *Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.*] Rom. B. *δυσσεβοῦσι.* Rom. A. B. C. D. Lasc. *δυσεβοῦσι.* In Rom. C. alterum *σ* subscriptum. Lasc. etiam *δυσεβεῖ* v. 1254. *δυσεβέστατον* v. 1295. *δυσεβοῦς* v. 1550. Fluctuant Romani, quod semel monuisse sufficit.

194 *Ibid.* Omnes Rom. Mag. *γίνεται.* Sed Lasc. *γίγνεται.* Vide ad v. 14.

Ibid. Rom. A. B. E. *βροτῶν.* Rom. C. Mag. Pseudogregorius v. 788. *βροτοῖς.*

741. *πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.*] Rom. C. Par. A. *ὧν βούλομαι.* Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Put. Cott. *ἃ βούλομαι*, quod admisit Barnesius. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. *Ἃ ἅ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα.——καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ* (Oed. C. 1106.)· *Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. Utraque constructio probe*, inquit Porsonus. Noster Hec. 42. *καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων | ἔσται πρὸς ἀνδρῶν.* Ibid. 51. *τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, | ἔσται.* Phoen. 513. *πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, | ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, | τυχεῖν ἃ χρῄζει.* Ibid. 998. *Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, | κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.* Praeter Brunckium ad h. v. videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 363. Numerorum nihil referre videtur. Dixit noster Hipp. 1063. *Μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα.* Ubi nihil obstabat, quo minus diceret *ὅρκον—ὃν ὤμοσα.*

742, 3. *Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ | πελάσειε δόμοις,*] Lasc. *ἀλλᾶσσ' ὁ μαίας.* Tragicus Rhes. 216. *Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν | πέμψειεν Ἑρμῆς.* Quae sequuntur verba, *ὅς γε φηλητῶν ἄναξ*, Aegeo minus conveniunt. *Πομπαῖον Ἑρμῆν*, sed *χθόνιον*, invocat etiam Ajax apud Sophoclem v. 832. Neque hujus officii oblitus est Mercurius apud Aristophanem Pluto. *Ἡγεμόνιον* enim ipse se appellat v. 1160.

744, 5. *ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων, | πράξεως,*] Id est, interprete Porto, *et ea, quaecunque in animo habens festinas, perficias.* Malim, *πράξεώς τε ἃ σπεύδεις, ἐπίνοιαν αὐτῶν κατέχων. Σπεύδειν* hic *operam dare* significat. Idem est *ἐπίνοιαν κατέχων* quod *ἐπιθυμίαν ἔχων.* Noster Phoen. 411. *Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;* Aristophanes Av. 403. *κἀναπυθώμεθα τουτωνδί, τίνες ποτὲ, | καὶ πόθεν ἥμολον, | ἐπὶ*

τίνα τ' ἐπίνοιαν. Tragicus Rhes. 195. *Μέγας ἀγών, μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἐλεῖν. | μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει.*

745, 6. *ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, | Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.*] Lasc. *ἐπὶ γενναῖος ἀνήρ.* Idem *ἐπὶ σφᾶς* v. 1345. Notanda autem ellipsis infinitivi *εἶναι*, de quo nihil dixerunt interpretes. Noster supra v. 294. *δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.* Item v. 589. *μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.* Infra v. 907. *δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.* Ita pleraque loquuntur tragici. Sed dixit Euripides Tro. 394. *τὰ δ' Ἕκτορός σοι λύπῃ' ἄκουσον, ὡς ἔχει. | δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανών.* Sic etiam Hipp. 400. *τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυσον | Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι | κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν. Δεδόκησαι* usurpat etiam Aristophanes Vesp. 725.

747. *Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,*] Hunc versum cum tribus sequentibus hoc ordine exhibet Lasc. *νῦν καλλίνικοι—γενησόμεσθα—ὦ Ζεῦ—νῦν δ' ἐλπίς.*

748, 9. *νῦν καλλίνικαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα,*] Rom. C. *καλλίνικαι.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. Put. *καλλίνικοι*, quod admisit Musgravius. Scripturam mutavit, ipso fatente, propter similem terminationem vocis *φίλαι*. Haec quidem pluribus exemplis ex eadem *ῥήσεως* sumtis defendi posset. V. 755. *ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα.* V. 763. *παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι.* V. 773. *ῥᾳθῦμα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον.* V. 779. *οὐ γὰρ γελᾶσθαι κλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.* Sed Graece dicitur *ἡ καλλίνικος*. De quo vide ad *ἀπορθήτου* v. 808. *Etiamsi forma altera legitima esset*, inquit Porsonus, *feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino.* Sic *μολόντες* v. 754. De hac constructione jam dictum ad v. 379. Scaliger etiam *καλλίνικοι*. Mox Rom. C. *γενησόμεθα.* 195

748. Desinit in hunc versum Rom. E.

749. *πείς ὁδὸν βεβήκαμεν.*] Schol. *Εἰς ὁδὸν γάρ.*) *ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.*

750. *νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.*] Reiskius: *νῦν δ' ἐλπὶς integre scribitur νῦν δὴ ἐλπίς.* Scribendum igitur *νῦν δὴ 'λπίς.* Quam elisionem cum exemplis confirmatam videro, legitimam esse credam. Recte *νῦν δὲ* propter *νῦν καλλίνικοι* v. 748. Vide ad v. 1039.

Ibid. Pseudogregorius v. 755. *τίσαι*, quod non contemnendum est, modo scribatur *τῖσαι*. Aeschylus Theb. 373. *ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν.* Euripides Or. 777. *Μολόντα δ' ἐλπὶς ἐστι σωθῆναι κακῶν;* Alc. 144. *Ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σώσασθαι βίον.* Hel. 439. *ἐλπὶς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων | λαβεῖν τι ναύταις.* Thucydides III. 3. *καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπιχθέντας ἐκπεσεῖν ἄφνω.* Xenophon Hist. Gr. VI. 5, 35. *νῦν ἐλπὶς*

τὸ πάλαι λεγόμενον, ἀπαντεθῆναι Θηβαίους. Demosthenes Olynth. I. p. 3. C. σκοπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτήσας. Futurum praeter alios habet noster infra v. 1000. Sic etiam Alc. 294. μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα, κοὐτις ἐλπὶς ἦν, | σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φανεῖσιν τέκνα. Aeschylus Agam. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἥξειν πάλιν. Ita maluit quam ἐλθεῖν aut μολεῖν[1]). Diversam ab harum utraque constructionem habet ibid. 1445. οὗ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, | ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς | Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονεῖν ἐμοί.

751. οὗτος γὰρ ὦ 'νὴρ,] Rom. A. B. C. D. Lasc. Pal. A. Mag. οὗτος γὰρ ἀνὴρ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum* ὦ 'νὴρ, ait, *forte est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in ἀνὴρ ancipitem esse.* Cujus sententiae auctorem citat Valckenarium ad Phoen. 1650. ubi vulgo legitur, Ἀταφος ἆδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται. Postea vero errorem suum vidit et agnovit. *Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas, in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in ἀνὴρ corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsum esse comperi.* Haec sunt ejus verba ad Sophoclis Oed. C. 630.
196 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο, ubi contra omnes libros γῇ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' dedit. Ad v. 1486. ejus fabulae haec monet: *Optime in Eurip. Medea* 769. [751.] *Aldus edidit* οὗτος γὰρ ὦ 'νὴρ, *quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis* v. 687. [669.] *edere,* Σοφὸς γὰρ ὦ 'νὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. Porsonus utrobique ἀνὴρ, quod in ἀνὴρ mutavi.

Ibid. ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,] Nostri, *where I was most at a loss, where I was weakest.* Euripides Ion. 363. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

752. λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.] Rom. C. πέφανται. Rom. A. B. πέφασται. Rom. D. πέφαται.

753. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην πάλιν,] Reiskius: πρυμνίην. Male. A πρῷρα fit πρωρᾶτης, a πρύμνη πρυμνήτης, quod proprie κυβερνήτης significat. Hinc Aeschylus Eum. 16. Δελφὸς τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. Ibid. 768. μήτοι τίν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς | ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Nostro loco πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πρυμνήσιον, quo utitur poëta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι πάλῳ | πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Schol. Ἐκ τοῦ δ' ἀναψόμεν.) παυσόμεθα τῶν παρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγειοι δεθῶμεν, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Haec verba

1) Dixit tamen paullo ante v. 685. γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μυρίων γὰρ οὖν | πρώτων τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Futurum est μολεῖσθαι, quod usurpant Aeschylus Prom. 689. Sophocles Oed. C. 1742.

explicat Hesychius: *Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία.* Hinc noster Hec. 539. *λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια | νεῶν δὸς ἡμῖν.* Ceterum Hervagiana secunda aliaeque nonnullae pro *σκάλων* habent *κώπων*, quod in exemplo suo correxit Scaliger.

755, 6. *ἤδη δὲ πάντα ταμά σοι βουλεύματα | λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.*] Schol. *Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν.) μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα* (ed. Ven. *ἡδέα*) *μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως.* Sensus est, *δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, accipe sermones, qui delectandi causa non dicuntur.*

759, 60. *μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους, | ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα,*] Conjecturae sunt, Barnesii *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταυτὰ*, Reiskii *ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα.* Sed idem efficit vulgata. Verba *ταῦτα δοκεῖ μοι* significant *his assentior*, eoque sensu exstant apud nostrum Heracl. 1053.

760, 1. *καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,*] Rom. A. B. C. Flor. Par. omnes, *καὶ καλῶς ἔχει.* Edd. pleraeque ex Hervagiana secunda *καὶ καλῶς ἔχειν.* Quae scriptura, licet e sola conjectura nata videatur, hoc argumento se commendat, quod post *δοκεῖ* facile irrepere potuit *ἔχει.* Legi quidem posset, expulso v. 761. *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.* De qua constructionis mutatione mox dicam. Servato etiam v. 761. erunt quibus placeat *ἔχει* hoc sensu, *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ αὐτὸς καλῶς ἔχει γάμους τυράννων.* Sed rectius dicitur *καλῶς ἔχει μοι ὁ γάμος* quam *καλῶς ἔχω τὸν γάμον*, ut jam monui ad v. 715. Retinendum igitur *ἔχειν.* Si perspicuitati studuisset poëta, post verba *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα* potius *καὶ καλῶς ἔχουσι γάμοι τυράννων* quam *καὶ καλῶς ἔχειν γάμους τυράννων* dixisset. Sed Atticae vel elegantiae vel negligentiae 197
est *ἔχειν.* *Hoc enim pendet a verbo λέξω, quod praecedit*, inquit Portus, *et ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetitum subauditur.* Ita Thucydides III. 3. *ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτή, ἐν ᾗ πανδημεὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπιχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω.* Ibid. 25. *καὶ ἔλεγε τοῖς προέδροις, ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες παρέσονται, ἃς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς· προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος.* Quae exempla suppeditavit mihi E. F. Poppo Observat. Crit. in Thucyd. p. 185. Nihil igitur difficultatis haberent haec verba, ni sequerentur, *καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα*, in quibus non dicitur quid *ξύμφορον* sit et *καλῶς ἐγνωσμένον.* Reiskius ita legendum et interpungendum censuit: *ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων θ', οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς εἰρ-*

γασμένα. Σύμφορα et εἰργασμένα, inquit, est pro συμφερόν τε et εἰργασμένον. Idem Reiskius Miscell. Nov. Lips. T. V. p. 919. a Valckenario ad Phoen. 1286. laudatus, medium versum delendum censet, utpote spurium et e v. 17. 565. 683. conflatum. Sed si v. 761. ex his conflatus est, nullus apud Euripidem versus est, quin simili argumento νοθείας convinci possit. Paullo majoris momenti est, quod cod. Flor. versum 761. omittit, praesertim cum hoc ignorasse videatur Reiskius. Tantum huic argumento tribuit Brunckius, ut versum, quem manifesto spurium et insititium appellat, audacter expulerit. Sed ab eodem codice absunt versus 700—705. idque propter γονάς, ut recte monet Valckenarius ad Phoen. 365. Ab eodem codice absunt Phoen. 362, 3. propter ἔχει, Phoen. 1608—13. propter βίον, Andr. 742, 3. propter ἀντιλήψεται, Andr. 933, 4. propter δόμους, Alc. 1068—73. propter duas tantum syllabas similes vocum ὀμμάτων et δεμάτων. Si toties propter homoeoteleuton in eo libro erratum est, facile mihi concessum iri arbitror, non aliam caussam quaerendam esse, cur in eo desit nostrae fabulae v. 761. quem agnoscunt Rom. A. B. C. D. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Revocavit etiam Aldinam καὶ καλῶς ἔχει.

762. καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.] Rom. C. εἰργασμένα. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. Cott. ἐγνωσμένα, quod admisit Musgravius. Sensus est δεδογμένα. Exempla pete ab H. Stephano v. Γινώσκω. Hic autem versus ut cum superioribus connectatur, ταῦτα supplent interpretes. Vertit Portus, *et utilia* haec *esse*, *et recte facta*.

764, 5. οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίους ἐπὶ χθονὸς | ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,] Rectius πολεμίας, de quo mox. Non intelligo quo jure dicatur οὐχ ὡς λιποῦσα post verba παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. Potius exspectassem οὐχ ὡς λείψουσα. Noster Tro. 740. ὦ λέκτρα πάμπα δυστυχῆ τε καὶ γάμοι, | οἷς ἦλθον εἰς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε, | οὐχ ὡς σφαγεῖσ' Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, | ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπό-
198 ρου. Mendosa quidem est haec scriptura, sed recte se habere videtur τέξουσα[k]). Cum metro repugnet λείψουσα, vide an legendum λιποῦσ' ἄν, quod idem fere significat. Nam vix quidquam refert, utrum οὐ λείψω παῖδας an οὐκ ἂν λίποιμι παῖδας dicat Medea. Ita Agamemnon apud Euripidem Iph.

k) Seidlerus et Matthiae, οὐχ ὡς σφαγεῖσ' Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμοί. Sed σφαγεῖσ' alienum esse a sententia jamdudum monuit Musgravius. Nec belle dicitur τέξουσ' ἐμοὶ σφαγεῖσ' Δαναΐδαις, quod minime defendit exemplum a Seidlero allatum, Ἀπουσον, ὡς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί, in quo dativus uterque ad eandem personam spectat.

A. 94. *κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι | Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν, | ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.* Id est, *ὡς οὔποτε τλησόμενος.* Ceterum non male Burgesius *οὐχ ὡς λίπω σφε.* Quae scriptura ut admitti possit, delendus est v. 765. quem pro spurio habuit Brunckius, utpote conflatum e v. 1028, 9. *οὗτοι πόσ' ἔσται τοῦδ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.* Ita igitur procedet oratio: *παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, | οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονὸς, | ἀλλ' ὡῳ δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.*

Ibid. Rom. C. *πολεμίους*, ut Aldus. Edd. recentiores ante Musgravium *πολεμίων*. Rom. A. B. D. Lasc. Mag. Put. *πολεμίας*, quod admisit Musgravius. Sic etiam H. Stephanus. Frequens est confusio vocalis *α* et diphthongi *ου*[1]). Vide ad v. 548.

765. Rom. C. Lasc. *καθ' ὑβρίσαι.* Sic etiam Rom. C. v. 1029. ubi Lasc. recte *καθυβρίσαι.* [Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 68. quia brevi praecessit *παῖδας τοὺς ἐμοὺς*, hic legendum suspicatur, *ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς καθυβρίσαι.* *Ex Addendis.*]

767. *πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,*] Rom. A. a corr. B. C. D. *αὐτούς.* Rom. A. ante corr. *αὐτοῖς.* Valckenarius ad Phoen. 1286. *αὐτῇ.* Ita enim legi monet v. 917. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολύ.* Haec conjectura ut admittatur, delendus est v. 768. de quo mox dicturus sum. Admisit eam Brunckius. Porsonus vero licet versum 768. omiserit, *αὐτοὺς* revocavit.

768. *νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,*] Rom. C. Mag. Schol. *φυγεῖν.* Aldus *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα* etiam v. 910. 913. *μὴ φυγεῖν χθόνα* v. 941. ubi plura de hac diversitate. Nunc de *γνησιότητι* hujus versus dicendum est. Si Valckenario credis, inauditam ellipsin exhibent verba *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.* Suspicor etiam superiora *νύμφῃ φέροντας* post *δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν* abundare ei visa esse, licet hanc sententiam diserte non expresserit. Quod ad ellipsin attinet, utinam nulla difficilior neque durior apud tragicos exstaret. *Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest*, inquit Schaeferus ad Bosium p. 492=490. Sed hic potius supplendum videtur *ἱκετεύοντας*, quod in superioribus verbis quodammodo comprehenditur. Verba autem *νύμφῃ φέροντας* multum abest quin

1) Noster Heracl. 143. *δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες, πόλιν, | αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.* Recte Scaliger *κυρίας.* Vulgata eodem vitio laborat quo *ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας* Suppl. 94. *ἁπλοῦν— βιοτὰν* Herc. 663. *Πυθίου δενδρώτει πέτρᾳ* ibid. 790.

abundent. Significant enim *nuptiarum praetextis ferentes*. Dona sua φερνὰς appellat Medea v. 926. Eadem apud Senecam di-
199 cit v. 575. *Haec nostra nati dona nubenti ferant*. Valckenario obsecutus versum omisit Brunckius. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Dedi quod vulgo legitur. Sed paene persuasum habeo, aliam eamque meliorem scripturam olim exstitisse, cujus vestigia his verbis exhibet Schol. *Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.*) *γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή.* Scribendum, ni fallor, *γράφεται, δῆθεν* [*ἰκεσίῳ λόγῳ*]. *δῆθεν δέ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή.* Utinam variam lectionem indicare contentus, particulam explicare supersedisset grammaticus. Haec enim explicatio in caussa fuit, ut scriba alterum *δῆθεν* cum verbis interjacentibus omitteret. De eo scribarum errore satis, opinor, modo dictum est ad v. 761. Lacunam expleat quisque ut velit et possit. Quod dedi, *ἰκεσίῳ λόγῳ*, non solum metro ac sententiae convenit, verum etiam eum sensum praebet, cujus interpretatio haberi possint verba *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα*. Utut de hac conjectura statuatur, nemo non videt quam bene legatur *νύμφῃ φέροντας δῆθεν*. Suidas: *Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψευδοῦς——προέτεινα τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν.* [Conjecturam meam non confirmant codices, quorum scriptura est: *Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.*) *γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τεθέασε γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή.* Hinc nihil aliud extricari potest, quam pro *τήνδε* legendum *δῆθεν*. *Δῆθεν* quidem metro repugnat. Sed vulgo legitur *δῆθε* apud Euripidem El. 268. In mentem mihi venerat, *νύμφῃ φέροντας δῆθε, μὴ φεύγειν χθόνα*. Sed minus placebat *δῆθε*, ut ad v. 787. declaravi. *Ex Addendis.*]

768*. *λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.*] Hic versus totidem verbis legitur iterum v. 919. nisi quod edd. pleraeque ibi pro *πλόκον* habent *στέφος*, quod hic etiam ex Par. A. admisit Brunckius. Porsonus *πλόκον* revocavit, Matthiae *στέφος*. Flor. *πλόκαμον*. Ex eodem Par. A. ordinem versuum mutavit Musgravius, apud quem hoc ordine leguntur: *πέμψω—λεπτόν—νύμφῃ.*—Matthiae ut vulgo. Eo excepto, nuperos editores haec quaestio non tangit. Brunckius enim, Beckius et Porsonus versum quem ultimo loco collocarat Musgravius, omnino omiserunt. Ego medium omisi. Non opus ut bis iisdem verbis declaret Medea, quaenam dona Creusae missura sit. Hic satis est *κόσμον* dicere. Altero loco, cum omnia jam parata sunt, et ipse *κόσμος* pannis involutus, vel potius pyxide sive arculâ inclusus, spectatorum oculis proponitur, non male additur hic versus, quo audito, facilius ad rei eventum properat animus.

769. *κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,*] Reiskius *κἂν παραλαβοῦσα*. Observent tirones *ἀμφιθῇ* pro *ἀμφιθῆται*. Ita v. 950. *ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ | θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὖ | τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα*. [Item v. 1129. *χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις*. *Ex Addendis.*] Euripides Erechtheo Fragm. vi. *ἀειδομὲ δὲ στεφάνους παρὰ πόλιον στεφανώσας*. Idem Bacch. 176. *θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κρᾶτα πισσίνοις βλαστήμασιν*. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset *ἀμφιθῆται*, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. *ὅτ' ἂν δὲ πόσμον περιβάλησθε σώμασιν, | ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νεττέρᾳ δώσων χθονί*. Qui tamen dixit ibid. 1159. *φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος*.

770. *κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ πόρης.*] Euripidea quidem esse videntur verba *ὃς ἂν θίγῃ πόρης*, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta. Hic longe praestaret *ὃς ἂν θίγῃ νεκροῦ*. Infra v. 1171. *πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν | νεκροῦ*.

771. *ταισδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.*] Rom. A. B. C. a corr. *χρίσω*. Rom. C. ante corr. D. Lasc. *χρήσω*. 800

772. *ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.*] *Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est.* Hoc Musgravii monitum male retulit Porsonus ad v. 783. *δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις*. Schol. *Ἐνταῦθα μέντοι.*) *μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἵστημι τὸν λόγον σιωπῶντα*.

773, 4. *ὥμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον | τοὐντεῦθεν ἡμῖν.*] Rom. C. D. *τοὐντεῦθεν ἡμῖν*. Rom. A. *τοὐνθένδ' ἐν ἡμῖν*, supraescripto *γρ. τευ*. Rom. B. *τοὐνθένδεν ἡμῖν*. An olim lectum *τοὐνθένδε γ' ἡμῖν?* Sophocles Phil. 895. *Πάπαι, τί δῆτ' ἂν δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;*

774, 5. *τέκνα γὰρ κατακτανῶ | τἄμ'*] Rom. A. B. D. *κατακτανῶ*. Rom. C. Par. A. *κατακτενῶ*, quod Novembri mense admisit Brunckius. Idem mense Julio ejusdem anni *κατακτανεῖτε* pro *κατακτενεῖτε* dederat apud Euripidem Or. 938. Futurum *κτανῶ* Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo *κτείνω* duo futura *κτενῶ* et *κτανῶ* tribuere, quam duos aoristos *ἔκτεινα* et *ἔκτανον* [m]).

m) Hoc argumento non defendetur futurum *ἀποκτανῶ*, si ea forma uspiam exstaret. Aoristum enim *ἀπέκτανον* solus usurpat Rhesi scriptor v. 978. *οὐ φύσεταί νιν Παλλὰς, ἢ σ' ἀπέκτανε*. Qui si comicus fuisset, audacter reponerem *ἀπέκτανα*. Sed *ἀπέκτονα* non vide-

775. (*οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται*),] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatius esset *οὐκ ἔστιν, οὐδείς ἐστιν, τίς ἐστιν*, sequente scilicet *ὅστις*. Ita noster infra v. 1506. *οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'*. Heo. 296. *Τίς ἐστιν* (alii *οὐκ ἔστιν*) *οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις, | ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων | πλήσασα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;* Ibid. 864. *Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος*. Phoen. 597. *Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀπολσεται μόρον;* Alc. 786. *κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίστατας, | τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται*. Ibid. 851. *οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται | μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ*. Iph. A. 525. *Οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅτι σὲ κἀμὲ πημανεῖ*. Heracl. 414. *ἐκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ, | ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;* Ibid. 976. *τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς, | οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται*. Ion. 569. *Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε*. Herc. 1216. *οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος, | ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν*. El. 903. *Οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι*. Sthenoboea v. 1. *Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ*. *Οὔτις* vero plerumque subjectum sibi habet *ὅς*. Aeschylus Eum. 739. *Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο*. Euripides Alc. 191. *ἡ δὲ δεξιὰν | προύτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς, | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν*. Ibid. 505. *ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον | τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὄψεται*. Heracl. 57. *οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται | τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως*. Facile reponi posset *ὅς νιν ἐξαιρήσεται*, si opus esset. Sed vulgata sana videtur. Non ejusdem quidem constructionis, sed non valde diversae exempla exstant satis multa. Sophocles-Oed. C. 1167. *Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμῖν ἐγγενὴς | ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι μαθεῖν*. Euripides Andr. 915. *Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;* El. 650. *Ἦπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον*. Aristophanes Eccl. 477. *ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ*.

776. *δόμων τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος*,] Flor. apud Valckenarium ad Hipp. 1062. *συγχέυσ'*, id est, *συγχέουσ'*.

777, 8. *ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνου | φεύγουσα*,] Id est, *ἐπὶ φόνῳ, propter caedem*. Noster Hipp. 34. *ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, | μίασμα φεύγων αἵματος Παλ-*

tur tragicis in usu fuisse. Corrigendus Aeschylus Eum. 590. *τὴν μητέρ' εἶπὰ πρῶτον εἰ κατέκτονας. Ἀπέκτονα* a comicis et prosae orationis scriptoribus usurpatum est, *κατέκτονα* vero, quantum memini, a nemine. Scribendum igitur *κατέκτανες*. Ita mox v. 594. *Εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες*. Sic etiam *κατέκτανε* v. 605. *κατέκτανεν* v. 608. *κατέκτανον* v. 615.

λαντιδῶν. Suppl. 148. *Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.* Oeneo v. 1. *Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον | Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν | Τυδεύς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμός, | ᾤκησεν Ἄργος.*

778. *καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.*] Noster infra v. 1295. *ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.* Alc. 627. *ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.*

780. *ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος;*] Ita mox v. 801. *Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὐν μέσῳ λόγοι.* Heracl. 454. *ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ, | καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι | τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.* Hac loquendi formula utuntur, qui constanti animo mali aliquid tolerare, aut periculum subire decreverunt. Plenius noster Or. 791. *ΟΡ. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. Τόδ' οὖν ἴτω. | ΟΡ. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.*

Ibid. Rom. C. *τί μοι ζῆν κέρδος.* Rom. A. B. D. Lasc. *τί μοι ζῆν ἔτι* (Rom. D. *ἔστι*) *κέρδος.* Natus error e v. 143.

780, 1. *οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς, | οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀπαλλαγὴ κακῶν.*] Rom. A. B. C. Lasc. *οὔτε μοι.* Rom. D. *οὔτε μοι.*

781. Aldus *οὔτ' οἶκος ἐστίν.* Sic etiam Par. A. Lasc.

Ibid. Rom. A. B. C. D. *οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν*, ut vulgo. In A. supra scriptum *ἀπαλλαγὴ*, quam varietatem agnoscunt etiam Par. B. D.

784. *ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.*] Rom. A. B. D. *τίσει.* Rom. C. Mag. Put. *δώσει.* Vulgo egitur *τίσειν δίκην* supra v. 750. *δώσει δίκην* infra v. 1265. Ubi fluctuant codices, deterius videtur *δώσει*, utpote ex interpretatione natum. Sophocles Aj. 113. *κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην.* Gl. *δώσει.*

785, 6. *οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε | ζῶντας τολοιπὸν,*] Cicero Oratore c. 46. *Itaque idem poëta, qui inusitatius contraxerat* patris mei meum factum pudet, *pro* meorum factorum,—*non dicit* liberum,—*sed, ut isti volunt,* neque tuum unquam in gremium extollas liberorum ex te genus. Male haec verba ad Ennii Medeam retulisse mihi videntur viri docti. Si Eanii sunt, nihil obstat quo minus ad ejus Phoenicem referantur, de quo videndus Valckenarius Diatrib. c. xxiv. Verba Amyntoris esse possunt, *μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα*, ex Homero Il. I. 455. translata.

786. Aldus *τολοιπὸν* etiam v. 1097. 1350. V. 786. Rom. A. C. *τολοιπὸν*, Rom. B. D. *τὸ λοιπόν.*

786, 7. *οὔτε τῆς νεοζύγου | νύμφης τεκνώσει παῖδ'.*] Mag. *νεαζύγου.* Aeque bene legeretur *νεοζυγοῦς* aut *νεόζυγος.* Hoc exstat apud Euripidem Fragm. Inc. clxvii. 3. *εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα | πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον.* Illud

apud Aeschylum Prom. 1008. *δακὼν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγὴς | πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.* Vide ad *νεοδμῆτες* v. 1333.

787. Rom. A. B. C. D. *παῖδ'*. In A. supra scriptum *γρ. δας*. Reiskius ad v. 1316. diphthongum in *παῖδας* ancipitem esse statuit. Hoc si minus placet, non desunt exempla quae singulare *παῖδα* defendant. Euripides Phoen. 19. *εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.* El. 22. ex emendatione Porsoni ad Med. 5. *δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι | Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις* n). Aristophanes Vesp. 1128. *Ἔπειτα παῖδα χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, | ὅθ' οὑτοσὶ με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται.*

787, 8. *ἐπεὶ κακῶς κακὴν | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.*] Rom. A. C. *κακῶς κακήν*. Lasc. Par. A. *κακὴν κακῶς*, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. *ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.* Euripides Tro. 1055. *ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς | κακὴ θανεῖται.* Cycl. 267. *ἦ κακῶς οὗτοι κακοὶ | οἱ παῖδες ἀπόλοιντ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ.* Aristophanes Eq. 2. *κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.* Simili modo Aeschylus Prom. 954. *νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ | ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'.* Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatior est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. *σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς.* Tro. 446. *ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ.* Sic etiam Sophocles Oed. T. 248. Aj. 839. (ubi legitur *κακοὺς κάκιστα*) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura congessit Wetstenius ad Matthaei verba *κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς* c. xxi. 41. Sophocles etiam *στυγερὸν στυγερῶς* dixit Phil. 166. *δεινὰν δεινῶς* El. 198. Euripides *πάντες πάντως* Med. 826. *περισσὰν περισσῶς* Bacch. 1195. Aristophanes *καλὴ καλῶς* Ach. 252. Eccl. 725.

789. *μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω.*] De adjectivo *φαῦλος* vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 268.

793. *Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,*] Flor. Cott. *ἐκοινώσω*, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ita v. 668. *Τοῦτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.* Schol. *Ἐπείπερ ἡμῖν.) τὸ ἑξῆς, ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώνησας λόγον, ὁρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα.* Diversa sunt *κοινῶσαι* et *κοινώσασθαι*. Illud *rem aliquam cum aliis communicare*, hoc *rei alicujus participes fieri* significat. Bene

n) Vulgo legitur ibid. 268. *Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας.* Suspiciosum est *δῆθε* pro *δῆθεν*, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, *ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα.*

[redacted]

igitur se habet v. 486. ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, *tecum sermones habebo.*

796, 7. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.] Rom. A. a corr. B. D. σοὶ δὲ συγγνώμη. Rom. A. ante corr. σὺ δὲ συγγνώμη. Rom. C. σοὶ δὲ συγνώμη. Lasc. σὲ δὲ, συγνώμη. Deinde Rom. omnes πάσχουσαν, sed in A. supra scriptum σῃ. De constructione vide ad ἔχοντα v. 727.

798. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;] Rom. D. solenni errore θανεῖν pro κτανεῖν. Deinde Rom. C. σὸν σπέρμα. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. σὼ παῖδε. Rom. D. σὸν παῖδα. Flor. Put. σοὺς παῖδας. Hae diversitates grammaticorum conjecturae sunt, quos offendit σὸν σπέρμα. Metro autem nocet σοὺς παῖδας, sententiae σὸν παῖδα. Melior est σὼ παῖδε, quam probavit Musgravius, admisit Brunckius. Sed ne haec quidem vitio caret. Nam Medeae liberi, quorum toties fit mentio in hac fabula, semper παῖδες aut τέκνα appellantur, nunquam παῖδε aut τέκνω. Vide, si tanti est, v. 36. 45. 69. 73. 97. 112. 115. 336. 347. 477. 502. 537. 549. 552. 597. 763. 765. 777. 785. 834. 850. 884. 909. 913. 920. 926. 946. 961. 965. 970. 988. 1013. 1021. 1029. 1037. 1111. 1118. 1127. 1206. 1215. 1270. 1276. 1316. 1331. 1367. Toties duo Medeae filii παῖδες appellantur. Etiam saepius, ni fallor, τέκνα. Duale παιδοῖν semel legitur v. 1256. sed ibi de Inonis liberis agitur, nec bene diceretur, δυοῖν τε παισὶ συνθανοῦσ' ἀπόλλυται [o]). Revocavi igitur σὸν σπέρμα, quod satis defendunt Dejanirae verba apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε | πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Similiter Aeschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 282. Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Ἀργεῖαι γένος | ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

799. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.] Ita Medea v. 1337. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.

800. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.] Rom. C. σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἀ. γ. Rom. A. σὺ δ' ἂν γένοι' ἀ. γ. Rom. D. B. σὺ δ' ἂν

o) Aeschylus Ag. 1393. παίω δέ νιν δὶς, κἂν δυοῖν οἰμώγμασι | μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα. Eum. 603. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. Pers. 722. Ἀμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτων (sic ed. Glasg.). Haec omnia soloeca mihi videntur. Δυοῖν, ni fallor, apud Atticos duali semper jungitur, δύο vero interdum plurali. Exempla in vulgatis libris innumera sunt quorum maximam partem corrupta esse credo. Nam si toties pluralem pro duali metro violato invexerunt librarii, quis dubitet id saepius accidisse ubi metrum utramque formam admittebat? Nonnulla tamen sunt loca quae dualem non admittant. Sophocles Aj. 237. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών.

γένοιο ἀ. γ. Brunckius, σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἀ. γ. *Absque ulla auctoritate mutavi*, inquit, *nec me tamen facti poenitet.* Ἂν *et* αὖ *scio a librariis saepissime fuisse commutata, et inertem particulam* γε *impendio odi.* Vulgatam revocavit Beckius. Particula γε minime iners est. Significat chorum iis quae a Medea dicta sunt aliquatenus assentiri. Sensus est, δηχθείη μὲν ὧν
204 Ἰάσων, σὺ δὲ γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνή. Contulit Porsonus tragici verba apud Plutarchum T. II. p. 35. D. p. 88. F. ΑΛ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς. | ΑΛ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἦ σ' ἐγείνατο. Ita noster Andr. 237. ΑΝ. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι. | ΕΡ. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ', εἰς ὅσον δύναι. Herc. 1248. ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους. | ΗΡ. Σὺ δ' ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς. Plutarchus de Fortuna Alexandri II. p. 334. B. Ἀρχελάῳ δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ἄδων, ἐσήμαινε πολλάκις τοῦτὶ τὸ σκαμμάτιον, Σὺ δὴ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντεσυνεφώνησε, Σὺ δέ γε αἰτεῖς. Id est, Ἐγὼ μὲν αἰνῶ, σὺ δὲ αἰτεῖς. Nostri, *Yes, but you ask.*

Ibid. Mag. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι. Sed praestat ἀθλιωτάτη γυνή. Ita v. 1216. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως, | φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

801. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οἱ ἐν μέσῳ λόγοι.] Scaliger ἴτων περισσοί, quam conjecturam merito improbat Barnesius. Ἴτω, inquit, *desperantis animi sermo est*, eat, currat. De hoc modo dictum ad v. 780.

Ibid. Rom. A. D. οὐμέσω. Pro ἐν μέσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phoen. 592. Rom. C. οὐμέσω ante corr. ὀὺν μέσῳ a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. *Membranae* ὀὺν μέσῳ, inquit Brunckius, *quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Oed. T.* 959. 1046. ὀὐπιχώριος, *ubi recte edidimus* οἱ ἐπιχώριοι. Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοὐδόκει | δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει. τὸ πλῆρες, τοῖς προβάτοισί μοι ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν ibid. 159. ἀστέον μοὐγκώμιον Nub. 1209. ἐμοῦστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτός γε μέν τοὔφασκεν Eccl. 410. μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829. p) Aldus etiam apud

p) H. Stephanus Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 64. *Quintum* [*genus*] *per ὄλιψιν et συναίρεσιν fieri ait* [*Trypho*]: *ut in* ἐμουποδύνει *pro* ἐμοὶ ὑποδύνει. *sed in hisce literis rara est talis synaloepha, cui tamen simile m apud Aristoph. vidisse mihi videor.* Si Attica crasis est, potius ἐμῴποδύνει quam ἐμούποδύνει scribendum videtur. Nam

Euripidem et Aristophanem sexies οὐ μοὶ vel ὀύμοὶ dedit, ut in Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 9. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplectaremur, quam duobus verbis, *οι cum ε fit ου*, expressit Matthiae Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. T. I. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὃ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὐν μέσῳ. Sed hoc in aliis crasibus saepe accidit. Nullum discrimen est, verbi caussa, inter indicativum et subjunctivum verborum contractorum in ᾶν. Notandum autem μέσω sine ι subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174.

804. λέξεις δὲ μηδὲν. τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,] Soloecum mihi videtur λέξεις δὲ μηδὲν, sive *nihil autem dices* reddantur haec 205
verba, sive *nihil autem dicas*. Illo sensu λέξεις δ' οὐδὲν dicendum, hoc λέξῃς δὲ μηδέν. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ | τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν [q]). Ibid. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ | τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sic recte edd. omnes, praeter eas quae Triclinianam recensionem exhibent, in quibus legitur προμηνύσεις. Male igitur hoc exemplo futuri pro imperativo positi utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 5. Magis ad rem est Aristophanis testimonium Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηδὶ | ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Subjunctivus ἐνδῶτε cum metro repugnet, constructio verborum μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν ita fortasse explicanda est. Dixit comicus Av. 130. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, | ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία | λουσάμενα πρῳ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους· | καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μή, | μή μοι τόχ' ἥθῃς, ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς. Olim legebatur ποιήσῃς, sed Brunckius e membranis ποιήσεις recte reposuit. Nemo ignorat hoc futurum pendere ab ὅπως haud secus ac παρέσει. In verbis e Pluto allatis non legitur quidem ὅπως, sed idem significant χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς. Verba igitur μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν pendent ab ὅπως, quod in priori membro implicite continetur. Nostro loco legendum λέξῃς δὲ μηδέν, quod reposui. Similia sunt θαυμάσῃς μηδὲν Iph. T. 1220. θαυρύσῃς μηδὲν Tro. 458. δράσῃς μηδὲν Herc. 215. πάθητε μηδὲν ibid. 278. Hunc

τοῦ ὕδατος non fit θοὔδατος sed θὔδατος. Vide ad μ' ὑπῆλθε v. 56.

q) Malim πείσομαι γὰρ οὖν. Idem Phil. 766. ἐῶς σύτα καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν | ὕπνος μ', ὅτ' ἂν περ τὸ παυὸν ἐξήκῃ τόδε. Euripides El. 290. Οἴμοι, τόδ' οἷον εἶπας. αἴσθησις γὰρ οὖν | ἐκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς. Eadem medicina egere mihi videtur Sophocles Oed. C. 495. Ἐμοὶ μὲν |οὐχ ὁδατά. λείπομαι γὰρ ἐν | τῷ μὴ δύνασθαι, μηδ' ὁρᾶν, δυοῖν πάρα.

errorem silentio praeterisse Brunckium non miror. Ille enim hujusmodi erroribus inducendis potius quam corrigendis operam dedit. Vulgo legitur apud Euripidem Phoen. 932. *Σίγα. πολίταις τοῖσδε μὴ λέξῃς λόγους.* Brunckius e codd. recte *πόλεσι δὲ* dedit, secus autem *τοῖσδε μὴ λέξεις λόγους.* Simili mendo Aldus Or. 1598. *μηδαμῶς δράσεις τάδε.* Ion. 522. *Παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί.* [Herc. 988. *ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνειες, πάτερ.* *Ex Addendis.*]

805. *εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.*] Schol. *Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις.) δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν ὄντων τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἐπεὶ* (vulgo *ὅπου*) *κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνομάζει. ἀλλὰ τὸ δεσπόταις ἀντὶ τοῦ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς κρατοῦσι. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ. καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἦν, καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐγενὲς φρόνημα.* O incredibilem interpretis stuporem, qui non viderit Medeae ancillam Jasonem arcessitum mitti. Ceterum hinc sumsit Porsonus *εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ.* *Saepe enim in dialogis*, inquit, *particula γε sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo.* Exempla duo dedit Porsonus, quibus tria adjiciam. Aeschylus Cho. 495. *ἤτοι δίκην ἴσθλε σύμμαχον φίλοις, | ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν, | εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντενικῆσαι θέλεις.* Aristophanes Ach. 306. *Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, | οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει;* Nub. 359. *Λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι, | εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;* Recte igitur hic addita videtur particula. Codd. Romani, ni fallor, eam non agnoscunt, neque in sua ed. manere passus est Matthiae. Et-
806 si parum interest, vix casu factum arbitror, ut apud scholiasten exstet. Nec desunt loca, in quibus haec particula post *εἴπερ* librariorum errore omissa scripturam corruperit. Vulgo legitur apud Aristophanem Ran. 76. *Εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου | μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν.* Multi codd. *μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν.* Quam scripturam recte probat Brunckius. Superiore versu delendum videtur *ὄντ'*.

806—812. Hanc strophen, quae in edd. plerisque in undecim versus divisa est, quamque Matthiae in octo divisit, ego in septem divisi, omnes formae satis usitatae, omnesque praeter primum et ultimum diversos ab iis, quos exhibet Matthiae. Primo similes sunt hujus fabulae versus 946. 953. De secundo jam dixi ad v. 618. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Sophoclei Ajacis *μέλει* exstare monet Porsonus Praefat. ad Hec. p. xii. Quartus dactylicus hexameter catalecticus est. Quintus iambelegus est una syllaba

addita. Sophocles Aj. 175. ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Sextus asynartetus est, qui ex iisdem partibus constat quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 799. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθάνας. Ion. 1048. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν. Haec exempla attulit Gaisfordius ad Hephaestionem p. 343. Septimus una syllaba longior est quam Glyconeus. Σαπφικὸν ἑννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον, appellat Hephaestio p. 56. Exempla dedit Gaisfordius p. 506. His adde nostrae fabulae v. 136. ἐπεί μοι φίλια πέφανται.

806. Ἐρεχθεΐδαι τοπαλαιὸν ὄβιοι,] Scripsi Ἐρεχθεΐδαις soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυῤῥότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ | ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλλετο | Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλείδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, praesertim cum haec verba sententiae caussa rhythmo dactylico conclusisse videatur poëta. Apud tragicum Rhes. 906. recte omnes edd. Ὅλοιτο μὲν Οἰνεΐδας. Τυδεΐδην quadrisyllabum in Scolio legitur, cujus initium est, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poëtarum μέλη. Sophocles κύμαι' ἐν εὐρεῖ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephaestionem p. 47. σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν. | καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. | ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρὶς ἐστι, | πλέομεν δ' ἂμ' Ὀδυσσεῖ θείῳ.

Ibid. Rom. C. τοπαλαιόν. Rom. A. B. D. Lasc. τὸ παλαιόν. Sic etiam edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Schol. τε παλαιὸν, quod merus error videtur.

807. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,] Vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 986. Eodem jure (id est, nullo) Athenienses θεῶν παῖδες appellantur, quo Athenae θεόδμητοι.

807, 8, 9. ἱερᾶς | χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι | κλεινοτάταν σοφίαν,] *Quod habet MS. Flor.* ἀπορθήτας *sincerum arbitror*, inquit Valckenarius ad Phoen. 242. ubi vulgo legitur simile femininum ἀθανάτας θεοῦ. Aeschylus etiam, si vul- 207
gatis libris fides habenda est, ἀθανάτας τριχὸς dixit Cho. 617. Apud Aristophanem vulgo legitur ἀθανάταις ἰδέαις Nub. 288. ἀθανάταν φλόγα Thesm. 1061. Dixit etiam Sophocles Ant. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γᾶν | ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται. Hujusmodi feminina rarissime apud Atticos poëtas reperiuntur. In Phoenissarum versu ἀθανάτου non sine idonea auctoritate reposuit Porsonus, qui tamen nostro loco non improbat ἀπορθήτας. Quod magis miror, πολυκλαύτην et φιλοξένη ex mera conjectura Aeschylo restituenda censet r). Mea quidem

r) I. Ag. 1553. ἀλλ' ἐμὸν ἐκτοῦδ' | ἔρνος ἀῤῥθὲν, τὴν πολυκλαυτὸν

sententia, neque ἀπορθήτας neque ἀπορθήτου scripsit Euripides, sed ἀπορθήτοι omissa copula. Simili modo λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ dixit v. 202. et paullo post v. 207. ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῆδ' ἀπέραντον. Similia sunt apud Sophoclem χειροδαΐκτα σφαγί' αἱμοβαφῆ Aj. 219. apud Euripidem κεραύνιόν τε πῦρ αἰθάλοιν Phoen. 191. πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα Hel. 1342. χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον El. 705. θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ ibid. 732. apud Aristophanem δροσερὰν φύσιν εὐάγητον Nub. 276. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὑψόμεναι πολυήρατον ibid. 299. ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσόπτερος Av. 1755. Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον ibid. 1747. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ Thesm. 131. Exemplorum quae apud hos quatuor poëtas exstant, ne decimam quidem partem attuli. Exempla his contraria apud Atticos reperiri posse non diffiteor. Sed valde pauca sunt pro horum numero, neque omnia sana. Pleraeque edd. apud Aristophanem Nub. 1020. Ὦ καλλίπυργον σοφίαν | κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν. Brunckius ex codd. dedit κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Quod ad genitivum ἀπορθήτοιο attinet, frequentior apud tragicos est ea forma quam ut exemplis opus sit. Apud Euripidem Hec. 467. ubi vulgo legebatur τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας, Porsonus καλλιδίφροι hiatus vitandi caussa reposuit. Sed exemplum observatu dignius praebet Aeschylus Suppl. 61. δοξάσει τις ἀκούων | ὅπα τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | πυρκηλάτου τ' ἀηδόνος. Nemo non videt copulam sententiae nocere, quippe quae significet, diversam a Terei uxore esse πυρκήλατον ἀηδόνα. Scribendum igitur πυρκηλάτοι' ἀηδόνος.

808 808. Scholiastes ἄπο φερβόμενοι divisim legisse videtur. Verba ejus sunt: Χώρας ἀπορθήτου.) ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώρας. ἀπόρθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολ-

τ' | Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσασ, etc. *Dele inutilem copulam et lege* πολυκλαύτην, ait Porsonus. Ime, potius dele etiam nomen proprium et lege τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας. Nominum propriorum a librariis additorum exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 824. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. Quod πολύκλαυτόν τ' vulgo legitur, argumento est, anapaestorum συνάφειαν librariis haud ignotam fuisse. Non enim copulam addidissent, nisi metro necessariam existimassent. Il. Cho. 654. εἴπερ φιλοξένη 'στιν Αἴγισθου βία. Ita Porsonus pro φιλόξενʼ ἐστίν. Legendum φιλόξενός τις. Aeschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζω, καὶ φοβοῦ πλέα τις εἶ. Theb. 497. ὃ σηματουργὸς οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. Sophocles Aj. 1266. Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς | χάρις διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. Euripides Iph. A. 1012. Κακός τις ἐστὶ, καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν. Bacch. 822. Εὖ γ' εἶπας αὐτὸ, καί τις εἶ πάλαι σοφός. Hel. 911. ἅστις δ' ὁ πλοῦτος; ἔνδικός τις ὤν. Aristophanes Av. 1328. πάνυ γὰρ βραδύς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος. Thesm. 646. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά. Plut. 726. Ὡς φιλόπολίς τις ὁδ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. Plura attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 487. 5.

λὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτῆς (Ε. αὐτοῖς) οὔσης τῆς παιδεύσεως, καθάπερ ἄλλης τροφῆς. Hanc scripturam solus adoptavit Barnesius. Praestat ἀποφερβόμενοι.

809, 10. αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου | βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,] Rom. C. *aiel.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. ἀεὶ, quod admisit Brunckius.

Ibid. Idem observat Aristides in Panathenaico, inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γάρ ἐστιν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέρων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέρι μᾶλλον εἴκασται.

810, 1, 2. ἔνθα πόθ' ἁγνὰς | ἐννέα Πιερίδας λέγουσι Μούσας | ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι..] Rom. C. λέγουσι μούσας. Rom. A. B. Par. A. μούσας λέγουσι, quod admisit Brunckius. Matthiae vulgatam revocavit. Lasc. λέγουσι omnino omittit.

812. Magna interpretum controversia est, utrum Ἁρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἔνιοι δὲ λέγουσι Εὐριπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέρας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμονίαν ᾖδον καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα | Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est haec sententia, quia nemo praeter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptae mythologiae contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtae non liceret. Ceterum longe aliter haec verba accipit Musgravius, tali scilicet sensu, *ubi Musae flavam Harmoniam educarunt.* Haec explicatio ut constet, pro φυτεῦσαι legendum censet χορεῦσαι, *choris initiare*, quod hic valere putat *educare.*

815—819. Τοῦ καλλινάου—ξυνεργούς.] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Oed. C. 685. οὐδ' ἄϋπνοι | κρῆναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἄματι | ἀκυτάκος πεδίων ἐπινίσσεται, | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ, | στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μουσᾶν | χοροί νιν ἀπεστύγησαν, | οὐδὲ χρυσάνιος

Ἀφροδίτα s). Apud utrumque poëtam Veneris, Musarum et Cephisi mentio.

813. καλλιναόυ τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς] Schol. Τοῦ καλλιναόυ.) νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερυι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ Ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνησί τε Κηρισσὸς (sic ed. Ven.), καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει. Praeter hunc grammaticum, τοῦ καλλιναόυ τ' exhibent Rom. A. B. C. Par. A. Hanc scripturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. Musgravii verba sunt: *Lege ob metrum* τοῦ καλλιναόυ *ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit* καλλίναος *ut* ζωῆς *Hecub.* 1108. θηώσας *Heracl.* 998. [995.] Καλλίναος, quod iterum legitur apud Euripidem Alc. 592. adjectivum est ejusdem familiae cujus ἀέναος, quod penultimam semper corripit. Si uspiam exstaret καλλίναος tertia producta, nihil aliud significare posset quam *pulchra templa habens.*

Ibid. Rom. C. ἐπὶ Κηφισσοῦ. Rom. A. B. D. Par. A. ἀπὸ Κηφισοῦ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. supra scriptum ἐπί.

Ibid. Par. A. ante corr. ῥοαῖς ut vulgo. Idem correctus ab eadem manu ῥοὰς, quod admisit Brunckius.

814. τὰν Κύπρῳ κλήζουσιν ἀφυσαμέναν] Rom. A. B. C. ἀφυσαμέναν, ut ex conjectura edidit Porsonus. *Duplicavi* σ, inquit, *quod in choricis licet.* In Rom. A. medium α supra scriptum habet ω. Rom. D. ἀφυσσομένην. Hesychius: Ἀφυσσάμενος. ἀντλήσαντες. Vide Homerum Il. Γ. 295. Tragici non solum in choricis σ duplicant, verum etiam nonnunquam in anapaestis. Aeschylus κατανασσαμένη dixit Eum. 952. Idem Theb. 1064. γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως. Matthiae tamen ἀφυσαμέναν revocavit.

815, 6. χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων | ἡδυπνόους αὔρας,] Rom. A. B. C. χώραν. Rom. D. τὴν χώραν. Hi omnes μετρίας—αὔρας ut vulgo. Brunckius ex ingenio, χώραν καταπνεῦσαι μετρίαις ἀνέμων ἡδυπνόοις αὔραις. Atqui non dicitur ὕδατί με κατέχεεν, *aqua me perfudit*, sed ὕδωρ μου κατέχεεν. Aristophanes Eq. 1088. Ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ | τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν. Lys. 551. Ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως, χὴ Κυπρογένεια Ἀφροδίτη | ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ. Plura dabit Matthiae Gramm. Gr. §. 376. p. 504. Recte igitur Reiskius χώρας καταπνεῦσαι, id est, ipso interprete, *exspirasse,*

s) Recte Aldus οὐδὲ χρυσάνιος. Vitium est in strophico versu 680.

nbi legendum θεαῖς μονοσυλλάβως.

exhalasse, *in*, adversus, super *regionem*. Admisit hanc conjecturam Porsonus. Beckius et Matthiae omnia ut vulgo.

816. Rom. A. B. D. Par. A. ἡδυπνόους omittunt. Legitur in Rom. C. et in A. quidem, sed a recentiore manu. Salvo metro abesse nequit. Nescio an operae pretium sit monere, Euripidem ἡδυπνόους dicere maluisse quam ἡδυπνόων, licet αὔρας alterum habeat adjectivum, ἀνέμων vero nullum. De hac re non eadem veterum sententia fuit quae recentiorum. Dixit Sophocles Aj. 134. *Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου | Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.* Idem Oenomao apud Aristophanem Av. 1537. *Γενοίμαν ἀετὸς ὑψιπέτης, | ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου | γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.* Recentiores dixissent ἀγχίαλον et ἀτρύγετον. Euripides Hipp. 128. *θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας | εὐαλίου κατέβαλεν.* Alia sexcenta sciens praetermitto.

816, 7. *αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν | χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,*] Lasc. *ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομένα.* Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium *αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν.* Rom. A. C. *ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν*, quod admisit Brunckius. Par. A. etiam *ἀεί.* 210

817. Matthiae *χαίταις.* Vulgata metro convenientior est.

818. *τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,*] Schol. *Παρέδρους·) συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διατείμενοι.*

819. *παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.*] *Membranae et Lasc. ἀρετᾶς praestant*, inquit Brunckius. Musgraviana enim typographi errore *ἀρετῆς.* Rom. C. *ἀρετάς.*

820, 1. *Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν | ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμόν σε χώρα*] Rom. C. *ἢ πόλις ἢ φίλων.* Rom. A. B. D. *ἢ φίλων ἢ πόλις.* Flor. Par. A. B. D. *ἢ φίλων ἢ πόλιν.* Suspicor aut meam collationem aut Musgravianam hic mendosam esse. Haec verba interpretes miris modis exercuerunt. *Patet aliquid deesse*, inquit Reiskius. *Putem igitur ῥοαὶ ex vs.* 835. [813.] *huc transferendum, et ibi quidem καλλιναόν δ' ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, hic autem scribendum esse πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαὶ σ' ἢ πόλις, ἢ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα.* Brunckius ex conjectura Musgravii *πόρος* dedit pro *πόλις*, quod revocavit Beckius. *Sensus esset integer*, inquit Porsonus, *si legeremus ποταμῶν τις, de qua omissione vide quae mox dicturus sum ad Hec.* 1169. [1161. *ed.* 1808.] Haec conjectura cum metro repugnet, versum quoque antistrophicum 828. corrigendum statuit, ut mox videbimus. Optime se habet *ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις.* Ordo est, *Πῶς οὖν ἢ πόλις ἱερῶν ποταμῶν*, etc. Aristophanes Av. 417. *Ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθαδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνὼν, | κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;* Id est, *ἢ κρατεῖν ἄν, τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν* etc. *Ἱερῶν ποταμῶν*

πόλις appellantur Athenae propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poëta. His verbis illustrandis multum valet Phoenissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον | Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον | πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει. Thebae igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenae ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quinam sacrorum fluviorum | urbs, et cunctis hospita tellus | te venientem accipiet sobolis | execranda caede cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν.) ἢ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ μ. τ. ἱ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleraeque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiae.

821. Rom. A. ante corr. πόμπιμός σε χώραν, quam scripturam tacite adoptavit Matthiae. Rom. A. a corr. B. πόμπιμόν σε χώρα. Rom. C. D. Flor. Par. A. B. Mag. Cott. πόμπιμός σε χώρα, quod admisit Brunckius. Schol. Πόμπιμος.) ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα. Musgravius legendum putat ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum. Non diffiteor,* inquit, *me ποίνιμος hoc sensu nuspiam adhuc invenisse.*

211 822. τὰν παιδολέτειραν ἕξει,] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda;* Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. Nempe Musurus: Παιδυλέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον. Cod. Παιδολέτερον, παιδοφόνον. Infra v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

823, 4. τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων | σκέψαι τεκέων πλαγάν.] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post ὁσίαν exhibent. Hi omnes igitur μετ' ἄλλων sequentibus jungunt. Schol. Πλαγάν.) τὴν πληγὴν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσῃς, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δρᾶσαί σ' ἐχρῆν. Acquiescendum in hac interpretatione censet Barnesius, nec cum Samuele Petito Miscell. III. 20. legendum μεταλλῶν, *accurate perpendens,* masculinum pro feminino. Petito se omnino accedere monet Heathius, nec quemquam terrere debere participium masculino genere, licet de muliere sermo sit, id enim exemplis apud poëtas Atticos defendi posse [t]).

t) En ipsa exempla ab Heathio allata. I. Euripides Iph. T. 837. ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ | ψυχὰ, τί φῶ; De hoc satis, opinor, dictum Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. II. Tro. 531. Πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν | πρὸς πύλας ὡρμάθη, | πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ | ξεστὸν λόχον Ἀργείων | καὶ Δαρδανίας ἄταν | θεᾷ δώσων. Hic δώσων dicitur πρὸς τὰ

Reiskius Brubachianam sequitur, quae non post ὁσίαν sed post ἄλλων distinguit. Vertit: *Quomodo igitur urbs—tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Musgravius Petiti conjecturam non improbat, suam tamen praefert, τὰν οὐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων, *minime puram erga alios*, Aeetam scilicet et Peliam. Iacobsius Animadvers. in Euripidem p. 25. sibi in mentem venisse ait μετ' ἀστῶν, quod cum ἕξει conjungendum putat, ut sensus sit, *civibus suis adscribere poterit*. Hanc conjecturam, quae Beckio Porsonoque mentione digna visa est, admisit Zimmermannus. Equidem dedi e Brubachiana τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων, id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.

825. σκέψαι φόνον οἷον αἴρῃ.] Non dicitur φόνον αἴρεῖσθαι, sed φόνον αἴρεσθαι. Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυγὴν αἴρεσθαι apud tragicos leguntur. Porsonus igitur αἴρει (rectius ἀρεῖ) reposuit, quod futurum est verbi ἀείρεσθαι ex ἀερῶ contractum. *Dedi igitur αἴρει, inquit, quanquam tolerari potest praesens αἴρει.* Hoc admisi. Matthiae αἴρει ut vulgo, mutata tamen terminatione. Simile vitium est κίνδυνον αἴρεῖσθαι μέγαν apud Euripidem Heracl. 505. quod pluribus exemplis illustravi. 825

826, 7. μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες | πάντως ἱκετεύομεν,] Rom. C. πάντες πάντως. Rom. A. B. Par. A. B. D. πάντως πάντες. Rom. D. πάντες omisso πάντως. Masculinum πάντες defendit Barnesius ex Alc. 384. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν. Sed ibi sensus est ἐγὼ ἡ προθνήσκουσα, de quo vide ad σοφοὶ

σημαινόμενον. Idem enim valet πᾶσα γύννα Φρυγῶν quod πᾶς Φρύξ. III. Tro. 1114. δύσγαμον αἰσχος ἑλὼν | Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ. Haec verba de Helena dicta putat Heathius. Sermonem de Menelao esse recte statuit Seidlerus. Δύσγαμον αἶσχος, ait, *intellige ipsam Helenam.* IV. Ion. 973. Καὶ πῶς τὰ πρέσσω, θνητὸς ὤν, ὑπερδράμω; Creusa loquitur. Hujus scripturae auctor, ni fallor, Aemilius Portus ad Tro. 930. Qui eam amplexus est Barnesius, fatetur omnes edd. superiores θνητὸς οὖσ' exhibere. V. El. 1015. ὡς μὲν ταῦθ' ἡμῖν οὐ καλῶς. τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντα σ' ἦν μὲν ἄξιος μισεῖν ἔχεις, | στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μή, τί δεῖ στυγεῖν; Recte Seidlerus et Matthiae, τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντας, ἦν μὲν ἄξιος μισῶν ἔχῃ, | στυγεῖν δίκαιον. VI. Aristophanes Eccl. 584. Μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ μηδ' ὑποκρούσῃ, | πρὶν ἐπίστασθαι τὴν διάνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι. Hoc exemplum Heathio suppeditavit Clarkius ad Il. *E.* 778. Respondet Brunckius ad Sophoclis El. 977. *Mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debeant.* Si secus esset, defendi posset φράζοντος. *Masculinum singularis numeri adhibetur,—ubi universe aliquis intelligitur, seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur.* Ita recte Hermannus ad Vigerum n. 50. qui tamen meliora exempla proferre poterat quam illud θνητὸς ὤν apud Euripidem Ione. Etiam si hoc tantum esset, non defenderet μεταλλῶν de Medea dictum.

v. 379. Porsonus *πάντως πάντως*. *Edidi bis πάντως*, inquit, *ut duplicatur θανάτῳ supra* 648. [635.] Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non suo tantum nomine, sed omnium Medeae amicorum loquitur chorus.

827. *μὴ τέκνα φονεύσῃς.*] Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. E. *τέκνα μὴ φονεύσῃς*. Brunckius *μὴ* omnino delevit. Matthiae vulgatam revocavit. Vide ad antistrophicum versum 835.

828, 9, 30. *Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ χειρὶ τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;*] Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. B. Burn. Schol. *πόθεν* pro *πῶς δὲ*, quod Porsono non invito admisit Matthiae. Reiskius ita legendum censebat: *πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;* Non opus ut moneam, ingeniosum hunc virum vix unquam metri rationem habuisse. Brunckius ex conjectura Musgravii: *πῶς δὴ* (hoc *δὴ* ipsius Brunckii est) *θράσος ἐνθεμένα | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;* Id est, *πῶς δὴ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα;* Paullo aliter Beckius: *πῶς δὴ θράσος ἢ φρεσὶν, ἢ | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; In re desperata*, inquit Porsonus, *paullo plus audaciae condonandum est.* Conjecit igitur *πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν*. Cujus scripturae vestigia apud grammaticum exstare putat, cujus verba attuli ad v. 370. Huic conjecturae tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, *Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ | χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψει, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;* Ordo est, *τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν*. Sic *παισὶν ὄλεθρον προσάγεις* v. 962. Heathius genitivum *τέκνων* eo sensu accipit, consentiente, ni fallor, Beckio. Sed ubi dicitur *τέκνων σέθεν προσάγουσα, liberis tuis admovens*, aut aliquid ejusmodi? Scholiastae interpretatio ita se habet: *Πόθεν θράσος.*) *τίνι λογισμῷ χρησαμένη. τουτέστι, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὁπλιζομένη κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρασκευάσαι. Καρδίᾳ τε λήψῃ.*) *ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις.* Haec ipsis poëtae verbis obscuriora sunt.

831, 2. *πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα | τέκνοις,*] Rom. A. a corr. C. *ὄμματα*. Rom. A. ante corr. B. D. Par. B. *ὄμμα*. Deinde Rom. B. D. *προσβαλοῦσα*. Rom. C. *προβαλοῦσα*. Rom. A. *προσλαβοῦσα* supra scripto *γρ. βαλοῦσα*.

832. *ἄδακρυν μοῖραν*] Reiskius *ἄδακρύν μοι κόραν, pupillam.*

833. *σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ*] Rom A. B. C. D. *σχήσεις*. Flor. *σχήσαις*. Lasc. *σχήσειν*. Deinde Rom. A. a corr. B. C. D. *φόνον*. Rom. A. ante corr. Par. A. Mag. *φόνου*. Rom. A. supra

scriptum habet ω, i. e. φόνῳ. Ita etiam legisse scholiasten suspicatur Musgravius. Contra Canterus: *Rectius φόνου Scholiastes legit.* En ejus verba: *Τέγξαι χεῖρα φόνῳ.*) τὸ ἑξῆς, φόνου χεῖρα φονίαν. εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι μολύναι τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε. Quidquid legerit scholiastes, scripsit Euripides ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Barnesius: *Alii legunt σχήσεις φόνου;* Similia monet Heathius. Admisit hanc scripturam Brunckius. Dicitur μοῖραν φόνου ut μοῖραν θανάτου v. 957.

Ibid. Rom. C. D. οὐ δυνήσῃ. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. D. οὐ δυνάσῃ. In Rom. A. ά supra scriptum habet η. Reiskius φόνῳ οὖν δυνήσῃ cum interrogatione. Musgravius legendum suspicatur φόνῳ ἢ δυνάσῃ. Hinc admisi ἤ, licet scholiastes οὐ agnoscat. Sed hae particulae facillime permutantur. Quinque igitur versus 831—5. una sententia inclusi sunt.

834. *παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων*] Rom. A. C. *πιτνόντων.* Rom. B. Lasc. *πιτνώντων.* In Rom. A. supra scriptum ώ. Vide ad v. 54.

835. *τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.*] Lasc. τεῦξαι. [Similiter *ὀφθαλμοτεύκτῳ* Alc. 182. *Ex Addendis.*] Idem cum Rom. A. B. C. D. Schol. χεῖρα. Deinde Rom. C. φόνιον. Rom. A. B. D. φονίαν. In A. supra scriptum γρ. καὶ φόνιον. Lasc. φοινίαν. Tum Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἐν omittunt. Postremo Rom. C. Par. A. τλάμονι. Rom. A. B. Lasc. τλήμονι. Hactenus de scriptis libris. Impressi ante Musgravium, et ipse Musgravius in textu, *τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.* In annotatione vero duas conjecturas profert; unam *τέγξαι χέρα πολυμον, κἂν τλάμονι θυμῷ*, alteram *τέγξαι χέρα φοινίῳ παντλάμονι θυμῷ.* Reiskius jam conjecerat *παντλαμονι θυμῷ.* Edidit Brunckius, *τέγξαι φονίαν χέρα τλάμονι θυμῷ.* Hunc sequitur Beckius. Porsonus vero, *τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ.* Sic etiam Matthiae, nisi quod ἐν revocavit. Idem significat *τέγξαι χέρα φοινίαν* quod *τέγξαι χέρα αἵματι.* Fallitur igitur Musgravius, cum scholiasten, cujus verba modo attuli, *φόνῳ* superiori versu legisse putat. *Τλάμονι* autem recte explicat Musgravius *crudeli.*

836, 7. *Ἥκω κελευσθεὶς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς, | οὐκ ἂν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ',*] Rom. A. B. C. D. Flor. Lasc. Par. A. Pseudogregorius v. 1983. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις.* Mag. ἁμάρτῃς. Deinde Rom. C. Pseudogregorius, *τοῦδε γ'.* Lasc. τοῦδε τ'. Rom. A. B. D. Flor. Par. A. τοῦδ' ἔτ'. Musgravius *οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ'.* Recte Porsonus οὔτ' ἂν (i. e. οὔτοι ἄν) *ἁμάρτοις τοῦδέ γ'.* Matthiae Aldinam revocavit, quae non solum propter γε tantulo intervallo sine caussa repetitum suspiciosa est,

verum etiam propter particulas ἄν γε, quarum prior alteram
214 raro subjectam sibi habet apud tragicos. Causa vulgatae scripturae fuit Attica crasis a librariis male intellecta. Particulas τοι ἄν in unam longam syllabam coalescere nemo hodie nescit. Scribae vero τ' ἄν pro τε ἄν acceperunt. Hoc cum a sententia alienum videretur, primum οὐκ ἄν ἁμάρτοις reposuerunt, deinde metro consulentes οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις. Si copula sententiae non nocuisset, scripsissent potius οὔτ' ἄν γ' ἁμάρτοις u).

839, 40. *Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων | συγγνώμον' εἶναι.*] Rom. B. C. *Ἰᾶσον.* Rom. A. (in quo supra scriptum *ον*) D. *Ἰάσων.* Non mirum igitur si reperitur vocativus *Κρέων*, de quo vide ad v. 287.

840, 1. *τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν | εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπελῤγασται φίλα.*] Rom. C. *εἰκός γ'.* Rom. A. B. D. Par. A. *εἰκός σ'*, quod admisit Brunckius.

842, 3. *ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, | καλοιδόρησα.*] Pseudogregorius v. 756. *ἔγωγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην.* Vertit Portus, *Ego enim mecum ipsa rationem inii, et conviciata*

u) Bis apud Sophoclem particulae οὔτ' ἄν a librariis non intellectae scripturam corrupisse mihi videntur. I. Ant. 747. *Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. Neminem non offendat*, inquit Brunckius, *bis posita in hoc versu particula γε.* Reposuit igitur, *Οὐκ ἄν γ' ἔλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε.* Qua scriptura mihi unquam pejus excogitavit *stolidus ille Graeculus*, cujus inscitiam atque temeritatem toties perstringit Brunckius. Erfurdtius in ed. majori versum recte scriptum exhibuit. In minori vero vulgatam revocavit, idque probante Hermanno. II. Aj. 1338. *ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ, | οὔπουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν*, etc. Sic plerique libri tam scripti quam impressi. Nonnulli codices *οὐκ ἄν ἀτιμάσαιμ' ἄν*, unde Triclinius *οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν*, quod nuper revocavit Hermannus. Dixi de hoc loco Mus. Crit. Cant. T. I. p. 486. Placet etiam Hermanno *οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις* apud Euripidem, quem particulas *οὐκ ἄν γε* bis praeterea adhibuisse monet. Primum exemplum est Phoen. 1220. *Καιόν τε κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. | ΑΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.* Rectius Aldus *Κοὐκ ἄν γε λέξαιμ'*. Particula *γε* hic propria vi fruitur, praecedente scilicet *καὶ*, nec sine sensus detrimento abesse potest haec aut illa. Easdem particulas interposito etiam ἄν adhibet Euripides Or. 781. *ΟΡ. Εὖ λέγεις. φεύγω τὸ δεινὸν τῇδε. ΠΥ. Μᾶλλον ᾗ μένων. | ΟΡ. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΜΥ. Μέγα γὰρ ἡγένειά σου. | ΟΡ. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.* Alterum Hermanni exemplum est Herc. 1195. *ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ. | ΑΜ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν.* Quis non mallet ἴδοις? Legendum, *Οὐκ ἄν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε βροτῶν.* Sequitur: *ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτεις κάρα; | ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα τε καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον, αἱμά τε παιδοφόνον.* Vulgo *ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον.* Seidlerus de Versibus Dochm. p. 360. *ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον.*

sum mihi. Reprehendit eum Abreschius ad Aeschyli Prom. 121. cujus verba sunt: *nunquam λόγοι est* ratio; *debebat* convitiis in memet grassata sum, *aut simili modo.* Confert nostrum Tro. 916. *ἐγὼ δ', ἃ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰὼν ἐμοῦ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα.* Sed legitur infra v. 1049. *Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας | ἦλθον μείζους, ἢ χρῆν γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν.* Ubi *μῦθοι* non sunt *convicia* sed *rationes. Διὰ λόγων ἰέναι τινὶ* non est *λοιδορίαις*, ut putat Abreschius, sed *verbis, rationibus* vel *argumentis cum aliquo contendere*, vel potius simpliciter *διαλέγεσθαί τινι.* Libellus de Vita Homeri (qui 215
Herodoto vulgo tribuitur) c. 24. *διὰ λόγων δὲ ἰὼν Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, εὑρίσκει ἐόντα δεξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι.* Hoc exemplum attulit Marklandus ad Euripidis Suppl. 114. Parum igitur aut nihil interest inter *διὰ λόγων ἰέναι* et *εἰς λόγους ἰέναι*, nec minus bene diceret Medea, si per metrum liceret, *ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ εἰς λόγους ἀφικόμην.* Ita enim loquitur Eteocles Phoen. 778. *σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται.* Simili ratione quae ibid. 886. leguntur Tiresiae verba, *εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου*, eandem vim haberent si legeretur *δι' ἔχθους*, quomodo legitur v. 482. *καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολών.* Item Hipp. 1164. *Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος, | ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ.* De hac praepositionis *διὰ* potestate videantur Valckenarius ad Phoen. 482. 1554. Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 773. Matthiae Gramm. Gr. §. 580. p. 848.

843, 4. *Σχετλία, τί μαίνομαι, | καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ,*] Rom. C. *βουλεύσασιν εὖ.* Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Mag. Etymologus M. p. 292, 15. *βουλεύουσιν εὖ*, quod admisit Brunckius.

845. *ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,*] Rom. A. D. *κοιράνοις.* Rom. B. C. *τυράννοις.* Vide ad *κοίρανος* v. 70.

848, 9. *οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι | θυμοῦ;*] Notandus imperativus primae personae, si ita loqui licet. Verba enim *οὐκ ἀπαλλαχθήσει* (vel *ἀπαλλάξει*) *θυμοῦ* valent *ἀπαλλάχθητι θυμοῦ.* Similiter noster Andr. 1210. *Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν;* Hel. 550. *οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, | τάφῳ ξυνάψω κῶλον;* Herc. 1148. *οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα; | ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἔξακοντίσας, | τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι; | ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν * ἐμπρήσας πυρὶ, | δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;* [Aristophanes Vesp. 52. *Εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δ' ὀβολὼ μισθώσομαι, | οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;* Ex *Addendis.*]

850, 1. *οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;*] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post *φίλων* posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post *παῖδας* collocatam exhibent, ut recentiorum pleraeque. *Οὐκ* utrique sententiae membro commune est. Vide ad v. 1120.

852, 3. *ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἡσθόμην ἀβουλίαν | πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.*] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. *ἐννοηθεῖσ'*. Hujus verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut *ἀπορῶ* et *ἀποροῦμαι*, *ταλαιπωρῶ* et *ταλαιπωροῦμαι*. Rom. A. B. Flor. Par. A. Put. Cott. *ἐννοήσασ'*, quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—5. Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: *τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι (δόμοις γὰρ ἦν, | κείνου θανόντος, ἐγκεκλημένον καλῶς)*, etc. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poëta. Dixit *ἐννοούμενος* v. 46. *ἐννοοῦμαι* v. 870. *ἐννουμένη* v. 895. x)

816 853. Pseudogregorius v. 906. *καὶ μάτην λυπουμένη.*

854, 5. *νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, | κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών.*] Barnesius clam edidit *νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ*. Silentium ejus Beckio fraudi fuit, qui pronomen a Musgravio Brunckioque omissum revocavit, superioribus editionibus, ut conjicere par est, in consilium non vocatis. Iterum a Porsono expulsum est. Lasc. et Matthiae *σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς*.

855, 6. *ἐγὼ δ' ἄφρων, | ἦ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,*] Cott. *ἦν*, quod probabunt fortasse nonnulli propter sequentia verba *καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέγει*. Sed vulgatam constructionem defendunt exempla quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 428. p. 590.

857. *καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέγει,*] Put. *ξυγγαμεῖν σοι* pro *ξυμπεραίνειν*.

858. *νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.*] Put. *εὐφραίνειν σέθεν*. Male vertit Portus, *et gaudere quòd sponsa tua te curet*. Nec melius Heathius, *et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit*. Portum secutus, male haec verba cum Sophocleis *σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω* similibusque contulit Matthiae Gramm. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror. Potius audiamus Reiskium: *Κηδεύουσαν non ad νύμφην refero, sed ἐμὲ subintelligendum*: me *laetari κηδεύουσαν* (*id est τῷ κηδεύειν*) *νύμ-*

x Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. *τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅτ' ἂν | πορθῇ-τε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς*. Ubi rectius fortasse legeretur *ἐννοεῖθ'*.

φην σέθεν, dum curo sponsam tuam *eique servio*. Hinc Musgravius, *et gaudere, sponsae tuae curam habentem*. Recte etiam Buchananus, *astare lecto conjugis novae, atque ei | gratum quod esset facere.*

859, 60. ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν οὐκ ἐρῶ κακὸν | γυναῖκες.] Ita distinguit Aldus. Vertit igitur Buchananus, *verum nos sumus | non dico pestis quanta certe foeminae.* Aliter distinguit Hervagiana secunda: ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, | γυναῖκες. Id est, interprete Porto, *Sed sumus* id, *quod sumus, non dicam malum, mulieres.* Hanc rationem amplexi sunt omnes recentiores. Similia sunt ἤγγειλας οἳ' ἤγγειλας v. 979. ἔκυρσεν ὧν ἔκυρσεν apud Euripidem El. 289. aliaque quae collegit Abreschius ad Aeschyli Ag. 67. T. I. p. 253.

860. οὔκουν χρῆν σ' ὁμοσοῦσθαι κακοῖς,] Dedi οὐκ οὖν, de qua scriptura alibi plus semel disputavi. Deinde Rom. B. χρῆν σ'. Rom. A. ἐχρῆν σ'. Rom. C. χρῇ σ' (sic).

861. οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.] Lasc. Mag. ἀντιτένειν, quod penultimam corripit. Sic etiam tacite Barnesius, propterea a Musgravio reprehensus. Barnesium fefellit Porti interpretatio, *neque reddere stulta pro stultis. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris*, inquit Musgravius. Imo Protesilai Fragm. ii. δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου | ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος. Quae verba ad Hippolytum Καλυπτόμενον a Barnesio relata sunt. Ordo est, δυοῖν λεγόντοιν σοφώτερος, ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις θατέρου θυμουμένου. Ἀντιτείνειν igitur valet ἀντιλέγειν. Vide ad ἐξέτεινα v. 1318. Hesychius: Ἀντιτείνει. ἐρίζει.

862, 3. παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν | τότ'.] Non- 217
nulli edd. περιέμεσθα, quod e Basiliensi codice corrigendum monet Portus. Is codex, cujus mentio nonnullis viris doctis imposuit, nihil aliud est quam editio quae Stiblini dicitur. Schol. *Παριέμεθα.*) παυόμεθα, παραπεμπόμεθα. οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ. Timaeus p. 207. Παρίεμαι. παραιτοῦμαι. Plato Apol. Socr. p. 17. C. καὶ μέντοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Hoc exemplum cum aliis attulit Ruhnkenius. Sophocles Oed. C. 1665. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονεῖν λέγειν, | οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Id est, οὐκ ἂν παρείμην ἐκείνων (οὐκ ἂν παραιτησαίμην ἐκείνους) οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Hoc vult dicere, *non tanti eos facio, ut eorum veniam impetrare cupiam.*

863. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. Lasc. τόδε, quod admisit Matthiae. In Rom. A. supra scriptum ά. Vide ad v. 72.

864. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε λείπετε στέγας.] Dedi δεῦρο pro

δεῦτε, quod non est Atticum. Euripides Heracl. 48. ω τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν | πέπλων. Herc. 520. δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκρῆμνασθε πατρῴων πέπλων. Aristophanes Pac. 1115. ἄγε δὴ, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε | μετὰ νῷν. Λεῦτε agnoscit Pseudogregorius v. 466. 687. ὦ δεῦτε φίλαι, δεῦτε, λίπωμεν φόβον (vel δέος).

865, 6. ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε | πατέρα μεθ' ἡμῶν,] Pseudogregorius v. 467. προσέλθατ'. Rom. C. ante corr. ἔξελθατ'. Rom. A. B. C. a corr. Lasc. Mag. Burn. ἐξέλθετ'. Sic etiam H. Stephanus et omnes recentiores. Eadem fere varietas apud Lucam Evang. xi. 52. οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως. αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθατε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε. Sic optimi vetustissimique codices, quos secutus est Griesbachius. Vulgo enim legitur εἰσήλθετε, quod a correctore profectum videtur. Ita tamen scripsisse evangelistam vix dubito. Εἰσήλθετε enim inter ἤρατε et ἐκωλύσατε positum facili errore in εἰσήλθατε mutatum est. Simili quid accidit apud Euripidem Ion. 750. σημήνατ'. εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε, | οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν. Aldus μηνύσατε, quod e σημήνατε natum est. Contrarium errorem exhibent edd. pleraeque Iph. A. 1149. ἔγημες ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ. Ad haec Marklandus: *Nescio quid sit ἔγημες, quod tamen habent omnes quas vidi editiones. Scribo ἔγημας.* Hoc haberent omnes editiones, ni sequeretur κἄλαβες, cujus terminatio priorem aoristum corrupit[y]).

866, 7. καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα | τῆς πρόσθεν ἔχθρας, εἰς φίλους μητρὸς μέτα.] Lasc. διαλλέχθηθ'.

869. λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς,] Pseudogregorius v. 468. λάζεσθε. Non male, modo scribatur λάζυσθε, quod vulgo legitur v. 926. Vide ad v. 1185. Schol. λάβεσθε ut vulgo.

218 871, 2. ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον, | φίλην ὁρέξετ' ὠλένην;] Hoc καὶ, quod agnoscit scholiastes, multis conjecturis locum dedit. Reiskius primum aut οὕτω καὶ βραχὺν aut οὕτω πάμπολυν legendum censet, subaudito ἀπολεῖσθε. Id est, *O liberi, pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita*, aut *vita non admodum longa exacta*. Deinde οὕτω καὶ πολὺν ζῶτε χρόνον in parenthesi. Hinc constat eum ὁρέξετε pro imperativo accepisse. *Forte* οὕτω δαὶ, inquit Musgravius. Brunckius celato lectore, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω πολὺν ζῶντες χρόνον.

y) Sophocles Oed. C. 580. ὡς αὐτὶν' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον | τιμῇ παθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βεβῶν. Ibid. 427. οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ, | οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον, | οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυνον. Ibid. 731. ὃν μήτ' ὀνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν. Sic Aldus. Hodie recte legitur καθέξον, ἤμυναν, ἀφῆτ'.

Beckius vulgatam revocavit, posita tamen distinctione post οὕτω, quam recte delevit Porsonus. Non magis emendatione eget hic versus quam Hec. 1286. ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ, quo exemplo usus sum ad v. 513. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Aeque bene enim dicitur καὶ πολὺς ac καὶ λίαν. Aristophanes Ach. 694. πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἰδρῶτα δὴ καὶ πολύν, | ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων. Archytas apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 12. καὶ δοκεῖ ἁ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τᾶν μὲν ἀλλᾶν τεχνᾶν καὶ πολὺ διαφέρειν.

872, 3. τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα.] Pseudogregorius v. 468. ὦ τάλαιν' ἐγὼ, | ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα. Schol. Ὡς ἀρτίδακρυς.) ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα. Rectius Hesychius: Ἀρτίδακρυς. εὐχερὴς πρὸς δάκρυον. Idem: Ἀριδάκρυς. ταχέως [δακρύων]. Mihi diverse videntur ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς. Ἀρίδακρυς est qui multum, ἀρτίδακρυς qui facile lachrymatur.

874. χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,] Notandum νεῖκος ἐξαιρουμένη.

875. ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.] Rom. A. B. C. Lasc. τερεινήν. Neutra scriptura recte se habet. Non enim dicitur τέρεινος, τερεῖνος aut τερεινὸς, sed ὁ τέρην, ἡ τέρεινα. Hipponax apud Hephaestionem p. 30. εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα. Aeschylus Suppl. 1005. τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Euripides Cycl. 512. λύχνα δ' ἀμμένα δαΐα (vox corrupta) σὸν | χρόα, χὡς τέρεινα νύμφα, | στεφάνων οὐ μία χροιὰ | περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Recte igitur τέρεινον scripsit Barnesius in margine ejus exempli editionis suae, quod lectiones Cottonianas Musgravio mihique suppeditavit. De τήνδε vide ad v. 672.

876. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὥρμηθη δάκρυ.] Pseudogregorius v. 478. θερμὸν ὥρμηθη δάκρυ. Frustra. Ita mox v. 892. αὔτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; Hel. 1205. χλωροῖς τε τέγγεις δακρυσι σὴν παρηΐδα. Non solum *virides lachrymas*, sed *viridem aquam*, *viride vinum*, *viridem sanguinem* dixit noster. Vertit Portus *recentes lachrymae*, quod non satis intelligo. Potius crediderim sensum esse *humidae*. Non minus obscurum est πολιὸν δάκρυον, *canae lachrymae*, quod legitur Herc. 1209.

877. καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.] Rom. C. τοννῦν. Vide an legendum τὰ νῦν. Sophocles Trach. 837. πῶς ὄθ' ἅν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι.

878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.] Mag. Pseu- 219
dogregorius v. 795. οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.

879. *εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,*] Euripides Or. 1629. a Musgravio allegatus: *Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν | ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος, | ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς.*

880. *γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.*] Rom. A. ante corr. *γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει.* Rom. A. a corr. B. C. D. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. *γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει.* Omnes igitur codices *παρεμπολῶντος*. *Quod si verum*, inquit Musgravius, *legendum in fine versus πόσεως*. Sed hunc genitivum apud Atticos non exstare monet Porsonus, licet dativus *πόσει* in eorum libris frequenter occurrat, nominativus pluralis *πόσεις* apud Euripidem Iph. A. 176. Brunckius vulgatam quidem probat, sed alteram fuisse suspicatur scripturam, *γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν*. *Latinorum ablativus absolutus*, ait, *Graece per quartum casum exprimitur*. Exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 930. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 299. Utitur hac constructione Lucas Act. Apost. xxvi. 2. *Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἡγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, ἐπὶ σοῦ μέλλων σήμερον ἀπολογεῖσθαι· μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων.* Supplendum *ὁρῶν* vel *εἰδὼς* monent interpretes. Schol. *Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι.*) *πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τους ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ περδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις* (ed. Ven. *ἀλλὰ*) *γάμους χρωμένου παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολῶντος* (ed. Ven. *παρεμπολοῦντος*) *δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου.——ἰδίως οὖν εἴη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ.* Fuerunt igitur qui legerent, *γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους ἐμοῦ*. [Scripturam omnium fere librorum retineri posse suspicatur Gaisfordius, modo ita interpungatur: *εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος | (γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει. Ex Addendis.*]

882, 3. *ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ | βουλήν.*] Rom. C. Schol. *ἀλλὰ τῷ χρόνῳ.* Rom. A. B. Par. A. *ἀλλὰ νῦν χρόνῳ*, quod admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu *τὸ νῦν περισσὸν*, a secunda *γρ. τῷ*. Hoc revocavit Porsonus. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: *ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι, | τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ | ξυμπαντας αὐτούς, εἴτε κἄμ' ἀπεστέρετε.* Idem El. 1013. *αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, | σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.* Verba *ἀλλὰ τῷ χρόνῳ* significant *tandem aliquando*. Idem valet *ἀλλὰ νῦν*. Sophocles Ant. 552. *Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;* El. 411. *Ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ*

νῦν. Euripides Ion. 425. *Ἔστω τάδ', ἔστω. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ | νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας, | ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, | ὅσον δὲ χρήζει (θεὸς γάρ ἐστι) δέξομαι.* Aristophanes Av. 1595. *Ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι.* Eodem sensu dicitur fortasse *ἀλλὰ νῦν χρόνῳ*. Sed exemplum nondum reperi.

884, 5. *ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ | πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν.*] Rom. C. *σωτηρίαν*. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. Cott. *προμηθίαν*, quod admisit Brunckius. Lasc. *προμύθιαν*. Dedit etiam Brunckius *ὑμῶν* ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 1475. Mediam formam *ἔθετο* postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Oed. T. 134. *πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.* Ibid. 1459. *παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, | προθῇ μέριμναν.* Aj. 12. *ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰθυίας μάθῃς.* Ibid. 536. *Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου.* El. 1334. *νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ.* [Diversa igitur videntur *ὑμῶν ἔθετο προμηθίαν* et *ὑμῖν ἔθηκε προμηθίαν*. Hanc loquendi rationem illustrat noster Hec. 795. *τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν, | ἔκτεινε.* Ubi verba *λαβὼν προμηθίαν* explicat scholiastes *λαβὼν πρέπουσαν πηδεμονίαν*. Hoc sensu si recte dicitur *προμηθίαν ἀπό τινος λαβεῖν*, haud dubie dici potest *προμηθίαν τινὶ θεῖναι* vel *δοῦναι*. Eligat igitur lector inter *προμηθίαν* et *σωτηρίαν*. *Ex Addendis.*] Edidi quod in plerisque codicibus legitur, utpote de scriptura incertus.

886. *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας*] Cott. *οἶμαι γὰρ ἡμᾶς*. Male. Quia Aristophanes Plut. 114. *οἶμαι γὰρ οἶμαι* dixit, Euripidem etiam *οἶμαι γὰρ οἶμαι* scripsisse suspicatur Valckenarius ad Phoen. 615.

887. *τὰ πρῶτ' ἐσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.*] Euripides Or. 1246. *Μυκηνίδες ὦ φίλαι, | τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων.* Aristophanes Ran. 422. *νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ | ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, | κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.* Herodotus VI. 100. *Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα.* Idem IX. 77. *Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα.* Hanc loquendi rationem illustrarunt Wesselingius ad Herodotum, Matthiae Gramm. Gr. §. 438. Blomfieldius ad Aeschyli Pers. 1. *Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων | Ἑλλὰς ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται.*

888, 9. *ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἄλλα δ' ἐξεργάζεται | πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.*] Alii *τἆλλα*, ut Rom. A. et Aldus, alii *τἄλλα*, ut Rom. C. et Lasc. Consulantur Wolfii Quae-

stiones epistolicae de orthographicis quibusdam Graecis, in Analectis ejus Literariis insertae, quarum secunda titulum habet *Τἆλλα, non τἄλλα.* Qui *τοὔργον* et *τοὔπος* scribunt, eodem jure *τἆργα* et *τἄλλα* scribere possunt. Utriusque enim numeri scriptura iisdem argumentis nititur. Qui vero *τοὔργον* scribunt, quod faciunt plerique, *τἆργα* scribere debent, modo sibi constare velint. Non assentior igitur Wolfio dicenti p. 434. *contra τοὔργον pluralem habet τἆργα, non τἄργα, ut Soph. El.* 623.

888. Burn. *ἐξεργάξεται. Quod temporibus aptius fortasse conveniret*, ait Porsonus, *si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos.* Satis frequens apud tragicos est praesens pro futuro. Aeschylus Prom. 510. *Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς, | δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.* Ag. 129. *χρόνῳ μὲν αἰρεῖ* (vulgo *ἀγρεῖ*) *Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος, | πάντα δὲ πύργων | κτήνη πρόσθε τὰ θημιοπληθῆ | μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.* Sed *ἐξεργάζεται* fortasse propriam praesentis habet significationem, *nunc operatur.*

890, 1. *ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος | μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.*] Rom. B. C. D. *μολόντας.* Rom. A. *μολῶντας.* Vide ad v. 459. 664.

892. *Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,*] Schol. *Αὐτή* 221 *τε χλωροῖς.*) *πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν.* etc. Reiskius *Αὕτη, o tu*, quod admisit Brunckius[z]). Noster Alc. 776. *Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;*

893. *στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,*] Similis est v. 1117. *λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα.* Vide etiam ad v. 974.

894. *κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;*] Rom. C. *κοὐκασμένη.* Sic etiam post v. 974. Rom. A. ante corr. Vide ad v. 494.

895. *Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.*] Signum imperfectae orationis post *πέρι* addunt Brunckius aliique, quasi prae lachrymis loqui non possit Medea. Rectius fortasse subauditur *δακρύω.*

896. *Θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.*] Rom. A. D. *θάρσει νῦν.* Rom. B. *θάρσει νυν.* Rom. C. *θάρσει νύν.* Pseudogregorius v. 760. *θάρσησον.* Hic et Rom. A. B. *εὖ γὰρ*

z) Noster Hec. 492. *οὐχ ἥδ' ἄναασα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν; | οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ; | καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ, | αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ | κεῖται, πόνους φέρουσα δύστηνον κάρᾳ.* Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse *αὐτὴ δὲ δούλη*, etc.

τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem manu supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδε θήσω πέρι. Flor. Par. B. D. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. Laso. εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι, quod admisit Brunckius. Similis est v. 65. σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. *Non placet περὶ*, inquit Reiskius, *non quidem ideo, quod versum proxime superiorem pariter claudat, sed magis quod incongrua dictio sit* θήσω περὶ τῶνδε εὖ *pro* θήσω τὰ τῶνδε εὖ. Conjicit igitur πράγη, quod priorem producit. Mihi quoque suspiciosa videtur tam vulgata scriptura, quam ea, quam in ejus locum admisit Brunckius. Haec tamen fortasse melior est. Noster Iph. A. 672. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ. Iph. T. 1003. Σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις. Bacch. 48. εἰς δ' ἄλλην χθόνα, | τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα. Hero. 604. πόλιν τε σὴν | μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον. Ibid. 938. ἔξον μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε. Ibid. 617. pro τἀνθάδ' εἰδείην fortasse legendum τἀνθάδ' εὖ θείμην. Haec exempla attuli, ut ostenderem εὖ θήσομαι tutiorem esse scripturam quam εὖ θήσω. Secus fortasse esset, si θήσω καλῶς hic legeretur. Hoc enim usurpavit noster Hec. 875. Or. 1664. Hipp. 521. θήσει καλῶς El. 648. Magnam exemplorum copiam partim collegit, partim ab aliis collectam indicavit Wyttenbacchius ad Plutarchum de Sanitate Tuenda p. 129. D.

897. Δράσω τάδ'. οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.] Rom. C. οὔτε σοῖς. Rom. A. D. Lasc. οὔτοι σοῖς, quod admisit Porsonus. Rom. B. οὐ γὰρ τοῖς σοῖς. Pseudogregorius v. 766. Πέποιθα, κοὔτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.

Ibid. Fortasse ἀπειστήσω, ἀντὶ τοῦ ἀπειθήσω, *legendum*, ait Portus, quem nugari affirmat Barnesius. Tacent hic Reiskius et Musgravius, qui ἀπειστῆσαι Heracl. 968. ἀπειστήσω ibid. 1024. maluerunt. Meam de hac quaestione sententiam 222
ad Heracl. 968. declaravi.

898. γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἕφυ.] Par. A. θῆλυς, quod admisit Brunckius. *Membranarum lectionem vulgatae*, inquit, *ut suaviorem, praetuli.* Vulgatae tamen favere fatetur Sophoclis verba Aj. 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Aristoteles de Hist. Anim. IX. 1. p. 922. E. a Porto allegatus; διόπερ γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, καὶ ἀριδακρυ μᾶλλον. Noster Danae Fragm. v. 1. ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἕφυ. Schol. et Pseudogregorius v. 747. θῆλυ, quod revocavit Porsonus.

899. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;] Rom. C. τί δῆτα λίαν. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. Cott. τί δὴ τάλαινα, quod admisit Beckius, repudiavit Por-

sonus, revocavit Matthiae. Longe melior vulgata, de qua vide ad verba *μὴ λίαν τάχου* v. 156. *Λίαν cur mutetur*, inquit Musgravius, *nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.* Non solum apud Homerum, verum etiam passim apud Atticos poëtas, ut recte monet Brunckius [a]).

Ibid. Rom. A. B. C. *τοῖσδ' ἐπιστένεις* (B. *ἐπιστένοις*) *τέκνοις*. Rom. D. Flor. Put. *σοῖς* pro *τοῖσδ'*. Vide ad Heracl. 238.

900. *Ἔκτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχουν τέκνα,*] Rom. A. B. C. *ἐξηύχουν*. Buchananus *precarer*, Portus *optabam*. Barnesius recte *ἐξηύχου*, *optabas*, ex conjectura Scaligeri. Sic etiam Burn. Matthiae *ἐξεύχου*.

901. *εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.*] Lasc. *εἰσῆλθ' ἐμ' οἶκτος*. De constructione verborum *οἶκτος εἰ γενήσεται* vide ad *φόβος εἰ πείσω* v. 181.

903. *τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.*] Rom. A. B. C. D. Par. A. aliique haud dubie plerique *μνησθήσομαι*. Sed in Par. A. supra scriptum *γρ. μεμνήσομαι*, quod a Brunckio probatum admisit Beckius. Alteram formam, quam revocavit Matthiae, tragicis omnino abjudicat Porsonus, ut et *κληθήσεται*, quod olim legebatur apud Aeschylum Prom. 839. Sed *βεβλήσομαι* et *βληθήσομαι* aeque proba censet [b]).

904. *ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,*] Rom. C. *ἀποστέλλειν*. Rom. A. B. D. Flor. (apud Valckenarium ad Phoen. 790.) Lasc. Par. A. Mag. *ἀποστεῖλαι*, quod admisit Brunckius. Noster Iph. A. 743. *ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποστεῖλαι θέλων.*

908. *ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ.*] Lasc. *τοῦδ'*. Rectius fortasse legeretur *ἀπαρούμεν*, de qua futuri forma dixi
223 ad v. 825. Sed praesens *ἀπαίρομεν* defendunt exempla ad *ἐξεργάζεται* v. 888. allata.

909, 10. *παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερὶ, | αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.*] *Mallem*, inquit Brunckius, *παῖδας δ'*, *ὅπως* etc. Parum refert, sed vulgata paullo melior videtur.

a) *Λίαν* priore producta scripturam haud raro corrupit. Apud Euripidem Andr. 867. edidit Aldus, *Ὦ παῖ τότε λίαν οὔτ' ἐσθ' ἐπήνεσα.* Item v. 1255. *μηδέν τε λίαν γε δυσφρονεῖν παρήνεσα.* Alia exempla collegerunt Brunckius aliique. His adde Aristophanem Vesp. 872. *παῦσόν τ' αὐτοῦ τοντὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθες.* Persuasum hoc *τοντὶ* metri caussa invectum esse. Longe praestat *τοῦτο τὸ λίαν*.

b) Noster Hec. 863. *ῥᾳδὸν δ' Ἀχαιοῖς αἰ διαβληθήσομαι.* Heracl. 423. *κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.* In his *διαβεβλήσεται* metrum corrumperet, nisi scriberetur etiam *εἴτε* et *μήτε*, quae reponere nimiae esset audaciae.

909. Rom. A. B. C. D. *ἐπραφῶσι*, quod admisit Brunckius. Beckius *ἐπραφῶσιν* revocavit, Porsonus *ἐπραφῶσι*.

911. *Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.*] Reiskius *οὐκ οἶδα μὲν εἰ πείσαιμι. Nam alias soloecissat oratio*, inquit, *quum ἂν non ad οἶδα sed ad πείσαιμι pertineat; neque est in vet. ed. quae οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι dat.* Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium, *οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. Videtur legendum οἶδά γ' εἰ πείσαιμι*, inquit Canterus. Haec conjectura posthabita, Aldinam revocavit Barnesius. Porsonus *οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. Mutavi literam*, ait, *saepe cum altera confusam.* Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 598. c. Euripides Alc. 49. *Λαβὼν ἔθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε.* Plato Timaeo p. 26. B. *ἐγὼ, ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν.* Ordo est, *οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἄν.* Aristophanes Av. 1018. *ΜΕ. Ὑπάγομί τ' ἄρ' ἄν. ΠΕΙ. Νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἄν. ἐπίκεινταί γὰρ ἐγγὺς αὐταί.* Tantum abest ut soloecum sit *οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι*, ut particula *ἂν* omissa non *οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι* sed *οὐκ οἶδα εἰ πείσω* dici debeat. Matthiae vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medeae verbis, verba *οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι* idem significare quod *φόβος εἰ πείσω* v. 181. id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persuasurum.* In ceteris etiam exemplis verba *οὐκ οἶδα εἰ* significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Graeca *οὐκ οἶδα εἰ* et Latina *nescio an.* Haec enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Graeca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulae v. 71. *ὃ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε, | οὐκ οἶδα.*

912, 3. *Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς | γυναῖκα,*] Id est, *Si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere jube.* Hoc *ἀλλὰ* nostra lingua valet *then.* Exempla indicavi ad Heracl. 565. quorum unum et alterum hic plenius apponam. Aristophanes Ach. 185. *ΔΙ. Οἱ δ' οὖν βοιῶτων. ἀλλὰ τᾶς σπονδᾶς φέρεις; | ΑΜ. Ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα. | αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών. | ΔΙ. Αἰβοῖ. ΑΜ. Τί ἔστιν; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι | ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. | ΑΜ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκάτεις γεῦσαι λαβών.* Ibid. 1026. *ΓΕ. Ἀπόλοιο τὠφθαλμώ, δακρύων τὼ βόε. | ἀλλ' εἶτε κήδει Δεμέτου Φυλασίου, | ὑπάλειφον εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ. | ΔΙ. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσίευσον τυγχάνω. | ΓΕ. Ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἦν πως κομψώσωμαι τὼ βόε. | ΔΙ. Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου. | ΓΕ. Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα | εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.* Hoc enim diversum est a priori petitione.

224 913. *παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.*] Brunckius ex ingenio *παῖδας σοὺς ἀφιέναι φυγῆς. Nauseam movet*, inquit, *toties repetita haec clausula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hic praesertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiae librarii debeatur.* Vera fortasse est Brunckii suspicio, cujus tamen conjecturam recte repudiavit Beckius. Hujusmodi repetitionibus nihil usitatius in vulgatis tragicorum exemplis. Dicit Polynices apud Euripidem Phoen. 481. *ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν*, deinde septem versibus interpositis, *οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών.* Neque praeterea legitur *ἀνὰ μέρος* in tota Atticorum poësi.

915. *εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.*] Sic Aldus. Lasc. *ἐστί.* Rom. A. *ἔστι.*

917, 8. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολύ,*] Rom. C. *αὐτή*, male quidem, sed fortasse consulto.

919. *λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον*] Rom. C. *στέφος.* Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. *πλόκον*, quod admisi. Legebantur haec verba etiam post v. 768. ubi plerique libri *πλόκον.*

922. *εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,*] Lasc. *ἀλλ' εἰς μυρία.*

923. *ἀνδρὸς γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,*] Rom. C. *ἀνδρός γ' ἀρίστου.* Rom. A. B. Par. A. (qui hunc v. in margine scriptum exhibet) *ἀνδρός τ' ἀρίστου*, quod admisit Brunckius. Rom. A. C. D. *ὁμευνέτου.*

924, 5. *κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος | πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.*] Rom. C. *πατὴρ πατρός.* Rom. A. B. D. Lasc. *πατρὸς πατήρ*, quod admisit Matthiae. Schol. *Πατρὸς πατρὶ δίδωσι ἐκγόνοισιν οἷς.*) *ἤτοι ἀντὶ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐγγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπῃ.* Nihil hinc colligi potest, nisi grammaticum legisse *πατρὸς* priore loco.

925. *Ὅς*, suus, non valde frequentatur a tragicis. Aeschylus tamen *λιτῶν τῶν ὧν* dixit Theb. 646. Sophocles *ὧν παίδων* Oed. C. 1639. *τῶν ὧν τέκνων* Trach. 266. *τὸν ὃν προσμένουσ' ἄκοιτον* ibid. 525. *τῶν ὅπλων τῶν ὧν* Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. *ὧν ἀλόχων* pro *τῶν ἀλόχων* metri causa reposuit Matthiae. Plato etiam *τὰ ἃ θάκνα* Rep. III. p. 394. A.

926. *λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,*] Schol. *Φερνήτης.*) *ἢ προλέξ. λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰσηνεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ.* Male. Quo sensu dicatur *φερνάς*, declaravi ad v. 768.

927, 8. καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε | φέροντες.] Lasc. τυράννων. Vide ad v. 1027.

928. οὗτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.] Schol. Οὗτοι δῶρα.) τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτε οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἑτέραν δὲ ἣν αὐτὴ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενές, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν.

930, 1. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ;] Lasc. δοκῇς—δοκεῖς. Rom. C. βασιλείων.

932, 3. εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς | γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Lasc. Mag. (qui προθήση) σάφ' οἶδ' ὅτι. Eadem varietas v. 1034. 225

934. Μή μοι σὺ πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.] Alludit Euripides, judice Barnesio, ad versum qui legitur apud Platonem Rep. III. p. 390. E. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Ovidius de Arte Am. III. 653. a Porto allegatus: *Munera, crede mihi, capiunt hominesque deosque.* | *Placatur donis Jupiter ipse datis.*

936. κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.] Lasc. 'κείνης ὁ δαίμων. 'κείναν νῦν αὔξει θεὸς. Mag. etiam κείναν.

937, 8. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγας, | ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.] Rom. C. D. ψυχῆς. Rom. A. B. ψυχαῖς. In A. supra scriptum γρ. ψυχῆς. Schol. Ψυχῆς ἂν ἀλλάξαιμ'.) ἀντὶ τοῦ, ἐλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀποκτεῖναί μου. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν.

939. ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,] Rom. C. εἰσελθόντε. Rom. A. B. D. solenni errore εἰσελθόντες.

Ibid. Rom. C. πλησίους. Rom. A. B. Flor. Mag. Put. (supra scripto η) Cott. πλουσίους, quod admisit Musgravius. Reiskius: *Πλουσίους quarundam editionum praestat vulgatae πλησίους, quidquid Barnesius et ejus echo, Malus, contradicant.* Itali verba sunt: *Alias legebatur πλουσίους. Rectius quidem est πλησίους, ut cuique patet.* Lectio πλουσίους ei non nisi e margine Barnesianae innotuit, nec quidquam de scriptura dixit Barnesius.

940. πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμήν,] Supra v. 17. non mutavi vulgatam scripturam, προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δισπότιν τ' ἐμήν, nisi quod post alios αὐτοῦ scripsi. Diversi sunt Jasonis liberi ab uxore, quae verbis δεσπότιν τ' ἐμήν significatur. Quod si λέκτρα (i. e. γυναῖκα) pro τέκνα scripsisset poëta, jam non δεσπότιν τ' ἐμήν sed δεσπότιν δ' ἐμήν scribendum esset, quod recte, ni fallor, loco de quo nunc agitur reposui, ubi eandem mulierem et novam Jasonis uxorem et suam dominam appellat Medea. Ita Aeschylus Cho. 187. ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, | ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς

ἐπώνυμον | φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. (Ἐμή γε Porsonus, inquit Butlerus, *sed retinendum videtur* δὲ, *ut referatur ad* μὲν *in* ἡ κτανοῦσά νιν *subaudito.*) Pers. 150. ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς | φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, | δέσποινα δ' ἐμὴ προσπίτνωμεν. Sophocles Oed. C. 322. *ΟΙ.* Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; *ΑΝ.* Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν | ὅμαιμον. αὐδῇ δ' αὐτέκ' ἔξεστιν μαθεῖν. Ibid. 1275. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες, Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω | πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. 532. ὁ δ' εἶπεν· Ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους. Herc. 97. ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός. El. 1241. δεινὸν δὲ ναὸς ἀρτίως πόντου σάλον | παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσειδόμεν | σφαγὰς ἀδελφῆς (ἡμετέρας scilicet) τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς. Herodotus VII. 10. ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ, Δαρείῳ, ἠγόρευον μὴ
226 στρατεύεσθαι ἐπὶ Σκύθας, ἄνδρας οὐδαμόθι γῆς ἄστυ νέμοντας. Plato Protagora p. 310. A. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἱπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς, Φάσωνος δὲ ἀδελφὸς, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε. Aeschines in Timarchum p. 284. C. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Ἰφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου. In his omnibus reticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Oeneo Fragm. i. 3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος. Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1155. καὶ τὼ Διός τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω, | ἵπποισι μαρμαίροντ' ἐπεστρατευσάτην. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως | κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους (εἰ μὴ κυρῶ | λεύσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Oenei filiam, quae et uxor Herculis est, et mea domina.* Quod si τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime vulgo legitur apud Euripidem El. 612. *ΟΡ.* Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; | *ΠΡ.* Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα. Aegisthum scilicet et Clytaemnestram. Sequentia vero loca emendatione egere mihi videntur. Aeschylus Ag. 1592. Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ, | πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν (ὡς τορῶς φράσαι) | αὑτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, | ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντέκτω κόρον, | πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ. Cum priore loco de solo Thyesta sermo sit, altero de solo Neoptolemo, illic repone αὑτοῦ δ' ἀδελφὸν, hic δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Minus recte Brunckius δεσπότῃ γ' ἐμῷ. Haec tamen scriptura repo-

menda videtur in Iph. A. 1455. *πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν.* Lego *πόσιν γε σὸν, maritum scilicet tuum*, quem odisse non debes c). Confer Andr. 247. *Ἑλένῃ νιν ὦλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ γε σή.* Bacch. 923. *Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν, | ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρὸς γ' ἐμῆς;* In his *γε* valet *scilicet.*

941. *ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,*] Verba *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα* ter jam habuimus in fine senarii, v. 768. 910. 913. Primo loco nonnulli libri *φυγεῖν*, secundo tertioque omnes *φεύγειν*. Saltem nemo enotavit *φυγεῖν*. Quarto loco Rom. C. *φυγεῖν*, Rom. A. B. Lasc. Par. A. *φεύγειν*, quod admisit Brunckius. In hac diversitate perexigua est librorum auctoritas. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1066. *Ποῖ δῆτα πλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων | δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φεύγων;* In quinta senarii sede usitatiora sunt *θανεῖν, κτανεῖν, λιπεῖν, παθεῖν, τεκεῖν* et similia, quam *θνήσκειν, κτείνειν, λείπειν, πάσχειν, τίκτειν. Θανεῖν*, verbi caussa, in ea sede habet Euripides Hec. 396. Or. 1206. Med. 238. Alc. 699. Iph. A. 1252. Iph. T. 1004. 1066. Rhes. 759. Heracl. 444. 963. 1016. Ion. 1401. Herc. 289. El. 1265. Sed idem saepius *θνήσκειν* et simillia usurpavit, quam ut sollicitari debeat *φεύγειν* Med. 768. 910. 913. Ita Andr. 1235. *κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα.* Iph. A. 512. *ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὑπερ.* Ibid. 490. *σκοπῶν ἔσειδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.* Herc. 70. *ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον.* Ibid. 156. *τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, οὐ θνήσκειν χρεών.* Ibid. 284. *ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεών.* Haec exempla ostendunt, nihil referre utrum quintus pes senarii tragicis spondeus an iambus sit, modo utraque syllaba eadem voce contineatur. Hoc semel iterumque jam monui. Vide ad v. 88. 277. Dedi igitur *μὴ φεύγειν χθόνα* cum Brunckio aliisque, ut in primis tribus locis.

942. *πόσμον διδόντες.*] Mag. *κόσμον φέροντες.* Vulgatam agnoscit scholiastes.

942, 3. *τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ, | εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.*] Rom. A, a corr. C. *ἐκείνης.* Rom. A. ante corr. B. D. Flor. Lasc. Par. B. D. Put. *ἐκείνην*, quod ex Porti conjectura admisit Barnesius. Scaliger *ἐκείνῃ.*

946. *Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς,*] Porsonus *ζόας.* Idem *ζόης* Hec. 1108. [1090.] *Si quis cum Brunckio*, inquit, *primam in ζωῆς corripi posse contendat, judicio suo fruatur.*

c) Mavult Reisigius p. 190. *πόσιν δὲ σόν.* Sed hoc esset, *μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ σὸν πόσιν στύγει.* Noster Phoen. 632. *κἂν τι σοι, πόλις, γένηται, μὴ μέ, τόνδε δ' αἰτιῶ.*

Matthiae ζοῆς in Hecuba, ζωᾶς in Medea dedit, licet syllaba prior utrobique corripiatur. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur praeterea apud Aeschylum Theb. 945, (ubi Blomfieldius ζοὰ) apud Euripidem Phoen. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producatur. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζοᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωὸς, *vivus*, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, *animal*, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῷον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. T. XVI. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζώειν pro ζῆν dixit Sophocles Oed. C. 1213. El. 158.

947. οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.] Rom. C. οὐκ ἔστι. Vide ad κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος v. 76. Idem εἰς φόνον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. ἐς φόνον.

948. δέξεται νύμφα χρυσείων ἀναδέσμων,] Rom. A. B. C. ἀναδέσμων. Lasc. ἀναδεσμείων. Porsonus ἀναδεσμῶν. Matthiae iterum ἀναδέσμων. Hesychius: Ἀναδέσμη. μίτρα, ἀνάθημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμῶν, vel potius ἀναδεσμᾶν.

949. δέξεται δύστανος ἄταν,] Rom. A. B. D. δέξεται δύστηνος. Rom. C. Mag. δέξεται ἁ δύστανος. Lasc. δέξετ' ἁ δύστανος, unde Brunckius δέξεθ' ἁ δύστανος. Porsonus vulgatam revocavit. Matthiae ut Brunckius.

228 950, 1, 2. ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ | θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ|τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.] Brunckius τὸν Ἅιδα κόσμον. Deinde Rom. C. Lasc. αὐτᾶ χεροῖν. Rom. A. B. Par. A. αὐτῇ χεροῖν. In Rom. A. supra scriptum γρ. αὐτά. Hi omnes ταῖν omittunt. Rom. D. etiam αὐτά. Hervagiana prima typographi errore ταὐτὰ ταῖν χεροῖν. Eodem vitio laborant pleraeque sequentium ante Commelinianam, quae ex emendatione Porti ταῦτα ταῖν χεροῖν exhibet. Ab hac scriptura deceptus Reiskius, ἁραιπνὰ, *velociter, avide*, legendum conjecit. Musgravius αὐτὰ ταῖν χεροῖν edidit, sed ex corrupta superiorum edd. scriptura τ retinuit, et κόσμον τ' pro κόσμον dedit. Copulam recte expulit Brunckius. Porsonus αὐτά γ' ἐν χεροῖν. Matthiae iterum αὐτὰ ταῖν χεροῖν. Suspiciosum est hoc ταῖν, quod non agnoscunt codices. Sive servetur, sive omittatur, versus cum antistrophico 959. non congruit.

953, 4. Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου, | χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.] Rom. C. ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέ-

πλου. Rom. A. ante corr. D. ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλων. Rom. A. a corr. B. ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων. In A. supra scriptum πέπλου. Flor. Lasc. Par. A. Mag. Cott. etiam πέπλων, quod admisit Brunckius. Schol. Αὐτὰ πέπλων.) τὸ ἑξῆς, αὐτὰ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει παραθέσθαι (sic) χροῒ χρυσότευκτον στέφανον. Is igitur in exemplo suo πείσει χάρις ἀμβρόσιος αὐτὰ πέπλων habuit. Sive πέπλου legatur, sive πέπλων, ineptam sententiam praebet vulgata scriptura, novae nuptae scilicet persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Reiskii conjecturam, πέπλους χρυσεάτευκτόν τε στέφανον, a Musgravio aliisque omnibus omnino neglectam esse miror. Reiskium secutus, πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον admittere haud dubitavi. De χρυσότευκτον mox. Πέπλον vero potius quam πέπλους scripsi, quia fluctuant libri inter πέπλου et πέπλων, quorum utrique similius est πέπλον quam πέπλους. Ceterum intellige τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου.

954. Porsonus: *Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret* χρυσεόπλεκτον. Quod ad metrum attinet, idem efficit χρυσότευκτόν τε quod χρυσεόπλεκτον. Hinc est, quod χρυσότευκτον potius quam χρυσεότευκτον edidi. Illam formam exhibet scholiastes. Aeschylus Theb. 666. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Idem Περῥαιβίσιν apud Athenaeum p. 499. A. Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια; | ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα; Apud Euripidem Phoen. 228. scripti codices χρυσεοτεύκτοις, sed metro convenientius est χρυσοτεύκτοις, quod exhibet Aldina. Apud Euripidem etiam vulgo leguntur χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος, χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέφανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος, quorum nonnulla metro adversantur. Matthiae τὰν χρυσοστέφανον κόραν reposuit Ion. 1085. ἔπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει praeeunte Seidlero El. 470. χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα πολίμναν ibid. 725.

955. νεοτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.] Rom. C. D. 229 νεοτέροις δ' ἤδη. Rom. A. B. νεοτέροις ἤδη. Barnesiana typographi errore νεοτέροις δ' ἤθη. Deinde Rom. A. ante corr. C. D. Lasc. παρανυμφοκομήσει. Rom. A. a corr. B. παρανυμφοκοσμήσει. Schol. Νεοτέροις.) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νεοτέροις καὶ τοῖς κατοικοῦσιν αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμῆσαι δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκομήσει (vulgo νυμφοκοσμήσει) δὲ, ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται. Dicitur νεοτέροις πάρα νυμφοκομήσει ut νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ τῷδε v. 1303. Notandum autem νυμφοκομεῖν, *nubere*, cujus sensus alterum exemplum in promtu non habeo.

956. *τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,*] Lasc. *ἐς ἔρκος.* *Ἕρκος* pro *δίκτυον* accipiendum monet Musgravius. Hesychius: *Ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.* Idem: *Ἕρκος. ἤγουν φραγμὸς, ὡς τὸ, Λίμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος* (Od. Ω. 223.). *καὶ λίνον.* [*Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι,*] *ἕρκει ἐνιπλήξωσι* (Od. X. 469.). Plura congesserunt interpretes.

957, 8. *καὶ μοῖραν θανάτου | προσλήψεται δύστανος,*] Rom. B. C. D. Lasc. Par. A. *προσλήψεται* omittunt. In Rom. A. additum legitur ab alia manu. Brunckius *προσλήψεθ' ἁ δύστανος.* Beckius *προσλήψεται δύστανος* ut vulgo.

958, 9. *ἅ|τταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.*] Rom. A. B. D. *ὑπερφεύξεται,* cujus compositi exempla mihi non succurrunt. Rom. C. *ὑπεφεύξεται* (sic). Porsonus propter metrum *ὑπεκδραμεῖται* edidit e sola conjectura. *Alterum,* ait, *facile pro interpretatione irrepere potuit.* Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non mala est Porsoni conjectura, sed incerta. Trium Rom. scriptura *ὑπερφεύξεται* aliam emendationis viam fortasse aperiet.

960. *Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,*] *Κηδεμὼν* pro *κηδεστά.* Hesychius: *Κηδεμόνες. φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι.* Gl. apud Brunckium *γαμβρέ.* Plura de hac re Valckenarius ad Phoen. 431. De metro hujus versus vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 341.

961, 2. *παισὶν οὐ κατειδὼς | ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,*] Non miror *ὀλέθριον βιοτὰν* pro certa morte dictum viris doctis displicuisse. Quod Reiskius conjecit, *ὄλεθρον, οὐ βιοτάν,* etsi non valde bonum, melius est Musgravii interpretatione, *exitiales opes* sive *facultates.* Is enim *βιοτὰν* eodem sensu sumendum contendit, quo *βίοτον* v. 1070. 1076. Melioris scripturae vestigia exhibent nonnulli libri. Rom. A. B. C. D. *ὀλέθριον βιοτάν.* Sed in A. supra scriptum *ᾷ,* ut sit *βιοτᾷ.* Mag. *ὄλεθρον.* Hinc oritur vera scriptura *ὄλεθρον βιοτᾷ,* quam agnoscit scholiastes, cujus verba ita legenda sunt: *Σὺ δ' ὦ τάλαν.) τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. κηδεμὼν δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δέ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκώς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. βιοτᾷ δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παίδων.* Vulgo quidem legitur *βιοτὰν δὲ παισὶν,* sed sequentia verba satis ostendunt grammaticum *βιοτᾷ* in exemplo suo habuisse. Eadem est ratio duorum dativorum *παισὶν* et *βιοτᾷ,* quae duorum accusativorum in Homerico illo *τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος* similibusque. Noster Iph. T. 852. *Ἐγὼ δ' ἃ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον | δέρᾳ θῆκέ* (f. *φῆκέ*)

μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 650. Ἄκουσον, ὡς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhes. 266. Ἢ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί.

962, 3. ἀλόχῳ | τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.] Par. A. ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν,

964. δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ.] Hunc versum omnino praetermisit Buchananus. Vertit Portus, *O infelix, quantam calamitatem igneras.* Mihi sensus esse videtur, *quantum a pristina fortuna excidisti.*

965, 6. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων | μᾶτερ,] Μεταστένομαι, *simul gemo, in partem doloris eumo.* Noster Hec. 211. σὲ μέν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου, | κλάω πανοδύρτοις θρήνοις· | τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ', | οὐ μεταπλάομαι, ἀλλὰ φανεῖν μοι | ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

966, 7. ἃ φονεύσεις | τὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,] Rom. C. φονεύσεις. Rom. A. B. D. φονεύεις. Futurum habet noster v. 1248.

967. Rom. A. B. C. D. Lasc. τέκνα sine τά. Brunckius, quem sequuntur Beckius et Porsonus, σὰ τέκνα. Matthiae τὰ τέκνα. Recte scripti libri τέκνα. Additum est τὰ propter ὀλέθριον v. 562.

Ibid. Rom. C. D. ἕνεκεν. Rom. A. B. ἕνεκε. Rom. A. ἕνεκε etiam v. 1054. 1083.

968, 9. ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμως, | ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.] Matthiae ἄλλᾳ.

974. Τί συγχυθεῖσ' ἔστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς; | τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, | πρὶν ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Secundum tertiumque versum Valckenario apud Piersonum Verisim. p. 59. Musgravioque obsecutus delevit Brunckius, revocavit et uncinis inclusit Matthiae. Musgravii quidem sententia retineri posset tertius versus, quamquam non valde repugnat quo minus cum secundo deleatur. Totidem verbis supra leguntur v. 983, 4. nisi quod ibi pro τί σὴν ἔτρεψας legitur στρέψασα λευκὴν. Illud autem ἔτρεψας manifestum vocis indicium est. Si per metrum licuisset, ἔστρεψας scripsisset falsarius, idque metro repugnante exhibent Rom. A. C. Mag. *Pro ἔτρεψας correxeram ἔστρεψας*, inquit Piersonus. Recte quidem, si solius sententiae ratio habenda esset. Dixit enim Euripides στρέψασα πάλλευκον δέρην v. 30. λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα 1117. καὶ πάλιν στρέψεις κάρα v. 1121. πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα Hec. 543. σὺ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε Phoen. 460. Quo sensu non dicitur τρέπε.

975. Αἰ αἰ.] Rom. C. D. αἰ. αἰ. Rom. A. B. αἰ. αἰ. αἰ.

αἲ. Brunckius αἴ, αἴ, αἲ. Porsonus bis ut vulgo. De accentu vide ad v. 272.

977, 8. *Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην | οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;*] Rom. B. C. uterque a corr. *ἀγγέλων*. Rom.
251 A. C. ante corr. Lasc. *ἀγγέλων*. Sic etiam Hervagiana secunda aliaeque. Rom. B. ante corr. *ἀγγέλω*. Gl. in Rom. A. B. *μηνύων*. Mag. *ἀγγέλλω*. Schol. *Μῶν τιν' ἀγγέλω τύχην.) ἡ μὲν Μήδεια* etc.

977. *Τύχην* pro *συμφοράν*, ut Heracl. 714. *Ἦν δ' οὖν (ὃ μὴ γένοιτο) χρήσωνται τύχῃ.* Non opus igitur Reiskii conjecturis *στυγνα* et *λύπην*. Aliam rationem vide ad v. sequentem. Rom. C. ante corr. *τύχης*.

978. Rom. A. ante corr. *δόξης ἐσφάλην*. Nimirum fuisse videntur, qui haec verba ita ordinarent: *Μῶν ἀγγέλων οὐκ οἶδα τίνα τύχην, δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου.* Hinc fortasse est, quod Lasc. *τίν'* cum accentu exhibet.

980. *Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;*] Rom. A. C. D. *τί δὲ κατηφεῖς*. Rom. B. Lasc. Par. A. Mag. *τί* (Lasc. *τι*) *δαὶ κατηφεῖς*. In Rom. C. etiam supra scriptum *αἰ*. Lasc. in margine *ἡ* habet. Pseudogregorius v. 730. *τί δ' αὖ κατηφεῖς*, probante Valckenario ad Phoen. 1668. improbante vero Brunckio. Cujus scripturae exemplum praebet v. 333. *Τί δ' αὖ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;* Sed praestare videtur *Τί δὴ κατηφεῖς*. *Δαὶ* tragicis abjudicarunt Brunckius et Porsonus.

Ibid. Noster Heracl. 635. *Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις.* Plutarchus de Vitioso Pudore p. 528. E. *Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν.* De hac voce dixit Schleusnerus Lexico N. T. occasione sumta a Jacobi verbis c. iv. 9. *ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν.* Apud Homerum exstant *κατηφὴς*, *κατηφίη*, *κατηφεῖν*, necnon *κατήφονες* Il. Ω. 253. de quo consulendi interpretes. *Κατηφὴς* nostra lingua significat *dejected*.

981. *Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ.*] Noster Phoen. 1667. *AN. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ πρτε; | KP. Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;* Hic *Πολλή γ' ἀνάγκη* Barnesius, quod utrobique reponendum censet Valckenarius, propterea quod ita legitur apud Sophoclem Oed. C. 295. El. 309. Euripidem Hec. 395. Alc. 378. Apud Sophoclem quoque Trach. 295. *πολλή γ' ἀνάγκη* pro *πολλη δ' ἀνάγκη* legendum arbitratur. Sed exemplorum numerum minuerunt nuperi editores. Apud Sophoclem Oed. C. 293. Trach. 295. *πολλή 'στ' ἀνάγκη* edidit Brunckius. Apud Euripidem Alc. 378. neminem esse credo, quin cum Monkio legere malit, *Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ*

γ' ἀπεστερημένους. Nulla igitur caussa est, quare sollicitetur vulgata nostri loci scriptura, quam agnoscit scholiastes. Plena oratio est, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί με δακρύειν, et in altero, quod mutavit Barnesius, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί σε γαμεῖσθαι. Noster v. 787. ἐπεὶ κακὴν κακῶς | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις. Cum dativa v. 242.

981, 2. ταῦτα γὰρ θεοὶ, | κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.] Notanda constructio.

983. Θάρσει. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Schol. Θάρσει.) ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις, τῇ τῶν παίδων ὑποστάσει καὶ ζωῇ ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σέ, καὶ 252
εὐέλπις εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας, καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις. ὡς εὔελπις εἶ πρὸς τὸ μέλλον. Ita vulgatam explicare conatur grammaticus. Buchananus, probante Heathio; *Animo bono es, per liberos potentiae | adhuc prioris magna superest portio.* Portus: *Confide tu: obtines n. adhuc*, et in tua potestate habes *liberos.* Ut constet haec interpretatio, verba κρατεῖς πρὸς τέκνων ἔτι pro τέκνων κρατεῖς προσέτι per tmesin poni monet. Secundum Portum Latine vertit et explicat Barnesius. Reiskius vero κρατεῖς πρὸς τέκνων, *vincis per liberos.* Sed respondet Medea, Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ. Ubi fieri nequit, quin κατάξω, de cujus interpretatione mox dicetur, e paedogogi verbis derivatum sit. Confert Musgravius Euripidem Iph. A. 658. *ΙΦ.* Ὅλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. | *ΑΓ.* Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει. Sic etiam El. 221. *ΗΛ.* Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν. | *ΟΡ.* Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν. Musgravius igitur pro κρατεῖς τοι scribendum censet κατάξῃ, *redux fies, redibis.* Activum futurum usurpat Aeschylus Theb. 652. δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησὶν, ὡς τὰ γράμματα | λέγει· Κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν | ἕξει πατρῴαν, θωμάτων τ' ἐπίστροφάς. Ibid. 966. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα, | ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Euripides Phoen. 430. Δισσοῖς Ἄδραστος ὦμοσεν γαμβροῖς τόδε, | ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ. Musgravii conjecturam admisit Brunckius. *Felices hujusmodi in Euripidem prolatae conjecturae non paucae*, inquit, *Poëtam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant.* Porsonus vero, repudiato κατάξῃ, literarum vestigiis paullo propius insistens κάτεισι τοι edidit, quod non solum hoc nomine praestat, verum etiam quia κατέρχομαι, cujus futurum est κάτειμι, saepius legitur eo sensu, quem verbis tribuit Musgravius, quam κατά-

γομαι. Aeschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῇδε γῆς ἐκπέξενος | κάτεισιν, ἄτας τάσδε θρυγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum III. 45. IX. 26. Suspicatur Porsonus, vulgatam κρατεῖς τοι ortam ex Sophoclis Aj. 1352. Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

984. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.] Schol. Ἄλλους κατάξω.) τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Ἅιδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24: ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, | ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medeae verba accipiat paedagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duportus, teste Barnesio, Ἀλλ' οὓς κατάξω, Sed quos ego liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reiskius, qui addit: Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάξω, quod, quamvis videatur Medeae sententiae congruere, non tamen convenit paedagogi responso. Et ne ipsi quidem Medeae sententiae respondet κατάξω, nisi velis per κατάξω εἰς Ἅιδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est in patriam reducere. Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse.

989. ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἐστι δὴ πόλις,] Sic Lasc. et Aldus, nisi quod Aldus σφῶν habet. Idem tamen recte σφῷν v. 993. 1004. Porsonus σφῷν μὲν ἔστι, consentiente, quod ad accentus attinet, Rom. A.

990. καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,] Schol. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν Ἅιδην. καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. Paedagogus quidem jam e scena discessit, nec puto Medeam amplius διπλᾶς ἐννοίας sectari, quae eo frigidiores sunt, quo propius ad eventum pervenit res. Celat a liberis animi propositum, dolorisque, quem excitat venturi facinoris meditatio, caussam reddit satis probabilem. Postea clarius loquitur, sed pueri nihil audiunt, saltem nihil intelligunt.

991. οἰκήσατ' αἰαῖ, μητρὸς ἐστερημένοι.] Rom. C. D. αἰαῖ. Rom. A. B. ἀαῖ.

992. ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,] Rom. C. εἰς ἄλλην. Idem εἰς ἄλλο v. 1007.

993. πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,] Votum maternum ὄνασθαι τῶν τέκνων, quod explicat ipsa Medea v. 1000.

Aristophanes Thesm. 476. *καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' (οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων) | μισῶ τὴν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.*

994. *πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους | εὐνὰς ἀγῆλαι,*] Reiskius *γυναῖκας. Neque obest*, inquit, *tot tautologorum coacervatio, γυναῖκες et λέκτρα et γαμήλιοι εὐναί. Saepe ad vitium luxuriat Euripides, alias ad obscuritatem usque et soloecismum breviloquus. In versu* 1338. [1305.] *conjungit λέχος et εὐνήν.* Hoc verum est, sed nihil ad rem. Legendo enim *γυναῖκας* neque augetur neque minuitur tautologia. Trea Romani *γυναῖκα* habent. Quartus D. mutilus est. Beckius *γυναῖκας* tacite edidit. *Ob silentium ejus*, inquit Porsonus, *operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Nihil deterior plurali singularis. Aristoph. Plut.* 592. *οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον.* Vide ad *σῶμα* v. 1080.

995. Schol. *Εὐνὰς ἀγῆλαι.*) *Φρύνιχος. ἀγῆλαι ἀντὶ εὐξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· διὰ παντὸς, ὦ δέσποινα, ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισιν· Φέρε νὴ ἀγῆλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγώ.* Aristophanis verba ita in metrum redegit Kusterus ad Suidam T. III. p. 717. *διὰ παντὸς, ὦ δέσποινα, ἀγηλοῦμέν σ' ἀεὶ | ἡμεῖς.* Quam recte, mox videbimus. Plura comicorum testimonia attulerat Phrynichus, quae ut recte constituantur, cum grammatico nostro conferendi sunt Suidas, Etymologici Magni scriptor atque alius grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 328. I. Eupolis 234
Δήμοις: *Α. Ἀναθῶμέν νυν ἡμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας, | καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. Β. Λεχώμεσθα.* Ita pro *τὰς διττὰς εἰρεσιώνας* Porsonus apud Gaisfordium ad Hephaestionem p. 278. II. Aristophanes Pac. 395. *καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγαλαισι διὰ παντὸς, ὦ | δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.* Ita fere vulgo, rectius quam apud grammaticos. III. Hermippus *Ἀρτοπώλισι*: *Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγώ, | καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου.* Alii *οἴους ἐγώ*, alii *ἰοῦσ' ἔσω*. Legendum *ἰοῦσ' ἐγώ* jam monui ad v. 88. IV. Theopompus Penelopa: *καί σε τῇ νουμηνίᾳ | ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ.* Hactenus haec. Nostro loco *ἀγῆλαι* significat *κοσμῆσαι*, de quo sensu consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 4. Gl. in Par. B. *θεάσασθαι* a grammatico valde indocto profecta est. Hesychius: *Ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.*

Ibid. λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.] Dedi *ἀνασχεθεῖν. Ἔσχεθον* enim aoristus est, nec nisi forma diversum ab *ἔσχον*, quod ejus locum invasit apud Euripidem Phoen. 411. Hipp. 1289. Idem Alcmaeone Fr. xii. xiii. *Γυναῖκες, ὁρμήθητε,*

μήδ' ἀθυμία | σχέθη τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σχεθρῶς ὁρᾶν | ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ubi soloecum esset σχέθῃ, si praesens esset σχέθω. Vide ad Heracl. 272.

Ibid. Similem querelam edit Jocasta Phoen. 346. ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς | νόμιμον ἐν γάμοις, | ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ· | ἀνυμέναιά τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη | λουτροφόρου χλιδᾶς. Nam τοπαλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δαδουχεῖν ἔθος ἦν, monente scholiasta ad Apollonii IV. 1145. Meminit hujus moris noster etiam Iph. A. 732. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα; Clytaemnestrae verba sunt domum redire jussae relicta filia.

Ibid. Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi vacuum spatium exhibet.

996. ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.] Sic pleraeque editiones. Nonnullae auctore Beckio, ni fallor, ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. Quae ratio longe melior est. Noster Heracl. 448. ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν. Hipp. 570. ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων. Ibid. 1407. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. El. 1109. οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Plato Phaedone p. 58. E. εὐδαίμων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Hoc exemplum attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 348.

997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,] Hunc v. et sequentem propter ἄλλως allegant scholiastes Venetus ad Il. Ψ. 144. et Etymologus p. 68, 39. monente Valckenario ad Phoen. 1152. De ἄλλως ἄρα vide ad v. 1229.

998. ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,] Noster Tro. 752. ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε, | μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνους. *Quandoquidem interpolatum est Medeae drama*, ait Valckenarius, *versus illic videri posset e Troasin intersertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea.* Haec ad verba πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Phoen. 1152. Καταξαίνειν proprie est *carminare*, vel potius *carminando consumere*. Euripides Ion. 1266. Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους | κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες, | ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκεύθησεται. Aristophanes Ach. 518. Εἰπέ μοι, τί φεισόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; Tragici vero, ut alia multa, ita hoc verbum longissime a vera significatione deflectunt. Dixit Euripides Herc. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεών | μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων | διδόντας, οὐμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.

999. *στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.*] Rom. A. *στερράς.* Femininum *στερρὰ* legitur etiam apud Aeschylum Prom. 1051. Euripidem Hec. 1295. Iph. T. 206. Sed hic *στερρὸς ἀνθρώπου φύσις* dixit Hec. 296.

1000, 1. *ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας | πολλὰς ἐν ὑμῖν,*] Herodotus V. 36. *εἰ δὲ τὰ χρήματα καταιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχίδῃσι, τὰ Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀνέθηκε, πολλὰς εἶχε ἐλπίδας ἐπικρατήσειν τῆς θαλάσσης.*

[1001, 2, 3. *γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, | καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, | ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.*] Nostet Alc. 665. *τοίγαρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, | οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε | περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν. Ex Addendis.*]

1003, 4. *νῦν δ' ὄλωλε δὴ | γλυκεῖα φροντίς.*] Rom. C. D. *ὄλωλε δή.* Rom. A. B. *ὄλωλε δήν.*

1006, 7. *ὑμεῖς δὲ μητρὸς οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις | ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμα ἀποστάντες βίου.*] Schol. *Ἀποστάντες βίου.*) *ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν Ἅιδην, ὡς καὶ τοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας.*

1008. *φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;*] Rom. B. C. D. *ὄμμασιν τέκνα.* In B. supra scriptum *γρ. φίλοις.* Rom. A. *ὄμμασι φίλοις* supra scripto *γρ. τέκνα.* Huc retractum *φίλοις* e v. 1006.

1010, 1, 2. *αἲ αἲ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. | γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων, | οὐκ ἂν δυναίμην.*] Ita pleraeque edd. ante Musgravium, qui minimam distinctionem post *οἴχεται*, plenam post *τέκνων* ponendam recte monuit. Hanc rationem secutus est Buchananus: *Hei misera, quid agam? mulieres, mihi deficit | cor intuendo blanda lumina liberum. | Nequeo.* Schol. *Γυναῖκες ὄμμασιν.*) *πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν ἀτενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.*

1011. Lasc. Cott. *ὄμμα τερπνόν.* Praestat vulgata *ὄμμα φαιδρὸν*, licet hoc adjectivum alibi apud Euripidem non exstet. Sed dixit Or. 891. *τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ | φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.* Aeschylus Ag. 529. *εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι | δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.* Sophocles Oed. C. 319. *οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρά γ' οὖν ἀπ' ὀμμάτων | σαίνει με προστείχουσα.*

1012, 3. *χαιρέτω βουλεύματα | τὰ πρόσθεν.*] Flor. Cott. *ἐρρέτω βουλεύματα.* Schol. *Χαιρέτω βουλεύματα.*) *διὰ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα. καὶ ἐλθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ φράξαί μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός.* Scripsisse videtur, *καὶ ἀπελθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι* etc. 236

1016. *οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλεύματα.*] Schol. *Οὐ δῆτ' ἐγώ.*) *ὅτι μετάνοιά ἐστιν. οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω*

μοι οὐ (leg. ὃ) κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύηται βουλευμάτων. Sic ed. Veneta. Barnesius, γράφεται δὲ καὶ παύσομαι βουλευμάτων. Praestat fortasse παύομαι βουλευμάτων, quod exhibet Par. D. pro var. lect.

1017. καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,] Post hunc versum mutilus est Rom. D. usque ad finem tragoediae. Quae sequuntur igitur in tribus tantum Romanis exstant.

1019, 20. τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.] Rom. C. φρενί. Rom. A. B. Lasc. φρενός. Qui genitivum invexerunt, legisse videntur κακῆς, ita vero distinxisse: ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός. Id est, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους. Ita fere noster Hipp. 956. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Sed recte se habet substantivum κάκης. Hesychius: Κακή. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Vide an legendum: Κάκη. κακία. Πελιάσαν· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας. Huic conjecturae non valde repugnat, quod verba τῆς ἐμῆς κάκης in Medea leguntur. Fieri potest ut in utraque tragoedia fuerint, quod v. 676. monet scholiastes. Sed veri similius est, grammaticum in fabulae nomine errasse. De quo errore nonnihil dixi v. 73. Plerique tamen interpretes aliter corrigunt, nempe ita: Κάκη. δειλία ἢ κακία. etc. Allegant Euripidem Iph. T. 676. καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι, | Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί. Plura de κάκη si quis requirit, praeter Hesychii interpretes adeat Ruhnkenium ad Timaeum p. 152. Vertit Buchananus: *Sed meae est ignaviae | hoc crimen: animo molliora suggero | verba.* Portus: *Nam ignaviae meae est | hoc, quod et istos molles sermones animo cogitatos protulerim.* Sed προέσθαι neque *suggerere* neque *proferre* significat, sed *projicere, perdere*, quo sensu ἀναλῶσαι usurpat noster v. 319. ῥίψαι v. 1371. [d]) Addit autem φρενὶ eodem fere sensu quo Hec. 299. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ | τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.

1021, 2. χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ | θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,] Rom. C. θύμασιν. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. δώμασιν, *Malo nihilominus vulgatam*, inquit Musgravius. Eam quoque longe praestare monet Porsonus.

d) Noster Iph. A. 1191. ἦκον δ' ἐς Ἄργος προσπίσοις τέκνοισι σοῖς; | ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται | παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά; Musgravius προσκτσῃ. Porsonus ad Phoen. 1575. ὅταν ἂν προθέμενος. Utramque conjecturam admisit Matthiae. Dubitanter corrigo ἵν' αὐτῶν, audacter προθμενος.

1023. αὐτῷ μελήσει.] Hervagiana prima aliaeque nonnullae solenni vitio *μελλήσει*. Haec verba cum superioribus ita explicat scholiastes: Ὅτῳ δὲ μή.) ὅτῳ δέ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας (vulgo τοιαύναις θυσίαις), οὗτος ἀπέστω. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ὄντων θεῶν τινων χαιρόντων ἀνθροφονίᾳ, οἷον, Ἐρινύων, Ἄρεως καὶ τινῶν ἑτέρων. Ὅμηρος· Ἄρες, Ἄρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει συναπτέον τὸ μὴ παρεῖναι. Longe diversa est Reiskii interpretatio: *Introite quantocyus, o liberi, forte enim fiat, ut maritus superveniat, quem adesse sacrificio, quod nunc paro, fas non est.* Hunc sensum cum vulgata scriptura non admittat, ἀντῶν με λήσει, *latebit me superveniens*, vel ἥκων aut μολὼν, legendum censet. 257

Ibid. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.] Haec verba non aeque bene ac superiora explicat scholiastes, cujus verba sunt: *Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.*) πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμήσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἄν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Huno sequi videtur Buchananus: *Meam profecto dexteram non polluam.* Portus etiam clarius: *manum vero* meam caede *non corrumpam*, neque polluam. Reiskius iterum conjecturis indulget. Scribendum putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, *tempus opportunum non sinam elabi*, aut πεῖραν οὐ διαφθερῶ, *institutum hoc non sinam disperire.* Recte Heathius: *Verte*, Manum meam non corrumpam, *misericordia scilicet. Adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.* Heathium, vel potius glossographos veteres, sequitur Musgravius. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiae illustrandae conferant Creontis verba v. 343. αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quae significant, interprete Buchanano, *quin saepe damno mihi meus pudor fuit.* Magis ad rem sunt Platonis verba Phaedone p. 117. B. οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgravius, si Aeschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Id est, οὐ μαλακὸς γενήσομαι.

1024. ἀ ἀ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.] Hic legantur quindecim senarii e Neophronis Medea a Stobaeo Tit. XX. p. 172=107. allati: Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι ταλῶς, | πρὶν ἢ ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι. ποῖ πόδ' ἐξῆξας, τάλας; | κάτισχε λῆμα καὶ σθένος (an μένος) θεοστυγές. | καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν | ὁρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην | πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα, μαλθακοὶ

δὲ δὴ | τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά; | οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς; | οἴμοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων | ἀπέλθετ'. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν | δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες, | πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ | τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ | διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ. Ita fere Brunckius e cod. ad v. 1062. suae ed. Porsonus ad Hec. 728. ταῦτα δύρομαι pro ταῦτ' ὀδύρομαι v. 5. Notandum διαφθεροῦσα ἔρχομαι v. 15. ut ἔρχομαι λέξων et similia apud Herodotum. Attici, si bene memini, hac constructione non utuntur. [Usus ea est Plato Theage p. 129. A. quem allegat Matthiae Gramm. Gr. §. 566. 7. p. 810. Ὦ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ, διότι Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι. *Ex Addendis.*]

258 *Ibid.* Extra versum est ἄ ἄ, ut Or. 275. ἄ ἄ. τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα | πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio quo casu factum sit, ut in Musgravii editione haec interjectio in sequentem versum rejecta sit, vel potius media inter duos posita.

Ibid. Rom. C. μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε. Rom. A. B. μήποτ' ἐργάσῃ τόδε. In A. τόδε supra scriptum habet τά. Vide ad v. 72.

1025. ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν. φεῖσαι τέκνων.] Malim ὦ τάλας.

1026. ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρ..νοῦσί σε.] Gl. in Par. A. ἐν Ἀθήναις. Deinde Rom. C. εὐφρανοῦσί σε. Rom. A. B. εὐφρανοῦσί με.

1027. μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,] Rom. C. Schol. παρ' ἄδην. Rom. A. B. παρ' ἄδῃ. In A. supra scriptum ν. Praestat dativus in hac sententia, quem vel ex conjectura admittendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 365. Sophocles Oed. T. 971. τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα, | κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός. Aj. 634. Κρείσσων παρ' (vulgo γὰρ) Ἅιδῃ κεύθων ἢ (alii ὁ) νοσῶν μάταν. Euripides Herc. 146. ἢ τὸν παρ' Ἅιδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον | πιστεύεθ' ἥξειν. Idem Heracl. 949. ὃς καὶ παρ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες. Hic recte se habet accusativus. Dativum tamen exhibent tres scripti codices, quos inspexi. Errores nati videntur e confusione literarum ν et ι adscriptae. Quod de τυράννων v. 927. monuit Porsonus.

1028, 9. οὗτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.] Lasc. οὗτοί ποτ', ut jam dixi ad v. 185. Rom. A. οὗτοι ποθ' (sic) supra scripto γρ. πῶς. Idem ἔσται τόθ' supra scripto γρ. τοῦθ'.

1030, 1. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.] Iidem versus vulgo leguntur etiam post v. 1208. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic

tamen delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. cui assentitur Musgravius. Secus videtur Valckenario ad Phoen. 1286, priore scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab histrionibus invectos. Huno sequuntur Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiae utrobique quidem eos exhibet, sed posteriore loco uncinis inclusit.

1031. Utrobique fluctuant libri inter *κτενοῦμεν* et *κτανοῦμεν*. Rom. C. utrobique *κτενοῦμεν* ut Aldus. Rom. A. B. utrobique *κτανοῦμεν*. Lasc. hic *κτενοῦμεν γ'*, infra *κτανοῦμεν*. Vide ad *κατακτανῶ* v. 774.

1032. *πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.*] Rom. A. C. *πέπρακται*. Rom. B. Lasc. Par. E. Mag. Put. Cott. *πέπρωται*, quod admisit Brunckius. In Rom. A. etiam supra scriptum *ω*. Aeschylus Prom. 49. *Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν.* Abreschius *ἐπρώθη* legendum contendit, quae forma nescio an nusquam exstet.

1033, 4. *καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε | νύμφη τύραννος ὄλλυται,*] Rom. C. *ἐν πέπλοισί τε*. Rom. A. B. *ἐν πέπλοισι δέ*.

1034. *σάφ' οἶδ' ἐγώ.*] Sic Aldus v. 933. ubi Lasc. *σάφ' οἶδ' ὅτι*. Hic uterque *σάφ' οἶδ' ἐγώ*. Schaeferus Meletem. Crit. p. 92. utrobique mavult *σάφ' οἶδ' ὅτι*, quia scilicet legitur Phoen. 239 1611. *ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι.* Equidem utramque formam bonam puto.

1035, 6, 7. *ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τοὐσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι | παῖδας. προσειπεῖν βούλομαι.*] Ita distinguit Aldus, secundum quem reddit Buchananus: *ingrediar iter | miserrimum jam, miserius etiam meos | missura natos per iter. alloqui lubet.* Rectius edd. recentiores post *ἔτι* plenam aut mediam distinctionem, post *παῖδας* vero nullam habent. Sed ne sic quidem omnino recte. Distinguendum: *ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τοὐσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, | παῖδας προσειπεῖν βούλομαι.* Similiter v. 1311. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίους ὀνείδεσι | δάκοιμι, τοιόνδ' ἐκπέφυκέ σοι θράσος, | ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.* Magnam exemplorum copiam congessit Schaeferus Meletem. Crit. p. 76, 7. cujus liber ad manus meas nondum pervenerat, cum annotationem ad Heracl. 481. scripsi. E meis duo hic apponam. Euripides Phoen. 1518. *ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ | πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.* Herodotus V. 5. *ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μὴ κοτε ἐγγένηται, εἰ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.*

1036. Non video quibus rationibus adductus hunc versum Euripidi abjudicet Piersonus Verisim. p. 60. *Unde pedem intulerit*, inquit, *dici non potest.*

1037, 8. *δότ', ὦ τέκνα, | δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.*] Reiskius *δότ' ἀσπάσασθαι, date ad osculandum.* Sic Rom. B. C. Par. A. B. D. E. Pseudogregorius v. 1316. Admisit hanc scripturam Musgravius. Rom. A. *δότ' ἀσπάσασθε,* et a corr. *μητρί τε.* Id est, *ἀσπάσασθε, δότε τε μητρὶ δεξιὰν χέρα.* Nonius Marcellus c. ii. p. 531, 32. Cette *significat* dicite, *vel* date, *ab eo quod cédo.*——Ennius Medea: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mercerus ex Euripide citat *δότ' ἀσπάσασθαι.*

1039. *ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δὲ μοι στόμα,*] Beckius *φίλτατόν τε.* Alteram particulam, quam revocavit Porsonus, recte se habere ostendunt exempla ex hac fabula petita, quorum pleraque licet ad Heracl. 874. dederim, non abs re erit hic iterum afferre. V. 97. *Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ | κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.* V. 131. *Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν | τᾶς δυστάνου Κολχίδος.* V. 393. *Πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγας ἐμὰς χθονός.* V. 748. *νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν. | νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.* V. 950. *δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; V.* 997. *ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, | ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις.* Plura indicavi ad Sophoclis Aj. 1050. *Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὃς καλνει στρατοῦ.* Vide Mus. Crit. Cant. T. I. p. 474. Recte Vigerus p. 534. *Μὲν, δὲ, serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: ut apud Xenophontem;* 240 *Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς.* Nihil refert, quod ad particulas attinet, utrum eadem vox in secundo membro repetatur, necne, modo eadem sit significatio. Sophocles Phil. 530. *Ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνὴρ, | φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς | ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.* Saepe etiam deest *μὲν* in priori membro, manente tamen *δὲ* in altero. Ea est nostri loci ratio, aliorumque quos congessi.

Ibid. Rom. C. *στόμα.* Rom. A. B. Lasc. Cott. *κάρα,* quod tacite admisit Porsonus. Matthiae revocavit *στόμα.* Librariorum oscitationi tribuendum videtur *φίλτατον κάρα,* eidem scilicet caussae cui *πάλλευκον κάρα* v. 30. Dum haec dicit, liberos osculatur Medea. *Στόμα* igitur fortasse melius quam *κάρα,* licet legatur v. 1110. *κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων.* Noster v. 1366. *Αἴ αἴ, φιλίου χρῄζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.* Phoen. 1665. *Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.*

1040. *καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,*] Hoc ex-

emplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. *Σχῆμα*, qui idem valere putat Gallicum *maintien*.

1041. *εὐδαιμονοῖτον*,] Lasc. *εὐδαιμονεῖτον* eodem errore quo *προσείσομεν* v. 77. *οἰκεῖμεν* v. 546. Imperativus *εὐδαιμονεῖτον* huic sententiae non convenit. Non enim dicitur *εὐδαιμόνει* sed *εὐδαιμονοίης*. Vide Euripidem Phoen. 1093. Hipp. 105. Alc. 1140. El. 251. Reposui autem *εὐδαιμονοίτην*. Secundam personam dualem a tertia diversam non fuisse primus, ni fallor, monui ad Aristophanis Ach. 735. Recte vulgo legitur apud Sophoclem Oed. T. 1511. *σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρῄνουν*. Brunckius, qui *εἴχετόν γ' ἤδη* celato lectore reposuit, sanam scripturam corrupit. Recte etiam Euripides Alc. 663. *κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν | τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην*. Frustra Valckenarius ad Phoen. 1310. *ἠλλάξατον*. Vitiosa sunt apud Aeschylum *ἤλθετον* Ag. 1216. apud Sophoclem *ἔφυτον* Oed. C. 1379. *ἔβητον* ibid. 1696 *ἀπεφύγετον* ibid. 1739. *ἐλάχετον* ibid. 1746. apud Euripidem *ὁρᾶτον* Alc. 273. *ἠρκέσατον* El. 1300. apud Aristophanem *ξυνώμνυτον* Eq. 256. *ξυνέβητον* Vesp. 862. *ἤλθετον* Av. 112. Thesm. 1169. *ἐμέλλετον* Plut. 103. *φθάνοιτον* ibid. 485. In his omnibus nihil metri refert, utrum ultima syllaba *τον* sit an *την*. Apud Aristophanem vero Nub. 1508. Aldus *ὑβρίζετόν γ'* edidit, eodem errore quo Brunckius *εἴχετόν γ'* apud Sophoclem. Plura vide ad Ach. 735.

1041, 2. *ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε | πατὴρ ἀφείλετ'*.] *Ἐκεῖ*, quod v. 1026. *ἐν Ἀθήναις* explicatur, hic *ἐν Ἅιδου* significat. Noster Hec. 418. *Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν*. Iph. T. 481. *μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω* e).

1042. *ὦ γλυκεῖα προσβολή*,] Schol. *προσβολὴ δὲ περίπτυξις, ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτη θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν* 241 *ταῦτα λέγει*. Noster Suppl. 1136. *τροφαί τε μητρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων*. Idem Hec. 409. *ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα | δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι*. Recte dixit *φίλιαι προσβολαί*. Fuerunt enim etiam diversi generis amplexus. Hesychius: *Προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὁρμή*. Anglice, *a hug*.

1044. *χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' ἐμὶ προσβλέπειν | οἵα τ' ἐς ὑμᾶς*,] Rom. B. C. *οἷα τ' ἐς ὑμᾶς*. Rom. A. *οἵά τε πρὸς ὑμας* ante corr. *οἷα τε πρὸς ὑμᾶς* a corr.

e) Ita pro *δὲ κάτω* legendum monui Mus. Crit. Cant. T. II. p. 288. Contrarium errorem exhibet noster Ion. 84. *ὅθην Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ | νόμος τις ἐστιν, ὅρκιον ἐν χρυσηλάτοις | τρίφυιν τέκν'*. Lego, *ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἀεὶ | νόμος τις ἐστι*.

1045. *ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.*] Pseudogregorius v. 594. 874. *πόνοις.*

1046, 7. *καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, | θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,*] Vertit Chalcidius in Platonis Timaeum p. 274. apud Valckenarium Diatrib. p. 21. *Nec me latet nunc quam cruenta cogitem; | sed vincit ira sanitatem pectoris.* Ipsa poëtae verba citant Arrianus in Epictetum I. 28. Simplicius in Epicteti Enchiridion c. iv. p. 40. c. x. p. 68. c. xi. p. 74. Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis III. 3. p. 117. D. IV. 6. p. 148. E. Clemens Alex. Stromat. II. p. 462, 23. Synesius de Regno p. 11. A. Lucianus apologia pro Mercede Conductis T. I. p. 717. (qui *παρφδῶν* pro *θυμὸς* posuit *πενία*), omnes a Gatakero Adv. Misc. Posthum. c. x. p. 528. indicati. Hieroclem in Aurea Carmina p. 60. addit Barnesius, Alcinoum de Doctrina Platonis c. xxiv. Valckenarius, Porsonus vero Simplicium in Categorias p. 61. a. 18. Priorem tantum versum allegat Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. monente Gatakero. Hi omnes *οἷα δρᾶν μέλλω κακὰ* legunt, quam scripturam agnoscere videtur Aristides T. II. p. 413. a Porsono allegatus: *ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι.* Clarius Eustratius ad Aristotelis Ethica VI. p. 85. 6. *οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν ἅπερ ἔμελλε δρᾶν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως, ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε.* Hujus testimonium Gaisfordio debeo. Pseudogregorius v. 1883. *ὡς συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως.* *Unde liquet*, inquit Porsonus, *cum in suo Medeae codice habuisse τολμήσω.* Hoc habent tres Romani. Sed Lasc. Par. E. Burn. *δρᾶν μέλλω*, quod admisit Porsonus. Hoc distichon multi contulerunt cum duobus Euripidis fragmentis, quae in ejus Chrysippo exstitisse contendit Valckenarius. I. *Λίληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς· | γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.* II. *Αἳ Αἳ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, | ὅτ' ἂν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή.* Ovidius Metamorph. VII. 20. *Video meliora, proboque: | deteriora sequor.*

1048. *ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.*] Hic versus cum superiore legitur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. Alter cod. Par. *ὅστις*, monente Gaisfordio. Praestat *ὅσπερ*, ut v. 14. *ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία.*

242 1049, 50. *Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον,*] Quid sit *διὰ μύθων ἔμολον* jam dixi ad v. 842. *ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην.* *Λεπτῶν μύθων* meminit etiam Fragment. Incert. xcvii. *μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, | μή μοι,*

ψυχή. τί περισσὰ φρονεῖς; | εἰ μὴ μέλλεις | σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις [f]).

1050, 1. καὶ πρὸς ἀμίλλας | ἦλθον μείζους,] Sic tres Rom. nisi quod C. ἀμίλλας habet. Brunckius clam edidit μείζους ἤλυθον. Vulgatam revocavit Porsonus. Deterior est Brunckii scriptura, tum quia idonea auctoritate carere videtur, tum quia versum minus numerosum reddit. Raro enim apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut hujus fabulae v. 354. ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν. Mallem igitur μείζονας ἤλυθον quam μείζους ἤλυθον. Sed utrique praestat vulgata ἦλθον μείζους. Olim legebatur παῦρον δὴ γένος v. 1055. Πημαίνουσα σὲ v. 1365. Sed haec exempla, quae sola in hac fabula exstabant, non amplius comparent. Nullum locum ob hanc solam caussam sollicitandum censeo, quae tamen in locis alioqui suspiciosis suspicionem haud parum auget. Hoc argumento Musgravii conjecturam ἐκ σοῦ v. 1381. impugnaturus sum [g]).

1051, 2. εἰ χρὴ γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν.] Sic tres Rom. aliique plerique. Sic etiam Schol. Πολλάκις ἤδη.) πολλάκις, φησὶ, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν λογιζομένη καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὔ. Verba igitur εἰ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν significant *utrum mulieres philosophari debeant*. Acquieverunt in hac interpretatione Buchananus aliique. Longe melius Par. A. ἡ χρὴ, quod admisit Musgravius.

f) Alterum μή μοι, quod vulgo deest, ex conjectura supplere malo, quam cum Valckenario Diatrib. p. 248. legere, ψυχή γε φίλη.

g) Apud Sophoclem sequentia exempla reperi. I. Oed. C. 146. Δηλῶ δ'. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις | ὄμμασιν εἷρπον. II. Ibid. 1766. ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν. Hic malim ἔκλυεν. III. Ibid. 1773. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν | μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν. IV. Ant. 129. πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. V. Tracch. 1272. Λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων. VI. Phil. 1463. δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες. VII. El. 96. φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε. Recte Brunckius e schol. οὐκ ἐξένισεν. Apud Euripidem non multo plura leguntur quam apud Sophoclem. I. Andr. 1228. δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα | πορθμευόμενος. II. Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς. III. Ion. 84. ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος | εἰς νύχθ' ἱεράν. IV. V. Ibid. 102. ἡμεῖς δὲ πόνους, οὓς ἐκ παιδὸς | μοχθοῦμεν ἀεὶ, πτόρθοισι δάφνης, | στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου | καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον | ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγελὰς, | αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, | φυγάδας θήσομεν. VI. Ibid. 866. φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι | χρῄζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνήθην. VII. El. 1319. Θάρσει. Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις | πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου. VIII. Ibid. 1351. οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν | ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.

1052, 3. ἀλλὰ γάρ ἐστι | μοῦσα καὶ ἡμῖν,] Sic Rom. A. Lasc. ut Aldus. Brunckius ἀλλὰ γάρ ἐστιν. Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν. Vide ad δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός v. 82.

1053—7. ἢ προσομιλεῖ | σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ· | παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως, | κοὐκ ἀπόμουσον
243 τὸ γυναικῶν.] Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. παῦρον δὲ δὴ γένος. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C. παῦρον δέ τι γένος. Deinde omnes, ut videtur, aut ἐν πολλαῖς aut ἐμπολλαῖς. Illud habent Rom. A. B. Lasc. hoc Rom. C. Bentleius ad Phalarin p. 141. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσίν γ'. Quam conjecturam Heathio digniorem quam Bentleio censet Porsonus. Reiskius, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Brunckius ex conjectura Musgravii, παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως, | κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Porsonus, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Matthiae ut Brunckius. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse δὲ, propter superiora verba πάσαισι μὲν οὔ. Ita Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· | λεπτὴ δ', ἅγος φεύγοντος ὡς, ἐπῆν κόνις. Phil. 545. ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ· | τύχῃ δέ πως εἰς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ· | χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Ibid. 1036. Ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου. Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse? Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulae superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὕροις ἄν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastae verbis, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur.

1058—61. καὶ φημὶ βροτῶν οἵτινές εἰσι | πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν | παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν | τῶν γειναμένων.] Reiskius, quem nulla unquam metri cura sollicitum habet, καὶ δὴ φημὶ, *dico ergo*. *Alias pendet nexus ratiocinii*, ait, *et transitus ab uno argumento ad alterum*. Pendet καὶ a superioribus verbis Πολλάκις ἤδη—ἐρευνᾶν, quorum corrupta scriptura Reiskium fefellit.

1060. Rom. A. προσφέρειν, eraso tamen σ. Schol. καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιΐας, πολλῷ προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας. Hoc sensu frequentius dicitur ὑπερφέρειν, de quo dixi ad Sophoclis Oed. T. 381. Euripidis Heracl. 554.

1062—5. οἱ μέν τ' ἄτεκνοι δ' ἀπειροσύναν, | εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν | παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, | πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.] Reiskius οἱ μέν γ' ἄτεκνοι. *Hoc loci*, inquit, *valet γε idem atque γάρ, ut saepe alias.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Addit tamen: *Sed cum illae particulae μέν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem.* Apud Aristophanem singulis fere paginis occurrit 244
μέν γε. De tragicis autem recte statuisse videtur Porsonus, qui solum allegat Agathonem apud Aristotelem Rhet. II. 19. p. 568. E. Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν, τὰ δὲ | ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Vulgo τὰ μέν γε τῇ τύχῃ. [Vid. Reisig. ad Sophocl. Oed. Col. p. 177. *ED. LIPS.*] Neque hoc exemplum aptum putat, quippe ubi γε non nisi propter particulas καὶ μὴν additum sit. Quod saepe fieri ipse monuit ad Phoen. 1638.

1062. Rom. B. C. ἀπειροσύνην supra scripto αν. Vide ad v. 95. p. 97.

1064. Rom. A. B. οὐχὶ τυχόντες. Rom. C. οὐχ οἱ τυχόντες. Reiskius repetendum ἀπὸ κοινοῦ monet τέκνων. *Cogitavi tamen* οὐχὶ τεκόντες, inquit.

1066, 7. οἵσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις | γλυκερὸν βλάστημ',] Rom. A. B. οἵσι δὲ τέκνων. Rom. C. Lasc. οἷσιν δὲ τέκνων, quod admisit Brunckius. Sed mox legitur ἦλυθε τέκνων v. 1077. σώματα τέκνων v. 1080. Revocavi igitur οἵσι δὲ τέκνων. Deinde Rom. A. ἔστιν ἐν οἴκοις. Lasc. ut Aldus.

1067. Rom. A. C. Par. A. γλυκερὸν βλάστημ'. Rom. B. γλυκερὸν βλάστεμ'. Huc spectat gl. in A. τὰ βλάσταμα δὲ ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστεμον.

1067, 8. ἐσορῶ μελέτῃ | καταρρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,] Rom. B. C. ἐσορῶ. Rom. A. Par. A. ὁρῶ. Schol. Ὁρῶ μελέτῃ.) τούτους, φησὶν, ὁρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ καταπονουμένους μελέτῃ [h]). [Simili errore ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν edidit Aldus Phoen. 618. *Ex Addendis.*]

h) Brunckius ad Theb. 784. hoc exemplo utitur in corrigendo Sophocle Phil. 1281. Ἃ σοί τε κἀμοὶ κἀλ' ὁρῶ τελούμενα. Sed ἐσορῶ, ἰσιδών et similia in senario tragico locum non habent. Vide ad Euripidis Iph. T. 64. 553. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 275. 285. Rectius alii κἀλ' ἂν ὁρῶ τελούμενα, id est, καλὰ ἂν γενόμενα ὁρῶ, si τελοῖτο.

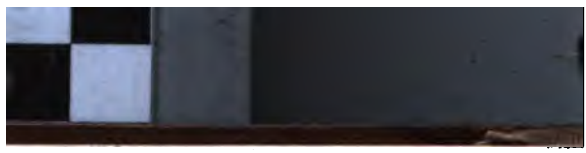

1069. *πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,*] Rom. A. B. *ὅπως θρέψωσι.* Rom. C. *ὅπως ἂν θρέψωσι.* Subjunctivum agnoscit Schol. *πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες.* Vulgatam etiam sine vitii suspicione citat Valckenarius Diatr. p. 247. Recte *ὅπως θρέψουσι* Brunckius, quem vide ad v. suae ed. 526. nostrae 317. *Ὅπως* hic non significat *ἵνα*, sed *ὅτῳ τρόπῳ.*

1070. *βίοτον θ' ὑπόθεν λείψουσι τέκνοις.*] Rom. A. a corr. *βίοτόν θ'.* Rom. C. *βίοτον θ'.* Rom. B. *βίοτον δ'.* Rom. A. ante corr. *βίον θ'.*

1071, 2, 3. *ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, | εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς | μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.*] Par. A. Mag. *φαύλοις.* Schol. *τρίτον ἐπὶ τούτοις, οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς.* Hoc sensu *φλαῦρος* potius quam *φαῦλος* dicendum statuunt grammatici, licet Aristophanes ea confuderit, auctore Moeride p. 585. Timaeus p. 268. *Φαῦλον. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές.* Idem p. 271. *Φλαῦρον. πονηρόν.* Vide hujus fab. v. 789.

1073. Lasc. ut Aldus *τόδ' ἔστιν ἄδηλον.* Rom. A. *τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.*

1074, 5. *ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη | πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.*] Schol. *ἓν δὲ τὸ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν.* Tres Rom. Lasc. *πᾶσι.* Deinde Rom. C. *κακόν.* Rom. A. B. *κακῶν.*

1076. *καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον εὗρον,*] Rom. A. ante corr. C. *βίοτον εὗρον.* Rom. A. a corr. B. Lasc. Par. E. *βιότου* (Rom. B. *βίοτον*) *θ' εὗρον*, quod admisit Musgravius. Heathius *βιότου ἐὗρον.*

1077. *σώματά τ' εἰς ἦβην ἦλθε τέκνων,*] Rom. C. *σώματ' εἰς ἦβην ἦλθε τέκνων.* Rom. B. Lasc. *σώματ' ἐς ἦβην ἦλυθε τέκνων.* Rom. A. Par. A. Mag. *σῶμά* (Rom. A. *σῶμα*) *τ' ἐς ἦβην ἦλυθε τέκνων*, quod recte admisit Brunckius. Cott. etiam *ἦλυθε.* Σῶμα an *σώματα* dicatur, nihil sententiae refert. Noster Phoen. 1368. *ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.* Suppl. 61. *ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι | νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον.* Vulgo *σώματα λάϊνον τάφον.* Ordo est, *ἐμάν τ' εἰς χέρα ταλαίνας* etc. Herc. 702. *χρόνος γὰρ ἦδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις | κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.* Similiter *τέκνων δέμας* Suppl. 273. Aoristum *ἦλυθον* etiam in senariis usurpant tragici. Euripides Tro. 374. *ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἦλυθον Σκαμανδρίους.* El. 598. *σὺ δ', ὦ γεραιὲ (καιρίως γὰρ ἦλυθες), | λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός.* Incertus Rhes. 660. *ὧν οὕνεκ' εὐνὰς ἦλυθον πρὸς Ἕκτορος.* Nescio igitur quare Porsonus *σώματά θ' ἦβην εἰσῆλθε τέκνων* ex ingenio edere maluerit, quam *σῶμά τ' ἐς ἦβην ἦλυθε τέκνων*, quod Brunckio suppeditarant membranae Parisienses, consen-

245

ziente nisi in accentibus Lasc. Hanc scripturam revocavit Matthiae.

1078, 9, 80. *χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει | δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς Ἄϊδαν | θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.*] Rom. A. B. *κυρήσας*. Gl. in A. a pr. m. *κατὰ συγκύρσιαν ἔλθῃ*. In eodem supra scriptum *αι* ab altera manu cum gl. *τύχοι συμβῇ*. Rom. C. *κυρῆσαι τύχῃ συμβαίῃ*. Lasc. Mag. *κυρῆσαι*. Deinde tres Rom. *οὗτος* ut vulgo. Sed in A. supra scriptum *γρ. οὕτως*. Legi posset *κυρήσαι*, sed praestat *κυρήσει*, quod agnoscit Schol. *εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ* etc. Hic tamen minus recte *κυρήσει* et *προφέρων* conjungit. Rectius alii *κυρήσει* absolute sumunt, pleneque post *τέκνων* distinguunt. Recte etiam Reiskius *οὗτος* cum *δαίμων* conjungendum monet. Verborum igitur *εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος* sensus est *si tamen ea fortuna eveniat*. Vide ad v. 1314.

1079. Rom. C. Lasc. *ἐς αἴδαν*. Rom. A. B. *εἰς αἴδην*. Brunckius *ἐς Ἄϊδην*. Porsonus *ἐς Ἄϊδαν*. Matthiae *ἐς Ἄϊδαν*. Dedi *ἐς Ἄϊδην*.

1080. Cott. *προφέρει*. Male. Dixit noster v. 137. *Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τἀδ' ἤδη*. Item v. 479. *ὅρκων δὲ φροῦδη πίστις*.

1081—4. *πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις | τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην | παίδων ἕνεκεν | θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;*] Tres Rom. *τήνδ' ἐπὶ λύπην*. In A. supra scriptum *γρ. τήνδ' ἔτι λύπην*. Schol. *πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς παῖδας σὺξασθαι τοὺς θεοὺς παρασχεῖν, λύπην ἄντικρυς ὄντας;* De *ἔτι* et *ἐπὶ* vide ad v. 349. de *λύει* ad v. 553.

1085. *Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,*] Sic tres Rom. ceterique fortasse omnes. Legendum tamen *πάλαι δή*, si quid in his rebus video. Aeschylus Prom. 977. *Ὤπταισ' πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε*. Sophocles Oed. C. 1627. *Ὦ* 246 *οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται*. Phil. 806. *Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά*. Euripides Palamede Fragm. viii. *Ἴϊας, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, | σχολή μ' ἀπεῖργε*. Aristophanes Av. 922. *Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ πλήζω πόλιν*. Xenophon Paed. VIII. 7, 1. *καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκός, ἐτετελευτήκεσαν αὐτῷ*. Iterum confusa *δὴ* et *τοι* v. 1088.

1086. *παραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἱ προβήσεται.*] Noster Heracl. 278. *Ἀλκάθου δ' ἐκ' ἐσχάτοις, | παραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει*. Herodotus VII. 163. *πέμπει—Κάδμον τὸν Σκύθεω—ἐς Δελφοὺς καρηδοκήσοντα τὴν μάχην, τῇ πεσέεται*. VII. 168. *ἀνεμώχευον τὰς νέας, καρηδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, τῇ πεσέεται*. VIII. 67. *Πάριοι δὲ ὑπολειφθέντες ἐν Κύθνῳ, ἐκαρηδόκεον τὸν πόλεμον, τῇ ἀποβήσεται*.

Ibid. Noster Or. 509. *κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον*

| λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Hipp. 342. Ἐπ τόδ πέπλημμαι. ποῖ προβήσεται λόγος; Ibid. 956. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Alc. 788. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται. Prosae orationis scriptor, ni fallor, dixisset ὅπου προβήσεται tam in Medea quam in Alcestide. Cujus suspicionis caussam breviter exponam. Nemo nescit idem inter οἵ et ὅποι interesse, quod inter ὅς et ὅστις. His igitur utamur, utpote magis familiaribus, potius quam illis. Optime Graece dicitur, οἶδά σε, ὃς εἶ, novi te, quis sis, minus bene vero οὐκ οἶδά σε, ὃς εἶ. Rectius ὅστις εἶ, vel etiam τίς εἶ. Idem obtinet, quocunque modo vel quibuscunque verbis se aliquid ignorare declarat quis. Non violavit hanc legem Sophocles, cum dixit Aj. 1259. οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, | ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, | ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Neque Euripides Alc. 645. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὃς εἶ, | καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι. Probe enim scit Agamemnon apud Sophoclem, quo genere ortus sit Teucer; Admetus apud Euripidem, quali ingenio sit Pheres. Aliter se res habet apud hunc Iph. T. 767. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν | πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν. Recte quidem ὅτι, secus vero ᾧ, quod in ὅτῳ mutandum esset, si per metrum liceret. Jam, opinor, satis intelligit lector, quare mihi displiceat οἷ in hoc versu, παραδοχῇ ταχεῖαθεν, οἷ προβήσεται. Ita tamen scripsisse Euripidem haud diffiteor. Scripsit etiam v. 334. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν, | καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ἢ (vel οἷ) φευξούμεθα. Sophocles etiam El. 1101. Λίγισθον, ἔνθ' ᾤχηνεν, ἱστορῶ πάλαι. Ἔνθα enim non ὅπου sed οὗ valet. Ita scilicet subinde loquuntur tragici. Valde autem falleretur, qui hujusmodi exemplis, τὸ τῆς τύχης γὰρ φανερὸν, οἷ προβήσεται, in ejus constructionis defensione uteretur.

1087, 8. καίτοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος | στείχοντ' ὀπαδῶν,] Rom. C. Pseudogregorius v. 123. καίτοι. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. καὶ δή, quod a Musgravio probatum admisit Bruncknius. Euripides Hipp. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ | σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον. 247 Hinc καὶ μήν in Medea quoque legendum censet Valckenarius. Sed non eadem est utriusque sententiae ratio. Haec enim, de qua nunc agitur, pendet a superioribus verbis Φίλαι—προβήσεται. Altera nullum cum praecedentibus nexum habet.

Ibid. Rom. B. a corr. τῶν—ὀπαδῶν. Idem ante corr. τὸν —ὀπαδῶν. Lasc. τῶν—ὀπαδόν. Rom. A. C. Mag. τὸν—ὀπαδόν. In Rom. A. bis supra scriptum ῶν.

1088, 89. πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον. | δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.] Lasc. ἠρεσθισμένον. Verba πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον

vulgo a praecedentibus minima, a sequentibus vero plena distinctione separantur. Hinc Musgravius: *Malim, quia copula hoc in loco invenusta est, πνεῦμά γ'.* Deinde Pseudogregorius v. 126. *δείκνυσι δ'.* Lasc. Par. A. B. D. *δείκνυσιν.* Brunckius: *καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον· | δείκνυσιν ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.* Porsonus: *καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον | δείκνυσιν, ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.* Matthiae: *καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον, | δείκνυσι δ', ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.* Ego Porsonum sequor.

1090, 1. *Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη | Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε,*] Rom. C. *παρανόμως εἰργασμένη.* Rom. A. *παράνομος τ' εἰργασμένον.* Rom. B. *παράνομόν τ' εἰργασμένη*, nescio an recte. Aristophanes Av. 1175. *Ὦ δεινὸν ἔρχον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.*

1091. Rom. C. *φεῦγε* semel tantum.

1091, 2. *μήτε ναΐαν | λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.*] Jortinus apud Musgravium: *Quid sibi velit λιποῦσα, non video. Forsan αἰτοῦσα*, petens. *Nemo enim tibi vel navim, vel currum, commodabit.* Recte, ni fallor, haec interpretatur scholiastes: *Λιποῦσ' ἀπήνην.) καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε.* Navem *ναΐαν ἀπήνην* appellavit noster, *πολύκωπον ὄχημα ναὸς* Sophocles Trach. 658. Ita Aeschylus Prom. 466. *θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ | λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.*

1093. *Τί δ' ἄξιόν μοι τῇσδε τυγχάνει φυγῆς;*] Euripides Or. 1526. *Τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.*

1094. *Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,*] Rom. A. C. *τύραννος.* Rom. B. *δύστηνος.*

1095. *Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.*] Rom. B. C. *Κρέων θ'.* Rom. A. *Κρέων δ'.*

1096, 7. *Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις | τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.*] Rom. C. *τολοιπόν.* Rom. A. B. *τὸ λοιπόν*, quod admisit Matthiae. Vide ad v. 786. 1350. Saepe *ἤδη* addunt tragici. Sophocles Oed. C. 1619. *τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον* [1]). Trach. 81. *τὸ* (sic pro *τὸν* Rom. C.) *λοι-* 248

1) Brunckius: *Aldus edidit τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον διάξετον, metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur, αὖ inseruit, quod nihili est. Recte Wesselingius Observat. p. 97. reponit αὖ.——Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum αὖ tuetur nulla auctoritate invectum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.* Ne tu quidem, Brunckii, ipsam Saturni filiam amplexus es. Apud Suidam v. *Τητᾶσθαι* legitur *τολοιπὸν ἤδη*,

πὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Ibid. 168. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίᾳ. Phil. 454. τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον | καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Euripides Andr. 1259. τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεῷ.

1098. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοὐ μαίνῃ, γύναι,] Schol. Τί φής; φρονεῖς μέν.) πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παραφρονεῖν ἄν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν haec verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὖ φρονεῖς μέν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη. Sic etiam ὑγιαίνεις μέν, sanusne es, Aristophanes Av. 1214. Μέν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

1099, 1100. ἥτις τυράννων ἑστίαν ἡκισμένη, | χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;] Rom. A. C. τυράννων. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἑστίαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturae diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἑστίαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων ἑστίαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἑστίαν certissime posthabendum est. Inter τύραννον vero et τυράννων difficilius est eligere. Dixit noster Andr. 3. Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. Sed hunc locum ab eo, de quo nunc ago, diversum facit genitivus Πριάμου. Retinui igitur τυράννων, pro quo facit v. 1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

1099. Rom. C. ἡκισμένη. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. ἡκισμένην. Gl. in Rom. A. ἀφανισθεῖσαν καὶ τιμωρηθεῖσαν. *Praestat vulgata*, inquit Porsonus, *licet illa non sit inelegans.* Eadem fuerat Musgravii sententia, qui ἡκισμένη passivum pro activo male appellat. Simili errore ad Heracl. 42. ὑπηγκαλισμένη praeteritum passivum pro activo dicit. Exstant quidem αἰκίζειν et ὑπαγκαλίζειν, sed haec praeterita mediam formam exhibent, quae nonnisi in paucissimis verbis diversa est a passiva. Aliud exemplum ἐσπεῖσθαι mox sequitur v. 1109. De hac re videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 493. Ideo autem melius mihi videtur medium ἡκισμένη quam passivum ἡκισμένην, quod post ἑστίαν facilius mutatur nominativus in accusativum, quam accusativus in nominativum. Vide ad λεχρίαν v. 1157. Scholiastae verba, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διὰ-

τοῦ βίου διάξειν, unde feci τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξειν.

φθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων, cum ἠισθημένην legisse ostendere videntur.

1101, 2. ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν,] Tres Rom. τοῖς γε σοις. Lasc. τοῖσδε σοῖς, quod admisit Porsonus.

1102. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est. Σπέρχου autem hic potius ὀργίζου quam σπεῦδε significare videtur. Herodotus I. 249 52. Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοις. Κροῖσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, etc. Gl. ταραχθεὶς, θυμωθείς. V. 53. πυθόμενος δὲ, πάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης, καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Succensuit* vertit Wesselingius. Plura dabunt lexica.

Ibid. Φίλος ironice, ut apud Homerum Il. Φ. 106. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τιὴ ὀλοφύρεαι αὔτως;

1103. λέξον δὲ πῶς ὤλοντο.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Flor. (monente Valckenario ad Hipp. 723.) Par. A. Lasc. Cott. λέξον δ' ὅπως ὤλοντο (Rom. B. Lasc. ὄλοντο), quod admisit Brunckius. Parum refert. Aristophanes Eq. 611. ἄγγελον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω. Menander apud scholiasten ad Sophoclis Oed. C. 1375. ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οἶχ ὁρᾷς; Simili modo τίς pro ὅστις Aristophanes Plut. 23. Λῆρος. οὐ γὰρ παύσομαι, | πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. Ibid. 52. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ, | ὅστις πότ' ἐστὶν οὑτοσί, καὶ τοῦ χάριν, | καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδί, | πυθόλμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅτι νοεῖ. Idem ποῦ pro ὅπου ibid. 1172. Τίς ἂν φράσειε πούστι Χρεμύλος μοι σαφῶς; Hanc constructionem si comici sibi permittunt, exempla e tragicis afferre supervacaneum est. Dixit Euripides, si vulgatis libris fides habenda est, Iph. A. 695. τοὔνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατήνεσας. | γένους δὲ πολου χωπόθεν, μαθεῖν θέλω. Porsonus Advers. p. 252. γένους δ' ὁπολου. Opinor, quia statim sequitur ὁπόθεν. Quod attinet ad verba λέξον δὲ πῶς ὤλοντο, cum nihil sententiae intersit, utrum πῶς an ὅπως legatur, eam scripturam amplexus sum, *quae plures et meliores habet auctores.* Vide ad v. 296.[1])

1) Euripides Ion. 958. ΠΡ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; | ΚΡ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Hoc Πῶς δ' soloecum est. Debebat enim esse Ὅπως. Aristophanes Eq. 127. ΔΗ. Ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἐκόλλησας. | ΝΙ. Καὶ πῶς; ΔΗ. Ὅπως; ὁ χρησμὸς ἐνικρυς λέγει, etc. Ibid. 1070. ΔΗ. Πῶς δῆτα τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ; ΑΛ. Ὅπως; | ὅτι ἡ τριήρης ἐστί, κὠ κύων, ταχύ. Nub. 677. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; ΣΩ. Ὅπως; | τὴν παρδόκην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην. Ibid. 638. ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ | πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Δαμυίᾳ; | ΣΤ. Ὅπως ἄν; ὠδί, δεῦ-

1103, 4. *δὶς τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.*] Rom. B. C. *τέρψειας.* Rom. A. *τέρψειαν* supra scripto *ας.*

1105, 6. *Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ | σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,*] Rom. C. *παρῆλθεν.* Lasc. *δόνους. Παρῆλθε* pro *εἰσῆλθε.* Ita v. 1242. *παρέλθω δόμους;* Hipp. 108. *Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμους, | σίτων μέλεσθε.*

1107, 8. *ἤσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς | δμῶες.*] Rom. A. a corr. B. C. *ἤσθημεν.* Rom. A. ante corr. Lasc. *ἦσθημεν.* Simili errore Aldus apud Aristophanem Nub. 174. *Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.* Paullo melius apud Euripidem Bacch. 178. *Ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ἡσθόμην κλύων, | σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς, ἐν δόμοισιν ὤν.* Graecum enim est *ἡσθόμην,* secus atque *ἤσθην* et *ἤσθημεν.* Sed *ἡδόμην* sensu flagitante reposuerunt Musgravius aliique[k]). Ibid. 605. contrario vitio *ἤσθηθ',* ubi nunc legitur *ἧσθεσθ'* vel *ἤσθησθ'.* Hoc praetulit Matthiae.

1110, 1. *κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων.*] Hic et v. 1176. *κυνεῖ* reposuit Brunckius. *Quocirca,* inquit Porsonus, *magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere.* Apud Sophoclem scilicet Phil. 371. *πλησίον γὰρ ὢν κύρει* in *πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν* mutare maluit, quam praesens *κυρεῖ* praeteriti imperfecti sensu admittere. Noster Alc. 181. *κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον | ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.* Omnes ante Porsonum sine suspicione *κύνει* et *δεύετο.*

Ibid. Abest *τις* a simili sententia v. 1146. *εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους | ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν.* Sed hunc pleonasmum frequenter exhibent Attici, monente Weiskio p. 51. Euripides Hec. 623. *εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, | ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν, | ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.*

1111, 2. *ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο, | στέγας γυναικῶν σὺ-*

ρο, δεῦρ' Ἀμφία. Legendum paullo ante v. 664. *ΣΤ. Πῶς δή; φέρε, πῶς; ἀλεκτρυὼν ἀλεκτρυών.* Eadem est ratio pronominum *τίς* et *ὅστις.* Hanc regulam ab aliis acceptam exemplis illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 488. Apud Euripidem vero metrum *ὅπως* non admittit. Itaque legendum, *Ὡς οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.* De qua scriptura vide ad v. 596.

k) Heathius: *Malim ἡσθημην,* u laetatus sum, *prout et legisse videtur Interpres vulgaris.* Ego nullum *ἡσθήμην* sive *ἡσθήμην* novi, neque *ἡσθήμην,* eo excepto, quod ab *αἰσθάνομαι* derivatur. Suspico Euripidem scripsisse *ἤσθημεν πλύων.* De qua constructione consulendus Porsonus Praefat. ad Hec. p. xli.

τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.] Schol. Στέγας γυναικῶν.) τοὺς οἴκους ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Πλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. κἀγὼ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον (f. συνεισῆλθον) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ τέκνα. Barnesius, ἵν' ᾖ, εἰς στέγας. Hoc exemplo utitur Bosius p. 408=424.

1113. δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,] Nostri, *to whom we now look up.* Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.

1114. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,] Noster Phoen. 1092. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru ducta, ut ζεῦγος ab aratro.

[1116. ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,] Notandum ἔπειτα μέντοι praecedente μέν. Similiter Sophocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, | ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. | ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν, etc. *Ex Addendis.*]

1118. παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους.] Rom. A. ante corr. μυσαχθείς. Hesychius: *Μυσάσσει.* μιαίνει. *Μυσάττεται.* δυσχεραίνει. *Μυσαττόμενος.* σικχαινόμενος, βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος.

1118, 9. πόσις δὲ σὸς | ὀργάς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. A. ὀργὰς ἀφήρει καὶ νεάνιδος χόλον, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. De copulae omissione vide ad v. 102. Quod autem ad verba καὶ χόλον νεάνιδος attinet, non temere improbanda est altera scriptura. Dixit noster v. 1333. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Hoc est, Ἀλλ' ἡ σὴ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Scribere quidem potuisset, monente Brunckio, Ἀλλ' ὕβρις ἡ σή, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι. Sed magis ei placuit quod vulgo legitur. Simili modo Aeschylus Prom. 1014. οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία | ἔπεισ' ἄφυκτος. Ubi κακῶν non minus ad χειμὼν quam ad τρικυμία pertinere videtur, nec quidquam obstabat, quo minus καὶ τρικυμία κακῶν diceret. Similia passim occurrunt. Nihil igitur sententiae refert, utrum καὶ χόλον νεάνιδος an καὶ νεάνιδος χόλον legatur. Sed 251
hoc paullo exquisitius videtur. Quod si numerorum caussa νεάνιδος χόλον invexit Brunckius, sententiam brevi mutavit. Vulgo enim legitur apud Euripidem Phoen. 930. Ὦ πρός σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Brunckius vero e cod. Flor. καὶ τριχὸς γερασμίου reposuit. Haud rarae sunt hujusmodi varietates. Edidit Aldus Or. 591. ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Sed plerique codices, ut videtur, νέμει σαφέστατον. In hac re non sibi constant tragici, nec certis re-

gulis statui potest, uter ordo melior. Dixit Euripides in fine senarii ἐκ τυραννικῶν δόμων Hec. 55. Saltem e nullo libro ἐκ δόμων τυραννικῶν enotatum video. Idem tamen πρὸς δόμους τυραννικούς Or. 1356. Phoen. 205. καὶ δόμος τυραννικὸς Med. 723. εἰς δόμους τυραννικούς Hel. 1186. εἰς θρόνους τυραννικούς Ion. 1572.

1120—4. λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, | παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα, | φίλους νομίζουσ', οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν, | δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς, | φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;] Schol. Λέγων τάδε.] αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι, μὴ δυσμενὴς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. Aeschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις | φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ' ἅψει πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών, | μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Ibid. 791. Οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν, σώσει τόδ', ἤ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην; El. 585. οὐ μὴ φρονήσεθ', οἷ κενῶν δοξασμάτων | πλήρεις πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς | κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς; Ibid. 982. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ; Aristophanes Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Nub. 295. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι; | ἀλλ' εὐφήμει. Ibid. 366. Ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις; Ibid. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοὶ, | ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον; Vesp. 396. Ὦ μιάρ' ἀνδρῶν, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει; Thesm. 1119. Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ; Ran. 500. Οὐ μὴ καλεῖς, | ἄνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα; Ibid. 465. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, | καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων; Ibid. 527. Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων — ὦ Ξανθία, | ἀλλ' ἁρπάσας οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα[1]); Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Graece vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Hoc enim μὴ μένε vel μὴ μείνῃς significat. Hunc

1) Ibid. 620. ΞΑ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον. ΔΙ. Εἶεν. καὶ μάχει. Malim, Οὐκ ἐς κόρακας; οὐ μὴ πρόσιτον; Ita Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Haec conjectura si vera est, fortasse delendum καί.

quidem futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Graeci, qui particulas *οὐ* et *μὴ* saepe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, *οὐ μὴ μενεῖς* eodem sensu dixerint, quo *οὐκ ἄπει, non abibis? Μὴ μένειν* enim valet *ἀπιέναι*. Simili ratione Jasonis verba *οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις* accipienda sunt quasi dixerit *οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις*. A particula negativa *μὴ* non pendent nisi tria verba *δυσμενὴς ἔσει φίλοις*: ab *οὐ* vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quae sequuntur futura, *παύσει, στρέψεις, δέξει, παραιτήσει*, omnia jubendi sensum habent. In verbis *παύσει δὲ θυμοῦ*, idem valet *δὲ* quod *ἀλλὰ* in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si *καὶ παύσει θυμοῦ* dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim *καὶ* non prioris tantum sed utriusque negativae vim sequentibus verbis continuat. Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Praeter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiae primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. Haec habui, quae de particulis *οὐ μὴ* cum futuro conjunctis dicerem. Caveant autem tirones, ne Dawesium, Brunckium aliosque secuti, *οὐ μὴ μενεῖς* cum *οὐ μὴ μείνῃς* confundant. Illud *μὴ μένε* vel *μὴ μείνῃς* significat, ut modo dixi, hoc *οὐ μενεῖς*. Vix dici potest, quot tragicorum et Aristophanis loca corruperit Brunckius, cum omnia ad unam normam redigere vellet. 252

1122. Plena oratio est, *φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν φίλους νομίζῃ πόσις σέθεν*. Supplendum esse subjunctivum ostendit particula *ἄν*. Similem ellipsin habet noster Hipp. 659. *νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἧς τ' ἂν ἔκθημος χθονὸς | θησεὺς, ἄπεμι, σίγα δ' ἕξομεν στόμα*. Id est, *ἔστ' ἂν ᾖ ἔκθημος*. Non assentior Dawesio dicenti p. 540. *Desideratur ad orationis integritatem verbum substantivum, quo referatur ες τ αν: quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.* Reponit igitur *ἔστ' ἂν ᾖ 'κθημος*.

1125. *ἥδ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,*] Sic Rom. C. ut Aldus. Lasc. *ἥδ' ὥστ' ἐσεῖδε*. Rom. A. B. *ἡ δ' ὥς τ' ἐσεῖδε*. Brunckius *ἥ δ' ὡς ἐσεῖδε*. Beckius *ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε*.

1126. *ἀλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα.*] Noster Alc. 12. *ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ, | Ἄδμητον Ἅιδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν, | ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.*

1126, 7. *καὶ πρὶν ἐκ δόμων | μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,*] Rom. C. *παῖδας*. Rom. A. B. *τέκνα*. Similis confusionis exempla praebet noster ad Phoen. 16. 1443. Pors. Mirari subit, Euripidem non potius *πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν*,

τέκνα καὶ πόσιν σέθεν, vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

1128. λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.] Portus: Ἠμπέσχετο [sic]. Ἠμπίσχετο potius videtur legendum, ab ἀμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφὶ, καὶ ἴσχομαι. Ego quoque ἠμπίσχετο legendum puto, non quidem ἠμπ-ίσχετο, quae Porti sententia fuisse videtur, sed ἠμπι-σχετο. Illud praeteritum imperfectum est ab ἀμπίσχω, hoc aoristus ab ἀμπέχω. Suspicor enim hoc verbum augmentum in medio non recipere. Vulgo quidem legitur apud Aristophanem Thesm. 164. καὶ Φρύνιχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀπήνθρας) | αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπέσχετο. Sed etiam si nostro loco recte legeretur ἠμπέσχετο, apud Aristophanem reponendum esset praeteritum imperfectum. Sensus enim est καλοῖς εἱματίοις ἐχρῆτο, non ἐχρήσατο. Nostro loco excepto, apud Atticos poëtas pro aoristo semper legitur ἤμπισχον. Euripides Ion. 1177. τοίχοισιν δ' ἐπὶ | ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Hoc ἤμπισχεν respondet aoristo ἤνεγκεν v. 1164. Tragicus apud Plutarchum Sympos. II. 1. p. 632. E. ὅς με ῥάκη τ' ἤμπισχε, κἀξηνάγκασε | πτωχὸν γενέσθαι καὶ δόμων ἀνάστατον. Aristophanes Eq. 889. Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ. Lys. 1159. κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης, | τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν. Eccl. 556. ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνωμαι, τοῦτ' ἠμπισχόμην. Ubi ἠμπεσχόμην Lexicon Seguerianum apud Bekkerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiae multo convenientior est aoristus quam praeteritum imperfectum. Euripides Iph. A. 1438. Μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχὸς, | μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους. Hunc aoristi subjunctivum esse liquet ex constructione, quam tetigi ad ἀνασχεθεῖν v. 995. Contra ἠμπίσχετο praeteritum imperfectum est apud Platonem Phaedone p. 87. B. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἄν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἠμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε. Sed ἠμπείχετο praebent non solum scripti codices apud Wyttenbachium, verum etiam membranae Bodleianae, in quibus supra scriptum ισ a recentiore manu. Suspicor Platonem aut ἠμπίσχετο aut ἠμπέχετο scripsisse. Verbum ejusdem fere significationis ἀμφιέννυμι non nisi in initio augmentum accipit. Xenophon Paed. I. 5, 17. παῖς μέγας μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

1129. χρυσοῦν τιθεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,] Rom.

Lasc. χρυσοῦν τεθεῖσα. Rom. B. C. Flor. Par. omnes, Mag. χρυσοῦν τε (Rom. B. C. Mag. τὲ) θεῖσα, quod e Scaligeri conjectura tacite admisit Barnesius. Rectius fortasse χρύσεόν τε θεῖσα. Scribimus enim χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ apud Homerum, neque alia ratione χρύσεος disyllabum a tragicis usurpatur, quam θεὸς monosyllabum. Euripides Hipp. 82. Ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης | ἀνάθημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο. Andr. 147. Κύσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, | —δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην. Cycl. 181. τὴν προδότιν, ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους | περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα, καὶ τὸν χρύσεον | κλοιὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα. Comicorum esse videtur χρυσοῦς, qui neque χρύσεος trisyllabum nisi in melicis usurpant, neque hujusmodi crases in scansione admittunt, praeter eas, quas exhibet etiam scriptura. Infra v. 1169. legitur ὀστέων 954 disyllabum. Eodem jure scriberetur ὀστῶν quo χρυσοῦν.

Ibid. Put. Mag. ἀμφὶ βοστρύχους. Dativum χροΐ v. 769. σώμᾳ v. 950. in simili sententia usurpat noster.

1150. λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,] Tres Rom. κόμην. Sed A. ante corr. δόμοις.

1151. ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.] Rom. C. a corr. Schol. εἰκώ. Rom. A. C. ante corr. Lasc. εἰκῶ, quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus accusativi, quae accusativorum ἀμείνω, μείζω et similium. Sed praeter nominativum εἰκών, altera erat forma εἰκώ, ut ἀηδώ, γοργώ, χελιδώ. Genitivum εἰκοῦς usurpat noster Hel. 74. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ | γαίᾳ πόδ' εἶχον, | τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

Ibid. Schol. Ἄψυχον εἰκώ.) γράφεται προσβλέπουσα σώματος. Languidam hanc varietatem censet Porsonus.

1155. ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,] Rom. C. παλλεύκῳ. Noster Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίστην λατρείαν. Senex Philocleon ἁβρὰ βαίνειν docetur a filio apud Aristophanem Vesp. 1165. Ἄνυσον πόδ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως | ὡδὶ προβᾶς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. De quo loco copiose dixit Reisigius p. 55, 6, 7.

1154, 5. πολλὰ πολλάκις | τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.] Buchananus, *et colla fixo saepe spectans lumine.* Portus, *multum* et *saepe cervicem ad erectam oculis respiciens.* Probat hanc interpretationem Musgravius, qui praeter alia affert Hesychii verba: Τένων. τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Atqui res ipsa mihi declarare videtur, non cervicis sed pedum τένοντας hic intelligendos esse. Noster Bacch. 933. ΔΙ. Ζῶναί τε σοι χαλῶσι, κοὐχ ἑξῆς πέπλων | στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. | ΠΕ. Κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. | τοὐνθένδε δ' ὀρ-

θῶς παρὰ τέγοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est, παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα. Vide etiam Phoen. 42. Cycl. 309. Ὀρθὸν interpretor ἄκρον.

1136. τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.] Noster Bacch. 759. οὔπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.

1137, 8. χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν | χωρεῖ, τρέμουσα πῶλα,] Rom. C. λεχρία. Rom. A. (qui σείουσαν pro σείουσα v. 1160.) B. λεχρίαν. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχήρι, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχρίη. πλαγία. Λέχριον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν | λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Saepius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phoen. 1536.

1138. Rom. A. B. τρέμουσα. Rom. C. Mag. τρέχουσα.

1138, 9. καὶ μόλις φθάνει, | θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.] Aliter ac vulgo haec verba accipit Hermannus ad Vigerum n. 203. Graece dicitur οὐκ ἔφθασε δειπνήσας, καὶ ἀπῆλθε, hoc est, *coenatus statim abiit*. Cujus constructionis exempla dedit Marklandus ad Euripidis Suppl. 1218. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν, | καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Quae verba significant, ἀλλὰ εὐθὺς ξυσκιάζοντας γένυν χρὴ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Hino Hermannus: καὶ μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, καί τις γεραιὰ προσπόλων etc. Mihi vero recte vulgo post πεσεῖν plene distingui videtur. Ordo est, καὶ θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

1140, 1. καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που | ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν,] Schol. Πανὸς ὀργάς.) τὰ πανικὰ δείματα, τουτέστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἔνθεος, κούρα, | εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας, | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, | ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhes. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ | μάστιγι φοβεῖ.

1141. Lasc. ἢ τινὸς θεῶν, quod vulgatae ἢ τινος θεῶ praetulit Porsonus. Supplendum ἄλλου monet Schaeferu ad Bosium p. 17=17. quem vide etiam in Indice v. Ἄλλος. Lucas Act. Apost. v. 29. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Anglice redditur, *Then Peter and the* other *Apostles answered and said*, etc.

1142. ἀνωλόλυξε,] Gl. ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνή

γυναικῶν, ἣν πειοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782. p. 109. 142.

1142, 3. πρὶν γ' ὀρᾷ κατὰ στόμα | χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν,] Barnesius in marg. an ὁρᾷν; Πρὶν cum indicativo donec tandem significat. Aeschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, | οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων | χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν γ' ἐγὼ σφίσιν | ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Sophocles Oed. T. 775. ἡγόμην δ' ἀνὴρ | ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη | τοιάδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 152. ὑπουδαὶ δὲ λόγων καταπεινομέναν | ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, | κόπις, ἡδυλόγος, θημοχαριστὴς | Λαερτιάδης πείθει στρατιάν, etc.

1142. Rom. C. κατὰ στόμα. Rom. A. B. Flor. Cott. διὰ στόμα, quod admisit Musgravius. Lasc. διαστόμα. Schol. καὶ τες τῶν θεραπαινίδων γεραιὰ πρότερον ἐωρακυῖα κατὰ στόμα περοῖόντα τὸν ἀφρὸν, etc. Utrumque bonum, sed ex interpretatione natum videtur κατά.

1143, 4. ὀμμάτων τ' ἄπο | κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.] Rom. C. ὀμμάτων τ' ἄπο. Rom. A. B. ὀμμάτων δ' ἄπο. Schol. ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα. Male Reiskius ἄνω | κόρας στρέφουσαν, *supernum evertentem oculos*. Heathius ἄπο κόρας στρέφουσαν per tmesin pro κόρας ἀποστρέφουσαν dici censet. Noster Bacch. 1120. ἣ δ' ἀφρὸν ἐξιεῖσα, καὶ διαστρόφους | κόρας ἑλίσσουσ', οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν, | ἐκ Βακχίου κατεῖχετ', οὐδ' ἔπειθέ νιν Herc. 931. ὁ δ' οὐκέθ' αὑτὸς ἦν, | ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος, | ῥίζας τ' ἐν ὅσσοις αἱματώπας ἐκβαλὼν, | ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.

1145, 6. εἶτ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν | κωκυτόν.] Schol. Ἀντίμολπον.) ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ 256 αὐτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. Vetula enim eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse.

1148. φράσουσα νύμφης συμφοράν.] Rom. C. συμφοράν. Rom. A. B. συμφοράς. De qua varietate copiose dixi ad v. 54.

1150, 1. ἦδη δ' ἀνέλικων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο.] Quomodo haec verba acceperint plerique interpretes, dicere supersedeo. Schol. Ἤδη δ' ἀνέλικων.) ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλικων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. Deinde multis interjectis: πλέθρον δέ ἐστιν μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ μέγα πήδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. Idem: Ταχὺς βαδιστής.) τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ ἐξ οὗ ἄνευθος ἦν μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται ῥοπὴν (vulgo τροπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβῖδος ἀφεθεὶς μέχρι καμπτοῦ (paullo ante

καμπτῆρος). *τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν.* Recte. In eandem interpretationem incidit Musgravius. «*Et mihi quidem*, inquit, *conferenti Electr. v.* 824. *verisimile fit, tempus, quod cursores in stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse.* Locus quem confert, ita se habet: *θύσσων δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομὰς | δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε. Δισσοὶ δίαυλοι* quatuor sunt stadia, pedes bis mille et quadringenti. Nostro loco nullum certum spatium designant vulgati libri, neque facile explicantur verba *ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον*. Dixit quidem Aeschylus Ag. 552. *Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν*. Sed huic sensui neque *ἀνέλκων* convenit, neque *ἔκπλεθρον*, quod *enormem* significare putat scholiastes. Utrique difficultati subvenit Reiskii coniectura *ἐκπλέθρου δρόμου*. *Nam stadium sex jugera implet*, inquit. Simili errore vulgo legebatur apud Euripidem El. 883. *ἦκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δρομὰν | ἀγὼν' ἐς οἴκους*. Ubi *ἔκπλεθρον* reposuit Musgravius, auctore Tyrwhitto, qui altero loco *ἐκπλέθρων* legendum vidit. Attica forma est *ἔκπλεθρος*, ut *ἔκπους*, *ἔκπηχυς*, *ἔκμηνος* et alia[m]). *Πλέθρον* non esse *ju-*
257 *gerum*, sed sextam stadii partem, id est, centum pedum spatium, nemo ignorat[n]). Designatur igitur spatium temporis, quantum unius stadii cursui faciendo sufficit. *Κῶλον* autem

m) Sophocles Oed. T. 1156. *ἐπληλάζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους | ἐξ ἡρὸς εἰς Ἄρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους*. Vulgo *ἐμμήνους*. Unus cod. *ἐκμήνους*, unde *ἐκμήνους* Schaeferus ad Bosium p. 312=338. Adjectivum *ἔκπους* Atticis literis scriptum exstat in inscriptione veteri apud Chandlerum p. 38. *ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΔΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ*. Item p. 38. *ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕΠΑΛΑΣΤΟ*. Paullo post: *ΜΕΚΟΣ ΗΕΚ ΠΟΔΟΝ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟΝ*. Unde constat, Atticos non solum *ἔκποδες* dixisse, verum etiam divisim *ἓκ πόδες*, quamvis reperiatur etiam *ἐξ πόδες*. Vulgo legitur *ἐξαμίδιμνον* apud Aristophanem Pac. 630. Sed reponendum videtur *ἐκμίδιμνον*. Quod alii quoque monuerunt. Porsonus ad Hec. 1166. p. 79. *poteram denique quaedam de vocibus ἐκμέδιμνον, ἐξαμίδιμνον, et ἑξαμίδιμνος edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.* Caveant autem qui Graece scribunt, ne hoc Atticisimo abutantur. Attici quidem *πεντέπους*, *ἕκπους*, *ὀκτάπους* dixerunt, non vero *πεντεπλοῦς*, *ἑκπλοῦς*, *ὀκταπλοῦς*, *πεντεπλάσιος*, *ἑκπλάσιος*, *ὀκταπλάσιος*, sed *πενταπλοῦς*, *ἑξαπλοῦς*, *ὀκταπλοῦς*, *πενταπλάσιος*, *ἑξαπλάσιος*, *ὀκτακόσιος*. Aristophanes Eq. 69. *ἡμεῖς δὲ δίδομεν. εἰ δὲ μή, πατούμενοι | ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὀκταπλάσιον τέζομεν*. Idem tamen *ὀκτωδάκτυλον* dixit Lys. 109. Caussa hujus diversitatis est, quod *ὀκτωδάκτυλον* compositum est, secus atque *ὀκταπλάσιον*. Nulla enim pars orationis est, quae cum *ὄκτω* conjuncta *ὀκτωπλάσιον* facere possit.

n) Euripides Ion. 1137. *πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς ἀγωνίαν, | μέτρημ' ἔχουσαν τὸν μέσῳ γῆ μυρίων | ποδῶν ἀριθμόν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί*. Male vulgo *εἰς ἀγώνιον*. Area quadrata, cujus latera sunt

crus sive *pedem* significat, quo sensu *πῶλον δεξιὸν* dixit noster Phoen. 1421. His positis, locum ita constituit Musgravius in annotatione: *ἤδη δ' ἀνειπὼς πῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο. Ἀνειπὼς πῶλον*, ut *ἀνεὶς σειραῖον ἵππον* apud Sophoclem El. 721. *πῶλον ἀνέντες* apud Euripidem Herc. 122. Ita Brunckius: *ἤδη δ' ἀνέλκων πῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων. ἀνθήπτετ' ἄν.* Sic etiam Beckius. Porsonus *τερμόνων ἂν ἥπτετο* ut Musgravius, cetera ut Brunckius. Matthiae omnia ut Brunckius. Recte, ni fallor, reposui *ἂν ἕλκων*. Compositum enim *ἀνέλκων* ascensum significat, quae notio ab hac sententia aliena est. Admisso *ἂν ἕλκων*, non opus ut sollicitetur *ἀνθήπτετο*. Non invitus quidem legerem *ἂν ἥπτετο*, si codices consentirent. Sed vulgatam improbare nolo.

1152, 3. *ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος | δεινὸν στενάξας' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο.* Mallem *ὄμματα legi*, ait Barnesius, *ut sit ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος*. Reiskio *σφάγματος* supplendum videtur. Male. Qui *τυφλὸν πόδα* et *ἀνυφλὴν χεῖρα* dixit, eodem jure *ἄναυδον ὄμμα* dicere potuit. *Μύσαντος* ex Homeri Il. Ω. 637. *οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν*. Hoc exemplum attulit Heathius. *Prava Barnesii conjectura*, inquit Porsonus, *videtur tamen quodammodo confirmari a X. Π.* 903. 1329.

1153. Rom. A. B. *ἠγείρετο*. Rom. C. Mag. *ἀπώλλυτο*. Cujus scripturae auctor in animo habuisse videtur v. 272. *Αἰ αἰ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.*

1154. *διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.*] Gl. *ἐπέκειτο*. De constructione verbi *ἐπιστρατεύειν* vide Valckenarium ad Phoen. 292. *ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.*

1155. *χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος.*] Rom. C. *κείμενος πλόκος*. Rom. A. B. *κέλμενος κόσμος*. In B. supra scriptum *β α*, ut sit *κόσμος κείμενος*. Hunc librarium criticum egisse plus semel monui.

1156. *θαυμαστὸν ἵεις νᾶμα παμφάγου πυρός·*] Vox non valde tragica *παμφάγος*. *Φαγεῖν* enim apud eos non exstat nisi in satyrica fabula.

1157. *πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,*] Rom. C. *πέπλοι δὲ λεπτοί*. Rom. A. B. Lasc. *πέπλοι τε λεπτοί*. Flor. *πέπλοι δὲ* (vel *τε*) *λευκοί*.

μυριάδας, decem millia pedum quadratorum habet. Portus tamen vertit *sexcentorum*, quem secutus Barnesius, *μυρίων* de numero indefinito dici monet; aream vero, de qua loquitur Euripides, re vera pedes 409600 continere. *Πλέθρον* igitur pedes DCXL. Unde hanc doctrinam hauserit Barnesius, equidem ignoro. Meliora praebet Musgravius.

1158. *λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσθαλμονος.*] Tres Rom. Flor. Par. A. Mag. Put. *λεπτήν.*

258 1161, 2. *ἀλλ' ἀρηρότως | σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε.*] Rom. A. *ἀραρρότως.* Rom. B. C. Lasc. Par. A. *ἀραρότως*, quod admisit Brunckius. Gl. *ἀσφαλῶς.* Hesychius: *Ἀραρῶσαι* (*Ἀραρότως* reponunt interpretes). *ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ ἀραρῶς παγίως δέδεικται.* Legunt nonnulli, nescio quam recte, *ὅθεν καὶ τὸ ἀραρότως, παγίως, ὡς δέδεικται.* Aeschylus Suppl. 951. *τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς | γόμφος διαμπὰξ, ὡς μένειν ἀραρότως.* Ita vulgo per *α.* Vulgo etiam Prom. 60. *Ἄρρηκτον ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.*

1162, 3. *πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην | ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσον δ' ἐλάμπετο.*] Reiskius *ἔσεισε, ut semet in comam penetraverat ignis.* Ita enim haec explicat. *Verum etiam vulgata non inelegans*, ait. Nesciebat *εἶμι* futurum esse.

1163. Rom. B. Par. B. Lasc. *δὶς τόσον τ' ἐλάμπετο.* Rom. C. *δὶς τόσον ἐλάμπετο.* Rom. A. Par. A. *δὶς τόσως.* (Rom. A. *τοσῶς* supra scripto *τόσον*) *τ' ἐλάμπετο*, quod admisit Brunckius. Flor. Par. E. Mag. Put. *δὶς τόσως ἐλάμπετο.* Inter *δὶς τόσον* et *δὶς τόσως* parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. *δὶς τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.* El. 1091. *κοὔτ' ἀντιφεύγει, παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, | οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμέ | κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν.* Incertus Rhes. 159. *πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον, | νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον.* Sic pro *δὶς τοσοῦτ'* Musgravius e codd. Sed fortasse praestat *δὶς τόσως.* Quo admisso, altera quaestio est, utrum retinenda an delenda copula, quam omittunt nonnulli libri o).

1164. *πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας, συμφορᾷ νικωμένη,*] Rom. A. B. *πιτνεῖ.* Rom. C. Mag. *πίπτει.* Vide ad *πίτνοντα* v. 54.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1086. *ἐπ' οὖδας.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. E. *ἐς οὖδας*, quod admisit Brunckius.

Ibid. Rom. C. *συμφορὰ νικωμένη.* Lasc. *συμφορᾷ νικομένη.* Noster Hipp. 458. *στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.*

1165. *πλὴν τῷ τεκόντι, κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.*] Schol. *Πλὴν τῷ τεκόντι.*) *λείπει τὸ πᾶσι, τουτέστι, πᾶσιν ἄλλοις δυσεπίγνωστος ἦν πλὴν τῷ τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπείπερ ὀξύτερον κατενόει τὴν κόρην. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς. εὐθὺς δ' ἀπήμων κᾆδος ἐπ' ἀλλότριον. Πίνδαρος*

o) Hesychius: *Διστόσῃ. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος.* Imo, *Δὶς τόσῃ, twice as old. Δὶς τόσος* pro *διπλοῦς*, dixit noster Hec. 292. Med. 1015. Cycl. 147. incertus Rhes. 281. 757.

Apud Pindarum Nem. I. 82. vulgo legitur *εὐθὺς δ' ἀπήμων πραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριων.*

1169. *σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,*] Hesychius: *Πεύκινον δάκρυ. πίσσα.*

1170. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέρρεον,*] Rom. C. *γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις.* Lasc. Par. E. Cott. *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων.* Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων.* Mag. *γνάμπτοις ἀδήλων φαρμάκων.* Schol. *Γναθμοῖς ἀδήλοις.) αἱ δὲ σάρκες, φησὶ, τῶν γναθμῶν κατέρρεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτεκὴ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται.* Hic igitur *γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων* legisse videtur, licet *ἀδήλοις* in lemmate exhibeat. Idem *γναθμοῖς* pro *γνάθοις* accepit, haud secus ac ceteri plerique interpretes. Buchanan- 259
nus: *avulsa ossibus | caro venenis per genas tacitis fluit, | ceu laeda lentis laesa sudat lachrymis.* Hesychius: *Γνάθμοι. γνάθοι, σιαγόνες.* Apud Euripidem Hipp. 1223. *γναθμοῖς* pro *γνάθοις* e Par. A. admiserunt Valckenarius et Brunckius. Nostro loco significat *morsibus.* Reiskius: *Recta est lectio scholiorum* [quam improbaverat Barnesius] *γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον*, mandibulis, *hoc est dentibus*, invisibilibus, *seu corrosione oculis non observanda*, venenorum deliquebant. Admisit hanc scripturam Musgravius.

1171, 2. *δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν | νεκροῦ.*] Rom. A. B. *θίγειν.* Rom. C. Mag. *θιγεῖν*, quod tacite admisit Barnesius. Aldus etiam *θιγεῖν* Hipp. 885. 1044. Suppl. 1107. Iph. A. 1351. Iph. T. 1045. et fortasse saepius.

1174. *ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.*] Rom. C. Pseudogregorius v. 1085. 1221. *προσπιτνεῖ.* Rom. A. (in quo supra scriptum *γρ. καὶ προσπιτνεῖ*) B. Par. A. *προσπίπτει*, quod admisit Brunckius. *In hac senarii sede nihil interest*, inquit, *scribatur προσπιτνεῖ, an προσπίπτει.* Vulgatam revocavit Porsonus. Etsi numerorum nihil refert, praestat *προσπίτνει*, vel potius *προσπίπτει*, propterea quod hanc formam in communem etiam metro repugnante frequenter mutarunt librarii. Vide ad v. 54. ubi Stobaeus, *κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.*

1175. *ὤμωξε δ' εὐθὺς, καὶ περιπτύξας χέρας,*] Rom. C. *χέρας.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. Cott. *δέμας*, quod admisit Porsonus. Confert Hec. 734. *οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι | δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.* Item Iph. A. 992. *βούλει νιν ἑκὼν σὸν περιπτύξαι γόνυ;* Pseudogregorium quoque, qui v. 1087. *περιπτύσσει πέδον*, v. 1222. vero *περιπτύσσει πόδας* dixit, potius *δέμας* quam *χέρας* apud Euripidem legisse suspicatur. Contra dixit Euripides Alc. 549. *σοφῇ δὲ χειρὶ τεκόνων δέμας τὸ σὸν | εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, | ὦ*

προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας, etc. Andr. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, | δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας, | λέγ' οἷ' ἔπραξα. In his dativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum censet Porsonus, quem miror non animadvertisse, aeque bene dici περιπτύξας χέρας νεκρῷ ac περιπτύσσων χέρας πατρί.

1176. *κύνες, προσαυδῶν τοιάδ'*·] Rom. C. *κύνες*. Rom. A. B. *κυνεῖ*, quod admisit Brunckius, ut supra v. 1110. Gl. *κατεφίλει δὲ προσφωνῶν*.

Ibid. Ὦ δύστηνε παῖ,] Sic Rom. B. C. Sed Rom. A. *ὦ δύστηνε σύ*, supra scripto *γρ. παῖ*. Noster Andr. 68. *Τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σύ, | κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου*. Ibid. 170. *εἰς τοῦτο δ' ἦκες ἀμαθίας, δύστηνέ σύ*, etc. Sed Creonti magis convenire videtur *ὦ δύστηνε παῖ*.

1177. *τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;*] Sic Rom. A. ante corr. Idem a corr. *τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;* Pronomen priore tantum loco habent Rom. B. Lasc. Par. A. quos sequitur Brunckius. Rom. C. neutrobique.

1178, 9. *τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν | τίθησιν;*] Schol. *Τίς τὸν γέροντα.*) *ὠμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, πυρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου.* Noster Heracl. 166. *ἦ κακὸν λόγον | πτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα | τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, | παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄνελον ἐμβήσει πόδα. Alias unico verbo vocant τυμβογέροντα*, inquit Barnesius. Hoc scholiastae restituendum videtur pro *ὠμογέροντα*, quod primus addidit Matthiae. Hesychius: *Τυμβογέρων. ἐσχατόγηρως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ.* Quam diversum ab hoc sit *ὠμογέρων*, idem ostendit grammaticus.

1181. *χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,*] Rom. B. C. *γεραιόν*. Rom. A. *γηραιὸν*, ut jam monui ad v. 62.

1182. 3. *προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἕρνεσιν δάφνης, | λεπτοῖς πέπλοις.*] Schol. *Προσείχεθ' ὥσπερ κισσός.*) *προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν.* Rom. B. *ἔρνεσιν* ut Aldus Rom. C. Lasc. *ἔρνεσι*. Rom. A. *ἔρνεσι* addita *ἐν* ab alia manu ut sit *ἐν ἔρνεσι*. Barnesius recte *ἔρνεσιν*. Aldus *δασείαις* etiam Tro. 761. Hel. 185. *ψιλῶς* Phoen. 199. 656. Iph. A. 116. Tro. 761. Bacch. 874. 1305. Cycl. 611. Hel. 185. Ion. 92. Idem *ὦ φίλτατ' ἔρνη* apud Sophoclem Oed. C. 1108.

1182. Tres Rom. Pseudogregorius v. 1230. *δάφνης* et vulgo. Idem v. 1318. *δρυὸς*, quod usitatius esse monet Porsonus. Confert Euripidem Hec. 598. *Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.*

1184. *ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,*] Tres Rom. *γόνυ*.

Sed in A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1181. manavit.

1185. ἥδ' ἀντελάζετ'.] Rom. A. C. ἥδ' ἀντελάζετ'. Lasc. ἡ δ' ἀντελάζετ'. Schol. Ἡ δ' ἀντελάζυτ'.) ἡ δ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. Mag. etiam ἀντελάζυτ', quod admisit Porsonus. Altera forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456. B. οὗτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθὲς, | καὶ θῶπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε.

1185, 6. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, | σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασ' ἀπ' ὀστέων.] Tres Rom. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. Burn. ἐσπάρασσ', quod admisit Musgravius. Edd. recentiores ante eum ἐσπάραξ', quod deterius est. Euripides Hec. 1164. παισὶ δ' ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς, | εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν, | κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας, | πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας. Hipp. 1226. κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ | γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον, | προυφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν, | ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων δρόμον. | εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας, | σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυν- 261
εἵπετο | εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, | ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος. Iph. T. 325. ἀλλ' εἰ φύγοντις, ἄτεροι προσκείμενοι | ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο, | οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις. Thucydides VII. 79. εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρουν, εἰ δ' ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο. Hoc exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 521. p. 740. qui recte monet, praeteritum imperfectum in hac constructione usitatius esse aoristo. In his locis εἰ significat ὁπότε, quod in simili sententia posuit Euripides Suppl. 896. λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς, | ἤμυνε χώρᾳ, χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις, | ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴτι δυστυχοῖ[p]).

1187, 8. χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος | ψυχήν.] Portus, *Tandem vero defecit, et infelix dimisit animam.* Hea-

p) Euripides El. 1076. μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγώ σ' Ἑλληνίδων, | εἰ μὲν πατρῷ' ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην, | εἰ δ' ἥσσον' εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα. Matthiae ex conjectura Canteri, εἰ μὲν τὰ Τρῷ' ἦν εὐτυχῆ. Rectius Musgravius, εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ. Constructio est: μόνη δὲ πασῶν Ἑλληνίδων ἔχαιρες μὲν, εἰ τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, etc.

thius, *Tandem vero se extricavit.* Pertinet ad hanc interpretationem gl. *ἡμίφλεκτος.* Musgravius *ἀπέστη* reddit *desiit.* Valckenarius Diatrib. p. 57. *ἀπέσβη, extinctus est,* quod recte admisit Brunckius. In eandem conjecturam inciderat Scaliger. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 422. *Ἀπέσβη. ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν.* Similia vide apud Hesychium, Photium aliosque v. *Ἀπέσβη, Ἔσβη, Κατέσβη,* etc. Copiose de hoc verbo dixit Ruhnkenius ad Timaei glossam p. 40. *Ἀπέσβη. τέθνηκεν.* Aut *Ἀπέσβηκε* aut *ἀπέθανεν* scribere debuit grammaticus. Tantum enim interest inter *ἀπέσβη* et *ἀπέσβηκε,* quantum inter *ἀπέστη* et *ἀφέστηκε.* Apud Platonem legitur *ἀπέσβηκε* Polit. p. 269. B. *διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων.* Aoristum *ἀπέσβη* usurpat Euripides Fragm. Inc. cxxvii. *ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως | ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα.* Quo exemplo conjecturam suam confirmavit Valckenarius. Saepius hodie non legitur apud probatos scriptores hoc verbum, quod sophistis magnopere placuisse docent exempla ex eorum libris a Ruhnkenio allata.

1189, 90. *κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ, | πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.*] Rom. C. *δακρύοισι.* Rom. A. B. Lasc. Pseudogregorius v. 1109. (cui vulgatam tribuit Porsonus) *δακρύουσι.* Schol. *Πέλας ποθεινή.) οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρῆνον κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὓς ἄν τις ἰδὼν ποθήσειε δακρῦσαι, ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι.* Is igitur *δακρύοισι* legisse videtur. Alteram scripturam nec sententiam juvare, et metro nocere monet Porsonus q). Musgravius primum *ποθεινὴ δυσνοοῦσι, optabilis inimicis,* deinde *ποθεινὴ βασκάνοισι* conjicit. Vulgata recte se habere videtur, licet parum constet, qua ratione *ποθεινὴ δακρύοισι* pro *ποθοῦσα δάκρυα* dixerit poëta.

a62 1191. *καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.*] Buchananus, *De te quid opus oratione?* Portus, *Quare mihi tua quidem* persona *e medio recedat* audito hoc *sermone.* Heathius, *De salute autem mea interponam minime est necesse.* Musgravius, *Quare mihi tua quidem* persona *e tumultu recedat.* Quae interpretatio ut constet, pro *λόγου* conjicit *κλόνου.* Bothius, *Drum ist das Leben dir noch lieb, fleuch die Gefahr | der Strafe.* Hoc est, *Quocirca, si vita tibi adhuc cara est, poenae periculum fuge.* Miror locum minime difficilem interpretes tantopere exer-

q) *Δακρύω* secundam corripit apud Aeschylum Cho. 79. *στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' αἱμάτων | ματαίοισι δεσποτᾶν | τύχαις κρυφαίοις πένθεσιν παχυνομένῃ.* Sed scripturam corruptam censet Porsonus.

cuisse. Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Euripides Hec. 1195. *καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φρονιμοίοις ἔχει. | πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.*

1192. *γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.*] Pseudogregorius v. 799. *γνοίης.* Schol. *Γνώσῃ γὰρ αὐτή.) γράφεται καὶ γλώσσῃ, ἵν' ᾖ, τῇ ἑαυτῆς γλώσσῃ καὶ φλυαρίᾳ ὄψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς.* Quomodo haec interpretatio cum recepta scriptura, etiam admisso *γλώσσῃ*, concilianda sit, ignorare me fateor. *Tradit Scholiastes*, inquit Musgravius, *olim scriptum fuisse γλώσσῃ, unde non absurde conficias: λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή.* Vertit igitur, *Optimum enim hoc poenae effugium.* Ego malim cum vulgata scriptura, *Reperies enim ipsa poenae effugium.*

1193. *τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.*] Ita Jason v. 434. *Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.*

1194, 5. *οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν | δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,*] Schol. *Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν.) τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῷ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσέα καλεῖ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δέ φησιν οὕτως* (Nem. VI. 7.)· *ἀλλὰ τί προσφέρομεν ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς; ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἑπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.*

1196. *τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.*] Lasc. *τούτοις.* Deinde tres Rom. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. *ζημίαν ὀφλισκάνειν.* Dixit Medea v. 567. *ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὤν, σοφὸς λέγειν | πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.* Sed ei sententiae, quam nunc prae manibus habemus, convenientius est *μωρίαν.* Noster Alc. 1096. *Αἰνῶ μέν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.* Iph. T. 487. *ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς | κακὼ ξυναπτεί. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, | θνήσκει θ' ὁμοίως.* Similiter *ἁμαθίαν* Hec. 327. Phoen. 770.

1197. *θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.*] Rom. A. Lasc. *οὐδείς ἐστιν* ut Aldus. Porsonus *οὐδεὶς ἐστίν.*

Ibid. Pseudogregorius v. 1013. *ὄλβιος φύσει*, unde Valckenarius ad Hipp. 750. *εὐδαίμων φύσει*, quod admisit Brunckius. *Quod ad φύσει attinet*, inquit Porsonus, *si quis codex praeberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus.* Imprudens tamen e Brunckiana retinuit *φύσει*. In Addendis errorem suum ita agnoscit ad v. 1196. *In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ,* 265

aut φύσει retinebit. Matthiae *φύσει* retinuit. Ego vero *ἀνῆρ* revocavi, quod eodem modo *παρέλκει* in initio Euripideae Antigones: *Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ, | εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.* *Εὐδαίμων* autem *ab omni parte beatum* significat. Schol. *Εὐδαίμων ἀνήρ.) ἀδαίμονα* (sic ed. Ven.) *δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακόν.* Quo sensu noster Iph. A. 161. *θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς, | οὐδ' εὐδαίμων. | οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.* Idem Herc. 103. *οἵ τ' εὐτυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.*

1198, 9. *ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος | ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.*] Rom. B. C. *εὐτυχέστερος.* Rom. A. *εὐτυχεστέρως* altero ab eadem manu supra scripto. Pseudogregorius v. 1014. *εὐκλεέστατος.*

1199. Pseudogregorius v. 1015. *ὄλβιος δ' ἂν οὔ.* Is igitur bis *ὄλβιος* habet, ubi vulgati libri *εὐδαίμων.* Secundum *ἄλβιος* Valckenario obsecutus admisit Brunckius. Beckius *εὐδαίμων* revocavit. Matthiae vero iterum *ὄλβιος.*

1200, 1. *Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ | κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.*] Rom. C. *ξυνάψειν.* Rom. A. B. *ξυνάπτειν.* Pseudogregorius v. 1093. *συνάπτειν.* Melior est vulgata. Noster Or. 766. *Ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.* [Phoen. 1435. *τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλήσειν θεός.*] Sic Aldus. Alii *ἐκπλῆσαι.* Nullam scripturae diversitatem enotatam video ad ejusdem fab. v. 1210. *Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων, | τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.*] *Ex Addendis.*

1202, 3. *ὦ τλῆμον, ὡς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, | κόρη Κρέοντος,*] Rom. A. B. C. Flor. Par. A. E. Put. *συμφοράς,* quod prima litera mutata admisit Porsonus. Lasc. *συμφορᾶς.* *Non male scriberetur*, inquit Brunckius, *ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. Imo hoc elegantius esset.* Cujus constructionis exempla passim occurrunt. Aeschylus Prom. 397. *Στένω σε τᾶς οὐλομένας | τύχας, Προμηθεῦ.* Ag. 1330. *Ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.* Sophocles El. 920. *Φεῦ, τῆς ἀνοίας ὡς σ' ἐποικτείρω πάλαι.* Euripides Phoen. 1434. *Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω.* (Vulgo deest *σ'.*) Hipp. 1409. *Στένω σε μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἁμαρτίας.* Heracl. 233. *Ὠίκτειρ' ἀκούσας τοῦσδε συμφορᾶς, ἄναξ.* Ita tres codices, quorum is quem Musgravius G. appellat, a correctore habet *τάσδε συμφοράς.* Haec varietas, ut vides, magnam speciem Brunckii conjecturae addit. Sed vulgatam confirmare videtur Sophocles El. 788. *Οἴμοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, | Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν.* Euripides Hipp. 1405. *Ὠἴμωξα κἀγὼ καὶ πατρὸς δυσπραξίας.* Idem apud Aristophanem Thesm. 1067. *Σὺ δ' εἴ τίς, ἥτις τοὐμὸν ὠίκτειρας πάθος;* Neque aliter

infra v 1314. *ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον'* (i. e. *τὴν ἐμὴν ξυμφορὰν*) *αἰάζειν πάρα.* Plura colligere supersedeo. Dedi igitur *ὡς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν*, licet plerique libri *συμφορὰς* habeant.

1203, 4. *ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους | οἶχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.*] Rom. C. Pseudogregorius v. 877. *δόμους.* Rom. A. B. Lasc. Par. A. *πύλας*, quod admisit Brunckius. Revocavi *δόμους*, nec legere memini apud tragicos *Ἅιδου πύλας οἴχεσθαι*, aut aliquid ejusmodi. Qui apud eos ad inferos descendunt, 264 non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. *κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ | τέλη λαχὼν δείλαιος εἰς Ἅιδου δόμους.* Euripides Hipp. 895. *ἡ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἅιδου δόμους | θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων.* Alc. 25. *ἱερὰ θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους | μέλλει κατάξειν.* Ibid. 74. *ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους.* Ion. 1275. *εἶσω γὰρ ἂν με περιβαλοῦσα δωμάτων, | ἄρθην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.* Herc. 610. *Ἦλθες γὰρ ὄντως δῶμαθ' εἰς Ἅιδου, τέκνον.* *Ἅιδου πύλας* memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. *Ἥκω νεκρῶν ἐνθάδ' ὧνα καὶ σκότου πύλας | λιπὼν ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.* Hipp. 56. *οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας | Ἅιδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων, τόδε.* Ibid. 1447. *Ὀλωλα. καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.* Alc. 120. *Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν | ὄμμασιν δεδορκὼς | Φοίβου παῖς, προλιπὼν | ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, Ἄιδα τε πύλας.* Ubi *πύλας* suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui *Σοφία Σολομῶντος* dicitur c. xvi. 13. *σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Ἅιδου καὶ ἀνάγεις.*

1205, 6. *Φίλαι, δεδόκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι | παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,*] Rom. C. *τοὔργον* ut Aldus. Rom. A. B. Lasc. *τοὔργον.* Vide ad *τἄλλα* v. 888. Ordo est, *δέδοκταί μοι τοὔργον, ὡς τάχιστα παῖδας κτανούσῃ.* De *κτανούσῃ* vide ad v. sequentem.

1207, 8. *καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα | ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.*] Schol. *Σχολὴν ἄγουσαν.*) *διατριβήν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούσῃ.* Exempla *τοῦ συνήθους σχήματος* vide ad v. 727. Si per metrum licuisset, *ἀγούσῃ* fortasse reposuissent librarii. Eorum enim culpa legi mihi videtur *κτανούσῃ* superiore versu. Conferendus omnino Sophocles El. 958. *ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων | βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ἢ πάρεστι μὲν στένειν, | πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, | πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.* Ita quidem vulgo legitur. Sed quis vulgatae scripturae ita addictus

est, ut non fateatur, poëtam ante accusativum *γηράσκουσαν* potius *ἐστερημένην* quam *ἐστερημένῃ* fuisse scripturum? Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si *ἀγούσῃ* et *γηρασκούσῃ* ante vocalem stare possent. Eidem caussae haud dubie tribuendum est, quod *πάσχουσαν* v. 797. exhibent omnes libri.

Ibid. Sequebantur duo versus 1031, 2. qui nunc semel tantum leguntur.

1209. *ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία.*] de accentu *τοῦ εἶα* vide ad v. 395. Hic tres Rom. cum Aldo consentiunt. A. etiam *εἶα* sine elisione.

1209, 10. *τί μέλλομεν | τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;*] Sic tres Rom. aliique fortasse omnes. Legendum tamen videtur *μὴ οὐ πράσσειν.* Aeschylus Prom. 628. *Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;* Sophocles Aj. 540. *Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;* Euripides Tro. 792. *τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδία | χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός;* Aristophanes Ach. 319. *Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα;* In his exemplis particula interrogativa negativum sensum exprimit. Idem valent verba *τί μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν* quod *μὴ μέλλε γεγωνίσκειν*, idem *τίνος ἐνδέομεν* quod *οὐδενὸς ἐνδέομεν.* Si secus esset, non diceretur *μὴ οὐ*, ut obiter post alios monui ad v. 215. p. 120. not. d. In hujusmodi locis librariorum negligentia saepius excidisse *οὐ* monet Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 221. In Aeschyli Sophoclisque locis supra allatis *οὐ* omittunt nonnulli codices. Apud Sophoclem *μὴ παρουσίαν* habet ed. utraque Juntina r).

r) Corrigendus Euripides Phoen. 305. *τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα | πεσεῖν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;* Incertus Rhes. 673. *τί μέλλετε, | σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον;* Legendum *θιγγάνειν* et *σώζειν. Μέλλειν* cunctandi significatione ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi, adsciscit. Aeschylus Ag. 917. *δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος, | πέδον κελεύθου στρωννύναι* (an *στορνύναι*) *πετάσμασιν;* Sophocles Oed. T. 678. *Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;* Oed. C. 1627. *Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.* Euripides Hec. 726. *Ἐκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν πρὸ πτεῖν τάφῳ;* Or. 1283. *τί μέλλεθ' οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ | σφάγια φοινίσσειν;* Phoen. 1150. *τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις, | γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;* Heracl. 1045. *Τί δῆτα μέλλετ' (εἰ πόλει σωτηρίαν | πατὴρ ἐργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν) | πτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', οὐκ ἀκούοντες τάδε;* Hel. 1609. *Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, | σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεώς τ' ἄπο | ῥίπτειν ἐς οἶδμα;* Aristophanes Vesp. 402. *Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, | ἥπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;* Longe diversum esset *κινῆσαι.* Idem Av. 365. *Εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων πάντα*

1211, 2. ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος, | λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.] Schol. Πρὸς βαλβῖδα.) βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις. ἄγε δὴ, ὦ Μήδεια, πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου. Rectius, opinor, πρὸς ἀγῶνα.

1213. καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,] Gl. μακακισθῇς. Supra v. 1023. dixit Medea, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. *Ibid.* Mallet Beckius μήτ' ἀναμνησθῇς, eodem errore quo Brunckius μήτ' ἐρετμῶσαι v. 4.

1214. ὦ φίλταθ', ὡς ἔτικτες,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. Burn. Reiskius e conjectura, ὡς φίλταθ', quod admisit Musgravius. Haec scriptura inutilem reddit Scaligeri conjecturam ὧν ἔτικτες, ut ὧν ἔτεκες v. 1247. Brunckius ὥς σφ' ἔτικτες. *Quod inserui*, inquit, *pronomen facile occidere potuit.* Beckius pronomen expulit, probante Porsono.

1214, 5, 6. ἀλλὰ τήνδε γε | λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων ἔθεν, | κἄπειτα θρήνει.] Mag. σε pro γε.

1215. Rom. C. λαθοῦ. Lasc. λάθου. Rom. A. B. λαβοῦ, in A. supra scriptum ab eadem manu ἀττικῶς, a diversa γρ. λαθοῦ.

1216. καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως,] Sic Rom. C. Sed 266
Rom. A. B. Lasc. εἰ κτενεῖς (Lasc. κτενεῖσα) σφ' ὅμως, quod admisit Porsonus, distinctione tamen ante ὅμως, ut vulgo, posita. De hac re vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. T. I. p. 551. Exemplis addatur Euripides Iph. T. 1232. τἄλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως, | τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θεά. Bacch. 1315. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὢν ὅμως, | τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων. Ita distinguendum hoc argumento docemur, quod ὅμως interdum sententiam claudit. Aeschylus Theb. 718. Πιθοῦ γυναιξὶν, καίπερ οὐ στέργων ὅμως. Cho. 113. Μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. Euripides Alc. 958. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον | τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.

1217. φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.] Rom. C. φίλοι γ' ἔφυσαν. Rom. A. B. Lasc. φίλοι τ' ἔφυσαν. Omnes, ni fallor, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή. Nescio an legendum, φίλοι τ'

θηρίων, | ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε καὶ διασπάσαι, | τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενεῖ καὶ φυλέτα; Altero sensu nihil refert, τί μέλλεις, an μὴ μέλλε, an μέλλεις cum interrogatione dicatur. Sophocles Phil. 1449. Μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν. Euripides El. 576. Ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις; Aristophanes Av. 351. ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν. In his soloeca essent πράξειν, προσπεσεῖσθαι, τιλεῖν, δήξεσθαι, nec meliora πρᾶξαι, προσπεσεῖν, τῖλαι, δακεῖν.

ἔφυσαν, δυστυχής τ' ἐγὼ γυνή. Aeschylus Pers. 210. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν δ' ἀκούειν. Malebat Stanleius δεῖμά τ' ἔστ' ἰδεῖν, ut sensus esset, *et mihi terribile visu, et vobis auditu*. Recte Blomfieldius in annotatione, ταῦτ' ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν τ' ἀκούειν. II. Euripides Phoen. 1619. Σοί γ' εὖ λέλεκται. γόνατα μὴ χρῴζειν ἐμά, | ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Ita Valckenarius pro σοί τ' εὖ λέλεκται, quod servari non posse monet, nisi scribatur ἐγώ τε. Valckenarium sequitur Porsonus. Ego scripsissem ἐγώ τε ναίειν, quod admisit Matthiae. III. Hel. 1343. χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ' | Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιάς, | ῥίπτει δ' ἐν πένθει | πέτρινα κατὰ δρία πολυνίφεα. Scribendum χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρασ'—ῥίπτει τ' ἐν πένθει—

1218—59. Hujus carminis ἔκδοσιν fecit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 290—3. in qua nonnulla rectius quam in superioribus constituta sunt. Primos quatuor versus ita Latine reddit Ennius Medea Exsule apud Probum in sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo, summe Sol, res omnes qui inspicis, | quique lumine tuo maria, coelum ac terram contines, | inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Ita Porsonus. Vulgo *qui res omnes inspicis—mare—prohibe.*

1218, 9. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς | ἀκτὶς ἀελίου,] Wackefieldius Sylvae Crit. I. p. 130. pro γᾶ scribendum censet Ζᾶ, quod Ζεῦ significare putat. Cui scripturae Ennium favere monet. Vulgatam paullo subtilius explicat scholiastes his verbis: Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαής.)—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις (an τῆς μιαιφονίας) τὸ αἷμα. Exclamationem ὦ γῆ καὶ ἥλιε usurpant Demosthenes aliique. Tragici formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ, | οἵων λόγων ἄῤῥητον εἰσήκουσ' ὄπα. Quae cum nostris contulit Valckenarius. Quod voluit Wakefieldius, Tellurem et Jovem conjungit noster El. 1177. Ἰὼ γᾶ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα | βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι|α,
267 μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν | χθονὶ κείμενα πλαγᾷ | χερὸς ὑπ' ἐμᾶς ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Ita quidem vulgo legitur, nisi quod versus aliter distributi sunt. Sed metri caussa reponendum videtur, Ἰὼ γᾶ τε καὶ πανδερκέτα [s]). Solem potius quam Jovem πανδερκέταν βροτῶν appellari existimo.

s) His quinque versibus respondent v. 1190—4. sic distribuendi: Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν, | ἄφατα φανερὰ δ' ἐξέπρα | ξας ἄχεα, φοίνια δ' ὤπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος. | τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος. Legendum quoque ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπρα | ξας ἄχεα, φόνια δ' ὤπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος. Ἄφαντα de meo dedi, cetera ex aliorum conjectura. Tres sunt iambici dimetri, quibus

1219. Primam corripit ἀελίου, ut apud Sophoclem Trach. 3. πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕνερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Plura exempla attu-t Seidlerus p. 103.

1219, 20. κατείδετε, εἴδετε τὰν | ὀλομέναν γυναῖκα,] Tres ιom. Par. A. κατίδετε. Lasc. Par. B. D. κατείδετε. Hi omnes ίδετε omittunt. Rom. E. etiam κατίδετε habet. Utrum vero ίδετε omittat, necne, non dixit Musgravius. Schol. Κατεί-ετε.) κατοικτείρατε καὶ ἐλεήσατε ἐπιβλέψαντες (vulgo ἀποβλέ-αντες), καὶ προνοήσασθε δι' οὗ τρόπου δυνατὸν αὐτὴν ἐπισχεθῆ-ι τοῦ φόνου τῶν παίδων. Grammatici interpretatio ad κατί-ετε spectat, licet in lemmate indicativum exhibeat. Reiskius κτείργετ', εἴργετε, cohibete, cohibete, ut κάτειργε mox v. 1225. leathius κατείδετ', εἴδετε. Tandem recte Musgravius κατίδετ', ετε. Notandum autem verbum simplex composito ejusdem gnificationis subjectum. Cujusmodi repetitiones apud tra-cos satis frequentes sunt. Euripides Hec. 166. ὦ κάκ' ἐνεγ-ῦσαι Τρῳάδες, | ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπ|ωλέσατ', ὠλέσατ'. κέτι μοι | βίος ἀγαστὸς ἐν φάει. Or. 180. ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπὸ συμφορᾶς | διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita pro διοιχόμεθα διοιχό-θα primus edidit Kingius. Ibid. 1465. ἁ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, μοι μοι. Aldus bis ἴαχεν. Alc. 400. ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ | ἄτερ, ἀντιάζω [t]). Cum his conferre nolim quod dixit noster acch. 1062. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, | κατῆ-ν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.

1220. Rom. C. ὀλομέναν. Rom. A. B. Lasc. Mag. οὐλομέναν etro repugnante.

1220, 1. πρὶν φοινίαν | τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.] om. A. a corr. B. C. Lasc. Mag. πρὶν φονίαν. Rom. A. ante orr. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρίν. Quod ad φονίαν at-net, eadem varietas mox v. 1226. Vide etiam ad v. 835.

1221. Rom. A. B. τέκνοις. Rom. C. τέκνοισι.

1222, 3. σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς | ἔβλαστεν.] Tres Rom. βλαστε, cetera ut vulgo. Verbis σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς on bene respondent δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς v. 1232. Mus-ravius igitur σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ conjicit, quod admisit runckius. Porsonus vulgatam revocavit. Seidlerus et Mat-iae τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς;

1223, 4. θεῶν δ' | αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.] Tres Rom. 263
Mag. θεοῦ, quod cum tacite ediderit Brunckius, non dubito tiam in Par. A. legi. Beckius θεῶν revocavit. Schol. Θεῶν

espondent, βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔρ-α φόνι|ά, μυσαρά, δίγονα σώματ' ν | χθονὶ κείμενα πλαγᾷ. Tertius ersus corruptus est.

t) Sophocles Oed. C. 1491. Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν | ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ etc. Legendum videtur, Ἰὼ παῖ, πρόβαθι, βᾶθ'. Ita v. 840. πρόβαθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι.

δ' αἷμα.) γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμώρησαι.

1224. Rom. A. a corr. B. C. αἵματ᾽ Rom. A. ante corr. Flor. Lasc. Par. A. B. D. αἵματι, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae u). Deinde tres Rom. πιτνεῖν. Sed A. ante corr. recte πίτνειν. Vide ad v. 54. Sive αἷμα πίτνειν sive αἵματι πίτνειν legatur, versus ἀντίστοιχος non bene congruunt. Musgravius αἷμα φθίνειν conjicit, Porsonus in antistrophico versu καὶ ζαμένης.

1225, 6. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ|γε,] *Delendum fortasse ὦ*, inquit Porsonus, cujus conjecturam metrum corrumpere monet Seidlerus.

Ibid. Tres Rom. κάτειργε, quod κώλυε significat. Sed A. ante corr. κάθειργε, cui diversum sensum tribuunt grammatici, nempe σύγκλεισε.

1226, 7. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν, | τάλαιναν τ' ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] Tres Rom. Lasc. Mag. φονίαν, ut paullo ante v. 1220. Seidlerus τάλαιναν φονίαν τ'. *Transposui verba* φονίαν τάλαιναν, inquit, *quamquam metrum quidem vulgarem ordinem ita ferret, si* φονίαν *ut disyllabon acciperetur.* Bruncknius, Beckius et Matthiae φονίαν τάλαιν' ἐρινύν τ'. Melior mihi videtur Seidleri ratio. Cum vero scriptura nimis incerta sit, vulgatam revocavi.

1227. Rom. C. ἐριννύν. Rom. A. ἐρινῦν. Rom. B. ἐριννῦν. Hi omnes ut vulgo ὑπ' ἀλαστόρων. Mag. ὑπ' ἀλλαστόρων. Haec verba alii aliter explicant. Scholiastae ὑπὸ cum ἔξελε conjungendum videtur, ut sit ὑπέξελε. Meliorem interpretationem praebet

u) Si αἵματι scripsit Euripides, facile absorberi potuit ultima syllaba a prima sequentis vocis litera. *Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eaedem vel valde similes lineae diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, IT, Π, TT.* Ita Porsonus ad Phoen. 1277, 8. Syllabae τε ante π amissae exempla nonnulla apponam. I. Aeschylus Theb. 1074. Δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω | τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Arridet mihi conjectura viri docti, cujus nomen ignoro, δράτω τε πόλις. II. Euripides Alc. 545. Δίσχρὸν παρὰ κλαίουσι θανάσθαι φίλοις. Vide an legenduin Δίσχρόν τε. Alias conjecturas vide apud Monkium. III. Hel. 362. θῦμα τριζύγοις θεοῖσι, τῷ τε συφαγγ' (aliae edd. σύριγγ') ἀοι|δαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Recte σεβίζοντι Musgravius, cetera minus bene. Ita fere legendum: θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, | τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντρεφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ|δας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Dedi ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῷ Πριαμιδᾶν, *illi Priamidarum*, ut τῷ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139. IV. Aristophanes Pac. 394 Εἰ Ποσειδῶνος βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς. Ita Aldus in textu, sed in scholiis recte Εἴτε. V. Cratinus Ὀδυσσεῦσιν apud Suidam aliosque v. Ἄθυρμα: νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα. Legendum νεοχμόν τε. Pars est anapaestici tetrametri.

[redacted]

Rom. A. in quo supra scripto gl. πεμφθεῖσαν. Musgravius in annotatione Ἐριννύσ' ὑπ' (voluit ὕπ') ἀλάστορον. *Quod neque ipse interpretatur*, inquit Porsonus, *neque ego intelligo*. Ipse praepositionem delendam censet, recte improbante Seidlero.

1228. *Μάταν μόχθος ἔῤῥει τῶν τέκνων.*] Articulum omittunt tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. quibus obsecutus est Musgravius. Heathius ἔῤῥει δὲ τῶν τέκνων, quae verba verbis καὶ παμφαὴς ἀκτὶς respondere credidit. Versus nunc melius distributi leguntur. Schol. μόχθος δὲ τέκνων, ὁ μοχθηρὸς βίος τῶν τέκνων. Rectius explicat Medea v. 997, 8, 9. Noster Suppl. 1134. Ἰὼ ἰώ. ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; | ποῦ νυχευμάτων χάρις, | τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων; 269

1229. καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες,] Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. ἄρα μάταν, quod admisit Seidlerus. Rom. C. Lasc. Put. μάταν sine καὶ et ἄρα. Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἄρα. Hunc sequuntur Beckius et Porsonus, Musgravium Matthiae. Recte additum videtur ἄρα. Sophocles El. 772. Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν. Euripides Alc. 572. μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν. Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίστων λατρείαν. Herc. 339. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, | μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλῄζομεν [x]). Incertus Rhes. 950. Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρῄκιος διφρηλάτης | ἐδέννασ', Ἕκτορ, τῷδε βουλεῦσαι φόνον. Eodem sensu ἄλλως ἄρα noster Med. 997. Idem Tro. 752. ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε. Rectius igitur μάταν ἄρα quam ἄρα μάταν, licet hoc praebeant plerique codices.

Ibid. Tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. E. Mag. ἔτεκες, quod admisit Musgravius.

1229, 30, 1. ὦ | κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων | πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.] Rom. C. Lasc. ὦ omittunt. Vide ad ὦ γύναι v. 135.

1230. Rom. C. Lasc. κυανεᾶν, ut Aldus. Rom. A. κυανέαν supra scripto ῶν cum gl. δωρικῶς. Genitivus pluralis κυανεῶν nihili vox est. Dorice autem rectius scribitur κυανεᾶν quam

x) Codd. Par. τὸν νεών. Conjicit Hermannus, μάτην δὲ παίδων γονία νῷν ἐκλῄζομεν. Mihi magis arridet γονέ' ἐμῶν. Noster El. 1206. κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων | ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσι; Seidlerus: *Pro ἑῶν in mentem venerat legendum ἔξω, aut saltem ἑόν; nam languere certe videtur ἑῶν. Reiskius ἐκ τῶν.* Imo legendum ἐμῶν πέπλων | ἐλάβετ'.

κυανέαν. Attice quidem genitivus pluralis adjectivorum femininus eodem accentu effertur quo masculinus, quoties iisdem literis scribitur. Dicitur e. g. τῶν ἄλλων γυναικῶν, licet substantivorum, quorum nominativus pluralis in αι desinit, genitivus accentum circumflexum in ultima habeat. Femininum enim ἄλλων a masculino suo non magis diversum est, quam femininum τὼ a masculino τώ. In dialecto vero Dorica aliter se res habet. Genitivus pluralis femininus a masculino scriptura differt, neque magis scribendum Dorice τᾶν ἄλλαν γυναικῶν, quia scribitur τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, quam scribitur Attice πάσων γυναικῶν, quia scribitur πάντων ἀνδρῶν. Scribendum igitur apud Sophoclem Oed. C. 1248. νυχιῶν ἀπὸ ῥιπᾶν, non, ut vulgo, νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν. Quo exemplo corrigendi omnes loci, in quibus legitur genitivus in αν προπερισπωμένως.

1231. Rom. C. πετρᾶν ἀξενωτάταν. Rom. A. B. πετρῶν ἀξενωτάτων. Schol. Πετρᾶν ἀξενωτάτων.) περιφραστικῶς τὴν Προ-
270 ποντίδα, παρόσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς διατίθενται. Recte ἀξενωτάταν, εἰσβολὰν scilicet.

1232, 3. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς | χόλος προσπιτνεῖ,] Rom. B. C. δειλαία. Rom. A. δειλέα supra scripto αι. Versus strophico 1222. melius responderet, si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus. Δειλαίαν spondeus esse videtur apud Euripidem Suppl. 277. πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, | ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα σὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν [τάφου]. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina indiget. Musgravius legendum suspicatur, δείλαιόν τι σοι φ. β. χ. προσπιτνεῖ, *miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira.* De qua conjectura ipse ait: *Juvat autem metrum non minus, quam sensum, haec emendatio.* Ego quidem non video, quid metri referat, utrum δειλαία, τί an δείλαιόν τι scribatur. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 257. τί σε φρενῶν legendum censet.

1233. Omnes libri, ni fallor, προσπιτνεῖ. Vide ad πίτνοντα v. 54.

1234. καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;] Porsonus ad strophicum versum 1224. pro δυσμενὴς legi posse monet ζαμενὴς, quod exstat apud Sophoclem Aj. 147.

Ibid. Rom. A. B. φόνος ἀμείβεται. Rom. C. Lasc. ἀμείβεται (Rom. C. ἀμείρεται) φόνος. Verbi ἀμείβεται sensus non nimis perspicuus est. Vertit Buchananus *cumulatur*, Portus *respondet*, Barnesius et Musgravius *succedit*. Ita explicat Reiskius: *Ἀμείβεται est metaphorice dictum pro περαίνεται, ab iis qui limen domus ἀμείβουσι*, transeunt. Conferendus Noster El. 1093. εἰ δ' ἀμείψεται | φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ | καὶ παῖς

Ὀρέστης, περὶ περιφρούμενοι. Nescio an Anglice significet *to ensue.*

1235, 6, 7. *χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσμαθ' ἑπὶ γαῖαν ὑποφόνους ξύνοι|δα θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.*] Schol. *ὑποφόνους.*) τοῖς αὐτοχειρίοις. τουτέστι (Matthiae mavult *τουτέστι,*) συμφωνά καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος καὶ παρὰ τῶν θεῶν τις προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι, αἱματηρὸν μίασμα καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνῳδὰ, ὃ ἐστι τὸ ἁρμόζον, ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πίτνοῦντ' (ed. Ven. *πιτνούτ'*, Flor. *πίπτοντ'*) ἄχη. *χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν ὑποφόνους.* Ultima turbata sunt, ut jam sciri non possit, no ordine poëtae verba collocanda monuerit grammaticus. *ecte ξυνῳδὰ*, ut mox videbimus. Reliqua scripturae diver-tas, quam praebent codices, nihil interpretationi confert. Inagravius pro *ἐπὶ γαῖαν* legendum suspicatur, *ἐπιτεῖναι*, pro *ννοιδα* vero *ξύνοικα.* Vertit: *Piacula enim domestica potenter tendunt hominibus (χαλεπὰ ἐπιτεῖναι εἰσι). luctus, qui divinitus homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Sed raestat *ξυνῳδὰ*, *consona*, *congrua*. *Ξυνῳδὰ* reddendum videtur *πόνα*, *dirasa*, ait Porsonus. Neque metrum *ἐπιτεῖναι* admit-t. Optima ratio mihi videtur: *χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστιν ὁμο-γενῆ μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίνοντα* 271 *ὑποφόνους ἐπὶ δόμοις.* Verba *ἄχη πίνοντα αὐτοφόνους ἐπὶ δό-μοις* eandem constructionem habere mihi videntur quam *λίθος στάς μοι ἐπὶ κεφαλῇ.* Quanquam nihil obstat, quo minus *αὐ-τοφόνους* pro adjectivo accipiatur.

1235, 6. Rom. A. B. *ὁμογενῆ μιάσματα.* Rom. C. *αἱμογενῆ μίασμα.*

1236. Rom. A. C. Lasc. Mag. *αὐτοφόντας*, quod admise-runt Seidlerus et Matthiae. Rom. B. *αυτοφόντες.*

1236, 7. Tres Rom. Lasc. Par. omnes, Mag. Cott. *συνφδὰ* et *ξυνφδά.* Illud admisit Brunckius, hoc Porsonus. Rom. A. Par. A. *συν-*, Rom. C. Lasc. *ξυν-*. Tres Rom. Lasc. *ω* pro *ο.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. σύνοικα.*

1237. Rom. A. ante corr. *πίτνοντ'*. Idem a corr. B. *πιτ-όντ'*. In A. supra scriptum *ῶν.* Rom. C. Lasc. Mag. *πιτνοῦντ'*, quod admisit Porsonus. Scholiorum ed. Ven. *πιτνούτ'*. Brunc-kius et Beckius *πιτνοῦσ'*, media distinctione post *μιάσματ'* po-sita. Attice non dici *ἄχη πίπτουσι*, sed *ἄχη πίπτει*, monet Porsonus.

Ibid. Tres Rom. ut vulgo *ἐπὶ δόμοις ἄχη.* Sed in A. ea-dem manus *ους* super *δόμοις* scripsit, recentior super *ἄχη.*

1238. *Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;*] Dawe-

sius p. 207. mavult πῆ (rectiùs πῇ) φύγω. Ita Aeschylus Prom. 587. ἄδην με πολύπλανοι πλάναι | γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπῃ | πημονὰς ἀλύξω. Ibid. 905. τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ | μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν. Euripides Or. 1375. αἴ αἴ, πᾶ φύγω, ξένοι. Hipp. 877. πᾶ φύγω | βάρος κακῶν; Ita Valckenarius pro ποῦ φύγω. Rectius ποῖ φύγω. Ita Aeschylus Suppl. 784. Sophocles Oed. C. 828. 1238. Aj. 403. Euripides Or. 597. Phoen. 984. 1668. (*Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;*) Iph. T. 291. 1204. (*ΙΦ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθές. ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;*) Ion. 1253. Aristophanes Av. 353. Thesm. 696. 1103. Plut. 438. Plut. 438. Nec quidquam refert, utrum sensus sit ποῖ an πῇς.

Ibid. Lasc. φύγω. Aldus μόλῳ v. 664. πάνῳ v. 766. ἴδῳ v. 1282. Ea scilicet scribendi ratio frequens est in codicibus.

1239. *Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.*] Lasc ὀλλύμεθα.

1240. *Ἀκούεις βοάν, ἀκούεις τέκνων;*] Schol. *Ἀκούεις βοάν.*) *ταῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν.* Hujusmodi repetitiones apud tragicos frequentes sunt. Ita noster mox v. 1249. *μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος* etc. Sic etiam v. 110. *ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν.* Plerumque, non tamen semper, utrumque membrum idem metrum habet. Aeschylus Theb. 153. *ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.* Ibid. 177. *κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκους | χειμοτόνους λιτάς.* Ibid. 910. *δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα.* Euripides Hec. *τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν.* Hipp. 856. *Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς πνέφας | μετοικεῖν σκότῳ θανὼν, ὦ τλάμων.* Alc. 253. *Ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος.* Suppl. 622. *εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν τύχας,* Bacch. 576. *Ἰὼ, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς.* Aristophanes Ach. 1212. *Λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους. πα-*
272 *παι.* Sensus est, ni fallor, *λάβεσθέ μου τοῦ σκέλους.* Plura collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 278, 9. sed non omnia ejusdem generis cujus nostra. In verbis *τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,* quae leguntur apud Euripidem Or. 323. neutrum *τινύμεναι* abesse posset.

1241. *ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι.*] Rom. A. B. *ἰὼ τλᾶμον.* Rom. C. *ἰὼ τλῆμον,* Deinde Rom. A. *ὦ κακότυχὲς γύναι* y). Rom. B. C. Lasc. Mag. *ὦ κακοτυχὲς γύναι,* quod ad-

y) Incertus erat librarius, utrum *κακοτυχὲς* scribendum esset, an retracto accentu *κακότυχες*. Propter similem caussam edidit Aldus apud Aristophanem Av. 1546. *Ποίων νόμων. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.* Rectius *κακοτυχὲς* scribi videtur. Aeschylus Theb. 120. *ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς, | πάντως ἄρηξον δαΐων ἄλωσιν.* Ibid. 261. *Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθρῶν βέλος.* Pers. 706. *τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύγνομ', εὐγενὲς γύναι.* Euripides Phaëthonte Fragm. x. 1.

misit Porsonus. Schol. τὸ δὲ ὦ παποτυγὲς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται. Aristophanes Ach. 566. Ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπάς, | βοήθησόν, ὦ γοργολόφα, φανείς. Hic etiam bis legebatur ἰώ. Correxit Hermannus.

1242, 3. παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον | δοκεῖ μοι τέκνοις.] Schol. τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν. Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis παρέλθω δόμους tribuunt, quem haberent παρειμι δόμους, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter*. Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si παρέλθωμεν scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter*. Is optime conveniret, si constaret, aeque bene dici παρέλθω, *let me enter*, ac παρέλθωμεν, *let us enter*. Sed singulari plerumque praeponitur φέρε. Sophocles Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν παλέσω. Euripides Or. 1282. Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω. Phoen. 283. φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, | καὶ τάσδ' ἔρημαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις. Interdum quidem deest φέρε, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla praebet Euripides. I. Hipp. 567. Ἐπίσχες, αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Non magis hic subaudiendum ἵνα quam apud Sophoclem Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. H. Ibid. 1354. σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. Nostri, *Hold, let me rest my weary body*. III. Andr. 842. Τί μοι ξίφος ἐκ χεροὸς ἠρείσω; | ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀναλαν | ἐρείσω πλαγάν τί με βρόχων εἴργεις; Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. Ἵνα a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. ὃ μὴ πάθῃς σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῷ), μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy*. Δεῦρο enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. IV. Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὖς βάλω. Σῖγα etiam imperativus est. His accedat Homerus Il. X. 450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Z. 340. Ἀλλ' ἄγε νυν ἐπίμενον, Ἀρηΐα τεύχεα δύω. Ψ. 71. θάπτε με (malim θάπτετέ μ') ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. Hic etiam frustra sunt, qui ἵνα subaudiri arbitrantur. Revertor ad verba παρέλθω δόμους, quibus signum interrogationis recte addidit Musgravius. Tandem igitur eva-

Ὦ χρυσοφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Aristophanes Thesm. 324. καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα, | γλαυκῶπι, χρυσόλογχε. Idem Γεωργοῖς Fragm. viii. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτόχθονες Ἀττικῆ, | χαῖρε λιπαρὸν βάπιδον, οὔθαρ ἀγαθῆς χθονός.

dit vera sententia, *Shall I enter?* Incertus enim est chorus, quid faciat. Ita noster Herc. 1109. *Γέροντες, εἶθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;* Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 515.

Ibid. Scholiastes ἀρήξειν, forte pro ἀρήγειν, inquit Musgravius. Facilius *αι* in *ειν* mutatur, quam *γ* in *ξ*. Constructionem verborum *ἀρῆξαι φόνον τέκνοις* uno exemplo explicat tragicus Rhes. 787. *ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι | παίλοισιν.*

1244. *Καὶ πρὸς θεῶν, ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.*] Rom. A. B *ἀρήξατ'*. Lasc. *ἀρρήξατ'*. Rom. C. *ἀρήξετ'*, quod sublata distinctione ferri posset. Sed altera ratio praestat.

Ibid. Noster Or. 211. *Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, | ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.* Hipp. 923. *ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λειτουργεῖς, πάτερ.* Alc. 820. *Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις.* Aristophanes Pac. 270. *Εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν | ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τὴν πόλει. Καιρῷ* supplendum monet Bosius p. 128—130. improbante Schaefero.

1245. *ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.*] Noster Herc. 728. *ὦ γέροντες, εἰς καλὸν | στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται* (an *κεκλήσεται*) *| ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν, | ὁ παγκάκιστος.*

1246, 7. *Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδη|ρος,*] Noster Hipp. 1169. *Ὦ θεοί, Ποσειδὸν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ | ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.* Phoen. 421. *Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.*

1247, 8. *ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, | ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.*] Rom. B. C. *ὧν ἔτεκες.* Rom. A. *ὧν ἔτεκε.* Schol. *Ἅτις τέκνων.) ἥτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων ὧν ἔτεκες αὐτόχειρι θανάτῳ κτενεῖς.* Sic Matthiae. Ed. Ven. bis *τέκνον*. *Non mihi displiceret*, inquit Porsonus, *si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret.* Dedi *ὅν ἔτεκες*, auctore Seidlero. Carmen, quod post v. 1257. monostrophicum esse credidit Porsonus, quodammodo antistrophicum esse sagaciter vidit Seidlerus. Versus in utroque membro sunt undecim, quorum quatuor senarii, septem dochmiaci. Dochmiaci quidem ita recte procedunt, ut vix quidquam sola metri caussa mutandum sit. In mea editione ne una quidem est syllaba, quin syllabam ejusdem mensurae respondentem sibi habeat. Senarii vero obstant, quo minus carmen vere antistrophicum sit. Prioris enim *ἑνδεκάδος* primi duo versus iambici sunt, quos excipiunt duo dochmiaci. Contra in altera *ἑνδεκάδι* primo venit par dochmiacorum, deinde duo senarii. Porro quatuor prioris *ἑνδεκάδος* senarii a Medeae pueris post scenam stantibus proferuntur, secus ac quatuor posteriores, qui choro tribuuntur, neque a reliqua ejus oratione separari possunt.

1249, 50. *μίαν δὴ πλύνω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκα; φίλοις ἔρα προσβαλεῖν τέκνοις,*] Tres Rom. *μίαν* bis. Priore tantum 274
oco Par. A. quem secutus est Brunckius. Porsonus utrobi-
ue, ut vulgo. Deinde Rom. A. B. Flor. Par. A. *γυναικῶν ἐν*
ίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, quam scripturam admisit Brunc-
ius. Rom. C. Lasc. *γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις.*
?ar. E. Mag. Put. etiam *γυναῖκ' ἐν φίλοις.* Par. B. D *γυναικῶν*
ίλοις. Hi omnes, ni fallor, *προσβαλεῖν* habent. Barnesius
n annotatione senarium exhibet, *γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβα-*
εῖν τέκνοις, metri caussa conferens Homericum *Φῖλε καείγνητε.*
Heathio *φιλίοις* scribendum videtur, cum *φίλος* apud Atticos
riorem semper corripiat. Huic conjecturae favent sexcenta
ragicorum loca, quae mendose *φίλος* pro *φίλιος* exhibent.
Euripides Hec. 858. *τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατός.*
bid. 952. *Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος | λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,*
iic edd. pleraeque. Non male igitur Heathius, *γυναῖκα φι-*
ίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Sic etiam legendum monet Mus-
ravius, modo versus iambicus sit. Sed longe melius Porso-
ius, qui versum dochmiacum esse vidit, *γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα*
αλεῖν τέκνοις. Ordo est, *μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος πλύνω ἐμ-*
αλεῖν χέρα φίλοις τέκνοις. Vide ad *ἐμβαλεῖν* ξίφος v. 1292.

1251. *Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν,*] Schol. *Ἰνὼ μανεῖσαν.*) *Ἰνὼ*
κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔῤῥιψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν
ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίας
ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διό-
υσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστε-
ρον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ
μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θά-
λασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομέ-
νην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν
ῥῖψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐμβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Με-
λικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον
τὸ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος. Idem:
Μανεῖσαν.) *κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατεπόξευσε Λέαρχον*
τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα
ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὠργίστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον)
τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἤλατο σὺν αὐτῷ
εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομέ-
νην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἁλέσθαι.
Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp.
405. Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem
alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis
argumentum his verbis inesse putat: *Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας*
μανεῖσα, ἔῤῥιψε αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Με-
λικέρτῃ. Mihi autem vero similius videtur, Inonem in cog-

nomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fragm. ii. *Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους | Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων | δράσασα μηδέν.* Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quae in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quae bis apud scholiasten occurrit.

275 1251, 2. *ὅθ' ἡ Διὸς | δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.*] Tres Rom. Lasc. *ἄλῃ*. H. Stephanus *ἄλῃ*. Sic etiam Barnesius, quique post eum hanc fabulam ediderunt omnes. Vertit Buchanus, *insanientem Juno quum miseram domo | exegit.* Qui cum *μανεῖσαν* non praetermiserit, videtur *insanientem* ad *ἄλῃ* retulisse. Similiter Musgravius, *quando Jovis illa conjux ipsam emisit extra domum insania.* Ceteri plerique non mentis sed pedum errorem significari putant. Hesychius: *Ἄλη. πλάνη, ἄθροισμα.* Idem: *Ἄλης. πλάνης.* Idem: *Ἀλᾶσθαι. πλανᾶσθαι. ἄλη γὰρ ἡ πλάνη.* Vox haud dubie utriusque significationis capax est, quemadmodum nostri utroque sensu dicunt *to wander*. Sed hic convenientius ad corpus refertur.

1253, 4. *πίπτει δ' ἃ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ | τέκνων δυσσεβεῖ,*] Rom. C. Lasc. *πιτνεῖ δ' ἡ τάλαιν'*. Rom. A. ante corr. *πίτνει δ' ὦ τάλαιν'*. Rom. A. a corr. B. *πιτνεῖ δ' ὦ τάλαιν'*. Mag. etiam *πιτνεῖ*, quod tacite admisit Brunckius.

1254. Rom. A. B. *δυσσεβεῖ*. Rom. C. Lasc. *δυσεβεῖ*. *Legendum videtur δυσσεβῆ*, inquit Musgravius, *quod cum πόδα construendum est.* Vide versum seq. Praestat *φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ*. Ita v. 1350. *ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου*. Vertit Portus, *propter caedem impiam liberorum.* Hinc constat, participium *ξυνθανοῦσα* eo sensu accipiendum esse, quasi liberis jam interfectis mortem sibi consciverit Ino. Vide ad v. 1251.

1255. *ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,*] Inepte Buchananus, *progressa littus ultra.* Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Praecipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum p. 228.

1256. *δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.*] Rom. C. *δυοῖν δὲ παίδοιν*. Lasc. *δυοῖν δὴ παίδοιν*. Rom. A. B. (qui *δυεῖν*) Par. A. *δυοῖν τε παίδοιν*, quod admisit Brunckius. Quod ad *δυεῖν* attinet, eam formam probat Seidlerus ad Euripidis El. 95. *Atticum δυεῖν hauddubie praestat*, inquit, *frequentissimum illud in Graeca Tragoedia, et fortasse ubique reponendum.* Apud Euripidem tantum non semper vulgo legitur *δυοῖν*.

1257. *τί δήποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;*] Sic tres Rom. ut vulgo. Seidlerus *τί δέ ποτ' οὖν*, quod non admisit Matthiae. Scripsi *τί δῆτ' οὖν*, quod metro paullo convenientius est. Ea-

dem varietas apud Sophoclem Oed. T. 1337. *Τί δῆποτ' ἐμὸν βλαπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον, | ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι;* Ubi multi codices, imo fortasse plerique, *τί δῆτ'*, quod recte admisit Erfurdtius. Frequentes etiam librorum errores sunt *οὔποτε* pro *οὔτε, μήποτε* pro *μήτε*. Vide Aeschylum Prom. 155. Theb. 1067. Sophoclem Oed. T. 652. Euripidem Phoen. 1253. Thucydidem I. 90. Xenophontem Paed. VIII. 1, 45. Si quis autem *οὖν* in *ἂν* mutatum velit, non desunt exempla, quae hanc conjecturam confirmare videantur. Sophocles Phaedra Fragm. iii. 1. *οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις*, etc. Euripides Hipp. 960. *ποῖοι γὰρ ὅρκοι πρείσσονες, τίνες λόγοι, | πῇδᾶ ἂν γένοιντ' ἄν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;* Suppl. 447. *πῶς* 276 *οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις*, etc. El. 554. *Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ | γαίας ποδῶν ἔκμακτρον;* Aristophanes Av. 830. *Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις, | ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγωνυῖα, πανοπλίαν | ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ σερκίδα;* Sed dixit Euripides Iph. T. 1017. *Πῶς οὖν γένοιτ' ἄν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν, | λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα;* Aristophanes Thesm. 779. *πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίᾳ πλάται; πόθεν;* In his praestat *οὖν*.

1257, 8. *ὦ | γυναικῶν λέχος πολύπονον,*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. *ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν*. Aldina interrogationis signum post *πολύπονον* habet, quod nunc rectius legitur post *δεινόν*.

1259. *ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.*] Tres Rom. ut vulgo. Lasc. *ὅσσα δὴ βροτοῖς*. Seidlerus *ὅσα βροτοῖς* deleto *δή*. Facile Seidlero assentior, etsi non video, cujusnam rei gratia *δὴ* a librariis additum sit. Non enim senarium efficit, quae dochmiacorum corrumpendorum praecipua fuit caussa. Sed quoties bona emendatione privaremur, si caussam corruptae scripturae indicare necesse esset? Matthiae vulgatam non mutavit.

1261, 3. *ἆρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη | Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;*] Rom. C. *τοῖσιν*. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. *τοῖσδέ γ'*, quod admisit Musgravius. Porsonus *τοῖσιδ'* ex emendatione Canteri, quam probavit Heathius. Matthiae iterum *τοῖσδέ γ'*. Dedi *τοισίδ'*. Sic scribendum. Non enim *τοῖονδε* scribimus, sed *τοιόνδε*.

1265. *δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς ὀφε κρυφθῆναι κάτω,*] Sic tres Rom. ceterique, opinor, omnes. Schol. *Δεῖ γάρ νιν.*) *δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα* (vulgo *εἰ μὴ ἄρα*) *πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων*. Barnesius e conjectura *δεῖ γάρ νυν* edidit, quod adoptarunt omnes post eum editores. Particulas *μέν νυν* saepe conjungunt tragici. Ita Sophocles Oed. T. 31. Oed. C. 96. Trach. 441. El. 73.

Euripides Or. 1216. Hipp. 20. 1338. Andr. 956. Heracl. 854. El. 664. 875. 1244. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio [2]). Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quae scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulae γε exemplis haud paucis illustrabo. Euripides Ion. 431. ἤτοι φιλοῦσά γ' ἧς ὑπερμαντεύεται, | ἢ καί τι σωῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών. Incertus Rhes. 816. εὖ νυν τόδ' ἴσθι (Ζεὺς ὁμώμοται πατὴρ), | ἤτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος | μένει σε δρῶντα τοιάδ'. Herodotus I. 11. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δέει ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Idem III. 83. δῆλα γὰρ δὴ ὅτι δέει ἕνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἤτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθεϊ τὸν ἂν ἐκεῖνοι ἕλωνται, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. Idem VIII. 108. ἐπι-
277 χειρέοντι δὲ αὐτῷ καὶ ἔργου ἐχομένῳ, πάντα τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην οἷά τε ἔσται προσχωρῆσαι κατὰ πόλις τε καὶ κατὰ ἔθνεα, ἤτοι ἁλισκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογεόντων. Plato Apol. Socr. p. 27. C. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας. Idem Phaedone p. 76. A. ὥστε, ὥσπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὓς φαμὲν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι, καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. Idem Gorgia p. 460. A. ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἤτοι πρότερόν γε, ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. Ibid. p. 467. E. Ἆρ' οὖν ἐστι τι τῶν ὄντων ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ' ἐστὶν ἢ κακόν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. Tragici γε plerumque omittere videntur. Vide Aeschylum Ag. 671. 858. Cho. 495. Sophoclem Ant. 1182. Trach. 150. Euripidem Or. 1497. Hipp. 1193. Hel. 1191.

1264. ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,] Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita noster Or. 1631. ἦ ἔστιν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Ibid. 1656. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς | ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος. Hel. 44. λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος. Ibid. 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phoen. 84. ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας apud Euripidem Phoen. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 945. Hel.

2) Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρῃσ' ἐγὼ | μανίαις (ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν), | σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. | καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι | γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων. Recte Aldus et codd. Parisienses νιν αὐτὰς, eas ipsas. Opponuntur αὐτὰς et πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων. Pleraeque edd. νῦν vel νυν—

611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες sed πτυχαὶ, licet νοτερὰν πτύχα semel dixerit noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Euripides Fragm. Inc. cxxxii. 3. νῦν δ', ἐπ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος | λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων | τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος.

1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.] Rom. A. ante corr. C. εἰ μή. Rom. A. a corr. B. ἤ μὴν, quod optimum esset, si haec verba a superioribus commode separari possent. Aristophanes Vesp. 1323. Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖριον τούτων δίκην | ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας. Sed altera ratio melior est.

Ibid. Rom. B. C. τυράννων δώμασιν. Rom. A. τυράννῳ δώμασι. Wakefieldio fortasse placuisset τυράννῳ δώματι. Vide ad v. 76.

1266. πέπουθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,] Rom. C. a corr. κοιράνους, ante corr. κοιράννους. Rom. A. B. τυράννους. Vide ad κοίρανος v. 70.

1267. ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;] Schol. ἀθῶος, ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος. Scribendum ἀθῷος. Olim enim ἀθώϊος. Hesychius: Θώη. ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῶος. Ita quidem recentiores, sed Archilochus θωϊὴ, monente Etymologo p. 26, 24.

1268. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω,] Vide ad v. 1035.

1269. κείνην μὲν, οὓς ἔθρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.] Sophocles Phil. 958. κἄμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν. Euripides Ion. 648. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, | ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν δόμοις. Verba οὓς ἔθρασεν, οὓς ἐθήρων πρόσθε, οὓς ἐγὼ φιλῶ, nominativi loco accipienda sunt. Explicant grammatici, quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. Exempla ab his paullo diversa vide v. 257. 502. 1066. 278

Ibid. Rom. B. C. ἔρξουσιν κακῶς. Rom. A. ante corr. ἔρξουσι κακῶς, a corr. ἔρξουσι κακῶς. Lasc. ἔρξουσιν κακῶς. Schol. ad Aristophanis Ach. 330. τὸ δὲ ἔρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἦ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξας ἀπεβήσατο δῖα θεάων (Hom. Od. Σ. 196.). Sic etiam ἔρδειν, quod diserte improbat Brunckius ad Sophoclis El. 85. Flor. pro κακῶς habet χθονὸς, supra scripto tamen κακῶς. Hinc oritur varia lectio εἴρξουσιν χθονὸς, meo quidem judicio vulgatae posthabenda.

1270. ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,] Rom. C. ἐκσῶσαι. Rom. A. B. Lasc. Mag. necnon plerique apud Musgravium, ἐκσώσων, quod admisit Porsonus. Matthiae infinitivum revocavit. Dixit Euripides Iph. T. 976. ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίπο-

δος ἐκ χρυσοῦ λακὼν | Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν | ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Ubi neque melius neque pejus esset ληψόμενον—ἐγκαθιδρύσοντα. Utriusque enim constructionis exempla passim occurrunt. Sed ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν et similia longe frequentius cum participio construuntur quam cum infinitivo.

1271, 2. μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, | μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.] Vertit Portus, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam caedem matris.* Paullo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam caedem a matre* eorum *perpetratam.* Sed quam ineptum est illud, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati.* Nec solum ineptum, verum etiam poëtae soloecismum tribuit, qui, si eam sententiam reddere voluisset, μή με τι δράσωσι scripsisset. Vide v. 92. 278. 283. Haud dubie scripsit Euripides, μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει. Recte Buchananus, *ne scelera matris vindicantes impiae | genere propinqui adversus illos saeviant.* Eandem sententiam in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothius. Cum supra v. 278. dixerit noster, μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν, erunt fortasse qui hic etiam μοι servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc nimis durum videtur, et altera ratio lenissima est. Facile permutantur νιν, μιν, μέν, μοι [a]).

1275. Τί δ' ἔστιν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;] Lasc. τί δ' ἐστιν ut Aldus. Rom. A. τί δ' ἔστιν. Sic etiam Lasc. et Aldus v. 62.

Ibid. Interrogationis signum in fine versus exhibent edd. omnes. Lascaris, qui saepissime solus eam omittit, hic cum Aldo consentit. Sed particulae ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς ἔοικε, aliaeque similes lo-
279 quendi formulae, quibus ejus, qui loquitur, de re aliqua declaratur conjectura. Ita Euripides Or. 748. ΟΡ. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. | ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Idem valet ἦπου quod hoc ἴσως, in ejusque locum substitui posset, si per metrum liceret. Anglice significat *I suppose*, ut monui ad Heracl. 55. Simili ratione, in Jasonis verbis, ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει, aeque

a) Νιν et ἢ confusa sunt, ni fallor, apud Sophoclem Phil. 591. Λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ', ὥπερ κλύεις, | ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία, | διώμοτοι πλέουσιν, ἢ μὴν ἢ λόγῳ | πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Longe numerosius esset ἢ μήν νιν λόγῳ. Νιν et ἂν apud Euripidem Herc. 232. εἰ δ' ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν, | λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους | καθημάτωσ' ἄν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα | φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ. Pro tertio ἂν legendum arbitror νιν.

ntentiae conveniret ἴσως vel ὡς ἔοικε atque ἦπου. Ἴσως conjungit Sophocles Aj. 1008. ἦπού με Τελάμων, σὸς ἐμός θ' ἅμα, | δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως, | χωνευ σοῦ. Alia particularum ἦπου exempla vide ibid. 176. 2. 850. 1229. Eorum quae apud Euripidem occurrunt, a in tironum gratiam plenius apponam. Quibus tamen sum, ut singulorum cum superioribus verbis nexum is expendant. Hec. 775. Ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἡρά-ῖεῖν. Or. 435. Τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φέ-ibid. 842. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων | τλήέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς. Phoen. 379. τί γὰρ παρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, | σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασιγνήτ | ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς. Ibid. 1079. Ὦ ἦπου ξυμφορὰν ἥκεις φέρων | Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ τίδα | βέβηκας ἀεί, πολεμίων εἴργων βέλη. Suppl. 153. φ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται. Ibid. 762. Ἦπου πιθέραπες ἦγον ἐκ φόνου. Iph. T. 930. Ἦπου νοσοῦντας ῥισεν δόμους. Tro. 59. Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν α νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην [b]). Bacch. ἦπού με τῶν σῶν πρῶτον ἡγήσει φίλων, | ὅτ' ἂν παρὰ λόονας Βάκχας ἴδῃς. Heracl. 55. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' λὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. ι. Ἦπού (Aldus οὔπω) νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. ι. Ἦπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ. Ibid. 797. ροσήτειε βίοτον. ὦ τάλαιν' ἐγώ. El. 235. Ἦπου σπα-ῖ καθ' ἡμέραν βίου. Ibid. 630. Ἦπού τις, ὅστις γνωὼν, γέρον. Eadem sententia, ac si dixerit, Ἴσως τις, ῥιεῖ μ' ἰδών, γέρον. Hinc facile cernitur, quam male gatur supra v. 678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον tiam pejus cum Pseudogregorio legeretur v. 14. ἦπου ίγνεται σωτηρία, | ὅτ' ἂν χυνῇ πρὸς ἄνδρα μὴ δίχοστατῇ. aim non significat ὄντως, quam gl. e cod. protulit e. Male quoque, ni fallor, legitur apud Aristopha-p. 724. Ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμον ἀκούσῃς, | οὐκ ἂν δικάσαις. Vide an legendum, Ἦ σοφὸς, ὅστις ἔφασκεν. Aeschylus Prom. 886. Ἦ σο-

o, Ἦπου δὴ ἐχθρὰν τὴν loῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον κατηθαλωμένην. Mark-Suppl. 109. conjecit ἦπου γὰρ post ἦπου positum legitur. Musgravius, nitur Matthiae, Ἦπού τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δή. Ἦ πόλεος ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Proxima vero mihi videtur codicis Harleiani scriptura, Ἦπου νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Lego, Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Supplendum scilicet ὁρῶσα. De qua constructione vide ad Med. 880.

280 φὸς, ἢ σοφὸς, ὃς | γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ | γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν, etc.

1276. *Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.*] Barnesius: *Scholiastes videtur hunc versum ita legisse: Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί.* Idem monet Musgravius. Scholiastae verba sunt: *τὸ ἑξῆς, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί.* Non igitur varia lectio, sed explicatio, ut recte observat Porsonus. Noster Suppl. 133. *Τῷ δ' ἐξέθωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν.* Hoc est, *Τῷ δ' Ἀργείων ἐξέθωκας παῖδας σέθεν.*

1277. *Οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.*] Noster Hel. 785. *Πῶς φῄς; τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.* Hipp. 553. *Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὡς μ' ἀπώλεσας.* Saepius legitur *Οἴμοι, τί λέξεις;* Hec. 511. *Οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους | μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά.* Ibid. 713. *Οἴμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών.* Ibid. 1124. *Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;* Ion. 1113. *Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον.* Aldus οἴμοι Hec. 511. Med. 1277. Hipp. 353. Ion. 1113. ὤμοι Hec. 713. 1124. Hanc formam suspiciosam esse monui ad Sophoclis Aj. 900. Mus. Crit. Cant. T. I. p. 471.

1278. *Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.*] Sophocles Aj. 904. *Ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.*

1279. *Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;*] Noster Hel. 475. *Ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις;*

1281, 2. *Χαλᾶτε κλῆδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι. | ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,*] Euripides Hipp. 808. *χαλᾶτε κλῆθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων. | ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν | γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν* c).

1283. *τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.*] Exspectasses *τὴν δὲ τὴν εἰργασμένην*, vel tale quid. Schol. *διπλοῦν δὲ κακὸν, ἢ τὸν θάνατον φησὶ τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν.* Priorem sententiam falsam esse ostendunt particulae *μὲν* et *δὲ*, quae *διπλοῦν κακὸν* in duas partes dividunt. Verba *τὴν δὲ τίσωμαι δίκην* accipienda sunt quasi dixerit Jason, *τὴν δὲ τὴν ἀποκτείνασαν, ἣν τίσομαι δίκην.*

Ibid. Rom. C. *τίσωμαι δίκην* cum gl. *ἀνταποδώσω*, quae ad *τίσομαι* spectat. Rom. A. B. Flor. A. B. D. *τίσομαι φόνῳ.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. δίκην.* Brunckius *τίσομαι φόνῳ*

c) Aldus, *ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα | γυναικὸς*, nullo sensu. Sed verba *ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν*, quae vulgo v. 825. leguntur, in hanc sedem transtulerunt viri docti. Idem Aldus edidit Phoen. 1594. *ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ | πτείνει με, νομίσας πολέμιον δυσδαίμονα.* Pro *δυσδαίμονα* nunc recte legitur *πεφυκέναι.* Non mirum igitur, si altero etiam loco eadem vox scripturae longe diversae locum occupavit.

admisit, τίσομαι φόνου in annotatione proposuit. Burn. φόνῳ et φόνον, quarum lectionum neque hanc contemnendam esse monet Porsonus. Ipse τίσωμαι φόνῳ edidit. Ego δίκην quoque revocavi, quod in δίκῃ mutatum voluit Reiskius, cui haec constructio minus nota fuit. Vide ad v. 256. ubi nunc recte legitur, πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντεισάσθαι κακῶν.

1284. *Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,*] Schol. ἄνω ἐπὶ 281
τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει. Rectius ad v. 1287. Huc respicit, monente Porsono, Aristophanes Nub. 1399. σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν (alii libri λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτά, | πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Apud Heliodorum quoque Aethiopicorum I. p. 15. dicit quis: *Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; κοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν.* Pseudogregorius etiam v. 120. 456. τούσδε—λόγους pro τάσδε—πύλας habet. Vix fieri potuisset, judice Porsono, ut tres scriptores tam dissimili ingenio verba κινεῖς κἀναμοχλεύεις ad sermones detorsissent, nisi olim scriptum esset, *Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους;* Idem de hoc versu quod de v. 293. sentit Porsonus, scripturam scilicet ab ipso poëta mutatam esse, qui primo λόγους scripserit, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram derisus, in altera editione πύλας exhibuerit. Speciosam hanc conjecturam vocarem, si certum esset, eam scripturam, quam nunc habemus, ab ultima antiquitate profectam esse. Sed non video, quid obstet, quo minus iidem librarii, qui v. 1203. πύλας pro δόμους reposuerunt, hic πύλας pro λόγους, invexerint. Quamquam potius credam, Aristophanem, Heliodorum et Pseudogregorium fortuito in eandem metaphoram incidisse, quam Pseudogregorium recensionem hujus fabulae secutum esse a vulgatis valde diversam.

1286, 7. *εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, | λέγ' εἴτε βούλει.*] Euripides Suppl. 566. *ΚΗ. Βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; | ΘΗ. Λέγ' εἴτε βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.* Sophocles Trach. 421. *Λέγ' εἴτε χρήζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.* In his εἴτε valet ὅτι.

1287. *χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.*] Tres Rom. οὐ ψαύσεις. Sed in A. supra scriptum γρ. οὐχ ἅψῃ. Quae varietas ex interpretatione nata videtur. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν. ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι, καὶ βασταζουσα τοὺς παῖδας.

1288. *τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἡλίου πατὴρ | δίδωσιν ἡμῖν, ἕρυμα πολεμίας χερός.*] Mag. ἡλίου.

1290. *Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γυνὴ*] Rom. A. ante corr. C. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Pseudogregorius v. 282. μῦσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit H. Stephanus. Infelix sane conjectura. Nam μῦσος priorem corripit, μῖσος hoc sen-

su passim apud tragicos legitur. Noster Herael. 52. ὦ μῖσος, εἴθ' ὕλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ. Ibid. 941. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἰλέ σ' ἡ ὀίκη χρόνῳ.

1292, 3. ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος | ἔτλης τεκοῦσα,] Noster Phoen. 596. *Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Κατὰ τιμῆσιν* supra v. 1249. *μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις.* Paullo ante v. 1221. *τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.*

1293. *κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.*] Supplendum *ποιήσασα* vel *θεῖσα.* Noster Hec. 946. *ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν.*

1294, 5. *καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις | καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.*] Rom. A. B. τλᾶσα. Rom. C. Lasc. Mag. Cott. *δρῶσα*, quod temporibus non satis convenire monet Porsonus. Noster supra v. 777. *ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.* Alc. 626. *πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον | γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.*

1295. Rom. B. *δυσσεβέστατον.* Rom. A. C. Lasc. *δυσεβέστατον.* In Rom. A. alterum σ subscriptum. Vide ad v. 27.

1297, 8. *ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς | Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,*] Rom. A. B. *ἐκ δόμων.* Rom. C. Lasc. *ἐκ δόμου.* Deinde Rom. B. C. Lasc. *σε* ut Aldus. Rom. A. *σὲ* supra scripto γρ. σου.

1299. *πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέψατο.*] Mag. *προδότην.* Simili errore libri nonnulli *Πηλιώτην* v. 471.

1300. *τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.*] Rom. C. *τὸν σὸν δ' ἀλάστορ'.* Rom. A. B. ante corr. *τὸν σὸν ἀλάστορ'.* Rom. B. a corr. *τὸν σόν γ' ἀλάστορ'.* Deinde Lasc. *ἐς ἐμ' ἔσκηψαν.*

1301. *κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,*] Schol. *Παρέστιον.*) *παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον, ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶ, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.* Corruptam scripturam ὡς *Ἄψυρτον* alii aliter corrigunt.

1306, 7. *οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. *οὐκ ἔσει τοῦθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή.*

1307, 8, 9. *ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ | γῆμαί σε (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ), | λέαιναν, οὐ γυναῖκα,*] Verba *κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ* non pendent a pronomine *σὲ*, sed a verbo *γῆμαι.* Non ipsam Medeam sed ejus conjugium *κῆδος ἐχθρὸν* appellat Iason. Parentheseos igitur notas addidi.

1309, 10. *τῆς Τυρσηνίδος | Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.*] Schol. *Τῆς Τυρσηνίδος.*) *τῆς Σικελικῆς. Τυρσηνὸν γὰρ*

πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφὼς γεγονέναι.

1313. ἔρρ' αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.] Schol. Ἔρρ' αἰσχροποιέ.) ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι. διὸ καὶ κεχλασται. Macho apud Athenaeum p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, | Ἔρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός[d]); ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη· | Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ; *Acerbissimus jocus*, inquit Porsonus, *si quis modo recordatur, quale fuerit Aeoli Euripidei, unde is versus desumtus est, argumentum.* 285

1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα.] Hoc est, τὴν ἐμὴν τύχην, τὴν ἐμὴν ξυμφοράν. Multa de hac significatione Valckenarius ad Hipp. 809.

1315. ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ἀνήσομαι,] Noster Alc. 335. ὕλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὅνησιν εὔχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ἀνήμεθα.

1316, 17. οὐ παῖδας, οὓς ἔθρεψα κἀξεθρεψάμην, | ἔξω προσιπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.] Reiskius οὔτε παῖδας ob praecedens οὔτε. *Diphthongus αι*, ait, *est anceps.* Qui diphthongum ancipitem esse negant, οὔτε pro οὔτε superiore verau scribere possunt. Aeschylus Prom. 449. ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς | δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Porsonus κοὔτι πλινθυφεῖς. Sophocles Oed. C. 972. ὃς οὔτε βλαπάς πω γενεθλίους πατρὸς, | οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ. Brunckius ὃς οὔτι βλαστάς. Sed has emendationes non esse necessarias multis exemplis ostendit Schaeferus ad Bosium p. 135=142. alienissimo quidem loco. Euripides Or. 59. ἔκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς | θανοῦσα μήτηρ τυρὸ καθήγνισται δέμας, | ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρην ἐδέξατο, | οὐ οὐτρ' ἔδωκε χρωτί. Ibid. 46. ἔδοξε δ' Ἄργει τῇδε μήθ' ἡμᾶς

d) Vulgo, οὐ γὰρ εἶναί τις, ἔφη, ποιεῖς, | αἰσχροποιός. P. Leoparnus (Emend. I. 7. οὐ γάρ εἶναι, ἔφη, ποιεῖς | τὶς αἰσχροποιός. Brunckius ad Aristophanis Ran. 1475. καὶ γάρ, φῃ, τίς μοι δοκεῖς | οὐ γ' αἰσχροποιός. Porsonus, οὐ γάρ, ἔφη, τίς ἐσ δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός. Reiskius p. 22. οὐ αὐ γάρ τις, ἔφη, ποιεῖς | εἶν' αἰσχροποιός; E mera conjectura additum videtur δοκεῖς. Cod. Venetus apud Schweighaeuserum, οὐ γὰρ ἔφη τις εἶναι αἰσχροποιός. Epitome apud eundem, οὐ γάρ, ἔφη, τίς εἶ αἰσχρόποιός. In εἶναι latet εἶ γύναι. Lego, οὐ γάρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός; Ita Aristophanes Ach. 122. ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων. Vesp. 854. Ἠδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα; Eccl. 327. Τίς ἐστιν; οὐ δῆπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν.

στέγαις, [μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε (nescio an hic praestaret μηδὲ) προσφωνεῖν τινα | μητροκτονοῦντας. Ibid. 1086. μηθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, | μὴ λαμπρὰς αἰθὴρ, εἰ σ' ἐγὼ προδοὺς ποτε, | ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε. Hoc exemplum attulit Schaeferus.

1518, 9. Ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία | λόγοισιν,] Rom. C. ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα. Lesc. ἦ μακρὰν ἐξέτεινα. Rom. A. Flor. Par. B. D. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα. Rom. B. μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα. Par. A. μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα. Schol. Ἦ μακράν.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις. Ita Matthiae ut vulgo. Sed Rom. A. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις. Gl. in eodem cod. λείπει ῥήματα haud dubie ad μακρὰ pertinet. Quicquid legerit grammaticus, μακρὰν melius videtur quam μακρά. Aeschylus Ag. 924. ἀπουσία μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. | μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. Ibid. 1305. Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ | γύναι, μακρὰν ἔτεινας. Sophocles Aj. 1040. Μὴ τεῖνε μακράν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ | φράζου τὸν ἄνδρα, χὥτε μυθήσει τάχα. Iph. A. 420. ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὗρεν παρὰ | κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βασιν. Recte igitur, aut non multo secus, Musgravius μακρὰν ἂν ἐξέτεινα admisit. Brunckius vero μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα edidit. *Sic euphoniae*, inquit, *non metri, gratia scribendum.——μακρὰν, ut cetera adverbia in αν desinentia, ultimam producit.* De particula γε post syllabam longam in ν desinentem euphoniae caussae addita dixit Brunckius etiam ad Sophoclis Oed. T. 1415. et alibi. Sed id non nisi Argentorati factum arbitror. Non ita eruditae fuerunt Atheniensium aures, ut duarum literarum αν repetitionem improbarent, praesertim cum prior α longa esset, altera brevis. Recte igitur μακρὰν ἂν ἐξέτεινα revocasse mihi videtur Matthiae.
284 Hinc solenni librariorum errore natum μακρὰν ἐξέτεινα, unde ἦ μακρὰν ἐξέτεινα, quod in ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα mutatum est.

Ibid. Rom. C. ἐναντία. Rom. A. B. ἐναντίον. In A. supra scriptum α. Utraque scriptura bona. Noster supra v. 1101. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν. Or. 915. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία. Nostro loco omnes libri fortasse ἐναντίον exhiberent, nisi in nonnullis μακρὰν in μάκρ' ἂν mutatum esset.

1519, 20. εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, | οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.] Malim οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἴργασαι. De particula vide ad v. 1059. Quod ad εἰργάσω et εἴργασαι attinet, haec fere promiscue a tragicis usurpari nemo ignorat. Sophocles Oed. C. 824. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον. οὔτε γὰρ τὰ νῦν | δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι. Ibid. 853. ὅθ' οὕνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ | δρᾷς,

οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων. Phil. 927. Ὦ πῦρ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας | δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, | οἵ' ἠπάτηκας. Ibid. 1172. τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι. Apud Sophoclem Phil. 928. Euripidem Med. 1320. praestaret fortasse εἴργασαι propter ἠπάτηκας et πέπονθας. Apud Sophoclem Phil. 1172. malim εἰργάσω propter ὤλεσας. Sed nihil invitis libris mutandum censeo. Tres Rom. ni fallor οἷά τ' εἰργάσω ut vulgo.

1321. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,] Noster Hercul. 286. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες αὐδήσειν ἐμέ, | ἄξειν βίᾳ τινάδ'. Nostri, You were mistaken, when you expected, etc. Similiter Sophocles Phil. 1081. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον | θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ' | οὐκ ἔμελλον, ἆρ', ὦ τάλας, | λείψειν οὐδέποτ' ἀλλά μοι | καὶ θνάσκοντι συνεῖσει. Contrarium habet Euripides Cycl. 689. δώσειν δ' ἔμελλες οἴνου δαιτὸς δίκην.

1322. τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,] Tres Rom. Flori Lasc. Par. omnes, Mag. διάξειν, quod tacite reposuit Barnesius. Sic etiam Scaliger[e]).

1323, 4. οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προθεὶς γάμους | Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.] Tres Rom. οὔθ' bis ut vulgo. Scribendum οὐδ' jam monui ad μηδ' ἐρετμῶσαι v. 4. Pendent enim haec verba a superioribus οὐκ ἔμελλες.

1323. Rom. A. B. Par. A. προθείς. Rom. C. Flor. Lasc. Mag. προσθείς, quod admisit Brunckius. Codicis Flor. testimonium attulit Valckenarius ad Phoen. 585. Ὦ κακὰ μνηστεύματα, | Ἄδραστε, προσθείς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον | ἀπωλόμεσθα.

1324. Rom. C. ἀνατεί. Rom. A. ἀτίμως supra scripto γρ. ἄτιμον. Rom. B. ἄτιμον. Schol. Ἄτιμον. ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατί, ἤτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἄνευ ἄτης. Hoc scholium primus edidit Matthiae. Hesychius: Ἀνατί. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. Vide Aeschylum Eum. 59. 76. Sophoclem Ant. 285. 485. Aristophanem Eccl. 1012. Apud Aristophanem recte vulgo legitur ἀνατί. Exempla e Platone indicavit Ruhnkenius ad Timaeum p. 31. De hac adverbiorum familia consulendus in primis Blomfieldius ad Aeschyli Prom. 216. (208.) ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

Ibid. Rom. C. τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν. Rom. A. B. τῆσδ' ἔμ' ἐκβαλεῖν.

e) Aristophanes Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Imo, ἐξάξειν. Ibid. 250. Οὐκ. ἀλλὰ ψῆφί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσσειν. Ran. 1467. Ὁπότερος ἂν οὖν τῇ πόλει παραινέσειεν | μέλλει τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

1326. *πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, ἐὰ βούλει, κάλει,*] Hunc versum citat Macho apud Athenaeum p. 577. D. ubi vulgo legitur *κράτει* pro *κάλει*. Similis sententia apud nostrum Heracl. 978. *πρὸς ταῦτα, τὴν θράσειαν, ὅστις ἂν θέλῃ, | καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ, | λέξει. τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.*

1326. *καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.*] Rom. B. *σκύλλαν*. Rom. A. C. *σκύλαν*. Sed uterque alterum λ additum a correctore habet.

Ibid. Tres Rom. Par. A. aliique fortasse omnes, *πέδον*. Gl. in Par. A. *σπήλαιον*, cujus auctorem non *πέδον* sed *σπέος* legisse suspicatur Musgravius. Hesychius: *Σπέος. σπήλαιον, ἄντρον*. Ipse Musgravius neque *πέδον* neque *σπέος* legendum censet, sed *πόρον*, quod in *πέδον* corruptum putat etiam apud Euripidem Herc. 80. Lycophronem quoque fretum Siculum *πορθμὸν Τυρσηνικὸν* v. 649. *πόρον Τυρσηνὸν* v. 1085. appellasse monet. Brunckius *ᾤκησε σπέος* tacite edidit, nec Musgravii argumentis respondere dignatus est. Matthiae vulgatam revocavit. Ego vero scripsi *ᾤκησεν πέτραν*. Ita Aeschylus Ag. 1241. *εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὴς δάκος | τύχοιμ' ἂν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ, | οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην;* Similiter de Charybdi noster Tro. 435. *οὗ δὴ στενὸν | δίαυλον ᾤκισταν πέτρας | δεινὴ Χάρυβδις.* Ad hanc scripturam spectat gl. *σπήλαιον*, quam ad *σπέος* respicere putavit Musgravius. *Πέτρα* enim apud tragicos frequentissime *ἄντρον* significat. Ulysses apud Sophoclem Phil. 15. *ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοιφ' ὑπηρετεῖν, | σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα | τοιάδ'*, etc. Cui respondet Neoptolemus v. 26. *Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. | δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν.* Plura exempla in eadem fabula praebet Sophocles, in Cyclope Euripides, apud quem legitur v. 18. *ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας, | ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, | ἐξέβαλεν ἡμᾶς τῇδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, | ἵν' οἱ μονῶπες παντίον παῖδες θεοῦ | Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι.* Item v. 662. *ἀλλ' οὔτε μὴ φύγητε τῇδ' ἔξω πέτρας | χαίροντες.*

1327. *τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.*] Reiskius *χρῆν*, *oportebat*, quod admisi.

Ibid. Noster Hel. 966. *καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται.* Simile est *καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται* supra v. 54.

1329. *Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.*] Schol. *Λύει δ' ἄλγος.*) *λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς.* Hanc interpretationem amplexus est Valckenarius ad Hipp. 441. De ea vide ad v. 555. 1081. Melior tamen mihi vide-
286 tur Porsoni sententia, qui *λύει* hic *minuit* vel *levat* significare

putat. Conjicit Valckenarius Σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος. Vulgatam praefert Brunckius, cui assentior.

Ibid. Rom. C. ἢν σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Rom. A. B. Par. B. ἢν σὺ μὴ γελᾷς, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ad eam respicit gl. in Rom. A. ἐὰν σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Ejusdem generis error est μὴ γελᾷν, cujus μὴ μέναν v. 737. Edidit Aldus apud Euripidem Bacch. 840. Πᾶν πρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί. Matthiae μὴ ἐγγελᾶν ex emendatione Piersoni et Reiskii. Aristophanes Pac. 59. κατάθου τὸ κόρημα. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Plut. 859. διὰ τὸν θεὸν τοῦτον τὸν ἐσόμενον τυφλὸν | πάλιν αὖθις, ἥνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι. Rectius μὴ 'κκόρει et μὴ 'λλίπωσιν. Illud habet Ravennas, hoc ex Dawesii conjectura admisit Brunckius.

1331. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.] Rom. C. ὤλεσθε. Rom. A. B. ὄλεσθε.

1332. Οὐ τοίνυν ἡ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.] Nescio an scribendum, Οὗτοι νυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Noster Alc. 721. Οὗτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε.

1333. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.] Rom. A. B. οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες. In utroque supra scriptum οι. Rom. C. Lasc. οἵ τε σοὶ νεόδμητοι. Par. A. οἵ τε νεοδμῆτες. Scribi etiam potuisse monet Brunckius, ἀλλ' ὕβρις ἡ σή, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι. Quam conjecturam elegantem sed minus necessariam appellat Porsonus. Vulgatam defendit Sophocles Oed. C. 1399. Οἵμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας. Idem Oed. T. 417. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς | ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. Plura congessi ad Heracl. 131. Quod ad νεοδμῆτες et νεόδμητοι attinet, utrumque rectum censet Porsonus, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutari. Confert ἀμβλώψ, ἀδμής, ἄζυξ, εὔκρας et similia, pro quibus dicuntur etiam ἀμβλωπός, ἄδμητος, ἄζυγος, εὔκρατος.

1334. Λέχους σφε κηξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. Par. A. D. σφέ γ' ηξίωσας, quod inconsiderate, ut mihi videtur, admisit Brunckius. Particulae γε in sententiam interrogativam admissae nullum novi exemplum, quod bene cum hoc conferri possit. Dixit quidem Sophocles El. 612. Πολὰς δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος, | ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, | καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; Sed nemo non videt, πρός γε τήνδε cum emphasi dici, fere ut nostrae fabulae v. 487. dicitur πρὰς γε σοῦ, quod nostra lingua significat *from such a wretch as you*. Recte etiam dixit Euripides Suppl. 543. τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν, | ὅθ' ἡ τεκοῦσα χὐπερορῥωσθοῦσ' ἐμοῦ | πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑπο-

σνῆναι πόνον; Iph. A. 513. *Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τὴν γε σὴν κτανεῖν*; Talia si exstarent sexcenta, non defenderent *Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν*[f]); Potius legerem *σφ'* 287 *ἐπηξίωσας*. Sophocles *ἐπαξιῶ* dixit El. 658. *ἐπαξιοῖ* Oed. C. 1497. *ἐπηξίωσα* Phil. 803. *ἐπαξιώσας* El. 1274. Adjectivum *ἐπαξιος* legitur apud Euripidem Tro. 383. Bacch. 715. legendum quoque Or. 614. Bacch. 246. ut jam monui p. 139. not. s. Sed fortasse recte se habet *κηξίωσας*, in sententia scilicet interrogativa. Ita Sophocles Ant. 726. *Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ | φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;*

f) Quae sequuntur, omnia fere corrupta sunt. I. Aeschylus Pers. 239. *Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερὸς γ' αὐτοῖς πρέπει;* Multi libri *διὰ χερὸς αὐτοῖς πρέπει*. Alii *διὰ χερῶν*. Scribendum *διὰ χεροῖν*. Noster Suppl. 590. *αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων*. II. Sophocles Oed. T. 815. *τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς ἐστιν ἀθλιώτερος;* Recte, ni fallor, edidi *τοῦδε τἀνδρός*. III. Oed. C. 977. *πῶς γ' ἂν τό γ' ἄχον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;* Prius *γε* librariis debetur, alterum a poëta est. IV. Ant. 502. *καίτοι πόθεν πλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον | κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ | τυθεῖσα;* V. Ibid. 726. *Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρὴ γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Γε*, si sanum, ad sequentia pertinet, ut sit *τῆσδέ γε χθονός*. *Χρὴ* dativum regit etiam apud Euripidem Ion. 1314. *τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν, | ἀλλ' ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν | θεῶν πονηρὰν χεῖρα. τοῖσι δ' ἐνδίκοις | ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἡδυπεῖτ', ἐχρῆν*. Secundum *ἐχρῆν* in *ἔδει* mutat Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed aeque rarum est *δεῖ σοι τύπτεσθαι* ac *χρή σοι τύπτεσθαι*. VI. Euripides Hec. 773. *ΑΓ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; ΕΚ. Τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσεν ξένος*. Nonnulli codd. *Τίνος ὑπ' ἄλλου;* Porsonus ex ingenio *Τίνος πρὸς ἄλλου*. Legi posset etiam *Οὔτινος ὑπ' ἄλλου* sine interrogatione. VII. Phoen. 620. *ΠΟ. Ὦ πασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας γ' ἀναπαλεῖς, ἄθυμος ὤν;* Porsonus: *γ'*, *quod addit Aldus post ἀναπαλεῖς*, *nesciunt MSS.* VIII. Andr. 884. *Ἔγνως. ἀτὰρ τίς ὧν γε πυθάνῃ τάδε;* Ita Musgravius et Matthiae, nisi quod Matthiae *πυθάνει* scripsit. Musgravii annotatio ita se habet: *τίς ὢν γε. Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald. δὴ τίς ὤν, unde Barnesius τίς ὢν σύ*. Fallitur. Barnesius enim *ἀτὰρ δὴ τίς σὺ* admisit ex conjectura Canteri. Quod ei tribuit Musgravius, *ἀτὰρ τίς ὢν σὺ*, ipse admittere debebat. IX. Ibid. 1215. *Ὦ καὶ παθὼν ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον, | τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολοιπὸν ἕξεις;* Lascaris aliique, *τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις*; X. Suppl. 1048. *Τίνων, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν | δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἡλθες εἰς τήνδε χθόνα;* Marklandus aliique *δόμων ὑπερβᾶσ'*. XI. Iph. A. 867. *Οἶσθα δῆτά γ', ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν;* Porsonus *Οἶσθα δῆτά μ'*. XII. Ibid. 894. *Κἄτα πῶς φέρων γε δίλτον, οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;* Porsonus *φίλων σὺ δίλτον*. XIII. Tro. 1050. *Τί δ' ἔστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάρος γ' ἔχει;* Recte cod. Flor. aliique *ἢ πάροιθ' ἔχει*. XIV. Bacch. 1176. *ΧΟ. Τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γε; ΑΓ. Ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας;* Matthiae, *Τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γ'; Ἐμὸν τὸ γέρας*. Malim *πρῶτον*. XV. Cycl. 576. *Τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε δωμᾶτας σέθεν | φίλους ἑταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ;* Reiskii conjecturam *μῶν τεθοίνατας* admisit Matthiae. XVI. Aristophanes Ach. 453. *Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχει πλέ-*

Ibid. 770. *Ἄμφω γὰρ αὐτὰ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;* Euripides 288
Or. 1331. *Ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;*

1336. *Ἥκιστά γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.*] Lasc. *σὺ δέ.* Deinde Rom. B. *ἐστίν.* Rom. C. Lasc. *ἔστιν.* Rom. A. *ἐστί.* Saepius fortasse, quam oportebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lector, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partim codicum auctoritate dirimendas esse.

1338. *Οἵδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.*] Rom. C. *οἴμοι.* Rom. A. B. *ὤμοι.* Vide ad v. 1277.

Ibid. Μιάστορες hic sunt *ἀλάστορες*, hoc est, *τιμωροὶ δαίμονες*, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam *τὴν Ἑλλάδος μιάστορα* appellat Euripides Or. 1384. Nostri, *the evil genius of Greece.* Idem El. 683. homicidas *μιάστορας* appellat. Quo sensu dixit et *ἀλάστορας.* Versum ex ejus Melanippa, *ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν*, attulit Erotianus p. 62.

1340. *Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.*] Tres Rom. Lasc. Mag. *σήν γ'.* Particulam tacite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. *ἀπόπτυσον.*

1342. *Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. ῥᾴθιοί γ' ἀπαλλαγαί.*] Rom. A.

σους χρέος. Admisi Bentleii conjecturam, *Τί δ', ὦ τάλας, σὲ τ. ἑ. π. χ.* XVII. Ibid. 1021. *ΔΙ. Τί δ' ἔπαθες; ΓΒ. Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.* | *ΔΙ. Πόθεν γ'; ΓΒ. Ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.* Particulam omittunt scripti codices, delevit Brunckius. XVIII. Eq. 162. *ΔΗ. Ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.* | *κἀς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν; ΑΛ. Ὁρῶ.* Facile reponi posset *σὺ* vel *δή.* XIX. Nub. 688. *Οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ* | *πῶς γ' ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;* Sic Invernizius. Recte edd. superiores *πῶς ἂν καλέσειας.* XX. Ibid. 937. *Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν;* Ita Brunckius pro *πρότερος ὑμῶν.* Rav. *Φέρε δή, πότερος λέξει πρότερος;* XXI. Ibid. 1508. *Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς;* Libri nonnulli *ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς.* Scribendum *ὑβριζέτην* jam monui ad v. 1041. XXII. Av. 57. *παῖ, παῖ. ΠΕΙ. Τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔκπαπαῖ παῖ καλεῖς;* | *οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ἑποποῖ καλεῖν.* Scripsit Aristophanes, ni fallor, *οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχρῆν ἑποποῖ καλεῖν.* XXIII. Ran. 137. *εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ* | *ἄβυσσον. ΔΙ. Εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι;* Hoc *γε* uno cod. consentiente expulit Brunckius. XXIV. Ibid. 527. *οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ ξανθία,* | *ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα;* Particulam metri causa additam omittunt nonnulli codices, probante Brunckio. XXV. Plut. 1102. *ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν* | *ἡμᾶς;* Hanc scripturam non defendunt exempla ad v. 83. allata. Tacet Brunckius. E septem codd. Oxoniensibus unus tantum eam exhibet. Duo *δὴ* pro *γε*, quatuor neutram particulam exhibent. Euripides Hec. 258. *ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενος,* | *εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὠρσαν φόνου;* Cycl. 84. *Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις;*

ῥᾴδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥᾴδιοι δ', quod admisit Musgravius.

1345. *Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ*,] Rom. A. ante corr. *ἐπεί σφας*. Rom. C. Lasc. *ἐπί σφας*. Rom. A. a corr. B. *ἐπεὶ σφᾶς*, quod admisi. Sic etiam Zimmermannus. *Ὀρθοτονεῖσθαι* pronomina *σφῶν*, *σφίσι*, *σφᾶς*, secus ac *σφε*, *σφιν*, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam *σφᾶς* dedit apud Sophoclem Oed. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. *σφᾶς* apud Sophoclem Oed. T. 1508. *σφὰς* apud Aeschylum Prom. 442. *σφας* apud Sophoclem Oed. C. 486. Ant. 128. Aj. 859. Idem *σφίσιν* apud Aeschylum Prom. 480. apud Sophoclem Oed. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schaeferus *σφιν*). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. *φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ*.] Rom. A. B. *ἀκραίας*. Rom. C. *ἀραίας*. Schol. *Φέρουσ' ἐς Ἥρας.) Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.* Idem ad v. 10. *ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἑορτὴν ἐκτιθείς.* Falsum est, quod dicit grammaticus, *Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι.* Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medeae verba. Livius XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum.

1347, 8. *ὡς μήτις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ*, | *τύμβους*
289 *ἀνασπῶν*.] Sic Rom. A. a corr. B. C. Sed Rom. A. ante corr. *αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι*, supra scripto ab eadem manu *γρ. καὶ καθυβρίσει.*

1348, 9. *γῇ δὲ τῇδε Σφύρου | σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν*,] Schol. Venet. et Leid. ad Il. *K*. 56. Etymologus M. p. 750, 43. *τέλος*, monente Valckenario ad Hipp. 25. Deinde Rom. A. a corr. B. C. Schol. Hom. *προσαψομεν*. Flor. *μυστηρίων* ex Hipp. 25. *σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων*. Etymologus *προσάξομεν*. Rom. A. ante corr. Par. A. B. D. *προσάψομεν*, quod admisit Musgravius. Media forma *προσάψομαι* ab hac significatione aliena est. Simili errore Aldus *πέμψομαι* dedit apud Euripidem Or. 111. *προσήκομαι* ibid. 769. *λήσομαι* Iph. A. 516. *ὑμνήσομαι* Tro. 361. *ὠθήσομαι* apud Aristophanem Eccl. 300.

1349. *τοιγὰρ οὖν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου*.] Rom. A. C.

τολοιπόν. Rom. B. τὸ λοιπόν. Deinde Rom. C. Lasc. δυσεβοῦς. Sed Rom. C. alterum σ subscriptum habet.

1551, 2. *αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, | Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.*] Athenaeus p. 585. D. *Θαΐς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστήν, ἐπεί τις αὐτὴν ἠρώτα; πῇ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.*

1554. *Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,*] Schol. *Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ.) ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πόλλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῆ πρύμνη τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν· Τέλος* etc. Verba *Νεόφρων—εἰποῦσαν* ex cod. emendate edidit Matthiae. Ed. Ven. *Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν.* Unde Barnesius, *Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν.* Neophronis versus ita exhibet ed. Ven. *Τέλος γὰρ αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις. | βροτὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας ἔρῃ. | τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτούς.* Eos ita emendare conatus est Barnesius: *Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω μόρου φέρεις, | βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρη. | τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις δέ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, | θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς.* Quartum versum, qui apud Barnesium non valde numerosus est, ita scribendum censet Heathius: *ἄλλους* (praestaret *κἄλλους*) *διδάξεις μυρίους ἐφημέρους.* Codicis Flor. scriptura, quam protulit Matthiae, talis esse videtur: *Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, | βρόχῳ τὸν ἀγχόνης πεσπάσας δέρην. | τοῖά σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτοῖς.* Legendum arbitror: *Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ | φθερεῖς ********** | βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. | τοῖα σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει, | διδάξεις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις, | θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς* e).

e) V. 1. addidi *αὐτόν*. Vide Brunckium ad Sophoclis Oed. C. 353. Deinde melius sententiae convenit *αἰσχίστῳ* quam *ἐχθίστῳ*. De hoc etiam consulendus Brunckius caeterique interpretes ad Sophoclis Aj. 1059. V. 2. pro *φέρεις* scripsi *φθερεῖς*. In altero Neophronis fragmento, quod ad v. 1024. attuli, *διαφέρουσα* pro *διαφθεροῦσα* simili errore habet Trincavellus. Hunc versum non integrum attulit grammaticus. Ad v. seq. commode allegat Matthiae Euripidem Hipp.

1355. *πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.*] Tres Rom. Lasc. *τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών.* Alter ordo melior mihi videtur. Similia habet Aeschylus Ag. 753. *ἐπέκρανεν | δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς | δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν | πομπᾷ Διὸς ξενίου | γυμφόκλαυτος Ἐριννύς.*

1356. *Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,*] Rom. C. *ἐρινύς.* Rom. A. *ἐρινύς.*

1358. *Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,*] Rom. C. *κλύει σου.* Rom. A. B. *κλύει σοῦ. Mallem κλύοι, ut sit optativus*, inquit Portus, cujus conjecturam probat Barnesius. Noster Or. 1605. *ΜΕ. Τίς δ' ἂν προσείποι σ'; ΟΡ. Ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.* Salva constructione abesse nequit *ἄν.*

Ibid. Noster Hec. 163. *ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, | στείχω; ποῖ δ' ἴσω; ποῦ τις θεῶν, | ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;*

1359. *τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;*] Rom. B. *ξειναπάτα.* Rom. A. C. *ξειναπάτου.* In A. supra scriptum *α* ab eadem manu. Admisso *ξειναπάτου*, in his anapaestis nullus restat Dorismus. De ea quaestione vide ad v. 96. *Ξεναπάτης* legitur etiam apud Euripidem Tro. 864. *ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με, | γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ', ὃς ἐξ ἐμῶν | δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο.* Photius: *Ξεναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοίᾳ· τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην;*

1360. *Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.*] Rom. A. ante corr. *μυσαρά.* Deinde tres Rom. *παιδολέτορ*, sed in A. supra scriptum *γρ. παιδολέτωρ.* Nescio an rectius.

1362. *Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.*] Particulam, quam exhibent tres Romani, auctoritate Par. A. expulit Brunckius. Revocavit eam Porsonus. Sic positum *γε* prorsus otiosum esse affirmat Brunckius. *Particulam retinuissem*, ait, *si positam hoc modo reperissem: στείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.* At neque otiosa est, neque male posita. Dixit Medea, *Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.* Cui satis erat respondere, *Στείχω.* Sed addit aliquid Jason, nempe *δισσῶν ἄμορος τέκνων.* Hujusmodi additamenta fere *γε* sibi sumunt, idque potius post primam vocem quam post secundam. Similiter noster Alc. 376. *ΑΔ. Ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.* | *ΑΔ. Δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.*

Ibid. Rom. C. *ἄμορος* altero *μ* subscripto, ut sit *ἄμμορος.*

782. *λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων.* Neque negligendus ejusdem tragoediae v. 802. *Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.* Cetera recte correxit Barnesius, praeter verba *διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους*, pro quibus reposui *δίδαξις ἄλλοις μυρίους ἐφημέρους. Δίδαξις* apud Euripidem Hec. 601. legitur, licet non eodem sensu quo apud Neophronem, apud quem *παράδειγμα* significat.

Rom. A. B. Par. A. ἄμοιρος. Si quis codex ἄμμοιρος praeberet, plures scripturae diversitates non desiderarem. Hinc legitur auctore Porsono apud Sophoclem Oed. T. 248. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίου. Ἄμμορος tum ab aliis usurpatur, tum ab Euripide Hec. 421. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Unde Hesychius: Τἄμμοροι. ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Apud Sophoclem vulgo legebatur ἄμοιρον, apud Euripidem ἄμοιροι addito δὴ propter metrum. Ἄμμοιρος fortasse Aeschylo restituendum Eum. 355. καλλεύκων δὲ πέπλων ἄμμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην. Hic etiam vulgo ἄμοιρος.

1363. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.] Huic scripturae litem primus movit Heathius, qui γῆρας ante vocalem positum metro repugnare monet. Delendum igitur censet καὶ, ut versus sit catalecticus, qui ultimam syllabam ἀδιάφορον habet. Brunckius audacter edidit, οὔπω θρήνει. γῆράς σε μένει. Vulgatum θρηνεῖς minus commodum sensum praebet, inquit, et clausula μένε καὶ γῆρας metro adversatur. Porsonus οὔπω θρηνεῖς revocavit, simul monens, οὔπω θρήνει soloecismum esse. Deinde Heathio respondet, male adhiberi catalecticum, ubi personae singulos versus alternis loquantur. Brunckii vero scripturam, γῆράς σε μένει, aeque vitiosam esse propter hiatum, ac vulgatam μένε καὶ γῆρας propter brevem syllabam. Edidit igitur μένε καὶ γήρασκ'. Subauditur talis sententia, inquit, καὶ τότε θρηνήσεις. Matthiae ut vulgo. Plura ad v. sequentem.

1364. ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.] Miror viros doctos, qui v. superiorem metri caussa sollicitarunt, facillimam hujus v. emendationem praetermisisse, Φεῦ τέκνα φίλτατα. Ita noster paullo ante v. 1360. Φεῦ φεῦ μυταρὰ καὶ παιδολέτορ. Sophocles etiam Ant. 1299. φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία. φεῦ τέκνον. Apud Aeschylum Prom. 98. αἳ αἳ pro ῥεῦ ῥεῦ omnes edd. ante Porsonum. Sed vulgatam defendere videtur simile violatae συναφείας exemplum apud Euripidem El. 1333. ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου. | ΗΛ. Ὦ χαῖρε πόλις, χαίρετε δ' ὑμεῖς | πολλὰ, πολιτίδες. De formula ὦ χαῖρε dixit Porsonus ad Or. 470. Quinquies etiam in una fabula συνάφειαν propter mutatam personam violavit Sophocles. Vide Oed. C. 139. 143. 170. 173. 1757. Idem Ant. 931. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν | κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Quod reposuit Brunckius, βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει, vulgatam, si sana est, corrumpit, si corrupta est, vitium non tollit. Multa hujus licentiae exempla collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 80, 1, 2. sed fere omnia falsa. Nostrum locum praetermisit.

revocavit Porsonus. Rom. A. supra scrip. φίλου.

Ibid. Dixit noster Phoen. 1665. Ὦ φ γε σὸν προσπτύξομαι. Quo exemplo usus, bellum indixit Brunckius, cujus verba su *dum fuisse me poenitet: corruptelam istam in debebam. Scripsit Poëta:* ὦ μοι· φίλια χρή ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Addit alteram c στόματα χρήζω, priorem tamen praefert. nus, genitivum στόματος a χρήζω pendere, tem esse, χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε πρ jus duo exempla attulit. Euripides Hipp λόγχας ἔραμαι | διαμοιρᾶσαι. Herodotus V συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1371. *Οὐκ ἔστι. μάτην λόγος ἔρριπται.*] γος. Rom. A. B. Par. A. μάτην δ' ἔπος. scriptum λόγος. Par. B. D. μάτην ἔπος, qu vius. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχ μανίας ἔπτοχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 232. φρων ἔρριψας ἔπος; Hec. 334. Ὦ θύγατερ πρὸς αἰθέρα | φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ fortasse legendum apud Aeschylum Prom. ταρβεῖς, τσιάδε ῥίπτων ἔπη; Vulgo τσιάδ' ἐπ

1372. *Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμ* ut vulgo ἀκούεις. Sed in A. supra scriptum Hipp. 1363. *Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς; | ὅδ' ὁ σέπτωρ*, etc. Hinc in Medeam manavit ὁρ

Ibid. Rom. C. ἀπελαυνόμεσθ'. Rom. A. Bentleius ad Phalarin p. 142. ἀπελαυνόμεθ

us. Sophocles Ant. 948. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, ῖ, | καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. Trach. 1279. λλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. | κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς. ripides Suppl. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, | μέ- καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. Tro. 1279. πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς | δούλας (malim δούλους). ἰὼ θεοί. καὶ τοὺς θεοὺς καλῶ. | καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀναπαλούμενον. his omnibus alterum καὶ omisit Aldus.

1377. μαρτυρόμενος θαίμονας] Rom. A. ante corr. C. μαρ- όμενος. Rom. A. a corr. B. μαρτυράμενος.

1377, 8, 9. ὥς μοι | τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις | ψαῦσαι 295
χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,] Rom. C. τέκνα κτείνασ'. Rom. B. Par. A. B. D. τέκν' ἀποκτείνασ', quod admisit Brunck.

1580, 1. οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον | πρὸς σοῦ φθιμένους δέσθαι.] Tres Rom. ὤφελον. Sed A. ante corr. ὄφελον. jusmodi varietates sunt ὄλοντο v. 1105. ὄλεσθε v. 1551. einde tres Rom. πρὸς σοῦ φθιμένους ut vulgo. Laso. πρὸς φθιμένους, quod eodem redit. Metro laboranti alii ter succurrunt. Bentleius ad Phalarin p. 142. ὄφελον, quod abat Heathius. Musgravius ex conjecturâ edidit ἐκ σοῦ, od retinuerunt Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiae lgatam revocavit. Harum conjecturarum melior est ὄφελον. iis enim sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librario- m errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi isse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum ntra Musgravii conjecturam a metro duci potest. Rarissi- apud Euripidem dipodiae anapaesticae forma dactylus ondeo vel anapaesto subjectus, ut ad μείζους ἦλυθον v. 1051. nui. Miror Brunckium, qui tragicos etiam in senariis aug- ntum metri caussa nonnunquam abjicere statuit, Musgravii ipturae lenissimam Bentleii conjecturam non praetulisse. mo enim ignorat, majorem in anapaesticis quam in senariis entiam concessam esse. In Brunckii editione legitur apud schylum Pers. 911. (918.) εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀν- ῶν | τῶν οἰχομένων | θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Quae ipturae si ceteroqui recte se habet, haud dubie reponendum ελε e Turnebiana. Quod reposuit Blomfieldius, ὤφελες, ω ῦ, sola ejus conjectura nititur. Alterum augmenti in hoc etro omissi exemplum praebet Aeschylus Ag. 1560. Οὔ σε οσήκει τὸ μέλημα λέγειν | τοῦτο. πρὸς ἡμῶν κἀπίπεσε, κἀθα- . | καὶ καταθάψομεν etc. Sed neque hunc locum sanum agno- unt omnes. Apud Euripidem legitur Iph. A. 46. σῇ γὰρ μ' όχῳ τότε Τυνδάρεως | πέμπειν φερνὴν, | συννυμφοκόμον τε δι- ων. Ubi πέμπει reponendum monuerunt viri docti. Me-

lius exemplum praebent ejus Cretenses Fragm. ii. 10. ἀγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν. Quae verba in legitimo systemate anapaestico leguntur. Si neque ὤφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit, quin aliquid excideri. Non indignum esset Euripide, οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσω ὁ τάλας | ὤφελον ὅσσοις | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est, quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est, quid re vera scripserit conjicere.

1582. *Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.*] Rom. A. ante corr. *Ζεῦ.* Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. *Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων.* Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides.

1583. *πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.*] Hic versus cum
294 duobus sequentibus leguntur apud Stobaeum Tit. CXII. p. 581=465. Trincavellus et Gesnerus *πόλλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.*

1585. *τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.*] Aldus *εὗρεν* etiam Alc. 1165. Andr. 1288. Bacch. 1389. Sed *εὗρε* Hel. 1707. Nostro loco tres Rom. Lasc. Par. A. Stobaeus, *εὗρε*, quod admisit Brunckius.

1586. *τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.*] Rom. C. *τόδε πρᾶγμα.* Rom. A. B. *τόδε τὸ πρᾶγμα.*

Ibid. Par. B. D. in fine addunt: *πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καὶ τινα τῶν Διδύμου.*

COLLATIO NUMERORUM

PRAECIPUARUM EDITIONUM.

MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
10	10	10	10	418	425	418	420	410
20	20	20	20	432	437	431	430	420
30	30	30	30	445	448	443	440	430
40	40	40	40	452	457	453	449	440
51	50	51	50	462	467	463	459	450
61	60	61	60	473	478	473	470	460
71	70	71	70	483	488	485	480	470
81	80	81	80	493	498	493	490	480
91	90	91	90	503	508	503	500	490
101	100	101	100	513	518	513	510	500
112	111	112	110	523	528	525	520	510
122	121	122	120	533	538	533	530	520
132	131	132	130	543	548	545	540	530
145	142	143	140	555	558	553	550	540
153	152	153	150	563	568	563	560	550
165	164	165	160	573	578	573	570	560
175	174	175	170	583	588	583	580	570
187	186	187	180	593	598	593	590	580
197	196	197	190	603	608	603	600	590
207	206	207	200	613	618	613	610	600
219	217	218	210	623	628	623	620	610
229	227	228	220	635	640	634	632	620
239	237	238	230	647	652	645	644	630
249	247	248	240	657	662	655	652	640
259	257	258	250	667	672	665	662	650
269	267	268	260	677	682	675	672	660
279	277	278	270	687	692	685	682	670
289	287	288	280	697	702	695	692	680
300	297	299	290	707	712	705	702	690
310	307	310	300	717	722	715	712	700
320	317	320	310	727	732	725	722	710
330	327	330	320	737	742	735	732	720
340	337	340	330	747	752	745	742	730
350	347	350	340	757	762	755	752	740
360	357	360	350	767	772	765	762	750
370	367	370	360	777	782	775	772	760
380	377	380	370	788	795	784	783	770
391	387	390	380	798	803	794	793	780
401	397	400	390	808	813	804	803	790
411	407	410	400	818	823	814	813	800

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
831	836	827	825	810	1141	1150	1138	1131	1110
846	851	842	835	820	1151	1160	1148	1141	1120
859	864	855	848	830	1161	1170	1158	1151	1130
870	875	866	859	840	1171	1180	1168	1161	1140
880	885	876	869	850	1181	1190	1178	1171	1150
890	895	886	879	860	1191	1200	1188	1181	1160
900	905	896	889	870	1201	1210	1198	1191	1170
910	915	906	899	880	1211	1220	1208	1201	1180
920	925	916	909	890	1221	1230	1218	1211	1190
930	935	926	919	900	1231	1240	1228	1221	1200
940	945	936	929	910	1243	1252	1238	1233	1210
950	955	946	939	920	1253	1263	1249	1243	1220
960	965	956	949	930	1265	1274	1260	1253	1230
970	975	966	959	940	1273	1284	1270	1263	1240
980	985	976	969	950	1283	1294	1280	1275	1250
991	996	987	980	960	1293	1304	1290	1285	1260
1002	1007	998	989	970	1303	1314	1300	1295	1270
1012	1019	1008	1001	980	1315	1324	1310	1303	1280
1022	1029	1018	1011	990	1325	1334	1320	1315	1290
1032	1039	1028	1021	1000	1333	1344	1330	1325	1300
1042	1049	1038	1031	1010	1343	1354	1340	1335	1310
1052	1059	1048	1041	1020	1353	1364	1350	1343	1320
1062	1070	1058	1051	1030	1363	1374	1360	1353	1330
1072	1080	1068	1061	1040	1375	1384	1370	1363	1340
1082	1090	1078	1071	1050	1383	1394	1380	1373	1350
1092	1100	1088	1081	1060	1393	1404	1390	1383	1360
1102	1110	1098	1091	1070	1403	1414	1400	1393	1370
1111	1120	1108	1101	1080	1413	1424	1410	1403	1380
1121	1130	1118	1111	1090	1419	1430	1416	1409	1386
1131	1140	1128	1121	1100					

GODOFREDI HERMANNI

ADNOTATIONES

AD MEDEAM AB ELMSLEIO EDITAM.

PARS I.

(Diar. classic. fasc. XXXVIII.)

P. Elmsleius, vir ingenii doctrinaeque laude florentissimus, quum iam a. 1815 adnotationes in Medeam edidisset, nunc etiam textum exhibuit, adiuncto commentario, qui praeter illas adnotationes hic illic auctas mutatasque etiam alias novas contineret. Propositum erat ei, ut, quum duplex editoris officium sit, alterum emendandi scriptoris, alterum interpretandi, interpretationem potissimum, quam Porsonus fere totam neglexisset, adnotationibus suis consectaretur: in qua re quum Valckenarii Markiandique exemplum sibi imitandum sumpsisset, concessum sibi existimavit, quod et illi et alii fecissent, ut occasione data vel locos alios, quam de quibus ageretur, corrigeret atque explanaret, vel quidquid non nimis ab instituto alienum videretur, adiiceret. Praesidia ad emendationem poëtae habuit nonnulla, quibus aut caruit, aut non usus est Porsonus, codices quinque Vaticanos, totidem Parisinos, aliosque libros, quorum accurata descriptio 268
subiecta est praefationi. Adnotatione fere omni iam typis descripta, scholia ad eum perlata sunt, quae A. Matthiae edidit: ex quibus quum intellexisset, partem telae sibi retexendam esse, aliis negotiis praepeditus, id se alio fortassis tempore facturum ait. De hac igitur editione sententiam nostram dicere sic decrevimus, ut quum universe, quid nobis de P. Elmsleii opera videretur, exponeremus, tum iudicium nostrum exemplis, quantum quidem in hac, quae nobis concessa esset, spatii brevitate fieri posset, confirmaremus.

Ac laudamus diligentiam, qua Editor diversitatem scripturae etiam in minutissimis rebus indicavit; qui ut molestissimus labor sit ei, qui eum in se recepit, at utilissimus saepe est utentibus eo. Laudamus etiam curam in explicatione verborum et rerum

grammaticarum adhibitam, gratique accipimus emendationes aliorum quam Medeae locorum copiosissimas. Non diffitemur tamen, universam hanc rationem adnotationum, licet illustrissimorum virorum exemplis monstratam, non ex omni parte nobis probari, ut quibus interpres ea tantum videatur afferre debere, quae ad id ipsum, ut intelligatur scriptor, aliquid conferant. Ea sunt autem, primo verborum significationes et constructionum rationes, deinde mens et sententia scriptoris, ad quam, in poeta potissimum, etiam illud pertinet, ut quae apte, venuste, graviter dicta sint, vel etiam quae incommode, ostendantur; tum historiarum omnisque rei antiquariae explanatio; denique iudicium de toto opere, eiusque compositione, ac virtutibus vitiisve. Non requirimus, ut quis haec simul omnia complectatur: immo bene scimus, alias alio fine institui scriptorum editiones: sed quemcumque quis sibi finem proposuerit, ad eum quae non pertinent, omittenda potius, etiam si utilissima sint, censemus. Nihil enim nisi morantur lectorem, quem consentaneum est intelligendi scriptoris caussa commentarios legere. Nunc si de rebus alienis in commentariis scriptum est, non tam hi scriptoris caussa facti esse, quam scriptor, ut commentarius scribi potuerit, editus videtur. Quamobrem nostra quidem sententia huiusmodi res alienae aut iis locis, in quibus apte afferuntur, reservandae, aut peculiari aliquo variarum observationum libello comprehendendae sunt. Locis enim non suis positae onerant commentarios, et pro elegantia, qua aliter placituri essent, molestos eos ad legendum reddunt. Vellemus Elmsleius hac in re Porsonum imitatus esset,
269 qui quum plurima dare posset, tamen ea tantum, quae ad rem pertinerent, afferenda iudicavit: unde quis est, qui eius adnotationes non maxima cum voluptate legat? Numeramus autem in his, quae nobis aliena videntur, etiam aliquot obiter allatas emendationes, quae partim quod brevissime indicatae sunt, lectori rationes requirenti molestiam creant, partim ex tempore fusae videntur, ut p. 86. ubi Aeschyli locum in Choephoris parum pensitata coniectura tentatum videmus. Praeter illa vero, quae aliena sunt et nihil ad rem faciunt, haud pauca sunt in Elmsleii commentario, quae propterea mallemus omissa esse, quia pervulgata sunt, et nemini ignota: qualia multis exemplis communiri quid opus est?

Contra sunt etiam, quae omissa aegre feramus. Nam quum totus fere commentarius in rebus grammaticis versetur, quas quidem opinamur propterea afferri, ut mens scriptoris intelligatur, id ipsum Editor doctissimus aliquanto, quam debebat, minus curasse nobis videtur. Neque enim dubitamus, si id potius egisset, ut sententiam scriptoris in quoque loco diligenter explanaret, nonnulla eum additurum fuisse, quae non dixit, aut aliter quam

dixit, propositurum. Haec autem sententiarum in quoque loco diligens consideratio, quam saepius ab eo neglectam videmus, monet, ut de eo dicamus, in quo omnium maxime a viro praestantissimo dissentimus. Quamquam enim maximopere laudandam putamus sagacitatem illam ac diligentiam, qua ad res grammaticas, quae alicui dubitationi possint obnoxiae esse, attendere solet: tamen rationem illam, qua in inveniendis et constituendis regulis grammaticis uti consuevit, nullo pacto probamus, immo, ut libere profiteamur, tanto censemus damnosiorem et perniciosiorem esse, quod iam esse quosdam videmus, qui quod non ita pridem in Porsono faciebant, ut, quidquid is dixisset, ipsa veritate verius haberent, id nunc idem in Elmsleio facere incipiant. Leges habere Graecam linguam quis negabit? At non minus certum est, nullam esse linguam, quae liberior sit et maiorem in formandis vel ipsis verbis vel eorum constructionibus varietatem admittat. Quo maior iis, qui hanc tam infinitam copiam explicare student, cautio adhibenda est, ne regulas confingant, quas vix appareat non satis certo fundamento niti. Sed, ut ingenue fateamur, videtur nobis vir doctissimus prorsus vestigia sequi Atticistarum, quos constat exiguo numero exemplorum adductos regulas condidisse, quas postea diligentior pervestigatio aut plane falsas, aut 270
certis tantum conditionibus veras esse intellexit: ut dubitemus, an non satis exploratum habeat, quid sit illud, quod regulam dicimus: quae non est fortuita aliquot exemplorum consensio, sed necessaria parilitas. Atqui necessarium nihil est, nisi quod habet certam rationem, quare sic sit, ut est, neque aliter. Haec ratio in rebus grammaticis pro diversa earum natura diversa est. Est autem triplex: prima, quae solo usu continetur: eaque in his tantum rebus locum habet, in quibus, cur quid ita sit, nulla omnino praeter experientiam caussa inveniri potest, ut cur *νάι* non significet *οὔ*; secunda, quum quale quid sit, ex eo cognoscendum est, quod alia linguae lex, unde illud pendet, verum aut falsum esse docet: cuiusmodi est *ἀμπλακεῖν* et *ἀμπλάκημα* dixisse Graecos, ubi prima syllaba longa est. Nam quod Elmsleio p. 100. una cum aliis placet, etiam producta prima syllaba *ἀπλακεῖν* et *ἀπλάκημα* dictum esse, id nulla auctoritas vincet, ne barbarum, et non minus barbarum esse contendamus, quam si quis nobis *ἀβλὸν* et *ἀβροσίαν* vellet obtrudere. Tertia denique ratio, quae in significationibus maxime vocabulorum et varia constructionum potestate cernitur, ea est, quae fontem habet iustum quum ipsorum vocabulorum interpretationem, tum accuratam locorum, in quibus inveniuntur, contemplationem, unde apparere necesse est, cur quid aut nequeat dici, aut posse dici censendum sit. Hoc enim nisi quis doceat, ne centena quidem exempla unum, quod illis repugnet, convellere poterunt. Ad haec igitur quum Elms-

lejus non satis attendisse videatur, non est mirum, multas ab eo regulas afferri, quas certo scimus ipsum aliquando improbaturum esse.

Sed convertamus nos ad singula, ut, quae diximus, exemplis comprobemus. Afferemus autem talia potissimum, in quibus dissentimus ab Editore clarissimo, non quo reprehendere velimus virum, quem maxime facimus, sed quia censuram, quae nihil aliud quam liber ipse, cuius ea censura est, contineat, inutilem esse existimamus. Sed ne hinc illinc decerpendo cupide quaesivisse dissentiendi materiam videamur, consistemus in adnotationibus ad argumentum fabulae eiusque prologum.

Incipit liber doctis observationibus ad argumentum Medeae a scholiastis scriptum. In his illud mirati sumus, quod vir doctissimus p. 67. ubi, quod in scholiis ad v. 20. de Medea scriptum est, affert, ὅτι δὲ ἐβασίλευσε Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ
271 Σιμωνίδης, λέγων οὕτως· οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος Θράνου Δεχαίου τ' ἄνασσε, non modo non adnotavit, quae Eumelus narraverat, ex eo scriptore relata esse a Pausania II. 3, 8. quin partem ipsorum Eumeli de hac re versuum exstare apud schol. Pind. Ol. XIII. 75. Tzetzen ad Lycophr. 174. qui eos etiam ad v. 1024. respicit, et in Catal. Bibl. Matrit. p. 263. tractatosque esse ab Ruhnkenio Ep. crit. II. p. 221. s. sed etiam quod Simonidis verba sic scribenda esse coniecit, Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' ἐς Μαγνησίαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Δεχαίου τ' ἄνασσε. Ingeniosam esse hanc coniecturam quis neget? Sed quis non etiam fatcatur audaciorem esse, quam ut ita scripsisse Simonidem credibile sit? Nos quidem etsi scimus quam periculosum sit, tam brevia fragmenta, si gravius corrupta sint, emendare, tamen ita potius scripsisse Simonidem coniicimus: ὁ δὲ χαρεὶς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν, ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συννάστιος, Θράνου Δεχαίου τ' ἄνασσε. Thrani nomen ignotum geographis.

Quae mox p. 68. dicit Elmsleius, scribendum esse in argumento Medeae, τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, in hoc, ut in omnibus iis, quae accurate de hac re disseruit, neminem fore putamus, qui ab eo dissentiat.

P. 69. Observat ad verba scholiastae παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα, Scaligerum scribere παρ' οὐδενὶ, ut in argumento Orestis legitur. Dein, "nostro loco," inquit, "exspectasses, παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μυθοποιΐα:" similiaque affert ex argumento Baccharum et Philoctetae. Non inutile fuisset admonere, illud παρ' οὐδετέρῳ de Aeschylo et Sophocle intelligendum esse. Nam qui ista argumenta scripsit, Thomas M. sive alius supparis aevi grammaticus, eos tantum, qui adhuc superstites sunt, tres tragicos norat. De horum duobus ergo illud παρ' οὐδετέρῳ intelli-

gendum: ac vereor ne idem etiam in Orestis argumento reponendum sit.

Quae sequitur pagina, ea quum alia recte exposuit vir doctissimus, tum illud, has quattuor Euripidis fabulas, Medeam, Hippolytum, Alcestidem, Heraclidas, caeteris antiquiores videri, quod numeros haberent severiores et puriores, quam reliquae, quarum aliae alias negligentia superent, ut Orestes Hecubam. In subiecta adnotatione, "melius," inquit, "de ea re iudicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset." Nobis quidem minime dubia videtur haec ratio tempora tragoediarum ex scribendi incuria constituendi. 272
Nam nos, qui hoc primi observavimus, quum ante hos XII. annos, caussam tantae tragoediarum dissimilitudinis cognoscere cupientes, omnes, quae hodie exstant, Graecorum tragoedias intra paucos dies in id unum intenti perlegeremus, ad singulas, quae melior, quae peior videretur, adnotavimus: quae iudicia quum deinde conferremus cum historicis, quae quidem in promptu essent, argumentis, nullam vidimus negligenter scriptam fabulam priorem esse Olympiade LXXXIX. nullam autem accurate scriptam ea Olympiade posteriorem, sed quo quaeque recentior esset illo tempore, eo plura et maiora continere incuriae documenta. Vnde iure nobis videmur collegisse, etiam de illarum tragoediarum temporibus iudicari posse, quae quando editae essent aliunde non constaret. Neque ad hunc usque diem quidquam se nobis obtulit, quo non confirmari eam opinionem animadverterimus. Et illas quidem quattuor, quas Elmsleius nominavit fabulas, in nostris quoque Adversariis ut antiquae et purae notatae sunt. Nec minus de Hecuba et Oreste cum eo consentimus. Meminerint vero lectores, caute in hoc genere procedendum esse in iis fabulis, quae caeteroquin purae, hic illic tantum negligenter scriptae videntur, ut Alcestis, quam putamus bis editam esse, et iterum quidem eo tempore, quo iam irrepserat ista incuria.

Ingeniose deinde disputat Elmsleius de eo, quod in argumentis adnotari solet, *οὐ σώζεται*, deque numero fabularum Euripidis. Sed redeunt haec ad conjecturas, in quibus multa non possunt non incerta manere. Vnum notabimus, in quo, licet non omnino sua culpa, erravit vir doctissimus. Nam quod in vita Aeschyli scriptum est, fecisse Aeschylum *δράματα σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε*, sic putat intelligendum, non amplius quinque servatas fuisse satyricas fabulas. At de tam exiguo numero non ita dubitanter loquutus esset scriptor iste. Vexavit et fefellit hic locus etiam Boeckhium in libro, quem scripsit de tragicis Graecis, p. 27. Longe aliud quid, sed illud aperte verum duo codices, quos ipsi inspeximus, praebent: *καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφίβολα πέντε*.

Ad titulum Medeae docte disseruit Elmsleius de versibus quibusdam, qui ex Medea Euripidis citantur, quum tamen non extent in ea fabula; affertque quum alia utilia, tum illud; et veteribus saepe accidisse, et recentioribus, ut alios ac volebant
273 auctores librosve nominarent. Et ita lusit casus, ut ipsi id in ea adnotatione accideret, p. 74. Aristophanem pro Euripide dicenti.

Veniamus vero ad ipsum Euripidis textum. Et statim ad v. 2. ubi Ξυμπληγάδας cum Brunckio edidit, de illo ξὺν ubicumque metrum ferat reponendo pauca affert, adiecta longa enumeratione locorum Medeae, in quibus Aldus et Lascaris vel ξὺν vel σὺν exhibuerint. Vellemus nos quidem magnopere, desinerent critici talia contra libros mutare. Tragicos sibi in hac re non constitisse, nec regulam aliquam, sed quod in quoque loco auribus magis blandiretur, vel usitatius esset, sequutos esse, ut metrum, ita rei ipsius natura docet. Similia in Virgilio adnotavit A. Gellius. Omnino autem cogitare debemus, multo facilius huiusmodi constantiam in Thucydidem, quam in tragicos cadere, siquidem hic uno utitur dicendi genere, quod illo tempore in usu erat, tragici autem dictionem usurpant ex patrii sermonis certo temperamento atque epicorum et lyricorum usu compositam, in qua multa sunt, quae eo ipso, quod non sunt Attica, poetica habentur. Quis hodie a poetis exigat, ut huiusmodi in rebus sibi constent? Et tamen antiquos illos, ut morosi ludimagistri pueros, castigamus, quod quae nos scilicet eos observasse volumus non observarint. Simile praeceptum est de praepositione ἐς et εἰς, de qua dixit Elmsleius ad v. 55. quo in genere utilius fuerat, quaerere, quibus in formulis altera forma magis usitata fuisset, quam constantiam poetae obtrudere nimis profecto dubiam. Vellemus vir doctissimus in his tam recto et prudenti iudicio usus esset, ut ad v. 88. ubi egregie de usu formarum communium et poeticarum disseruit.

Ad v. 4. 5. haec scripta legimus: "*Mallem μήτ' ἐρετμῶσαι*, inquit Brunckius. Male. *Μήτε* post *μὴ* vel *μηδὲ* soloecum est. Negant hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Ai. 423. (428.) Reisigius in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiae Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. *καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτε ἐπιεικείᾳ.* Ubi *μήτε οἴκτῳ* habent omnes fere codices scripti, et primae quattuor editiones. Sed huiusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1323." In Thucydidis loco *μήτε* scribendum esse, non est dubium. In censuris Edinburgensibus, quarum auctoritatem Elmsleius ad Aiacis locum affert, quid aut a quo scriptum sit, nescimus: sed idem est, proferre falsam re-
274 gulam, et prolatam sequi. Putamus autem luculentissime in hoc

exemplo ostendi posse, quid sit illud, quod supra in P. Elmsleii regulis grammaticis reprehendimus. Soloecum est, inquit, οὔτε post οὐ, μήτε post μή. Nihil continet haec regula, quod non pridem notum fuerit omnibus, qui Graeca bene didicerant. Satis habeo Im. Bekkerum commemorare, qui multa huius generis vitia in Theognide sustulit. Nec profecto Elmsleium quisquam vituperabit, si idem fecit. At quod id propter regulam facit, quae falsa est, id vero non possumus non improbare. Dupliciter autem falsa est ista regula. Nam primo, si post οὐ et μὴ non potest οὔτε et μήτε dici, potest autem οὐδὲ et μηδὲ, luce clarius est causam huius rei non esse in praegresso isto οὐ vel μὴ, sed in diversa significatione particularum οὔτε et οὐδὲ, μήτε et μηδέ. Deinde etiam si non praecessit οὐ vel μὴ, non οὔτε et μήτε, sed οὐδὲ et μηδὲ dicitur: ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν· θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει. Vt mirandum sit, a F. A. Wolfio in Odyss. β. 82. servatam esse vulgatam scripturam, quae aperte falsa est: ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν: compara Iliad. δ. 22. 429. θ. 459. Itaque nullo modo propter praegressum οὐ vel μὴ, sed propter suam ipsarum naturam particulae οὔτε et μήτε certis in locis poni nequeunt. Hoc ergo ostendendum erat, quae esset illa harum particularum natura, quae eas non ubique poni pateretur; non autem ratio afferenda, quae neque esset ulla, nec posset esse. Falsa vero regulae ratio hoc duplex damnum affert, quod neque intelligi potest regula, et transfertur ad ea, ad quae adhiberi non potest. Quod si οὐ et μὴ non sunt in caussa, quare οὔτε et μήτε sequi nequeat, quomodo vincet vir doctissimus, nusquam eas particulas iungi posse? Sed ne hanc quaestionem ita in suspenso relinquamus, age, ipsi paucis hunc locum grammatices explicemus.

Apertum est autem, rem omnem a vi particularum τὲ et δὲ repetendam esse. Καὶ particula est coniunctiva; τὲ adiunctiva; δὲ disiunctiva. Ἐγὼ καὶ σὺ πορευόμεθα est, *ego et tu imus*: quo indicatur coniunctos ire duos, et instar unius habendos esse, i. e. unum par. Ita dicitur *Castor et Pollux*, i. e. Dioscuri. Ἐγὼ σύ τε πορευόμεθα est *ego tuque imus*; quod qui dicit, se ire significat, altero comitante quidem, sed ita, ut, etiam si non comitaretur, ipse nihilominus iturus esset. Sic dicitur *Senatus Populusque Romanus*: non enim coniuncti in unam communitatem intelliguntur, sed senatum censuisse, idque populum deinde ap- 275
probavisse. Nemo vero dicet ἐγὼ σὺ δὲ πορευόμεθα, quia disiunctiva particula repugnat, ubi quid a coniunctis fieri dicendum est. Contra recte dictum est, ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ γύναι: nam quum commune sit hoc, quod multum est, disiungitur id in diversas sibique oppositas partes, miseriam et scientiam

Apparet autem inepte dicturum, qui si miseriam et sapientiam coniunctas dicere vellet, ita diceret, *πολλὰ τάλαινα, πολλά τε σοφή*: non enim sapientiam adiungeret miseriae, sed copiae notionem eidem notioni adnecteret, quod absurdum est. Quare semper in huiusmodi repetitione eiusdem notionis, aliud, quo in diversas partes disiungatur, additum habentis, *δὲ* usurpari videmus, quum quidem illa notio pro communi partium nota est. Aliter minime. Sic quod apud Homerum est, *πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον*, si communem voles notionem esse multitudinis, dicendum erit, *πολλὰ ἄναντα, πολλὰ δὲ κάταντα, πολλὰ δὲ πάραντα, πολλὰ δὲ δόχμια*; sin minus, necessario dices, *πολλὰ ἄναντα, κάταντά τε πολλὰ, πάραντά τε πολλὰ, δόχμιά τε πολλά*. Redeamus nunc ad *οὔτε* et *μήτε*. Atque apparebit iam, opinor, non eas particulas omnino, sed certa tantum conditione non posse post *οὐ* et *μὴ* poni. Etenim ubi coniuncta in unum cogitari volumus, quorum communis sit negatio, diversa autem ea, quae negantur, ibi necessario *οὐδὲ* et *μηδὲ* dicendum est. Absurdum foret enim, negationem cum negatione, i. e. idem secum ipso in unum coniungi. Dividi vero in partes, quod unum est, recte potest: cui rei inservit disiunctiva particula *δέ*. Fac enim vel maxime natura sua coniuncta esse, quae sic enunciantur, e. c. hoc Theognidis v. 425. *πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον, μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου*· aut illud eiusdem v. 1214. *ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη, οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι*· tamen ineptum quid et absurdum habebis ubi *μήτε* et *οὔτε* posueris, idque tanto magis, quo illa sunt magis similia. Hoc enim dices: *optimum est, natum non esse, praetereaque lucem non videre: non adest servitus, praetereaque non vendunt nos.* Clare intelligetur discrimen, ubi copulam ab negatione removeris. Recte enim iam dices, *μὴ φῦναι, μὴ ἐσιδεῖν τε αὐγὰς ἠλίου· οὐκ ἔπι δουλοσύνη, οὐ περνᾶσί τε ἡμᾶς*. Vt hic ineptum foret *δὲ*, quia haec adiuncta sibi, non disiuncta sunt, ita ineptum est *οὔτε* et *μήτε*, quia adiungit idem eidem. Nam illud est, *aio non servire et non vendi*; hoc autem, *nego servitutem et nego venditionem*,
276 quod est discreta seorsim negantis, non coniuncta negantis simul. Similis ratio est, ubi nulla negatio praecessit. Nam quum negativa sententia natura sua opposita sit sententiae affirmativae, non potest coniungi cum ea, sed disiungenda est. Remove particulam *τε* a negatione, quo facto habebis duas affirmativas sententias, et recte ea utere: ut in illis Homericis, quae supra attulimus: *ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐκ ἔβαλόν τέ μιν· θάρσει, μὴ τάρβει τε.* Vtrumque recte dices etiam sic, *καὶ οὐκ ἔβαλόν μιν· καὶ μὴ τάρβει.* Tantumdem est enim atque *ἥμαρτόν τε, εὔθυμος ἴσθι*. Sed pone *δὲ* in sententia affirmativa, et senties repugnare: *ἔγχος ἠΐχθη ἐτώσιον, ἥμαρτον δέ· θάρσει, μὴ*

τάρβει δέ. Eadem vero ratione, qua negativa sententia affirmativae opposita δὲ requirit, etiam affirmativa, si negativae opponitur, hanc sibi particulam vindicat: οὐκ ἔτυχον, ἥμαρτον δέ· μὴ τάρβει, θάρσει δέ.

Hactenus quae attulimus, iis hoc nos putamus effecisse, ut regulam istam non ita exprimi debuisse appareat, οὔτε et μήτε non post οὐ et μὴ poni. Iam vero ostendamus, etiam eo falsam esse eam regulam, quod negat fieri, quae est ubi recte fiant. Nolo talia commemorare, quale hoc Theognidis est v. 535. οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν, ἀλλ' αἰεὶ σκολίη, καὐχένα λοξὸν ἔχει· οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, οὐδ' ὑάκινθος, οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον: quamquam haec quoque regulae isti repugnant. Sed utar aliis. Est autem haec duplex ratio. Ac primo recte ponitur οὔτε et μήτε post οὐ et μὴ, ubi οὐ et μὴ pro οὔτε et μήτε dictum est. In huiusmodi enim locis non additur negatio negationi, sed una negatio distinguitur in partes. Οὔτε ἀνὴρ, οὔτε γυνὴ nemo negabit recte dici. Οὐκ ἀνὴρ, οὔτε γυνὴ, si haec coniuncta cogitari volumus, perperam dici ex iis, quae supra disputavimus, sequitur. At idem ubi sic dicitur, ut οὐ pro οὔτε sit, quod quum fit, aliter pronunciari haec verba debent, quam quum dicitur οὐκ ἀνὴρ, οὐδὲ γυνὴ, recte iunguntur istae particulae. Quis nescit illud: ἐπεὶ οὐ ἔσθεν ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα? Illa, οὐδὲ φυὴν, ad οὐ δέμας, adiecta sunt cum oppositione quadam: haec vero, οὐ δέμας, οὔτε φρένας, οὔτε ἔργα, distinguuntur ut partes, quarum communis est negatio. Aeschylus Pers. 586. τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν οὐκ ἔτι περσονομοῦνται. οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσιν δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις, οὔτ' ἐς γᾶν προπιτνοῦντες ἄρξονται· Heathius (iam hic enim regulam istam norat) scribi volebat οὐδ' ἐς γᾶν, quod in nullo libro est. Homerus Od. δ. 566. οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χειμὼν πολὺς, οὔτε πότ' ὄμβρος: quod Iosephus de B. I. II. 8. p. 165. 277 apte citatus a Windeto, cuius notitiam debemus doctissimo Barkero in Recreationibus Classicis p. 348. ex illo ipso Homeri loco ita expressit: χῶρον οὔτε ὄμβροις, οὔτε νιφετοῖς, οὔτε καύμασι βαρυνόμενον. Odyss. ε. 136. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Ac ponitur etiam οὔτε et μήτε omisso οὐ vel μὴ, quod quidem pro οὔτε et μήτε sit. Aeschylus Choeph. 292. δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά. Isaeus de Philoctemonis hered. p. 132. ed. Reisk. παραδοῦναι οὔτε λαβεῖν ἠθέλησαν. Et p. 147. ἐκεῖ μὲν γάρ ἐστι, νόθῳ μήτε νόθῃ εἶναι ἀγχίστειαν μήθ' ἱερῶν μήθ' ὁσίων. Sic scribendum videtur pro μηδὲ νόθῃ. Admodum libere enim particulas huiusmodi tractat lingua Graecorum. In his quidem particulis rariora sunt haec, alterum οὔτε plane omissum apud Aeschylum Eumen. 502. vel ὡς δ' αὕτως pro eo positum apud

Theognidem v. 1159. 1270. At δὲ quidem saepius infertur, ut Iliad. η. 33: Intelliget iam, ut opinor, vir doctissimus, cur in Aiacis loco, quem in adnotatione sua attigit, servandum esse οὔτε contenderimus. Non minus μήτε servandum videtur in Sophoclis Oed. Col. 495. λείπομαι γὰρ ἐν τῷ μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν. Vbi si μὴ pro μήτε dictum accipimus, recte se habet, quod sequitur, μήτε. Apertum est autem, tum esse coniunctim pronunciandum μὴ δύνασθαι μήθ' ὁρᾶν; sin μηδὲ scribimus, divisim, μὴ δύνασθαι, μηδ' ὁρᾶν. Huiusmodi autem multi loci sunt. Hesiodus O. et D. 188. οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου, οὔτ' ἀγαθοῦ. Potuit sic, potuit vero etiam, ut apud Stobaeum legitur, οὐδὲ δικαίου, οὐδ' ἀγαθοῦ, si divisim ut diversa, non ut copulata et partes unius proferri voluit. Theognis v. 1. οὔποτε σεῖο λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος. Potuit οὔτε scribere, si vel οὔποτε pro οὔτε ποτὲ dixit, vel οὔτε ante ἀρχόμενος intelligi voluit. Pariterque v. 125. οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὔτε γυναικός: ubi Bekkerus οὐδὲ dedit, ut est apud Aristotelem Eth. Eudem. VII. 2. In Sophoclis Oed. R. 817.— ᾧ μὴ ξένων ἔξεστι, μηδ' ἀστῶν τινὰ δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινά, alii habent μήτ' ἀστῶν τινά, recte, si μὴ ξένων pro μήτε ξένων dictum. Eodemque modo defendi potest hoc v. 824. καί μοι φυγόντι μή 'στι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν, μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος. In Oed. Col. 731. ὃν μήτ' οἰκεῖτε, μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν, nonnulli libri, ὃν μήποτ'. Quod si quis ὃν μήποτ' οἰκεῖν scribendum putabit, recte habebit oratio, dum illud pro μήτε ποτὲ accipiatur.

278 Sed dicatur iam de altera ratione. Ac videndum erat his, qui οὔτε post οὐ poni posse negant, ne cogitari posset eiusmodi conformatio sententiarum, qua etiam necessaria redderetur istarum particularum coniunctio. Notum esse putamus iis, qui accuratiorem habent Graecae linguae scientiam, id quod supra dicebamus, particulam τε usurpari, ubi quid adnectitur, quod ad rem, de qua sermo est, non pertinet, neque cum ea cohaeret. Pleni exemplorum sunt praeter Homerum historici. Thucydides I. 25. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, κατὰ τὸ μαντεῖον παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν, τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα, καὶ τὸ χρηστήριον δηλοῦντες· ἐδέοντό τε μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους: i. e. *praetereaque orabant*. Nullo modo poterat ἐδέοντο δὲ dicere: quod si fecisset, aut hoc, auxilium petere legatos, ut rem primariam commemorasset: *orabant autem*; aut utrumque, quod fecisse legatos dicit, in unum coniunxisset, divisissetque in duas partes sibi ipsis adversantes: παρέδοσαν (μὲν) τὴν ἀποικίαν, ἐδέοντο δέ: quod propter rem ipsam hic facere non licebat. Fac iam, utramque sententiam negativam esse: quomodo iungi eas voles? utrumne per δὲ, quo vidimus iungi non posse,

an per τὲ, qua particula iungi necessario debent? Hoc vero, opinor. Itaque si negasset Thucydides, quae nunc affirmat, sic scribere debuisset: ἐλθόντες δὲ οἱ Ἐπιδάμνιοι ἐς τὴν Κόρινθον, οὐ παρέδοσαν τὴν ἀποικίαν· οὔτε ἐδέοντο μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους. Et profecto ita loquuti sunt. Afferamus primo dubia quaedam exempla. Hesiodus O. et D. 184. μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσιν, σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὔτε μὲν οἵγε γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν. Sic aliquot codd. in iisque Vitebergensis. Alii οὐδὲ μέν. Homerus Iliad. χ. 265. ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι· οὔτε τι νῶϊν ὅρκια ἔσσονται. Hoc servavit Wolfius etiam in novissima editione. Aliquot libri οὐδέ. Certiora sunt haec: Odyss. ι. 146. ἔνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐσίδρακεν ὀφθαλμοῖσιν· οὔτ' οὖν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον εἰσίδομεν. Et ibidem v. 119. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει· οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες· οὔτ' ἄρα πολιμηισιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Iliad. χ. 199. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν. Atque in huiusmodi locis, in quibus οὔτε—οὔτε est, erunt fortasse, qui sententiam explicationis caussa sine copula adiectam putabunt: sed his accurata observatio sermonis Homerici melio- 279
rem viam monstrare poterit. Caeterum illud οὔτε—οὔτε saepe etiam affirmativae sententiae adiicitur, ut Iliad. α. 490. β. 203. ρ. 357. Hesiod. O. et D. 663. Sed redeamus ad οὔτε post οὐ positum. Et quaedam quidem ex illis quae attulimus exemplis certa sunt, minimeque dubia. Sed considerabimus pauca ex illis, quae Werferus attulit in Actis Monacens. T. I. p. 261. Mirum est hoc Herodoti I. 2. et 3. de Graecis Medeam regi Colchorum reddere nolentibus: τοὺς δὲ ὑποκρινασθαι, ὡς οὐδὲ ἐκεῖνοι Ἰοὺς τῆς Ἀργείης ἔδοσάν σφι δίκας τῆς ἁρπαγῆς, οὐδὲ ὧν αὐτοὶ δώσειν ἐκείνοισι. δευτέρῃ δὲ λέγουσι γενεῇ μετὰ ταῦτα Ἀλέξανδρον τὸν Πριάμου, ἀκηκόότα ταῦτα, ἐθελῆσαί οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος δι' ἁρπαγῆς γενέσθαι γυναῖκα, ἐπιστάμενον πάντως ὅτι οὐ δώσει δίκας· οὔτε γὰρ ἐκείνους διδόναι. Quis non pro οὔτε hic οὐδὲ, pro geminato isto οὐδὲ autem οὔτε exspectet? Sed hoc quidem recte dictum est, etsi potuerat etiam per οὔτε. At etiam alterum, licet et Werferus οὐδὲ scribi voluerit, et Schaeferus id in textu posuerit, videtur defendi posse: defendendumque erit tanto magis, quo minus veri simile est, librarios insolens illud οὔτε, praesertim praegresso paucis ante verabus οὐδὲ in eadem formula, tam constanter hic exhibituros fuisse, ut οὐδὲ ex uno tantum codice adnotatum habeamus. Nobis quidem hic οὔτε egregie convenire videtur stilo Herodoti. Paullo ante bis dixerat οὐδὲ, ut relationem comparationemque duorum inter ipsa indicaret: *ne illos quidem satisfecisse; itaque ne se quidem satisfacturos.* Hinc iam, οὔτε dicens, absti-

net a comparatione: quumque dicere velit, Medeae exemplo edoctum Alexandrum certo credidisse non repetitum iri Helenam, non opus habet afferre rationem (iam attulerat enim) sed satis ducit allatam repetere. Quae si non fuisset ante commemorata, dicere debebat, *οὐδὲ γὰρ ἐκείνους διδόναι*: *nam etiam illos non reddere.* Nunc vero mentionem eius tantummodo faciens, recte, quasi in parenthesi addit, *namque illos non reddere*, *οὔτε γὰρ ἐκείνους διδόναι.* Non minus recte se habet alius Herodoti locus III. 155. verba Zopyri continens, qui Babylonis capiendae caussa se ipse diris cruciatibus affecerat: *οὐκ ἔστι οὗτος ὦ ἀνὴρ ὅτι μὴ σὺ, τῷ ἔστι δύναμις τοσαύτη ἐμὲ δὴ ὧδε διαθεῖναι· οὔτε τις ἀλλοτρίων, ὦ βασιλεῦ, τάδε ἔργασται, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ἐμεωυτόν.* Si *οὐδὲ* dixisset, sensus foret, ut paucis comprehendam, hic: *nemo hoc nisi tu fecisti; non vero per alium, sed per me ipsum.* Nunc quum *οὔτε* dixerit, hoc ait: *tu hoc fecisti, idque non per alium, sed per*
280 *me ipsum.* Finem faciamus in loco Isocratis, quem Werferus attulit, in Panegyr. c. 29. Purgat ibi orator cives suos propter supplicium Meliorum et Scionaeorum, cuius crudelitas ipsis vitio vertebatur. Ea in re his utitur verbis: *ἔπειτα, εἰ μὲν ἄλλοι τινὲς τῶν αὐτῶν πραγμάτων πρότερον ἐπεμελήθησαν, εἰκότως ἂν ἡμῖν ἐπιτιμᾶτε· εἰ δὲ μήποτε τοῦτο γέγονε, μήθ' οἷόν τέ ἐστι τοσούτων πόλεων τὸ πλῆθος κρατεῖν, ἢν μή τις κολάζῃ τοὺς ἁμαρτάνοντας, πῶς οὐ δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς ἐπαινεῖν, οἵτινες ἐλαχίστους χαλεπήναντες πλεῖστον χρόνον τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν ἠδυνήθημεν;* Poterat quidem hic quoque *μηδὲ* dici: sed quis mutari librorum scripturam volet, qua nihil hic aptius fingi potest? Plane enim quo debet officio fungitur particula *τέ*, ut adnectat, quod ad rem ipsam non pertinet: argumentum enim oratoris hoc est: si alii mitiores fuissent, iure nos reprehendent: sed si numquam se tales praebuerunt, laudare nos debebunt. Quidquid ex illo *μήτε* pendet, fortuitum est *et* casu accedit, ut minime ad illos, qui reprehendunt, pertinens, sed ad solos spectans Athenienses: *sed si numquam se tales praebuerunt, praetereaque tanta civitatum multitudo coerceri sine poenis nequit, laudare nos debebunt.* Sed satis dictum videtur, ut ostenderemus, caecam esse regulam, quae numero, non vi exemplorum niteretur.

Ad v. 5. nonnulla attulit Elmsleius de formula *χεῖρας ἐρετμῶσαι.* Hic non debebat negligi, quod Ruhnkenius ad Orph. Arg. 360. (356) et nos ad Orphica p. 815. adnotavimus, Nonnum hac ex Euripide sumpta formula delectari. Omninoque non est Nonni imitatio negligenda interpreti Euripidis: quod si reputasset Monkius ad Alcest. 460. non repudiasset verissimam emendationem Scaligeri. Ad eumdem Medeae versum observat Elmsleius, Wakefieldium, Porsonum, Schaeferum *ἀνδρῶν ἀριστέων* scribendum censere, et, quum nonnulla de voce *ἀριστεύς* adiecisset, "nihil,"

ι, "lenius hac coniectura, cui tamen obiici potest, quod ae-
ene dicitur ἀνδρῶν ἀρίστων. Ἀριστεὺς quidem non usurpa-
› sensu, quo dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχόνθ'
ἕστου. Sed *optimates* non minus bene ἄριστοι quam ἀριστῆς
lantur." Mirum vero, virum doctissimum, qui ab exem-
etiam ubi nihil exemplis efficitur, praesidium petere soleat,
ubi quam maxime opus erat exemplis, nulla attulisse. Recte
qui ἀριστέων scribendum contendunt. Nam hoc solum huic
aptum est, quia de sola hic nobilitate sermo esse potest.
n ἄριστοι ubi optimates intelliguntur, non proprie sunt opti- 281
, sed, ut necesse est, praestantissimi. Quo autem in genere
ne sit praestantissimus, utrum natalibus, an corporis robore,
genio, an sapientia, loci cuiusque conditio ostendere debet.
si optimates hic intelligi volebat Elmsleius, demonstrandum
t, etiam ubi nihil additum esset, unde cognosceretur, qua
juis optimus esset, optimatem ita dici. Ad id autem exem-
pus erat; quae non putamus inveniri posse, nisi corrupta.

12. Quum vulgo legeretur, ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ πολιτῶν
λίκετο χθόνα, Porsonus ex Brunckii coniectura πολίταις edi-
Vulgatam in constructione laborare putat Elmsleius, ut ad
defendendam huiusmodi exempla proferri debeant, ut si
ius dixisset, *vestra est urbem quam statuo*. Itaque quod eos
, qui hunc locum tentarunt, fugisse ait, φυγὴ scribendum
id ipse in textu posuit, ut haec verba omnia in appositione
: ad illa, quae de Medea dicuntur, κατῴκει τήνδε γῆν Ko-
ν. Cuiusmodi appositionem etsi exemplis quibusdam com-
e studet, tamen non persimilis iis est hic locus. Possemus
xplicatius demonstrare: sed ne longi simus, durissimam hic
nus talem appositionem fore, quum propter alia, tum quia
sequitur, αὐτή τε, non ad φυγῇ, sed ad Medeam spectans.
, si quidquam, sincera videtur vulgata. Ipse Elmsleius
simillimum attulerit exemplum ex Heracl. 67. ἐγὼ δὲ τούσ-
ὃν σὺ μηδὲν ἕλῃς, ἄξω κομίζων, οὑπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως, i. e.
σθεῖ, οὑπέρ εἰσι, vel, οὑπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως, τούτῳ· si
ιε locum paullo accuratius considerasset, vidisset, non πο-
pro πολίταις, sed χθόνα pro χθονὶ dictum esse: πολιτῶν
λίκετο χθόνα, ταύτῃ ἀνδάνουσα.

13. "Stobaeus," inquit, "αὐτὴ δὲ, quod recte admisit Bec-
neglexit Porsonus. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγῇ, et
δέ." Iniuria reprehendit Porsonum, qui nobis multo accu-
videtur mentem poëtae perspectam habuisse. Recte enim
Euripidis αὐτή τε. Nam verbis ἀνδάνουσα μὲν aperte respon-
haec v. 16. νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα.

14. Iterum notat Porsonum, ἦκον, quod apud Pseudogre-
n legitur, non male se habere affirmantem, quod ipse hic

usurpari non posse contendit, si vera sint, quae ad v. 1275. dicturus sit. At et quae illo loco, et item ad v. 678. de particulis ἦπου affert, minime vera sunt, sed, quum ad veram earum
282 vim non attendisset, atque illud *I suppose*, quemadmodum eas vertendas putat, ubique locum habere existimaret, fieri non potuit, quin de aliquot locis aliter ac debebat iudicaret. Hoc quoque luculentum exemplum est, quantum referat, recte an male regulam constituas. Nam non ἦπου significat *I suppose*, sed ea tantum posterioris particulae vis est, et ne huius quidem sic, ut ubique ita verti possit; ἦ autem, quod ei praemittitur, plerisque in locis ὄντως significat, recteque sic interpretatus est glossator in Medeae v. 14. quem reprehendit Elmsleius ad v. 1275. Plene utramque particulam explicat Hesychius: ἦπου, ὄντως που. Conferat Sophoclis Ai. 624. Trach. 846. 847. Philoct. 1230. Alibi illud ἦ particula est interrogativa, ut in Aeschyli Prom. 520. ἦπου τὶ σεμνὸν ἐστιν, ὃ ξυναμπέχεις;

V. 80. De verbis ἦν μήποτε στρέψασα πάλευκον δέρην αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον, "in vulgata," inquit, "ἦν μήποτε accipiendum pro πλὴν ὅτ' ἄν, constructione minus usitata. Quo sensu nescio an praestet ἀποιμώξῃ." Sensum recte indicavit: nec miramur, quod hanc constructionem minus usitatam dicit. Quin plane falsa est. Sed quid est, quod vir doctissimus non, quod quivis faciat, qui locum accuratius inspiciat, divisim scripsit μή ποτε? Sic nihil nec perperam, neque insolenter dictum. Non esse autem idem μήποτε et μή ποτε per se planum est. De ἀποιμώξῃ reponendo non dubitamus accedere. Dolemus vero, quod iis in rebus, quae non exemplis, sed ratione reddenda opus habent, nimis brevis, simulque anceps animi esse solet. Si aoristus id, quod vel semel fit, vel celeriter peragitur, praesens autem vel rem saepius repetitam, vel diuturniorem significat, facile iudicari, quid quoque loco praeferendum sit, potest. Et hoc argumento uti debebat etiam ut ἁρπάζητε in Sophoclis Antig. 311. reponi vellet, potius quam illo, Doricum esse ἁρπάζητε, quod ne satis quidem verum est. Quod addit de Euripidis loco, "nec male se habet ἀποιμώζει, modo legatur εἰ μήποτε," valde dubitari potest, an εἰ hic non recte se habiturum esset, quaerique ea de re diligentius non sine fructu poterat.

V. 84. Observat nominis συμφορὰ singularem et pluralem saepe a librariis permutatos esse. Sed quod ait de Hippolyti v. 1255. αἰ αἰ, κέκραναι συμφοραὶ νέων κακῶν, "ita olim soloece legebatur," veremur, ne hic quoque cautius loqui debuerit. Nam primo dubitatur adhuc, an κέκραναι etiam pluralis esse possit. De-
283 inde verbum singulare, praepositum illud nomini plurali, certa conditione nec soloecum, nec schema Pindarium, sed usitatum et-

iam Atticis est. Non fugit hoc Buttmannum in gramm. Gr. §. 116. not. 2, 6.

V. 41. Bene disputat Elmsleius ad hunc locum de scriptura τυράννων et τύραννον, ostenditque, non hic de Creonte, sed de filia eius debere sermonem esse. Itaque quum glossa cod. A. habeat θηλυκῶς, τὴν Γλαύκην, et glossa cod. B. τὴν atque ἤτοι τὴν Γλαύκην, ita statuit, τύραννον hic Anglice reddendum *the princess*, affertque verba γήμας τύραννον v. 847. De interpretatione loci neminem non habebit assentientem. Vellemus tamen accuratius hic et subtilius disputasset vir doctissimus. Nos quidem certe magnopere veremur, ne soloecismum reliquerit. Verba poetae sunt, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. Concedimus, ex additis τόν τε γήμαντα facile intelligi posse, τύραννον de femina dictum esse. Verum id nihil ad rationem grammaticam. Τύραννος enim adiectivum est, quod de viro dictum in substantivum vertit. De muliere substantivi loco usurpatum esse, neque exemplo ullo nobis constat, nec veri simile putamus propter ambiguitatem. Videmus autem, ubicumque de muliere dicitur, aperte adiectivum esse, ut νύμφη τύραννος in Medea v. 1034. et alibi, ideoque, ubi substantivum non additur, articulum adhici. Nec probare poterit Elmsleius illo loco, quem affert, v. 847. per se substantivi vicem sustinere hoc nomen. Nam quod ibi dicitur, non minus quam reliqui loci omnes, adiectivum requirit, quia idem est ac si dixisset γήμας γυναῖκα τύραννον οὖσαν. Quod si v. 41. sensus mulierem dici postulat, grammatica autem id fieri vetat, videndum erat, ne τυράννην potius vel τύραννιν scripsisset Euripides. *Tyrannas et tyrannides* dixit Trebellius Pollio de mulieribus, ad quem v. Salmas. p. 822. Et in glossis quidem, quas ille affert, et in libro Esther 1. 18. (Stephanus nominat caput 2.) scribitur τυραννίδες. Verum etsi canon grammaticus τυραννίς, τυραννίδα dici postulat, tamen suspicari licet, significationis diversitatem fecisse, ut ad aliam analogiam, de qua Eustathius p. 381, 6. 1403, 68. τύραννις, τύραννιν de regina diceretur. Sed ne voces minus usitatas obtrudere Euripidi velle videamur, (quamquam non pauca in glossis illis et scriptoribus sacris perantiqua vocabula latent) quid est, cur Elmsleius, quum scholio ad h. l. praefixum legeretur τυράννοις, id in τύραννον mutare, quod etiam Matthiae fecit, quam verioris scripturae vestigium agnoscere, et τυράννους non modo in scholio, sed etiam in ipso textu Euri- 284
pidis reponere maluerit? Ita Creon et Glauce comprehendentur hoc nomine, nec quidquam erit, quod aut ad sensum, aut ad grammaticam desideretur.

V. 53. Hic commemoratur scripturae varietas in verbo πιτνεῖν in Medea. "Unice," inquit, "verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77." Laudamus, quod movit hanc quaestionem:

sed quod rem nondum maturam pro iudicata habuit, idque ne probabilibus quidem rationibus usus, id vero parum considerate factum contendimus. Videamus quid dicat ad Heraclidas. "*Πιτνῶ* verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cuius aoristus esset *ἔπιτνον*. Hinc passim apud Euripidem reperias *πιτνῶ*, *πιτνεῖς*, *πιτνεῖ*, *πιτνοῦσι*, *πιτνεῖν*, *πιτνῶν*, *πιτνὼν*, *πιτνοῦσα*, *πιτνοῦντες*, *πιτνόντες*, et similia; nunquem *πίτνω*, *πίτνεις*, *πίτνει*, *πίτνουσι*, *πίτνων*, *πίτνουσα*, *πίτνοντες*. Diversae sunt eiusdem verbi formae *πίπτω* et *πίτνω*, ut *μένω* et *μίμνω*. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine adoptavit Brunckius apud Soph. Oed. C. 1754. *Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.* Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, *ἔπιτνε*, praeteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. *πιτνόντων* participium esse praesentis temporis ostendunt alia duo participia in eadem sententia, *ἐκκυβιστώντων* et *λειπόντων*." Videntur haec movisse nonnullos, ut plane assentirentur. Nobis non satisfaciunt. Primo grammaticos vellemus citasset, qui de hoc verbo praeciperent. Magnum de eo verbo apud plerosque silentium est: nec mirum, quum non modo poeticum sit, sed ne ipsorum quidem poetarum alii, quam lyrici et tragici eo utantur. Habet Hesychius *πιτνεῖ*, Moschopulus *περὶ σχεδῶν* p. 86. *πιτνῶ*. Eustathius autem p. 1173, 52. memorat *ἔχω*, *ἴσχω· ὀρέγω*, *ὀρέγνω· μένω*, *μίμνω· γένω*, *γίγνω· πέτω*, *πίτνω καὶ πίπτω· ῥίπω*, *ῥίπτω*. Favorinus in v. *πίπτω: πιτνῶ*, *τὸ πίπτω· Εὐριπίδης, αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ*. Scholiastes MS. Aeschyli ad Sept. c. Th. 765. *ἐκ τοῦ πίπτω γίνεται ἄχρηστον ὄνομα πιπτὸν, ἀφαιρέσει δὲ τοῦ δευτέρου π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, πιτνὸν, ἤτοι προσπῖπτον καὶ διαῤῥηγνύμενον*. Qui nisi vehementer corruptus est, *πιτνὸν* pro adiectivo habuerit necesse est. Sed ex his omnibus nihil lucri. Deinde quae dicit vir doctissimus, pro auctoritate magis dicta sunt, quam argumentis fulta. Esto, quemadmodum *μίμνω* ad *μένω*, sic *πίτνω* se habere ad *πέτω*. Hoc enim, non *πίπτω*, commemorandum erat. Quid inde sequitur? Nihil aliud,
285 quam non repugnare analogiam. Itaque certe hoc afferendum erat, quum plurima ad hanc analogiam formata sint verba, paucissima exstare, quae formam contractam habeant, ut *ῥιπτῶ*, *ἰνοῦμαι*. Ita saltem dubitationem de isto *πιτνῶ* auxisset. Porro quod affert, *προσπίτνομεν* ab Heathio et Brunckio apud Sophoclem repositum, id nihil probat. Controversum est enim, an debuerit reponi. Plane vero pro arbitrio dicit, in eadem Sophoclis fabula v. 1732. *ἔπιτνε* imperfectum esse. Nam requiritur ibi aoristus. Eodem aoristo usus est Pindarus, cui nuper eum in novissima editione Heyniana restituimus, Ol. II. 42. ubi miramur, Boeckhium imperfectum *ἐπίτνει* posuisse, quod alienum ab eo loco est. Quod porro ait Elmsleius, in Supplicibus Euripidis v.

691. πιτνόντων praesentis participium esse, ex eo cognosci, quod alia duo in ea sententia sint participia praesentis, hoc argumentum nec per se ullam vim habet, quia non quod caetera verba tempus habeant, sed singula quod habere debeant, spectandum est: quis enim contendat, πίπτων καὶ κείμενος, ac non πεσὼν καὶ κείμενος dicendum esse? multo minus autem in isto loco illa praesentis participia quidquam probant. Verba haec sunt:

τί πρῶτον εἴπω; πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
πόνιν προσαντέλλουσαν ὡς πολλὴ παρῆν,
ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
ἵμᾶσιν, αἵματός τε φοινίου ῥοᾷ,
τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θρανσθέντων δίφρων,
εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.

Intelligunt πιτνόντων de aurigis. At ita vix differunt, qui ἐκκυβιστῶντες βίᾳ dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangebantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigae, quam confractis. Omninoque illud πιτνόντων de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. Ex his intelligitur, ita esse interpungendum, τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θρανσθέντων δίφρων. Sic omnia recte apteque dicta sunt: *quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent, hi curruum ruina laniarentur.* Itaque hic locus aperte aoristum, non praesens tuetur. Apparere ex his putamus, alio modo demonstrari debuisse, quod volebat, unice verum esse πίτνω: miramurque profecto tam imbecillis argumentis permotum 886
esse virum praestantissimum, ut formam contractam ubique expellere conaretur. Periniqua vero fortuna accidit, ut plerique omnes loci nihil, quo dirimi res possit, praebeant. Afferamus potiores ex his. Apud Aeschylum in Persis v. 461. ed. Rob. τοξικῆς τ' ἀπὸ Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν. Hoc loco uti Elmsleium conveniebat. Necessarium enim hic praesentis participium est, nec recte nos ad Herc. fur. 1371. aoristum tueri conati sumus. At nihil tamen hoc exemplo efficitur. Caeteri enim libri veteres προσπίπτοντες. Robertelli autem editio, quae Triclinii recensionem exhibere videtur, quid aliud, quam ut Triclinii illam esse correctionem credamus, faciet? Itaque nisi aliunde confirmabitur haec forma, potius προσπιτνοῦντες scribendum censebimus. In eadem fabula v. 590. οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται nonnulli ediderunt. Libri veteres προσπίτνοντες, προσπίπτοντες, Vitebergensis προσπιτνῶντες. Est hic quoque praesentis participio opus: sed nihilo certiores nos reddunt libri. Dirimeret litem Sophocles Oed. Col. 1754. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι, si id libri haberent, et quidem aut multi, aut boni. At

omnes προσπίπτομέν σοι, ut in perpetua horum verborum commutatione eodem iure, quo illud posuit Brunckius, etiam προπιτνοῦμέν σοι scribere possimus. Etiam Aeschylus rem conficeret Sept. ad Theb. 764. κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει· τὸ μὲν πιτνὸν, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, nisi hic, prouti interpungas et verba interpreteris, et praesentis participio et aoristi locus esset; praesentis, si ἄγει, commate apposito, cum participio coniungitur; aoristi, si, ut vulgo, colo distinguitur post ἄγει, ut sensus sit, ἄλλου πιτνόντος ἄλλο ἀείρεται, simili orationis forma, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1454. ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω. Libri quidem constanter πιτνόν: in scholiis MSS. et hoc, et quod Brunckius dedit πίτνον legitur. Plane denique ad liquidum perducta res esset, si certa esset scriptura in Eurip. Heracl. 619. ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτνει τὰ θεῶν ὕπερ. Verum hoc edd. recentiores ab H. Stephano videntur accepisse, qui in Adnotatt. ad Soph. et Eurip. p. 168. ita in veteribus codd. scriptum ait. Aldina vero et aliae antiquae edd. προσπιτνῶν habent. Elmsleius audaci coniectura edidit, ἀλλὰ σὺ μὴ προπίνων τὰ θεῶν φέρε, *erecto corpore atque animo* interpretatus. Non facile repertum iri putamus, quibus id persuadeat. Nec profecto opus erat, no-
287 vam atque insolentem verbi significationem comminisci. Scribendum: ἀλλὰ σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ: *at tu, oro, ne aut deorum decretis, aut cura tua nimis dole.* Respondent enim sibi μὴ τὰ θεῶν ὕπο, et μηδὲ φροντίδα. Vtrumque indicaverat Iolaus v. 605. seqq. dolere se et propter oraculum, quod virginem immolari iussisset, et quod Macaria se immolandam offerret. Quod si praeter ἔπιτνον apud Pindarum et Sophoclem, et πιτνὸν apud Aeschylum (nam quod in Persis v. 506. ex conjectura quidam pro πῖπτον posuerunt ἔπιτνον, factum est imperitissime) non exstant exempla alteram utram huius verbi formam aperte tuentia, solum reliquum erat participium, cuius exempla Elmsleius afferre debebat omnia, ac videre an ubique praesenti locus esset. Atque quum aliquot loci sint, qui non dubie praesens habeant, plures autem, in quibus utrovis tempore uti licebat, tamen sunt etiam, qui flagitare aoristum videantur, ut Pindari Nem. V. 42. (76) Isthm. II. 26. (89) Aeschyli Choeph. 34. Sophoclis El. 453. Euripidis Hec. 274. Alcest. 181. Iphig. T. 48. Herc. fur. 853. Hi igitur loci non praetereundi, sed vindicanda iis praesentis significatio erat, si vincere vellet vir doctissimus. Praeterea vero etiam illud ostendere debebat, unde huic verbo perpetua illa fluctuatio inter πιτνοῦντα, πιτνῶντα, πιτνόντα, πίνοντα venisset, quum nihil simile librariis in μίμνω et caeteris huiusmodi verbis acciderit. Quae si omnia reputasset, non dixisset, opinamur, unice verum esse πίνω. Sponte enim cadunt istae dubitationes omnes, si πιτνῶν praesentis, πιτνὼν aoristi participium

esse statuimus. Et hoc quidem ut credamus, alteram aoristi, alteram praesentis formam propriam esse, ἔπιτνον illud vincit, quod ubi invenitur, apertissime aoristi significationem habet. Ex hoc ipso autem aoristo, qui quidem sane, ut multi aoristi secundi, origine nihil est nisi imperfectum verbi cuiuspiam aut obsoleti, aut numquam usurpati, recte colligitur, praesens esse πιτνῶ, πίτνω autem in verbis αὐθυποτάκτοις numerandum esse. Nec profecto magis hoc verbum πιτνῶ in dubitationem vocare debebimus, quam ἴκνοῦμαι, quod ipsum ad eamdem comparationem formatum, neque aoristum nec futurum habet.

V. 67. Hic quoque in iis, quae de superlativo et comparativo dicit vir doctissimus, observantiorem eum regulae, quam studiosiorem iustae sententiarum interpretationis deprehendimus, qui et apud Homerum Od. Δ. 481. et apud Euripidem Androm. 6. comparativum reponendum censeat. Neque enim animadvertisse videtur, Graecos ibi superlativum pro comparativo dicere, ubi haec duo simul indicare volunt, et maius quid esse alio, et omnino maximum. Aeschylus Eum. 30. καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν ἑεσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. Herodotus III. 119. ὃς καὶ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων, καὶ ἥσσον πεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Et II. 103. ἐς τούτους δέ μοι δοκέει καὶ οὐ προσώτατα ἀφικέσθαι ὁ στρατός. Vbi non debebant editores quidam οὐ cum perpaucis codicibus delere. Conficit rem alius locus eiusdem scriptoris II. 35. ἔρχομαι δὲ περὶ Λίγύπτου μηκύνων τὸν λόγον, ὅτι πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη. 388

V. 78. Acute observat Elmsleius, πρὶν δεδειπνηκέναι a coenante, πρὶν δειπνῆσαι a coenaturo dici; ab utroque autem diversum esse πρὶν δειπνεῖν, quod non esse *priusquam coenavero*, sed *priusquam coenatum eo*. Accuratius tamen dixisset, ut nobis videtur, perfecto statum indicari, qui factum sequitur; aoristo perfectionem rei; praesente initium: itaque πρὶν δεδειπνηκέναι esse *priusquam a coena surrexero*; πρὶν δειπνῆσαι, *priusquam coenavero*; πρὶν δειπνεῖν, *priusquam coenem*. Sic πρὶν ἐμπεπρῆσθαι, *priusquam quid ardeat*; πρὶν ἐμπρηθῆναι, *priusquam exarserit*; πρὶν ἐμπίμπρασθαι, *priusquam incendatur*.

V. 80. Non erat, quare dubitaret, an Seidlerus non recte indicasset scripturam ed. Lasc. Ipsi illud exemplum inspeximus, testamurque verum dixisse Seidlerum.

V. 85. Hic quoque prodidit Editor clarissimus studium suum veteres servili cuidam regularum obsequio adstringendi. Nam quum saepe dicant οἱ πλησίον, Herodoti locum III. 142. et Thucydidis I. 32. qui singulari numero usi sunt, corruptos esse suspicatur. Addit autem bis legi τὸν πλησίον apud Theognidem v. 221. et 611. nescimus, utrum haec quoque exempla corrigenda putans, an ut suspicionem suam de Herodoti et Thucydidis locis ipse la-

befaciat. Multo rarius est ἄνθρωπος pro plurali: et tamen quis propterea suspectum habeat illud Thucydidis I. 140. τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου? Talia emendare nihil profecto est aliud, quam docere velle eos, a quibus discere ipsi debemus.

V. 87. Valde miramur offensum esse virum doctissimum his verbis, εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ. Soloecum enim putat εἰ sequente οὐ. Itaque audacter καὶ pro εἰ posuit, quo non dubitamus dicere eum et verba poëtae et sententiam corru-
289 pisse. Quid? num putavit, si hic tantus esset soloecismus, non id Porsonum visurum fuisse? quem nos quidem saepe, etiam ubi tacet, aliquid dicere animadvertimus. Magna enim ars est, σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια. Recte οὐ post εἰ poni, ubi negatio cum verbo coniuncta notionem negativam praeberet, cuiusmodi hic est οὐ στέργει pro μισεῖ dictum, pridem adnotatum ab nobis erat ad Vigerum not. 309. p. 833. Thucydides I. 121. ἦ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν φέροντες οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς καὶ αὐτοὶ ἅμα σώζεσθαι οὐκ ἄρα δαπανήσομεν, καὶ ἐπὶ τῷ μὴ ὑπ' ἐκείνων αὐτὰ ἀφαιρεθέντες αὐτοῖς τούτοις κακῶς πάσχειν. i. e. εἰ καρτερήσουσιν et εἰ φεισόμεθα. Hinc intelliget vir praestantissimus, etiam tragici loco apud Aristotelem Rhet. II. 23. non medelam, sed vitium a se allatum esse, quum εἴπερ in ἐπεὶ mutari voluit. Obiter adiicimus, etiam ubi εἰ an significat, recte sequi οὐ, ut apud Platonem Protag. p. 341. B. (574. Heind.) si nulla est negationis ad affirmationem oppositio: aliter enim μὴ dicendum, ut in ipso illo, cuius modo mentio facta est, Aristotelis loco: δεῖ γὰρ σκοπεῖν, εἰ τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον ὑπάρχει· ἀναιροῦντα μὲν, εἰ μὴ ὑπάρχει· κατασκευάζοντα δὲ, εἰ ὑπάρχει.

Haec quidem potissima sunt eorum, quae ad prologum nobis adnotanda videbantur. Excessimus vel sic modum paginarum, qui nobis praefinitus erat: sed etiam haec sufficere poterunt ad confirmandum nostrum de P. Elmsleii opera iudicium: quem virum eo esse ingenio videmus, ut, si se illo regularum servitio liberaverit, ante multos alios Graecis litteris profuturum confidamus. Sic autem existimamus, et sua hoc quemque experientia docere potest, quo quis plus in litteris profecerit, eo eum paucioribus indigere regulis, quae nihil sunt nisi adminicula titubantium. Praestat rationes regularum intelligere, quas qui perspexerunt, simul etiam, quos terminos regulae habeant, sciunt.

PARS II.

(Diar. classic. fasc. XLII.)

Quum universe de opera, quam P. Elmsleius Medeae praestitit, sentiremus, in prima parte censurae nostrae diximus. Pergamus nunc reliqua deinceps persequi, de quibus aliquid nobis adnotandum videtur, non tamen ut omnia, praesertim adnotationes 539
secundarias in imis paginis attingamus. Has enim si pertractare vellemus, liber nobis scribendus esset multo maior, quam Elmsleii liber est, quum plurimos ille in adnotationibus istis veterum scriptorum locos brevissime indicatis rationibus corrigere tentaverit, quarum correctionum, cur plurimae nobis non probentur, dicere longum est. Videtur autem Elmsleius corrigendi opportunitates nimia cum cupiditate quaerere: id quod eum non dubitamus ipsum aliquando improbaturum esse. Est enim haec communis sors eorum, qui arti criticae operam dant, ut initio nihil non corruptum esse suspicentur, ubi autem maturuit scientia, paullatim intelligant, multo minus corruptos ad nos pervenisse veteres scriptores, quam a criticis esse corruptos.

In anapaestis, qui sunt a v. 95., quum libri fluctuent inter Doricas et communes formas, Doricas Elmsleius Medeae, communes nutrici restituit, Porsonumque dicit maiorem sibi in hoc genere licentiam sumpturum fuisse in Hippolyto, quam in Medea fecit. Veremur ne non satis idoneus in hac re auctor sit Porsonus, siquidem non potest dubitari, quin tragici etiam in eiusdem personae verbis pro rei, de qua sermo est, natura animique affectionis diversitate communes Doricasque formas coniunxerint. Quamquam his quidem in anapaestis non est, quod magnopere pugnare cum Elmsleio velimus.

V. 97. Non possumus quin adnotationem ex eo genere commemoremus, quales permultas in hoc libro inveniri in prima parte censurae nostrae diximus, quae cur scriptae sint, plane intelligi non potest. "Ante Euripidem," inquit, "*κραδία* in anapaesto usurpat Aeschylus Prom. 880. *κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.*" Cur hoc, obsecro, dixit? An quemquam adeo ineptum esse putavit, ut *καρδία* dici posse in anapaestis credat? In iambis si *κραδία* posuisset Aeschylus, dignum memoratu fuisset, quia hi *καρδία* potius postulant.

V. 102. Corrigit *ἄγριόν τ' ἦθος*, copulam saepius in priore membro omitti ab librariis observans. Qua opportunitate utitur, ut locos nonnullos corrigat. Sed ut recte emendaverit Eurip. Androm. 424. et Suppl. 87. at in Aeschyli Agam. 810. non erat idonea caussa, quare scribi vellet, *κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γε-*

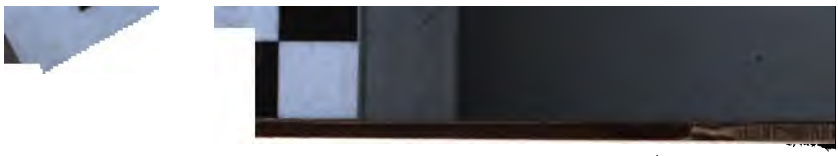

γραμμένος, οὔτ' ἐν πραπίδων οἴακα νέμων, pro eo, quod legebatur, κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος, οὐδ'. Aliquanto peius res cessit Blomfieldio, ἀπομούσων scribenti. Non magis probandum putamus, quod in Aristoph. Lys. 551. Elmsleius reponi vult, ἀλλ' ἥνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη. Facilius erat et aptius, ἀλλ' ἥνπερ γ'.

V. 105. Difficilis locus est: δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ. Disserit vir doctissimus de scripturae varietate, constructionemque fortasse dicit huiusmodi esse: δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Intelligi hic potest, quid differant constructionis explicatio, in qua Elmsleius, ut alii eius populares, multam operam collocavit, et explanatio sententiae. Constructionem enim explicuit: sed quid iuvat, construi posse orationem ad leges grammaticas, si, quem sensum habeat, et an is aptus sit, non ostenditur? Atqui quid est ἀρχῆς ἐξαιρόμενον? Porsonus id per anastrophen dictum accipit pro ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον, eumque sequi videtur Elmsleius. At iterum quaerimus, quid hoc sit. Nam si ἐξ ἀρχῆς est *ab initio*, negamus admitti posse anastrophen, quae, ubi praepositio cum nomine suo vim habet adverbii, nullo modo locum inveniet, ut appareat, alienum esse, quod Porsonus affert, σώματα ἦβην εἰσῆλθε, pro σώματα εἰς ἥβην ἦλθε. In cuiusmodi exemplis recte se habet anastrophe, quia singula verba suam propriam vim et potestatem retinent. At quod est, ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος βαίνειν, *ab initio usque ad finem ire*, i. e. perpetuo ire, neque ἀρχῆς ἐκβαίνειν, neque τέλος εἰσβαίνειν dici potest. Itaque si anastrophe hic usus esset Euripides, proprie singula verba accipienda forent, nubesque diceretur sublata ex suo initio, quod dici absurdum esset, quia nihil est, quod non nascatur ex suo initio. Apertum vero, hoc dici debuisse, ex initio, quod fecisset Medea, cognosci, multo eam graviora nubila concitaturam esse. Quare sic distinguendum putamus, δῆλον δ' ἀρχῆς, ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ. Insolentius quidem dictum, δῆλον ἀρχῆς, sed tamen ut recte dictum videatur. Et habet hanc interpretationem scholiastes, neque alio spectat ἐξ, quod libri quidam ante ἀρχῆς inserunt. Haec explicatio si cui displicebit, ei non video quid reliquum sit, quam ut νέφος ἀρχῆς οἰμωγῆς coniungat, *nubem initii gemituum*, quod neque elegans, neque satis aptum est. Caeterum etiam de ἀνάψει paullo accuratius quaeri potuerat. Nam sic si legitur, idque verbum de Medea accipitur, facilius quis δήλη, quam δῆλον exspectet. Quod nomen quum arguere videatur, verbum illud ad νέφος spectare, melior videtur altera lectio, ἀνάξει: sic enim pro ἀνάξει scribendum, recte monuit Elmsleius. Atque optime congruunt ἐξαιρόμενον et ἀνάξει.

V. 115. Miramur, quod Elmsleius, quum Porsonus edidisset, *τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι*, vulgatam *τί δέ σοι* 341
paullo meliorem, saltem non deteriorem videri dicit. Ne multo quidem meliorem, sed unice veram dici oportebat, siquidem quod Porsonus dedit, plane frigidum et omnino non aptum est.

V. 118. Bene quidem monet vir doctissimus, non satis apte hic philosopharі nutricem, sed quod ait, nihil cum Medeae conditione commune habere, quae de regum animo dicantur, ipse potuerat ex parte saltem explicare, si in versu 117. recte functus esset officio interpretis. Ad eum versum nihil adnotavit, servans interpunctiones Porsoni, *οἴμοι, τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.* Vt videatur construi voluisse, *ὡς ὑπεραλγῶ, μή τι πάθητε.* At non modo dubitari potest, an ea verba sic potius interpungenda sint, *μή τι πάθηθ'· ὡς ὑπεραλγῶ·* sed suadere id etiam planior verborum ordo videtur. Quin tertia supererat via, eaque ipsa est, quam ingrediendam fuisse existimamus, ut melius cohaereret nutricis digressio de regibus: *οἴμοι, τέκνα, μή τι πάθηθ'· ὡς ὑπεραλγῶ δεινὰ τυράννων λήματα.*

V. 121. Probamus, quod Elmsleius vulgatam, *τὸ γὰρ εἰθίσθαι*, restituit. Sed vellemus, vir doctissimus, qui alias leviora et quae vix cuiquam prosint adnotare solet, hac opportunitate ostendisset, cur, quod Porsonus ex Brunckii coniectura posuerat, *τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι*, hic quidem ferri posset, aliis autem in non paucis tragicorum locis, in quibus *δ' ἄρ'* pro *γὰρ* reponi voluerunt critici, non esset admittendum.

V. 126. Valde miramur virum doctissimum, qui non acquiescens in ea interpretatione, quam nos dederamus, verba *τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται* sic explicanda putet, ut *δύναται* sit *ἰσχύει, σθένει*, quae nostra quoque sententia erat, *οὐδένα καιρὸν* autem significet, *οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως*, idque hic non sit *intempestive*, sed *immoderate, supra modum.* Vnde sensum esse vult: *plus aequo valent mortalibus*, i. e. *potentiores quam expedit, reddunt homines; ad tempus scilicet.* Pergere enim poëtam, *μείζους δ' ἅτας ὅταν ὀργισθῇ δαίμων, οἵκοις ἀπέδωκεν.* Vix putamus infeliciorem horum verborum interpretationem excogitari posse. Nam ne *οὐδένα καιρὸν* pro *ἀκαίρως* dictum urgeamus, quid *τὰ ὑπερβάλλοντα*, quum mediocritatem laudet, aliud sunt quam *immodica?* Quod si etiam *οὐδένα καιρὸν* est *supra modum*, quid aliud dicetur, quam, *immodica supra modum valida sunt?* Illud praeterea, quod sibi invenire vir doctissimus in his verbis videtur, iusto potentiores reddi homines ad tempus, ipse viderit, quomodo elicuerit. Accedit, quod, si posset haec in his verbis esse sententia, tamen inepta foret hoc loco, in quo planum est, ita et procedere et debere procedere sententias: *optima est mediocritas: quod autem modum excedit, nihil tempesti-* 342

vum efficit mortalibus, maioraque, quum Deus irascitur, afferi mala. Caeterum καιρὸν pro καίρια dixit Pindarus Pyth. i. 157. Neque aliena sunt apud eumdem πολλῶν καιρὸς Nem. i. 28. et καιρὸς ὄλβου vii. 86. pro πολλὰ καίρια et ὄλβος καίριος.

V. 131. Numerorum, ut videtur, insolentia offensus Elmsleius post Κολχίδος aliquid excidisse suspicatur, fortasse οἰκτρὰν vel αὐδάν. At utrumque valde friget. Jure videtur postulari posse ut, qui tragicum edat, eum habeat numerorum usum, ut, praesertim in tam facili loco, quae metra usurpata sint animadvertat. Et vidit quidem hic aliquid huius rei Elmsleius, quum v. 134. γόον pro βοὰν scribendum coniecit, et v. 135. ὦ γύναι scripsit: sed quos dedit v. 131—135. numeros, ut verum dicamus, partim insolentes et pravi, partim elumbes sunt. Ita describi verba debebant:

τᾶς δυστάνου
Κολχίδος, οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλὰ γεραιά.

Inde sequi debebat hexameter dactylicus acatalectus, et pentameter acatalectus.

V. 136. Dedit Elmsleius, ἐπεί μοι φίλια κέκρανται, comparans ἔριν κραίνειν in Androm. 478. Videtur eum haec phrasium comparatio movisse, ut hanc scripturam, quam unus codex a Puteano collatus praebet, in textum admitteret. At quid ad rem, si similis phrasis alibi invenitur? Plerique libri φίλον, quod vel propter hanc caussam, et magis etiam propter sensum recipi debebat. Κέκρανται nihil est quam *effectum est*. Et ita legit etiam scholiastes.

V. 137. 138. Bene ostendit Elmsleius, Porsonum errasse in emendando hoc loco. Ipse καὶ δὴ γὰρ ἔχει coniicit, has particulas ita positas inveniri observans v. 1076., quam coniecturam dignam quidem commemoratu, sed non in textu ponendam dicit, in quo Musgravii emendationem posuit, τὸν μὲν γὰρ ἔχει, pro ὁ μὲν γὰρ ἔχει, quod libri habent. Verissime Musgravius. Nam et veteres librarii, et nemo non saepe in scribendo quae eodem redeunt, maximeque quae inverti possunt, permutant. Suam vero coniecturam Elmsleius neque commemorare et profecto ne facere quidem debebat. Quid enim ad hunc locum, quod istae particulae alio in loco leguntur? Hic non sunt aptae, neque alterutra sola posita, neque ambae coniunctae. Idque non vidisse virum doctissimum tanto magis mirum est, quod ipse, quae vis sit particularum καὶ δή, ad v. 880. docet.

V. 147. "Si certum esset," inquit, "ἰαχὰν mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset ἀχάν." Optamus, ut
543 numquam obliviscatur vir praestantissimus, quod ipse sapienter dixit in subiecta adnotatione: "si unum tantum de his quinque

exemplis exstaret, quis vulgatam scripturam defendere auderet?" Itaque etiam atque etiam rogamus, procul habeat istud ἀχὰν, quod in Aeschyli quidem S. ad Th. 921. recte restituit, versum illum ingeniosa, sed minime tamen probabili coniectura tentans: *δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὓς προπέμπει.* Quid enim prodest coniectura quamvis elegans, si ab sensu loci aliena est, ut omittam, quod simul etiam antistrophicus versus emendandus erat, quem attingit quidem vir doctissimus p. 147. sed ut non afferat medelam. De sensu autem quod dicebamus, quem criticus ante omnia debet respicere, quid aliud nobis dedit Elmsleius quam huiusmodi sententiam: *aedium luctum meus luctus mihi ad aurem admovet?*

V. 149. Scribendum coniicit, *τίς σοί ποτε τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔρος*, eo sensu, quo v. 423. *τᾶς ἀνάνδρου κοίτας.* Nam *πελάζειν, πλάθειν, πλησιάζειν* de coniugio usurpari, quod aliquot exemplis demonstrat. Non diffitemur, hanc quoque ingeniosam esse coniecturam: sed istorum, quibus utitur, verborum exempla nihil ad rem faciunt. Illud erat demonstrandum, etiam *ἄπλατος* ita dici, quod veremur ne demonstrari nequeat. Ita enim huic nomini videtur rei gravis et metuendae significatio adhaesisse, ut valde dubium sit, an non recte de eo, quod simpliciter vetitum et prohibitum est, dicatur. Caeterum, ut solet vir doctissimus ubique occasionem corrigendi quaerere, parum circumspecte quum de aliis locis iudicat, tum de Rhesi v. 310. in quo Piersonum ad Moer. p. 25. recte *ἄπλατον* scribere ait. At male Piersonus, cuius disputatio de verbis *ἄπλετος, ἄπληστος, ἄπλητος*, omnino parum explicata est. Vnice *ἄπλητος* illi loco convenit, idque libri etiam in Medea versu recte, ut nobis videtur, praebent.

V. 156. Bene disputat de forma verbi *εὐνέταν*, sed quod ait, in hoc metri genere epitritum primum et diiambum bene sibi respondere, etsi per se verum est, tamen quae exempla affert, non quadrant: sunt enim ex aliis metris deprompta, et alterum quidem etiam corruptum. Quo numero esse putet versum, quem dedit,

μὴ λίαν τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν,

non potest ex iis, quae dicit, intelligi. Accuratior observatio usitata praebuisset metra, in quibus Cretici ac Molossi permutatio offensione caret:

Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει· μὴ λίαν
τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν.

V. 162. Si interpretis officio fungi, ut promiserat, volebat Elmsleius, mallemus omisisset longam adnotationem ad v. 160. 344.

qua usitatissimam et nemini non notissimam formulam *αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους* multis exemplis confirmat, et potius, cur in his, *οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν*, additum sit *πρόσθεν*, docuisset. Hoc enim eiusmodi est, ut, quum facile possit inutiliter adiectum videri, aliqua adnotatione indigeat. Paucis indicabimus, monendum fuisse, dici ita propter praegressum *ὅρκοις ἐνδησαμένα*, siquidem Graeci, ubi de pacto et foedere sermo est, illud maxime urgere solent, si quis prior fidem solverit, quo facto alter, si idem facit, iure agere videtur. Sic iam Homerus:

ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν.

V. 179. Scribendum putamus, *σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι*, ut cod. Rom. D. habet, nisi quod cum caeteris libris *δὲ* omittit. *Τι* in his non cum *σπεῦσον*, sed cum *κακῶσαι* iungendum. Similes encliticarum collocationes indicavimus ad Vigerum p. 893. seq.

V. 210. In verbis, *οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, τοὺς δ' ἐν θυραίοις*, iuxta ac reliqui interpretes dubius haeret Elmsleius. Verum vidit Seidlerus sensum esse: *novi multos homines austeros, alios quos ipse oculis meis vidi, alios de quibus audivi.* Comparat ille Aechyli Agam. 997. *πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν*, et Soph. Oed. Col. 14. *πύργοι μὲν οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω*: i. e. *ut adspectu cognoscitur.*

V. 215. Laudamus diligentiam, qua de constructione voculae *πρὶν* disseruit Elmsleius, licet non in omnibus ei assentiamur. Statim quod ait, "subiunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro adsit negandi aut prohibendi significatio," ita dictum est, ut lectores credere debeant, qui ita loquatur, aut a caeteris scriptoribus non esse observatam hanc regulam dicere, aut se praeter tragicos nihil legisse significare. Atqui non proprium hoc tragicorum est, sed commune omnium, qui Graece scripserunt. Paullo aptius *πρὶν* sine *ἄν* cum subiunctivo tragicis, sive rectius omnibus poëtis, qui non familiarem sermonem imitantur, tribuisset. Et abiudicat sane omissionem particulae *ἄν* cum Porsono a familiari sermone: iure an iniuria alibi quaeremus. Nunc si Graeci omnes a coniunctivo cum *πρὶν* coniungendo abstinent, nisi negatio sit in altero membro, operae pretium fecisset vir doctissimus, ut nobis videtur, si huius rei caussam aperuisset. Permirum enim videatur necesse est, *οὐ ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς* recte dici, male autem *ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς*, quum praesertim neque Latina, neque aliae linguae huiusmodi discrimen norint. Verumtamen si omnes Graeci illud discrimen observarunt, quid aliud, quam caussam aliquam subesse censebimus, cur necessario ita loqui debuerint? Aliter enim ne mill[illegible] quidem

exempla vincent, ut non potuisse etiam discedi ab illa consuetudine credamus. Videamus vero. Recte dicitur et *ποιήσω* et *οὐ ποιήσω*, *πρίν σε κελεῦσαι*. Quid ita? Quia hoc idem est, ac *πρὸ τοῦ κελεῦσαί σε*. Atqui quae praecedunt mandatum, sive fiant, sive non fiant, certum est et planum quo tempore fiant vel non fiant: fiunt enim aut non fiunt ante mandatum. Longe aliud est *πρὶν ἂν κελεύσῃς*. Quod qui dicit, non solum illud, *ante mandatum*, dicit, sed primo subindicat, incertum esse, utrum tu sis mandaturus, an non; deinde autem, quoniam apud Graecos in omni coniunctivo significatio quaedam futuri exacti inest, mandatum illud etiam ut iam datum commemorat, hoc modo, *prius quam quo tempore tu mandaveris*, sive Graece, *πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς*. Iam *οὐ ποιήσω πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς* planum est, nihil aliud significare, quam *ποιήσω ὅταν κελεύσῃς*. Vide vero quid sit *ποιήσω πρὶν ἢ ὅταν κελεύσῃς*. Nihil profecto aliud, quam *faciam prius, quam quo tempore tu mandaveris, quod nescio an sis umquam mandaturus*. Atqui si facies quid quo tempore id, quod nescis futurumne sit an non, nondum factum erit, quando tandem facies? Certum enim esse debet non modo esse futurum, sed etiam quando futurum sit, si ante, quam fiat, facere quid vis. Quare nisi infinitivo uti voles, dicere debebis aut *ποιήσω πρὶν κελεύσεις*, aut *ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσαις*, i. e. *prius quam iubere poteris*. Sed *ποιήσω πρὶν ἂν κελεύσῃς* non magis Graece dicas, quam Latine, *facies priusquam iusserim*. Eadem enim in utroque perversitas est. Sed redeamus ad ea, quae dixit Elmsleius. Ac laudamus, quod monuit, non illud spectandum esse, utrum ipsa particula *οὐ* vel *μὴ* in altero membro sit, sed utrum sententia sit negativa, an non. Nam etiam in affirmativa sententia particulam negativam usurpari, et negativam posse sententiam esse sine particula negativa. Sed erravit tamen in loco Orestis v. 1218.

φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ.

Neque enim in verbis *φύλασσε δ' ἤν τις*, quae idem sint ac *φύλασσε μή τις*, quaerenda negatio est, sed adest in ipso verbo *φθῇ*, de quo verbo dictum ad Vigerum adnot. 320. Simonides fr. 231. apud Stobaeum Serm. xcvi. (xcviii.)

φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβὸν, 346
πρὶν τέρμ' ἵκηται.

Aliud huiusmodi exemplum ex Synesio adnotavit Devarius. Caeterum operae pretium erat errorem eorum notare, qui in Sophoclis Antig. 618. interpunxerunt, *εἰδότι δ' οὐδὲν, ἔρπει, πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσψαύσῃ*, siquidem et linguae lex, de qua

dictum, et sententia verborum οὐδὲν cum ἕρπει iungi postulat. Eleganter Seidlerus ita hunc locum emendat: εἰδότι δ' οὐδὲν ῥέπει, πρὶν πυρὶ θερμῷ πύδα τις προσαύρῃ, nihil mutans in strophicis, nisi quod ἀκάμαντοι scribit.

V. 218. Hic non abs re fuisset adnotare, in Cleonem haec dicta esse, qui tum maxime civibus incommodabat.

V. 223. Recte putamus Elmsleium dixisse, scripturam γιγνώσκειν καλῶς a scholiasta tribui videri histrionibus. Apposuit autem verba scholiastae, ut in ed. Ven. leguntur: *Κατθανεῖν χρήζω.) τοῦτο ἐν ἤθει ἀναπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν· οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς.* "Haec," inquit, "acutioribus corrigenda relinquo." Cur obsecro corrigenda? nisi quod ita consuerit, corrigendo initium facere, quod fieri interpretando debet. Adeo plana sunt omnia, ut miremur profecto, quid corrigi velit. Nam illud quidem nemo non videt, κάκιστος ἀνδρῶν ante ἐν ᾧ poetae verba esse, quibus suam deinde explicationem addit scholiastes. Iam quid ille? Κατθανεῖν χρήζω moribus convenienter dictum ait. Ferox enim Medea et animi impotens est. Quae sequuntur, sic construenda significat, ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἐκβέβηκεν. Ex quo apertum est, eum non γιγνώσκειν καλῶς, sed aliter legisse. Quid legerit, non dicit: sed veri simile est, legisse eum γιγνώσκεις καλῶς· Histriones enim, non accommodantes se ingenio Medeae, γιγνώσκειν καλῶς pronunciare dicit. Hoc videlicet vult, Medeam, qua est animi affectionum vehementia, ea etiam in amore uti, ideoque dicere, *in quo mihi, ut bene scis, omnia sita erant.* Id fugisse histriones: unde eos aliter pronunciare et construere haec verba. Quomodo vero? Res ipsa monstrat. Nam si γιγνώσκειν illi pronunciabant, πάντα cum hoc verbo, non cum ἦν debebant coniungere: ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι, πάντα γιγνώσκειν καλῶς, *in quo mihi situm erat, ut omnia recte instituerem.* Nam γιγνώσκειν est etiam *decernere, constituere.* Iphig. Aul. 107. ἃ δ' οὐ καλῶς ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν. Iam vero alia oritur quaestio, verumne sit, quod de histrionibus refert scholiastes, an fictum. Ac magnopere vereor, ne, quod ille legisse videtur γιγνώσκεις καλῶς, emendatio sit critici cuiuspiam, convenire id ingenio Medeae, infinitivum autem ab histrionibus invectum rati. Quare nescio an
547 Matthiae etiam laudandus sit, quod γιγνώσκειν revocaverit, quod optime cum iis, quae ante dixerat Medea, congruit, ψυχὴν διέφθαρκα et κατθανεῖν χρήζω. Intelligit enim haec choro videri debere μὴ καλῶς ἐγνωσμένα: unde addit, non mirum esse, si quid minus recte consulat: per quem enim sibi steterit, omnia recte facere, ab eo se desertam esse.

V. 224. Non perutilem quaestionem movisse nobis videtur

Elmsleius de ea, utrum in quinta sede trimetri ἐμὸς an ὁὐμὸς praestet. In qua re iudicanda si vellet recto iudicio procedere, nonnisi eiusmodi exemplis uti debebat, in quibus pariter et ἐμὸς et ὁὐμὸς dici licebat. Nam quid mirum, ubi non poterat ὁὐμὸς dici, ἐμὸς; ubi non poterat ἐμὸς, ὁὐμὸς dictum esse?

V. 256. Mirabar, quum legerem, πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν et similia me in Obss. crit. p. 64. nullo pacto cum Graecae linguae legibus conciliari posse contendisse, librumque inspexi. Et quamquam neque quae olim adolescens scripsi, defendere, si falsa sint, velim, neque, si nunc me errare quis doceat, non libenter sententiam mutem, tamen non hoc, quod Elmsleius ait, ibi a me dictum est, sed illud, τοὺς κτανόντας ἀντικατακτανεῖν δίκην Graecae linguae legibus repugnare. Id vero nondum refutavit Elmsleius.

V. 267. Non satis circumspecte scripsisse eum putamus ἤ τ' ἐγήματο pro ἣν τ' ἐγήματο, quod et libri omnes et Eustathius tuentur. Non intercedam equidem, quominus quis Antiphanis auctoritatem elevet, quoniam non exstat locus, ut iudicare possimus; neque defendam grammaticum, qui diserte scribit de illo Antiphanis loco, ἐγημάμην· ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. At illud non iniuria postulari poterit, ut, qui apud Euripidem ἤ τ' ἐγήματο scribendum contendat, prius quaerat, quid sit γήμασθαι. Mirum enim, quum vir γῆμαι dicatur, mulierem non modo dici γαμηθῆναι, sed plerumque γήμασθαι. Ex quo facile coniicias, γήμασθαι proprie esse, *dare in matrimonium*, se scilicet, vel suos, quemadmodum γαμέσασθαι est *expetere puellam in matrimonium*: ex quo γαμεθεῖσα, *expetita*, *desponsata*, fefellit interpretes Theocriti viii. 91. ut ostendimus in Diar. litt. Lips. 1817. m. Februar. n. 37. p. 294. Verum vidit nuper etiam Kiesslingius. Itaque apud Euripidem omnia sana sunt, ipsis poetae verbis veram interpretationem monstrantibus: neque enim de Iasone, sed de Creonte verbum illud intelligi voluit, quum dixit, τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο, *et qui dedit ei filiam, et quam dedit.*

V. 274. Nihil Elmsleii adnotationes legenti tam molestum est, quam pruritus ille corrigendi, etiam ubi omnia integerrima sunt. Exemplis vix ulla pagina caret. Sed haec pleraque omnia 548
intacta praeterimus. Tantum hic illic aliquid ex hoc genere adnotabimus. Ad verba, κοὐκ ἔσιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις, scholiastes adscripsit: εὐπρόσοιστος, εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. "Immo," inquit, "πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video." Neque hoc mutandum, et pessime αὐτήν, quod nemo non ad ἄτην referet, in hanc ipsam vocem mutavit, quam si posuisset scholiastes, scripsisset τὴν ἄτην. Quid est autem, quod in εὐεπιβού-

λευτος reprehendat? Nam si ἐπιβουλεύειν proprie est *agitare aliquid animo, moliri*, quod constat non semper in malam partem dici, quidni etiam συνεπιβούλευτος recte significabit id, quod quis facile mente concipiat atque aggredi conetur?

V. 291. Recte quidem ἄλλης servavit Elmsleius in verbis χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, sed quo argumento utitur, saepe abundare ἄλλος, uti minime debebat. Insani profecto fuissent Graeci, si verba orationi inseruissent nihil significantia. Aptus hic locus erat longae et non inutili dissertationi, quae de nomine ἄλλος, quod nimia saepe lusit interpretes, contexi poterat. Quem id usum habeat in his Medeae versibus,

χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ,

is sic explicandus est: *nam praeter alia, nominatim ignaviam, etiam invidia laborant.* Satis putamus, haec tribus verbis indicasse, qui non ipsi interpretationem, sed censuram interpretationis scribamus.

V. 310. Bene atque acute patendit vir doctissimus, scripsisse Euripidem, ἀλλ' εἴσω φρενῶν ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακὸν, non, ut legitur, βουλεύσῃς, quia non metuat Creon, ne aliquando Medea malum machinatura sit, sed ne id iam nunc faciat. Non ex omni parte tamen, quae disputat, nobis satisfaciunt. "Legitur," inquit, "apud Sophoclem Trach. 550. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Vbi futurum tempus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 866. δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Non sum nescius huiusmodi exempla nonnulla reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod γράφῃ pro γράψῃ nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat γράψῃ pro γράφῃ usurpari posse." Laudamus quidem, quod exemplis se non moveri dicit: sed in re ipsa tamen nonnihil fallitur. Nam neque γράφῃ pro γράψῃ dicitur, neque omnino illa, quae affert exempla, aut si qua similia
349 reperiuntur, praesens pro aoristo poni posse evincunt. Etenim ubique in his verbi modis videndum, utrum de re permanente vel aliquamdiu durante, an de eo, quod cito transit, agatur. Recte dicit Deianira, φοβοῦμαι μὴ καλῆται, quia hoc manet, neque semel, sed semper ita vocatum iri Herculem putet, ne illud commemorem, ex iis, quae ante dixerat, conici posse, eam omnino non de re futura, sed de praesente loqui. Si κληθῇ dixisset, significaret, *metuo ne hanc appellationem accipiat*, quod unius momenti est. Eodem modo Aristophanes μὴ προσποιῇ dixit, *ne affectes mea*: προσποιήσῃ si dixisset, id esset *ne petas*: quod semel

et paucis fit, quum illud diuturnum sit et permanentem voluntatem indicet. In adnotatione ita scribit: "Aristophanes Vesp. 1482. ὕβριξ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. Quis non mallet καλέσῃ, si per metrum liceret?" Hoc alius generis est. Nam iidem modi saepe etiam propria temporum suorum significatione usurpantur, neque id tamen temere et sine caussa. Si καλέσῃ dixisset, sensus esset: *iace contumelias, usque dum litem vocaverit archon.* At hoc minus accurate dictum foret: iam enim dum ille vocat, cadet spiritus Philocleoni. Itaque recte dicit, ἕως ἂν καλῇ, *usque dum vocet*, i. e. quamdiu non vocabit. Valde idoneum huic rei illustrandae est illud Xenophontis Cyrop. iii. 3, 18. καὶ οὐκ ἀναμένομεν, ἕως ἂν ἡ ἡμετέρα χώρα κακῶται: *neque exspectamus dum nostram regionem vastare incipiant.* Κακωθῇ si dixisset, nemo non videt quam id alienum foret: *dum vastaverint.* Herodotum vero, qui vii. 141. scripsit, ἀλλ' αὐτοῦ τῇδε μενέομεν, ἕστ' ἂν καὶ τελευτήσωμεν, apertum est nullo modo scribere potuisse τελευτῶμεν. Addit Elmsleius in alia adnotatione, si vera sint, quae nos ad Aiacem v. 272. dixerimus, apud Euripidem potius μή τι βουλεύεις scribendum fore. Sed veretur, ne id non recte contenderimus, siquidem non meminerit, se apud Atticos poetas legere δέδοικα μὴ ἔστι, nec putet eos nisi in praeteritis verborum temporibus indicativo uti. Non negamus, pleraque huius constructionis exempla praeteritum habere: sed quum per se intelligatur, ubi praeterito perfecto locus sit, recte etiam praesens poni, apparet nihil esse, quod praesentis indicativum usurpari prohibeat. Sed operae pretium est, hanc rem accuratius considerare, ut eius caussae in clara luce conspici possint. Bene Schaeferus in Meletem. p. 115. seq. docuit, quid differat, utrum dicas, ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταπλυθεὶς ῥυρεῖ, an, ὅρα μὴ ῥυρῇ. Indicativo enim significari, *vide num dormiat*; coniunctivo, *vide ne dormiat*, i. e. vereor, ne dormiat. Horum illud est nescientis, sitne quid, an non sit; hoc autem metuentis, ne sit. Utrumque aut est, aut non est: sed qui nescit, utrum sit, an non sit, nihil nisi veritatem rei cognoscere vult, i. e. eum, in quo nunc res est, statum; qui autem metuit, ne sit, cupit non esse, operamque dari vult, ut, si non est, ne fiat; si est, ut esse desinat: quod est futuri temporis. Quare ille indicativo, ut qui verum rei statum indicet, hic coniunctivo, in quo futuri significatio inest, utitur. Neque enim existimandum est, diversas esse significationes particulae μή, ut quum Latine *num* et *ne* dicimus, quorum altera indicativum, altera coniunctivum requirat. Nam si ita esset, non posset illa particula uno eodemque in loco simul utramque significationem habere, quod necessarium foret, ubi cum utroque modo coniuncta est, ut apud Euripidem in Phoen. 90.

550

ἔκίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τριβῷ φαντάζεται,
καμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος ὡς δούλῳ φόγος,
σοὶ δ', ὡς ἀνάσσῃ.

Nam ut priora recte vertas, *num quis in via appareat*, at mox necessario debebis dicere, *ne reprehendar*. Recte vero utrumque sic dices: *ne quis appareat, reprehendarque*. Quod si non in particula caussa inest, cur indicativus aut coniunctivus adhibeatur, num forte inest in verbo, ex quo pendet particula? Ne hoc quidem. Esto enim, ut ὅρα μὴ εὖδει et ὅρα μὴ εὕδῃ duplicem admittat verbi significationem, alteram cognoscendi, alteram cavendi: at ea ipsa verba, quae quam maxime cavendi metuendique notionem habent, indicativo iunguntur. Homerus Od. *E*. 300.

δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.

Thucyd. iii. 53. *νῦν δὲ φοβούμεθα, μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμαρτήκαμεν*. Vide Matthiae Gr. Gr. §. 520. not. 5. Cur vero alter non εἴπῃ, alter non ἡμαρτήκωμεν dixit, quum utrique liceret? Homerum dicat quis ambiguitatem vitare voluisse, quum εἴπῃ et *dixerit* et *dicat* significare possit. Esto: (sane enim ambiguum est εἴπῃ, ut de uno deae sermone. Nulla ambiguitas apud Platonem Cratyl. p. 547. A. *ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ, ὦ Σώκρατες, μή ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσηται*: ubi quum de pluribus factis sermo sit, *ἐργάσηται* necessario est *perfecerit*, ut Heindorfius interpretatur: nam de praesenti tempore ob eamdem caussam *ἐργάζηται* dicendum erat, quod quidem Basileensis secunda habet, ne unum, idque breve factum intelligatur.) Sed quid Thucydidem censebimus? Nam in perfecti coniunctivo nulla ambiguitas est. Nimirum de praeteritis proprie non possumus metuere, quia omnis metus de futuro est. Itaque ubi de re praeter-
351 ita metuimus, nihil aliud possumus metuere, quam ne cognoscamus factum esse, quod nolimus evenisse. Aliter, si de tali re nos metuere dicimus, abutimur verbo metuendi, ut nihil nisi nescire nos, quid factum sit, significemus. Vt si quis de amici vita sollicitus sit, is si dicit, *δέδοικα μὴ τεθνήκῃ*, hoc dicit, *metuo ne mortuum esse accipiam*. Sin dicat, *δέδοικα μὴ τέθνηκε*, non sollicitudinem suam et metum, sed opinionem significabit. Iam quum in plerisque rebus praeteritis frustra sit metuere quidquam, satis plerumque est, si tantummodo opinionem nostram indicamus. Eadem vero etiam praesentium ratio est. Nam quod iam est, coepit esse, eoque non amplius metui ut futurum potest. Vt si Euripides dixisset, *ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύεις κακόν*: i. e. *opinor te aliquid mali agitare*. Pertinent huc etiam ea, quae semper sunt. Lucianus Hermotim. c. 53. t. I. p. 797. *εἰδέναι*

ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. Schaeferus in Meletem. p. 115. ται scribi iubet, quod neque necessarium et minus elegans . Quum enim, quod non potest particula aliqua diei perfici, i continuo integros multos dies impleat, distincte apteque Lunus indicativum de eo, quod certum videretur; coniunctivum eo, quod dubitationi obnoxium esset, posuit: *non particulae i, opinor, est, sed vereor ne sit multorum dierum.* Etiam in aris haec ratio obtinet. Xenophon Anab. I. 8, 24. ἔνθα δὴ ρος δείσας μὴ ὄπισθεν γενόμενος κατακόψει τὸ Ἑλληνικὸν, ύνει ἀντίος. Sic edd. vett. i. e. *putans eum a tergo impetum turum.* Recentiorum edd. scriptura κατακόψῃ metum potius icat, *veritus ne impetum faceret.* Sed satis dictum ad illud strandum, quod volebam. Infinita enim haec et inexhausta teria est. Vnum tamen addam: ad quod velim attendant, qui his rebus quaerunt. Quum omnis metus ad futura spectet, non idem, praesentisne coniunctivo, an coniunctivo aoristi, an uro utare. Nam coniunctivus, cuiuscumque ille temporis sit, ea refertur, quae certo tempore, et quidem, si non diserte definitum, eo, quod nunc instat, futura esse metuimus; ita idem, ut praesentis coniunctivus de re vel diutius durante, vel pius repetenda, aoristi autem de uno eoque celeriter peragenfacto intelligatur. Futuro autem ibi locus est, ubi quid infio tempore, i. e. aliquando eventurum metuimus. Tria harum um formarum vicina exempla sunt in Aristophanis Ecclesiazu-: primum v. 465.

ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ καταλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν
κινεῖν ἑαυτάς.

undum v. 481. 355

φύλαττε σαυτὸν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μήπου τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ.

rtium v. 486.

πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
κύκλῳ περισκοποῦμένη τἀκεῖσε καὶ τὰ τῇδε
ἔκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεταί τὸ πρᾶγμα.

n obstant his talia, qualis Xenophontis locus est, quem modo imus. In quo etsi scribi potest, quod Schneidero in mentem uit, κατακόψειε, tamen futurum, si de opinione accipitur, rese habet; non, si de metu. Scilicet hoc illud est, in quo ficultas linguae Graecae posita est, quod multa, quae eodem mŏdo untur, alibi alios explicatus habent. In eadem adnotatione

quod de Herodoti loco vii. 103. Elmsleius nobis contradixit, recte fecit. Nam sane, quod ibi scriptum est, ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη, non debebamus interpretari, *vide ne fuerit*, quum optativus, licet saepe de praeteritis usurpetur, tamen non aliter ad praeterita referatur, nisi si alio verbo id tempus indicatum sit. Sed minime tamen in eo accedendum putamus Elmsleio, quod sine dubio ἦ apud Herodotum scribendum esse dicit. Nam ἦ consuevit ille dicere, etsi in plurali ἦσαν scribit. Sanum vero est, nisi vehementer fallimur, quod libri omnes habent, εἴη, sed aliter, quam ad Aiacem diximus, explicandum. Quod intelligetur, considerata omni verborum complexione, quae haec est: εἰ γὰρ πείνων ἕκαστος δέκα ἀνδρῶν τῆς στρατιῆς τῆς ἐμῆς ἀντάξιός ἐστι, σὲ δέ γε δίζημαι εἴκοσι εἶναι ἀντάξιον· καὶ οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἄν ὁ λόγος ὁ παρὰ σεῦ εἰρημένος· εἰ δὲ τοιοῦτοί τε ἐόντες καὶ μεγάθεα τοσοῦτοι, οἷος σύ τε καὶ οἳ παρ' ἐμὲ φοιτῶσι Ἑλλήνων ἐς λόγους, αὐχέετε τοσοῦτον, ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος ὁ εἰρημένος εἴη. Hoc dicit: *si non maiore, quam tu atque alii Graecorum, quos ego vidi, robore praediti tantopere gloriamini, vide ne vana ista iactatio foret.* Loquitur, ut saepe fit, negligentius, apodosi ad aliam rationem protaseos conformata: id quod alio modo etiam in priore parte huius periodi fecit. Debebant enim omnia hoc ordine procedere: *si singuli vestrum decem ex nostris pares essent, recte se haberet, quod dicis; sed si nihilo nobis meliores ita gloriaremini, vana diceretis.* At, inquiat aliquis, si hoc volebat, addere debebat ἄν. Potuit addere: sed potuit etiam omittere. Recte enim omittitur haec particula in altero membro orationis, quod ita comparatum est, ut pro parte eius sententiae, cui additum est ἄν, haberi possit. Aeschylus Agam. 1058.

πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.

563 Alia exempla vide apud Xenophontem Hier. vi. 16. xi. 11—13. Ita hic, si in pauca contrahas, hoc dicit Herodotus: καὶ οὕτω μὲν ὀρθοῖτ' ἄν ὁ λόγος, ἄλλως δὲ μάτην κόμπος εἴη.

V. 313. Praefert Elmsleius ὡς δ' αὕτως cum spiritu aspero. Accentum enim docere, non ab αὐτὸς derivatum esse hoc adverbium, sed a feminino αὕτη, ut οὕτως a masculino οὗτος. Non intercedimus, quin ita videatur formam verbi intuentibus. Sed qui etiam significationem respiciunt, iis aliter videri debere contendimus. Mirum primo, a feminino derivatum esse adverbium. Verum esto ita: quid est, quod, si οὗτος et αὕτη significatu non differunt, nisi quod sunt genere diversa, οὕτως et αὕτως diversissimas habeant significationes, et quidem αὕτως eam, quae non ab αὕτη, sed unice ab αὐτὴ, si femininis utendum est, petita sit? Vnde quis non potius colligat, αὕτως veram scripturam esse, accentum

ab regula recedere? Caeterum ad sensum Euripidis ver-
quod attinet, non satis planum est, quid statuat vir doctis-
Verba sunt haec:

γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.

scholiastae auctoritatem, qui *φυλάσσειν* pro *φυλαχθῆναι, i. ηθῆναι*, dictum ait, activum pro passivo. Sed de hac re
a controversiam esse. Fuisse autem, qui *ῥᾴων φυλάσσειν*,
raecum esset, tamen ab hoc loco alienum esse censerent,
hic *φυλάσσεσθαι* dicendum fuisset, ut Davesium. Respon-
uic Dorvillium, *φυλάσσειν* esse observare aliquem, ne ali-
aciat, auctore Demosthene. Hanc interpretationem probare
lum et Musgravium. Nisi fallimur, ipse quoque probat.
certe. Quamquam aliquid suspicionis praebet, se in illo
escere, quod dixerat, activum pro passivo positum esse.
nihil efficeret. Nam etiam *φυλάσσεσθαι* si hic scriptum es-
activi vim haberet, ut *cavere* significans. Itaque de eo po-
ebatur, utrum id verbum hic *cavere*, an *custodire* significa-
Non potest autem aliud quam *custodire*. Praeterea aliud erat
versibus, de quo accuratius quaerere debebat Elmsleius,
eum fecisse videmus. Vbi scholiastae verba attulit *ῥᾴων*
υλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνὴ,
ium dicit scripsisse *ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως γυνὴ*;
algatam agnoscere alterum scholiasten, *πᾶσα γάρ, φησὶν,*
μος γυνὴ, ὁμοίως δὲ καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη,
ύπτων τὴν ὀργήν, eamque stabiliri poëtae verbis in Andr.

καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρὸς, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ, 354
γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.

it hic quoque viro doctissimo, quod saepius, ut in verbis
is sententiam verborum negligeret. Nihil prorsus simili-
est inter hos duos locos, quam quod in utroque verba sunt
αὔτως ἀνήρ. Nam in Andromacha hoc dicit poëta: par mu-
si ei a marito iniuria fit, ius est, ac viro: sed vir in se ipso
dium habet, mulier in parentibus et cognatis. In Medea ve-
e viro an de muliere agatur, nihil interest: sermo est enim
nibus, qui ad iram proni sunt, sive viri sint, sive mulieres.
si in Andromacha necessario dici debuit *ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ*,
tem etiam *ὡς δ' αὔτως γυνὴ* dici potuit, quid Andromachae
ad stabiliendam vulgatam in Medea confert? At dicet fortasse,
in Medea de muliere agi. Vero: at non quia mulier, sed
omo est. Itaque alio modo quaeri debebat, utra scriptura

melior esset: notandaque erat negligentia poëtae in opponendis iis, quae sibi non recte opponuntur. Nam primo ὀξυθύμοις σιωπηλοὶ opponendi erant. Nunc opponit σιωπηλοὺς σοφοὺς, quod sic demum recte fecisset, si antea μωροὺς ὀξυθύμους commemorasset. Deinde etsi de muliere sermo est, tamen, quia non proprium est mulierum, quod de Medea praedicat, sed commune omnium hominum, nec mulieres nec viros, sed homines dicere debebat. At id non fecit, sed prouti hanc aut alteram scripturam probaveris, mulierem aut virum nominat, et deinde sese corrigens, alterum sexum addit. Vtrumque aliquam rationem habet. Nam si dixit, ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως γυνή, existimandus erit in generali sententia virum ut potiorem nominasse, sed quoniam hic de Medea loquitur, diserte deinde, ne propter ambiguitatem vocabuli de solis loqui viris videretur, adiicieudum putasse, eamdem esse etiam mulieris conditionem. Sin dixit, γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ, quoniam Medeam in mente haberet, de muliere dicere incepisse, sed, ne quis id in solas mulieres dictum putaret, adiecisse deinde viros. Et hoc quidem veri similius videtur, ut quod metui, in quo est, magis consentaneum sit. Neque vero praetereundum erat, quum illud σοφὸς addit, respicere eum, quod ipse ante dixerat, σοφὴ πέφυκας, et quod Medea responderat, σοφὴ γὰρ οὖσα, et quae sequuntur, tum, εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

V. 318. Repudiavit Elmsleius scripturam MS. Cott. et ed. Lasc. γούνων, negans ea forma usos esse tragicos contra Porsonum ad Phoen. 866. qui nobis quidem sapienter scripsisse videtur: "neque ratio fingi potest, cur tragici hac forma abstinuerint." Meminerit velimus Elmsleius suorum ipsius verborum, quae supra ad v. 147. attulimus.

355 V. 326. Non dixerim ego quidem utrumque bonum esse, μὴ λάθῃ et μὴ λάθοι. Hic, ubi aperte optat, non iubet Medea, optativus unice praeferendus.

V. 326. Quae Elmsleius ad hunc versum in subiecta adnotatione de elisionibus ante penultimam arsin in iambicis et trochaicis versibus disputavit, non libet persequi. Satis ducimus monere, non ipsas esse elisiones per se spectandas, sed verborum quoque in loco et interpunctionum rationes. Aliter et caeca manet haec diligentia, et corrumpendis aliquot locis ansam praebet.

V. 328. Laudandum quidem censemus Elmsleium, qui, quod Matthiae quoque fecit, librorum scripturam revocaverit, πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα, neque admiserit coniecturam Musgravii, quam non modo Brunckius, sed, quod mirere, Porsonus ut certissimam recepit, πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνων κεχρήμεθα; sed quem sibi frigidum in his verbis iocum invenire Elmsleius videtur, ab eo alienissimus fuit Euripides. Fraudem scilicet fieri sibi passus est V. D. a scholiasta et Buchanano, qui

vertit, *curae premunt me, nec egeo curis novis.* Mirum profecto, latuisse viros doctos usitatissimam dicendi rationem, qua Graeci, ut quid confirment et corroborent, idem iterum dicunt negando contrario, qualia sunt *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα*, et millena alia. Itaque quum Creon dixisset, *desine mihi laborem facessere*, respondet Medea, *ego vero laboro, neque indiga sum laborum*, i. e. immo ego, et quidem plus satis laborum habeo. Similiter in Herc. fur. 1245.

γέμω κακῶν δὴ, κοὐκ ἔτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ.

V. 385. "Nescio," inquit, "an legendum *οἳ φευξούμεθα.*" Cur vero, quum *ἦ φευξούμεθα* hic potius, quam *οἳ φευξούμεθα* dicendum fuerit? Quid intersit, diximus ad Herc. fur. 1236.

V. 348. Iterum hic, ut supra ad v. 87., soloecum videtur Elmsleio *εἰ οὐ*: unde in Herc. fur. 1315. ubi legebatur, *ἀοιδῶν ἓν πεῖρ οὐ ψευδεῖς λόγοι*, recte in Matthiae editione repositum dicit *ἀψευδεῖς*. Monuimus iam ad v. 87. esse, ubi recte dicatur *εἰ οὐ*. Sed ne exempla requirantur, en quaedam. Homerus Od. *β*. 274.

εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης.

Antiphanes ap. Athen. iii. p. 99. A.

ἐκ τοῦ γὰρ εἶναι γέγονεν· εἰ δ' οὐκ ἦν, ὅθεν,
πῶς ἐγένετ' ἐξ οὐκ ὄντος;

Herodotus vii. 9. *καὶ γὰρ δεινὸν ἂν εἴη πρᾶγμα, εἰ Σάκας μὲν καὶ Ἰνδοὺς καὶ Αἰθίοπας καὶ Ἀσσυρίους, ἄλλα τε ἔθνεα πολλὰ καὶ μεγάλα, ἀδικήσαντα Πέρσας οὐδὲν, ἀλλὰ δύναμιν προσκτᾶσθαι βουλόμενοι, κατασρεψάμενοι δούλους ἔχομεν· Ἕλληνας δὲ, ὑπάρξαν-* 356
τας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα. Eodem modo Andocides de myster. p. 13. (51. Reisk.) *οὐκοῦν δεινὸν, εἰ ὑπὸ μὲν τούτων διὰ τοῦτ' ἂν ἀπωλόμην, ὅτι εἰς τὴν πόλιν οὐδὲν ἥμαρτον, ὥσπερ καὶ ἑτέρους ἀπέκτειναν, ἐν ὑμῖν δὲ κρινόμενος, οὓς οὐδὲν κακὸν πεποίηκα, οὐ σωθήσομαι;* et Aeschines c. Ctesiph. p. 641. seq. ed. Reisk. cuius locum, quia longior est, nolo adscribere. Andocides de myster. p. 5. (17. Reisk.) *εἰ δὲ οὐδὲν ἡμάρτηταί μοι.* Pythagoreus incertus in Galii Opusc. p. 725. *ἀλλὰ γὰρ φαντὶ ὡς ταῦτα μὲν λέγοντι, ὅταν τις αὐτοὺς ἐρωτῇ· ἀλλὰ τοὶ μὲν σοφοὶ, τῷ δέοντι· τοὶ δὲ μαινόμενοι, εἰ οὐ δεῖ.*

V. 409. Facile accedimus viro doctissimo, futurum reponendum iudicanti. Sed quod *στρέφουσι* in *στέφουσι* mutari vult, non probamus, multoque melius esse censemus, quod, si illud displiceat, proponit, *στρέψουσι*. Nam non solum mutatio minor est, sed ipsum etiam verbum huic loco longe est convenientius, ut in quo id ipsum dicere velit poëta, conversum iri contemptum mulierum in laudem.

V. 420. Adscivit Elmsleius, quod Porsonus ex sola Aldina

posuit, *πατρίων* pro *πατρῴων*, eodem argumento, quo v. 428. *μένει* potius quam *μίμνει* legendum sit. Negamus vero, parem utriusque verbi conditionem esse. Nam *μένει* et *μίμνει*, praeterquam quod durissima foret correptio ante *μν*, neque significatu, neque colore differunt: quod non est in *πάτριος* et *πατρῷος*, quae quum significatu differant, differunt etiam colore, i. e. potestate, quam ad animi affectionem habent per ea, quae adsignificantur, etiam ubi ad rem ipsam idem est, utro vocabulo utare. Obscure differentiam indicavit grammaticus in Bekkeri Anecd. T. I. p. 297, 30. *πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες χρήματα καὶ κτήματα καὶ τόπους, πάτρια δὲ τὰ ἤθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτὰς, πατρικὸν δὲ φίλον ἢ ἐχθρόν.* Differunt haec ita: *πάτρια* sunt, quae sunt patris; *πατρῷα*, quae veniunt a patre; *πατρικά*, qualia sunt patris. Ita Pindarus proprie dixit *πατρία ὁδός* Ol. VI. 106. Nem. II. 9. *Πατρῷα* autem tantum abest ut eadem sint quae *πάτρια*, ut sint ea, quae sunt *κατὰ τὰ πάτρια*. Vt ad Euripidem revertar, ad rem ipsam quidem idem est, utrum *ἐκ πατρίων* an *ἐκ πατρῴων οἴκων* profuga dicatur Medea, sed vim tamen non eamdem utrumque verbum habet. Nam patris domum qui relinquit, non videtur suam relinquere domum; patria domo autem qui excedit, sua domo caret, in qua habitare eum ius erat. Ita spurio filio *πάτριος οἶκος* est, genuino *πατρῷος*, si proprie verba usurpamus. Quod autem ad mensuram mediae syllabae attinet, quid impedit, quin, si *γεραιὸς*, *δειλαιος*, atque alia, media cor-
557 repta dicuntur, idem etiam in vocabulo *πατρῷος* fieri potuerit? Modo apte fiat. Neminem autem opinamur tam invenustum esse, ut non sponte sentiat, eam correptionem in vocabulo primam syllabam natura brevem habente non aliter sine elegantiae detrimento admitti posse, nisi si ictus in ultimam incidat, prima autem licet propter duplicem consonantem produci possit, brevis maneat. Quare nihil offensionis habent talia,

σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρῴων ἔπλευσας·
ξείνου πατρῴου φυλακαῖσιν.

At turpissimus foret versus Glyconeus Pindari Nem. II. 9. si sic scriptus esset:

ὀφείλει δ' ἔτι πατρῴαν.

V. 431. Quum pro vulgato *τῶν δὲ λέκτρων* Porsonus *σῶν τε λέκτρων* coniecisset, (sentiebat enim et articulum languidum esse, et praegresso *οὔτε* respondere aliquid debere) recepit eam coniecturam Elmsleius. Et *σῶν* quidem nemo erit quin verum esse intelligat, *δὲ* autem nollemus mutatum, quod recte et apte hic ad *οὔτε* refertur. Saepe sibi *τε* et *δὲ* respondent, ubi singula membra et verbum suum habent, et res eiusmodi est, ut quae per *τε*

et partes disiungi coeperant, etiam opponi sibi possint. Sophocles Oed. Col. 367.

πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε
θρόνους ἑᾶσθαι, μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν.

Vide Brunckium ad Aesch. S. c. Theb. 835. Sic etiam Latini *et* et *autem* coniungunt. Est autem in his rebus illa quam dicunt grata negligentia posita, quae libera ab exili grammaticorum severitate ita quoque in loco conformat orationem, uti sententia postulat. Eo fine enim inventa est oratio, ut id, quod sentiamus, apte accommodateque exprimat. Et hoc in genere saepius videmus Elmsleium veteres scriptores ad eum modum corrigere, quo ludimagistri pueros solent, quum primum scribere discunt. At illi regulas discere debent: sed has qui iam didicerunt, his licet eas etiam aliquando prudenter negligere.

PARS III.

(Diar. classic. fasc. XLIV.)

Quod instituimus, ut ex P. Elmsleii adnotationibus ad Euripidis Medeam ea potissimum adferremus, in quibus dissentiendum ab editore doctissimo putamus, in eo iam pergemus, ut coepimus, omissis quae vel leviora sunt, vel, qualia multa esse iam alio tempore diximus, praeter necessitatem tentata nobis videntur. 403

V. 488. "Apud Euripidem," inquit, "Hec. 1028. (1011. Pors.) non optime Graece dictum videtur ἐκπέσῃ, quod defendit Porsonus." Verba sunt, Ἀλλμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν Λέχριος ἐκπέσῃ φίλας παρδίας. Miramur vero, non optime Graece dicta videri viro doctissimo, quae Homeri exemplo dixit Euripides. Ita Iliad. χ. 93. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν. Et saepe alibi. Sed saepius videtur Elmsleius iniuria reprehendere Porsonum.

V. 472, 473. Medea se dicit Peliam occidisse his verbis: Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, Παίδων ὑπ' αὐτοῦ. "Immo," inquit, "παίδων ὑφ' αὑτοῦ." Et ita edidit: recte sane, si haec verba ad θανεῖν retulit. At quid cogit id facere, quum etiam ad ἀπέκτεινα referri possint? Ita vero recte se habebat librorum scriptura. Eaque nescio an etiam fortior sit ad sententiam.

V. 477, 478. Disputat hic de verbis, εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, Σύγγνωστ' ἂν ἦν σοὶ τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους, scripturamque libro-

rum nonnullorum, *σύγγνωστον ἦν σοι*, defendi posse ait Sophoclis verbis in Oed. R. 255. *οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, Ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν*, sed rectius addi ἄν, ut in Eurip. El. 1024. *κεἰ μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος, Ἢ δῶμ' ὀνήσων, τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα, Ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὑπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν*. Cur tandem rectius? In Sophoclis quidem exemplo non recte adderetur particula; in Euripidis autem locis et addi eam et omitti potuisse, qui hujus particulae vim et potestatem perspexerit, intelliget. Sed de hac re alio loco dicemus.

V. 480. Non audemus nos quidem quaestionem difficillimam, quam hic movit Elmsleius, dirimere, sed illud videmus, eum neque recte satis, neque caute iudicasse. Verba sunt: *οὐδ' ἔχω μαθεῖν, Ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄγχειν ἔτι, Ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν*. Quum lib. Put. Reiskius, Musgravius, Porsonus, *εἰ θεοὺς* dedissent, vulgatam *ἢ θεοὺς* revocavit Elmsleius. Nam pro *πότερον* in priore membro etiam *ἢ* dici. At quibus tandem id exemplis confirmavit? Multorum haec res, si quid-
494 quam, exemplorum erat, eorumque et certorum et accommodatorum. At Elmsleius quinque tantum exempla dedit, quorum duo plane aliena sunt, unum Aeschyli Prom. 779. *ἕλοῦ γὰρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σου* (ita scribit) *Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ*. Nam ut *πότερον* hic dici potuerit, non tam de hoc, quam de eo quaerebatur, an *εἰ* et *ἢ* permutari liceret. Atqui *εἰ* hic dici non potuit. Alterum Homeri est Il. ε. 671. *μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, Ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἄπο θυμὸν ἕλοιτο*. Neque in Matthiae Gr. Gr. §. 609. quem auctorem citat, aliud quam unum huic simillimum exemplum profertur ex Iliad. α. 190. Vtroque in loco, pariterque in Aeschyli exemplo plane abesse prius *ἢ* poterat: ex quo satis patet, non posse haec exempla cum Euripidis verbis comparari, nisi quis apud hunc praeferendam censeat elegantissimam lectionem, quae apud scholiasten Aeschinis exstat, *ἢ θεοὺς νομίζω*, quam mirum est neque Porsono neque Elmsleio aliqua commendatione dignam visam esse. Caetera, quibus Elmsleius utitur, exempla haec sunt. Aeschyli in Choëphoris 783. *οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις, Ἢ λιμὸς, ἢ διψῇ τις, ἢ λιψουρίαν Ἔχει*. Ita Elmsleius scribit. Nobis *εἰ*, ut Porsono aliisque, requiri videbatur, nec caetera recte constituisse Elmsleium putamus. Deinde Sophoclis in Oed. C. 79. *οἶδε γὰρ κρινοῦσί γε, Ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν*. Vbi particula *γε* offensus, cujus vim non perceperat, *κρινοῦσιν εὖ* scribendum putat, quo nihil fingi potest frigidius. Sed *ἢ χρὴ* veteres libri: at jam Turnebi et Stephani edd. *εἰ χρή*, quod nobis verum videtur. Denique apud Homerum Iliad β. 299. *τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, Ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί,*

recte sic Heynium pro *εἰ ἑτέον* scripsisse dicit. Quid vero his tribus, iisque tam dubiis exemplis efficitur? Apertum est, ea toto coelo ab illis, quae ante commemorata sunt, differre. Praeterea quum nihil neque facilius neque frequentius sit commutatione particularum *εἰ* et *ἤ*, ejusmodi exempla proferenda erant, in quibus aut certo non esse *εἰ* positum credi posset, aut, quod optimum fuisset, neutra particula in priore membro inveniretur. Hoc enim solum genus idoneam hac in re probandi vim habet.

V. 487. Non intercedimus, quominus, quod scholiastes quo- 405
que habuit, *δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς* scribatur, ut id sit, *nihil a te quidem commodi* exspectans: sed illud miramur, quod scribit Elmsleius: "Par. D. pro var. lect. Burn. *δοκοῦσα μή τι*, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur *δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς*, sed *δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς*." Idque confirmat duobus exemplis, quibus tertium in auctario addidit. Silet vir doctissimus de Porsono, reverentia quadam. Nam etiam Porsonus *μή τι* recepit. At itane imperitum Graecae linguae fuisse Porsonum, ut, si *δοκῶ μὴ* non dicatur, id nescierit? Immo Elmsleius, exempla, quorum forte meminerat, non rationem linguae, respiciens, novam illam, sed falsissimam regulam commentus est. Nam ubi *οὐ* dicendum, *οὔ*; ubi *μή*, *μὴ* cum hoc verbo coniungitur. Aeschylus Prom. 740. *εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις*. Sept. ad Th. 621. *δοκῶ μὲν οὖν σφι μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις*.

Simile nobis videtur, quum ad v. 496. *πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα* non putavit stare posse, nisi etiam *πολλοῖς* legatur. Vnde *Ἑλληνίδων* recepit, quod facilius quis interpretibus deberi suspicetur. Hic quoque nollemus a Porsoni acutiore iudicio recessisset.

Etiam ad v. 513. diligentiam desideramus, quum notandum dicit *καὶ λίαν*, quod paullo maiorem vim habeat, quam *λίαν*. Neque enim *καὶ λίαν* coniunctim dicuntur, ut saepe *καὶ δή*, sed *καὶ* ad totam sententiam pertinet. Eadem ratio est, ubi *καὶ πολύ* dicitur, de qua re infra dicit ad v. 871.

Acute disputat Elmsleius de v. 552. in quo *εὐδαιμονοῖμεν* ab Euripide scriptum coniicit, quod non diffitemur maiorem quamdam humanitatis speciem praebere, quam quod libri habent *εὐδαιμονοίην*. Non videtur tamen haec satis idonea caussa esse reponendi pluralis, probamusque, quod non est in textum receptus. Eodem versu quum libri habeant, *σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ, ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι*, perelegans est Elmsleii coniectura, *σοί τε γὰρ παίδων μέλει*. Sed non putamus tamen quidquam mutandum esse. Nam qui est mos Graecorum, ut sine ambagibus dicant, quae hodie si quis dicat, rudis et parum elegans videatur, eo hic quoque Iasonem uti voluit poeta, idque 406

tanto magis, ut ex ipsius oratione eluceret, cum sui ipsius maxime studiosum esse. Vt igitur propter hanc causam etiam illud *εὐδαιμονοίην* defendendum putamus, ita non offendimur, si, quo initum ab se novum connubium excuset, his duobus argumentis utitur, neque Medeam, ut cui iam sint liberi, prole indigere, et se, quos ex ea susceperit liberos, eos praesidium habere velle ab iis, qui ipsi ex novo illo coniugio nascituri sint. Quid quod ipsa Medea, ubi se in Iasonis sententiam concedere simulat, v. 850. utrumque argumentum repetit: *οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων;* Non debebat autem Elmsleius, qui sine interpunctione scripsit, *ἐμοί σε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι*, illud praeterire, male a Porsono, et repugnante sensu loci comma post *τέκνοις* positum esse, quum alii recte post *λύει* distinxissent. Hoc quoque confirmat Medea infra v. 847. dicens, *καὶ κασιγνήτους τέκνοις ἐμοῖς φυτεύων*. Caeterum in adnotatione ad h. l. sine idonea ratione Elmsleius in Aeschyli Prom. 81. scribit *προμηθίας*, atque in eiusdem poetae Eumen v. 94. *τί δεῖ* corrupta putat.

V. 581. Acute coniicit, *γῆμαί με λέκτρα βασιλέων*, quia vulgatum *βασιλέως* potius uxorem regis, quam filiam significaturum esset. Sed prorsus alienum est, quod affert, *βασιλῆς* interdum reginam significare. Neque enim id hoc loco fieri potest, sed *λέκτρα βασιλέων* regum, i. e. regium torum notat.

V. 587. Librorum scripturam, *οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ*, sic mutandam censuit, eamque mutationem in textum recepit, *οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ)*. Idque praeceperat iam ad Soph. Oed. R. 543. At ut ita loqui soliti sint Attici, ex eo non sequitur, ubique ita loquutos esse. Quin ipsa cogitandi celeritas, cui haec formula originem debet, suadet, ut pro diversa sententiarum coniunctione aliis in locis aliter loquutos esse censeamus. Atque ut Euripides in Iph. Taur. 759. scripsit, *ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω*, ita quid est quare non potuerit dicere, *οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ?* Neque movet me, quod ex Troad. 721. affert Elmsleius, *ἀλλ' ὡς γενέσθω, καὶ σοφωτέρα φανεῖ*. Ne-
407 mio enim non videt diversissima haec esse, siquidem illic primarium est *ὡς γενέσθω*, hic autem *σοφωτέραν φαίνεσθαι*.

V. 614. In carmine chorico non videtur Elmsleius satis perspectas habuisse leges numeri Dorii. Aliter non recepisset coniecturam Porsoni, inserto *ἐν* versum praebentis heroicum,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλις ἔλθοι.

Est enim is alienus ab hoc genere numeri. Id quod et tragicorum et maxime Pindari exempla docent. Debebant in duos versus, sive *κῶλα* appellare mavis, dividi,

οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν

ἀνδράσιν, εἰ δ' ἄλλῃ ἔλθοι,

et in antistropha,

μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀπόρεσά τε νείκη.

Vltima enim syllaba anceps est. Eadem metri ignoratione in Aeschyli Prom. 531. versus ita distinguit:

βουφόνοις παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
ἄσβεστον πόρον.

At talibus numeris isto in carmine non erat locus.

Neque vero in Medeae v. 640. φασιν probandum erat, quod ex Musgravii coniectura admisit Porsonus. Nam vel brevis syllaba, quae praeter morem in Personi descriptione utrobique praecedentem versum terminat, de prava distinctione metrorum debebat admonere. Versus isti sic constituendi sunt:

τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα δυσπέ-
ρατον αἰῶν',
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ὤκει-
ρεν παθοῦσαν.

Denique alitar quidem, quam Porsonus, sed non hercle melius, ultimos strophae versus disposuit Elmsleius:

ἁμέραν, τάνδ' ἐξανύσα-
σα μόχθων οὐκ ἄλλος ὕπερ-
θεν, ἢ γᾶς πατρίας στερίσθαι.

Qui numeri, ita distributis vocabulis, pessim sunt, omninoque a colore huius carminis videntur alieni esse. Debebant ita di- 408
stingui:

ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μό-
χθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ἢ
γᾶς πατρίας στερέσθαι.

Vt τὶς pro οὐκ coniiceretur, non erat idonea caussa. Illud recte factum, quod v. 632. οἰκτροτάτων, et v. 641. δεινότατον revocatum est.

V. 633. Non immerito haeret Elmsleius in explicanda vulgata, θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμεῖην, ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, quum dici debuisse videatur, ἢ vel πρὶν ἐξανύσαι τήνδε ἡμέραν. Nihil tamen caussae est, quare hunc locum de vitio suspectum habeamus. Eadem enim dicendi forma usus est poeta, qua δείξω γεγὼς et similia saepissime dicuntur, quae proprie conversio quaedam est sententiarum. Ita ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, θανάτῳ πάρος δαμεῖην, proprie est, *hoc die perfuncta, prius moriar*: quod nihil aliud esse apparet, quam *moriar potius, quam hunc diem exegerim*. Nam πάρος, πρὶν, et similia, ut apud Germanos, saepe

nihil aliud quam *potius* significent. Ita Homerus: *τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ.* Simili forma dicendi, ut in Medea, etiam in Alcestide v. 900. ed. Monk. usus est Euripides: *τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου.* In quo loco frustra haeserunt interpretes et critici. Hoc dicit: *ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου, τί τούτου μεῖζον ἀνδρὶ κακόν;*

V. 659. Dedit Elmsleius cum Porsono, *θέμις μὲν, ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;* quae est librorum prope omnium scriptura. Ald. male, *θέμις δ' ἄν.* At non satis erat, quod nullo pacto dici potuit, damnasse; ostendendum erat etiam, quo pacto stare posset, quod grammaticae quidem non repugnaret, sed sensum tamen non videretur idoneum praebere. Nam quid *μὲν* sibi velit, vereor, ut quisquam docere queat. Nobis et *δ' ἄν* et *μὲν* supplementa videntur a grammaticis illata ad versum sustinendum, quum *θέμις* scribi coepisset. Euripidem dedisse putamus:

θεμιστὸν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

Quod mox dicit Medea v. 661. *τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύ-*
409 *ειν*, in eo tantum abest, ut abundet *εἰ θέμις κλύειν*, ut verissima sit Brunckii observatio, *εἰ* ratiocinantis esse. Nam quum Aegeus ad superiora verba respondisset *μάλιστα*, recte infert Medea, *ergo, si fas est me scire, edissere.* Non magis verum est, quod vult Elmsleius, eodem modo v. 1287. *εἰ* abundare: *εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, λέγ', εἴ τι βούλει.* Quis enim non videt, horum verborum hunc esse sensum: *si me indiges, dic, quod vis dicere.*

V. 667. Distinxit Elmsleius cum Porsono, *παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος*, quod mavult, quam cum Aldo et Lascari post *Πέλοπος* distingui, quia melior sit ea ratio, quae Pittheum non solum *εὐσεβέστατον*, sed Pelopis filiorum *εὐσεβέστατον* faciat. Eam rationem nos quidem minime meliorem esse putamus. Nam hic non agitur de eo, quis Pelopis filiorum magis minusve pius sit, sed illud quaeritur, an is sit pius, ad quem devertere vult Aegeus: quem nihil cogebat ad Pelopis filiorum aliquem accedere, quem non putaret impium esse, sed quaerere virum bonum, quicum communicare oraculum posset, sive is Pelopis, sive alius viri esset filius. Quare omnino probanda distinctio illa, *παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος, εὐσεβέστατος.* Duo enim respondet, et qui sit, ad quem eat, et cur eum adeat.

V. 672. *Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκ' ὧδε.* "An dicitur *ὄμμα συντέτηκε*? Non opinor. Supplendum igitur *τέγγεται* vel aliquid huiusmodi." Cur vero? Non hic, quid diceretur, sed quid esset, quaeri debebat. Quod est autem, quidni dicatur esse? Afflicti enim et oculis et colore corporis languescunt.

V. 673. *Λίγεῦ κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.* "Rom. A. ut Aldus *κάκιστός ἐστί μοι*. Lego: *κάκιστος ἐστί μοι*. Ita Brunckius,

quem sequuntur Porsonus et Matthiae." Et iure quidem sequuntur. Nam quum duo hic dici possint, *est mihi maritus, qui pessimus est*, et *maritus meus pessimus est*, prius illud non modo perte melius convenit ordiendae orationi, sed etiam ex pronomine μοι verum esse intelligitur. Alterum enim si voluisset poeta, κάκιστός ἐστ' ἐμὸς πόσις dixisset.

Ad v. 676. Elmsleius in scholiasta Sophoclis ad Phil. 1. aliud gens, ut videtur, διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται dedit, ubi libri, quod olum recte habet, διὰ τούτου praebent. Notandum hoc putavius, quia nihil in corrigendis monitum.

V. 678. Etsi iam ad v. 14. diximus, neque hoc loco, neque ad v. 1275. satis accurate de particulis ἦπου disputatum esse, tamen valde laudandum putamus Elmsleium, qui hic alienas eas articulas esse viderit, et pro iis ἦ γὰρ, licet nullo in libro repertum, reposuerit. Vellemus vero, qui hic praeclare, quid verum esset, intellexerit, eodem iudicio usus esset v. 686. 410

σύγγνωστα μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

Non minus enim ab hoc loco μὲν γὰρ, quam ab illo ἦπου, alienae sunt. In promptu vero est facillima emendatio, μεντἄρ'.

Difficillimus locus est v. 712. quem Elmsleius cum Porsono ita scriptum dedit:

Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ σὺμβας, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύμασι
τἀχ' ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.

Ἀνώμοτος est ex coniectura Musgravii, legiturque pro varia lectione in duobus codd. Vulgo ἐνώμοτος. Dein κἀπικηρυκεύματα olim rectum fuisse, ex scholiis cognoscitur. Τάχ' ἂν πίθοιο debetur Porsono. Libri omnes οὐκ ἂν πίθοιο. Elmsleius, commemorata varietate lectionis et virorum doctorum coniecturis, praeterita tamen coniectura Schaeferi, κἀπὶ κηρυκεύμασι νοῦν ἂν τίθοιο, quam ille Porsoni adnotationi subiecit, denique in eo acquiescit, ut videndum dicat, an πίθοιο potius, quam οὐκ ἂν corruptum sit. Non postulamus, ut quis omnia emendet: sed illud tamen iure videtur ab editore postulari posse, ut, quae adsunt praesidia, iis quam accuratissime utatur. Atqui animadvertit quidem Elmsleius, apud scholiastas duplicem exstare posteriorum Medeae verborum explicationem, sed neque collegit inde, quod debebat colligere, et neglexit, quam utraque difficultatem haberet, indicare. Nam quum alii scholiastae posteriorem partem Medeae dictorum in hanc sententiam interpretati essent, in quam vulgo accipitur:

si non iuraveris, amicus fies hostibus meis, flecterisque eorum lega-
411 *tionibus*, quam interpretationem etiam ipse probat Elmsleius: primo monere debebat de ambiguitate verborum λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος. Ea ipse videtur cum Mureto sic intelligere: *si nudis tantum sermonibus mecum conveneris, neque deos testes adhibueris.* At demonstrandum erat, λόγοις ita nude positum, posse hanc vim habere: de qua re et nos dubitamus, et alios dubitaturos credimus. Vix enim aliud verba λόγοις δὲ συμβὰς videntur significare posse, quam *si dictis accedis*, i. e. *si facere vis, quod postulatur.* Cuius vero dictis, Medeaene, an Creontis? Non sane Medeae, si sententia haec est, *non iuratus, illis obtemperabis.* Nam quum oppositum sit ὁρκίοισι μὲν ζυγείς, in quo iam inest illud λόγοις συμβὰς ἐμοὶ, non poterunt sibi opponi ὁρκίοισι μὲν ζυγείς et λόγοις δὲ συμβάς. Itaque τούτοις, Peliae et Creonti, συμβὰς λόγοις dici putabimus. At ne sic quidem recte procedit oppositio, quia quod iurato et iniurato fiat, opponi sibi debet. Quod senserunt quum alii, tum Wyttenbachius, qui λόγοισι δὲ ξυμβὰς θεῶν ἀνώμοτος coniiciebat. "Sed numerosior est," respondet Elmsleius, "vulgata, cuius eadem est sententia." Numerosiorem esse, concedimus; non concedimus, sententiam esse eamdem. Nam si illud θεῶν ἀνώμοτος per copulam adnectitur prioribus, λόγοις συμβὰς iam per se debet opponi posse illis, ὁρκίοισι μὲν ζυγείς. At non est ita, nisi diserte quis dicatur iniurato λόγοις συμβῆναι. Itaque, si numerorum elegantiam servari vellet, certe coniicere debebat, λόγοις δὲ συμβὰς, ὧν θεῶν ἀνώμοτος. Tantis difficultatibus quum haec interpretatio prematur, accedit denique plura mutandi necessitas, quam quae corrupta esse credibile sit. Nam et ὧν pro καὶ scribendum erit, et plerorumque omnium librorum scriptura ἐνώμοτος cum ἀνώμοτος permutanda, et denique οὐκ ἂν in τάχ' ἂν aut aliud quid convertendum. Videamus vero alteram interpretationem, quae in scholiis his verbis perscripta est: εἰ δὲ πλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γινόμενα πρὸς φιλίαν. "Certum est," inquit Elmsleius, "hunc grammaticum in exemplo suo habuisse ἐνώμοτος et οὐκ ἂν πίθοιο." De ἐνώμοτος nemo re-
412 fragabitur. Sed οὐκ ἂν πίθοιο illum habuisse, quo tandem argumento vincetur? Immo quum interpretatio ista accusativum ἐπικηρυκεύματα, quam veterem lectionem esse alia scholia testantur, agnoscere videatur, verbumque προκρίναις habeat, quidni potius legisse illum censeamus, κἀπικηρυκεύματα οὐκ ἂν προθεῖο? Ita mediam formam προθέσθαι usurpavit Sophocles Oed. C. 419. Damnat autem Elmsleius hanc interpretationem, quia sic nulla maneat oppositio inter haec verba et superiora, ὁρκίοισι μὲν ζυγείς. At

quis credat, grammaticos, qui hanc interpretationem in medium attulere, adeo caecos fuisse, ut non modo oppositionem illam corruere hac ratione non animadverterent, sed ne illud quidem viderent, ineptissime idem eidem opponi, ὄρνισιν μὲν ζυγὸς, et λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἐνώμοτος, eodemque modo etiam utramque apodosin idem continere? Immo certissimum illa interpretatio indicium praebet, qui sic explicabant, ita legisse:

τούτοις δ', ὄρνισι μὴ ζυγὸς,
ἄγουσιν ἂν μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύματα
οὐκ ἂν προθεῖο.

Ita vero recte illud habet, καὶ θεῶν ἐνώμοτος. Iam enim iure opponuntur, ὄρνισιν μὴ ζυγὸς, et λόγοις δὲ συμβὰς, quia illud λόγοις συμβῆναι in eo ipso positum est, ut quis se ὄρνισι ζυγῆναι patiatur, et propterea addita est explicatio καὶ θεῶν ἐνώμοτος. Vnde vero tantae turbae in hoc loco? Nolo hic quidem abuti commemoratione duplicis recensionis. Omnis enim et scripturae et interpretationis fluctuatio a duobus facillimis repeti potest erroribus. Fac enim in primo versu pro μὴ scriptum ab aliquo librario fuisse μὲν, in ultimo autem πίθοιο pro προθεῖο, et caetera sponte videbis sequi debuisse.

V. 735. Quam libri praeberent, ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, vel λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, vel λαμπρὸν ἡλίου φάος, nostra sententia critici erat, postremum illud praeferre, quum caeterae lectiones interpretibus et correctoribus deberi videantur. Et ita censuit etiam Porsonus, qui tamen ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος dedit, quod Musgravius, quum pro varia lectione ad v. 729. adscriptum esset in nonnullis libris, huc pertinere animadvertit. Et inclinat quidem ad hoc probandum etiam Elmsleius: quod etsi minime reprehendimus, tamen, si altera lectio in textu servaretur, servandam eam ita fuisse existimamus, ut λαμπρὸν ἡλίου φάος scriberetur. Caeterum quid illud, quod v. 1076. legitur, καὶ δὴ γὰρ ἅλις βιοτόν θ' εὗρον, σῶμά τ' ἐς ἥβην ἦλυθε τέκνων, ad confirmandam particulae τε post duo verba collocationem conferat, non intelligere nos confitemur.

V. 750. νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην, quum Pseudogregorius τίσαι habeat, ansam ea scriptura dedit Elmsleio exempla afferendi, in quibus ἐλπὶς infinitivos vel futuri, vel aoristi, vel praesentis adiunctos habet. Laudamus hanc diligentiam, sed lucri ex ea nihil percipi putamus, quin in errorem inducere potest tirones, nisi addatur, quibus conditionibus singuli hi infinitivi adhiberi possint. Id quod non fecit Elmsleius. Multum autem interesse, quo eorum quis utatur, facile animadvertant, qui

bene imbutum Graecae orationis elegantia sensum habent. Aoristi enim infinitivus de re exigui temporis eaque instante usurpatur, futuri de re diuturniore vel olim futura; praesentis de re praesenti aut praesens complexa. Exempla ipsa, quibus utitur Elmsleius, hoc docere poterant. Ex iis pauca attingemus. Recte dixit Aeschylus Ag. 684. *Μενέλεων πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.* Nam et unius momenti est advenire, et brevi futurum significat. Recte vero etiam idem v. 688. *ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἥξειν πάλιν*; Nam ἥκειν constat non *venire*, sed *venisse* significare. Quare diuturnitatis notio inest, quum ἥξειν dicit, i. e. *ecquid spei est, eum affore?* Euripides in Medea v. 1000. *εἶχον ἐλπίδας πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν.* Non potuit γηροβοσκῆσαι dicere: diuturnum est enim, simulque olim futurum, ut illud, quod per se exigui temporis est, περιστελεῖν. Vnde licuisset ei dicere *κατθανοῦσαν περιστεῖλαι*, re a mortis tempore suspensa. Aeschylus autem in Ag. 1443. *οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος*, recte usus est praesenti, quia hoc vult, *nec metuo vivo Aegistho, nec metuam, quamdiu ille vivet.* Caeterum miror, quum
414 Elmsleius alias valde ad coniectandum inclinet, quod in his versibus non *φόβον* ei scribere in mentem venit.

V. 760. Bene defendit Elmsleius versum, quem Porsonus, cuius, ubi ei adversatur, saepius nullam mentionem facit, cum Brunckio deleverat. Sed quum ἔχειν, ut ipse fatetur, ex sola coniectura natum videatur, veremur, ne rectius fecisset, si servata librorum scriptura ἔχει diversas recensiones Medeae distinxisset, quarum in una, *ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει*, in altera pro hoc versu illi duo, qui sequuntur, scripti fuissent.

Versum 768. recte tuetur Elmsleius, sed omisit illum, *λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον*, quem infra v. 919. ubi iterum legitur, aptiorem esse censet. Sed quum saepius in Medea eadem verba repetita sint, eo potius uti argumento debebat, quod hic versus in cod. Par. A. non, ut vulgo, post v. 768. sed ante eum legeretur: quod indicio esse potest, ex margine eum in texta venisse. Fatemur tamen non displicere nobis illum versum, quum ea, quae sequuntur, *κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ*, quodammodo requirere videantur, ut quale donum mittere velit, antea indicaverit. Ordo versuum is, qui est in cod. Par. A. elegantior videtur.

Ad v. 770. miramur, quod verba *ὃς ἂν θίγῃ κόρης* Euripidea quidem esse, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta putat: hic enim longe praestare ὃς ἂν θίγῃ νεκροῦ, propter v. 1171. *πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν νεκροῦ*. Primo enim, quid opus alia ex fabula haec sumpta putare, quum una tantum vocula discrepent, facillimeque librarius, universe sententiam in

animo habens, ut fit, *κόρης* pro *νεκροῦ* scribere potuerit? At nihil peccarunt librarii: immo ipse Euripides *κόρης* posuit Minatur enim Creonti, vel ipsi etiam Iasoni mortem Medea, si Glaucen attigerit, opem laturus. Mortuam attingere timebant, qui videbant, quomodo esset mortua: idque dici debuit v. 919. Hic vero mirum, ne dicam absonum foret, non de ope morienti ferenda potius, quam de mortuae tactione cogitari. Nam ubi semel periisset, nemo tam stultus futurus erat, ut veneni contagionem non reformidaret.

V. 774. Permira sunt, quae scribit ad h. l. "Futurum *κατακτανῶ* Atticis omnino abiudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo *κτείνω* duo futura *κτενῶ* et *κτανῶ* tribuere, quam duos aoristos *ἔκτεινα* et *ἔκτανον*." Scire vero vellemus, qua analogia futurum *κτανῶ* fieri velit. Magis autem miramur, quod *ἀπέκτανε* ab solo Rhesi scriptore, ut ait, usurpatum, si in comico versus iste legeretur, audacter in *ἐπέκτονε* se mutaturum dicit, Aeschyloque in Eum. 590. *κατέκτανες* obtrudit, quod, etsi *ἀπέκτονα* comici et prosae orationis scriptores dicant, tamen *κατέκτονα*, quantum meminerit, nemo usurpaverit. Quid vero? Num vir doctissimus temporum rationem pensi habuit?

V. 775. *οὔτις ἐστὶν ὅστις ἔκαιρήσεται.* Huius constructionis alterum exemplum se reperisse negat. Nam *οὐκ ἔστιν, οὐδείς ἐστιν, τίς ἐστιν, ὅστις* dici solere, *οὔτις* autem plerumque *ὅς*, non *ὅστις* sibi habere subiectum. Vtriusque constructionis exempla affert. Tam singularis observatio aut ad casus ludibria ablegauda erat, aut advertere virum doctissimum debebat, ut causas eius indagaret. Atqui apparet, si usus iste non casui debetur, rationem eius a differentia repetendam esse, quae et inter *οὐδείς* et *οὔτις*, et inter *ὅστις* et *ὅς*, eorumque pronominum diversas consociationes intercedat. Atque Elmsleius quidem causam, quare *οὔτις* non soleat cum *ὅστις* coniungi, in repetito pronomine *τίς* posuisse videtur, ut colligi licet ex locis, quibus defendi hanc constructionem putat. Habent enim ii loci omnes *τίς ὅστις*. Et est sane hac in re aliquid veri. Nam quum iam *οὔτις* infinitum sit, non opus est ei aliud pronomen infinitum *ὅστις* addi. Sed non satis hoc est, latiusque patet harum constructionum ratio. Eam paucis conabimur adumbrare. *Οὔτις* est *non aliquis*, et negat quid de uno aliquo; *οὐδείς* est *non ullus*, negatque de omnibus. Itaque *οὔτις* infinitum, *οὐδείς* finitum est. Similis ratio est pronominum *ὅς* et *ὅστις*: vide quae diximus in Erfurdtii ed. min. Oedipi R. ad v. 688. "Ος enim finitum est, et ad certum aliquem refertur; *ὅστις* infinitum, referturque ad unum aliquem de multis quemcumque. Iam si rem universe spectamus, qui dicit, *non est aliquis*, *qui*, *οὔτις ἐστὶν ὅς* dicere de-

bebit, quia de illo aliquo, quem esse negat, aliquid praedicaturus est, non de uno alterove ex pluribus. Qui autem *non est*
416 *ullus qui* dicit, etsi recte uti poterit eodem pronomine ὅς, quia ne unum quidem, qui talis sit, qualem dicere vult, esse contendit, tamen recte etiam *οὐδείς ἐστιν ὅστις* dicet, quia, quum de omnibus neget, praedicaturus est aliquid de quolibet ex istis omnibus. Recte ergo Sophocles in Aiace v. 724. *αἴτ' ἀνείδεσιν ἔρασσον ἔνθεν κἄνθεν αὖτις ἔσθ' ὃς εὖ*. Neque vero perperam idem in Oed. R. 372. *ἃ σοι οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδεῖ τάχα*. Usitatius tamen, ut Euripides Hel. 932. *Ἑλένην γὰρ οὐδὲὶς ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν*. Haec quidem universe. Sed multae sunt conditiones, quae vel alteram constructionem efflagitent, vel utramque admittant, vel ambas coniungi postulent. Rem exemplis quibusdam declarabimus. Recte Aeschylus et necessario in Eum. 739. *μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν, ἥ μ' ἐγείνατο*, h. e. *non est aliqua mater, quae me peperit*. Est enim, qui vere genuit Minervam: quare ἥ dicit, non ἥτις: sed unde nata est, non mater, sed pater est: itaque *οὔτις μήτηρ* dicit. Ineptissime dixisset, *μήτηρ οὐδεμία ἐστὶν, ἥτις μ' ἐγείνατο*. Significaret enim, *non est ulla mater*, (i. e. nulla est ex iis, quae matres sunt) *quarum aliqua me pepererit*. Saepe vero utraque constructio admitti potest. Quum enim, quod nullus faciat, id recte non facere aliquem concludamus, iure *οὔτις* pro *οὐδείς* poni potest. Vt quum Euripides in Alcest. 505. dicit, *ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πόσ' ὄψεται*, quis offenderetur, si dixisset *οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὅστις Ἀλκμήνης γόνον τρέσαντά ποτ' ὄψεται?* Quod si coniungitur aliquando utrumque, et *οὔτις ὅστις* atque *οὐδείς ὃς* dicitur, non solet hoc temere, sed subtili quadam cum notatione eius, quod res quaeque requirit, fieri. Valde similia sunt haec Aeschyli in Choeph. 170. *οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ τείραιτό νιν*, et illud Xenophontis in Mem. S. iii. 6, 8. *καὶ μὴν προγόνων γε καλὰ ἔργα οὐκ ἔστιν οἷς μείζω καὶ πλείω ὑπάρχει ἢ Ἀθηναίοις*. Sed alter rectius dixit ὅστις, alter οἷς. Etenim Electra non absciderat sibi cincinnum: itaque pronomine isto quum utitur, mirabunda significat, *qui eum absciderit, quisquis ille fuit, praeter me nemo est*. Sed apud Xenophontem οἷς scriptum est, quia rem certam in mente habet: *qui maxime omnium gloriantur maioribus, Athenienses sunt*. Eleganter distincte-
417 que Lucianus Dial. deor. ii. 1. *ὅσα μηδὲν ἐστιν ὃ μὴ πεποίηκάς με, σάνδαλον, ταῦρον, χρυσὸν, πύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πεποίηκας*. Apparet μηδὲν ὃ dici, quia definita est et certa sententia, *πάντα ταῦτά με πεποίηκας*: contra *οὐδεμίαν ἥντινα* dicit, quia infinitum est atque incertum, quod vult: *quamcumque feminam circumspiciam, ab nulla me expeti fecisti*. Hinc apparet, etiam praegresso τις, aliquando

ὅστις vel posse vel debere inferri. Exempla exstant apud Elmsleium: v. c. in Eurip. Androm. 915. σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; quae est oratio nescientis an adiutor caedi affuerit: *ecquis tibi adiutor, quisquis sit, affuit?* Quod si ex huiusmodi exemplis Elmsleius colligit, non esse mutandum, quod in Medea legitur, οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται, vereor ut satis idonea ratione usus sit. Nam in illis exemplis omnibus et τὶς necessarium, ὃς autem non aptum erat. In illo Medeae vero proprie ὃς dici debebat: *non est aliquis, qui eos servet.* Itaque aut sic statuendum est, ea quam supra diximus ratiocinatione οὔτις pro οὐδεὶς dictum esse, aut, quod magis placet, hic quoque ὅστις hanc vim habere, ut significetur, *non est aliquis, qui, quisquis sit, eos servet.* Singulare est, sed nequaquam corrigendum quod in Alcestide v. 80. legitur ἀλλ' οὐδὲ φίλων τις πέλας οὐδεὶς, ὅστις ἂν ἐνέποι.

V. 798. Miro argumento sprevit Elmsleius σὼ παῖδε, quod, quum saepissime Medeae liberi παῖδες et τέκνα appellentur, tamen nusquam παῖδε dicantur vel τέκνω. Hoc ita demum aliquid valeret, si dubium esset, an Euripides eos plures, quam duo fuisse, statuisset. At duali, tametsi non in illis vocibus, alibi utitur, ut v. 939. 989. 1041.

V. 800. Iure quidem tuetur Elmsleius praeeunte Porsono particulam γε, quam removerat Brunckius: sed quod ait, significare hanc particulam, chorum iis, quae a Medea dicta sunt, aliquatenus assentiri: sensum esse enim, δηχθείη μὲν ἂν Ἰάσων, σὺ δὲ γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνὴ, id nihil neque ad vim particulae, neque ad sententiam illustrandam facit. Nam etiam omissa particula idem ille sensus prodiret. Similia dicit de loco quodam Plutarchi. Res haec est. Duplicem vim habet particula, alteram minuendi, *quidem, certe;* alteram augendi, *quin, vel.* Vtriusque unus communis fons est, qui positus est in restrictione, qua quid nunc ad minora, nunc ad maiora reiicitur. In Medeae loco, 418
prouti quis rem considerat, utravis ratio admitti potest. Nam quum se liberos suos interficere velle dicit, ut Iasoni dolorem faceret, chorus autem ei respondet, σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνὴ, haec verba aut hoc significant: *at tu certe infortunatissima mulier eris;* aut hunc sensum habent: *quin tu eris infortunatissima mulier.* Quorum alterum est, *si Iason dolebit, tu non vacabis dolore;* alterum, *si Iason dolebit, tu dolebis magis.* Hoc postremum volebat Porsonus, et recte, quia ipsum verbum ἀθλιωτάτη gravius quid significari prodit, quam quod Medea dixerat. Elmsleius vero utramque potestatem particulae commiscuit, ut ex eo apparet, quod, quum altera quae affert exempla augendi vim confirment, unum ad minuendi significationem pertinet, ideoque alienum est, Herculis furentis dico v. 1248. s.

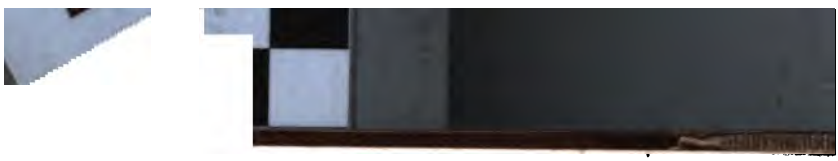

V. 804. Recte putamus Elmsleium dedisse λέξῃς δὲ μηδὲν, pro λέξεις δὲ μηδὲν; recte etiam sentire de Aristophanis loco, Av. 130. seqq. sed quod haec in eiusdem Pluto v. 487. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, sic interpretatur, ut χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς idem esse velit quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς, et inde pendere ἐνδώσετε, in eo veremur ne sibi neminem habiturus sit consentientem. Immo commate post ἀντιλέγοντες posito, ᾧ etiam ad ἐνδώσετε referendum erat, quo facto et μηδὲν recte se habet, neque in constructione difficultas est. *Meditatam vos orationem habere oportet*, inquit, *qua et vincatis hanc, neque ei latus nudum praebeatis.*

V. 807. Nullo pacto accedere possumus Elmsleio in his, quae de formis femininis, quales ἀπορθήτας, ἀθανάτας sunt, disputat: quae quum summis viris, Valckenario et Porsono, sincerae visae essent, ab Elmsleio non damnantur tantum, sed violentissime exstirpantur. Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirat, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homoeoteleuton hiatumve vitandum conferant. Ad haec si volet vir doctissimus attendere, ubique, ubi tales formae reperiuntur, idoneam rationem, quare praelatae a poetis sint, in-
419 veniet. Nunc quidem satis habemus, de quibusdam emendationibus dicere, quas hac opportunitate profert. Et primo ἀπορθήτοι', καλλιδίφροι', πιρκηλάτοι', quae Euripidi et Aeschylo obtrudit, prorsus inaudita Graecis auribus esse, et pridem ad Orpheum p. 722. seq. diximus, et hodie asseveramus. In Aeschyli quidem versibus etiam illud neglexit, Τηρεῖας scribendum esse, quo uti poterat ad v. 806. In subiecta adnotatione bis infeliciter reprehendit Porsonum, semel in Agam. 1534. πολυκλαύτην corrigentem, ubi ipse τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας scribi iubet, deleto nomine Iphigeniae, quo nihil neque durius, neque insolentius, neque ab Aeschyli dictione alienius excogitari potuit; iterum in Choeph. 654. εἴπερ φιλοξένη 'στὶν Αἰγίσθου βία scribentem, qua coniectura etsi gravius quam quis credidisset lapsus est Porsonus, tamen haud melior est Elmsleii emendatio, εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία. Nam etsi aliquot exemplis munire istud τὶς studuit, tamen, qui ea attentius considerare voluerit, omnia aliena esse videbit, nec, quem plura attulisse dicit, Matthiae in Gr. gr. §. 487. talia, qualibus hic opus foret, aut dedit, aut dare voluit. Vnum tamen attulit Elmsleius, quod coniecturae ipsius convenit, modo certum esset, ex Eurip. Hel. 911. ἑατέος δ' ὁ πλοῦτος ἔκδικός τις ὤν. Sic quidem ipse tacite scripsit. Vulgo, ἑατέος ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν. Δ' ex MS. additum. Matthiae, ἄδικος ὥς τις ὤν, ex Porsoni adversariis. Ve-

or ego quidem, ne hic versus nihil sit, nisi adnotatio librarii, etro politico scriptus in margine. Certe, si cui genuinus videur, aliter eum emendare debebit, quam vel Porsonus vel Elmsus fecerunt. Caeterum ad eamdem quaestionem de formis feninis pertinet etiam Boeckhii parum pensitata disputatio ad nd. Nem. ix. 16. Nam neque *ἀνδροδάμαν* illo loco sollicitanm, neque Isthm. iv. 75. (v. 66. ed. Boeckh.) *γυιοδάμαις* ter quam cum *χερσὶ* construendum; denique in Fragm. Pinri inc. 60. de cursus metro recte iudicavit Boeckhius, non *ἀνοδάμαντα*, sed *ἀδάμαντα* legendum est, de quo non dubitabit, i Athenaeum inspexerit.

V. 813—819. putat ob oculos fuisse Sophocli in Oed. C. 5. Nam apud utrumque poetam Veneris, Musarum, et Ceissi mentionem fieri. Vereor vero, ut cuiquam persuasurus , Sophoclem eum fuisse, qui Euripidem imitaretur. Immo ri similius est, loci ipsius conditionem, delubraque, quae ibi ant, utrumque poetam monuisse, ut ista commemorarent. Siul emendat Elmsleius locum Sophoclis, scribens ex Aldina, *ὁδὲ χρυσήνιος Ἀφροδίτα*, et in strophico versu *θεαῖς* monosyllaam reponi iubens. At codd. certe *οὐδ' ἁ χρυσήνιος*. Videum ne *οὐδὲ μὰν* scribendum sit. Nam de *θεαῖς* vel metri caussa on vincet Elmsleius. Postremos enim versus eum non recte dissuisse, apertum est.

V. 814. Aliena nobis videntur, quae Elmsleius de littera *σ ἀφυσσαμέναν* duplicata affert. Talia recentiores poetae ab epis accepta in quibusdam verbis constanti usu servarunt. Si *ρυσσα* dixisset Euripides, non abs re fuisset aliquid adnotari. ed ubi non est augmentum in hoc verbo, usus stabilivit geminam litteram. Neque *νάσσασθαι* ex Aeschylo afferendum erat, uod etiam ex Euripide confirmari potuisset: nam quis *νάσσασθαι* no *σ* dixit? Quod autem vir doctissimus ex Aeschyli Sept. ad h. 1064. *γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως* affert, quae ipsius rrectio est, id est profecto *μεῖζον προσάψαι τῆς νόσου τὸ φάρμακον*. Nam ut facile *ὀλέσσαι* tragicus dicere audeat, tamen vix icere ausit *ὤλεσσα*.

Metri scientia quam necessaria sit critico, docere potest v. 16. in quo Elmsleius *ἡδυπνόους αὔρας* sine vitii suspicione servavit. Spondeus hic, etiam si nullus exstaret versus antistrophicus, qui de dactylo admoneret, in hoc genere metri, quod leges habet certissimas, non magis ferri potest, quam dactylus in sexta ede versus heroici. Conveniret et metro et sententiae *ἡδυπνόους πνοάς*; sed quum *ἡδυπνόους* in aliquot codd. desit, videndum e verba *ἡδυπνόους αὔρας* grammaticis debeantur, lacunam, quae ic in antiquis libris erat, utcumque explere conantibus. Etiam . 817. quod dicit Elmsleius, "Matthiae *χαίταις*: vulgata metro

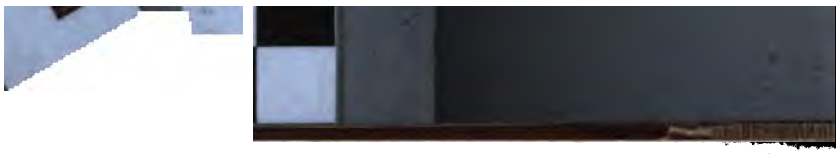

convenientior est," ostendit eum metri huius leges minime cognitas habuisse. Nullo pacto enim *χαίταις* metro convenit; et si in omnibus id libris legeretur, tamen *χαίταισιν* reponendum foret.

Impeditissima est pars carminis chorici, quae est a v. 820. Elmsleius *ἱερῶν ποταμῶν πόλιν*, duce scholiasta, de Athenis intel-
421 ligit: sed manet tamen praeter insolentiam dicendi, implicata collocatio verborum *ἱερῶν ποταμῶν ἡ πόλις*. Nobis Porsonus, qui *τις* ad *ποταμῶν* addi volebat, non longe a vero abfuisse videtur, modo *πῶς* in *τὶς* mutavisset, quae quantillum in libris differant, neminem fugit. Legimus enim, *τὶς οὖν ἱερῶν κοταμῶν, ἥ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα τὰν παιδολέτειραν ἕξει; Equis te sacrorum fluminum, an urbs, an amicorum prosecutrix regio prolis tuae interfectricem habebit?* Sane enim Athenae, fluviique Ilissus et Cephissus intelliguntur: aliter inutiles forent duae quae praecedunt strophae. De *τὶς*, *ecquis*, speramus mutasse Elmsleium sententiam, quam in Diario Classico fasc. xvii. p. 64. protulit. Posset tamen hic quidem etiam *τίς* scribi, modo ne mente repeteretur ad *πόλις* et *φίλων*.

V. 823. Probamus quod verba *μετ' ἄλλων* non sequentibus iungenda censet: sed quod *τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων* interpretatur, *τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται*, languidum nobis videtur, praesertim quum post *τὰν παιδολέτειραν* gravius quid inferri debeat. Scribendum putamus, *τὰν οὐχ ὁσίαν μέγ' ἄλλων*, i. e. *τὰν μέγα ἀνοσίαν ἄλλων*, positivo, ut saepe, superlativi vicem sustinente.

V. 827. Si nos aliquem sensum eorum, quae numeri sibi postulant, habemus, non recte scripsit *τέκνα φονεύσης* pro *μὴ τέκνα φονεύσῃς*. Anacrusin enim in hac metrorum compositione efflagitare videtur numeri concinnitas.

V. 828. Qui locus vexatissimus est, e mala scriptura meliusculam effici dicit Elmsleius scribendo, *πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψει, δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;* Ordinem verborum esse vult, *τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν*. At, ne quid dicamus de constructione, quae tam impedita est, ut vix intelligi queat, valde otiose putamus *καρδίαν τε λήψει* additum esse. Nobis quidem scribendum videtur, *πόθεν δὲ θράσος φρενὸς ἢ χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίᾳ τε λήψει, δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Vnde vero audaciam animi vel manui vel cordi capies, dirum admovens liberis tuis ausum?* Ἢ et *τε* copulari pro *ἢ—ἢ* vel *τε—τε*, non opus est ut exemplis demonstremus. At, inquiat aliquis, non minus haec impedita verborum collocatio est. Minime vero. Nam quia praegressum *ἢ* non-
422 dum absolutam esse constructionem indicat, sine offensione deinde in medio ponitur reliqua eius pars, *καρδίᾳ τε λήψει*, quod secus est in Elmsleii ratione, in qua illud *καρδίαν τε*, quod nullo

modo exspectabatur, turbat et confundit animum legentis vel audientis.

V. 833. "Quidquid legerit scholiastes," inquit, "scripsit Euripides ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου;" et mox: "dicitur μοῖραν φόνου, ut μοῖραν θανάτου v. 957." Versus hi sunt:

πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει

etc. Iam si quaerimus, quid illa adnotatione voluerit vir doctissimus, haeremus, neque invenimus quod respondeamus. Nam primo, quod ita confidenter, quid scripserit Euripides, indicat, tanto minus probamus, quo certius nobis persuasum est, rudem istum hiatum φόνου οὐ non esse ab Euripide admissum. Habent autem multi libri φόνον. Deinde non putamus lectoribus bene consultum esse comparando v. 957. qui nobis plane ab hoc loco alienus videtur. Vellemus vero sensum loci declarasset Elmsleius. Nam, ut ipse edidit, verba significant: *quomodo liberos intuens lacrimis carentem sortem caedis cohibebis?* At quid hoc est? Si, ut v. 957., μοῖρα θανάτου pro θάνατος dictum, ita hic μοῖρα φόνου pro φόνος positum est, chorus, qui interrogare vult, an Medea, liberos occidens, a lacrimis temperatura sit, hoc potius quaereret, an sine lacrimis temperatura a caede sit, i. e. siccis oculis liberos non occisura. Id vero absonum est. Nimirum credas Elmsleium σχήσειν idem esse, quod ἕξειν, putaviase. At hoc eum quis fugisse adducatur? Quae quum ita sint, quid aliud quam tantum abesse dicamus, ut emendatus hic locus explanatusque sit, ut eum sensu carere, ideoque pro corrupto habendum esse appareat. Neque vero dubitamus, quin scripserit Euripides: πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Quae satis usitata tragicis figura dicendi est, idem significans, quod πῶς οὐ δακρύσεις φόνον. Vide Porsonum ad Eur. Phoen. 800. Seidlerum ad Iph. Taur. 1061. et quae nos ad Vigerum diximus p. 899. Aptissime comparari potest Aeschylus in Agam. 822. δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ κλύοντες, ἀν- 425
δροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς ἐς αἱματηρὸν πῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο, i. e. φθορὰς ἐψηφίσαντο. Ita hic ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου idem est ac si dixisset, πῶς ἀνέξει μὴ δακρύουσα τὸν φόνον, sive explicatius mavis, πῶς σχήσεις μοῖραν τὴν σὴν, ὥστε ἀδάκρυτον φόνου εἶναι, vel ὥστε μὴ δακρύουσαν εἶναι τὸν φόνον. Nam ἄδακρυν μοῖραν dicit, effectum complexus, quum satis fuisset dicere σχήσεις δάκρυα. Simillime Sophocles in Electra v. 141. γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, quem locum recte explicuit Seidlerus ad Eur. El. 442. Vt Euripides φόνου, ita Sophocles potuerat etiam γονέας scribere.

V. 835. Quum quidem libri praeberent ἐν τλάμονι θυμῷ, Elmsleius cum Porsono omisit ἐν, quod propter metrum, de quo ad v. 827. diximus, non probamus. Scribendum vero putamus εὐτλάμονι θυμῷ. Eadem scripturae varietas in Aeschyli Persis v. 28.

V. 836. Non audemus quidem plane improbare οὐτ' ἄν, quod Porsono auctore pro plerorumque librorum scriptura οὐκ ἄν reposuit Elmsleius: sed non satis fuisse putamus, de confusione istarum particularum admonere, vellemusque fecisset vir doctissimus, quod ad Aiacem v. 1318. cuius adnotationis mentionem facit, suasimus, ut de vi et potestate particularum οὐτ' ἄν disputaret. Nam illud ipsum hic requirebatur, ubi Aldinae scriptura, οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις, ad sensum aptissima est, ut ostenderetur, quomodo, quum καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς praecessisset, etiam οὐτ' ἄν recte potuisset dici. De qua re etiamnum dubitamus: non dubitaremus, si praecessisset καὶ γὰρ φίλη οὖσα.

V. 848. In his, οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι θυμοῦ; imperativum primae personae, si ita loqui liceat, notari iubet Elmsleius. Negamus quidem in hac formula talem imperativum esse, quae potius interrogatio est: et ipse Elmsleius interrogandi signum apposuit: nam si imperativus esset, μὴ θυμώσομαι, vel potius μὴ θυμοῦμαι dici deberet licet non sim nescius, etiam οὐ imperativo iunctum inveniri apud Theocritum, posseque iungi, certa quidem conditione. Sed imperativum primae personae, ut μὴ θυμοῦμαι, non esse somnium putamus, velimusque viri docti attendant, si qua iis exempla occurrant. Nobis alibi fortasse de hac re coniectandi opportunitas dabitur.

424 V. 864. δεῦτε, quod cum δεῦρο commutavit Elmsleius, ut non Atticum, satius fuisset, ut nos quidem censemus, notari, praesertim agnitum a Pseudogregorio. Non putamus in hoc genere nimis caute procedi posse.

V. 871. Quid sentiamus de iis, quae de verbis καὶ πολὺς adnotata sunt, paucis indicavimus iam ad v. 513. Ne longi simus, ex ipsis Euripidis verbis sententiam nostram declarabimus. Qui quum dicit, ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον φίλην ὁρέξετ' ὠλένην, non retulit καὶ ad πολὺν, sed ad totam sententiam. Poterat enim dicere, ἆρα καὶ δαρὸν οὕτω φίλην ὀρέξετ' ὠλένην. Alia plane ratione καὶ πολὺς in illis locis, quos ex Aristophane Archytaque affert Elmsleius, dicta sunt, sed in nullo, quin καὶ aut *et* aut *etiam* significet.

V. 872. Diversa sibi videri dicit ἀρίδακρυς et ἀρτίδακρυς; prius illud esse, qui multum, alterum, qui facile lacrimetur. De priore nemo non assentietur. At qui multum, idem etiam facile lacrimatur. Nec novimus aliud ab ἄρτι compositum vocabulum, quod facilitatem potius, quam recens quid factum esse indicet.

Atqui quum Medea dicit, ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα; non illud significare potest, se modo lacrimasse, sed pronam esse ad lacrimas. Vnde quis non coniiciat scripsisse poetam, ὡς πάρὶδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα? Comparet quis Aristotelis verba, ab Elmsleio ad v. 898. allata. At et libri omnes ὡς ἀρτίδακρυς, et Pseudogregorius, et hunc ipsum, ut videtur, locum respiciens Hesychius, qui ἀρτίδακρυς, εὐχερὴς πρὸς δάκρυον interpretatur. Velimus tamen doceri, quomodo haec explicatio defendi possit, idque ipsum agere debebat Elmsleius, aut usitatam significationem, si fieri posset, tueri.

V. 875. Quum libri τερσίνην vel τερσινὴν haberent, Elmsleius recte quidem ad leges grammaticas ὄψιν τέρσιναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων scripsit. Sed aegre tamen desideramus viri doctissimi diligentiam in eo, in quo praecipue versatur interpretis officium, sensus explicationem dicimus. Quid enim grammatica prodest, nisi ut recte intelligamus, quae scripta legimus? Sic ad v. 870. cuius duplicem scholiastae interpretationem protulerunt, nihil videmus adnotatum esse, etsi multum refert, quomodo hic versus intelligatur. Hoc autem loco non satis erat, formam reponere grammaticae legibus convenientem, nisi etiam sensui accommodata esset. Atqui quis non offendetur, ubi Medeam, ira, odio, dolore agitatam, ocellos suos audiat τέρσιναν ὄψιν appellantem? Adeone hebetem atque insulsum fuisse credamus Euripidem, ut non senserit, nihil tali epitheto hic alienius atque ineptius inveniri posse? At nimirum non sic ille, sed ὄψιν τερείναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων scripsit. Molles enim illa et miseratione prolectas lacrimas dicere volebat, ut, quemadmodum Homerus loquitur, τερὶν κάτα δάκρυ χέουσα. 425

V. 876. χλωρὸν δάκρυ qua ratione humidas lacrimas significare velit Elmsleius, non intelligimus. Huius quoque vocis veram explicationem monstrare poterat, qui fons est uberrimus scientiae, Homerus, cuius quis non meminit θαλερὸν δάκρυ? Comparari potest etiam Pindari illud Nem. viii. 68. χλωραῖς ἱέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ψᾶσει. Quod non minus obscurum videtur Elmsleio, πολιὸν δάκρυον in Herc. fur. 1209. nos non magis obscurum esse putamus. Significat enim *senilem lacrimam*. Eadem significatione dicta lusit interpretes πολιὰ γαστὴρ apud Pindarum Pyth. iv. 175. ut ibi indicavimus.

V. 880. Quod ex scholiis colligit, fuisse qui legerent, γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους ἐμοῦ, errore typographi ita scriptum videtur pro παρεμπολῶντος. Nobis recte codicum scripturam tueri videtur Gaisfordius, cuius sententia in Addendis affertur, modo ne signa parentheseos apponantur.

V. 884. ὑμῖν δὲ παῖδες οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν. Porsonus ex Valckenarii coniectura, ὑμῶν.

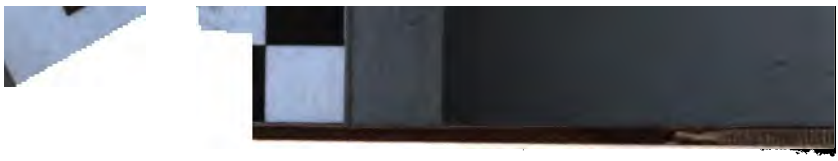

Sed docte monet Elmsleius, ita requiri *τόκου*. Pauci libri *σωτηρίαν*, quod si probamus, et *ὑμῖν* et *ἕθηκε* recte se habebunt. Elmsleius, ut de scriptura incertus, vulgatam servavit, sed in Addendis animadvertit, hanc quoque, si recte intelligatur, defendi posse. Hunc enim praebet sensum: *vobis effeci ut sedulo prospectum sit*, sive, ut aliis verbis dicamus, *vobis paravi praesidium*.

V. 912. *σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα.* "Id est," inquit, "*si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere iube.* Hoc *ἀλλὰ* nostra lingua valet *then.*" Non videtur haec interpretatio, quae rectius in particulam *τοίνυν* quadraret, exhaurire potestatem particularum *δ' ἀλλὰ*, quae significant *at saltem.*

V. 940. Quae hic docte disputat Elmsleius de usu particularum *τε* et *δὲ*, quod ad summam rei attinet, valde probamus; sed quum non satis distincte rem exponeret, factum putamus, ut in quorundam locorum explicatione a vero aberraret. Nimirum ubi describere aliquem et quis sit indicare volumus, necessario *μὲν* et *δὲ* adhibendae sunt, quarum *μὲν* quidem omitti potest, *παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὅμαιμον.* At non omnes, quos attulit, loci eiusmodi descriptionem continent. Et quidem statim ipse Medeae versus, sic ille in libris scriptus, *πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν*, non *δεσπότιν δ' ἐμὴν*, ut edidit Elmsleius, requirebat: nihil enim caussae erat, quare mulierem satis notam liberis suis ita describeret: sed potius, quod etiam ad mutationem facilius est, *δεσπότιν γ' ἐμὴν.* Argumento enim opus est, cur exorare illam debeant: *orate novam patris uxorem, quae quidem hera mea est, potestatemque habet concedendi, quod petetis.* Eadem ratio est in Euripidis Androm. 25. ubi Brunckius recte *γε* reposuit. Neque Sophoclis illud in Trachiniis v. 741. afferri debebat, *τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω πατέρα, κατακτείνασα*, ubi descriptio quidem est, sed, ut *λέγω* indicat, diversissimi generis. Illud scribi debet, *τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι τόνδ', ἐμὸν λέγω πατέρα, κατακτείνασα.* Nam etiam de absente interdum dicitur *ὅδε*, ut apud Aeschylum Sept. ad Th. 637. Aeschyli locum in Choëphoris v. 187. *ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐπείρασε, ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπάνυμον φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη*, in quo Porsonus *ἐμή γε μήτηρ* dedit, adhibere quidem Elmsleius ad confirmandam sententiam suam poterat, sed non ita ut fecit. Nam si hic aliqua descriptio est, ad eam non pertinet *ἡ κτανοῦσα*: neque apte quis haec, quae diversissima sunt, ita coniungat, *ἡ κτανοῦσα, ἐμὴ δὲ μήτηρ.* Debent enim, quae ita copulari volumus, consimilia esse, et unius generis diversae formae. Hic vero *ἡ κτανοῦσα* nominandae ei, de qua iam dicendum sit, inservit: postea demum describenda est. Nos quidem non dubitamus, quin

ante illa verba ἐμὴ δὲ μήτηρ excidérit versus hoc ferme sententia, ἡ τοῦ μὲν αἰσχυντῆρος Αἰγίσθου θάμαρ. Denique de Euripidis Iphig. A. 1455. etsi assentimur Elmsleio, πόσιν γε σὸν scribenti, tamen, quod ait, Reisigii coniecturam, πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ στύ- 427
γει, πόσιν δὲ σόν, significaturam esse, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ σὸν πόσιν στύγει, iniquius dictum est. Quidni enim etiam hoc significetur, μὴ στύγει πατέρα μὲν τὸν ἐμὸν, σὸν δὲ πόσιν?

V. 950. metra ita disposuit:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα πόσμον αὐ-
τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

Non potest dubium esse, qui haec et tragicis et Pindaro usitatissima metra satis cognita habeat, describi versus hoc modo debere:

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ θή-
σει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐτά γ'
ἐν χεροῖν λαβοῦσα.

Vitium ita emendavit Porsonus. Elmsleius nihil certi pronunciare ausus est, quia antistrophae verba, ὅταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται, non congruant. At illud tamen, non Pindari quidem, sed tragicorum usus docet, stropham huius generis finiri versu ithyphallico, ita ut de strophici versus scriptura, non videatur dubitandum esse. In antistropha valde nobis blanditur Porsoni coniectura, ὅταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται, vulgatam ex interpretatione ortam putantis. Ita Hesychius, ὑπεκδράμω, φεύγω, per compendium scribendi, ni fallor, pro ὑπεκφεύγω.

V. 954. Laudamus Elmsleium, qui, quum Reiskius πέπλους χρυσοτευκτόν τε στέφανον coniecisset, τε adsciverit, et χρυσότευκτον scripserit, repudiata Porsoni coniectura χρυσεόπλεκτον. Sed quod scripsit, πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι, eo non satisfecit nobis, nec dubitamus, quin, si accuratius locum considerasset, ipse, quod displiceret, deprehensurus fuisset. Libri omnes πέπλων vel πέπλου. Quumque haec praecedant, ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον, αὐτά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα, quid attinebat iterum dicere, vestem eam coronamque indui? Illud satis erat, indutum vere ista iri. Quare scripsisse poetam putamus: πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων χρυσότευκτός τε στέφανος περιθέσθαι: *ut illa induat, pulcritudo suadebit et splendor divinus vestium, ex auroque facta corona.* Apparet iam, opinor, offensos 428
librarios nudo infinitivo περιθέσθαι, quum praecedentes versus non respicerent, accusativos posuisse.

V. 961. Quum legeretur, παισὶν οὐ πατρῴως ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις, ὀλόχῳ τε σῷ στυγερὸν θάνατον, Elmsleius, reperto in uno libro, cui duos alios postea addidit Matthiae, ὄλεθρον, in

alio varia lectione *βιοτῇ*, utrumque recepit, ita habuisse scholiasten ratus. Et *βιοτῇ* quidem sane habuit scholiastes, sed *ὄλεθρον* minime: nam quum dicit, *ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις*, verbum *θάνατον* interpretatur: *ὀλέθριον* vero se legisse ostendit his verbis, *οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα*. Quae sane ineptissima interpretatio est, sed tamen, ut illud, *ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ παρασκευάζεις*, partem veri continet. Nam Elmsleii correctio vel propterea displiceat necesse est, quod frigide idem bis dicitur, *παισὶν ὄλεθρον βιοτῇ*, et *ἀλόχῳ θάνατον*, quasi haec diversa sint. Recte se habet vulgata, modo recte interpungatur: *παισὶν, οὐ κατειδὼς ὀλέθριον βιοτὰν, προσάγεις ἀλόχῳ τε σῇ στυγερὸν θάνατον*. *Liberis tuis, ignarus letalis eorum vitae*, (i. e. morti a Medea destinatae) *paras uxorique diram necem*.

V. 964. Verba *μοῖρας ὅσον παροίχῃ* interpretatur, *quantum a pristina fortuna excidisti*. Videtur hoc verum esse: ne quem enim offendat, quod illud *pristina* non est in Graecis, reputet id tantum perspicuitatis caussa additum esse. Proprie enim dici debebat *a fortuna tua*. Caeterum comparari poterat Aeschylus in Suppl. 461. *καὶ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι*. Ita ibi legit scholiastes.

V. 967. Dedit Elmsleius *τέκνα* sine articulo cum plerisque libris. Alii ex Brunckii coniectura *σὰ τέκνα*. Si, ut nos existimamus, in strophico versu *ὀλέθριον* genuinum est, a paeone quarto incipere debet versus. Recte tamen articulum deletum censemus. Nam vel numerorum elegantia *τέκεα* scribi postulat.

Sed haec hactenus. Alio tempore reliquam libri utilissimi partem persequemur.

PARS IV.*

Reliquum est ut postremam partem Medeae perlustremus, et, quemadmodum instituimus, potiora ex iis commemoremus, in quibus vel dissentimus a P. Elmsleio, vel habemus, quod addi cum aliquo fructu posse videatur. Ac primo adverterunt nos verba, quae v. 1021. leguntur: *χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν, αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ*. Quorum postrema quum Elmsleius recte Heathio et scholiastis quibusdam ducibus sic interpretetur, ut Medea nolle se misericordia irritum reddere facinus suum dicat, anceps animi fuisse

[* Quum in diario classico tres tantum harum adnotationum partes editae essent, quartam nobis, ut publici iuris faceremus, tradidit vir summus. *ED. LIPS.*]

videtur, quomodo quae praecedunt interpretanda essent, siquidem quid alii senserint, dicit, non etiam, quid ipse censeat. Atqui perdifficilia sunt haec verba, et maxime indigent idonea explicatione, praesertim quum permirum sit, quod in plerisque libris δώμασιν pro θύμασιν legitur, scholiastae autem adnotatio ex parte plane non quadret ad hunc locum. Sed haec quidem infra alio loco attingemus. Nunc satis habemus, monere lectorem, aposioposeos figura usum esse poetam post θύμασιν, et deinde apodosin aliter conformatam subiicere. Nam quum hoc vellet Medea: *quem nefas est adesse meo sacrificio, absit*, quod debebat per imperativum exprimere, ut ἐκποδὼν ἔστω, non per futurum, in quo nulla plane vis foret, si esset pro imperativo positum: ita loquitur: *quem nefas est adesse meo sacrificio,—ipse viderit: facinus ego non reddam irritum.* Intelligit Iasonem: sed quum non possit iubere hunc abesse, quid, inquit, ad me attinet, adveniat ille an absit: videat ipse de hac re: ego perpetrabo, quod destinavi.

Ad v. 1024. affert Elmsleius versus Neophronis ex Medea, servatos a Stobaeo, qui ei duarum observationum opportunitatem praebuerunt, in quibus uti diligentiam laudamus, ita dubitamus tamen, an non sint verae. Vnam hic expromit, διαφθεροῦσα ἔρχομαι ut vix Atticum notans. Sed hoc quidem ipse in Addendis Platonis auctoritate retractavit. Enimvero etiam si nullum exemplum in promptu esset, non debebat haec constructio ab Atticis abiudicari. Quum enim εἶμι, ἐλεύσομαι, ἦλθον cum participio futuri coniungant, quidni etiam ἔρχομαι? Sed si rara sunt exempla, caussa haec est, quod omnino rarus est usus praesentis ἔρχομαι, ut non sit mirum, si in tanta paucitate exemplorum verbum hoc habentium multo rarius etiam inveniantur loci, participium futuri adiunctum habentes. Eiusdem generis altera observatio est, prolata ad v. 179. quod Neophron dixerit, τί δράσεις, θυμέ; βουλεύσαι καλῶς, πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, Euripidem πρὶν ἐξαμαρτεῖν dicturum fuisse, siquidem Attici poetae non videantur πρὶν ἢ dixisse. At etiam in prosa oratione rarum est πρὶν ἤ, si ad exempla nudi πρὶν compares. Cur vero? Nempe quia plerumque πρὶν dici res postulat, rarius πρὶν ἤ. Differunt enim. Similiter non idem est, utrum *priusquam* dicas, an *prius, quam*. In Neophronis verbis si πρὶν nudum positum esset, ante capiendum esse salutare consilium diceretur, quam quis peccaret: quasi is peccaturus esset capto consilio. At hoc vult, potius esse, rectum consilium capere, quam peccare: ita enim non peccatum iri. Ita in Aristophanis Pace v. 273. Buttmannum excepimus coniecisse πρὶν ἤ γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι, quae perelegans coniectura est, et loco illi accommodatissima. Nam εἰ πρὶν γε, quod scholiastes legit, friget.

Aegre desideratur interpretatio ad v. 1024. ἔκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε. Nihil Elmsleius, nisi glossam attulit, ἐν Ἀθήναις. Sed etsi verba ipsa, si sic intelliguntur, *Athenis te, anime, liberi mecum viventes oblectabunt*, sensum aliquem praebent, tamen valde dubitari potest, an is iam non aptus sit. Petierat Medea, ut liberis, qui cum ipsa in exsilium abituri erant, manere Corinthi concederetur, idque impetraverat. Itaque etsi id non ea mente fecerat, ut vere eos manere vellet, sed ut occideret, tamen nunc, quum haesitat facinus illud perpetratura, non recte potest eo argumento a caede facienda se revocare, quod liberi sui Athenis secum habitaturi sint: non sunt enim ituri istuc, nisi iterum contrarium atque antea petat atque impetret. Deinde, ut putet se abducere secum posse liberos, non aptum tamen argumentum adhibet ad refutandam hanc sententiam, quum statim dicit, οὗτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι. Nam hoc in manentes quadrat, non autem in abductos, quum ne exsilium quidem pro iniuria haberi possit, ut in quod liberatos ab exsulandi necessitate ipsa ultro secum ductura sit. Quae quum ita sint, non videtur hic versus vitio carere. Nisi aliud quid latet, putem scribendum esse, κεἰ μὴ μεθ' ἡμῶν, ζῶντες εὐφρανοῦσί σε. *Eo, quod vivent, etiamsi non mecum, me oblectabunt.*

Valde ingeniosam emendationem protulit Elmsleius ad v. 1053. ubi quum in edd. legeretur παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν, in codd. autem fere παῦρον δὲ δὴ vel δέ τι γένος ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, inserto μίαν ita scribendum iudicavit, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως) οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν, adductus maxime tum eo, quod semper post μὲν οὖ sequatur δέ, quare non probat Porsonum παῦρον γὰρ δὴ γένος scribentem, tum simili Heraclidarum loco, v. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως εὕροις ἄν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Laudare hanc coniecturam quis dubitet: non puto tamen in textum recipiendam fuisse. Nam neque parenthesis ista valde placet, nec quod de particula δὲ post μὲν οὖ scribit: „ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse?“ idoneum mihi argumentum videtur. Est illud ex eo genere, cui mea sententia nihil plane tribuendum. Non enim sequitur, si saepe δὲ post μὲν οὖ ponitur, semper id fieri debere: quid prohibet enim, quominus alio modo conformetur oratio, modo id apte fiat? Atqui aptissime dictum, quod Porsonus posuit γάρ. Nam si accuratius perpendas, videbis sententiam, quae per δὲ opponi debebat, omissam esse, quia sponte ex eo, quod in medio positum est, intelligi poterat. Plena oratio haec foret: *nos quoque sapimus: omnes quidem non: nam rara est apud feminas sapientia: sed quae-*

am. Comparari potest Sophocles Oed. R. 227. *κεἰ μὲν φοβεῖται νὐπίκλημ' ὑπεξελὼν αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν στεργὲς οὐδέν· γῆς δ' ἄπειαν ἀβλαβής.* Praeterea exquisitius dium videtur *παῦρον γένος ἐν πολλαῖς*, quam quod cum illo nimis umili, *μίαν ἐν πολλαῖς εὕροις ἂν ἴσως*, commutari velis. Deque pro *κοὐκ* nolim *οὐκ* positum esse, Reiskio et Porsono dubus. Certissime enim eadem ratione *παῦρον κοὐκ ἀπόμουσον* ictum est, qua usitatissimum illud *πολλὰ καὶ μεγάλα*.

1069. *ὅπως θρέψωσι* non damnandum.

Quum plerumque insignem diligentiam in usu particularum obrvando adhibeat Elmsleius, tamen v. 1088. seqq. accidit ei, ut iquam in hoc genere culpam admitteret. Personum enim sequus, edidit: *καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος στείχοντ' ὀπαδῶν, νεῦμά τ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.* Alii *ίκνυσι δ'*, interpunctione ante posita. Praestare nos quoque itamus *δείκνυσιν*, sed τὲ prorsus negamus hic locum habere. on poterat homo Graecus aliter, quam *πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον ίκνυσιν* dicere. Eamque veram puto scripturam esse. Nam iod Musgravius coniecit, *πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον*, parum apte ictum videtur. Quod autem aliis placuit, *πνεῦμά τ' ἠρεθισμέν· δείκνυσι δ'*, plane ferri non potest. Longe diversum ab eo, iod mox sequitur, v. 1090. *ὦ δεινὸν ἔργον παράνομόν τ' εἰργασμένη*, quod merito placuit Elmsleio pro vulgato *παρανόμως εἰργασμένη*, vellemusque recepisset. Ferri fortasse posset *πνεύματ' ἠρεσμένον*, etsi vereor ut exempla pluralis numeri hoc significatu iud tragicos inveniantur. Sed si *δείκνυσι δὲ* scripsisset poeta, γελῶν potius, opinor, quam *ἀγγελεῖ* subiecisset.

1091. In verbis nuncii, *φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ*, quum Musgravius non sane temere parcipio *λιποῦσα* offensus esset, Elmsleius satis habuit dicere recte bi haec explicata videri a scholiasta, *εἴτε διὰ νηός, εἴτε δι' ὀχήματος, εἶθ' ὁπωσοῦν φεῦγε*, ac deinde docet *ναΐαν ἀπήνην* nam esse. Bene quidem, sed hoc si omisisset, aequius ferrent ctores, quam quum illud omisit, quomodo participium *λιποῦσα* telligi deberet. Neque enim intelligi potest, quomodo is ei sens inesse possit, quem dicit scholiastes, nisi quis *λιποῦσα* velit *gligens* vertere, quod inauditum est. Nobis, si vitio caret los, hyperbolice loqui videtur nuncius: *fuge, nec navi ulla, nec rru relicto*, quo ne quis persequi te possit.

1098. Non attenderam, quum in parte tertia huius censurae v. 659. dicerem, ad ea, quae hic de *μὲν* interrogativo attulit lmsleius, illum ipsum versum et recte quidem ad hoc genus rerens. Vellem tamen distinctius dixisset de ea re vir doctissimus. uantum enim colligi potest, non ita, uti debebat, hoc *μὲν* inlligit, qui illud Aristophanis, *ὑγιαίνεις μέν*; interpretetur, *sa-*

nusne es? Si sic esset, etiamnum contenderem, non potuisse μὲν poni v. 659. Sed lubens confiteor errorem meum, qui non reputaverim, posse versum istum etiam sic explicari, ut μὲν recte se habeat. Et haec est illa ipsa ratio, quae commemorata hic est ab Elmsleio, sed, ut videtur, non recte explicata. Nam μὲν illud non ita interrogativum est, ut rectae interrogationi conveniat, i. e. ei, qua nescientes aliquid interrogamus, sitne an non sit: ut in isto versu 659. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ, si hic sensus est, *estne fas me cognoscere oraculum, an non?* non potuit μὲν poni. Sed ponitur haec particula tantum in interrogatione figurata, qua significamus, opinari nos illud esse, de quo interrogamus. Vt isto in loco: *opinor certe fas esse cognoscere oraculum?* Itaque ὑγιαίνεις μέν; non est, *sanusne es?* sed, *certe non insanis, opinor?* Apertum est autem, cur hoc genus interrogationis μὲν requirat. Nam si explices, quae in breve contracta sunt, hoc habes: *opinor quidem ita esse, sed dubitare cogor.* Id egregie declarat locus Euripidis in Ione, quem attulit Elmsleius. Continet enim plenam sententiam, addito opposito: εὖ φρονεῖς μέν, ἦ σ' ἔμηνέ τις βλάβη; *sanum quidem te esse opinor, nisi quid mentem tuum perturbavit?*

Leve est, sed tamen non praetereundum, quod de πῶς et similium vocabulorum usu in obliqua interrogatione dicit Elmsleius ad v. 1103. „hanc constructionem si comici sibi permittunt, ex„empla e tragicis afferre supervacaneum est.“ De istis quidem vocabulis nulla dubitatio est. Sed ne quis abutatur auctoritate viri doctissimi, quem haec putamus minus circumspecte scripsisse, quum ipse optime sciat, multa vulgaris sermonis propria esse, quae non liceat eo, quod in comoedia reperiuntur, etiam in tragoediam inferre, monendum putamus, esse hunc communis sermonis usum, ut πῶς et similia etiam in obliqua interrogatione ponat, sed eam etiam in tragoedia admitti. In subiecta adnotatione tractat Elmsleius haec ex Ione v. 958. ΠΡ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; ΚΡ. πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Quo in loco ὡς οἰκτρὰ legendum censet, fretus iis, quae ad v. 596. dixerit. Ibi ὡς in responsione graviter affirmare ostendit. Recte sane: sed ea affirmatio plane aliena ab hoc loco est, ubi nihil est, quod affirmetur, sed narrandum est, quod interrogatum erat. Concedimus viro doctissimo, soloecum esse πῶς δέ, sed ita tantum, si dictum accipiatur pro ὅπως. At id vetat adiectum δέ, omnineque frigidum hic esset ὅπως, ut quod significet: *quomodo ausa sim interrogas?* Nisi fallor, multo gravior hic est interrogatio, repetens ipsum senis verbum: *quomodo vero?* i. e. *tu vero dicere potes,* „*quomodo.*“ Similis, sed tamen alius generis repetitio est apud Aeschylum in Choeph. 764. si Canterus recte emenda-

vit eum locum *X. πῶς οὖν πελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον; TP. τί πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.*

1118. Laudabili diligentia etiam ad collocationem verborum attendit Elmsleius, quae res nimium neglecta est a criticis. Non assentimur tamen ei, quum certas huius rei regulas inveniri negat. Sunt illae plerumque certissimae, et pleraeque quidem rhetoricae, quibus etiam in prosa oratione sua auctoritas constat; quaedam vero etiam ex numeris versuum pendent, ut hoc in versu, ad quem haec adnotavit: *ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος.* Quam collocationem Porsonus recte praetulit alteri, *καὶ νεάνιδος χόλον.* Nam quum in trimetro, cuius membra non per interpunctiones mutantur, prima, tertia, quinta arsis potissimos locos habeant, consentaneum est, in eos locos etiam verba potiora, et quidem etiam syllabas eorum verborum potiores incidere: ex quo intelligitur, parum suaviter ita collocari verba *καὶ νεάνιδος χόλον*, non secunda prioris verbi syllaba, quae potissima est, sed ultima, quae nihil est nisi terminatio casum designans, in quintam arsin deposita. Multo gravius est alterum genus. Affert Elmsleius ex Hecuba v. 55. *ἐκ τυραννικῶν δόμων*, et aliquot alios locos, in quibus sunt *δόμοι τυραννικοί.* Nihil in his arbitrarium: nam in omnibus, etiam sine metro, necessaria erat haec collocatio. Etenim *δόμοι τυραννικοὶ* ita dicuntur, ut primarium sit domus, quae deinde amplius describitur addito adiectivo. *Τυραννικοὶ δόμοι* autem cum oppositione dicuntur, domus, quae regum, non aliorum est. Itaque necessario in Hecuba dicendum erat, *ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων δούλειον ἦμαρ εἶδες*, quia regia conditio servili opponitur. Nolo hanc rem pluribus explicare: permulta enim dicenda essent, in iisque etiam hoc, quibus conditionibus adiectivum ad oppositionem faciendam etiam post nomen poni debeat.

Ad v. 1120. recte observat Elmsleius, voculas *οὐ μὴ* cum futuro coniunctas proferendas esse cum interrogatione. Exemplorum in eam rem magnam vim adiicit: sed ex his illa tantum observationem istam veram esse demonstrant, in quibus duo membra orationis unam negationem *οὐ* communem habent, *μὴ* autem in altero tantum membro est. Vt in Aristoph. Nub. 505. *οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί;* Eurip. Hipp. 498. *ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλείσεις στόμα, καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;* In cuiusmodi exemplis quia *οὐ* sine *μὴ* aperte interrogativum est, necesse est etiam *μή*, quod pendet ex isto *οὔ*, interrogativum esse. Hac igitur observatione motus Elmsleius differentiam inter *οὐ μὴ μενεῖς* et *οὐ μὴ μείνῃς* ita constituit, ut futurum significet *μὴ μένε* vel *μὴ μείνῃς*, coniunctivus autem *οὐ μενεῖς*. Similia dixerat in Commentariis trimestribus VII. p. 454. Ibi vero tres sibi locos occurrisse ait, quibus nesciat quid faciendum sit, quod in iis *οὐ μὴ* non sint prohibitivae. Hi loci sunt Sophoclis

in Oed. Col. 176. *οὗτοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων, ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.* In Electra 1052. *ἀλλ' εἶεν· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε, οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς.* Aristophanis in Ran. 508. *μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μή σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπειθόντα.* Intelligi potest hic, quam nihil lucis sit, ubi non caussas rerum indages. Quamvis enim ingenti exemplorum copia ad Medeam demonstraverit Elmsleius, futurum cum *οὐ μὴ* constructum vim prohibendi habere, tamen, ut aperte dicam, nihil in ea re veri inest. Nimirum non in futuro illa vis est, sed in secunda persona, quam ista exempla habent omnia. Itaque non verior est illa observatio, quam si quis contendat, *οὐ* cum futuro iunctum iubendi significationem habere, quia *οὐχὶ συγκλείσεις στόμα* et similia iubentis sint. Quod si ad id attendisset Elmsleius, in quo cardo rei versatur, nihil offensus esset tribus illis exemplis, sed vidisset, prohibendi significatum ab iis propterea abesse, quia non secundam personam verbi habent. Nihilo minus illud verum manet, interrogativam esse eam formulam. Interrogatio enim non ex persona verbi, sed ex negatione *οὐ* pendet. Itaque sensus in illis tribus exemplis proprie hic inest: *non te quisquam ex his sedibus non abducet invitum?* i. e. non te sinet manere? Sinet vero. *Non te ego non sequar umquam, quamvis flagitantem?* i. e. non ego tibi resistam? Resistam vero. *Non ego te non abire sinam?* i. e. non ego te retinebo? Immo retinebo.

Est vero operae pretium etiam de *οὐ μὴ* cum coniunctivo quaerere. Cui formulae recte sane futuri significationem inesse contendit Elmsleius. Et quamquam ea formula videri possit elliptica esse, quae plena talis sit, ut saepius apud Herodotum, v. c. I. 84. *οὐ γὰρ ἦν δεινὸν, μὴ ἁλῷ ποτέ.* tamen, quum valde dura sit huiusmodi ellipsis, quid impedit, quin eadem illa analogia, qua futurum, etiam coniunctivum cum *οὐ μὴ* coniunctum interrogantis esse censeamus? Notum est coniunctivum interrogative prolatum quaerentis esse quid fieri debeat: *ἴω; οὐκ ἴω;* Itaque addita altera negatione, *οὐ μὴ ἴω* necesse est significet, *non non eam?* i. e. non maneam? Hoc est autem eius, qui esse manendum significat, ex quo consequitur mansurum esse. Habet hoc autem in omni persona locum. Aeschylus S. ad Th. 38. *καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὔ τι μὴ λῃφθῶ δόλῳ; His auditis, non ego non capiar dolo?* i. e. non sim tutus a dolo? Omnino vero. Ibidem v. 287. *οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον; Non magis non effugies fata?* i. e. minus patiare quod in fatis est? Immo aeque patieris. Sophocl. Ai. 560. *οὗτοι σ' Ἀχαιῶν οἶδα μή τις ὕβρίσῃ; non te non laedat quis?* i. e. *non te quis illaesum sinat?* Sinet profecto.

Apertum est, sive cum futuro, sive cum coniunctivo construantur voculae *οὐ μή*, *οὐ* interrogationi inservire, *μὴ* autem facere ut verbi notio negativa fiat: ideoque negatio illa non *οὐ*, sed *μὴ*

est, quia μὴ non rei, sed cogitationis negans est. Itaque οὐ μὴ μενεῖς; idem est quod οὐκ εἶ; et οὐ μὴ μείνω; idem quod οὐκ ἴω; Iam intelligi potest, cur quum οὐ μὴ iunctae cum secunda persona futuri prohibendi vim habeant, eaedem particulae coniunctivo consociatae, quaecumque sit verbi persona, vi illa prohibendi careant, et nihil nisi simplex futurum significent. Nam οὐ cum futuro mirantis est, si quid non futurum sit. Quod quum secunda persona dicimus, *non tu facies?* exspectare nos indicamus, facturum esse eum, cui id dicimus. Id est autem monere, ut faciat. Quum autem οὐ iungimus coniunctivo, eius formulae longe alia ratio est. Nam nudus coniunctivus, ut ἴω; deliberantis est, i. e. dubitantis an non sit eundum, sive ire verentis. Addita negatione, dubitantis est an sit eundum, i. e. non ire, sive manere verentis. Id est autem in omni persona idem. Nam omnis deliberatio interrogatio est nostrummet ipsorum, quae etiamsi oratione ad alium directa profertur, tamen re ad nos ipsos pertinet. Nam οὐκ ἴῃς; et οὐ μὴ ἴῃς; postremo nihil aliud est, quam οὐ δόξω ἰτέον σοί; et οὐ δόξω μὴ ἰτέον σοί; Quibus verbis neque iubemus neque vetamus, sed coniicimus, quid futurum sit.

Caeterum errare puto eos, qui aoristum coniunctivi ita in hac formula necessarium esse existimant, ut negent aliorum temporum coniunctivis locum dari. Nam quod fere ubique aoristum usurpari videmus, nihil mirum, quum fere omnis deliberatio ad futura spectet, cui tempori aoristi coniunctivus propterea congruus est, quia futuri exacti notionem continet. At fieri potest, ut etiam de re praesente deliberetur, quum quidem quaerimus, quale esse iam nunc debeat id, quod nondum compertum, quale sit, habemus. Eiusmodi videtur illud esse, quod in Soph. Oed. Col. 1023. veteres libri praebent: ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μήποτε χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύχωνται θεοῖς. Correxerunt eo in loco grammatici, alii ἐπεύξωνται, alii ἐπεύξονται. Quorum neutro opus videtur. Loquitur Theseus de iis, qui Oedipi filias per vim abduxerant. Eos alii, inquit, persequuntur, quos quod effugerint, et ex nostris finibus evaserint, non, opinor, vota faciunt diis. Si ἐπεύξονται vel ἐπεύξωνται scribitur, hoc dicit: *non agent diis gratias, quod evaserint.* Praesentis autem coniunctivus eam vim habet, ut iam nunc captos esse, ideoque diis non gratulari indicet. Id per aoristi coniunctivum non potest nisi per huiusmodi ambages exprimi, οὐ μὴ εὑρεθῶσιν ἤδη ἐπευχόμενοι.

V. 1138. Quum nos ad Vigerum proposueramus huius loci interpunctionem atque explicationem, non probat Elmsleius: idque recte videtur facere, licet non dixerit, qua ratione ductus faciat. Putamus autem hoc eum, et iure quidem, sensisse, non apte haec coniungi: *vix illa in lecto procubuerat, quum anus quaedam clamorem sustulit.* Nihil enim ad rem, utrum statim an ali-

quanto post anus ista clamaverit. Tametsi vero recte vulgo post πεσεῖν plenam distinctionem poni dicit, tamen in eo non possumus ei accedere, quod ordinem verborum hunc esse vult: καὶ θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Nam ita distinctis verbis tamen, si Graecam esse orationem volumus, ad φθάνει repetendum est ἐμπεσοῦσα. Itaque cur non potius statim coniungemus, μόλις φθάνει ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν? Nam sensum esse apparet: *vix in lectum inciderat, quum in eo fuit, ut, nisi in lectum incidisset, humi procumberet.*

Ad v. 1141. vellemus praetulisse Elmsleium vulgatam accentus adiectionem, δόξασά που ἢ Πανὸς ὀργὰς ἢ τινὸς θεῶν μολεῖν, cui tuendae Schaeferum citat in indice ad Lamb. Bos. v. ἄλλος. Hanc enim vocem suppleri vult, addens ex Actis Apostolorum, Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι. At hoc quidem longe alius generis esse, facile quivis intelligat. In Euripidis loco si ellipsis ista admitteretur, nullum usquam erit tam necessarium vocabulum, quod non omitti posse censeamus. Quare nobis considerate Porsonus ἢ τινὸς θεῶν ex ed. Lasc. recepisse videtur, quod est *alicuius-piam deorum:* quod contra ex vulgata scriptura necessario consequeretur, Panem non in diis numerari.

V. 1143. ad verba, ὀμμάτων τ' ἄπο πόρας στρέφουσαν, Heathii sententiam commemorat Elmsleius, ἄπο per tmesin a verbo disiunctam censentis. Ipse quid sentiret, non indicavit, sed assentiri eum Heathio putamus. Nam quod anastrophen accentus in praepositione servavit, quum alii in tmesi aut prorsus omittant accentum, alii in ultima collocent, non videtur inconsiderate fecisse. Nos quidem, ut alibi demonstravimus, nihil putamus certius esse, quam praepositiones per se non esse oxytonas, ideoque, ubi aut post nomen, ad quod pertinent, aut ante nomen quidem, sed cum singulari quadam vi, aut pro adverbiis, aut, quod eodem redit, in tmesi ponantur, retinere naturalem accentum suum, qui in disyllabis est in penultima. Nam quod ἄνα et διὰ grammatici excipiunt, merae sunt nugae. Nam quis credat, Homerum, nisi δία pronunciasset, talem versum fecisse,

δία μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος.

V. 1150. In iis, quae ad hunc versum in ima pagina adnotata sunt, verissime dictum putamus, Atticos, etsi πεντέπους, ἕξπους, ὀκτώπους dixerint, tamen non dixisse πεντεπλοῦς, ἑκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἑκπλάσιος, ὀκτωπλάσιος. Sed quod addit Elmsleius, ubi ὀκταπλάσιος ex Aristophane attulit, fatemur, nos non intelligere: „idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. „Caussa huius diversitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum „est, secus atque ὀκταπλάσιον. Nulla enim pars orationis est, „quae cum ὄκτω coniuncta ὀκτωπλάσιον facere potest." Vide-

tur hoc dicere voluisse, numerorum vocabula primitivam formam non nisi in compositione cum nominibus rerum numeratarum servare. Nam etiam ὀκταπλοῦς et ὀκταπλάσιος origine composita sunt, sed eiusmodi, ut nomen numero adiectum non rem numeratam, sed multiplicationem numeri ipsius significet. Caeterum si Attici in quibusdam compositionibus primitivam numeri formam servarunt, non sunt id existimandi fecisse in omnibus: sed spectandus in his usus est. Neque ita facile crediderim, dixisse Atticos etiam ἓκ πόδες divisim, quod ex inscriptione apud Chandlerum affert Elmsleius. Multa enim in inscriptionibus vel ab iis, qui eas descripserunt, vel ab ipsis sculptoribus peccata esse constat.

V. 1163. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην ἔσεισε, μᾶλλον ὃς τόσως τ' ἐλάμπετο. Quum hic alii libri ὃς τόσον τ', alii ὃς τόσως, omisso τ', habeant, quaerit Elmsleius, utrum retinenda sit an delenda copula, quam, ut ex nota marginali colligi licet, deletam malebat. Si deletur, sensus est: *ubi comam movere cepit, potius duplicata vi exarsit flamma.* At cur illud *potius* hic addatur, nulla plane caussa est. Quare praestat, servari copulam: *magis, et bis tanta exarsit flamma.* Nam quum eam magis emicare dixisset, auget hoc etiam, non paullo maiorem, sed bis tantam factam esse indicans.

Ad v. 1185. quum probat Elmsleius, quod Matthiae in Gram. Gr. §. 521. dixit, usitatius esse imperfectum quam aoristum in eiusmodi sententia, qualis haec est: εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, σάρκας χειραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων, non abs re fuisset, adiicere, eamdem, quam ubique, horum temporum rationem esse, ut aoristus de re cito transeunte, imperfectum de durante dicatur. Hinc recte utrumque tempus coniunxit Thucydides VII. 71. quem affert Matthiae: εἰ μέν τινες ἴδοιέν πῃ τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἄν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας ἐτρέποντο. Spem enim concipere brevis momenti est; longius, orare deos. Saepe vero imperfectum etiam saepius repetitae rei rationem habet, ut in hoc Medeae loco. Homerus Iliad. γ. 232. quum dicit, πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο, si πολλάκι omisisset, dixisset ξείνιζεν.

V. 1205. libri praebent: φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι παῖδας κτανούσῃ τῇσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός, καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα, ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί. Ibi quod Elmsleius κτανοῦσα in κτανοῦσαν mutari vult, pariterque in simili loco Sophoclis El. 958. ἐστερημένη in ἐστερημένην, non magis probo, quam quod nonnulli apud Aeschylum Prom. 216. προσλαβόντα scripserunt contra plerosque libros in his verbis: κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντι

μητέρα, ἑκόντ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Nam quum utraque constructio recte se habeat, quid impedit ambas coniungi? Talia corrigere, id est, mea sententia, libertatem, in qua maxima venustas est, ereptum ire sermoni Graecorum.

Ad v. 1209. speciosius nobis, quam verius disserere videtur Elmsleius de constructione verbi μέλλειν. Quod ubi cunctari significat, ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi adsciscere contendit: ideoque in Phoenissis v. 306. θιγεῖν in θιγγάνειν, et in Rheso v. 674. σῶσαι in σώζειν nulla adiuvante librorum auctoritate mutat. Nos primo quaerimus, cur aoristi infinitivum magis etiam, quam futuri ab isto verbi μέλλειν significatu alienum putet. Aoristus enim cur excludendus sit, caussa nulla apparet; cur autem futurum non adhibeatur, satis planum est. Μέλλειν quum proprie esset *curare*, *deliberare*, duas accepit significationes pro iis, quae opposita cogitantur. Nam qui deliberat, aut cupit facere, aut facere dubitat. Si cupit, facturum credibile est: unde μέλλω ποιεῖν idem fere est quod ποιησείω: quare non est mirum saepe in hoc significatu infinitivum futuri adiungi. Sin dubitat quis facere, consentaneum est, eum non esse facturum. Hunc igitur si dicere volumus quid agat, non recte futuro utemur, quia nihil facturus est, sed nominare debebimus id, quod nunc agit: id est autem deliberare. Itaque quem cunctari isto verbo indicamus, eum semper deliberare, numquam facere dicimus. Ideoque praesentis infinitivo utimur, μέλλει ποιεῖν dicentes, quod est, οὐ ποιεῖ, ἀεὶ μέλλων. Nihil vero obstat, quin etiam aoristi infinitivo locus concedatur, ubi quidem de re cito transeunte sermo sit. Ita in duobus illis exemplis, quae corrigi vult Elmsleius, apertum est recte positum esse aoristum, ut in caeteris, quae attulit, recte est praesentis infinitivus positus, quum omnia rei diutius durantis significationem admixtam habeant, nisi illud unum velis excipere in Heraclidis v. 1045. τί δῆτα μέλλετε κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδε. At hoc quoque recte dictum, quia κτείνειν saepe nihil aliud est quam *parare caedem*: unde paullo ante v. 1026. similiter κτεῖνε, non κτεῖνον scriptum videmus. Quod existimare videtur Elmsleius, longe alio sensu aoristi infinitivum adiungi, motus videtur uno tantum, quod affert, exemplo ex Aristoph. Av. 365. εἶπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, ἀπολέσαι παθόντες οὐδέν, ἄνδρε καὶ διασπάσαι, τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενέε καὶ φυλέτα; At ibi aoristus propter illam, quam dixi, rei cito transeuntis notionem positus est, quae si aliena ab hoc loco esset, praesentis infinitivum adhibuisset Aristophanes, quemadmodum fecit Aeschylus Suppl. v. 1065. τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον; Sed veniam nunc ad Euripidis locum, ad quem illa adnotavit Elmsleius. In eo loco quum haec verba legantur: τί μέλλομεν τὸ δυνὸ

πάναγναῖα μὴ πράσσειν κακά; Elmsleius ad aliorum exemplorum similitudinem μὴ in μὴ οὐ mutandum censet. Ita dici potuisse, non est dubium: sed si ita scripsisset Euripides, sensus foret: *quid cunctamur, quo minus dirum illud et necessarium malum perpetremus?* Quum autem omisit οὔ, multo est fortius loquutus: *quid cunctamur, ut illud malum ne faciamus?* i. e. quid cunctor, tamquam non factura, quod fieri debet? De ea diversitate disputavi ad Vigerum p. 800. Itaque tantum abest ut μὴ οὐ reponendum sit, ut multum praestet μὴ sine οὔ.

V. 1212. In verbis, ἔρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου, Elmsleius βαλβῖδα interpretatur ἀγῶνα. Nobis rectius videtur scholiastes sensum verborum indicasse, quum dixit ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου. Nam βαλβὶς limen significat: vide ad Antig. Sophocl. 131.

V. 1214. ita loquitur Medea: ἀλλὰ τήνδε γε λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως, φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή. Ibi quum aliquot libri φίλοι τ' exhibeant, Elmsleio scribendum videtur, φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχὴς τ' ἐγὼ γυνή, simulque ad eamdem normam tres alios locos in quibus τε et δὲ oppositae sunt, corrigi iubet. Atque hoc quidem saepe a nobis monitum est, recte inferri δὲ pro τέ, ubi quidem, quae ut partes disiungi coeperant, sibi opponuntur, quoniam aliquid continent, quo possint sibi opponi. Nam ubi nulla cogitari oppositio potest, nemo non videt, δὲ non posse admitti. Itaque vellemus abstinuisset vir doctissimus manum ab istis tribus locis, in quibus nihil est, quod τε et δὲ coniungi prohibeat. Ad Medeae autem verba quod attinet, ne ferri quidem posse geminum τε existimamus. Posset, si haec tantum diceret Medea: καὶ γὰρ φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχὴς τ' ἐγὼ γυνή. Nam ita tum procederent sententiae: *postea luge: nam et illi cari sunt, et ego sum infelix.* Duplex enim caussa lugendi afferretur, et quod liberos, qui cari essent, amisisset, et quod ipsa esset infelix. Posset vero etiam secundo loco δὲ poni, quemadmodum Latine vertens recte diceres: *nam et illi cari sunt, ego autem infelix.* Inciperes enim orationem, ut partiturus lugendi caussam in duas partes, caritatem liberorum, et infortunium matris: sed exorsus partitionem, quoniam etiam oppositae sunt illae partes, opponeres, hoc modo: *nam illi cari sunt, ego autem misera.* At neutro modo loqui potuit Medea insertis illis εἰ κτενεῖς ὅμως, quia utrovis modo perversa enasceretur sententia. Nam si bis ponatur τε, sensus erit: *nam etiamsi occidis, et illi cari sunt, et ego misera.* At illi quidem, etiamsi occiduntur, cari sunt; non autem ipsa, etiamsi occidit, misera est, sed potius ob id ipsum, quia occidit. Non melius res procedet, si τε et δὲ coniungas. Tum enim sensus hic erit: *nam, etiamsi occidis, et illi cari sunt, ego autem misera.* Hoc est enim idem, ac si dicas: *nam etiamsi*

occidis, cari sunt illi, ego vero misera. Qua in sententia eadem inest perversitas, quia mater interficiendo liberos, non, etiam si interficiat, misera est. Nam quae tandem haec ratiocinatio est: interficiam vos, et deinde lugebo infortunium meum: nam etiamsi vos interficiam, misera ero. Immo si misera est, etiamsi occidat liberos, nece liberorum se indicat videri posse liberari a miseria, sed tamen non liberari. Quod si non liberatur, non opus habet interficere liberos, ut lugere infortunium suum possit. Apertum est alienissima haec esse ab huius loci natura. Itaque sola reliqua est vulgata, in qua nihil est quod reprehendas, ut quae hunc sensum praebeat, *postea lugebo: nam etiamsi vos occidam, cari certe fuistis, ego autem misera sum.* Ita duae quidem lugendi caussae, sed illae non coniunctae commemorantur, una, quod liberi, etiamsi eos interficiat, tamen cari fuerint, altera, quod interfectis miseram se fore sentiat.

Non satisfecerunt nobis viri docti in carmine melico, quod est a v. 1218. quod qui consideraverit, facile videbit, quum iam antiquitus corruptum esset, a metricis utcumque correctum esse. Sed ut aliquot versuum insolentes numeri de vitio admonere poterant, ita magis etiam, quod primum omnium respici debet, sed saepe a criticis aut postremum, aut non respicitur omnino, sensus verborum, quid corrigi debeat, ostendit. Ad eum ipse in Elem. d. metr. p. 257. ubi hunc locum attigi, non satis attendi. Versu 1219. Elmsleius Seidlero auctore ἀελίου prima brevi esse putat, eamque ob caussam in antistrophico dedit μάταν ἄρα γένος. De ista correptione paucis dixi ad Soph. Trach. 832. quod exemplum vereor ne unicum sit, quod iure afferri possit. At non eadem in omnibus numeris licentia conceditur, nec quod in trimetro solutionibus pleno fieri licet, continuo etiam ad alios versus transferri poterit. Hic quidem tanto magis dubia est illa correptio, quod in antistrophico versu alii libri solum μάταν, alii ἄρα μάταν, alii καὶ μάταν, nullus μάταν ἄρα habet. Ἄρα quidem si admittitur, recte omnino μάταν ἄρα scripsit Elmsleius. Nam ἄρα μάταν, quod Seidlerus recepit, ne ipsi quidem hodie probari puto. Durum autem foret, si quis ita vellet interpungi:

μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων
ἄρα, μάταν γένος φίλιον ἔτεκες.

Mihi codicum discrepantia nihil nisi correctiones metricorum videtur continere, quum excidisset particula, quae a poeta posita fuerat. Is ita, nisi fallor, scripserat: μάταν τοι γένος φίλιον ἔτεκες. Ex quo verisimile est, Ἀλίου in stropha scribendum esse. Sequuntur mox haec:

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς

ἔβλαστεν. θεῶν δ'
αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.

ersus distinctos praebuit Elmsleius. Respondent his in anti-
ha:

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται.

a haec ex parte apparet et insueta esse et corrupta. Libri
variant, nisi quod nonnulli αἵματι praebent, quod et Seid-
recepit, et praeferre videtur Elmsleius. Ac Seidlerus quidem
primos versus ita scripsit:

τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν'. θεῶν δ' αἵματι πιτνεῖν,

us respondeant haec:

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπιτνεῖ, καὶ δυσμενής.

iec libris firmatur τᾶς σᾶς, et languet articulus, versusque
ochmio et dipodia iambica constantes, non, uti decebat, sin-
inter se syllabis congruunt, omninoque parum venusti sunt.
n memini, audaciorem quidem, sed multo elegantiorem con-
ram Seidleri:

σᾶς γὰρ χρυσέας
ἀπὸ γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'.
δειλαία, τί σοι
φρενοβαρὴς χόλος προσπιτνεῖ.

uocumque modo ista scribantur, utraque in stropha sensus
rat. Primum αἷμα πιτνεῖν cum parte librorum et scholiastes
et scriptor Christi patientis, estque ea certissime vera scri-
a. Nam hoc dicere debet chorus, metuendum esse, ne liberi
ae, divinitus ortum genus, pereant. Illud vero inepte dice-
liberis metum esse, ne pereant. Nam et nesciunt illi, quid
r agitet, et si scirent, ac metuerent, nihil aliud diceret
us, quam sibi mortem timere eos, qui ab diis oriundi essent,
illud, quod debet, indignum esse, perire genus divinum.
n ergo αἵματι omnino prava scriptura sit, nihil aliud relinqui
quam, si quid in ea scriptura veri est, syllabam τι alius vo-
li vestigia continere. Alia dubitatio de antistrophicis est,
quid hoc est: δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται; Scholiastes: φόνος τῶν παίδων
βεται καὶ διαδέχεται τὸν χόλον. Patet necessitate, propter ino-
melioris explicationis, extortam esse hanc interpretationem.
a enim sententia est. Neque enim caedes dici potest in irae

locum succedere, cum eaque vices permutare, quia in occidendo ira ut quum maxime viget. Itaque quis non, semel hac de re admonitus, statim videat, longe aliud quid hic requiri: quod quid sit, non potest obscurum esse: nam Glaucae necem excipit caedes ipsius Medeae liberorum:

δειλαία, τί σε φρενῶν
βαρὺς χόλος προςπιτνεῖ,
καὶ δυσμενὴς φόνον
φόνος ἀμείβεται;

Primus horum versuum et tertius iambici ischiorrhogici sunt. Hinc strophicos ita, opinor, licebit refingere:

σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν * *
θεῶν δ' αἱμά τοι πιτνεῖν
φόβος ὑπ' ἀνέρων.

Quid exciderit post ἔβλαστεν, non ausim coniectare. Si liber aliquis ἔβλαστεν γονᾶς praeberet, elegantissimum et aptissimum foret, σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας, ἄναξ, ἔβλαστεν γονᾶς.

Versu 1226. 1227. miramur, quod Elmsleius quam probat Seidleri transpositionem verborum φονίαν τάλαιναν τ' in textum recipere dubitaverit, qua nihil nec facilius nec certius inveniri potest.

V. 1235. quae leguntur, explicatu perdifficilia sunt: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη. Ea Elmsleius sic construenda putat: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίπτοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Vltima eo modo dicta censet, ut λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ, nihil tamen obstare monens, quo minus αὐτοφόνταις pro adiectivo accipiatur. Nobis hac in explicatione illud non placet, quod ἄχη θεόθεν ἐπὶ γαῖαν ἐπὶ δόμοις πιπτεῖν dicuntur. Insuetum estenim tragicis, in huiusmodi quidem re, quae ab diis veniunt, in terram venire dicere. Potius ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα ad μιάσματα pertinere, et sanguinem humi profusum intelligi, permultis confirmari exemplis posset. Itaque sic videntur haec verba intelligenda esse: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα, ἄχη θεόθεν ξυνῳδὰ ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις: *gravis est enim mortalibus cognatus sanguis humi profusus, dolor divinitus congruus expetens in parricidam domum.* Ad ξυνῳδὰ intelligendum αὐτοῖς ex δόμοις: non enim haec vox cum particula ἐπὶ construitur, sed ipsa μιάσματα dicuntur ἄχη esse ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις, i. e. in dolorem vertere expetentem in parricidas.

V. 1263. librorum scripturam, δεῖ γάρ νιν ἤδη γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, Elmsleius, quum alii νυν pro νιν posuissent, ita

utandam censet, ut pro σφε scribatur γε, multisque exemplis mat consociationem particularum ἤτοι—γε—ἤ, illas autem vollas, γάρ νυν, qui coniunxerit, neminem se reperire ait. Nos, an γάρ νυν hoc loco scribi possit, ex illa quaestione pendevidetur, an νὺν correptum temporis significationem recipiat. quod non putamus negandum esse. Sed missam facere possumus hanc quaestionem, quum neque νιν neque σφε ab hoc loco movendum videatur. Multis enim modis pronomina mutato tere orationis iterari a Graecis solent: quorum unus est notissimus ille, cuius exemplum est apud Sophoclem Philoct. 315. οἷς λύμπιοι θεοὶ δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ τυχεῖν. Eo autem modo, quo Euripides hic pronomen iteravit, saepius usus est usanias, ut II. 3, 6. ὧν ὀνόματα μέν σφισι Μέρμερος καὶ Φέρης. Et VIII. 11, 2. ταύτας φασὶν οἱ Μαντινεῖς μετοικῆσαι σᾶς τὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς ὀνείδη φευγούσας. Et cap. 1, 2. τούτους ἐγώ φημι παρέχειν σφᾶς ὕδωρ ψυχρόν. Iterum cetur de hac loquendi ratione ad v. 1332. Sed haec quidem mima est, aut nulla potius in Euripidis loco difficultas. Aliam, ae vere difficultas dici potest, ne animadvertisse quidem vintur critici. Vide enim, quid dicat Iason:

δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

nem enim in his non offendat illud εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει κην, quod saltem ita rectius diceretur, εἰ τυράννων δώμασι μὴ ώσει δίκην? quem autem porro non interrogatio illa, πέποιθε φεύσθαι, male habeat, quam oportebat per ἤ superioribus adnecti? enique quid αὐτὴ sibi vult, quod plane hic otiosum et supervaneum vocabulum est? Ab libris parum auxilii accedit. Nam quod ius codex a prima manu, alius a correctore praebet, ἤ μὴν pro μή, iure damnasse videtur Elmsleius. Est illa, ut ego quidem ito, correctio cuiuspiam, qui sentiebat laborare hunc locum. liud legisse videtur scholiastes, cuius interpretatio eam ipsam ntentiam praebet, qua hic opus esse apparet: δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ ταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ μὴ ἄρα πέποιθε μὴ δώσειν κην. Quem quum εἰ μὴ πέποιθε coniunxisse pateat, quo facto llitur inepta ista interrogatio, facile intelligi potest, in verbis ράννων δώμασιν δώσει δίκην aliquid latere, ad quod ἀθῷος αὐ tanquam oppositum referendum sit. Poterit id, nisi fallor, nissima mutatione restitui, loco ita reficto:

δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,

εἰ μή, τυράννων δώμαθ' ἵνα δώσει δίκην,
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονός,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Oportet eam, inquit, aut terra occultari, aut in altum aetherem avolare, nisi, ubi regia domus poenas dabit, sperat, occisis regibus, ipsa immunis poena ex his aedibus evadere. Regiam domum quum dicit poenas dare, Glaucen et Creontem intelligit, qui poenas dent Medeae divortii atque exsilii.

Recte Elmsleius v. 1271. vituperat eos, qui verba, μή μοί τι δράσω' οἱ προσήκοντες γένει, ita interpretati sunt, ut si μή μέ τι δράσωσι scriptum esset. Sed quod ipse existimat, haud dubie Euripidem scripsisse, μή νίν τι δράσω', id nobis non persuadet. Nam ut concedamus, paullo durius esse, αὐτούς intelligi, quamquam id non est eiusmodi, ut magnam offensionem habeat, quid obstat, quin nihil plane omissum statuamus, quum recte omnia procedant, si sic interpretamur: *veni ut vitam liberorum meorum conservarem, ne quid propinqui moliantur, caedem a matre eorum perpetratam vindicaturi.* Non magis in locis, quae ex Philocteta et Hercule furente affert, ἤ et ἄν in νιν mutari opus est.

V. 1306. legitur, οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ ἔτλη πόθ'. Vbi quum duo codd. habeant, οὐκ ἔστι τοῦθ' ἥτις ἄν, praeferenda videtur fortior verborum collocatio, οὐκ ἔστι, τοῦτ' ἂν ἥτις.

V. 1319. scriptum est: εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, οἳ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἵά τ' εἰργάσω. Ibi Elmsleius, malim, inquit, οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἰργάσαι. *Εἰργάσω* quidem ipse concedit non opus esse mutari. Concedet etiam, ut speramus, de particula τε. Nam si illa spectavit, quae ad v. 1039. attulit, (iubet autem illa conferri) fallitur. Neque enim hic exaggeratio est, ut in illis locis, aut in Oed. R. 1224. οἳ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰς ὄψεσθ', ὅσον δ' ἀρεῖσθε πένθος, sed, si hic δὲ scribitur, vere oppositio est, quam explicatius ita exprimas, οἷα μὲν πέπονθας, οἷα δὲ εἰργάσω. At quum haec non minus recte ut coniuncta, quam ut opposita proferri possint, οἷα πέπονθας καὶ οἷα εἰργάσω, patet, etiam οἵά τε recte se habere.

V. 1321. haec leguntur:

σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.

Elmsleius, illa opinione ductus, de qua in prima parte huius scriptionis ad v. 4. disputavimus, edidit οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους, contra omnes libros. Non negamus, ex usitata construendi ratione ita scribendum fuisse; sed tamen contendi-

s, non debuisse vulgatam corrigi. Est enim hoc in loco eadem, ıe in multis aliis, negligentia orationis. Nam quum dicere let, *οὔτε σὺ, φύτε ἡ τύραννος. οὔτε Κρέων τερπνὸν διάξει τον*, in media oratione mutat dicendi formas, addito alio infi- ivo. Similem aliis in particulis negligentiam ipse Elmsleius ad 1283. in his notavit: *ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν, τοὺς μὲν θανόντας, δὲ τίσωμαι φόνῳ.* Sed ut ad *οὔτε* redeam, iis, quae ad v. 4. ıli, addam hoc Platonis de Rep. VI. p. 508. A. *οὐκ ἔστιν ος ἡ ὄψις, οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνεται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα.* Ita recte dit Bekkerus, omissis codicum auctoritate verbis *οὔτε αὐτή*, ıe vulgo post *ὄψις* inserebantur. Hoc enim dicit Plato: *neque visol est, neque oculus.* Simillimus locus est lib. III. p. 398. A. *εἴποι- δ' ἂν ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἀνὴρ ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν, οὔτε ıις ἐγγενέσθαι.* Quae si ut coniuncta cogitantur, neque esse c talem virum, nec tolerari, recte positum est *οὔτε*. Sed ibi kkerus, codices, ut credi fas est, sequutus, *οὐδὲ* edidit: quo to haec ut disiuncta cogitantur, non adesse talem virum, ne- vero posse adesse. Reisigius quum in commentationibus cri- ıs ad Oedipum Coloneum p. 259. *οὐ* vel *μὴ* sequente *οὔτε* vel τε negat pro *οὔτε* et *μήτε* positum putari posse, quia sic etiam ıplex *τὲ* posset duplicis vim obtinere, argute dicto incautum le- rem fortasse fallat, cautum non fallet. Nam quod primo ad- ıctu absurdum est, semel positam vocem duplicis vim habere, ınit absurdum esse, ubi reputaveris, in sermone vocem, qua ba pronunciantur, audientem de omissione admonere. Itaque ı ad v. 4. dixi, aliter pronunciari *οὐκ—οὔτε*, ubi *οὐ* pro *οὔτε* ıitum sit, quam ubi secus est. Sed ut etiam prius *τε* omissum, od fieri posse negat Reisigius, confirmem, quis negabit id fa- ım esse in his Aeschyli in Choeph. 756.

τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ' οἶομαι
ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
γναφεύς, τροφεύς τε ταὐτὸν εἰχέτην τέλος.

m prior vox, *γναφεύς*, quoniam sine altera, *τροφεύς*, nullum : sensum praeberet, necessario aliter pronuncianda est, ac si φεύς etiam omitti posset; atque ita quidem pronunciatur, ut voce paullum erigatur, et brevi pausa facta indicetur partem ıtummodo nominatam esse rei, cuius iam altera pars nominan- sit. Id vero idem est, ac si plene dicatur *γναφεύς τε τροφεύς*

Intelligi potest ex huiusmodi rebus, non satis esse, gramma- ıum rigentibus oculis litteras intueri, sed vivam animo suo vo- m loquentium repraesentare. Maius enim quiddam atque divi- ıs est sermo humanus, quam quod totum mutis litterarum figu- comprehendi queat.

V. 1826. legitur, *καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.*

Vltimam vocem quum glossa codicis Par. A. σπήλαιον explicet, σπέος cum Brunckio edidit Porsonus. Probabilius Elmsleius πέτραν. Vereor tamen, ne non satis idonea caussa mutaverint librorum scripturam. Nihil videtur aliud dicere poeta, quam quod Apollonius Rhodius IV. 828. Σκύλλης Αὐσονίης.

Nec v. 1327. opus fuisse puto, ut χρὴ ex Reiskii sententia in χρῆν mutaretur, si quidem adhuc oportere laedi Iasonem recte dicit Medea.

V. 1332. quod legitur, οὐ τοίνυν ἤ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν, ita corrigendum coniicit Elmsleius, οὗτοι νυν ἤ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν, afferens Alc. 721. οὗτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε. Recte eum putamus particulam τοίνυν ab hoc loco alienam iudicare: sed ne νυν quidem ferendum videtur, quod non minus abhorret ab huius loci sententia. Erit fortasse, qui ad exemplum versus 1263. scribi posse coniiciat, οὗτοι νιν ἤ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Verum id hic quidem reponi non licet. Nam huiusmodi iteratio pronominis ibi tantum admitti potest, ubi ex duabus locutionibus conflata est oratio, quum aliter incepta aliter ad finem perducitur: ut isto in loco: δεῖ γάρ νιν, post quae verba paullum consistere vox debet, ἤτοι δεῖ γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω. Similiterque in exemplis, quae ad eum versum ex Pausania attulimus. Itaque hic haud scio, an σφε debeatur librariis, quum νιν in νυν abiisset, ut sic potius scribendum videatur: οὗτοι νυ ἤ μὴ δεξιά γ' ἀπώλεσεν. Ἢ ad δεξιά, non ad ἤ μὴ addi debuisse, ex eo apparet, quod δεξιά opponitur νόσῳ.

V. 1334. Laudamus, quod repudiavit Elmsleius vulgatam scripturam, λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν. Sed quae hac opportunitate plurima affert exempla, in quibus γε in interrogatione positum deleri debeat, in iis non interrogatio caussam continet, cur delendum sit γε, sed quod in plerisque illorum exemplorum, etiam si abesset interrogatio, ferri ea particula non posset. Nihil enim interrogatio per se quidem impedit, quin γε ponatur. Vt in Antigona v. 502. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ τιθεῖσα; et v. 736. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Vbi non, ut Elmsleio videtur, γε ad sequentia pertinet, ut sit pro τῆσδέ γε χθονός, quod fieri per collocationem particulae non potest, sed ad ipsum verbum χρή: *oportet adeo alium, quam me, huic regioni imperare?*

Ad v. 1354. in Neophronis fragmento a scholiasta servato quaedam praeclare emendavit Elmsleius. Sed et lacuna, quam in versibus istis esse putat, uno verbo transposito removeri potest, et non satis eleganter βρόχον τὸν ἀγχόνης dictum videtur, et denique displicet ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις, ubi potius aut τοῖς

ἄλλοις, sine μυρίοις, aut τοῖς μυρίοις sine ἄλλοις exspectes. Quare emendationem fragmenti illius ita demum perfici putamus:

τέλος φθερεῖ γὰρ αὐτὸς αἰσχίστῳ μόρῳ,
βροχωτὸν ἀγχόνην ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει,
δίδαξις εἰς τοὺς μυρίους ἐφημέρους,
θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς.

Probamus etiam v. 1355. iudicium Elmsleii, qui hunc ordinem verborum, πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων, praeferendum viderit ei, qui est in aliis libris, τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών. Non abs re fuisset, si placuisset viro doctissimo rationem reddere huius iudicii. Sunt enim non pauci, qui collocationem verborum in poesi ex metro pendere rati, non respiciunt leges rhetoricas, quas ut in omni culta oratione, ita etiam in poesi observari par est. Et hic quidem quum verbis illis finiatur oratio Medeae, exile foret verbum ἰδών, quod quum potiorem in illa sententia vim quam γάμων habeat, nimis breve est, quam ut apte numeroseque concludi orationem patiatur. Mala enim conclusio est, quae, nisi propter aliquam singularem caussam, in ultimis syllabis erigi vocem atque intendi postulat.

V. 1358. non dixerim in eo, quod Portus coniecit, τίς δὲ κλύοι σοῦ, salva constructione non posse ἄν abesse. Aliud est enim, τίς δ' ἄν κλύοι σοῦ; *quis te audiet*? aliud, τίς δὲ κλύοι σοῦ; *quis te audiat*? i. e. quemnam putas te auditurum esse?

V. 1362. Non recte putamus Elmsleium in Aeschyli Eum. 353. ἄμμοιροι scribendum coniicere. Neque enim haec forma Graeca esse videtur, quum tantummodo in ἄμορος ab epicis introducta sit metri caussa duplicatio consonantis.

Attulimus potissima eorum, in quibus a P. Elmsleio dissentiremus. Reliquum est, ut etiam de iis pauca adiiciamus, quae praetermissa sunt a viro doctissimo. Eorum illud satis est obiter commemorasse, quod Athenaeus refert ex Clearcho, ex Calliae tragoedia grammatica Euripidem in Medea cantica totamque dispositionem hausisse. Nam de hac re quid nobis quidem videretur, diximus in dissertatione, quae observationes de Graecae linguae dialectis continet. Aliud autem idque non minus dignum, de quo diligentius quaereretur; illud erat, utrum duplex exstitisset Medeae recensio. De qua re tanto magis videtur explicandum fuisse, quod et Porsonus ad v. 300. et 1314. correctam esse hanc fabulam ab Euripide iudicat, et Boeckhius in libro de tragicis Graecis cap. XIII. accuratius in eam rem inquisivit. Disseruerunt eadem de re etiam Hieronymus Müllerus in Medea, quem librum Erfordiae a. 1811. editum non vidimus, et Aug. Frider. Wolperus in dissertatione de Medea Euripidis tragoedia correcta et

denuo edita, quae dissertatio Gottingae prodiit a. 1818. Est ea autem admodum lubrica materia, propterea quod valde ambiguum est, quid sit illud, correctam edere fabulam. Nam vel tota compositio fabulae mutari potest, vel partes aliquae refingi, vel hic illic verbum aliquod aut versus minus numerosus corrigi. Horum si aliquid, quid in Medeam Euripidis cadat, diversae videntur doctorum sententiae esse. Quum a quibusdam traditum sit quinque talenta a Corinthiis accepisse Euripidem, ut Medeam faceret suos ipsam filios interimentem, Boeckhius p. 167. ingeniose coniicit, in prima fabulae editione a Corinthiis occisos fuisse filios Medeae, nisi quis ab ipsis Corinthiis excitatum dicat poetam, ut quod facinus alii Corinthiis tribuissent, a Medea perpetratum produceret. Sed hoc postremum minus probabile et Boeckhio visum est et Wolpero. Ac Boeckhius quidem eo utitur argumento, quod v. 1348. Medea dicat:

γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.

Significari enim illa sacra, quae Corinthii ad expiandam caedem Medeae filiorum ab se factam celebraverint: quae ridiculum fuisse poetam si ob Medeae facinus instituta tradidisset: nec Medeam, quae ipsa liberos suos trucidaverit, caedem illam tam foedo nomine appellare debuisse. Itaque hos versus, quos cum Boettigero in prima editione ab Iunone pronunciatos putat, sive incuria, sive alia quacumque de caussa in altera editione servatos existimat, Corinthum praeterea invidiose γῆν Σισύφου propter notos huius dolos appellari ratus. Nobis haec cupidius quam incorruptius, et speciosius quam verius disputata videntur. Vt a levioribus incipiamus, si Medea caedem a se factam δυσσεβῆ φόνον appellat, non foedo, sed eo, quo debet, nomine utitur. Neque enim adeo ferox est et humanitatis expers, ut, quod necessitate coacta fecit, etiam pie factum existimet. Quod autem summum est, hic, ubi sacra ad expiandam illam caedem se instituturam ait, etiam necessarium est, ut ipsa improbet illud facinus. Aliter enim cur expiari vellet? Porro in verbis, γῇ τῇδε Σισύφου non plus invidiae est, quam v. 399. in his, οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν τοῖς Σισυφείοις, sed Corinthii et nihil amplius intelliguntur. Illud ipsum autem, quod de instituendis illis sacris dicit, etsi fatemur melius Iunoni convenire, quam mulieri in exsilium abeunti, cuius nulla potest amplius apud Corinthios auctoritas esse: tamen eam ipsam ob rem negamus, hos versus ex prima editione servatos esse. Nam quae illa tanta esset incuria, quae servaret, quod pugnaret cum correctis? Omnino autem si quid veri est in illa narratione de pecunia a Corinthiis data, mul-

to minus verisimile est, Euripidem, quum ante a Corinthiis occisos fecisset Medeae pueros, id argento corruptum mutavisse, quam munere illo adductum esse, ut, quod alii isto modo tradidissent, ipse aliter in scenam produceret. Quin etiam Corinthios credibilius est, si ab ipsis occisos Medeae filios introduxisset Euripides, alium tragicum, ut ea se culpa liberaret, permovisse, quam Euripidem ipsum, ut iam contraria scriberet, adiisse. Quare etiam si bis edidit Medeam Euripides, statim ab initio eum ita, ut factum videmus, rem instituisse existimo. Quod quum faceret, consentaneum erat, ut etiam sacra illa, quae ad expiandam illam caedem fiebant, a Medeae facinore repeteret. Sed quum sentiret, opinor, nullam Corinthi potestatem habere Medeam, verbo ambiguo *προσάψομεν* usus est, quomodo illud effectura esset Medea, in incerto relinquens.

Alia ratione eadem, quae Boeckhius, efficere studet Wolperus, qui p. 42. Aristotelis testimonium adhibet in A. P. XVIII. 12. *φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ μύθου συμβαίνειν, καὶ μή, ὥςπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ, ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν.* Quae ille verba, conferens cum his, quae sequuntur: *ἀλλὰ μηχανῇ χρηστέον ἐπὶ τὰ ἔξω τοῦ δράματος, ἢ ὅσα πρὸ τοῦ γέγονεν, ὃ οὐχ οἷόν τε ἄνθρωπον εἰδέναι, ἢ ὅσα ὕστερον, ἃ δεῖται προαγορεύσεως καὶ ἀγγελίας· ἅπαντα γὰρ ἀποδίδομεν τοῖς θεοῖς ὁρᾶν·* machinae usum in ea, quae hodie exstet Medea, vituperari potuisse negat: nam currum, quo Medea aufugiat, ad ipsam Medeae personam spectare, atque *ἐξ αὐτοῦ τοῦ μύθου συμβαίνειν*, neque *ἔξω τοῦ δράματος* esse. At ea in re magnopere fallitur. *Μῦθος* enim, quem dicit Aristoteles, non complectitur omnia, quae de aliquo fabulis narrantur, in quibus sane est illud, curru per auras vectam esse Medeam, sed actionem, quam poeta composuit, cuius singulae partes recte apteque cohaerere interque se nexae esse debent. At currus iste nihil est nisi adminiculum, ad quod confugit poeta, quum aliter eripere periculo Medeam nesciret. Estque illud tanto magis vituperandum, quod nemini non potest in mentem venire, cur Medea, quum talis currus copiam habeat, interficere liberos, quam una secum currui impositos abducere maluerit.

Illud levius est, quod a Boettigero allatum commovit alios, Medeam non esse fatidicam, nec proinde mortis genus praedicere posse Iasoni. Nam ut alibi Euripides, ubi vaticinantes introducit eos, qui non sunt rerum futurarum praescii, oracula eos aut vates commemorare facit, ut in Hecuba Polymestorem et in Heraclidis Eurystheum, in Medea non opus habuit huiusmodi praetextu, ut quae tamquam dei omnia videntis neptis et magicarum artium perita facile supra alios sapere videatur. Quin omnino

quid opus est, ut dicat, unde sciat illud, quod futurum praedicit? Id an apud Neophronem fecerit, nescimus: sed apud hunc quoque praedixisse futura, fragmentum illud ostendit, quod supra emendatum dedimus.

Quod si non videtur insignem aliquam mutationem fecisse Euripides, consequitur, si correxit fabulam, constitisse eam correctionem fere in dictione expolienda. Haec Porsoni opinio fuit: qui ut leve sit quod ad v. 300. attulit, maioris ponderis argumentum expromit ad v. 1314. (1284. Elmsl.) Nam ex illo Aristophanis, *ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά*, ubi codices quidam *λόγων* habent; tum ex Heliodori allusione, *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις*, quod pariter ad orationem translatum est; denique ex eo quod scriptor Christi patientis bis hunc versum habet, *τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, nisi quod altero in loco *καὶ* pro *τί* est, colligit, Euripidem, quum *τοὐςδε λόγους* scripsisset, idque ab Aristophane traductum vidisset, *τάςδε πύλας* posuisse. Elmsleius hanc scripturam librariis deberi existimat. Matthiae Aristophanem ad alium quempiam Euripidis locum respexisse putat: deridendum enim fuisse Euripidem, si hic *τοὐςδε λόγους* scripsisset, ubi Medea Iasonem non propter ea, quae dicat, sed quod fores effringere et impetum in aedes facere conatur, increpet. Quod ita est cogitate perspecteque dictum, ut, nisi Pseudogregorii auctoritas obstaret, facile videri possit vera dixisse. Hunc vero non est verisimile alium quam hunc ipsum locum in mente habuisse. Quamobrem assentior Porsono: ad ea autem, quae Matthiae obiicit, respondendum puto, ut multo aptius sit *τάςδε πύλας*, tamen, quum non ipse Iason vim faciat foribus, sed ministros aperire valvas iubeat, recte potuisse Medeam dicere, *τί τοὐςδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους*, hoc sensu, *quid haec tanto impetu tantaque contentione vociferaris?* Quod quidem quum esset tumidius atque insolentius dictum, correctum postea est, praesertim quum etiam ab Aristophane notatum esset. Quaeritur vero, quis correxerit, poeta, an histriones, an grammatici, an denique librarii. Est haec perdifficilis disputatio, quum et histriones quaedam mutaviase scholiastes testetur ad v. 85. 383. 899. qui Elmsleio sunt 84. 375. 880. et grammaticos constet etiam tragicorum scriptis recensendis ingenia sua exercuisse. Ac faceret forsitan operae pretium, qui de utroque genere accuratius quaereret, si forte indicia quaedam reperirentur, quibus et deprehendi histrionum mutationes correctionesque grammaticorum et ab se invicem distingui possent. Poetae ipsi an aliquid correxerint, nobis quidem ex eo maxime colligi posse videtur, si eiusdem loci duae ita diversae scripturae inveniuntur, ut causa, cur altera alteri substituta fuerit, neque ab histrionum, vel errantium, vel commoditati suae aut temporibus inservientium, neque a grammaticorum,

dictionis potissimum puritatem spectantium, rationibus repeti possit. Versantur ea autem fere in his, quae ut quid magis perspicue, ut aptius, ut elegantius, ut ornatius, ut fortius dictum sit, mutata esse apparet. Cuiusmodi exempla in qua fabula reperta sunt, in ea veri simile est illorum quoque multa ab ipso poeta correcta esse, quae leviora sunt, et unius tantum aut paucorum verborum mutatione continentur. Atque in Medea quidem istiusmodi, quale diximus exemplum invenire nobis visi sumus illud, de quo diximus ad v. 760. Quumque etiam versus 1284. quoniam esset ab Aristophane irrisus, ab ipso esse Euripide correctus videatur, non temere, opinor, etiam aliae scripturarum diversitates, quae satis magnae in hac fabula inveniuntur, ex eodem fonte derivari poterunt. Eodemque pertinent fortasse etiam repetitiones quaedam eorumdem versuum. Sed haec res intricatior est, quam ut nobis ei disceptandae otium suppetat. Exempla scripturae insignius variantis exstant v. 240. 496. 518. 651. 689. 718. seqq. 729. (conf. 735.) 760. seqq. 798. 876. 880. 885. 974. 1012. 1016. 1030. seq. 1046. 1153. 1175. 1176. 1184. 1196. 1203. 1264. 1284.

Sed finienda iam nobis est haec dissertatio: in qua si fere ea tantum, in quibus dissentiremus a doctissimo editore huius fabulae, protulimus, fecimus id propterea, quod hanc scribendi rationem longe existimamus litteris fructuosiorem esse, quam commemorationes laudationesque earum animadversionum, in quibus nullam dubitandi materiam invenerimus. Est autem hic liber plenissimus talium observationum. Itaque tantum abest ut dissentiendo minuere laudem viri praestantissimi voluerimus, ut eum et ipsi valde admiremur, et dignum in primis putemus quem audiant omnes. Est enim P. Elmsleius, si quis alius, vir natus augendae accuratiori Graecae linguae cognitioni, ut cuius eximia ac plane singularis in pervestigandis rebus grammaticis diligentia regatur praeclaro ingenio, mente ab auctoritatibus libera, animo veri amantissimo, neque aut superbia, aut gloriae studio, aut obtrectandi cupiditate praepedito. His ille virtutibus id est consequutus, ut, quum doctrina eius maxime facienda sit, non minus ipse sit amandus atque venerandus. Ea autem maxima est et non interitura laus, non utilem tantum, sed etiam bonum virum esse.

INDEX SCRIPTORUM*).

Aeschines 99. 242.
Aeschylus.
Agamemnon 89. 118. 127. 152. b. 160. 161. 174. a. 206. 206. a. 215. a. 219. a. 220. a. 236. 242. 250. 253. 255. 259. 278. 286. 288. a. 310. 312. 318. 321.
Choephorae 73. 73. a. b. 75. b. 85. 106. b. 113. 151. a. 152. b. 163. 218. 219. 220. a. 241. 284. a. b. 289.
Eumenides 82. a. b. 86. 91. 98. 99. 102. 106. b. 107. a. 146. 165. 173. 174. 188. 206. 212. 212. a. b. 215. a. 222. 319.
Persae 61. 77. 87. a. 88. 108. 109. 120. 124. 125. 165. 176. 178. 215. a. 235. 242. 290. 296. b. 314. a. 321.
Prometheus 96. 98. 101. 102. 104. a. 113. a. 118. 122. 123. 125. 135. 141. 142. 150. 154. a. 163. 168. 174. 184. 187. 192. 201. 205. 214. 220. a. 236. 238. 253. 257. 265. 267. 271. 277. 280. 286. 288. 296. 305. 309. 311. 319. 320.
Septem ad Thebas 77. 88. 97. 104. a. 108. 134. 148. 152. 165. 167. 220. b. 222. 240. 244. 245. 249. 272. 289. 292. a. 296. 296. b.
Supplices 127. 134. 138. b. 158. 215. 220. 233. 280.
Fragmenta 127. 245.
Aeschyli vitae scriptor 56.
Agathon. v. Aristoteles.
Alexis. v. Athenaeus. Stobaeus.
Amipsias. v. Athenaeus.
Ammonius 72.
Amphis. v. Stobaeus.
Anacreon 122.
Antiphanes. v. Athenaeus. Stobaeus.
Apollodorus 50.
Archilochus 119. 150. 190. a. b. 194. a. b. 303.
Archytas. v. Stobaeus.
Aristides 221. 260.
Aristophanes.
Acharnenses 60. 82. 88. 113. b. 116. 135. 140. 218. 233. 239. 252. 272. a. 288. 296. 297. 309. b. 314. b. 315. a.
Aves 81. 86. b. 87. a. 102. 113. b. 137. a. b. 145. 172. 173. 204. 217. 220. 220. b. 223. 235. 239. 259. 265. 267. 268. 288. b. 289. b. 296 a. 301. 315. a.
Ecclesiazusae 59. b. 76. a. 106. a. 113. b. 114. a. 115. 123. 132. 136. 160. b. 212. 216. 225. b. 274. 309. b. 316.
Equites 51. 95. 101. 102. 103. 113. b. 124. 142. 168. 214. 216. 222. 259. 269. 269. a. b. 274. 278. b. 315. a.
Lysistrata 76. b. 88. 89. 97. b. 113. b. 114. b. 136. 147. 160. b. 188. 274. 278. b. 283.
Nubes 84. b. 100. 101. 106. b. 112. 113. b. 128. 132. 140. 147. 147. b. 148. 168. 174. b. 181. 186. b. 216. 218. 219. 220. 259. 269. b. 270. 270. a. 272. 307. 315. a.
Pax 60. 85. 88. 97. a. 102. 106. a. 107. 113. b. 136. 160. b. 232. 251. 278. a. 292. b. 298. 313.
Plutus 85. b. 97. a. 113. b. 146. 151. a. 183. 216. 217. 220. b. 235. 259. 269. 313. 315. b.
Ranae 69. 77. 98. 101. 102. 105. a. b. 113. b. 114. 114. a. 156. 172.

*) Accessit hic index in editione Lipsiensi. Numeri paginarum sunt ed. Lips.

189. 218. 235. 272. 272. a. 309. a. 311. b. 315. b.
Thesmophoriazusae 75. b. 102. 129. 143. 144. 147. b. 160. b. 219. 220. 220. b. 251. 259. 272., 274. 286. 297. a. 301.
Vespae 89. 89. a. b. 97. a. 101. 102. 193. 106. a. b. 113. b. 132. a. 136. 146. 146. b. 160. b. 172. 182. 205. 214. 216. 229. 238. a. 259. 272. 275. 288. b. 303. 305. 309. b. 311. a.
Fragmenta 72. 137. b. 251. 297. a.
Aristoteles 50. 59. 237. Agathonis fragmentum 263. tragici fragmentum 83. b. 84. a.
Athenaeus 78. 81. 137. 317.
Alexis 78. 117. 143.
Amipsias 76. b.
Antiphanes 97. b.
Hermias 105.
Macho 309. 309. a. b. 312.
Menander 202.
Philemon 75. 106. b.
Philippides 97. b.
Theognetus 75.
Bekkeri Anecdota 77. 101. 122. 123. 144. 169. 170. 284.
Eupolis 251.
Hermippus 251.
Theopompus 251.
Cicero 60. 76. 87. b. 115. 140. 141. 142. 165. 168. 213.
Clemens Alex. 59. 183.
Cratinus. v. Hephaestion. Suidas.
Demosthenes 65. 115. 131. 133. a. 206.
Diogenes Laertius 58.
Dionysius tragicus 59. 59. a. b. 60. a. b.
Diphilus. v. Stobaeus.
Ennius 50. 51. 61. 73. 120. 142. 147. 152. 153. 213. 258.
Eubulus. v. Scholiastes Euripidis.
Eupolis. v. Bekkeri Anecdota. Longinus. Scholiastes Aristidis. Scholiastes Aristophanis.
Euripides.
Alcestis 69. 91. 93. 100. 113. 113. a. 115. 135. 141. 152. a. b. 155. 158. 173. 174. 194. 195. 205. 206. 211. 212. 222. 225. 236. 239. 248. 250. 253. 259. 266. 270. 273. 281. 285. 287. 289. 291. 292. a. 293. 296. 298. 303. 309. 313. 318.
Andromacha 68. 78. 84. a. 89. 98. 100. 105. 106. 106. a. b. 112. 113. b. 114. 119. 134. 135. 138. a. 143. 152. b. 155. 156. 157. 160. 167. 175. 181. 184. 189. 212. 216. 229. 238. a. 242. 243. 261. a. 268. 272. 275. 282. 297. 302. 314. b.
Bacchae 74. 87. b. 111. 118. 119. b. 138. a. 152. a. 172. 184. a. 211. 220. b. 237. 243. 270. 270. b. 272. 275. 276. 277. 289. 291. 296. 297. 302. 302. a. b. 305. 313. 314. 314. b.
Cyclops 102. 113. b. 214. 233. 275. 311. 312. 314. b. 315. b.
Electra 72. 81. 93. 97. 107. 113. b. 115. 117. 127. 139. a. b. 160. b. 162. 186. 210. 212. 214. 214. a. b. 217. a. 220. 225. a. 242. 244. 249. 252. 259. 261. b. 264. 271. 272. 278. 280. 283. a. b. 289. a. 290. 290. a. b. 291. a. 293. a. b. 294. 301. 305 319.
Hecuba 81. 82. 101. 109. 112. a. 117. 124. 131. 139. 140. 148. 151. b. 155. 158. 160. 161. 162. 165. 168. 181. 187. 193. 204. 207. 212. 220. 233. 235. 236. 238. b. 242. 243. 244. 247. 254. 259. 270. 272. 276. 277. 281. 282. 283. 285. 287. 288. a. 291. 296. 299. 305. 306. 314. a. 315. b. 318. 319. 320.
Helena 72. b. 88. 92. 100. 111. 117. 125. 126. 131. 133. a. 138. b. 140. 152. a. 163. b. 164. b. 174. 176. 178. 178. b. 181. 183. 188. 205. 220. 220. b. 229. 233. 240. 275. 288. b. 290. 292. a. b. 302. 305. 306.
Heraclidae 65. 66. 72. b. 83. 84. a. b. 86. a. b. 105. 113. b. 114. 120. 121. 123. 131. 136. a. 148. b. 153. 156. 164. 176. 176. a. b. 182. 189. 190. 195. 198. b. 209. a. 212. 213. 225. 252. 258. b. 247. 248. 252. 255. 262. 265. 282. 286. 288. b. 305. 308. 311. 312.
Hercules furens 50. b. 72. 83. 93. 96. 102. 121. 124. 125. 141. 154. 165. 169. 170. 172. a. 186. a. 206. 211. 212. 216. 218. 228. b. 229. 232. 235. 237. 242. 243. 244. 252. 256. 264. 277. 279. 286. 287. 293. 293. a. 297. 298. 303. 304. b. 312.

Hippolytus 67. 68. a. 69. 70. 77 86. 90. 96. 102. 109. 117. 120. 125. 126. a. 135. 142. 143. 149. 152. 160. 174. 175. 187. 191. 204. 205. 212. 223. 229. 243. 244. 251. 252. 254. 266. 270. 272. 273. 275. 276. 281. 283. 286. 287. 290. 296. 297. 298. 301. 306. 306. a. 318. a. 320.
Ion 64. 80. 89. 101. 102. 114. 123. a. 133. a. 145. 146. 152. a. 188. 206. 212. 218. 219. 225. a. 232. 235. 245. 252. 259. a. b. 261. b. 268. 269. 274. 278. b. 287. 302. 303. 306. 314. a.
Iphigenia Aulidensis 63. 63. a. b. 75. 76. 76. a. 87. a. 91. 102. 106. 113. b. 114. 119. 124. 136. b. 137. a. 138. 139. a. 150. 170. 171. 174. 178. 179. a. b. 181. 195. 208. 209. 211. 219. 220. b. 232. 234. 237. 238. 242. 243. 243. a. 249. 252. 254. a. b. 261. b. 269. 274. 281. 286. 310. 314. 314. b. 316. 321.
Iphigenia Taurica 70. 72. b. 75. 77. 88. 102. 106. a. 113. b. 117. 120. 135. 145. 146. 149. 159. 165. 181. 189. 191. 196. 197. 224. a. 237. 244. 246. 254. 259. 259. a. 266. 271. 283. 285. 289. 296. 301. 302. 303. 305.
Orestes 50. b. 65. 66. 68. 70. 76. b. 79. 88. 95. 96. 102. 111. 113. a. 114. 119. 133. b. 138. a. 139. 142. 145. 154. 155. 158. 163. a. 171. 187. 188. 189. 191. 193. 194. 195. 205. 213. 218. 228. b. 234. 235. 253. 265. 267. 271. 283. 286. 288. b. 291. 296. 297. 298. 302. 304. 305. 309. 310. 314. 315. 316. 318.
Phoenissae 72. 79. 84. 84. b. 90. 101. 104. 107. a. 116. 117. 126. 131. 135. 136. 142. 144. 160. 161. 161. a. b. 162. 164. 175. 175. a. b. 176. 182. 188. 189. 193. 198. 203. 204. 212. 214. 218. 219. 220. 224. 228. a. b. 229. 240. 243. b. 244. 245. 247. 248. 249. 251. 252. 257. 258. 263. 264. 271. 286. 288. a. b. 290. 296. 297. 298. 302. 305. 306. a. b. 308. 311. 314. a.
Rhesi scriptor 98. 109. 114. 115. 120. 164. 176. 191. 192. 204. 205. 211. a. b. 219. 247. 264. 276. 280. 288. a. 293. 298. 302.
Supplices 76. a. b. 78. 89. 93. 102. 113. a. 115. 119. 123. 124. 125. 131. 135. 148. 148. a. 151. b. 162. 171. 172. 189. 209. b. 213. 259. 264. 272. 276. 283. 293. 294. 296. 301. 302. 306. 307. 313. 314. a. b. 321.
Troades 76. 108. 124. 125. 135. 137. 151. b. 152. a. 178. 179. 180. 184. 205. 208. 208. a. 214. 219. 224. b. 225. a. 229. 244. 247. 252. 264. 283. 293. 305. 305. a. b. 312. 314. b. 316. 318. 321.
Fragmenta 50. 50. a. b. 59. 60. 72. 83. 87. b. 96. 103. 121. a. 131. 149. 150. 159. 172. 173. 174. 179. b. 180. 186. b. 187. a. b. 188. 203. 211. 212. 213. 231. 237. 242. 251. 260. 261. a. 265. 294. 296. 296. b. 299. 300. 303. 315. 322.
Eusebius. Porphyrii fragmentum 117.
Eustathius ad Homerum 158. 159.
Eustratius ad Aristotel. Ethic. 260.
Heliodorus 307.
Hephaestion. Cratinus 219.
Hermias. v. Athenaeus.
Hermippus 85. a. b. v. Bekkeri Anecdota.
Herodianus 165. 166. [Herodiani locum ex alio, quam quo Villoisonus usus est, apponam libro MS. ἔστι δὲ εἰρωνεία λόγος διὰ τῶν ἐναντίων κατ' ἐπίτασιν τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα σημαίνων· ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ προεισποῦσα ἡ μηδεία (sic), ὅσων προὔπῆρξεν εἰς τὸν ἄνδρα εὐεργεσιῶν, ἐπιφέρει παθητικώτατα· τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἑλλάδα ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ, εἰ φεύξομαι γε γαῖαν ἐκβεβλημένη δόμων, ἔρημος σὺν τέκνοις μόνη μόνοις. His adde quae ex duobus libris Parisinis enotavit Bekkerus in Anecdotis p. 1450. *ED. LIPS.*]
Herodotus 83. 86. 92. 99. 131. 133. b. 144. 167. 172. 190. 195. 235. 242. 244. 253. 257. 265. 269. 302. 320. Pseudo-Herodoti vita Homeri 229.
Hesiodus 150. 154. 183. b. 221.

ius 60. 62. 67. 72. 78. 80.
6. 99. 101. a. 102. 108. 118.
a. 121. 124. 126. 127. 131.
146. 149. 156. 167. 178. 174.
184. 188. 207. 222. 244. 246.
254. 259. 271. 276. 280. 280.
1. 282. 300. 303. 311. 312. 319.
les 96.
us 66. 78. 113. 134. 150.
183. b. 192. 213. 248. 279.

us 151.
itiones Chandleri 137. b.
a.
es 120. 125. a. b. 203. a. b.
316.
ius. Eupolis 147.
us 63.
. v. Athenaeus.
hius. v. Plutarchus.
der. v. Athenaeus. Scholia-
Sophoclis.
ohius 169.
ro. v. Scholiastes Euripi-
Stobaeus.
Marcellus 73. 258.
Testamentum 232. 234. 248.

ydes 51.
on. v. Athenaeus.
ides. v. Athenaeus.
s Lexic. 73. 106. a. 110. 318.
us 231.
9. 104. 129. 131. 133. b. 144.
159. a. 176. 189. 192. 231.
240. 241. 242. 244. 252. 255.
274. 284. 302.
chus 107. 131. 137. 190. 216.
274. 283. Melanthii frag-
tum 88. b.
rius. v. Eusebius.
nus 61.
) 119.
astes Aeschyli 94.
astes Apollonii Rhodii 52. b.
astes MS. Aristidis. Eupo-
47. a. b.
astes Aristophanis 52. a. 56.
8. 103. 216. 299. 303. Eupo-
01.
astes Euripidis 51. 71. 72.
0. 93. 94. 103. 110. 116. 117.
124. 133. 141. 145. 151. 157.
159. 162. 164. 167. 169. 176.
179. 180. 181. 184. 186. 187.
188. 189. 190. 192. 194. 195. 196.
197. 198. 199. 206. 207. 210. 214.
218. 220. 221. 222. 223. 224. 226.
227. 231. 233. 234. 240. 241. 245.
246. 249. 250. 251. 253. 255. 261.
263. 264. 265. 267. 268. 269. 271.
272. 276. 277. 280. 281. 282. 283.
284. 285. 286. 287. 289. 290. 291.
294. 295. 296. 298. 299. 301. 307.
308. 309. 310. 311. Eubuli frag-
mentum 182. Neophronis frag-
menta 191. 316. 317.
Scholiastes Sophoclis 79. a. b. 193.
Menander 269.
Simonides 51. 128.
Sophocles.
Aiax 62. a. b. 107. b. 112. b.
113. a. 116. 119. 134. 136. 142.
143. 145. 157. 174. b. 181. 183.
186. b. 191. 213. 215. b. 219.
220. 220. b. 223. 228. a. 235.
237. 240. 250. 256. 258. 266.
283. 305. 306. 310.
Antigona 64. 69. b. 86. 101. 104.
b. 106. b. 107. 112. 113. a. 114.
119. a. 132. 133. b. 134. 136.
b. 155. 156. 178. 217. 219. 223.
a. 234. 261. a. 262. 287. 314.
314. a. 315. 319. 320. 321.
Electra 50. 51. 66. 70. 72. a. 77.
91. 98. 100. 107. a. 122. 124.
127. 128. 133. b. 151. a. b. 156.
158. 160. 164. 174. 174. b. 178.
178. a. 186. 187. 192. 193. 198.
a. b. 198. 203. 234. 235. 261. a.
262. 266. 279. 286. 287. 293.
313. 316.
Oedipus Coloneus 66. 68. 70. 83.
87. a. 91. 104. a. b. 106. b. 107. a.
113. a. 116. 124. 129. 131. 146.
155. 160. b. 163. 164. a. 176.
181. 183. 189. 206. 212. 217. b.
221. 222. a. b. 231. 232. a. b.
240. 242. 248. 259. 261. a. 265.
267. 267. a. b. 288. a. 291. a. b.
294. 309. 310. 313. 314. a.
Oedipus Tyrannus 76. 83. 113.
113. a. 114. 114. b. 116. 124.
125. 125. a. 127. 132. 134. 137.
140. a. 143. 146. 156. 158. 160.
162. 180. 181. 186. 191. 235.
256. 259. 277. 278. a. 283. a.
301. 313. 314. a. 319.
Philocteta 76. a. 91. 98. 107. a.
108. 113. 113. a. 114. 126. 127

b. 132. 133. a. b. 144. a. 158. 170. 173. 178. a. 179. 193. b. 211. 214. 217. a. 230. a. b. 234. 253. 261. a. 262. 262. a. b. 265. 268. 270. 271. 289. a. 297. 303. 304. a. 311. 312.
Trachiniae 76. 81. 98. 100. 107. a. 108. 114. 132. 148. 154. a. b. 172. 179. 181. 195. 215. 219. 230. 233. 240. 242. 248. 261. a. 267. 268. 272. 291. 307. 321.
Fragmenta 69. 129. 147. 163. 164. b. 172. 223. 301.
Stobaeus 59. 149.
Alexis 202.
Amphis 201.
Antiphanes 201.
Archytas 233.
Diphilus 95. 202.
Neophro 255. 256.
Suidas 53. 56. 58. 204. 210. Cratinus 78. 292. b.
Theognetus. v. Athenaeus.
Theognis 156. 166. 183. b.
Theopompus. v. Bekkeri Anecdota.
Thomas M. vita Euripidis 56.
Thucydides 62. 83. 86. 87. a. 205. 207. 283.
Tyrtaeus 170.
Tzetzes ad Lycophronem 190.
Xenophon 114. 205. 265. 274.

INDEX GRAECUS. *)

Numeri paginas indicant, asteriscus annotationem secundariam, quae in ima pagina legitur.

A et *οι* confusa 84, 84*
A et *ου* confusa 141, 198, 198*, etc.
A initiale non eliditur 85, 88*
'A privativum et *οὐ* confusa 141
'A ἃ extra versum 238
Ἀβρὰ βαίνειν 254
Ἀγάλλειν pro *κοσμεῖν* 235
Ἄγειν ἀλγεῖν, δακρύειν, etc. 108
Ἀγήτωρ non *ἀγήτωρ* 149
Ἀγνὸν σέβας 192
Ἀεὶ et *ἐκεῖ* confusa 240*
Ἀεὶ non *αἰεὶ* 154, 208, 210, 235
Αἴλιος prima brevi 267
Ἀθανάτη et similia feminina 207, 207*
Ἀθήνησι non *Ἀθήνῃσι* 157*
Ἀθρεῖν an futurum habeat 165.
Ἀθῷος non *ἀθᾶος* 277
Αι diphthongus male elisa 227, 229
Αι et *s* confusa 88, etc.
—αι et *—ειν* confusa 172*, 195, 273
Αἳ αἵ et *ἅμοι* confusa 292
Αἳ αἵ extra versum 100, 104
Αἳ αἱ non *αἲ αἵ* 128
Αἴδου δόμοι et *πύλαι* confusa 263
Αἰδόεος βάθος et *κευγαὶ* confusa 277
Αἰρεῖσθαι et *αἱρεῖσθαι* confusa 211, 289
—αις et *—ειας* optativi 188
Αἴσεται et *οἴσεται* confusa 84
Αἰσυμνᾶν pro *βασιλεύειν* 80
Αἴσχιστος et *ἴχθιστος* confusa 290*
Αἰσχρὸν pro *οὐ καλὸν* 120*
Ἀκραία Ἥρα 238
Ἀλάστωρ 238
Ἀλη pro *πλάνη* 275
Ἅλις pro *μετρίως* 176
Ἀλλά, *saltem*, 223
Ἀλλὰ—γάρ 239, 277
Ἀλλὰ νῦν 219
Ἀλλὰ τῷ χρόνῳ 219
Ἄλλος abundat 182
Ἄλλος subauditum 255
Ἀλλ' οὖν—γε 292
Ἄλλως pro *μάτην* 234
Ἄλλως ἄρα 234, 269
Ἀλφάνειν pro *εὑρίσκειν* 182
Ἀμείβειν et *ἀμείρειν* confusa 270
Ἀμείβεται φόνος 270
Ἀμείνων et *οὐ μείων* confusa 175
Ἄμομφος et *ἄμορφος* confusa 93*
Ἄμορος, ἄμμορος, ἄμοιρος, ἄμμοιρος confusa 291
Ἀμπέχειν et *ἀμπίσχειν* confusa 129
Ἀμπλακεῖν non Atticum 100
Ἀμυναθεῖν non *ἀμυνάθειν* 118*
Ἀμφέπειν et *ἀμπέχειν* confusa 158
Ἀμφὶ cum dativo aut accusativo 254
Ἀμφίπυλος 102
Ἀμφιτιθέναι pro *ἀμφιτίθεσθαι* 199
—ἂν non *—ᾶν* infinitivi 90
Ἄν cum infinitivo 148
Ἄν cum participio 198, 244*
Ἄν duplicatum 143, 275
Ἄν et *ἀν—* confusa 256
Ἄν et *αὖ* confusa 208

[*) Confecit hunc et sequentem indicem Elmsleius. Numeri paginarum sunt ed. Oxoniensis.]

Ἂν et οὖν confusa 275
Ἂν male insertum 244
Ἂν male omissum 283
Ἂν pro ἴσως 150*
Ἂν subauditum 119*
Ἀνὰ et κατὰ confusa 161
Ἀναγέστρια, obstetrix, 108*
Ἀναδέσμη 227
Ἀναιδίη non ἀναιδείη 176*
Ἀναλοῦν λόγους 138
Ἀνατὶ, impune, 284
Ἄνανδον ὄμμα 257
Ἀνδάνειν non ἀνδάνειν 78
Ἀνδάνειν τινὶ non τινὰ 79
Ἀνδρῶν et ἀστῶν confusa 132
Ἀνὴρ, homo, 181
Ἀνὴρ priorem corripit 195
Ἀνὴρ et ἀνῆρ confusa 183, 195
Ἀνθάπτεσθαι καρδίας 285
Ἀντιλάζυσθαι pro ἀντιλαμβάνεσθαι 260
Ἀντίμολπος 255
Ἀντιτείνειν et ἀντιτίνειν confusa 216
Ἄνω ποταμῶν, proverbium 148
Ἀνώμοτος et ἐνώμοτος confusa 189
Ἀπαυδᾶν φίλοις 154
Ἀπειρηκέναι cum dativo 154
Ἀπειστεῖν suspectum 221
Ἀπέκτανον suspectum 200*
Ἀπέκτονα non tragicum 200*
Ἀπενάσθην pro ἀπῳκίσθην 110
Ἀπέσβη et ἀπέστη confusa 261
Ἀπέσβη, ἀπέσβηκε, etc. 261
Ἀπεχθέσθαι non ἀπέχθεσθαι 130
Ἀπλακία non ἀμπλακία 100
Ἄπληστος, ἄπλαστος, ἄπλατος conf. 106
Ἀπὸ et ἀμφὶ confusa 117
Ἀπὸ et ἐπὶ confusa 117, 209
Ἀποκτανῶ nusquam legitur 200*
Ἀποκτείνειν et κτείνειν confusa 298
Ἀπολείπεσθαι pro στέρεσθαι 88
Ἀποστροφὴ et ἀπαλλαγὴ confusa 201
Ἀπρόσοιστος et ἀπρόσιτος confusa 128
Ἀπρόσφορος pro ἀπρόσιτος 128
Ἄρα male omissum 269
Ἀραῖος δόμοις 174
Ἄραρε non ἄρηρε 137, 148, 191, 258
Ἀραρότως 258
Ἀργῶος ut πατρῷος 157
Ἀρήγειν φόνον τινὶ 273
Ἀριστεὺς et ἄριστος confusa 77
Ἁρμονία Musarum mater 208
Ἀρτίδακρυς et ἀρίδακρυς 218
Ἀρτίφρων 131
Ἀρῶ futurum priore producta 212, 222
—ᾶς genitivi singularis et—ὰς accusativi pluralis confusa 81, 125, 151, 210, 263
Ἄση et ἄτη confusa 123
Ἄση et χόλος confusa 123
Ἄση pro λύπη 123
Ἀσκοῦ πνεῦς 132
Ἀστῶν et ἀνδρῶν confusa 132
Ἀσωμένη et ἀτωμένη confusa 124*
Ἀτάρ—γε 92
Αὖ et οὖν confusa 133, 134, 141
Αὖγα et αὐτὰ confusa 228
Αὖ λέγεις et ἀγγέλλεις confusa 185
Αὕτη et αὐτὴ confusa 221, 221*
Αὐτοῖς ἵπποις, etc. 109
Αὐτὸς pro αὐτόματος 187
Αὐτὸς, idem, et αὐτὸς confusa 125
Αὐτοῦ (ἑαυτοῦ) et αὑτοῦ confusa 80, 82, 154, 158
Αὕτως non αὖτως 136
Αὐχεῖν pro νομίζειν 170
Ἄφαντος et ἄφατος confusa 287
Ἀφύσσειν 209
Ἀχρεῖος, ineptus, 138
Ἀχρήμων 154
Ἀψευδὴς et οὐ ψευδὴς confusa 141
Ἄψω et ἄξω confusa 99, 289

B

Βάθος et πτῦχας confusa 277
Βαλβὶς 265
Βαλεῖν et λαβεῖν confusa 213, 269*
Βεβλήσομαι et βληθήσομαι 222, 222*
Βέλτιον et βέλτιστον confusa 166
Βίοτος et βίος confusa 244
Βίοτος et βιοτὰ confusa 104
Βλ et γλ syllabam praecedentem non semper producunt 131
Βλάστημα et βλάστιμα confusa 244
Βροτὸς et θνητὸς confusa 101, 214*

Γ

Γ et γγ confusa 159, 203
Γαμεῖν et γαμεῖσθαι 126, 174
Γάμος pro κῆδος 172
Γ' ἂν et γὰρ confusa 171
Γ' ἂν ῥύν et τὰ νῦν confusa 161
Γὰρ et δὲ confusa 156
Γὰρ et δὴ confusa 82, 185*
Γὰρ et μὲν confusa 161
Γὰρ male insertum 103, 125, 221
Γὰρ pro δὲ 100, 118, 170

Γαρ ἐστι quo accentu scrib. 92
Γάρ νυν non legitur 276
Γὰρ οὖν et γὰρ οὐ confusa 205*
Γὰρ οὖν et γὰρ ἐν confusa 205*
Γε emphaticum 190, 286
Γε et σε confusa 162, 214, 265
Γε et σφε confusa 276
Γε et τοι confusa 161
Γε euphoniae caussa nunquam additum est 283
Γε in sententia interrogativa 286, 286*
Γε male insertum 213, 238, 283
Γε male omissum 92, 203, 205, 213, 288, 290, 291
Γε raro particulae ἂν subiectum 213
Γεγὼς pro ὢν 116
Γέλωτα et γέλων 118*
Γεραιὸς et γηραιὸς confusa 89, 102, 260
Γέρας et δέρας confusa 78
Γῆ pluralem habet 144
Γῆ καὶ ἥλιε 266
Γίγνεσθαι et φαίνεσθαι confusa 171
Γίνεσθαι et γινώσκειν rectius cum γ scribuntur 80, 167, 194
Γλωσσαλγία et γλωσσαργία 163
Γλώσση barbarum 155, 170
Γναθμοὶ, *morsus*, 258
Γνάθοι et γναθμοὶ confusa 259
Γόνυ et δέμας confusa 260
Γόος et βοὴ confusa 102
Γοῦνα, γούνων non tragica 138
Γούνατα poëticum 95
Γυνὴ et γύναι confusa 204

Δ

Δαίμων pro τύχη 245, 283
Δακρύειν mediam producit 261, 261*
Δάφνη et δρῦς confusa 260
Δὲ et γε confusa 136, 154, 162, 183, 187, 282, 288
Δὲ et δὴ confusa 135, 195, 231, 275
Δὲ et τε confusa 80, 81, 81*, 83, 95, 123, 127, 146, 151, 153*, 158 bis, 162, 167 bis, 225, 226*, 233, 239, 255
Δὲ male insertum 135, 185, 292
Δὲ male omissum 151
Δέδοικα μὴ cum indicativo 135
Δεδόκησαι 194
Δεῖ pro δέῃ suspectum 146*
Δεῖ σε usitatius quam σοι 168
Δεῖ μέ τι, *aliquid mihi deest*, soloecum 169*
Δεικνύναι pro φαίνεσθαι 166, 191
Δείλαιος an disyllabum 270
Δεινότατον παθέων 179
Δελφοὶ et ἀδελφὸς confusa 109
Δέμας et χέρας confusa 165, 259
Δέρας et δέρος 78, 158
Δέργμα et δέρμα confusa 112
Δέρη et κάρα confusa 82
Δεῦρ' ἀεὶ 181
Δεῦρο cum subiunctivo 272
Δεῦτε non Atticum 217
Δὴ et δαὶ confusa 141, 231
Δὴ et δ' αὖ confusa 141, 231
Δὴ et δὴν confusa 235
Δὴ et δ' οὖν confusa 141
Δὴ et τοι confusa 245, 246
Δὴ male insertum 276, 291
Δῆθε suspectum 191, 202*
Δῆθεν 199
Δῆτα et δηποτε confusa 275
Διὰ et κατὰ confusa 255
Διὰ λόγων ἰέναι 214, 242
Διαπτάσθαι non διαπτᾶσθαι 75
Διὰ στόμα 255
Διαφθείρειν χεῖρα 237
Διάφορος cum dativo 170
Δίδαξις et διδάξεις confusa 290*
Διδάσκειν et διδάσκεσθαι 131
Διδόντες et φέροντες confusa 227
Δίδυμος femininum 151
Διειτρέφης nomen proprium 131*
Δίκη et κέρδος contraria 94
Δίκην et δίκῃ confusa 126, 280
Δίκην ἐπίστασθαι 165
Δίκην τίσασθαί τινα 126, 280
Διὸς et Ζηνὸς confusa 115
Διπλαῖ ἔννοιαι 224, 232, 233
Διστιχία, δυστυχία, δυστοιχία confusa 162
Δὶς τόσος 258*
Δὶς τόσως 258
Δίψη, *sitis*, barbarum 159*
Διωκαθεῖν non διωκάθειν 113*
Δόμοι et πύλαι confusa 263
Δόμος et φόβος confusa 158
Δόξα et γλῶσσα confusa 131
Δορύξενος pro ξένος 183
Δούλιος poëticum 95
Δρᾶν μέλλω et τολμήσω confusa 241
Δρᾶν τι τινὰ non τινὶ 278
Δραπέτις non δραπέτρια 108

Ἀρασθαι τινά τι non τινί τι 96
Ἀραχμὴ prior producta 105*
Ἀυσῖν suspectum 275
Ἀύνασθαι pro *ἰσχύειν* 101
Ἀύο cum plurali 208*
Ἀυοῖν plurali non jungitur 208*
Ἀύρεσθαι et *ὀδύρεσθαι* 108, 237
Ἀυσάλγητος pro *ἀνάλγητος* 120*
Ἀυσδαίμονα librariorum oscitatione invectum 280*
Ἀυθμήχανος pro *ἀμήχανος* 120*
Ἀυσπρόσοιστος et *δυσπρόσιτος* confusa 128

E.

E finale ante *ἄν* rarissime eliditur 150*
E initiale non promiscue eliditur 195
Ἑαυτὸν supplendum 166
Ἐγγελᾶν et *γελᾶν* confusa 286
Ἐγνωσμένα et *εἰργασμένα* confusa 197
Ἐγνωσμένα pro *δεδογμένα* 197
Ἐγχειρεῖν cum dativo 144
Ἐγὼ et *ἔσω* confusa 95*
Ἐγὼ δὲ et *ἔγωγε* confusa 163, 183
Ἐγῴδα 83
Ἐγῴδα et *ἐγὼ δὲ* confusa 83
Ἐδνάσομαι suspectum 134
—*ει* et—*η* confusa 128, 167, etc.
Ει diphthongus olim scripta *E* 87
Εἰ abundat ante *μὴ* 144
Εἰ cum optativo in altero membro, in altero praeteritum imperfectum 260
Εἰ et *ἤ* confusa 159, 162, 242
Εἰ et *καὶ* confusa 94
Εἰ et *οὐ* confusa 162
Εἰ post *φόβος* et similia 112, 222
Εἰ pro *ἐπεὶ* 94
Εἰ pro *ὁπότε* 261, 261*
Εἰα an *εἴα* 147, 264
Εἰ, γύναι et *εἶναι* confusa 282*
—*είης* opt. non contrahitur in—*εἷς* 188
Εἰκαθεῖν non *εἰκάθειν* 113*
Εἰκὼν et *εἰκῶ* 254
Εἰ μὴ et *ἦ μὴν* confusa 277
Εἰμὶ male insertum 175
Εἶναι subauditur 194
Εἰ οὐ soloecum 94, 94*
Εἰπεῖν cum accusativo personae 89
Εἰπερ—γε 205
Εἶπον, dic, non Atticum 127*
Εἶπον pro *λέγω* 127
Εἰργαθεῖν non *εἰργάθειν* 113*
Εἰργασαι et *εἰργάσω* confusa 284
—*αις* futuri et—*αις* optativi confusa 142, 213
—*ειε* et—*ειν* confusa 213
—*εις* et—*ης* confusa 137, 204, etc.
Εἰς et *ἐπὶ* confusa 258
Εἰς et *ἐς* confusa 87, etc.
Εἰς et *πρὸς* confusa 241
Εἰς male insertum 222
Εἰς metro repugnante 127, 233, etc.
Εἰς subauditur 250
Εἰς μὲν et *ἐσμὲν* confusa 148, 181
Εἰσορᾶν et *ὁρᾶν* confusa 244
Εἰς τι, propter aliquid, 155, 166
Εἰς τὸ δεινὸν ἰέναι 147
Εἰς τοσοῦτον ἥκειν 169
Εἶσω et *ἔσω* confusa 94
Εἴτι βούλει pro *ὅτι βούλει* 281
Ἐκ pro *ἐξ* ante consonam 256*
Ἐκδοῦναι et *ἐκδόσθαι δυγατέρα* 134
Ἐκεῖ et *ἀεὶ* confusa 240*
Ἐκεῖνος subauditum 126, 277
Ἐκλαθον 113*
Ἐκκτείνειν non Graecum 171
Ἔκπλεθρος et *ἑκπλεθρος* confusa 256
Ἕκτας et *ἕκτανες* confusa 291
Ἕκτεινα et *ἕκτανον* 200
Ἐκτείνειν et *κτείνειν* confusa 171
Ἑλεῖν et *κτανεῖν* confusa 145
Ἐλπὶς elisionem primae literae non patitur 195
Ἐλπὶς ἐστι τίσειν et *τῖσαι* 198
Ἐμβαλεῖν ξίφος, χέρας, etc. 281
Ἐμμέσω scriptum pro *ἐν μέσῳ* 204
Ἐμὸς et *ἐὸς* confusa 269*
Ἐμὸς et *οὐμὸς* 122
Ἐμπεσεῖν τινα an dicatur 97*
Ἐν abundat 176
Ἐν additum post *ἔνεστι* 118
Ἐν male insertum 160, 200
Ἐν male omissum 118, 176
Ἐν verborum compositorum post *μὴ* male omissum 193, 285
Ἐναντία et *ἐναντίον* confusa 284
Ἐνεστῶσι analogiae repugnat 157*
Ἐν δέοντι 273
Ἐν μέσω sine *ι* subscripto 204
Ἐννοεῖν et *ἐννοεῖσθαι* confusa 215, 215*
Ἐντεῦθεν et *ἐνθένδε* confusa 200

νι εἶναι 121
εἶσθαι ναῖκος 218
λεῖν κακὸν 92
: et ἑξίασι confusa 128
ἑλλεσθαι cum accus. perso- 186
ος et ἔστ' ἄξιος confusa 139*
οῦν pro ἀξιοῦν 286
δομαι suspectum 130*
t εἴκῃ confusa 94*
t ἐπὶ confusa 124, 288
ρro ἐξ οὗ 81
ιὴ soloecum 103
κ μέντοι praecedente μὲν 250
οι καὶ 181
ἀπὸ confusa 209
: ἔτι confusa 142, 245
ρυκεύματα 190
α pro ἐπιθυμία 194
χμαί σε ὄντα σοφὸν et εἶναι ν 172
ρατεύειν τινὰ et τινὶ 257
ραφᾶσθαι et ἐπιστρέφεσθαι
et λόγος confusa 281, 292
non ἔρδειν 278
ῶσαι 77
μαι et εἰρήσομαι confusa 128
ὸς an Ἐρινὺς 286, 290
pro δίκτυον 229
et ἔρως confusa 106
non ἔρνος 260
et εἴρξω confusa 278
non ἔρξω 278
et ἐρρεῖν diversa 140
ω et χαιρέτω confusa 235
αι φράσων pro μέλλω φρά- 237
αι δράσων, *venio ut faciam*, ις quam δρᾶσαι 278
t λέγω confusa 170
ίτο repugnante 87, 186
eticum 87
quo accentu scriptum 122,
οἷόν ἐσμεν 216
ν, ἔσοδος et similia trisylla- ι tragico senario non usur- ur 244*
ης et ἱκάνεις confusa 110
t ἐπὶ confusa 139*
t ἔτι confusa 91, 201, 227
quo accentu scriptum 92,
et οἰκία confusa 248
Ἔσχεθον et ἔσχον confusa 234
Ἔσω poeticum 95, 95*
Ἔτι male insertum 201
Ἕτοιμος sine εἰμὶ 175
Ευ diphthongus pro ου 149
Εὖ male insertum 247*
Εὐδαιμονοίης melius quam εὐδαι- μόνει 240
Εὐδαίμων et ὄλβιος confusa 262, 263
Εὐδιεινὸς et ἄδειπνος confusa 125
Εὐθύδημος et Εὐθυμένης confusa 71
Εὐτυχέστερος et εὐκλεέστατος con- fusa 263
Εὖ δεῖναι et εὖ δέσθαι confusa 221
Εὐκταία Θέμις 110
Εὐνήτης auctoritate caret 108
Εὐπρόσοιστος et εὐπρόσιτος confu- sa 128
Εὖρον an ηὗρον scribendum 114
Ἐφέσιος 186
Ἐχέγγυος pro ἀσφαλής 146
Ἔχει μοι et ἔχοιμι confusa 184, 187
Ἔχειν cum participio, e. g. ἀνι- μάσας ἔχει, 82
Ἐχ' ἥσυχος 166
Ἐχθαίρειν et ἐχθραίνειν confusa 167

Z.

Z et ξ confusa 82, 82*, 220
Ζηλῶ σε pro μακαρίζω σε ironice 83
Ζημίαν ὀφλισκάνειν 262
Ζηνὸς an Ζανὸς 115
Ζημία et μωρία confusa 262
Ζοὴ an ζόη 227
Ζώειν pro ζῆν 227
Ζωὴ, *vita*, non Atticum 227
Ζῷον non ζῶον 227
Ζῶν et γῆς confusa 192
Ζωὸς, *vivus*, non Atticum 227

H.

Η et αι confusa 159, 162, 242
Η et ου confusa 213
Η inter duos comparativos 158
Η vocabulo subjectum quod prae- cedere debebat 210
Η male additum 284
Ἦ γὰρ et ἦκον confusa 184
Ἡγίρετο et ἀκάλλετο confusa 257
Ἥδεσθαι cum participio 216
Ἥδεσθαι et αἰσθάνεσθαι confusa 249

*Η—ἦ et εἰ—ἦ confusa 159
*Ηκειν cum participio futuri rectius quam cum infinitivo aoristi 278
*Ηλυθον et ἦλθον confusa 242, 245
*Η μὴν 277
*Ημπισχον et ἠμπέσχον 252
Ηνίκ' ἄν et ἡνίκα δ' ἄν conf. 112, 112
*Ηπερ et ἦπου confusa 80
*Ηπιος non ἤπιος 102
*Η πολλὰ 170
Η πολὺ et ἦπου confusa 66
*Ηπου 80, 184, 278
*Ηπου et οὔπω confusa 279
Ηπου γὰρ auctoritate caret 279 —ησι vel—ῃσι dativi plur. 114, 157
*Ησυχος et ἡσύχως confusa 166
*Ησυχος ποῦς 117
*Ητοι—γε 276
Ηὑ diphthongus in praeteritis 114

Θ

Θανάσιμος 144
Θανατήριος, θανατηρὸς, θανατηγὸς auctoritate carent 144
Θάρσει in parenthesi 134
Θαυμάζειν, *colere*, 250
Θαυμάσομαι futurum 127
Θεοκλυτεῖν 115
Θεσμὰ et θέσμια confusa 160
Θεσμὸς apud Euripidem 160*
Θεῶν τις et θεός τις 124, 124*
Θιγγάνειν et θίγειν confusa 265*
Θιγεῖν non θίγειν 259
Θνητὸς et βροτὸς confusa 101, 214*
Θράσος et θάρσος confusa 155
Θρέομαι 85
Θρόνων et δόμων confusa 107*
Θῦμα et δῶμα confusa 236
Θυραῖος pro ἀλλότριος 117
Θύραισι, *foris*, et θύραισι confusa 157*
Θωϊῆ 277

I

I subscriptum 90, 121, 127*, 142, 157, 157*, 160, 165, 184, 204, 227, 238, 249, 271 bis, 277
I subscriptum et ν confusa 162 bis, 216, 229, 238
I subscriptum et ς confusa 123, 175
Ἰὰ pro φωνὴ 86
Ἰᾶσι et ἴασι confusa 128
Ἰαχὴ mediam ancipitem habet 105
*Ἰαχος et ἰαχὴ confusa 114
*Ἰνα male insertum 272
*Ἱππιος poëticum 95
Ἱππιος Ποσειδῶν, etc. 95
*Ἰτω 201, 204
Ἰὼ extra versum 98

K

Κα Doricum pro ἄν 119*
Καὶ abundat 181
Καὶ et γε confusa 286
Καὶ et εἰ confusa 94
Καὶ et οὐ confusa 148
Καὶ interrogativum 286
Καὶ male insertum 111, 269
Καὶ male omissum 170 292
Καὶ—γε 214*
Καὶ δὴ 103, 146
Καὶ δὴ et καὶ μὴν confusa 246
Καὶ δὴ et καίτοι confusa 246
Καὶ δὴ γὰρ 103
Καὶ λίαν 168, 218
Καὶ—μὲν γὰρ 103
Καὶ μὴν—γε 244
Καὶ πολὺς 218
Κάκη pro κακία 236
Κακὸς κακῶς et similia 202, 212
Κακῶς φρονῶν 124
Καλλίναος ut ἀέναος 209
Καλλινίκη non probum 195
Καλλίνικον ἄδειν 84
Κάλλιον et βέλτιον confusa 166
Κάλλιον et κάλλιστον confusa 180
Καλῶς ἔχειν 187, 196
Καλῶς τιθέναι 221
Κάμνειν 196
Κάρα ex oscitatione profectum 82, 240
Καραδοκεῖν 246
Καρτερεῖν et καρδίᾳ confusa 185
Κατάγειν τινὰ εἰς πατρίδα 232
Καταλύεσθαι βίον 184
Καταξαίνειν 235
Κατασπεῖν cum genitivo personae 209
Κατασκῆψαί τινα an probum 96
Κάτει et κρατεῖς confusa 232
Κατείργειν et καθείργειν diversa 268
Κατέκτανον et κατέκτονα confusa 200*
Κατηφεῖν 231
Κατιέναι εἰς τὴν πατρίδα 232
Κεἰ et κἂν confusa 146
Κεῖνος poëticum 95

σομαι non πληθήσομαι 222
σεται et γενήσεται confusa

νται et κέκραται confusa 103
ς ἡγεῖσθαι 154
ῶν pro κηδεστῆς 229
ειν pro ἐκδιδόναι θυγατέρα

et Γέλων confusa 146*
ιον ὑποστῆναι 126*
χόλον et χολὴν 93
ὶν et κοινοῦσθαι diverse 202
νία et συνουσία confusa 125
ος et τύραννος confusa 90, 277
ι in anapaesto 98
ιν φιλίαν 103
ίδα 168
et Κρέων confusa 130
θαι 175
ν et θανεῖν confusa 203
ει δύσκλειαν 117
non πτανῶ 200, 288
pro ποῦς 257

A

confusa 81, 200, 236
et βαλεῖν confusa 213
αι et λάζεσθαι confusa 217
αι non λάζεσθαι 260
ι primam ancipitem habet

ειν et λαμβάνειν confusa

, *uxor*, non *filia*, 172
: δεῖξαι confusa 190
subtilis, 164
et λευκὸς confusa 257 bis
et λεπτὸς confusa 257 bis
254
iorem ancipitem habet 222,

γεῖν, θανρύνειν, etc. 108
λῆμμα confusa 100
λήγειν 137, ἀναλοῦν 138,
θαι 236, κτανεῖν 281, ῥίπτειν

et λοίσθιος confusa 160*
ιο λυσιτελεῖν 169, 245, 285
et πικρὸς confusa 173

M

confusa 100, 291
—μεν confusa 289
ᾳ καρδίᾳ 151

Μακρὰν ἐκτείνειν 283
Μάτην ἄρα 269
Μάτηρ Doricum e μῆρ natum 98
Με male insertum 79, 186
Με δεῖ et μέλει confusa 169
Μεθιέναι et μεθίεσθαι confusa 188
Μεθίεσθαί τινα soloecum 188
Μεθορμίζεσθαι 125
Μέλει et τί δεῖ confusa 168
Μέλειν et μέλλειν confusa
Μέλλειν, *cunctari*, quam constructionem habeat 265*
Μεμνήσομαι et μνησθήσομαι confusa 222
Μὲν et δ' ἄν confusa 181
Μὲν et μὴ confusa 160
Μὲν et μοι confusa 160*
Μὲν interrogativum 181, 248
Μὲν male insertum
Μὲν male omissum 185
Μὲν subauditum 240
Μήν γε apud tragicos rarissimum 243
Μένειν et μίμνειν confusa 151
Μέν νυν 276
Μὲν οὖ 243
Μέν τι et μέντοι confusa 160
Μεσοῦν 89, 172
Μεσοῦντος πέμπτη, etc. non dicebatur 89
Μεταστένομαι 230
Μετεύξη et με τεύξη confusa 178
Μὴ cum imperativo aoristi 116, 146*
Μὴ cum indicativo plerumque soloecum 204
Μὴ et μοι confusa
Μὴ et οὐ diversa
Μὴ male insertum 212
Μηδὲ et μήτε confusa 76, 176, 265
Μὴ 'δεις et μηδὲν confusa 74*
Μήδεια et Λήδα confusa 74*
Μήδεια et μηδὲν confusa 74*
Μηδὲν pro μὴ 106
Μὴ δῆτα 141
Μὴ νυν 171
Μὴ οὐ 120*, 264
Μὴ πρός σε 137
Μήτε post μὴ vel μηδὲ soloecum 76
Μήτε et μήποτε confusa 275
Μήτοι et μή μοι confusa 111, 111*
Μὴ τρέσῃς in parenthesi 134
Μίαν male omissum 243, 274
Μιάστωρ 288

Μικρὸς et *σμικρὸς* confusa 111, 143
Μιλτίαδες barbarum 146*
Μῖσος et *μύσος* confusa 281
Μνησθήσομαι non tragicum 222
Μοι crasin patitur 88, 88*
Μοι elisionem non patitur 88
Μοι et *ἄν* an coalescant 187
Μοι et *μὲν* confusa 160*
Μοι male insertum 171
Μολοῦμαι futurum 195*
Μολῶ, *μολῶν*, *μολῶντας* barbara 151, 182, 220
Μοῦνος poëticum 95
Μύσαν ὄμμα 257
Μυσάσσεσθαι 250
Μωρίαν ἀφλισκάνειν 262

N

N et *νν* confusa 268, 277, 290, etc.
N finale male additum 222, 225
N finale male omissum 196, 230, 231
N paragogicum 91, 130
Ναὸς non *νηὸς* 163
Νεοδμὴς et *νεόδμητος* confusa 286
Νεόζυξ, *νεόζυγος*, *νεοζυγὴς* 202
Νέον et *κακὸν* confusa 85
Νιν et *ἄν* confusa 278*
Νὶν et *δὴ* confusa 279
Νιν et *ἦ* confusa 278*
Νιν et *μοι* confusa 278
Νιν et *νυν* confusa 276, 276*
Νόστοι poëma Cyclicum 67
Νυμφοκομεῖν, nubere, 229

Ξ

Ξεῖνος poëticum 95
Ξεναπάτης 290
Ξένος et *ξεῖνος* confusa 151
Ξυμφορά. Vide *Συμφορά*

O

Ὅδε et *ὅ γε* confusa 248
Ὅδε pro *οὕτως* 85, 107, 183, 218
Ὀδὸν subauditum 144, 145
Ὀδύρομαι 108
Οι et *α* coalescunt in *ου* 88*, 204
Οι et *ου* confusa 89, 180, 261, 262, 271
Οι et *υ* an coalescant 88*, 204*
Οἱ et *ᾗ* confusa 141
Οἶδά σε σοφὸν ὄντα et *σοφὸν εἶναι* 171
Οἶδ' ἐγὼ et *οἶδ' ὅτι* confusa 225, 238
Οἰκτείρειν τινὸς τύχην et *τινὰ τύχης* 263
Οἶμαι γὰρ οἶμαι 220
Οἴμοι et *ὤμοι* confusa 280, 288
Οἴμοι, *τί λέξεις* 280
Οἰμώζειν corruptum a librariis 82
—οιο genitivi 207
Οἶσθ' ὡς ποίησον, etc. 178
Οἰσὸς non *ἴσος* 177
Ὀκταπλάσιος non *ὀκτωπλάσιος* 256*
Ὀκταδάκτυλος non *ὀκτωδάκτυλος* 256*
Ὄλεθρος et *ὀλέθριος* confusa 229
Ὀλολύζειν 255
Ὀλόμενος et *οὐλόμενος* confusa 267
Ὀλυμπίασι, *Πλαταίασι*, etc. 157*
Ὁ μὲν subauditum ante *ὁ δὲ* 103
Ὁ μέν τις—ὁ δὲ 250
Ὀμνύειν et *ὀμνύναι* non promiscue usurpata 191
Ὀμφαλὸς γῆς 180
Ὅμως cum distinctione 266
Ὀναθαι τινος 283, 283
Ὀπαδὸς non *ὀπαδὸς* 86
Ὅπως cum futuro 187, 244
Ὅπως et *πῶς* confusa 249
Ὅπως ἄν, *perinde ut*, 138
Ὅπως μὴ 146* 205
Ὀργὴν ποιεῖσθαι 219
Ὁρίζειν pro *κεραῖν* 151
Ὁρμάθειν nihili vox 183
Ὅς cum verbo cujusvis casus locum tenet 126, 193, 277
Ὅς et *ὅστις* diversa 200, 246
Ὅς, *suus*, 224
Ὅσπερ et *ὅστις* confusa 241
Ὅστις plurali subiectum 119
Ὅστις et *τις* confusa 249
Ὅστις post *οὔτις ἐστὶν* 200
Ὅτ' ἄν divisum 112
—ου cum *α* sequentis vocis coalescit 88*
Οὐ cum futuro imperativi sensum habet 215
Οὐ cum imperativo soloecum 218
Οὐ et *καὶ* confusa 148
Οὐ et *μὴ* diversa 82, 94, 153, 291
Οὐ male omissum 251* 264, 265, 282, 282*

Οὐδὲ et *οὐκ* confusa 219
Οὐδὲ et *οὔτε* confusa 152, 284
Οὐδεὶς et *οὐθεὶς* confusa 101
Οὐδείς ἐστιν, ὅστις 200
Οὐδένα καιρὸν, supra modum, 101
Οὐδὲ—οὐδὲ 144
Οὐ δοκεῖν, dissimulare, 89
Οὐθεὶς recentioris Atticismi 101
Οὐκ ἂν ἁμάρτοις 114, 114*
Οὐκ ἔμελλες 284
Οὐκ ἔστιν, ὅστις 200
Οὐκέτι rectius quam *οὐκ ἔτι* 148
Οὐκ ἔχω μαθεῖν 159
Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ 223
Οὐκ οἶδα ὅστις ἐστι 246
Οὐκ οὖν non *οὔκουν* 216
Οὐ μὴ cum futuro prohibendi significatione 251
Οὐμοὶ 204
Οὐμὸς 122
Οὖν et *ἐν* confusa 205*
Οὖν et *οὐ* confusa 205*
Οὔνομα poëticum 95
Οὐ—οὐδὲ et *οὔτε—οὔτε* diversa 76*
Οὔτ' ἂν 213
Οὔτε et *οὔποτε* confusa 275
Οὔτε et *οὔτι* confusa 283
Οὔτε post *οὐ* vel *οὐδὲ* soloecum 76
Οὔτε—οὐ 283
Οὔτε—τε 153, 153*
Οὕτις ἐστὶν, ὅστις 200
Οὕτοι et *οὔτι* confusa 84, 221
Οὗτοι—οὔτε soloecum 76*
Οὕτω et *οὕτως* confusa 170, 176
Ὀφλεῖν non *ὄφλειν* 148

Π

Παῖδα et *παῖδας* confusa 202, 202*
Παῖδα, παῖδε, παῖδας confusa 203
Παῖδας et *τέκνα* confusa 252
Παῖς, liberi, 202
Παιδολέτειρα 211
Πάλαι δὴ et *πάλαι ποτε* confusa 245
Πάμφαγος 257
Πανδερκέτης 266
Πάνλευκος 82, 254
Πανὸς ὀργαὶ 255
Πάντα κάλων ἐξιέναι 128
Πανταχῇ et *πανταχοῦ* confusa 142
Παρὰ et *περὶ* confusa 129, 217
Παρ' Ἅιδῃ et *παρ' Ἅιδην* confusa 238
Παράκλητος 107
Πάρεδρος 210
Παρεμπολᾶν γάμους 219
Παρέστιος 282
Παριέναι pro *εἶσιέναι* 249
Παρίεσθαι 217
Παροίχεσθαι μοίρας 230
Πᾶς τις φίλος an *φίλων* 167
Πάτριος et *πατρῷος* confusa 151, 179
Πατρῷος mediam non corripit 151
Πέδον et *πόρον* confusa 235
Πειρήνης ὕδωρ 90
Πέλας, οἱ non *ὁ*, 93
Πέσσοι 89
Πίνειν, πιεῖν, πιεῖν, πίπτειν, conf. 86, 213, 258, 259, 268, 270, 271, 275
Πλέᾳ, plenae, nom. plur. 217*
Πλεῖν, plus, non tragicum 138
Πλὴν et *πλεῖν* confusa 138
Ποῖ φύγω et *πῇ φύγω* confusa 271
Πόλις et *πολὺ* confusa 138
Πόλις ἱερῶν ποταμῶν 210
Πολλή μ' ἀνάγκη 231
Πολλῶν ἕκατι 186
Πολυκλαύστη male Aeschylo tributum 207*
Πομπαῖος Ἑρμῆς 194
Πόσεως non exstat 219
Ποτᾶσθαι et *πωτᾶσθαι* 180
Πρὶν cum indicativo 255
Πρὶν et *πρὸς* confusa 267
Πρὶν ἄν quam constructionem habeat 119
Πρὶν ἢ 112, 112*
Πρὶν δεικνεῖν, δεικνῆσαι, δεδεικνηκέναι, diversa 92
Πρὸ et *πρὸς* conf. 113, 130, 218, 243, 284
Προδότις non *προδότρια* 108
Προέμενος et *προθέμενος* confusa 236*
Προῖεσθαι λόγους 236
Προμηθία et *σωτηρία* confusa 220
Προμηθίαν θεῖναι 220
Προσάντης 145
Πρὸς βίαν 165
Προσβολὴ, amplexus, 240
Πρὸς ἡδονὴν 196
Προσιέναι τινὶ et *τινὰ* 89
Πρὸς ἰσχύος χάριν 165
Προσκίνειν, προσκινεῖν, προσπίπτειν confusa 259, 270
Προσπτύσασθαι στόμα 292

Πρὸς τὸ καρτερὸν 146
Προσφέρειν 92
Προσφέρεσθαι pro *προσιέναι* 128
Προσχωρεῖν pro *συγχωρεῖν* 121
Πρὸ τοῦ 185
Προύδωκα, non *προὔδωκα* 157
Προφέρειν pro *ὑπερφέρειν* 243
Πρυμνίσης non probum 196
Πρυμνήτης pro *κυβερνήτης* 196
Πτάσθαι non *πτᾶσθαι* 75
Πτυχὰς αἰθέρος non *πτύχας* 277
Πυθόδωρος non *Πυθιόδωρος* 70
Πυργοῦν, *amplificare*, 163
Πω et *πως* confusa 143

P

Ῥίπτειν et *ἐκρίπτειν* confusa 292
Ῥίπτειν λόγους 292

Σ

Σ et *σσ* confusa 81, 209, 289, etc.
Σὰ et *τὰ* confusa 230
Σὰ et *τάδε* confusa 222
Σαυτῇ, *αὐτῇ*, *αὑτῇ* confusa 127
Σε et *μὲ* confusa 238
Σε male insertum 216, 259
Σε male omissum 130, 137, 164, 175, 259, 263
Σεμνὸς pro *ὑπερήφανος* 116
Σῆς male omissum 192
Σῖγμα indeclinabile 156*
Σίγμα non *σῖγμα* 156*
Σκῆπτρα et *πτέρυγα* confusa 177*
Σκύλλα 285
Σμικρὸς et *μικρὸς* confusa 111, 143
Σοι cum *ὁ*—coalescit in *σοὺ*—88*
Σοι et *σε* confusa 203
Σοι et *σὺ* confusa 153, 171, 187, 288
Σοι male insertum 171
Σοφὸς abundat 180
Σοφὸς pro *δυσεύρετος* 181
Σπέρμα et *παῖδε* confusa 203
Σπέρχεσθαι pro *ὀργίζεσθαι* 248
Σπεύδειν, *operam dare*, 194
Σπεύδεσθαι Datismus 112
Στένειν et *σθένειν* confusa 130
Στερρὸς femininum 235
Στέφειν et *στρέφειν* confusa 149
Στόμα et *κάρα* confusa 240
Στρέφειν et *τρέπειν* confusa 230
Στρωφᾶν non *στροφᾶν* 180
Συμβάλλειν, *intelligere*, 181
Συμβάλλεσθαι 180
Σύμβολα, *tesserae hospitales*, 175
Συμφέρειν 80
Συμφορὰ et *συμφοραὶ* confusa 83, 86, 263, 256
Συναρτᾶν pro *συνάπτειν* 168
Συνάφεια anapaestorum 207*, 291
Συνδικεῖν et *συνδικάζειν* confusa 107
Σύνδικος, *advocatus*, 107, 107*
Σύνδουλος et *σύγγονος* confusa 89
Συνεργὸς an *σύνεργος* 147
Συνήγορος 107*
Σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται 176
Συνῳδὰ et *σύνοιδα* confusa 270
Συνωρὶς 250
Σφαγίον et *σφαγεῖον* diversa 198*
Σφᾶς non encliticum 288
Σφιν rectius quam *σφι* 147
Σχεθεῖν non *σχέθειν* 234
Σῶμα pro *σώματα* 245

T

Τάδε et *ταῦτα* confusa 140*
Τάδε et *τόδε* conf. 91, 92, 107, 217, 238
Τάλλα, *τἄργα*, etc. rectius quam *τἆλλα*, *τἄργα*, etc. 220
Τὰ πρῶτα 220
Ταυροῦσθαι pro *ταυρηδὸν ἐμβλέπειν* 95
Ταῦτα et *ταὐτὰ* confusa 196, 223
Ταῦτα δοκεῖ μοι, *assentior*, 196
Ταυτὸ sine *ν* 167
Ταυτὸν non *ταὐτὸν* 157
Τάχα et *οὐκ* confusa 189
Τε et *δὲ* confusa. Vide *Δὲ* et *τε*
Τε et *δὴ* confusa 186, 275
Τε male insertum 207, 207*
Τε male omissum 99, 99*, 125, 144, 144*, 223, 245, 250
Τε post plura vocabula positum 193
Τε post *μὲν* 114, 124, 126
Τε—τε et *γε—δὲ* confusa 266
Τέγξαι et *τεῦξαι* confusa 213
Τε θεῖσα et *τιθεῖσα* confusa 253
Τέκνα et *τέκνον* confusa 133*
Τένων 254
Τέρεινα non *τερείνη* 218
Τῆσδε male insertum ante *γῆς* 128, 185
—*τι* ante *π* omissum 268*
Τι et *τε* confusa 175

.68
προμηθίαν 220
ι pro ἡγεῖσθαι 169
ις μὴ οὐ 264
ποτὲ confusa 187
ndat 207*, 250
ι confusa 105
οὐδεὶς 120, 161, 179
ίκην et δοῦναι δίκην con-
201
ν, ὅστις 200
t δρῶσα confusa 282
, *crudelis*, 213
pro δρᾶσαι 232
ὰ confusa 218
τοῦτο confusa 140*
ionem non patitur 161
ὶν coalescunt 187
ιοι confusa 111, 111*
σοι confusa 166, 187
et τοῖσιν confusa 276
τὸν, τὰ νῦν, etc. divisim
206, 247, 289
ὸν ἤδη 247
262
et τόσον confusa 187
ο non veteris Atticismi

et τοσόνδε confusa 136
et τόσον confusa 258
ν non τοὔργον 264
κεῖνο 98
et τρέχειν confusa 254
183
et τῷ confusa 67*
et τροχοὶ diversa 85
ειν τι et τινὸς 194
έρων et ὠμογέρων diversa

γέρων 260
ικὸς et βασιλικὸς confusa

ος, *regina*, 84
ro δυστυχία 231
χειρ, τυφλὸς ποῦς 257

T

articulo coalescit 88*
υγεῖν et ὑπερφυγεῖν confusa

ι an dativum regat 88

Φ

non tragicum 257

Φαιδρὸς et τερπνὸς confusa 235
Φάος et φῶς confusa 193
Φάος poëticum 95, 138*
Φᾶρος et φάρος 105
Φαῦλος 133, 202, 244
Φέρε cum subjunctivo 272
Φερναὶ 198, 224
Φεῦ φεῦ extra versum 130
Φεύγειν et φυγεῖν confusa 198, 226
Φεύγειν φόνον 201
Φευξοῦμαι pro φεύξομαι 174
Φῆς non φῇς 184
Φθάνειν 254
Φθείρειν et φέρειν confusa 290
Φίλιός et φίλος confusa 274
Φιλοξένη male Aeschylo tributum 207*
Φίλος ironice 249
Φῖλος non Atticum 274
Φίλων τις et φίλος τις confusa 124
Φλαῦρος et φαῦλος confusa 224
Φόβος et δόμος confusa 158
Φόβος et φόνος confusa 127
Φοίνιος et φόνιος confusa 213, 267, 268
Φόνον αἴρεσθαι 211
Φρόνει absolute 108*
Φροῦδος subaudito ἐστι 245
Φροῦδος εἴς τι, *intentus*, 186
Φυλάσσειν, *observare*, 136
Φῦναι et εἶναι confusa 163
Φῦσαι et φῦναι confusa 173
Φυτὸν pro γένος 122
Φῶ subjunctivus aoristi 85*

X

Χαιρέτω et ἐρρέτω confusa 235
Χαράσσεσθαι pro ὀργίζεσθαι 107
Χέρες poëticum 95, 95*
Χλωρὰ δάκρυα, etc. 218
Χορὸς et χρόνος confusa 86*
Χοὔτως 170
Χρὴ et χρῆν confusa 170, 216, 285
Χρῆσθ et χρίσω confusa 200
Χρύσεος an χρυσοῦς 253
Χρυσόπευκτος et χρυσεότευκτος confusa 228
Χρῴζειν 160

Ω

Ὦ et ἰὼ confusa 172
Ὦ male omissum 103, 269

Ὦ ἰνὴρ non Atticum 195
Ὤπασε et ἔπνευσε confusa 149
Ὡς abundat 182
Ὡς cum genitivo absoluto 280
Ὡς et πῶς confusa 249*
Ὡς et ὦ confusa 265
Ὡς male additum 125
Ὡς pro ἴσθι ὡς 174
Ὡς ἄρα 273
Ὡς δ' αὔτως 136
Ὡς ἔοικε et ὡς ἔοικα confusa 163
Ὠσθήσομαι non ὠθήσομαι 141
Ὥστε et ὥσπερ confusa 260
Ὥστε subauditum 198, 292
Ὠύτος non Atticum 125
Ὦ χαῖρε 180, 291

INDEX LATINUS.

ENTUS 76, 92. 96 bis, 112, 143, 269 etc.
forma et media confusa 97*, 202
forma et passiva confusa
forma pro media 199
forma pro passiva 136, 181
ativus absolutus 219, 279*
ativus post dativum 144, 153, , 171, 180, 191, 203, 264
ativus singularis et genitivus alis confusi 224, 228, 247,
iva plura eidem substantivo uta 209
iva plura sine copula 207
ivum neutrum cum substan- diversi generis 222
bia in —ασι et —ησι 157*
ma 182
li mors 70
li *Ανκούργεια* 67
li *Τροφοί* 67
e lectiones saepe meliores quas praebent codices 104,
estorum *συνάφεια* 207*, 291
us et *παραχείμενος* confusi
us rem fieri solere signifi- 143*
phanis Acharnenses 70*
lus male insertus 91*, 109, , 209, 221, 227, 229, 230, 267, 268, 293, 290, etc.
lus male omissus 82, 186, 228
entum in anapaestico metro omitti possit 293
entum male omissum 269

B.

chii editio 188*

C.

Caesura in medio versu 118, 118*, 297
Carcini Medea 73
Comparativus et superlativus confusi 89, 166, 180, 191, 263
Cratini *Δραπέτιδες* 103
Cratini *Χειμαζόμενοι* 71

D.

Dactylus in metro anapaestico 242, 242*, 293
Datismus 97*, 112
Dativus et accusativus confusi 87, 89 bis, 126, 153, 169, 169*, 171, 180 bis, 191, 198, 203 bis, 209, 254, 264 bis, 268, 280
Dativus pluralis participii et tertia pluralis indicativi confusi 167*
Dativus pluralis in *ησι* 114, 157
Dativus post accusativum 87
Dativi duo ab eodem verbo pendentes 203
Dicaeogenis Medea 73, 110
Diitrephes Archon 131*
Dionysii Alcmena et Leda 74*
Dionysii Medea 73, 74
Diphthongus male elisa 227, 229
Diphthongus soluta 206
Dochmiaci versus pro senariis male accepti 274, 276
Doxica dialectus in metro anapaestico 97, 97*

E.

Elegantior lectio saepe falsa 108*, 141*
Elisio in fine versus 162
Elisio numerorum caussa 118*
Ellipsis 93*, 104, 109, 126, 142, 145, 166, 175, 183, 193, 194, 198, etc.
Ennii Medea 66, 66*, 85, 87, 115,

116, 117, 125, 141, 142, 143, 144, 147, 151, 161, 201, 266
Ennii Phoenix 201
Euphorio tragicus 70
Eupolidis *Δῆμοι* 146
Eupolidis *Νουμηνίαι* 71
Euripides quando natus 70
Euripides quot fabulas scripserit 71
Euripides unam tantum Medeam docuit 73
Euripides minor 73, 73*
Euripidis Aegeus 66, 74, 110
Euripidis Alcestis 70, 72
Euripidis dramata satyrica 71
Euripidis Epeus 71*
Euripidis Glaucus, Lamia, Temenus 71*
Euripidis Ino 274
Euripidis Medea quando acta 70
Euripidis Peliades 73, 184, 236
Euripidis Phryges 72
Euripidis prologi 184
Euripidis Theristae 74

F.

Fax nuptialis 234
Feminina in —*ος* 151, 207, 235
Feminina in —*τις* et masculina in —*της* confusa 158, 282
Feminina in —*τρια* 108
Futurum et imperativus conf. 173, 273
Futurum et optativus confusi 142, 213
Futurum et subjunctivus confusi 137, 204, 205, 244, 280

G.

Genitivus et dativus confusi 79, 194, 219, 236, 258
Genitivus et accusativus confusi 194, 209, 227, 228, 256
Genitivus in —*οιο* 207
Genitivus post *ἀνσταλαινα* et similia 234
Genitivus singularis et pluralis conf. 228
Genitivus singularis et dativus pluralis confusi 225
Genitivus singularis et accusativus pluralis confusi 81, 125, 151, 210, 263
Genitivus pluralis Doricus in *ᾶν* 269

H.

Harmonia Musarum mater 208
Heathius a Musgravio raro allegatur 117*
Heinsio-Scaligerianus codex 78*
Hiatus 143, 162
Histrionum emendationes 93, 145
Homoeoteleuton 197.

I.

Iambelegus 177, 206
Imperativus et infinitivus confusi 239
Imperativus et optativus confusi 99, 135, 240
Imperativi praesentis et aoristi confusi 99, 222
Imperativus primae personae 215, 272
Indicativus et imperativus confusi 267
Indicativus et optativus confusi 70, 169, 167, 173, 177, 178, 222
Indicativus et subjunctivus conf. 167
Indicativus post *δέδοικα μή* et similia 135*
Infinitivus et participium confusi 278
Infinitivi praesentis et fut. conf. 193, 263
Infinitivi praesentis et aoristi confusi 192, 222, 226, 265*
Infinitivi futuri et aoristi confusi 195, 172*, 273
Infinitivus in —*ᾶν* 90
Inonis Historia 274
Interjectiones extra versum 100, 104, 130, 233
Ionicae formae in Attica poësi 149
Ironia 88
Jasonis mors 239
Juno Acraea 288

L.

Laidis dictum in Euripidem 282

M.

Masculinum et femininum conf. 158, 282
Masculinum plurale pro feminino singulari 145, 172, 195
Masculinum pro feminino 211, 211*, 212
Matthiae ed. Porsoni non accurate contulit 182*

Medeae nutrix an ancilla 72
Medeam docuerunt plures 73
Medeam unam docuit Euripides 73
Musgravii tacitae emendationes 163
Moluris rupes 275
Musae ubi natae 208

N.

Neophro tragicus 68, 73, 112*
Neophronis Medeae fragmenta 183, 237, 239
Negatio interrogatione expressa 160
Nomina propria in alia male mutata 88, 88*, 170*
Nomina propria male inserta 207*
Nominativus et dativus confusi 80, 123
Nominativus et accusativus confusi 77, 153, 210ter, 223, 248
Nominativus et vocativus confusi 100, 180, 167*, 204, 290, 295
Nuptiarum ritus 234
Nutrices tragicae 72

O.

Omissae voces propter repetitionem 100, 242*, 247, 267, 274
Optativus cum interrogatione 193
Optativus post ὡς vel ὅτι 90
Ordo verborum perplexus 155, 230
Oscitatio librariorum 80

P.

Parenthesis 282
Parodia 139, 146
Participia praesentis et aoristi confusa 215
Participium aoristi pro part. futuri 198
Pes trisyllabus in senario 161
Pherecratis Ἄγριος 68
Pirene fons 90
Pleonasmus 132, 144, 181, 182
Praepositio male inserta 99, 224, 274
Praepositio male omissa 171, 244
Praepositio verbi compositi repetiti omissa 267
Praesens et praet. imperfectum confusa 154, 250, 259
Praesens et futurum confusa 96, 127, 149, 170, 180, 220, 222, 230, 263, 266, 281, 284*
Praesens et aoristus confusi 167
Praeteritum imperfectum et aoristus confusi 260
Proverbium 148
Psaltrius barbarum 108*
Pythodorus Archon 70

R.

Repetitio ejusdem vocis in altero sententiae membro 271

S.

Satyrica dramata pauca olim extabant 71
Scaligeri emendationes unde sumtae 78*
Secunda persona dualis 240
Senarius ἀκέφαλος 149
Sigmatismus 156
Singularis et pluralis confusi 212, 233, 245, 267, 282, 289
Singularis post pluralem 119, 168
Soloecismus 188, 204
Sophoclis Ajax 176
Spiritus confusi 65, 78, 80, 82, 125, 136, 149, 154, 158, 183, 185, 260, 278 etc.
Spondeus in quinta sede senarii 95, 243
Staphylus grammaticus 67*
Stephani (H.) editio 78*
Stradae Latinitas 108*
Subjunctivi tres diversi 92, 191*
Subjunctivus subauditus 252
Subjunctivus et indicativus confusi 123, 146, 167, 224
Subjunctivus et optativus conf. 114, 116, 139, 183, 186, 188, 289
Subjunctivus et infinitivus confusi 119, 123
Subjunctivi praesentis et aoristi confusi 116, 135, 144
Subjunctivi prima singularis subscripto ι 271
Subjunctivi prima singularis in interrogatione 272.
Syllaba brevis ante mutam et liquidam 105*, 124
Syllaba brevis ante βλ vel γλ 131
Syllaba brevis ante μν 151

T.

Tautologia 102, 130, 192, 233
Terminatio corrupta propter terminationem vicinae vocis 217, 217*
Transpositio a librariis facta 268, 270, 276, 282

V.

Versus male inserti aut male expulsi 83, 133, 145, 155, 197, 198, 199, 230, 235, 238, 239, 264
Versus iidem vel similes in diversis fabulis positi 86, 133, 166, 184, 234
Verbum plurale cum participio singulari 168*, 250*
Verbum simplex et compositum confusa 244, 286, 292
Vocativus adjectivorum in ης 272*

W.

Wakefieldii canon metricus 91, 276

BODLEIAN OXFORD MUSEUM

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

EURIPIDIS

ERACLIDAE

EX RECENSIONE

PETRI ELMSLEY A. M.

QUI

ANNOTATIONES SUAS

ET

ALIORUM SELECTAS

ADJECIT.

EDITIO AUCTIOR INDICIBUSQUE INSTRUCTA.

LIPSIAE

SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXI.

PRAEFATIO.

Quae me caussae impulerint ad operam meam Euripidis Heraclidis impendendam, nec satis scio, nec, si sciam, quidquam lectoris interest ut dicam. Magis operae pretium videtur, pauca de instituto meo operisque ratione praefari.

Ipsis poëtae verbis, textum vulgo vocant, Aldinae editionis collationem subjeci, eo scilicet consilio, ut primo aspectu cernere posset lector, quid his trecentis et amplius annis in emendatione nostrae fabulae tot eruditorum virorum ingenio atque industria profectum esset. Quid autem eorum cuique deberetur, quae etiam editiones singulorum locorum veram scripturam primae exhibuissent, in annotationibus commemorandum reservavi. Non solum singularum vocum et singularum literarum varietates diligenter etiotavi, saltem enotare volui, verum etiam accentus et spiritus Aldinae editionis nunquam celato lectore mutavi. Quod etiam de *ιῶτα* subscripto dictum velim, praeterquam in *κἀγὼ* et similibus, in quibus diphthongum pro simplici vocali satis constanter exhibet Aldina. At vero distinctionum notas, praeter interrogationis signum, tacite plerumque mutavi. Toties enim in hac re peccavit Aldus, ut si errores ejus diligenter ex-

hibuissem, magnam lectori molestiam sine ulla utilitate attulissem.

Non est hujus loci de singulis Euripidis editionibus copiose dicere. Cum vero passim in annotationibus *Edd. Recentiorum* mentionem fecerim, non ignorare debet lector, sex tantum esse editiones, quae quidem hanc fabulam exhibeant, quas *Veteres* appellem: Aldinam scilicet, tres Hervagianas, Brubachianam et Stiblinianam. Reliquas omnes, quarum prima est Canterana, anno MDLXXI. in lucem emissa, *Recentiores* appello. Eundem autem fere locum inter Euripidis editores obtinet Gul. Canterus, quem inter Sophoclis editores Turnebus. Cantero proxime successit Aemilius Portus, qui opera sua Hieronymo Commelino typographo Heidelbergensi locata, anno MDXCVII. recensionem edidit a Canteriana paullo diversam, addita etiam versione Latina a se confecta. Insigni sane fraude Porti versionem, obscuri scilicet hominis, ex cujus nomen libro praefixum parum gratiae conciliaturum esset, sub illustriori Canteri nomine venditavit Paulus Stephanus, qui additis Scholiis Graecis ex ed. Hervagiana, necnon Brodaei Stibliniique annotationibus ex ed. Stibliniana, editionem Commelinianam sive Portinam quinquennio post Genevae expressit.

Quod ad annotationes attinet, gratiam aliquam cum studiosa juventute forsan initurus sim, quod quicquid apud Brodaeum, Barnesium, Heathium et Musgravium repereram, quod fabulam nostram illustrare videbatur, in unum corpus collegi et in annotationum mearum se-

m inserui. Neque graviter laturos arbitror virorum
ctorum manes, quorum scripta compilavi, quod non
lum falsas eorum interpretationes et infelices conjectu-
s quamplurimas sub silentio praeterii, verum etiam
timas annotationes, si quando paullo verbosiores vide-
ntur quam nostra fert aetas, nonnullis recisis quasi in
mpendium redegi. Loca etiam veterum scriptorum
iis allegata, interdum paullo aliter quam ipsi fecerant
egavi, et plerumque ad paginas et versus editionum
ibus ipse utebar citavi.

Litera S. designat varias lectiones, quas in duobus
dicibus Italicis repertas, in libello Annotationum in
phoclem et Euripidem, anno MDLXVIII. edito, publici
ris fecit Henricus Stephanus. Literae E. G. duos co-
ces Regios Parisienses designant, a Musgravio colla-
. In Catalogo Librorum Manuscriptorum Bibliothe-
Regiae numerantur 2887. et 2817. Insignem vul-
tae scripturae emendationem ex his codicibus petitam
le ad v. 627. Lectiones codd. Parisiensium a Musgra-
indicatas ad unam omnes in annotationibus meis re-
ravi, etiam ubi nihil monuerat Musgravius, nisi co-
es cum vulgatis libris consentire.

[redacted]

PRAEFATIO.

Quae me caussae impulerint ad operam meam Euripidis Heraclidis impendendam, nec satis scio, nec, si sciam, quidquam lectoris interest ut dicam. Magis operae pretium videtur, panca de instituto meo operisque ratione praefari.

Ipsis poëtae verbis, textum vulgo vocant, Aldinae editionis collationem subjeci, eo scilicet consilio, ut primo aspectu cernere posset lector, quid his trecentis et amplius annis in emendatione nostrae fabulae tot eruditorum virorum ingenio atque industria profectum esset. Quid autem eorum cuique deberetur, quae etiam editiones singulorum locorum veram scripturam primae exhibuissent, in annotationibus commemorandum reservavi. Non solum singularum vocum et singularum literarum varietates diligenter enotavi, saltem enotare volui, verum etiam accentus et spiritus Aldinae editionis nunquam celato lectore mutavi. Quod etiam de *ἰῶτα* subscripto dictum velim, praeterquam in *κἀγὼ* et similibus, in quibus diphthongum pro simplici vocali satis constanter exhibet Aldina. At vero distinctionum notas, praeter interrogationis signum, tacite plerumque mutavi. Toties enim in hac re peccavit Aldus, ut si errores ejus diligenter ex-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΩΝ.

Ἰόλαος υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους. ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος, ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὔνους παρέστη. τῶν γὰρ παίδων ἐξ ἁπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως, ἦκον αὐτοὺς ἱκέται εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ προσφυγὼν τοῖς θεοῖς, ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν, Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἱκέτας, ἐκώλυσεν αὐτόν. ὁ δὲ ἀπῄει, πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχεσθαι. Δημοφῶν δὲ, τοῦτον μὲν ὠλιγώρει. χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένων σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν. οὔτε γὰρ ἰδίαν, οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα χάριν τῶν ἱκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἡγεῖται. τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων Μακαρία, τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησεν. αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγόντες παρόντας, εἰς τὴν μάχην ὥρμησαν.

[MONITUM.

In hac iteratione Heraclidarum *) praeter indices accesserunt annotationes quaedam, quibus complexi sumus quae nuperrime ab viris doctis ad hanc fabulam vel emendandam vel explicandam sunt allata. In quo genere si nos nonnulla fugerint quae commemorari oportebat, non mirabimur. Alia consulto praetermisimus, quod non satis digna iudicaremus quae Elmsleii annotationibus admiscerentur. Quae in Addendis dederat editor eruditissimus, suis quaeque locis inserta sunt. Iudicium de Elmsleii opera tulit aliquis in diario classico Vol. XIV. p. 302 — 307. et Vol. XVI. p. 391. — 403.

Relicuum est ut lectores moneamus, brevi prodituram esse eruditam opellam Godofredi Stallbaumii, qui multa et praeclara in Heraclidas est meditatus.]

*) Prodierunt Oxonii MDCCCXIII.

ΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

σώζεσ. νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ἄλλος δ', ἀδελφοί θ', οἵσι πρεσβεύει γένος,
ζητοῦσ' ὅποι γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἣν τῇσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρσ λαμβάνεσθ' ἐμῶν
πέπλων. ὁρῶ κήρυκα τόνδ' Εὐρυσθέως
στείχοντ' ἐφ' ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ' ὕπο,
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ.
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταυτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.

ΚΟ. Ἥπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς,
πόλιν τ' ἄφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.
οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.
χώρει (τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ)
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.

ΙΟ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν.

ΚΟ. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;

ΙΟ. Οὔτοι βίᾳ γέ μ', οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.

ΚΟ. Γνώσει σύ. μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε.

ΙΟ. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.

ΚΟ. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω, κομίζων οὔπερ εἰσ' Εὐρυσθέως.

ΙΟ. Ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,

---

46. ζητοῦσιν ὅπῃ γῆς
52. χ' ᾧ πέμψας
53. ὡς πολλὰ δὴ
54. ταὐτοῦ
56. σύμμαχον, καλῶς φρονῶν;
65. γνώσῃ σύ. μάντις ὢ οἶσθ' ἄρ'
68. νομίζων
69. ὦ τὰς Ἀθηναίας

ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.
ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;
ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ
κύμενον, ὦ τάλας.
ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;
ΙΟ. Οὐδ', ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεούς,
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.
ΧΟ. Οὐδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἁλίῳ πλάτᾳ
κατέσχετ' ἐκλιπόντες Εὐβῳᾶδ' ἀκτάν;
ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.
ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠ-
νόμαζεν λεώς;
ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε.
ΧΟ. Οἶδ', εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλὰ τοῦ ποτε
ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.
ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.
ΧΟ. Τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,

---

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοῖδ' ἀκτάν;
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ που
90. Ἰόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἐν
92. ἐν omittit Aldus.
96. πόλεως ἔννεπέ μοι

μελόμενοι τυχεῖν;
Μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.
Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει,
οἳ σοῦ κρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.
Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἔδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται.
Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βίαίῳ τῇδε χρήσομαι χερί.
Ἄθεον ἱκεσίαν † μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.
Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος. =
Οὐκ οὖν τυράννῳ τῇσδε γῆς φράσαντά σε
χρὴν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;
Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ;
Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
Πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἆρα τοῖδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἄλλα δ' εἴρηται μάτην.
Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.
Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,

μελομένῳ τυχεῖν.
ἔκπεμπε νῦν γῆς τοὐσδε
F. μεθεῖναι παλιν vel μεθεῖναί τινι
ξένων πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. γῆν σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ' ἐστι
117. ἄρα

ὄβριμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι,
πέμπων ὅποι γῆς πυνθάνοιθ' ἱδρυμένους,
κήρυκας, ἐξαιτεῖ τε, κἀξείργει χθονὸς,
πόλιν προτείνων Ἄργος † οὐ σμικρὰν φίλων,
ἔχθραν γε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
οἱ δ', ἀσθενῆ μὲν τἀπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε, καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες, ἐξείργουσι γῆς.
ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ ξὺν κακῶς πράσσουσι συμπράσσω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν,
Ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατὴρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε, συγγενὴς γεγώς. —
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι,
Μαραθῶνα, καὶ ξύγκληρον ἐλθόντες χθόνα,
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν,
προσωφελῆσαι. πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος,
πλήρῳ λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. ὧν ἕκατι, τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν·
δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή.
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε παλχαίνω τέκνοις·
ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη

---

18. ἐς ὑμᾶς
19. ὅπῃ γῆς
21. πόλιν προτιμῶν
Ib. F. φίλοις,
22. ἔχθραν γενέσθαι, χ' ἑαυτὸν
27. καὶ σὺν
29. οὐκ ἔστι
32. σύγκληρον
33. καθεζώμεσθα
38. τόνδ' ἀφικόμεσθ' ὅρον.
40. χαλκαίνω
41. ἥδ' αὖ
42. ἀπηγκαλισμένη,

σώζεσ. νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν, κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ἄλλος δ', ἀδελφοί θ', οἵσι πρεσβεύει γένος,
ζητοῦσ' ὅποι γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἣν τῇσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρσ λαμβάνεσθ' ἐμῶν
πέπλων. ὁρῶ κήρυκα τόνδ' Εὐρυσθέως
στείχοντ' ἐφ' ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ' ὕπο,
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ.
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταυτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.

ΚΟ. Ἥπου καθῆσθαι τήνδ' ἔδραν καλὴν δοκεῖς,
πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.
οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.
χώρει (τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ)
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.

ΙΟ. Οὐ δῆτ', ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ,
ἐλευθέρα τε γαῖ', ἐν ᾗ βεβήκαμεν.

ΚΟ. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;

ΙΟ. Οὔτοι βίᾳ γέ μ', οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.

ΚΟ. Γνώσει σύ. μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε.

ΙΟ. Οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.

ΚΟ. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω, κομίζων οὔπερ εἶσ' Εὐρυσθέως.

ΙΟ. Ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,

---

46. ζητοῦσιν ὅπῃ γῆς
52. χ' ᾧ πέμψας
53. ὡς πολλὰ δὴ
54. ταὐτοῦ
56. σύμμαχον, καλῶς φρονῶν;
55. γνωσῃ σύ. μάντις ὢ οἷσθ' ἄρ'
68. νομίζων
69. ὦ τὰς Ἀθηναίας

ἀμύνεθ'. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς
βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος, καὶ θεῶν ἀτιμία.
ΧΟ. Ἔα, ἔα, τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἔστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;
ΙΟ. Ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ
κύμενον, ὦ τάλας.
ΧΟ. Πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;
ΙΟ. Ὄδ', ὦ ξένοι, με, σοὺς ἀτιμάζων θεούς,
ἔλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.
ΧΟ. Ὄδ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες λαόν; ἢ πέρα-
θεν ἁλίῳ πλάτᾳ
κατέσχετ' ἐκλιπόντες Εὐβῳᾶδ' ἀκτάν;
ΙΟ. Οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.
ΧΟ. Ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὢν-
νόμαζεν λεώς;
ΙΟ. Τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον. οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε.
ΧΟ. Οἶδ', εἰσακούσας καὶ πρίν. ἀλλ' ἀ τοῦ ποτε
ἐν χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους
νεοτρεφεῖς, φράσον.
ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.
ΧΟ. Τί χρέος; ἢ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι,

---

74. συμφορὰν
75. τὸν γέροντα μᾶλλον
77. πιτνεῖς;
84. Εὐβοϊδ' ἀκτάν;
87. 88. ὠνόμαζε λαός;
89. ἴστέ που
90. Ἰόλαον;
91. ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἐν
92. ἐν omittit Aldus.
96. πόλεως ἔννεπέ μοι

μελόμενοι τυχεῖν;
Μήτ' ἐκβαθῆναι, μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.
Ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει,
οἳ σοῦ πρατοῦντες, ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.
Εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ χερὶ δαιμόνων
† ἀπολείπειν σ' ἔδη.
πότνια γὰρ δίκα τάδ' οὐ πείσεται.
Ἔκπεμπέ νυν γῆς τῆσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βίαιῳ τῇδε χρήσομαι χερί.
Ἄθεον ἱκεσίαν † μεθεῖναι πόλει
ξένων προστροπάν.
Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.
Οὐκ οὖν τυράννῳ τῇσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, (ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους
θεῶν ἀφέλκειν) γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν;
Τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε, καὶ πόλεως ἄναξ;
Ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
Πρὸς τόνδ' ἀγὼν τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη. τἄλλα δ' εἴρηται μάτην.
Καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων,
Ἀκάμας τ' ἀδελφὸς, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.
Ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους,
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διὸς,

μελομένῳ τυχεῖν.
5. Ἔκπεμπε νῦν γῆς τοὐσδε
8. F. μεθεῖναι πάλιν vel μεθεῖναί τινι
9. ξένων πρὸς τὸ πᾶν.
112. οὐκοῦν
114. γῆν σέβου τ' ἐλευθέραν.
115. τίς δ' ἐστι
117. ἄρα

λέξον τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη.
ΧΟ. Ἱκέται πάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾷς, ἄναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.
ΔΗ. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἦδ' ἐδεῖτο συμφορά;
ΧΟ. Βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν, βοὴν ἔστησε, κἄσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ.
ΔΗ. Καὶ μὴν στολήν γ', Ἕλληνά τε ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει. τὰ δ' ἄλλα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστί, μὴ μέλλειν τ', ἐμοί,
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών.
ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι. τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν.
ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ,
ἄξοντα τούσδε. πολλὰ δ' ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι' ὁμαρτῇ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς, Ἀργείους ἄγω;
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε θραπέτας ἔχων,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν. δίκαιοι δ' ἐσμέν, οἰκοῦντες πόλιν,
αὐτοὶ κατ' αὐτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἔσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά,
ἀλλ' ἤ τιν' εἰς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι

---

123. ἀθροίζεται
130. ὥστε μοι βαλεῖν
131. στολήν γ' Ἕλληνα, καὶ ῥυθμὸν
136. καίπερ οὐ λέγειν θέλων,
139. ὁμαρτῇ
141. τούτους θραπέτας
F. θραπέτας τούτους
144. αὐτοὶ καθ' αὑτῶν
146. ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν
148. ἀλλ' εἴ τιν'

δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ὁμήχανον
ῥίπτοντες; εἴτ' οὖν, εἴτε μὴ γενήσεται.
οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσοῦδε, ἧς ἐπῆλθον, Ἑλλάδος,
τὰς τῶνδ' ἀβουλους ξυμφορὰς παπαίνειν.
φέρ' ἀντίθες γὰρ, τούσδε τ' εἰς γαῖαν πάρεις,
ἡμᾶς τ' ἐώσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς;
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, τοιάδ' ἔσην σοι λαβεῖν,
Ἄργους τοσῆνδε χεῖρα, τήν τ' Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασιν τῆδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ' εἰς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
βλέψας πεπαυθῇς, εἰς πάλιν καθίστατο
δορὸς τὸ πρᾶγμα. μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξῃς ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις; ποῖα πεδὶ ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίας γῆς πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν;
ποίοις δ' ἀμύνων ξυμμάχοις; τίνος δ' ὕπερ
θάψεις νεκρούς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.
ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον.
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές.
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἴδ' ὡπλισμένοι
μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες, (εἴτε τοῦτό σε

---

49. δεῦρ' ἦλθον ἐς κίνδυνον,
50. ῥιπτοῦντες,
52. ἦν ἐπῆλθον
53. κατοικτίσεις.
54. τούσδέ γ'
62. δόξῃς — χαλυβικοῦ.
64. Τιρυνθίοις θῆς.
165. συμμάχοις;
166. ἢ κακὸν λόγον
167. κτήσῃ
169. ἐμβήσῃ
173. μάχοιντ' ἀνηβήσαντες, εἰ τοῦτό σε

ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν θοῦρο. μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν. Ἀλλὰ θου δ' ἐπ' ἐσχάτοις,
παραδοκῶν τὰνθένδε, τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ', ἀκούσας σὴν ὕβριν, φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις, γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς.
μάτην γὰρ ἦβην ὧδέ γ' ἂν κεκτήμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενος.
ΑΗ. Φθείρου. τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ.
ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμέ,
ἄξειν βίᾳ τοῦσδ'. οὐ γὰρ Ἀργείων πόλιν
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω.
ΚΟ. Ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅρους πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων· μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης
ὁ Μυκηναίων.
ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
πόσα σὲ λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς;
ὡς δεινὰ ἔπαθον, καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθον ἀπαμῦναι.
ΙΟ. Οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας,
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ πατρὸς ἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν. ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ,
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὔνεχ' ἡδονῆς λιπεῖν.

---

280. τέρμασιν μίνειν.
283. κεκτώμεθα
287. Ἀργείων πόλει
294. τῶν γινομένων
295. δοκεῖς;
297. ἦλθε

αἰσχύνη, βάρος δὲ λῆμα τοῦ φύσαν
θνήσκειν ὑπὲρ σῆς γῆς· αἰσχύνη πόρος
τοῦ ζῆν καλῶς ἐτόλμας ἀνδρὶ σὸν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ καὶ γαμοῦντα σὸν φθονεῖν
λίαν ἐπαινεῖν δ' οὐκ ἐπαινέσαι δίδου
αὐτὸς βασανίσας· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ὠφελούμενος
σώζειν, ἐπείπερ ἦλθε πρὸς τὰ σὰ χρόνος.
Πιτθεὺς μὲν ἐστὶν Ἕλλοπος· ἐκ δὲ Πιτθέως
Αἴθρα πατὴρ δὸς τῆσδε γεννᾶται σέθεν
Θησεύς. κάλει δὲ τῶνδ' ἀνενηλύτου γένους
Ἡρακλέους ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς.
κεῖνη δὲ Πέλοπος θυγατρὸς αὐτανεψίοις
πατὴρ ἂν εἴη σοί τε καὶ τουτωνγενοῦς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν.
ἃ δ' ἐντὸς ἡμῶν σοῦ προσῆκόντως τε δεῖ
φῶσαι λέγω σοι πᾶσι· φημὶ γάρ ποτε
ξυμπλους γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρὶ
ζωστῆρα Θησέα δὸν πολεμοῦντα μοι
Λίθυν τ' ἀρούραν ἐξανηγάγετο μυχῶν
πατέρα τὸν ἐμὸν Ἡλίου πᾶσαν τανῦν μυχοστυχεῖ
ὧν ἀντιδῶναί σ' εἰδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ' ἐκδοθῆναι, μήτε πρὸς βίαν ἐμὲ
τῶν σῶν ἀπουσιασθέντος ἐπιστεῖν χθονός.
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν † χωρὶς † σὲν σῇ πόλει κακὸν,
ὑπέρπυρ, ἀλλῆσαι, συγγενεῖς, δίμορφον ἡμῶν

---

1. αἰσχύνη, βάρος
2. ἀνδράσι
4. λίαν γ' ἐπαινεῖν
5. θῆσαν γ' αἰνούμενος
9. F. πατὴρ δὲ τῆσδε
2. αὐτανεψίοις
216. τίσαι
217. σύμπλους
219. ἐρυμνῶν
221. ἀσμενοῦσι
225. συγγενεῖς.

εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.

ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.

ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' ἀύχω, γέρα
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρί, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος)
μάντεις θ' ἁθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμ
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐυχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὤ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.

ΙΟ. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἐξώμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. =

---

329. ὅστις ἐστι
331. σὺν τῷ δικαίῳ
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.
336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. ταχὺς γὰρ ἔρχει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας,
342. σὺν παισὶ
343. θυραῖος ᾦ,
345. ἐξόμεσθα δὴ
346. πρᾶξαι
347. ὅταν δ'
351. Ἀθηνᾶ.

Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ξεῖν' Ἀργόθεν ἐπελθών.
μεγαληγορίαισι δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις
εἴη. σὺ δ' ἄφρων, ὅ τ' Ἄργει
Σθενέλου τύραννος. =
Ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους,
θεῶν ἵκτορας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὢν βιαίως
ἔλπεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴξας,
οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη
παρά γ' εὖ φρονοῦσιν; =
Εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.
σὺ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς πυρήσεις.
οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ' ἰ-
τέα κατάχαλκός ἐστιν.
ἀλλ' οὐ πολέμων ἐραστὰς,
μή μοι δορὶ συνταράξῃς
τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν
πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου. =

ὅτ' Ἀργει
ἱκτῆρας
πάραγ' εὐφρονοῦσιν.

379. συναράξῃς
380. τὰν εὐχαρίστων

εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.
ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρὶ, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσών,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος)
μάντεις θ' ἁθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐυχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὤ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.
ΙΟ. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἐζώμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. =

---

329. ὅστις ἐστι
331. σὺν τῷ δικαίῳ
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.
336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. ταχὺς γὰρ εἶργει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας,
342. σὺν παισὶ
343. θυραῖος ὤν,
345. ἐζόμεσθα δὴ
346. πρᾶξαι
347. ὅταν δ'
351. Ἀθηνᾶ.

τὸ δυστυχὲς γὰρ ἡμᾶς ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
εἰς τοὔσχατον πεσόντες, ἤνομεν φίλους
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἵ, τοσῆσδ' οἰκουμένης
Ἑλληνίδος χῆς, τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιὰν, δότε,
(ὑμεῖς τε παισὶ) καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων.
ἦν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν κόστος εἰς πάτραν φανῇ,
καὶ δώματ' οἰκήσητε, καὶ τιμὰς πατρὸς,
σωτῆρας ἀεὶ καὶ φίλους νομίζετε.
καὶ μή ποτ' εἰς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ,
μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν
πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν,
οἵ γῆν τοσήνδε, καὶ Πελασγικὸν λεὼν,
ἡμῶν ἀπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες· ἀλλ' ὅμως
οὐκ ἐξέδωκαν, οὐδ' ἀπήλασαν χθονός.
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν, καὶ θανὼν, ὅτ' ἂν θάνω,
πολλῷ σ' ἐπαίνῳ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας,
ὑψηλὸν αἴρω, καὶ λέγων τάδ', εὐφρανῶ,
ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς,
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς,
παύρων μετ' ἄλλων. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως

---

03. ἡ ὑγιεῖ
05. εὕρομεν
07. προὔστησάν Ita semper in similibus.
10. ἦλθομεν
313. αἰεὶ
316. ἄξιον γ' (sic) ὑμῖν
321. ὅταν θάνῃς,
322. ὦ τᾶν
323. ὑψηλὸν αἴρω

εὕροις ἂν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
ΧΟ. Ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοίγαρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε. καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.
ΔΗ. Σοί τ' εὖ λέλεκται, καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι. μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ' ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρὶ, (πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτὸν, μὴ λάθῃ με προσπεσὼν,
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος)
μάντεις θ' ἁθροίσας, θύσομαι. σὺ δ' εἰς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει, Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σου, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' εἰς δόμους, γέρον.
ΙΟ. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. ἑζώμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ', εὖ πρᾶξαι πόλιν.
ὅτ' ἂν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους. θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ.
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν.
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. =

---

329. ὅςτίς ἐστι
331. σὺν τῷ δικαίῳ
335. μνημονεύσεθ' ἡ χάρις.
336. σύλλογον
337. τάξω δ'
340. ταχὺς γὰρ εἴργει
341. μάντεις τ' ἀθρήσας.
342. σὺν παισὶ
343. θυραῖος ᾧ.
345. ἑζόμεσθα δὴ
346. πράξαι
347. ὅταν δ'
351. Ἀθηνᾶ.

καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'. ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει.
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.
ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὁρᾷς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς. παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ,
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκονθ'. ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
καὶ νῦν πικρὰς ἂν ξυστάσεις ἂν εἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων. ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται.
ταῦτ' οὖν ὅρα σὺ, καὶ ξυνεξεύρισχ' ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάραν ἔχω,
ἀλλ' ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.
ΧΟ. Ἀλλ' ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρήζουσαν πόλιν;
ΙΟ. Ὦ τέκν', ἔοιχμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
εἰς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἠμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,

08. ταὐτὸν
09. παρθένον κόρην
10. Δήμητρίγ', ἥτίς ἐστι
12. κτανῶ,
14. ἑκὼν δέ τις
15. τέκνα.
16. καὶ νῦν πικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ᾖ
418. μωρίαν ἐμὴν
421. συνεξεύρισχ',
427. πόλιν.
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. χ' ἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεθα

ΙΟ. Ὦ παῖ, τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων
ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι;
μέλλουσιν, ἢ πάρεισιν, ἢ τί πυνθάνει;
οὐ γάρ τι μὴ ψεύσῃ σε κήρυκος λόγος.
ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν,
εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν
εἰς τὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
ΔΗ. Ἥκει στράτευμ' Ἀργεῖον, Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ.
ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεὼν,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
πεδία μὲν οὖν γῆς εἰς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατὸν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος,
σκοπεῖ (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι)
ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.
καὶ τἀμὰ μέντοι πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς.
πόλις τ' ἐν ὅπλοις, σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα
ἕστηκεν, οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν.
θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο,
τροπαῖά τ' ἐχθρῶν, καὶ πόλει σωτήρια.
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας,
ἤλεγξα, καὶ βέβηλα, καὶ κεκρυμμένα,
λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια.

---

382. σύννοιαν ὄμμασι
383. ἥκεις,
384. πυνθάνῃ;
385. ψεύσῃ γε κήρυκος λόγους.
387. ἐστιν σάφ' οἶδα.
391. ἄνδρα δὲ χρεὼν
394. εἰς τόδ'
395. Λεπάραν δ' ὀφρύην
396. τόδ' ἂν λέγοιμί σοι.
397. ποία προσάξει στρατόπεδον τανῦν δορὸς,
398. τῇδ' ἱδρύσετε
399. ἄρηρ'
403. τρόπαιά τ' —— σωτηρία.

καὶ τῶν μὲν κύκλων διάφορ' ἐστὶ θἠμέρᾶτον·
πόλλ'. ἐν δὲ πάντων γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει.
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.
ἐγὼ δ' ἔχω μὲν, ὡς ὁρᾷς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς· παῖδα δ' οὐκ ἐμὴν κτανῶ,
οὔτ' ἄλλον οὐδὲν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκοντα· ἐμοὶ δὲ τίς πατὴρ οὐκ ἔστι φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐν χεροῖν θύσει τέκνα;
καὶ νῦν πικρὰς μὲν ξυστάσεις ἐν αἰσίδοις,
τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μοιρίαν ἐμοῦ
κατηχορούντων· ἢν δὲ μὴ θράσος τόδε,
οἰκεῖος ἦδη πόλεμος ἐξεφύετο.
ταῦτ' οὖν ὅρα σὺ, καὶ ξυνεξεύρισκ' ὅπως
αὐτοί τε σωθησεσθε καὶ πόλιν τόδε,
κἀγὼ πολίτας μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ σωφρονοῦσ' ὥστε βεβαίαν ἔχειν
ἀλλ' ἢν δίκαια θρῶ, δίκαια πείσομαι.
ΧΟ. Ἀλλ' ἦ προθύμων οὐσαν οὐκ ἐς θῦτάς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε μὴ ξυνεπάρῃς;
ΙΟ. Ὦ τέκνα, ἔοικεν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν σκοπεῖν
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄφρικτον μέσον,
εἰς χεῖρα γῆν ξυνῆψαν, εἶτα χερσαῖον
πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πάντου πάλιν.
οὕτω δὲ κἠμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς,

408. ταὐτὸν
409. παρθένον κόρην
410. Δήμητρίγ', ἥτις ἐστι
412. κτανῶ,
414. ἐμὸν δέ τις
415. τέκνα.
416. καὶ νῦν μικρὸν ὂν, συστάσεις
417. δίκαιον ἦ
418. μοῖραν ἐμὴν
421. συνεξεύρισκ',
427. κόλιν
430. συνῆψαν.
431. πνοιαῖσιν
432. ἢ ἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα

ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες, ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι, τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά μ' ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει κτείνειν πολιτῶν παῖδας, αἰνέσαι δ' ἔχω καὶ τἀνθάδ'. εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἐμ', οὗτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι.
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἔρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν'. ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδέν, εἴ με χρὴ θανεῖν, μέλει, πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών.
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα, καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν, τλήμων δὲ κἀγώ, πολλὰ μοχθήσας μάτην, χρῆν, χρῆν ἄρ' ἡμᾶς, ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας πεσόντας, αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίαν.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; (οὐχ ἅπασα γὰρ πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας)
ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδέ, ἄναξ, καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήνω τέ μοι τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω.
μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβὼν, τὸν Ἡράκλειον ξύμαχον, καθυβρίσαι.

---

436. συγγνωστὰ——θέλοι
437. αἰνέσας δ' ἔχω
439. F. οὗτοι σή γ'
442 ἔρκος
446. πλαίω,
452. σύμπραξον; οὐχ ἅπασα γὰρ
458. σύμμαχον,

κακοὺς ὁρᾶσθαι. ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἃ μὴ τύχοι ποτέ,
πόλεως ἁλούσης, χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ, πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς,
παθοῦσαν, Αἴδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ,
Τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις,
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός.
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν. —
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν νεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω.
(πολλοὶ γὰρ ἤδη τῇδε προύδοσαν φίλους)
τίς γὰρ κόρην ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν,
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὐκ οὖν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλλῃ δὲ καὶ πρέπει τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος, τὸς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στεμματοῦτε, † καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.
νικᾶτε δ' ἐχθρούς. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἑκοῦσα, κοὐκ ἄκουσα. κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.
Ο. Φεῦ, φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον

---

14. κἄπειτα δέ τινα.
16. ἀλητεύω χθονὸς,
18. τὸν κλάδοις;
19. φιλοψυχοῦντες,
526. οὐκοῦν
527. ἀναξίαν.
534. γάρτοι τὸ μὴ
535. εὕρηκ',

τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος,
πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς ἀμήχανα.
χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον, οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
σφάξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς,
εἰ χρῆν μὲν ἡμᾶς, χρῆν δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.
ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν. οὔτε γὰρ τέκνα
σφάξειν ὅδ' αὐτοῦ φησιν, οὔτ' ἄλλου τινός.
κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως,
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινὰ,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.
ΜΑ. Ἐν τῷδε † κεὐχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ;
ΙΟ. Ἐν τῷδε, τἄλλά γ' εὐτυχῶς πεπραγότες.
ΜΑ. Μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργείων δόρυ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γὰρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἵρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας, οὐ πεφύκαμεν,

---

488. εἰς ἀμήχανον.
491. σφάξαι κελεύειν πατρὸς, ἥτις εὐγενής,
494. σφάζειν
495. κἀμοὶ δὲ λέγει
499. F. κἀχόμεσθα
Ib. λόγῳ.
500. τἄλλα δ'
501. μὴ νῦν — ἀργεῖον
503. ἑτοίμα,
505. οὕνεχ' αἱρεῖσθαι
510. φύντες,

κακοὺς ὁρᾶσθαι. ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;
κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἃ μὴ τύχοι ποτέ,
πόλεως ἁλούσης, χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ, πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς,
παθοῦσαν, Αἴδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός;
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ,
Τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις,
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός.
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς σὺ προσωφελήσομεν. —
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν νεθυηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω.
(πολλοὶ γὰρ ἤδη τῇδε προύδοσαν φίλους)
τίς γὰρ κόρην ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν,
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὐκ οὖν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν; ἄλλῃ δὲ καὶ πρέπει τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος, ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στέμματοῦτε, † καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ.
νικᾶτε δ' ἐχθρούς. ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἑκοῦσα, κοὐκ ἄκουσα. κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.
ΚΟ. Φεῦ, φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον

---

14. κἄπειτα δέ τινα
16. ἀλητεύω χθονὸς,
18. σὺν κλάδοις;
19. φιλοψυχοῦντες,
526. οὐκοῦν
527. ἀναξίαν.
534. γάρτοι τὸ μὴ
535. εὕρηκ',

μλύων, ἀδελφῶν ἢ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν, ἀνθρώπων ἔτι;
ΙΟ. Ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν πάρα
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, σπέρμα τῆς θείας φρενὸς,
πέφυκας Ἡράκλειος. οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ἦ γένοιτ' ἂν ἐνδικώτερον, φράσω.
πάσας ἀδελφὰς τῇδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
καθ' ἡ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὕπερ.
σὲ δ' οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.
ΜΑ. Οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ.
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι. μὴ λέξῃς, γέρον.
ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε, καὶ βούλεσθέ μοι
χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
δίδωμ' ἑκοῦσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὔ.
ΙΟ. Φεῦ.
ὅδ' αὖ λόγος σοὶ τοῦ πρὶν εὐγενέστερος.
κἀκεῖνος ἦν ἄριστος. ἀλλ' ὑπερφέρεις
τόλμῃ τε τόλμαν, καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον.
οὐ μὴν κελεύω γ', οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,
θνήσκειν σ'. ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.
ΜΑ. Σοφῶς κελεύεις. μὴ τρέσῃς μιάσματος
τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω.
ἔπου δὲ, πρέσβυ. σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ
θέλω. πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών.

539. μᾶλλον;
540. οὐκ ἔτ' ἄλλοθεν
542. Ηρακλῆος.
544. ἐνδικωτέρως,
551. προθύμως,
553. ὅδ' αὖ
557. θνήσκειν γ'. ἀδελφοὺς ὠφελεῖς

ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ' ἐγὼ,
εἴπερ πέφυκα πατρὸς, οὗπερ εὔχομαι.
Ι. Οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παρεστάναι μόρῳ.
Α. Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῄζε, μή μ' ἐν ἀρσένων, 565
ἀλλ' ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.
Η. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων, (ἐπεὶ
κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν', μή σε κοσμῆσαι καλῶς)
πολλῶν ἕπατε, τῆς τε σῆς εὐψυχίας,
καὶ τοῦ δικαίου· τλημονεστάτην δέ σε 570
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ' εἴτι βούλει τοῖσδε τὸν γέροντά τε,
χώρει, προσεμποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμα δή.
Α. Ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε, καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τοὺσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφοὺς, 575
ὥσπερ σὺ, μηδὲν μᾶλλον· ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι, μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν.
σοὶ παῖδές ἐσμεν· σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
ὁρᾷς δὲ κἀμὲ, τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην. 580
ὑμεῖς τ' ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε· καὶ γένοιθ' ὑμῖν, ὅσων
ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται.
καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων,
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην ἐμοῦ, 585
ξένους τε τοὐμοὺς· κἂν ἀπαλλαγῇ πόνων,
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ' ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών.

---

57. Iolai personam praefigit Aldus.
73. πρόσφθεγμά μοι.
76. ἀρέσκουσι γάρ.
578. σοὶ παῖδες ἐσμέν.
583. ἡ 'μὴ πάροιθεν
585. τιμῶ τε

ΘΕ. Μάλιστα. καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ', ἄκουσον τοῦδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ᾠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων,
ψυχὴν ἐτήκου, νόστος εἰ γενήσεται.
ΑΛ. Τί χρῆμ' αὐτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν
κήρυξ ἀπ' Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ' ἐμὴ
ῥώμη. τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρῆν, ξένε.
οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τοὐσδ', ἐμοῦ ζώσης ποτέ.
ἦ τἄρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ'. εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερί,
δυοῖν γεροῦσιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. Θάρσει, γεραιὰ, μὴ τρέσῃς. οὐκ Ἀργόθεν
κήρυξ ἀφῖκται, πολεμίους λόγους ἔχων.
ΑΛ. Τί γὰρ βοὴν ἔστησας, ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. Σὲ πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. Οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς ταῦτα. τίς γάρ ἐσθ' ὅδε;
ΙΟ. Ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα,
† ποῦ νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. Στρατὸν καθίζει, τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.
ΑΛ. Τοῦδ' οὐκ ἔθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή.

641. ταυῦν τάδε.
643. ἄκουσόν τούσδε
646. τί χρῆμ' αὐτεῖς; πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος.
647. μῶν τις σ'
649. τὸ σὸν δ' εἰδέναι σ' ἐχρῆν
651. ἦτ' ἄρ' ἐκείνου
652. προσθίξεις
653. ἀγωνιῇ.
654. μητρέσῃς.
656. ἔστησας
661. πόδα;
662. F. παῖς νῦν ἄπεστι;
663. σὺν σοὶ——τέρψας
665. μέτεστι δή;

Μέτεστιν. ἡμῶν δ' ἔργον ἰατρεῖν τάδε.
Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
Πολλούς. ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι.
Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἔστηκεν πέρας.
Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων ἑκάς.
Πόσον τί δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
Ὥστ' ἐξοραῖσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
Εἰκάζομεν ταῦτ'. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοικεν, ὠφελεῖν.
Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
Καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
Οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
Τί δ'; οἰ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
Οὐδεὶς ἐμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
Ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.

συμμάχων πάρεστ' ἔχων.
F. ἀριθμὸν δ' αὐτὸν
ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
τὰ σφάγια τάξων ἑκάς.
πόσον, τίδ' ἐστ'
εἰκάζομεν ταῦτ'.
Iolai personam praefigit Aldus.
679. Famuli personam praefigit Aldus.
680. ταῦτα γὰρ
683. φίλοις;
685. τί δ' οὐ σθένοιμι
686. σθένοις ἄν.
689. ἀλλ' οὖν μαχοῦμ' ἀριθμὸν

ΘΕ. Σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.
ΙΟ. Μή τοι μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.
ΘΕ. Δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.
ΙΟ. Ὡς μὴ μενοῦντα, τἄλλά σοι λέγειν πάρα.
ΘΕ. Πῶς οὖν ὁπλίτης, τευχέων ἄτερ, φανεῖ;
ΙΟ. Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα
τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα, κἀποδώσομεν
ζῶντες. θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν,
ἔνεγχ' ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν. =
ΧΟ. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος
τὸ σὸν, ἀλλ' ἡβᾷ. σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πρνεῖς ἄλλως, ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν;
χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσει πάλιν αὖθις. =
ΑΛ. Τί χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὢν,
λείπειν μ' ἔρημον σὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς;
ΙΟ. Ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή. σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. Τί δ'; ἢν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. Ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;

---

690. σκήνωμα προστίθεις.
691. μή τι μ' ἔρυκε
694. ὁπλίταις——φανῇ;
700. γίνεται
704. ἄλλως;
705. ὑμετέραν.
706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν
708. κτήσῃ
710. λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν
711. μέλλειν.
712. τίδ' ἢν θάνῃς σὺ,
713. πᾶσι τοῖς λελειμμένοις.

Μέτεστιν. ἡμῶν δ' ἔργον ἰατορεῖν τάδε.
Τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
Πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
Πολλούς. ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
Ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι.
Ἴσασι. καὶ δὴ λαιὸν ἔστηκεν κέρας.
Ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
Καὶ δὴ παρῆπται σφάγια τάξεων ἑκάς.
Πόσον τί δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
Τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
Ἡικάζομεν ταῦτ'. οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'. ἐρήμους δεσπότας, τοὐμὸν μέρος,
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
Κἄγωγε σὺν σοί. ταυτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοικεν, ὠφελεῖν.
Ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
Καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
Οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
Τί δ'; οἰ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
Θένοις ἄν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
Οὐδεὶς ἔμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
Οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
Ἀλλ' σὺν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.

συμμάχων πάρεστ' ἔχων.
F. ἀριθμὸν δ' αὐτὸν
ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός.
τὰ σφάγια τάξων ἑκάς.
πόσον, τίδ' ἔστ'
εἰκάζομεν ταῦτ'.
Iolai personam praefigit Aldus.
679. Famuli personam praefigit Aldus.
680. ταῦτα γὰρ
683. φίλοις;
685. τί δ' οὐ σθένοιμι
686. σθένοις ἄν.
689. ἀλλ' σὺν μαχοῦμ' ἀριθμὸν

ΘΕ. Σμικρὰν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φέρεις.
ΙΟ. Μή τοι μ' ἔρωτα δρᾶν παρασκευασμένον.
ΘΕ. Δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἔπος.
ΙΟ. Ὡς μὴ μενοῦντα, τἄλλά σοι λέγειν πάρα.
ΘΕ. Πῶς οὖν ὁπλίτης, ταυχέων ἕτερ, φανεῖ;
ΙΟ. Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα
τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα, κἀπυθώσομεν
ζῶντες. θανόντας δ' οὐκ ἀπαμπίσει θεός.
ἀλλ' εἶεν' εἶεν, κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν,
ἔνεγχ' ὁπλίτην πόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν. =
ΧΟ. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χράνος
τὸ σὸν, ἀλλ' ἠβᾷ. σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πρυσὶς ἄλλως, ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πάλιν ἡμετέραν;
χρῆν γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν. οὐκ ἔστιν ὅπως
ἦβην πτήσει πάλιν αὖθις. =
ΑΛ. Τί χρῆμα μέλλεις, ἐῶν φρενῶν αὐτὸν ἔνδον ὢν
λείπειν μ' ἔρημον ξὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς;
ΙΟ. Ἀνδρῶν γὰρ αἰσή. σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. Τί δ'; ἦν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. Ἦν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνταί τύχῃ;

690. σκήνωμα προστίθει;
691. μή τι μ' ἔρυκε
694. ὁπλίταις——φανῇ;
700. γίνεται
704. ἄλλως;
705. ὑμετέραν.
706. χρὴ γνωσιμαχεῖν τὴν ἡλικίαν,
708. κτήσῃ
710. λιπεῖν μ' ἔρημον σὺν
711. μέλλειν.
712. τίδ' ἦν θάνῃς σὺ,
713. πᾶσι τοῖς λελειμμένοις.

Οἵδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι.
Τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ', ἔχω.
Καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἷδ' ἐγώ, μέλει πόνων.
Φεῦ.
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς.
εἰ δ' ἔστιν ὅσιος, αὐτὸς οἶδεν, εἰς ἐμέ.
Ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾷς παντευχίαν.
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκρύπτων δέμας.
ὡς ἐγγὺς ἀγών, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας. εἰ δὲ τευχέων φορεῖ βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσι
κόσμῳ πυκάζου τῷδ'. ἐγὼ δ' οἴσω τέως.
Καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων
τεύχη, κόμιζε. χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην,
λαιόν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.
Ἡ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
Ὄρνιθος οὔνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον.
Εἰθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.
Ἔπειγε. λειφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.
Σὺ τοι βραδύνεις, κοὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν.
Οὐκ οὖν ὁρᾷς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
Ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.
Οὐ ταῦτα λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ.
Τί δρῶντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά γε.
Δι' ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. τοῦτο γὰρ φόβος.

. ἀγών.
. μέλλοντος.——φοβῇ
. τάξεσιν,
. ἔνθεν ὀξύην,
. ληφθεὶς,
733. κοὐκ ἐγὼ δοκῶ τι δρᾶν.
734. οὐκοῦν
736. σὺ ταῦτα λέξεις,
738. θένοντα
739. ἤδη πόθ' ἥξομέν γε.

ΙΟ. Φεῦ.
εἰθ', ὦ βραχίων, οἷον ἠβήσαντά σε
μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ἡνίκ' ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, ξύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείην. ἐπεί τοι καὶ πάκος μένειν θύρα.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις. οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα, πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.
ΧΟ. Γᾶ, καὶ πανύχιος σελάνα,
καὶ λαμπρόταται θεοῦ
φαεσιμβρότου αὐγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκατ',
ἰαχήσατε δ' οὐρανῷ,
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν,
γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ.
μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
μέλλω περὶ τῶν δόμων,
ἱκέτας ὑποδεχθεὶς
Μενέλαον πολιῷ τειμεῖν σεβάρᾳ.
Λευκὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκήνας
εὐδαίμονα, καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾷ,
μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν.
κακὸν δ', ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἵκτορας παραδώσομεν,
† καὶ λεύσιμον ἄλγος.

742. σύμμαχος
745. ἔστι δ'
750. φαεσίμβροτοι
761. πολυαινέτου
762. ἐμὰ χθονὶ
764. ἱκτῆρας
765. καὶ λεύσιμον Ἄργος.

Ζεὺς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι.
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει. οὔ ποτε θνατῶν
† ἥσσονές ποτ' ἄν, εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται. ==
Ἀλλ' ὦ πότνια, (τὸ γὰρ οὖδας
γᾶς σὸν, καὶ πόλις, ἇς σὺ μάτηρ,
δέσποινά τε καὶ φύλαξ)
πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ δικαίως
τᾷδ' ἐπάγοντα δορύσοντα
στρατὸν Ἀργόθεν. οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ
δίκαιός εἰμ' ἐκπεσεῖν μελάθραν. ==
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ πολύθυτος ἀεὶ
τιμὰ κραίνεται, (οὐδὲ κεύθει
μηνῶν φθινὰς ἁμέρα)
νέων τ' ἀοιδαὶ, χορῶν τε μολπαί.
ἀνεμόεντι δέ χ' ἐπ' ὄχθῳ,
ὀλολύγματα παννυχίοις ὕπο παρ-
θένων ἰαχεῖ ποδῶν κρότοισι. ==
Δέσποινα, μύθους σοί τε συντομωτάτους
κλύειν, ἐμοί τε τούσδε καλλίστους φέρω,
νικῶμεν ἐχθροὺς, καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται,
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.
Ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν
ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασι.
μιᾶς δέ μ' σὔπω ξυμφορᾶς ἐλευθεροῖς.
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω.

σὸν γὰρ οὖδας
μήτηρ,
πόρευσον, ἀλλὰ
τὰ δ' ἐπάγοντα
ἀλλ' ἐπεὶ σοὶ πολύθυτος αἰεὶ
ναῶν τ' ἀοιδαὶ,
783. κρότοισιν.
785. ἐμοί τε τῷδε
786. τρόπαι'
788. ἥδέ σ'
790. συμφορᾶς

ΘΕ. Ζῶσιν, μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
ΑΛ. † Ὁ μὲν γέρων οὐκ ἔστιν Ἰόλεως ὅδε;
ΘΕ. Μάλιστα, πράξας γ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
ΑΛ. Τέδ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο;
ΘΕ. Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
ΑΛ. Θαυμάστ' ἔλεξας. ἀλλά σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
ΘΕ. Εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε.
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ' ἐκτείναντας ἀντεκάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ἄλλος ἁρμάτων πόδα,
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις θοροῦς,
κἄπειτ' ἔλεξεν, Ὦ στρατηγ', ὃς Ἄργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν
* * * * * * * * * * * *
καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν ἐργάσει κακὸν,
ἀνδρὸς στερήσας. ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην ξυνάψας, ἢ κτανὼν, ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν, ἐμοὶ
τιμὰς πατρῴους, καὶ δόμους ἔχειν ἄφες. —
στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', εἷς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον, εἷς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων,
οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν, στρατηγὸς ὤν,
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγχὺς ἀλκίμου δορὸς,

793. F. ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;
794. πράξας δ'
795. τίδ' ἐστι;
799. σημαίνει
801. ἐκτείνοντες
803. ἔστη
805. ἥκεις ἐπὶ τήνδε γαῖαν, οὐκέτα σὰ μὲν
Ib. Lacunam post hunc versum non indicat Aldus.
806. ἐργάσῃ
808. μαχῇ συνάψας,
813. οὐ ——λόγῳ,

ἀλλ' ἦν πάμπαν. εἶτα τοσοῦτος γεγὼς,
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπῴχετ' εἰς τάξιν πάλιν.
μάντεις δ' ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας,
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ' ἅρμαθ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
πλευροῖς ἔκρυπτον πλεύρ'. Ἀθηναίων δ' ἄναξ
στρατῷ παρήγγειλ', οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ,
Ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ,
καὶ σῇ τεκούσῃ, νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών. —
ὁ δ' αὐτό τ' Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλειν,
καὶ τὰς Μυκήνας, ξυμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ' ἀσήμην ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι, καὶ ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον † τιναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;
τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐῤῥήξαθ' ἡμᾶς, εἶτ' ἐχώρησαν πάλιν.
τὸ δεύτερον δὲ, ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ,
ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς, ἐκαρτέρει μάχῃ.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον. ἦν δὲ τοῦ κελεύσματος,
Ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γόην
σπείροντες, οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει; —
μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄτερ πόνων,

---

823. οἵδ' bis
824. πλευραῖς ἔκρυπτον
828. ὅδ' αὐτὸ τἄργος μὴ καταισχύναι θέλων,
829. συμμάχους
830. ἀσήμην
831. συνῆψαν
833. πόσον τινὰ τιναγμὸν,
834. τὰ πρῶτα μὲν νῦν
837. ἐκαρτέρει μάχῃ.

ἐτρεψάμεσθ' Ἀργείων εἰς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ' ὁ πρέσβυς Ἴλλον ἐξορμώμενον
ἰδὼν, ὀρέξας ἐκτεγοῦς δεξιὰν
Ἰόλαος, ἐμβῆναί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπείχε. ταὐτὸ τοῦδ' ἤδη κλέος
λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δοῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
θέας Ἀθάνας, ὥρμ' ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ' Ἥβη Ζηνί θ', ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς. κλύειν δὴ θαίματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ' ἱππικοῖς ὑπὸ ζυγοῖς
σταθέντ', ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει.
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ' οἱ σοφώτεροι,
Ἥβην θ'. ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου πέπλων
βραχιόνων ἔδειξεν ἠβητὴν τύπον.
αἱρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίαις,
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας, ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἦγεν τὸν στρατηλάτην ἄγων,
τὸν ὄλβιον πάροιθε. τῷ δὲ νῦν τύχῃ
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ἴδῃ τις, ὡς ἐφήμεροι τύχαι.

ΧΟ. Ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου

---

843. Ἀργείων εἰς φυγὴν δόρυ.
845. F. ἵππιον
848. λέγοι μὲν ἄλλος,
854. F. ἐπὶ ζυγοῖς
856. παῖδά γ'
857. ἑπτὰς αἰθρίου,
859. ὁ κλεινὸς πόλεως
860. σπειρωνίσιν.
863. πάροιθεν.

ΗΡ. ἐλεύθερον πάρεστιν ἡμαρ εἰσιδεῖν.
ΑΛ. Ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ' ἐπεσχέμων κακὰ,
χάριν δ' ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω.
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ' ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν, νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δὴ, νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλωλότος
Εὐρυσθέως ἔσεσθε, καὶ πόλιν πατρὸς
ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσετε χθονὸς,
καὶ θεοῖς πατρῴοις θύσετ'. ὧν ἀπειργμένοι
ξένοι πλανήτην εἶχετ' ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφὸς ποτε,
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ', ὥστε μὴ κτανεῖν;
λέξον. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα, μὴ ἀποκτείνασθαι δίκῃ.
ΗΡ. Τὸ σὸν προτιμῶν, ὡς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
† κρατοῦντα, καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ' αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς βίαν,
ἔζευξ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
ζῶν εἰς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα, πὰξ δοῦναι δίκην.
ἀλλ' ὦ γεραιὰ, χαῖρε, καὶ μέμνησ' ὁμοῦ,
ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἤρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ'. ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.
ΟΙ. Ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, εἰ
λίγεια λωτοῦ χάρις ἐνὶ δαιτὶ,
εἴη τ' εὔχαρις Ἀφροδίτα.

---

6. ἐμβατεύσισθε
9. ἀτὰρ τὶ
0. κτανεῖν,
6. ἔζευξ' ἀνάγκη.
888. μέμνησό μου,
890. ἐλευθέρωσόν μ'
893. ἐνὶ δαὶ,
894. εἴη δ'

τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ᾽
εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
μοῖρα τελεσσιδώτειρ᾽,
αἰών τε Κρόνου παῖς. =
Ἔχεις ὁδόν τιν᾽, ὦ πόλις,
δίκαιον, (οὐ χρή ποτε τόδ᾽ ἀφελέσθαι)
τιμᾶν θεούς. ὁ δὲ μὴ φάσκων,
ἐγχὺς μανιᾶν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐπέγχων
τῶνδ᾽. ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος ἀεί. =
Ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
θεὸς γόνος, ὦ γεραιά,
(φεύγω λόγον, ὡς τὸν Ἅιδα
δόμον κατέβα, πυρὸς
δεινᾷ φλογὶ σῶμ᾽ ἁισθείς)
Ἥβας τ᾽ ἐρατὸν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ᾽ αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς
παῖδας Διὸς ἀξίωσας. =
Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς·
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ᾽ Ἀθάνᾳ

---

901. ὁδόν τινα
904. μανιῶν
909. αἰεί.
911. θεὸς γόνος.
912. φεύγω——ἄϊδα
914. δαϊσθεὶς,
918. ἠξίωσας.
919. συμφέρεται

λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι.
καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσ' ἐκείνας.
ἔσχεν δ' ὕβρις ἀνδρός, ᾧ θυ-
μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μή ποτ' ἐμοὶ φρόνημα,
ψυχά τ' ἀπόρεστος εἴη. =
Γ. Δέσποιν', (ὁρᾷς μέν, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται)
Εὐρυσθέα σοι τόνδ' ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν, κοὐδέ τ' οὐχ ἥσσον τυχεῖν.
οὐ γάρ ποτ' ἦλθεν χεῖρας ἱξεσθαι σέθεν,
ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνοις ξὺν ἀσπίσιν
ἔστειχε, μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ,
πέρσων Ἀθήνας· ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην.
Ὕλλος μέν οὖν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἱάλεως, βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵστασαν.
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν,
πέρψαι θέλοντες σὴν φρένα. ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὁρᾶν.
Λ. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἶλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ;
πρῶτον μέν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον πάρα,
καὶ πλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς· κρατεῖ γὰρ νῦν γε, κοὐ κρατεῖς ἔτι.
ἐκεῖνος εἶ σὺ (βούλομαι γὰρ εἰδέναι)
ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν ἐμὸν

---

24. ἔσχε δ' ὕβρις
25. βιαίως,
30. τῶνδέ τ'
32. πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν
35. μετέστησε τύχας.
937. ἔστασαν.
943. ἐναντίους
944. κρατῇ γὰρ
945. ἐκεῖνος εἶ σύ;

παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι;
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
ὕδρας λεόντας τ' ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες. ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ,
σιγῶ. μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάσης ὠμὲ καὶ τέως Ἑλλάδος
ἤλαυνες, ἱκέτας θαιμόνων ἀθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ' ἦρες ἄνδρας, καὶ πόλεως ἐλεύθερον
οἵ σ' οὐκ ἔδεισαν, θαῖ σε κατθανεῖν κακῶς,
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα. χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σε, πολλὰ πήμαθ' ἑξειργασμένον.

ΑΓ. Οὐκ ἔστιν ὅσιον τόνδε σοι παραχτανεῖν.

ΑΛ. Ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον ἕλομεν.
εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;

ΑΓ. Τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.

ΑΛ. Τί δῆτα τόδ'; ἐχθροὺς τρισσὰ οὐ καλὸν κτανεῖν;

ΑΓ. Οὐχ ὧντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωμεν ἐν μάχῃ.

ΑΛ. Καὶ ταῦτα δόξαν' Ἕλλος ἐξηνέσχετο;

ΑΓ. Χρῆν δ' αὐτὸν, οἶμαι, τῆδ' ἀπεστῆσαι χθονί.

ΑΛ. Χρῆν τόνδε μὴ ζῆν, μὴ δ' ὁρᾶν φάος τόδε.

ΑΓ. Τὸ δ' ἡδὺ πρῶτον οὐ φανῶν ἄδε.

---

947. ἐφυβρίσαι.
948. ἐφυβρίσαι,
951. ἔπεμπες;
957. ἀλλ' εὗρες
959. χρὴ γὰρ
961. Chori personam praefigit Aldus. Sic etiam vv. 964. 966. 968. 970. 972. 974.
Ib. οὐκ ἔσθ' ὅσιον,
962. Nuntii personam praefigit Aldus. Sic etiam vv. 965. 967. 969. 971.
Ib. εἵλομεν;
965. τί δῆτα τόδ', ἐχθροὺς τοῖσι δ'
967. δόξαν δ'
969. μήδ' ὁρᾶν φάος ἔα.

Οὐκ οὖν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;
Οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.
Ἔγωγε. καίτοι φημὶ κἄμ' εἶναί τινα.
Πολλὴν ἄρ' ἔξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
Φιλῶ πόλιν τήνδ', (οὐδὲν ἀντιλεκτέον)
τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ,
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ,
λέξει. τὸ δ' ἔργον ταῦτ' ἐμοὶ πεπρᾶξεται.
Δεινόν τι, καὶ ξυγγνώστον, ὦ γύναι, σ' ἔχειν
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε γιγνώσκω καλῶς.
Γύναι, σάφ' ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε,
μὴ δ' ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξοντ', ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα.
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ἠράμην,
οὐ δῆτα, καὶ μὲν αὐτανέψιος γεγὼς,
τῷ θεῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ' εἴτ' ἔχρηζεν, εἴτε μὴ, (θεὸς γὰρ ἦν)
Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν φόσαν.
ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ ξυμμένειαν ἠράμην,
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος,
πολλῶν καματηρὰ πημάτων ἐμεχνόμην,
καὶ πόλλ' ἔτικτον φωτὶ συνθακῶν ἀεὶ,
ὅπως δηώσας καὶ κατασκεδάσας ἐμοὺς
ἐχθροὺς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ,

οὐκοῦν ἔτ' ἐστιν—δίκην.
ἔγωγε καὶ τίφημι κἄν μεῖναί τινα;
ὅστις ἂν θέλοι,
συγγνωστόν
γινώσκω
θωπεύσαντά σε,
985. ὄφλειν τινά.
987. ἤδη γε σοὶ μὲν
988. Ἡρακλεῖ.
993. ἐγινόμην,
994. συνθακῶν
996. τοὐλοιπὸν μὴ συνοικοίην

εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμὸν; ἀλλ' ἐπιτόμως
ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα. καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν,
ἀκούσεται τά γ' ἐσθλὰ, χρηστὸς ὢν ἀνήρ.
πείνου δ' ἀπαλλαχθέντος, οὐκ ἐχρῆν μ' ἄρα
μισούμενον πρὸς τῶνδε, καὶ ξυνειδότα
ἔχθραν πατρῴαν, πάντα κινῆσαι πέτρον,
κτείνοντα, κἀμβάλλοντα, καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι, τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ.
οὐκ οὖν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας,
ἐχθροῦ λέοντος θυμένη βλαστήματα
ἥλαυνες ἂν πατρῷαν; ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος, οὔ τιν' ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ' οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανεῖν,
πόλις τ' ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
προσεῖπας, ἀντήκουσας. ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον, τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέν τοι τἄμ' ἔχει. θανεῖν μὲν οὐ
χρῄζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.

ΧΟ. Παραινέσαι σοι σμικρὸν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφεῖναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει φοκεῖ.

ΑΛ. Τί δ' ἢν θάνῃ τε; καὶ πόλει πιθώμεθα;

ΧΟ. Τὰ λῷστ' ἂν εἴη. πῶς τάδ' οὖν γενήσεται;

ΑΛ. Ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως. κτανοῦσα γὰρ
τόνδ', εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων

999. ἀκούσεταί γ' ἐσθλὰ.
1003. τεχνώμενον.
1004. τἀμὰ γίγνετ'
1005. οὐκοῦν σύγ' ἀναλαβοῦσα
1006. δυσγενῆ
1011. κατθανών.
1014. πρὸς ἅγ' εἶπας,
1017. ἀχθοίην
1018. μικρὸν
1020. τἰδ' ἂν θάνητε, καὶ πόλει πειθώμεθα;

δώσω. τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπεστήσω χθονί.
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί.
Γ. Κεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε· τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ' ἀφῆκε, καὶ κατηξέσθη κτανεῖν,
χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μεῖζον ἢ δοκεῖν, χρόνῳ.
θανόντα γάρ με θάψετ', οὗ τὸ μόρσιμον,
Λίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
καὶ σοὶ μὲν εὔνους, καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονός,
τοῖς τῶνδε δ' ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅτ' ἂν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερί,
χάριν προδόντες τήνδε. τοιούτων ξένων
προύστητε. πῶς οὖν ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ' ἦλθον, ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἡδούμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων μείζω πολύ,
οὐκ ἂν προδοῦνσί μ'. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς,
μήθ' αἷμ' ἑάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ
δώσω. διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ' ἐξ ἐμοῦ.
ὑμᾶς τ' ὀνήσω, τούσδε τε βλάψω θανών.
Α. Τί δῆτα μέλλετ', (εἰ πόλει σωτηρίαν
κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν)
κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;
δείπνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην.
ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.

---

126. τήνδε δὴ πόλιν
129. μεῖζον' ἢ δοκεῖν,
131. δίκας πάροιθε
135. ὅταν
138. ἡρόμην θεοῦ.
139. νομίζω
1040. μήτέ μοι
1041. στάξαι τόπον.
1044. τοὐσδέ τε
1046. ἐξ ἡμῶν
1047. τάδε.
1049. ἀνὴρ,

κομίζετ' αὐτὸν, ὁμῶς. εἶτα χρὴ †πυρὶν
δοῦναι πτανόντας. μὴ γὰρ ἐλπίσῃς, ὅπως
αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός.=
ΧΟ. Ταῦτα δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί.
τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν,
καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσι.=

1050. F. εἶτα χρὴ πυρὶ 1055. βασιλεῦσιν.

ANNOTATIONES
IN EURIPIDIS HERACLIDAS.

[Coniicio actam Heraclidas tragoediam Ol. XC, 3. quum rupto foedere Argivi pacem cum Laconibus facerent, Atheniensibus autem bellum inferrent, efficientibus optimatibus (Thucyd. V, 76 sq.), qui ipsi in Heraclidis Euripidis iniuriam faciunt: anno tamen proximo, restituto Argis populari imperio, cum Atheniensibus in gratiam redeunt (Thucyd. V, 82. coll. Dodwell. Annal. Thucyd. p. 687.) unde calculus noster fit etiam firmior. Boeckh. de Tragicis Graecis p. 190. *G. D.*]

1. *Τοὐτό μοι δεδογμένον* (*δεδεγμένον* Trincavellus) Stobaeus X. p. 126. Gesn. ubi leguntur quatuor primi huius fabulae versus. Quinti initium in sua ed. addidit Grotius.

2. Distinctio quam post *δίκαιος* habet etiam Aldus, significat verba *τοῖς πέλας* non cum *δίκαιος* sed cum *πέφυκε* conjungenda esse. Vertit Brodaeus, *Ad cognatos affinesque suos juvandos natus est.* Melius Gesnerus ad Stobaeum, *Quod vir justus natus sit in proximi commodum.* Ubi vocabulum *proximi* eodem sensu accipiendum est, quo dicitur in Latina librorum utriusque foederis versione, *Diliges proximum tuum sicut te ipsum.* De quo consulendus omnino Schleusnerus v. *Πλησίον.* Iolai igitur secta fuit, ut Catonis, *Non sibi, sed toti genitum se credere mundo*, praecipue vero patriae et amicis. Ita Iphigenia apud nostrum Iph. A. 1385. *Καὶ γὰρ οὐχ οὕτω τι λίαν ἐμὲ φιλοψυχεῖν χρεών. Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὴν ἔτεκες, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.* Ita scribendum esse priorem versum satis constat ex El. 1105.

3. *Εἰς τὸ κέρδος ἀνειμένον. Propensum in lucrum* plerique interpretes. Malim, *lucro deditum.* Milites Aegyptios *τοὺς ἐς τὸν πόλεμον ἀνειμένους* appellat Herodotus II. 167. Paullo ante c. 165. verba *ἀνέονται* (malim *ἀνέωνται*) *ἐς τὸ μάχιμον* eodem sensu usurpantur. Apud eundem VII.

103. qui libertate fruuntur ἀνειμένοι ἐς τὸ ἐλεύθερον (in aliis libris ἐλευθέριον) dicuntur. Adde verba ἀνιέναι ἑωυτὸν ἐς παιγνίην, *dare se ludo*, II. 173. Quae loca affero propter praepositionem εἰς verbo ἀνιέναι subjectam. Cujus constructionis alterum exemplum apud Atticos poëtas haud reperi.

4. Φίλοις τ' ἄχρηστος Stobaeus. Omnino retinenda vulgata scriptura. Solent enim plerumque tragici in hujusmodi sententiis publica et privata officia distinguere. Ita noster Antiopa fr. 11. Ὁ δ' ἥσυχος, φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος, Πόλει τ' ἄριστος. Ibid. fr. 29. Ἄργος μὲν οἴκοις (f. ἀστοῖς) καὶ πόλει γενήσεται, Φίλοισι δ' οὐδείς. [Adde Antiop. fr. 10. Κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ. Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ', ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει. Dubito de scriptura primi versus. Tertius nostro versui simillimus est. *Ex Addendis.*] Nostro loco verba καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς de privatae vitae officiis accipienda sunt. Συναλλάσσειν enim *commercium cum aliquo habere* significat. Recte Portus, *et in vitae commercio gravis.*

Ibid. Συναλλάξαι Stobaeus. Quae varietas vulgata scriptura nihilo deterior est. Ἀναγκάζειν pro ἀναγκάσαι in fine senarii habet Aldus in Hippol. 922.

5. Aesch. Prom. 336. ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι. [Herodotus V. 24. Τοῦτο δὲ οὐ λόγοισι ἀλλ' ἔργοισι οἶδα μαθών. *Ex Addendis.*]

6. Αἰδοῖ. *Prae pudore* omnes interpretes. Meliorem interpretationem suppeditabit ipse poëta Suppl. 909. Ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων, Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν. Τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς, αἰδῶ φέρει. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, Κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις.

7. Ἥσυχον ναίειν P. E. Ἥσυχον μένειν apud nostrum legitur infra v. 478. ἥσυχοι θάσσουσι Hec. 35. μένειν ἥσυχον ibid. 901. οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι Iph. T. 1434. μένουσα ἥσυχος Tro. 985. (ubi legendum οὓς ἂν μένουσ' ἂν) ἥσυχος θάσσων Bacch. 622. ἥσυχοι καθώμεθα Hel. 1090. ἥσυχον εὕδειν apud incertum Rhes. 123. ἥσυχος θακεῖ apud Soph. Aj. 325. Hinc nostro loco ἥσυχον pro ἡσύχως reposui. Adverbia et adjectiva saepe commutari monuit Porsonus ad Hec. 979. ubi κρύφιος pro κρυφίως edidit. Vide etiam nostrae fabulae vv. 181. 544. 551. 925. Ἡσύχως pro ἥσυχος in Med. 550. habent membranae Parisienses, in Suppl. 305. edd. omnes. Sed erit fortasse qui nostro loco ἡσύχῳ ναίειν malit, utpote scripturam vulgatae propiorem. Nec male, modo recte se habeat dativus in Alc. 890.

ἔξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Sed apud Atticos longe usitatior est accusativus, quem in Alcestide agnoscit Graecus interpres. Ceterum liceat mihi, dum de voce ἥσυχος agitur, locum ex Euripidis Bacchis, quem in indice omisit Beckius, paullo emendatiorem quam vulgo legitur exhibere. V. 635. πρὸς θεὸν γὰρ, ὦν ἀνὴρ, Εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμᾳ. ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, Πενθέως οὐ φροντίσας. Metrum est trochaicum. Ἐτόλμησ' recte dedit Barnesius, consentiente altero codicum a Musgravio collatorum, quorum alter ἐτόλμησεν habet, quod eodem redit. Praeterea αὐτὸς pro ἥσυχος dedit Barnesius, ὠκὺ malebat Musgravius. Legendum, ἥσυχος δ' ἐκ βασιλικῶν Δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς. Verba sunt Bacchi ex Penthei regia exeuntis. Eadem verba, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων, leguntur in El. 806. [Noster Hec. 901. Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον. *Manere necesse est, navigationem exspectantes tranquillam.* Vereor ut πλοῦν ἥσυχον quisquam unquam dixerit. Distingue, Μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας, ἥσυχον. Μένειν ἥσυχον noster Iph. T. 1434. Tro. 985. Heracl. 478. Praecedit στρατῷ, ad quod refertur utrumque ὁρῶντας et ἥσυχον. Vide omnino ad v. 801. Ceterum non repugnabo, siquis ἡσύχους legere malit apud Aesch. Suppl. 732. Ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως Πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μὴ ἀμελεῖν θεῶν. Confer Xenoph. Paed. V. 8, 55. Αὐτὸς δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν, ἥσυχος κατεθεᾶτο τὰς τάξεις. *Stephanus suspicatur*, inquit Zeunius, *ab auctore esse ἡσύχως. Sed—quem fugit, saepe adjectiva habere vim adverbiorum?* Idem Anab. VI. 5, 11. Ἡσύχως προῆγον. Ἥσυχοι cod. Etonensis. Lego ἡσυχῇ προῆγον, collato Aristoph. Nub. 324. *Ex Addendis.*]

8. Πλεῖστον P. E. Noster Alc. 967. Πλεῖστον ἀψάμενος λόγων.

9. Ἡρακλέει hic et infra v. 988. dedi ex monitu Porsoni ad Med. 675.

10. Τἄ κείνου divisim primus edidit Barnesius.

11. Αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας. Ridet haec Aristophanes Eccl. 412. Ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας Τετραστατήρου καὐτόν. ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, Ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε. Idem Eq. 214. Ταράττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. Schol. Παρῳδίας τρόπον. παρῴδησε γὰρ τὸν ἰαμβὸν ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Nihil in nostra fabula reperio, quod in comici senario παρῳδημένον videatur. Nescio cujus Pamphili Heraclidas memorat Aristophanes Plut. 385. Picturane an tragoedia fuerint Pamphili Heraclidae in-

certum est. Grammaticorum conjecturas recenset Scholiastes.

[12. Ἀπαλλάχθη ex Hervagiana prima edd. pleraeque. *Ex Addendis.*]

14. Ἀλλ' ἐξέδραν μιν Barnesius ex emendatione Scaligeri. Ἀλλ' ἐξέδραμεν Musgravius ex emendatione Reiskii. Tria sunt verba ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, ἐκδιδράσκω, quorum futura sunt ἀποδράσομαι, διαδράσομαι, ἐκδράσομαι, aoristi ἀπέδραν, διέδραν, ἐξέδραν. Praeter nostrum locum, et Soph. Aj. 167. ubi legitur ἀπέδρᾶν pro ἀπέδρασαν, nusquam, quod sciam, haec verba apud tragicos occurrunt. Ἐξεδίδρασκε, *effugiebat*, *effugere conabatur*, habet Aristoph. Vesp. 126. ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. ἐκδιδρήσκει Ionice Herodotus VI. 24. 90. IX. 88. ἐκδρᾶσα Aristoph. Eccl. 55. ἐκδράντες Herod. IV. 148. [Ἐκδιδράσκουσιν Thucydides I. 126. VI. 7. *Ex Addendis.*]

Ibid. Πόλις μὲν οὔχεται. *Patriam amisimus.* Brodaeus. Pulcherrime hunc versum reddit Stiblinus, *Sed effugi, dejectis moenibus.*

16. Pro ἐξορίζοντες suspicatur Barnesius [et nulla Barnesii mentione facta Toupius ad Longinum p. 323. ed. min.] legendum esse ἐξορισθέντες. Sed nihil opus. Ἐξορίζειν enim valet ἐξορίζειν ἑαυτόν. Sic ῥίψαι Cycl. 165. ἔπαλλε El. 435. κρύπτοντα Phoen. 1124. Musgravius. Noster Med. 433. διὸ μους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Nostro loco participium praeteriti temporis ἐξορισθέντες sententiae repugnat. [Aesch. Suppl. 553. διχᾷ δ' ἀντίπορον Γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατεμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. *Ex Addendis.*]

18. Ἐς ἡμᾶς edd. recentiores ex emendatione Brodaei.

19. Ὅποι γῆς P. E. Πῇ γῆς et ὅπη γῆς ex Atticorum scriptis prorsus ejicienda esse censeo. Apud Aesch. Prom. 566. ubi vulgo legitur ὅπη γῆς, ὅποι γῆς praebet cod. Mediceus. Nostro loco ὅποι *accipiendum quasi esset* ἵστιν ὅπου, ut verbis utar Porsoni ad Hec. 1062. qui exempla allegat Iph. T. 118. 119. et Soph. Phil. 482. ubi repone εἰς πρύμνην.

21. Προτείνων Musgravius ex emendatione Canteri. Sic καθεῖμαι pro καθεῖναι Aldus Iph. T. 52. γάμος pro γένος Bacch. 261. et alia nonnulla ejusdem generis vitia. Προτείνων autem, monente Musgravio, *minaciter ostentans* significat. Nos, *holding out.* Ordo est, προτείνων φίλων, ἡμετέρων scilicet, Ἄργος οὐ σμικρὰν πόλιν. Conjecturam meam προτείνων—φίλοις, hodie supervacaneam esse suspicor. Genitivum enim in simili locutione adhibet Herodotus IX. 4. Ταῦτα δὲ τὸ δεύτερον ἀπέστελλε, προέχων μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμας, ἐλπίζων δὲ

σφεας ὑπήσειν τῆς ἀγναμοσύνης, ὡς δορυαλώτου ἐούσης πάσης τῆς Ἀττικῆς χώρης. Ubi conjicio προέχων eodem fere sensu usurpari, quo apud nostrum προτείνων. Longe aliter tamen Herodoti locum accipiunt ejus interpretes. Ut verum fatear, de utroque loco ampliandum censeo. Sed audiendus Musgravius.

11. 22. Emendabam olim φιλεῖν, quod et nunc verum censeo, non tamen loco persanando sufficere. Legendum, ni fallor, *Πόλιν προτείνων Ἄργος, οὐ σμικρὰν φιλεῖν Ἐχθραν τε θέσθαι. Ostendens civitatem Argivam, potentem et amicitiam et odia exercere.* Favent MSS. E. G. γε θέσθαι pro γενέσθαι exhibentes. Musgravius. Ἐχθραν γε θέσθαι recepi. Sic πόλεμον θέσθαι Or. 13. Eodem sensu dicitur ἔχθραν ξυνάπτειν infra v. 460. συμβαλὼν ἔχθραν Med. 44. Quomodo autem haec verba cum superioribus cohaereant, haud ita facile dixerim. An recte dicitur in tragico sermone, οὐ σμικρὸς ἔχθραν θέσθαι, *potens odia exercere?* Vellem interpretationem suam exemplis confirmasset Musgravius. Vide an verborum ἔχθραν γε θέσθαι sententia sit, ὥστε ἔχθραν ἡμῖν θέσθαι τοὺς ἡμετέρους φίλους, *ita ut ex amicis fiant nobis inimici.*

29. Οὐκ ἔστιν πατὴρ Barnesius, et ante eum Grotius in Excerptis. Facile veniam ab eruditis me impetraturum spero, si parcior fuero in his minutiis indicandis. Meminerit lector, me nihil mihi vindicare, quod diserte pro meo non proponam.

32. Ξύγκληρον—χθόνα. Eodem sensu dicitur ξύνοικον λαὸν infra v. 82. Vide ad v. 81. Scenam fabulae non temere Marathone collocavit poëta, sed in eo veterem civium suorum opinionem secutus est. Vide Sophoclis interpretem, cujus verba ad v. 81. citabo. Duo autem fuerunt Atticae pagi, in quibus maxime vigeret Herculis cultus, Marathon scilicet, et ὁ Διομείων δῆμος, in quo situm erat nobile gymnasium Cynosarges. Herculis fanum Marathonium memorat praeter alios Herodotus VI. 108. utrumque idem VI. 116. Heraclea Marathonia inter celeberrimas Graeciae πανηγύρεις recenset Pindarus Olymp. IX. 134. XIII. 157. Pyth. VIII. 113.

33. Καθεζόμεσθα primus edidit Barnesius. *Sedemus* omnes interpretes. Rectius, *consedimus.* Ἑζόμην enim apud Atticos aoristus est.

34. Προσωφελῆσαι. *Ut ab eis juvemur.* Brodaeus. Dicitur ἐκέτας προσωφελῆσαι, monente Musgravio, ut infra v. 345. ἐκέτας εὖ πρᾶξαι πόλιν.

37. Τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. Quae fuerit inter Herculis et Thesei liberos affinitas, infra ostendit Euripides v. 208. Brod.

38. *Τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.* Ita Ms. Steph. [et edd. recentiores.] Sensus videtur esse, *hanc profectionem, hanc migrandi vicem.* Nam si *τήνδε ὁδὸν* interpretaris *διὰ τῆσδε τῆς ὁδοῦ*, inepta erit sententia. Musgravius. Ita Soph. Oed. C. 96. *Ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν Οὐκ ἴσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν Ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος.* Ut nostro loco *ὅρον* et *ὁδὸν*, ita permutantur *προσουρίσας* et *προσουδίσας* in Iph. A. 1151. *Ζωδίων* pro *ζωρίων* restituendum Scholiastae ad Apollonium Rhod. I. 1266. Vide ad v. 1038.

39. *Δυοῖν γερόντοιν.* Infra etiam v. 653. Iolaus et Alcmena duo senes appellantur. Quod recte monet argumenti scriptor, Iolaum Herculis fratris filium fuisse, ideoque Alcmenae nepotem, vel nescivit poëta, vel non recordatus est, vel prudens dissimulavit. Non enim pulchre inducitur decrepitus senex, cujus avia non modo adhuc vivat, verum etiam in eadem tragoedia in scenam mox prodeat. Verum multa hujusmodi apud Euripidem.

40. *Καλχαίνω* edd. recentiores ex emendatione Brodaei, qui citat Soph. Ant. 20. *Τί δ' ἔστι; δῆλοις γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.* Cum Aldo consentiunt E. G. Hesychius: *Καλκαίνεται* (ita cod.). *φροντίζει, ταράττεται.* Idem: *Καλχαίνει. ταράσσει, πορφύρει, στένει, φροντίζει, ἄχθεται, κυκᾷ, ἐκ βυθοῦ ταράσσεται.* Photius: *Καλχαίνει. ἐκ βάθους ταράσσεται.*

42. Legendum [cum Reiskio] *ὑπηγκαλισμένη.* Sic *ὑπαγκάλιος παῖς* apud Suidam. Musgravius. *Ὑπαγκάλισμα* legitur apud Soph. Trach. 540. Eurip. Tro. 752. Hel. 247. Ion. 1337. Postremus locus ita scribendus est, *Ὅρᾳς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς.* Cum autem *ὑπαγκαλίζων* habeat noster Cycl. 496. nostro loco non male legeretur *ὑπηγκαλισμένον* vel *ὑπηγκαλισμένας* passivo sensu. Sed nihil temere mutandum.

44. *Καὶπιβωμιοστατεῖν. Et collocare supplices ad aram.* Pontus. Imo, *stare.* Monstrum vocis appellat Musgravius, qui recte monet *πελάζειν* intransitive accipiendum esse. Noster Phoen. 513. *πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει.* Ceterum nullo sensu saepius usurpantur *αἰδεῖσθαι* et *αἰσχύνεσθαι*, quam de feminis virorum oculos fugientibus, ut nostro loco. Quo magis miror Markiandum et Musgravium *αἰτεῖσθαι* reponere in Iph. A. 992. Quem locum emendatiorem quam vulgo legitur hic apponam. Verba sunt Clytaemnestrae ad Achillem de Iphigenia. *Βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'. εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ, Ἔξειμιν, αἰδοῦς ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον. Εἰ δ' ἡ παροῦσα ταυτὰ τεύξομαι σέθεν, Μενέτω κατ' οἴκους. σεμνὰ*

γὰρ σεμνύνεται. Ὁμοῦ θ', ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

45. Οἵοι προσβεύει γένος. *Aetate provectiores.* Brodaeus. *Quibus sexus est praestantior.* Portus. *Quibus provector est aetas.* Barnesius. Γένος nunquam aetatem significat. Verte, *Hyllus et fratres illi quorum genus principatum obtinet.* Hac scilicet designatione filii legitimi ex uxore legitima procreati nothis opponuntur. Heathius. Nihil clarius quam hic intelligi adultos Herculis filios, saltem illos qui per aetatem negotia obire poterant: ut contra ii qui in Iolai tutela erant, ubique ut pueri commemorantur. Vide vv. 93. 174. 240. Legendum igitur γόνος, quod diversum sensum praebet. *Quorum natales priores sunt.* Musgravius. Miror Musgravium non vidisse γόνος apud tragicos semper *prolem* significare. Etsi locum in promtu non habeo, ubi γένος *aetatem* significet, non dubito quin Brodaei interpretationem repudiata Porti versione recte revocarit Barnesius. Heathii interpretatio prorsus absurda est.

46. Ζητοῦσ', ὅπῃ γῆς tacite Barnesius. Ὅπου γῆς e G. recepit Musgravius. Mihi vero magis placuit ὅποι γῆς, subaudito scilicet ἐλθόντες. Ita noster Hec. 419. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον; Med. 1271. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; Bacch. 184. Ποῖ δεῖ χορεύειν; ποῖ καθιστάναι πόδα; Herc. 74. Ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἅπεστι γῆς; Cum nostro loco conferendus omnino Aristoph. Av. 44. Πλανώμεθα, ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα, Ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν. Ubi contra omnes fere libros ὅπου edidit Brunckius. Idem apud Soph. Oed. C. 23. ὅπου καθίσταμεν exhibet in textu, sed vulgatam scripturam ὅποι defendit in annotationibus, ubi allegare poterat ejusdem fabulae v. 1734.

49. Κήρυκα — Εὐρυσθέως. Cujus nomen in ipsa fabula nusquam legitur. Copreum eum appellat praeter alios Homerus Il. O. 638. ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναίων Περιφήτην, Κοπρῆος φίλον υἱὸν, ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακλείῃ. Ubi vide Schol. minora a Brodaeo citata.

52. Χ' ᾧ πέμψας σ' ἀνὴρ tacite et praeter necessitatem Barnesius. Animadvertat lector, haec verba διὰ μέσου esse, ut verba ὅ τ' Ἄργει Σθενέλου τύραννος infra v. 361.

53. Ὡς πολλά μοι Reiskius. Ὅς πολλὰ δὴ P. E.

56. Legendum cum Tyrwhitto, deleta etiam interrogationis nota, κακῶς φρονῶν. Musgravius. Ita κακῶς φρονοῦντες Med. 250. Interrogative, necne, accipiantur particulae ἦ που, parum aut nihil refert. Anglice verte, *I suppose.* Vide nostrum Hec. 775. Or. 485. 842. Phoen.

381. 1079. Alc. 197. Suppl. 153. 762. Iph. A. 670. Iph. T. 930. Bacch. 937. Hel. 581. 606. 797. 1481. Herc. 1173. El. 235. 630. Soph. Aj. 176. 382. 622. 850. 1008. 1229.

57. Ὃς πάροιθ' αἱρήσεται. *Qui fractas res tuas Eurysthei potentiae anteponat.* Brodaeus.

59. Τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρή. Haec verba, ni fallor, διὰ μέσου pronuntiat Copreus, Iolao interea trepidante, et fortasse ad remotiorem arae partem fugiente. Vix opus est ut quemquam moneam, parentheseos notas ( ) nunquam in Aldina, raro in recentissimis editionibus adhiberi. Delevit eas Barnesius ad vv. 912. 914. quem solum hujus fabulae locum parentheseos notis inclusum exhibet ed. Genevensis, quam sua manu correctam typographo exprimendam dedit Barnesius. Ego vero has notas adhibui, ubicunque sententiam clariorem et faciliorem reddere videbantur. Exempli gratia, verba ὑμεῖς τε παισὶ v. 309. lunulis inclusa exhibui, ut sine meo monitu cerneret lector verbum προσέλθετε ad τέκνα referendum esse. Sed nunquam utiliores sunt hae notae, quam cum duo τε sibi-respondentia, vel μὲν et δὲ, longiori intervallo separantur, interpositis aliis particulis, vel etiam, quod saepe fieri solet, integra sententia. Vide nostrae fabulae vv. 338. 912.

60. Λεύσιμος δίκη. *Lapidatio.* Vide Or. 442. 613. [Bacch. 356.] Musgravius. Levi mendo laborare videtur locus ex Oreste, quem ad hunc versum allegat Barnesius. V. 944. Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν Τλήμων Ὀρέστης. Quae scriptura, ni fallor, significat reum difficulter judicibus persuasisse, ut ne ipsi lapidati morerentur. Lege, πετρούμενος.

64. Vim particularum οὗτοι — γε in hoc versu melius Anglice quam Latine explicare possum. *Surely you will not take us away by force.*

65. Mallem ἦσθα pro οἶσθα, aut ἴσθι et τάδ' ὤν. Reiskius. Priorem Reiskii conjecturam confirmant E. G. Permutantur ἦσθα et οἶσθα etiam in Iph. A. 325. 344. Iph. T. 592. Passim autem legitur ἦσθ' ἄρα pro ἦσθα. Noster Or. 1667. Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Iph. T. 1309. Ἀλλ' ἔλεγον αἴδε (κἄμ' ἀπήλαυνον δόμων) Ὡς ἐκτὸς εἶης. σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα. Sic enim legendum opinor.

67. Ἅπαιρ'. Hoc dicens, Iolaum violenter ab ara avellit et humi prosternit Copreus.

68. Κομίζων P. E. Sensus est, κομίζων [αὐτοὺς] Εὐρυσθεῖ, οὐπέρ εἰσι [δοῦλοι]. Ita fere noster El. 855. ἔρχεται δέ σοι

Κἀρὰ 'πίδωξιν, οὐχὶ Γοργόνος, φέρων, 'Αλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον. Interpretare, *ἀλλ' Αἰγίσθου, ὃν στυγεῖς.* Quoties autem permutentur *κομίζειν* et *νομίζειν*, nihil attinet dicere. In versu ex Aeschyli Choëphoris, quem ad v. 110. citat Brodaeus, *νομίζων* male scripsit Brodaeus, cum recte apud tragicum legatur *κομίζων*.

69. *Ὦ τὰς 'Αθήνας* edd. recentiores. Vide Aristoph. Eq. 159.

70. Hesychius: *'Αγοραίου Διός. βωμὸς 'Αθήνησι.* Verum, nisi alius fuit Marathone Jupiter *'Αγόραιος*, necesse est ut sui oblitus sit poëta, qui scenam ibi constituit v. 81. Musgravius. Si *ἀγορὰ* Marathone fuit, veri simile est Jovis *'Αγοραίου* aram ibi fuisse. Ad *'Ελέου* aram Athenis supplices consedisse Herculis liberos auctor est Apollodorus, quem vide ad v. 860. [Herodotus V. 46. *Οἱ γὰρ μιν Σελινούσιοι ἐπανασάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμόν.* Ex Addendis.]

71. *Στέφη μαίνεται.* Vide ad v. 125.

[73—111. Vid. Seidler. de versu. dochmm. p. 331—335. Reisig. Coni. in Aristophan. I. p. 70. 71. *G. D.*]

75. Vera hujus loci scriptura unice Hesychio debetur, cujus glossa ita se habet: *'Αμαλόν. ἁπαλόν, ἀσθενῆ. Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις ὀηλοῖ.* Quae verba primus, ni fallor, ad nostrum locum retulit Wesselingius Probabil. cap. 5. p. 38. ab Heathio indicatus. Retulerunt etiam Reiskius aliique. *Τὸν γέροντα μέλεον* conjecit Scaliger.

76. *Χύμενον.* Participium veteris aoristi, qui aliquoties apud Homerum legitur. Male *ἐχύμην, ἐλύμην, ἐβλήμην, ἐλέγμην*, et similia, ex praeterito plusquam perfecto per *ἀφαίρεσιν* nata esse statuunt grammatici. Tantum inter *χύμενος* et *κεχυμένος* interest, quantum inter *θέμενος* et *τεθειμένος*. Usurpat hoc participium etiam Aesch. Choëph. 399. Eum. 263. et fortasse noster Herc. 1052. ubi vulgo *κεχυμένος*.

77. *Πίτνεις* P. E. *Πιτνῶ* verbum circumflexum esse statuerunt grammatici, cujus aoristus esset *ἔπιτνον*. Hinc passim apud Euripidem reperias *πιτνῶ, πιτνεῖς, πιτνεῖ, πιτνοῦσι, πιτνεῖν, πιτνῶν, πιτνὼν, πιτνοῦσα, πιτνοῦντες, πιτνόντες*, et similia; nunquam *πίτνω, πίτνεις, πίτνει, πίτνουσι, πίτνειν, πίτνων, πίτνουσα, πίτνοντες*. Diversae sunt ejusdem verbi formae *πίπτω* et *πίτνω*, ut *μένω* et *μίμνω*. Veram scripturam ab Heathio propositam, celato Heathii nomine adoptavit Brunckius apud Soph. Oed. C. 1754. *Ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.* Quod paullo ante in eadem fabula v. 1732. legitur, *ἔπιτνε*, praeteritum imperfectum est. Apud nostrum Supplic. 691. *πιτνόντων* participium esse praesentis temporis

ostendunt alia duo participia in eadem sententia, ἐκτυβιστώντων et λειπόντων. [Conf. Elmslei. ad Medeam p. 86. *G. D.*]

[Videntur haec movisse nonnullos, ut plane assentirentur. Nobis non satisfaciunt. Primo grammaticos vellemus citasset, qui de hoc verbo praeciperent. Magnum de eo verbo apud plerosque silentium est: nec mirum, quum non modo poeticum sit, sed ne ipsorum quidem poetarum alii, quam lyrici et tragici eo utantur. Habet Hesychius πιτνεῖ, Moschopulus περὶ σχεδῶν p. 86. πιτνᾷ. Eustathius autem p. 1173, 52. memorat ἔχω, ἴσχω· ὀρίγω, ὀριγνῶ· μένω, μιμνω· γένω, γίγνω· πέτω, πίτνω καὶ πίπτω· ῥίπω, ῥίπτω. Favorinus in v. πίπτω: πιτνῶ, τὸ πίπτω· Εὐριπίδης, αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ. Scholiastes MS. Aeschyli ad Sept. c. Th. 765. ἐκ τοῦ πίπτω γίγεται ἄχρηστον ὄνομα πιπτὸν, ἀφαιρέσει δὲ τοῦ δευτέρου π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἤτοι προσπίπτον καὶ διαῤῥήγνυμενον. Qui nisi vehementer corruptus est, πιτνὸν pro adiectivo habuerit necesse est. Sed ex his omnibus nihil lucri. Deinde quae dicit vir doctissimus, pro auctoritate magis dicta sunt, quam argumentis fulta. Esto, quemadmodum μίμνω ad μένω, sic πίτνω se habere ad πέτω. Hoc enim, non πίπτω, commemorandum erat. Quid inde sequitur? Nihil aliud, quam non repugnare analogiam. Itaque certe hoc afferendum erat, quum plurima ad hanc analogiam formata sint verba, paucissima exstare, quae formam contractam habeant, ut ῥίπτῶ, ἵκνοῦμαι. Ita saltem dubitationem de isto πιτνῶ auxisset. Perro quod affert, προσπίτνομεν ab Heathio et Brunckio apud Sophoclem repositum, id nihil probat. Controversum est enim, an debuerit reponi. Plane vero pro arbitrio dicit, in eadem Sophoclis fabula v. 1732. ἔπιτνε imperfectum esse. Nam requiritur ibi aoristus. Eodem aoristo usus est Pindarus, cui nuper eum in novissima editione Heyniana restituimus, Ol. II. 42. ubi miramur, Boeckhium imperfectum ἐπίτνει posuisse, quod alienum ab eo loco est. Quod porro ait Elmsleius in Supplicibus Euripidis v. 691. πιτνόντων praesentis participium esse, ex eo cognosci, quod alia duo in ea sententia sint participia praesentis, hoc argumentum nec per se ullam vim habet, quia non quod caetera verba tempus habeant, sed singula quod habere debeant, spectandum est: quis enim contendat, πίπτων καὶ πείμενος, ac non πεσὼν καὶ κείμενος dicendum esse? multo minus autem in isto loco illa praesentis participia quidquam probant. Verba haec sunt:

τί πρῶτον εἶπω; πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
κόνιν προσαντέλλουσαν ὡς πολλὴ πυρᾷ,
ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
ἱμᾶσιν, αἵματός τε φοινίου ῥοάς,
τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δὲ, θρανσθέντων δίφρων,
εἰς πρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.

Intelligunt πιτνόντων de aurigis. At ita vix differunt, qui ἐκκυβιστῶντες βίᾳ dicuntur. Hi vero non videntur illi esse posse, quorum currus frangébantur: nam eversis potius curribus proni in caput volvuntur aurigae, quam confractis. Omninoque illud πιτνόντων de aurigis dictum nimis nudum est et languidum. Ex his intelligitur, ita esse interpungendum, τῶν μὲν, πιτνόντων, τῶν δὲ, θρανσθέντων δίφρων. Sic omnia recte apteque dicta sunt: *quum alii eversis curribus, alii confractis, illi proni in caput ruerent, hi curruum ruina laniarentur.* Itaque hic locus aperte aoristum, non praesens tuetur. Apparere ex his putamus, alio modo demonstrari debuisse, quod volebat, unice verum esse πίτνω: miramurque profecto tam imbecillis argumentis permotum esse virum praestantissimum, ut formam contractam ubique expellere conaretur. Periniqua vero fortuna accidit, ut pleriqué omnes loci nihil, quo dirimi res possit, praebeant. Afferamus potiores ex his. Apud Aeschylum in Persis v. 461. ed. Rob. τοξικῆς τ' ἀπὸ θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ἄλλυσαν. Hoc loco uti Elmsleium conveniebat. Necessarium enim hic praesentis participium est, nec recte nos ad Herc. fur. 1371. aoristum tueri conati sumus. At nihil tamen hoc exemplo efficitur. Caeteri enim libri veteres προσπίπτοντες, Robortelli autem editio, quae Triclinii recensionem exhibere videtur, quid aliud, quam ut Triclinii illam esse correctionem credamus, faciet? Itaque nisi aliunde confirmabitur haec forma, potius προσπιτνοῦντες scribendum censebimus. In eadem fabula v. 590. οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται nonnulli ediderunt. Libri veteres προσπίτνοντες, προσπίπτοντες, Vitebergensis προσπιτνῶντες. Est hic quoque praesentis participio opus: sed nihilo certiores nos reddunt libri. Dirimeret litem Sophocles Oed. Col. 1754. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι, si id libri haberent, et quidem aut multi, aut boni. At omnes προσπίπτομέν σοι, ut in perpetua horum verborum commutatione eodem iure, quo illud posuit Brunckius, etiam προπιτνοῦμέν σοι scribere possimus. Etiam Aeschylus rem conficeret Sept. ad Theb. 764. κακῶν δ' ὥσπερ

Θάλασσα πῶμ' ἄγει· τὸ μὲν πιτνὸν, ἄλλο δ' ἀείρει τρίχαλον, nisi hic, prouti interpungas et verba interpreteris, et praesentis participio et aoristi locus esset; praesentis, si *ἄγει*, commate apposito, cum participio conjungitur; aoristi, si, ut vulgo, colo distinguitur post *ἄγει*, ut sensus sit, *ἄλλου πιτνόντος ἄλλο ἀείρεται*, simili orationis forma, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1454. *ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἡμαρ αὐθις αὖξων ἄνω*. Libri quidem constanter *πιτνόν*: in scholiis MSS. et hoc, et quod Brunckius dedit *πίτνον* legitur. Plane denique ad liquidum perducta res esset, si certa esset scriptura in Eurip. Heracl. 619. *ἀλλὰ σὺ μὴ προσπίτνει τὰ θεῶν ὕπερ*. Verum hoc edd. recentiores ab H. Stephano videntur accepisse, qui in Adnotatt. ad Soph. et Eurip. p. 168. ita in veteribus codd. scriptum ait. Aldina vero et aliae antiquae edd. *προσπιτνῶν* habent. Elmsleius audaci conjectura edidit, *ἀλλὰ σὺ μὴ προσίτναν τὰ θεῶν φέρε*, *erecto corpore atque animo* interpretatus. Non facile repertum iri putamus, quibus id persuadeat. Nec profecto opus erat, novam atque insolentem verbi significationem comminisci. Scribendum: *ἀλλὰ σὺ μὴ, προπιτνῶ, τὰ θεῶν ὕπο, μηδ' ὑπεράλγει φροντίδα λύπᾳ: at tu, oro, ne aut deorum decretis, aut cura tua nimis dole*. Respondent enim sibi *μὴ τὰ θεῶν ὕπο*, et *μηδὲ φροντίδα*. Utrumque indicaverat Iolaus v. 605. sqq. dolere se et propter oraculum, quod virginem immolare jussisset, et quod Macaria se immolandam offerret. Quod si praeter *ἔπιτνον* apud Pindarum et Sophoclem, et *πιτνὸν* apud Aeschylum (nam quod in Persis v. 506. ex conjectura quidam pro *πῖπτον* posuerunt *ἔπιτνον*, factum est imperitissime) non exstant exempla alteram utram hujus verbi formam aperte tuentia, solum reliquum erat participium, cujus exempla Elmsleius afferre debebat omnia, ac videre an ubique praesenti locus esset. Atque quum aliquot loci sint, qui non dubie praesens habeant, plures autem, in quibus utrovis tempore uti licebat, tamen sunt etiam, qui flagitare aoristum videantur, ut Pindari Nem. V. 42. (76) Isthm. II. 26. (39) Aeschyli Choeph. 34. Sophoclis El. 453. Euripidis Hec. 274. Alcest. 181. Iphig. T. 48. Herc. fur. 853. Hi igitur loci non praetereundi, sed vindicanda iis praesentis significatio erat, si vincere vellet vir doctissimus. Praeterea vero etiam illud ostendere debebat, unde huic verbo perpetua illa fluctuatio inter *πτνοῦντα*, *πτνῶντα*, *πιτνόντα*, *πίτνοντα* venisset, quum nihil simile librariis in *μίμνω* et caeteris hujusmodi verbis acciderit. Quae si omnia reputasset, non dixisset,

opinamur, unice verum esse πίνω. Sponte enim cadunt istae dubitationes omnes, si πιτνῶν praesentis, πιτνὼν aoristi participium, esse statuimus. Et hoc quidem ut credamus, alteram aoristi, alteram praesentis formam propriam esse, ἔπιτνον illud vincit, quod ubi invenitur, apertissime aoristi significationem habet. Ex hoc ipso autem aoristo, qui quidem sane, ut multi aoristi secundi, origine nihil est nisi imperfectum verbi cujuspiam aut obsoleti, aut nunquam usurpati, recte colligitur, praesens esse πιτνῶ, πίτνω autem in verbis αὐθυποτάκτοις numerandum esse. Nec profecto magis hoc verbum πιτνῶ in dubitationem vocare debebimus, quam ἱκνοῦμαι, quod ipsum ad eamdem comparationem formatum, neque aoristum nec futurum habet. Hermann. in *the classical Journal* vol. XXXVIII. p. 284—287. *G. D.*]

81. Notam interrogationis post ὅδ' habent omnes edd. praeter Aldinam et Hervagianam primam. *Hiccine* omnes interpretes. Ὅδ' nostro loco δεῦρο significare monui ad Marklandi Suppl. 21. (*Quarterly Review*, VII. p. 446.) Vide nostrae fabulae vv. 49. 119. 929. Plura dabit Blomfieldius ad Aesch. Prom. 977. (940. Stanl.) p. 182. ed. secundae.

ibid. Atticae pars erat Tetrapolis, ex quatuor oppidis [δήμοις] constans, quorum unum erat Marathon. Strabo VIII. p. 383. [a Brodaeo allegatus:] Ξοῦθος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ὥκισε τὴν τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον, καὶ Τρικόρυθον. Aristophanes Lys. 285. ad pugnam Marathoniam respiciens: Μή γυν ἔτ' ἐν Τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη. Commemorat quoque Diodorus Siculus IV. 57. XII. 45. ut et Scholiastes Sophoclis ad Oed. C. 701. [a Brodaeo citatus:] Λακεδαιμόνιοι τὴν λοιπὴν γῆν δηοῦντες, τῆς μὲν Τετραπόλεως ἀπέσχοντο διὰ τοὺς Ἡρακλείδας, τῶν δὲ μορίων, διὰ τὰς ἀράς. Musgravius.

[81. Σὺ δ' ἐκ Tyrwhittus in not. MS. in *the class. Journ.* vol. XVI. p. 392. *G. D.*]

82. 83. Ἦ πέραθεν minus recte Barnesius. Superiora verba de regionibus accipienda sunt, ex quibus terrestri itinere in Atticam veniendum erat. Sensus igitur est, *Terra marine huc advenistis?*

84. Κατέσχετ'. *Huc appulistis.* Brodaeus. Vide Cycl. 222. Hel. 1222. Metro convenientius esset κατέχετ', quod reponit Hermannus de Metris p. 245. Sed vereor ut quisquam κατέχετε hac significatione unquam dixerit. Κατέσχετε tragicum dicturum fuisse arbitror, si verbum prae-

sentis temporis postulasset sententia. *Νῆα κατισχέμενα* Homerus Od. *Λ*. 455. *Κατίσχει τὰς νῆας* Herodotus VIII. 40. Futurum, 'ni fallor, fuit *κατασχήσω*, non *καθέξω*. [*Κατίσχουσιν* Thucydides VII. 33. *κατασχήσουσιν* IV. 42. *Ex Addendis.*]

Ibid. Euboeam reliquisse eos conjicit, utpote Marathoni vicinam. Musgravius. Herodotus VI. 102. *Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, καὶ ἀγχοτάτω τῆς Ἐρετρίης.* Ceterum *Εὐβῷδ'* pro *Εὐβοϊδ'* scripsi. [Seidler. ad Eurip. Electr. 440. *Εὐβοϊδ'*. *G. D.*] *Εὐβωῖς* per Ω dixisse veteres Atticos plus uno argumento demonstrari potest. Primum, feminina in *ΙΣ* desinentia, nunquam brevem vocalem ante terminationem adsciscunt. Verbi caussa, non *Νηρεῖς*, sed *Νηρηῖς* dicimus. Deinde *Εὐβωῖς* aliquoties metro necessarium est. Soph. Trach. 237. *Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβωῖς, ἔνθ' ὁρίζεται.* Ibid. 401. *Εὐβωῖς. ὧν δ' ἔβλαστεν, οὐκ ἔχω λέγειν.* Vulgo quidem utrobique legitur *Εὐβοιίς*. Sed diphthongum cujus subjunctiva vocalis sit I, alteri I nunquam praemittere Atticos, omnibus satis notum est. [Conf. Elmslei. ad Acharn. 883. Lobeck. ad Phrynich. p. 40. *G. D.*] Nostro loco adhibetur crasis, adhibenda quoque in Ion. 60. El. 442. Rhadam. fr. 1. Sic etiam Soph. Trach. 74. et Ion Chius apud Strabonem I. p. 60. Plura hujus vocis exempla apud Atticos poëtas non reperi. *Εὐβοϊκὸς* per *O* habet noster Hel. 773. *Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοϊκὰ πυρπολήματα.* Hoc ab *Εὐβοεὺς* fit. Nam ab *Εὐβοιεὺς* fieret *Εὐβωϊκὸς*, ut a *στοιὰ στωϊκός*. Photius: *Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς*. Opinor veteres utrumque dixisse. [Adde Aeschylum apud Strabonem X. p. 447. *Ex Addendis.*]

85. Incertus Rhes. 701. *Ἡ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον.*

87. 88. *Ὠνόμαζεν λεὼς* P. E. Noster Iph. A. 281. *Οὓς Ἕλληνὰς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.*

89. *Ἴστε που. Nostis fortasse.* Brodaeus. Minus recte interrogative Portus aliique omnes. Vide ad Marklandi Supplic. 116.

91. Ego *τοῦ ποτε* malim. *Cujusnam rei gratia.* Brodaeus. *Cujus viri* recte H. Stephanus. *Τοῦ ποτ' ἐν* edd. recentiores. Ego praepositionem in sequentem versum rejeci.

92. 93. Haec verba tacite in senarium redegit Barnesius, *Χερὶ σᾷ κομίζεις νεοτρεφεῖς κύρους, φράσον.* Quem secutus est Musgravius. De anapaesto *χερὶ σᾷ* vide ad v. 1014. Versus 92. meae ed. constat ex dipodia iambica et syzygia dochmiaca. Sic etiam vv. 82. 108. Aesch. Suppl. 746. *Παρείχομαι, πάτερ, δείματι.*

96. Ab hoc versu antistrophum incipere censet Hermannus

de Metris p. 245. Si haec antistrophica sunt, nihil est in stropha quod versui 99. nihil in antistropho quod versibus 91—95. respondeat. Non male post versum 77. collocaretur versus 72. Sed hae sunt merae conjecturae.

id. *Τί χρέος; Quid rei est?* Nos, *What is the matter?* Quo sensu usitatius est, *Τί χρῆμα;* Vide ad v. 646. Sequentia verba vertunt interpretes, tamquam si pro ἤ legatur ἦ. Sed recte se habet ἤ. Sensus est, *Nisi causeam adventus tui potius civitatis magistratibus quam nobis aperiendam censes.* Confer Coprei verba infra v. 117. *Πόλεος* de meo dedi, *ἔνεπε* ex emendatione Hermanni.

97. Canterus et Scaliger *μελόμενοι* legunt. Quum autem Attice *μελομένῳ* pro *μελόμενοι* scribi potest, nihil muto. Barnesius. *Μελόμενοι* recte Musgravius, nulla Barnesiani Atticismi habita ratione.

99. Vide ad v. 222.

103. *Χειρὶ* edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

104. *Ἀπολείπειν. Despicere, contemnere.* Brodaeus. *Ἀπολέπειν, decorticare*, hoc est, *ἀποσυλᾶν, vi denudare ensis supplicibus insessoribus.* Reiskius. Brodaei interpretationem cum vulgata scriptura conciliare nequeo. Reiskii conjecturam, qua nullam unquam *δεισικωδεστέραν* vidi, Hermanno placuisse miror. Heathius vocativum ξένε et pronomen σ' ad Iolaum pertinere censet. Musgravius *ἀπολείπειν σφ' ἔδη* conjicit. Manifestum est, metro convenientius esse *ἀπολιπεῖν* quam *ἀπολείπειν*. Sed cum censeam poëtam neque *ἀπολείπειν* neque *ἀπολιπεῖν* scripsisse, vulgatam scripturam non muto. [*ἀπολιπεῖν*, Seidlero ad Troad. p. 26. praeeunte, dedit Matthiae. *G. D.*]

106. *Τῆσδε*, P. E. Quae mutatio, ni fallor, vim aliquam sententiae addit, quasi dicat Copreus, *Ἔκπεμπε γῆς τῆσδε τοὺς αὐτῇ μὴ προσήκοντας.* Nullae fere voces toties in vulgatis libris permutantur, quam pronomis ὅδε casus. Exempla haud pauca in hac ipsa fabula reperiet lector. Quibus duo addam nostro loco simillima. Soph. Oed. C. 785. *πόλις δέ σοι* (malim, *πόλις δὲ σὴ*) *Λακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῆ χθονός. Τῶνδ'* libri omnes ante Brunckium. Eurip. Hippol. 1153. *Ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε θησέα μολὼν Εὕροιμ' ἄν. Τόνδε* cod. Flor. apud Valckenarium.

108. *Ἰκελίαν*, quod Barnesius non intellexisse videtur, ab *ἰκέσιος* adjectivo est, cujus exemplum vide infra v. 518. Musgravius. Major difficultas in verbis *μεθεῖναι πόλει*. Omnes interpretes *ἄθεον* cum *πόλει* conjungunt, vertèn-

tes, *Impium* est *civitatem negligere supplicem hospitum supplicationem*. Quasi vero μεθεῖναι *negligere* significet. Scilicet μεθεῖναι et παρεῖναι confundunt. *Μεθεῖναι πόλει*, ni magnopere fallor, nihil aliud significare potest quam *dedere* aut *tradere civitati*, Argivae scilicet sive Mycenaeae. Sed vehementer suspicor poëtam scripsisse μεθεῖναι πάλιν aut μεθεῖναί τινι, scriptorem autem codicis e quo nata sunt vulgata exemplaria, literarum compendio deceptum esse. Priori scripturae accedit auctoritas ex Aesch. Suppl. 344. *ΒΑ. Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; ΧΟ. Αἰτοῦσι μὴ 'κδῶς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.* *Πόλει* pro πάλιν habent edd. omnes praeter nuperam Gaisfordii apud Eurip Suppl. 460. Sed nostro loco nihilo deterius esset μεθεῖναί τινι. Noster Med. 728. *Μηνεῖς ἄσυλος, πού σε μὴ μεθῶ τινι.* Ita Lascaris et codd. plerique. *Μεθῶ ποτε* Aldus. Permutantur ποτὲ et πόλει in Phoen. 249. [*Ἄθεον, ἰκεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπάν.* Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse *Ἄθεόν—πέλει.* Elmsleius ad Medeam 719. p. 188. *G. D.*]

109. Malim, si divinare liceat, προστρόπων vel προστροπάν. Canterus. *Προστροπὰν* primus edidit Musgravius. Aesch. Choëph. 18. *Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδὼν, ὡς ἂν σαφῶς Μάθω, γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.*

110. 111. Haec leguntur apud Stobaeum LVIII. p. 374. ubi ante Grotium vulgo legebatur, *Κυλὸν δ' ἔξω.*

[111. Εὐβουλίας—τῆς ἀμείνονος. Exspectasses, γνώμης τῆς ἀμείνονος, vel τῆς ἀμείνονος sine substantivo. Herodotus VII. 16. *Ἐπειδὴ τέτραψαι ἐπὶ τὴν ἀμείνω.* Quo sensu πρὸς τὸ κέρδιστον τραπείς γνώμης dixit Soph. Aj. 743. *Ex Addendis.*]

110. Huic simile adagium a Zenobio profertur III. 62. *Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.* Aeschylus Choëph. 695. *Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.* Idem Prom. 263. *Ἐλαφρὸν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τοὺς κακῶς Πράσσοντας.* [Eurip. Hippol. 1293. *Πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀνέχεις.*] Brodaeus.

114. *Θεῶν ἀφέλκειν.* Interpretare, *βωμῶν ἀφέλκειν.* Sic infra v. 441. dicitur, *τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν*, pro *τίνος θεοῦ βωμὸς ἄστεπτος.* Nostro loco non male legeretur, mutato duorum vocabulorum ordine, *ἀλλὰ μὴ βίᾳ θεῶν Ξένους ἀφέλκειν.* Quicquid enim impie et spreta deorum religione fit, *βίᾳ θεῶν* fieri dicunt tragici. Exempla passim occurrunt.

Ibid. *Γῆν σέβοντ'* (σέβειν τ' S.) *ἐλευθέραν* edd. recentiores.

117. In MS. G. deest Coprei persona. Musgravius.

19. Noster Hec. 216. *Καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός.* Hac significatione saepissime usurpantur particulae *καὶ μήν*. Ita Hec. 665. *Καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο.* Or. 348. *Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ.* Ibid. 456. *Καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλᾶται ποδὶ Ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως.* Ita passim ante adventum novae personae. Observatione dignum est, post particulas *καὶ μήν* hac significatione adhibitas nunquam una alterave voce interposita induci *γε*, quod in diversa significatione plerumque post eas collocatur, ut mox v. 181.

23. Mediam formam *ἀθροίζεται* alibi non reperi. Compositum *ἐξαθροίζεται* habet noster Phoen. 1176. De spiritu dixi ad Aristoph. Ach. 26.

25. *Βωμὸν καταστέψαντες.* Prosae orationis scriptor dixisset, *ἱκετηρίας θέντες, ramis supplicibus in aram depositis.* Andocides de Mysteriis p. 54. ed. Reisk. *Κατηγόρησαν δέ μου καὶ περὶ τῆς ἱκετηρίας, ὡς καταθείην ἐγὼ ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. νόμος δὲ ἦν πάτριος, ὃς ἂν θῇ ἱκετηρίαν μυστηρίοις, τεθνάναι.* Et paullo post: *Ἀναστὰς Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τὴν σκευὴν ἔχων, λέγει, ὅτι ἱκετηρία κεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.* Audiendus Brunckius ad Soph. Oed. T. 8. *Ἱκετηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos olivae lana obvolutos.* Brunckii interpretationem non ex omni parte veram esse ostendit ejusdem fabulae v. 143. ubi consurgere de sedibus jubentur supplices, *ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους, tollentes supplices ramos*, quos super aram, cui assedebant, deposuerant. Ita accipio Aeschyli locum Suppl. 249. *Κλάδοι γε μὲν δή, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, Κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις.* Confer etiam v. 940. *Κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν, Βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων Θές.*

30. *Ὥστε μ' ἐκβαλεῖν δάκρυ* Reiskius [et Lobeck. in libello de apostropho p. 33. *G. D.*]. Vide Hec. 298. Iph. A. 451. 477. Hel. 1563. Ion. 924. Aeoli fr. 21.

31. De feminino *Ἑλλην* fuse disputavi ad Marklandi Iph. T. 340. [*Quarterly Review*, XIV. *G. D.*] ubi eam nostri loci scripturam proposui, quam in textum nunc recipio. Quod ibi monui, et exemplis nonnullis confirmare conatus sum, *Ἑλληνα* tam ad *στολὴν* quam ad *ῥυθμὸν* pertinere, longe majori exemplorum numero, si opus esset, stabilire possem. Vide nostrae fabulae vv. 159 324. 892. Cum primo loco conferendus noster Med. 1366. *Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.* Ubi scripturam a Brunckio propositam, *Ἀλλ' ὕβρις ἡ σή, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι*, minime necessariam recte censet Porsonus. Sequentia in tironum gratiam subjicio. Aesch. Theb. 74. *Ἐλευθέραν*

δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν. Eurip. Phoen. 291. Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας. Ion. 1275. Ἀλλ' οὔτε βωμὸς, οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος Σώσει σ'. Incertus Rhes. 302. Ἑστῶτ' ἐν ἵπποις, Θρηκίοις τ' ὀχήμασι. Sed nostro loco nihil sententiae deesset, etiamsi Ἕλληνα prorsus abesset, quippe quod e contrario βαρβάρου suppleri posset. Ita noster Iph. A. 23. Ἥλικὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον. Ἥλικὺ μὲν ἀπὸν scilicet. Hec. 60. Ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον [νῦν], Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν. Ubi νῦν ejiciunt viri docti. Hippol. 1042. Εἰ γὰρ σὺ μὲν [ἐμὸς] παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ.

[131. Femininum Ἕλλην agnoscit Atticista Anonymus, cujus lexici specimen edidit Montifalconius Biblioth. Coislin. pp. 481—484. [in Bekkeri Anecdotis p. 97. *G. D.*] Ἕλλην γυνή. Φιλήμων Παιδαρίῳ. Ἕλλας ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ. Quas glossas, aliasque nonnullas suo loco proferendas, non e Montifalconii libro, sed ex integri operis exemplari apud Car. Burneium virum doctissimum descripsi. Glossa posterior, quam in indicem Sophocleum retulit Brunckius, emendationi meae non adversatur. Multum enim interest inter masculinum Ἕλλας et femininum Ἕλλην. Altera magis ad rem esset, si pro Philemone infimae aetatis comico, tragici alicujus, vel etiam comici veteris et probati, testimonium attulisset grammaticus. Sequentia annotationi meae adjiciantur. Noster Or. 406. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. Tro. 1209. Ὦ τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε, Οὐδ' ἡλικας τόξοισιν, κ. τ. ἑ. Huc etiam referenda sunt loca de quibus dixit Porsonus ad Hec. 28. (ubi adde Soph. El. 752.) 370. necnon ea, quorum maximus est numerus, in quibus praepositio in secundo sententiae membro collocatur. Ita noster Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων. Sed magis observatione digna sunt loca, in quibus supplendum sit vocabulum contrariae significationis. Exemplis in annotatione mea allatis adde Eurip. Or. 740. Οὐκ ἐκεῖνος [ἐκείνην], ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν. Suppl. 528. Εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο, Τεθνᾶσιν. ἡμύναθε πολεμίους καλῶς [μὲν ὑμῖν], Αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις. El. 930. Πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἥκουες τάδε, Ὁ τῆς γυναικὸς [ἀνὴρ], οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Frustra igitur in Hippolyti versu conjicit Marklandus, Εἰ γὰρ σὺ μοῦ παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατήρ. *Ex Addendis.*]

[132. Τὰ δ' ἄλλα] Praestat fortasse ἔργα, quod reperi in tribus codd. Elmsleius ad Medeam 88. p. 95. *G. D.*]

Ibid. *Χερὸς*] Hodie malim *χειρὸς*, et *χεῖρας* v. 219. Elmsleius l. l. *G. D.*]

133. *Φάζων* ex Hervagiana prima edd. nonnullae. *Ex Addendis.*]

135. Soph. Phil. 233. *Ἕλληνές ἐσμεν. τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν. Ex Addendis.*]

136. *Καὶ παῤ οὖ, λέγειν θέλω.* Ita primum Canterus. [Imo, Brubachius.] Confirmat tamen MS. E. in margine simul aliam lectionem praebens, nempe, *κἄνπερ οὐ λέγεις θέλω.* Unde facias non absurde, *κἄνπερ οὐ θέλῃς, λέγω.* Musgravius. Quasi Graecum sit *ἐὰν οὐ θέλῃς.* Haec verba ita exhibet Brodaeus, *καίπερ οὐ (θέλεις μαθεῖν) λέγειν θέλω.* Is igitur in exemplari suo *θέλω* reperit. [Pro vocabulo *Brubachius* rèpone *Stiblinus.* Brubachiana enim cum Aldina consentit, nisi quod post *καίπερ οὐ* notam interrogationis habet, cujus loco minimam distinctionem habent Hervagiana secunda et tertia. *Ex Addendis.*]

138. *Ὦ ξένε.* Arroganter pro *ὦ ἄναξ.* Musgravius.

139. Hesychius: *Ὁμαρτῇ. ὁμοῦ.* Vide Hec. 839. Hippol. 1195. Utrobique *ὁμαρτῇ* Aldus, rectius quam nostro loco *ὁμαρτῆ.*

141. *Ἐκ γῆς ἐμαυτοῦ* P. E. Vide ad Marklandi Suppl. 469. Hodie vulgatam nostri loci scripturam intactam velim. [*Ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ.* Herodotus III. 136. *Ἀπιγμένου δὲ ἤδη τούτου ἐς τὴν ἑωυτοῦ, ὁ Ἀριστοφιλίδης ἔλυσε τοὺς Πέρσας.* VIII. 34. *Τὸ μὲν πλεῖστον καὶ δυνατώτατον τοῦ στρατοῦ—ἐσέβαλε ἐς Βοιωτούς, ἐς τὴν τῶν Ὀρχομενίων.* Ita recte edd. ante Wesselingium. VIII. 73. *Ἐν δὲ ἔθνος τὸ Ἀχαϊκὸν, ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέντοι τῆς ἑωυτῶν.* IX. 27. *Ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκρούς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσῖνι. Ex Addendis.*]

Ibid. *Δραπέτας τούτους.* Hoc [cum Reiskio] malui, potius quam Barnesii [tacitam emendationem] *τούσδε δραπέτας.* Musgravius. Utraque emendatio satis bona est, nec facile dixeris utra sit melior. Nam saepissime et per omnes casus permutantur pronomina *ὅδε* et *οὗτος*, saepissime etiam mutatur vocabulorum ordo. Utriusque vitii in eodem versiculo exemplum praebet Stobaeus, quem infra ad v. 298. allegabo. Cum in re dubia plus Musgravio quam Barnesio tribuam, Reiskii emendationem adoptavi, cui nonnihil auctoritatis accedit ex Hippol. 723. *Θανεῖν. ὅπως δ', ἐγὼ τοῦτο βουλεύσομαι.* [Ita edd. omnes ante Barnesium, qui *τοῦτ' ἐγὼ* edidit ex emendatione Canteri, consentientibus codd. Malim *θανεῖν γ'* in initio versus. [*Τούσδε δραπέτας.* Hanc scripturam,

quam Scaligero tribuere debebat Barnesius, hodie in textum admittendam censeo *). *Ex Addendis.*]

142. *Ἐκεῖθεν* pro *ἐκεῖ*. Ita Aesch. Suppl. 895. *Δεῖ τοί σε φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν.*

148. *Δίκαιοι δ' ἐσμέν.* Vide ad vv. 775. 776.

144. *Αὐτοὶ κατ' αὐτῶν* P. E. In his locutionibus fluctuant libri inter scripturam quam nostro loco ejeci, et eam quam reposui. Apud Aesch. Theb. 200. plerique libri habent, *Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα*, nonnulli *Αὐτοὶ δ' ὑπ' αὐτῶν.* In Choëph. 219. omnes, quantum scio, *Αὐτὸς κατ' αὐτοῦ γ' ἆρα* (malim *τᾶρα*) *μηχανορράφει.* Vide Soph. Oed. T. 138. Oed. C. 853. 980. 1356. Trach. 451. Aj. 1132. El. 285. In his omnibus Aldinam scripturam mutatam velim, quam in Oedipo Tyranno mutavi. Persuasum enim habeo Sophoclem et Euripidem nunquam *αὐτὸν* et similia de prima aut secunda persona usurpasse. Solus fere locus, qui speciem aliquam habeat, in Bacchis occurrit. V. 720. *εὖ δ' ἡμῖν λέγειν Ἔδοξε θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις, Κρύψαντες αὐτούς.* Fortasse scribendum, *Κρύψαντες αὐτάς*, eadem significatione qua *κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων* dixit noster Hec. 570. Nostro loco verba *αὐτοὶ κατ' αὐτῶν* vim habent verborum *καθ' ἡμῶν αὐτῶν.*

145. *Πολλῶν δὲ κἄλλων.* Notae sunt locutiones *πολλοὶ καὶ ἄλλοι, πολλὰ καὶ δεινά, πολλὰ καὶ κακά*, et similes, in quibus *καὶ* nihil sententiae addit. Noster Suppl. 537. *Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.*

146. Magna varietas in scriptura hujus versiculi. *Ἐν τοῖσιν δ' αὐτοῖς τοῖσιν* contra metrum Hervagius ed. prima et sequentes ante Canterum. *Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσιν* Canterus et sequentes ante Barnesium. *Ἐν τοῖσιδ' αὐτοῖς τοῖσιν* Barnesius et Musgravius. Omnes male. Quod edidi, *a* Cantero in annotationibus propositum erat. Ita Soph. Ant. 1076. *Ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.* [Vocabulum *Canterus* in hac annotatione ed. Canterianam significat. Sic etiam ad v. 244. 316. 678. 679. Alibi ubique annotationes et conjecturas ejus. *Ex Addendis.*]

147. Constructio est, *οὐδεὶς ἐτόλμησε προσθέσθαι* [*αὐτούς,*] *ἴδια κακά.* Musgravius. Male. Thucyd. I. 78. *Καὶ μὴ ἀλλοτρίαις γνώμαις καὶ ἐγκλήμασι πεισθέντες, οἰκεῖον πόνον προσθῆσθε.* [*Ἴδια* et *οἰκεῖα* confudit poëta, quae proprie tantum inter sese differunt quantum *κοινὰ* et *ἀλλότρια*. *Ex Addendis.*]

[*) Reposui, jubente Elmsleio in Corrigendis. G. D.]

148. Optime Reiskius et Tyrwhittus, *ἀλλ' ἤ τιν'*. Musgravius. Vide ad v. 426. *Ἀλλ' ἤ τιν'* P. E.

ibid. *Εἰς σὲ* pro *ἐν σοί*. Musgravius. Imo, *Ἀλλ' ἤ μοῖραν τινὰ ἐσκεμμένοι* [*ἐν σοί*] *δεῦρ' ἤλθον εἰς σέ*. Obiter moneo, Atticos nunquam dicere *σκέπτομαι*, sed semper *σκοπῶ* aut *σκοποῦμαι*. Contra nunquam dicunt *σκοπήσω* aut *σκοπήσομαι*, sed semper *σκέψομαι*. Sic etiam *ἐσκεψάμην* et *ἔσκεμμαι* [*Προύσκεπτο* pro *προυσκέπτετο* restituendum Thucydidi VIII. 66. *Ex Addendis.*]

149. Distinguendum [cum Heathio], *Δεῦρ' ἦλθον, ἐς κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων Ῥιπτοῦντες. Ῥιπτοῦντες ἐς κίνδυνον*, ut *ῥίψαι ἐς ἁλμὴν* Cycl. 165. Vide et Hel. 1341. [*Ῥίπτει δ' ἐν πένθει Πέτρινα κατὰ θρύα πολυνιφέα.*] Musgravius. Adde Iph. A. 757. *Τὰν Κασάνδραν ἵν' ἀκούω Ῥίπτειν, ξανθοὺς πλοκάμους Χλωροκόμῳ στεφάνῳ δάφνας Κοσμηθεῖσαν.* Ita interpungendum. Sed haec loca nihil ad rem sunt. Non enim dicitur *ῥίπτειν εἰς κίνδυνον*, sed *ῥίπτειν* (vel *ἀναῤῥίπτειν*) *κίνδυνον*. Photius: *Κίνδυνον ἀναῤῥίψαι λέγουσι, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν πύβων*. Nos, *To run a risk*. Noster Inone fr. 6. *Νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν Ῥίπτοντες*. Incertus Rhes. 154. a Brodaeo citatus: *Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω Ῥίψας, κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν*. Herodotus VII. 50. *Νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες, ἐς τοῦτο σφέα προηγάγοντο*. Thucydides IV. 85. *Κίνδυνόν τε τοσόνδε ἀνεῤῥίψαμεν*. Ibid. 95. *Τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν*. Ita passim. Nostro igitur loco pro *ἐς κίνδυνον* dedi *ἢ κίνδυνον*. Versus 148—150. ita interpretare, *Sed vel aliqua tua stultitia observata huc ad te venerunt, vel periculum in rebus desperatis faxientes, an auxilium sibi laturus esses, necne.* Verba *ἐξ ἀμηχάνων* leguntur etiam in El. 624.

150. *Ῥίπτοντες* P. E. Mihi quidem *ῥιπτοῦντες* non magis tragicum videtur quam *πιτνοῦντες*. In Herc. 941. edidit Aldus, *Ἔκχεῖτε πηγὰς, ῥιπτεῖτ' ἐκ χερῶν κανᾶ*.

152. *Ἧς ἐπῆλθον* P. E. Noster Med. 296. *Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας*. Soph. El. 763. *Μέγιστα πάντων, ὧν ὅπως ἐγώ, κακῶν*. [*Ἧν* hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem. Elmsleius ad Medeam 291. p. 132. *G. D.*]

153. *Ἀβούλους ξυμφορᾶς*. *Ξυμφορὰς ἀμηχάνους* eodem sensu dixit poëta Med. 552. *Ἄπορα πράγματα* dicunt comici. *Inconsultas calamitates* minus recte Portus.

ibid. *Καταικτίσειν* edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sic etiam Stiblinus in margine, et pro varia lectione E. G. *Κατοικτιεῖν* P. E.

154. *Τοσόσδ' τ'* Reiskius.

159. Non male legeretur, *τὰ τοῦδ' οἰκτίσματα*. Iolai scilicet, cui soli convenit sermonum mentio. Sed nihil obstat quo minus plurale *τῶνδ'* ad unum referatur. Sic infra v. 995. verba *ἐμοὺς ἐχθροὺς* de solo Hercule accipienda sunt.

161. *Μὴ γάρ. Cave enim putes.* Brodaeus. Scilicet *νομίσῃς* aut aliquid ejusmodi subaudiri arbitrabatur. Vide ad v. sequentem.

162. *Δόξης ἀγῶνα. Gloriae certamen.* Portus. *Δόξης, putes*, primus reposuit Barnesius.

Ibid. *Ἀτὲρ χαλυβικοῦ. Sine praelio.* Brodaeus. *Σιδήρου* subaudiri monet Musgravius, qui comparat locutionem apud veteres comicos nostrates usitatissimam, *a Toledo*. Addere potuit, apud nostrum El. 819. Doricum cultrum *Δωρίδα* omisso *μάχαιραν* appellari. Nostro loco *χαλυβικοῦ* primus edidit Barnesius. Hesychius: *Χαλυβδική. [χώρα] τῆς Σκυθίας, ὅπου σιδήρου μέταλλα.* Stephanus Byz. v. *Χάλυβες: λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ δ Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Ἀνώφορων* [v. 1109.], *Χαλυβδικῷ πνώδοντι. καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται.* Ipsa gens promiscue *Χάλυβες* et *Χάλυβοι* a tragicis dicitur. Vide Aesch. Prom. 133. 714. Theb. 734. Eurip. Alc. 983. Cretensibus fr. 2. In Alcestide *Χαλύβεσσι* pro *Χαλύβοισι* tacite dedit Barnesius. In altero Euripidis loco *Χαλύβων πελέκει* pro *Χαλύβῳ πελέκει* Bentleius Epist. ad Millium p. 25. Siquid mutandum est, malim in Promethei v. 714. *Οἰκοῦσι Χάλυβοι, τοὺς φυλάξασθαί σε χρή.* [*Χάλυβος* subaudito *ξίφους* Soph. Trach. 1262. *Ex Addendis.*] [*Ferrum* non magis *Χαλυβικὸς* dici potuit quam *Σκυθικὸς*, nisi voce *σίδηρος*, vel *ξένος*, aut adjecta, vel evicinia facile supplenda; neque *ferrum* aut ab aliis, aut ab Aeschylo, *Χάλυβος* fuit dictum: non intellectum, obversabatur Spanhemio (ad Callim. hymn. in Dian. v. 60.) quod legerat in Aeschyli Sept. c. Th. v. 734,

Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

quem illic *balbutire* scribit Pauwius, mihi, vir in suo genere maximus et Graece perdoctus, Henr. Stephanus optime videtur emendasse atque ad linguae regulam,

Χάλυψ ὁ Σκυθῶν ἄποικος.

illic Scholiasta scripserat, (non, quod vulgatur, *Χαλυβαϊκὸν*,) *τὸν Χαλυβδικὸν καὶ Σκυθικὸν σίδηρον*. et haec vox ex orationis complexu forte subintelligi posset in Euripidis Heraclid. v. 162,

μὴ γὰρ, ὡς μεθήσομεν
δόξης ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

Δόξης cum Barnesio scripsit Musgravius, qui in *Χαλυβδικοῦ* supplendum censet *σιδήρου*, atque in hac ellipsi sibi videbatur, quod nollem, aliquid *Comicae* deprehendisse

dissecitatis; hanc, ut indignam gravitate Tragoediae, scenicique Philosophi, nusquam in Euripideis admitterem nisi in ejus Cyclope. Ad formulam ellipticam *μὴ γὰρ* supplendam forte quis adscripserat *δόξῃς*· et in hujus verbi sede nomen olim lectum fuit, quo pertineret *Χαλυβδικοῦ*· hoc fortasse:

μὴ γὰρ, ὡς μεθήσομεν
ἴγχους ἀγῶνα τονδ' ἄτερ Χαλυβδικοῦ.

posset etiam ὡς scribi et pro *οὕτως* accipi. Certe *ferrum* simpliciter dici non potuit *Χαλυβικὸς* vel *Χαλυβδικός.*" VALCKENAR. ad Elegiam Catulli Callimacheam p. 155. 156. *G. D.*]

54. *Τιρυνθίας γῆς* P. E. ad Marklandi Suppl. 469. [*γῆς* etiam Tyrwhittus in not. MS. in *the class. Journ.* Vol. XVI. p. 395. *G. D.*] Quae scriptura cum extra dubitationem posita videatur, infelices doctorum virorum conjecturas memorare supersedeo. De permutatione vocalis *A* et diphthongi *OI* instar omnium consulendus Porsonus ad Med. 44. Exemplis ab eo citatis adde Rhes. 363. ubi edd. veteres *ψάλμασι* pro *ψαλμοῖσι* habent. Deinde verba *πεδία γῆς* infra leguntur v. 394. *πεδία χθονὸς* supra v. 34. Ad agri Tirynthii mentionem illustrandam satis erit monere, Herculem et Eurystheum promiscue Tirynthios et Argivos a tragicis appellari. Vide nostrum Alc. 484. 494. 841. Telepho fr. 1. Hercules Ephippi comici apud Athen. p. 442. E. *Οὐκ οἶσθά μ' ὄντα, πρὸς θεῶν, Τιρύνθιον Ἀργεῖον, οἳ μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας Πάσας μάχονται;* Respondet alter, *τοιγὰρ οὖν φεύγουσ' ἀεί.* Quem locum indicavit Musgravius, qui plura de Tirynthe suppeditabit.

56. *Ἢ κακὸν λόγον* tacite Barnesius. *Certe* Portus.

57. 168. *Γέροντος τύμβου.* Haec verba conjuncta leguntur etiam in Med. 1209. *Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησι;*

58. *Τὸ μηδὲν ὄντος.* Noster Dictye fr. 14. *Τοὺς τ' ἐκ μέγιστον* (vulgo *μεγίστης*) *ὀλβίας τυραννίδος, Τὸ μηδὲν ὄντας, ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.* Adde Soph. Aj. 767. 1275. Eurip. Iph. A. 945. (ubi vide an legendum v. 946. *Ἐγὼ οὐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγώς*) El. 370. incertum Rhes. 819. Restituenda haec locutio nostro Tro. 608. *Ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω Τὸ* (vulgo *τὰ*) *μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δόκουντ' ἀπώλεσαν.* Locus longe depravatior occurrit in Ion. 593. *Καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὤν, Μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλήσομαι.* Vide omnino Herodotum VIII. 106. Ceterum interdum in hac locutione omittitur *εἶναι*, ut apud nostrum Tro. 411. *Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν*

σοφᾷ, *Οὐδὲν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.* Ubi supplendum ὄντων.

169. *Εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.* *Ἄντλος* apud vetustissimos scriptores Graecos eam navis partem significare videtur, quae postea *κοιλὴ ναῦς* sive *κοιλία* appellata est. Ita praeter Homerum Od. M. 411. O. 478. Alcaeus apud Heraclidem Ponticum p. 413. *ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει.* Sequitur apud eundem fragmentum ex alio Alcaei carmine desumtum, cujus septem prima verba emendare nequeo: *Τόδ' εὖ γε κῦμα τῶ προτέρω νεομῶ Στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πολὺν Ἀντλῆν.* Vulgo, *πόνων πολλὴν ἄντλην. Ἀντλῆν* videtur Aeolicum esse pro *ἀντλεῖν.* [Vid. Hermanni Elem. doctr. metr. p. 688. *G. D.*] Apud Atticos *ἄντλος* potius de aqua marina et sordibus quae in imam navem confluunt, quam de ipso loco dicitur. Apud nostrum Tro. 685. exhibentur nautae in tempestate, *Ὁ μὲν παρ' οἰαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβώς, Ὁ δ' ἄντλον ἐξεργων νεώς.* *Sentinam hauriens* Portus, cujus versionem confirmat Cicero Catone Maj. c. 6. *Similesque sunt, ut si qui gubernatorem in navigando agere nihil dicant, cum alii malos scandant, alii per foros cursent, alii sentinam exhauriant.* Minus recte, meo quidem judicio, *undam insultantem a navi arcens* Hemsterhusius ad Lucianum I. p. 108. Apud Aesch. Theb. 802. *ἄντλον δέχεσθαι* dicitur, ubi Latini *sentinam trahere* dicerent, nos *to leak* diceremus. *Ἄντλον* pro *πέλαγος καταχρηστικῶς* dixit noster Hec. 1025. Nostro loco intellige turbidam et foetidam aquam. Comparat Musgravius Aesch. Choëph. 695. *Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα.*

170. *Ἐρεῖς.* *Dices*, civibus tuis scilicet. Suspecta habeo verba *ἐλπίδ' εὑρήσειν*, minime vero verba *τὸ λῷστον*, *at best*, pro quibus *τὸ λοῖσθον* scribendum putat Musgravius.

171. *Ἐνδεές.* *Deterius.* Noster Phoen. 708. *Πολλῷ γὰρ ἥσσον ἐνδεεῖς διαλλαγάς.* Andromeda fr. 24. *Τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς, Νόμῳ νοσοῦσιν.*

173. Cum verbum *ἀνηβᾶν* semper significet *repubescere*, literis sejunctis emendandum, *Μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες.* Piersonus Verisim. p. 176. Contrarium mendum sustulit Tyrwhittus apud Aesch. Suppl. 614.

Ibid. *Εἴπερ τοῦτό σε* [tacita] Barnesii emendatio est. Ed. Ald. *εἰ τοῦτό σε*, unde facias etiam *εἰ δὴ τοῦτό σε.* Musgravius. Neutra emendatio ferri potest. *Εἰ δὲ τοῦτό σε* tacite citat Piersonus. *Εἴτι τοῦτό σε* Censor Edinburgensis XIX. p. 79. *Εἴπερ τοῦτό σοι* mavult Reiskius. *Duplex accusativus*, inquit Porsonus ad Hec. 809. *neminem offendet, nisi qui in Atticis poëtis hospes sit.*

174. Scribe χ' ὦδ' ἐν μέσῳ, nusquam enim ex ὁ ἐν contracto efficies ὡ ὐν. Heathius. Ex ὁ ἐν fit οὖν, ex καὶ οὖν χοὖν, quod nostro loco reposui. Monendus est autem lector, passim in Aldina occurrere ἐν μέσῳ sine ἰῶτα subscripto. Vide Phoen. 592. Med. 819. Hel. 636. 950. Ion. 1138. 1393.

176. Δὸς μηδέν. *Nihil de tuo des, sed nostra nobis redde.* Inepte Brodaeus, *Eis nullo pacto opitularis.* [δοὺς μηδὲν Matthiae et Dobree ad Arist. Plut. 913. p. 114. *G. D.*]

177. Φιλεῖτε. *Solatis.* Brodaeus. Φιλεῖτε conjunctim primus edidit Stiblinus, secundus Portus.

[Ὅπερ φιλεῖτε ὁρᾶν. Xenoph. de Rep. Athen. III, 10. Δοκοῦσι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ τοῦτό μοι οὐκ ὀρθῶς βουλεύεσθαι, ὅτι τοὺς χείρους αἱροῦνται ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς στασιαζούσαις. Οἱ δὲ τοῦτο γνώμῃ ποιοῦσιν· κ. τ. λ. ubi Euripidea comparavit Schneiderus p. 131. *G. D.*]

180. 181. Haec apud Stobaeum leguntur XLVI. p. 306. Rectius fortasse Choro quam Demophonti tribuerentur.

180. Κρίνουσιν etiam Stobaeus. Κρίνειν Musgravius ex emendatione Porti. Contrarium vitium, θέλειν scilicet pro θέλουσιν, habet Aldus in Hel. 441.

Ibid. Ἤ δοὴ λόγον Stobaeus, sed melior est vulgata. Λόγος nostro loco, ut alibi passim, significat *rem de qua deliberatur.*

181. Ἐκμάθῃ σαφῶς Musgravius e G. et Stobaeus. Fluctuant libri inter σαφῆ et σαφῶς etiam apud Soph. Oed. T. 702. apud Eurip. Suppl. 211. et alibi passim. Meo quidem judicio, σαφῶς magis glossema sapere videtur, quam σαφῆ. Exquisitius est adjectivum adverbii loco adhibitum quam ipsum adverbium. Σαφῆ igitur retineo.

184. Malim; ὥσπερ ἄλλοθι. Sed vulgatam non improbo.

185. Legendum, ni fallor, οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ. *Nihil mihi cum isto negotii est.* Ita etiam Valckenarius ad Hippol. 224. conferens Ion. 1284. Τί δ' ἔστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ; Musgravius. Ἐν μέρει natum videtur e v. 183.

187. Δοκῆσαν idem est quod δοκοῦν, et ponitur absolute pro genitivo δοκήσαντος. Marklandus ad Suppl. 129.

188. Ὡς Μυκηναίους. Poëtae Argos et Mycenas pro eadem civitate accipiunt. Strabo VIII. p. 377. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο [Olympiadis LXXVIII. anno primo, teste Diodoro Siculo XI. 65.]. διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα, τὰς δύο πόλεις ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσι. Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτοῦ δράματι, τότε μὲν Μυκήνας καλῶν, τότε δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ.

Barnesius. Non est quod miremur Euripidem Argos et Mycenas confudisse, quo puerulo Mycenae funditus sublatae sunt, cum idem fecerit Aeschylus, cujus tres fabulae ad Agamemnonis historiam pertinentes novem tantum annis post eversas Mycenas actae sunt. Is enim non solum Argos pro Mycenis passim nominat, verum etiam ne semel quidem in fabulis hodie superstitibus Mycenarum mentionem facit. [Vid. Hermann. ad Sophoclis Electr. p. 6. *G. D.*] Quae fuerit Mycenarum conditio tempore belli Persici, ex Herodoto satis novimus, qui ex duabus civitatibus simul conjunctis, iisque olim florentissimis, Mycenis et Tirynthe, non plures quam quadringentos milites Plataeis pugnasse narrat, Lib. IX. 28. Ex eodem discimus, ter mille Sicyonios totidemque Megarenses praelio Plataeensi interfuisse. Ceterum longe saepius Argos pro Mycenis nominant tragici, quam Mycenas pro Argis. Ubicunque in nostra fabula Argos memorat poëta, intelligendae sunt Mycenae. Mycenis enim regnavit Eurystheus. Contra in Supplicum v. 1130. male nominantur Mycenae. Argivus enim fuit Adrastus, Argivae mulieres chorum istius tragoediae complent. Utriusque fabulae argumentum breviter et eleganter narrat Herodotus IX. 27. accurate servato duarum civitatum discrimine: *Ἡρακλείδας, τῶν φασι οὗτοι [οἱ Τεγεᾶται] ἀποκτεῖναι τὸν ἡγεμόνα [Τλλον] ἐν Ἰσθμῷ, τούτους πρότερον ἐξελαυνομένους ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ἐς τοὺς ἀπικοίατο φεύγοντες δουλοσύνην πρὸς ΜΥΚΗΝΑΙΩΝ, μοῦνοι ὑποδεξάμενοι, τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν, σὺν πείνοισι μάχῃ νικήσαντες τοὺς τότε ἔχοντας Πελοπόννησον. τοῦτο δὲ, ΑΡΓΕΙΟΥΣ τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἰόντας, τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα, καὶ ἀτάφους πεμίνους, στρατευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσῖνι.*

189. Tyrwhitto placet *ὃδ' ὄντας*. Musgravius.

Ibid. *Ἀπήλασαν* recte G. *Ὅδε* enim in initio versus non est Eurystheus sed Copreus.

190. *Ἢ* (*ἦ* Barnesius) *τὸν Ἑλλήνων* edd. recentiores.

191. *Ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ* P. E. Vide v. 978. [Vid. Reisig. comment. de *ἄν* part. p. 110. *G. D.*] *Ὅστις* omittunt omnes edd. ante Barnesium praeter Aldinam.

192. *Οὔκουν.* MSS. Steph. *οὐ γὰρ.* MS. E. *οὐκ ἄρ'.* Musgravius. Stephani annotationem male accepit Musgravius. Non enim *οὐ γὰρ Ἀθήνας γ'*, sed *οὐ γὰρ Ἀργείων* in libris suis reperisse videtur Stephanus. Musgravium fefellit vox *οὔκουν* in initio annotationis ad versum indi-

candum posita. Notas enim numerales ad Euripidem primus adhibuit Portus. *Οὐ γὰρ Ἀργείων* edd. recentiores.

93. *Τοὺς Ἡρακλείους* edd. nonnullae, quarum prima est Brubachiana. [Imo, Hervagiana tertia. Noster Herc. 156. *Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών.* Hic etiam *Ἡρακλέους* ex Hervagiana tertia in edd. sequentes propagatum est. *Ex Addendis.*]

94. Trachinis mentionem satis illustrant Pausaniae et Apollodori loca, quae ad vv. 475. 860. allaturus sum. Achaiam autem hic intellige Thessalicam, aliter *Φθιῶτιν* appellatam, in qua Trachinem collocat Sophocles apud Strabonem IX. p. 433. *Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν* (f. *Τραχῖνα*) *Φθιῶτιν εἴρηκεν.* Fortasse in fabula *Φθιώτισιν*, unde desumtum est fragmentum Brunckianum incertum CI. Sed plerique Trachinem extra Achaiae fines in agro Maliaco sitam fuisse narrant. Vide omnino Herodotum VII. 198. seqq. Male *Ἀχαικὸν* per diphthongum Barnesius. De qua scriptura vide ad v. 84. [Aesch. Pers. 488. *Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον, Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους Βορᾶς ἐδέξανθ'.* Agitur de Xerxis in Asiam reditu post pugnam Salaminiam. Graeciae regiones ab eo peragratas hoc ordine recenset poëta: Boeotiam, Phocidem, Doridem, agrum Maliacum, Achaiam, Thessaliam, Magnesiam, Macedoniam. *Ex Addendis.*]

98. Malebat Barnesius [in margine] *κραίνουσι.* Sed nihil opus. Vide ad Rhes. 657. [656. Barnes.] Musgravius. Proculdubio scribendum *κρᾶνοῦσι.* Aesch. Suppl. 615. *Πανδημία γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις Ἔφριξεν αἰθήρ, τόνδε κραινόντων λόγον.* Saepe permutantur *κραίνω* et *κρίνω* Infra v. 778. *κρίνεται* pro *κραίνεται* habet E. *Κρίνειν* pro *κραίνειν* habent omnes edd. in Androm. 988. *Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμναν ἔξει, κοὐκ ἐμὸν κραίνειν τάδε.* Sic enim legendum esse constat ex Suppl. 139. *Τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων, παρθένοις κραίνων γάμον;* [Noster Phoen. 1656. *Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.* Vulgatam scripturam confirmat virginis responsum, *Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.* Hic tamen locus a nostro diversus est. Pro verbis *Ἔκριν' ὁ δαίμων*, eodem sensu metroque scribi posset, *Ἔδοξε τῷ θεῷ.* Ita Alc. 532. *Σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κεἰνῃ δ' ἐγώ.* Quem versum recte comparat MarkIandus cum Suppl. 466. *Σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δ' ἐναντία. Ex Addendis.*]

101. Emendat Tyrwhittus [cum Reiskio] *κάρος*, conferens

Lon. 485. *Ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος Βασιλικῶν θαλάμων τ', εἶεν Τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.* Neque obstat quod sic malum bono comparetur. Idem enim et infra videas v. 1012. MUSGRAVIUS. Adde quod *αἰσχύνη* in bonam partem accipi potest, pro dedecoris vitandi studio. Quo sensu dicitur *αἰδὼς* supra v. 6. Thucydides I. 84. *Αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐφημία.* [*Πάρος.* Soph. Oed. C. 418. *Κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες, πάρος Τοὐμοῦ πόθου προσθεντο τὴν τυραννίδα; Ex Addendis.*]

203. *Πόλιν μὲν ἀρκεῖ.* *Quod ad civitatem attinet, satis dictum est.*

204. 205. Particulam *γε* solenni vitio a librariis additam bis delevi. Eandem sententiam habet noster Or. 1162. *Βάρος τι πάν τᾀδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.* Iph. A. 979. *Αἰνούμενοι γὰρ ἀγαθοὶ, τρόπον τινὰ Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἢν αἰνῶσ' ἄγαν.*

209. Malim, *πατὴρ δὲ τῆσδε*, omissa praepositione, quam in hujusmodi locutionibus etiam metro repugnante plerumque addiderunt librarii. Vide Soph. Oed. T. 1062. Neque obstat, quod nostro loco, si deleretur praepositio, ambiguum esset utrum *τῆσδε* cum *πατὴρ* an cum *γεννᾶται* conjungendum esset. Ita enim loqui amant tragici. Noster Suppl. 138. *Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν.* [Noster Med. 1309. *Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.* *Quod praefert Musgravius*, inquit Porsonus, *Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερί, non est varia lectio, sed ordo verborum a Scholiaste explicatus, Ex Addendis.*]

210. *Ἄννμι* S. Quae non est varia lectio, sed merus librarii error. *Redeo* aut *repeto* omnes interpretes. Imo, *repetam.* *Εἶμι* enim semper futurum est. Moeris p. 16. *Ἄπεισιν Ἀττικῶς, ἀπελεύσεται Ἑλληνικῶς.* Ubi vide Piersonum scriptoresque ab eo laudatos. Futurum *ἐλεύσομαι*, quod usurpant Aesch. Prom. 853. Suppl. 531. Soph. Oed. C. 1206. Trach. 595. comicis et prosae orationis scriptoribus fere inusitatum est. Corruptus videtur locus Lysiae *κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν* p. 719. ed. Reisk. *Ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οἶομαι αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐλεύσεσθαι.* Nec multo magis usitata sunt *ἠρχόμην* *), *ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος*, pro quibus plerumque dixerunt Attici *ἦα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών.* *Ἐπερχόμενον* habet Aesch. Prom. 98. *ἐρχομένα*

[*) „*ἠρχόμην* rarissimum apud Atticos". VALCKENAR. Schol. in N. T. Vol. I. p. 452. *G. D.*]

Soph. Trach. 851. ἐπερχομένῳ Aristoph. Nub. 811. ἐπήρχοντο Thucydides IV. 120. προσήρχοντο ibid. 121. ὑπερχόμενος Plato Critone p. 53. E. Xenophon de rep. Athen. 2, 14. ἐξέρχοιτο Xenophon Paed. IV. 1, 1. ἐπεξερχόμεθοι Antipho p. 623. ed. Reisk. ὑπέρχεσθαι Andocides in Alcib. p. 122. Demosthenes in Aristocratem p. 628. Altera totidem exempla apud Atticos scriptores hodie superstites reperiri posse vix crediderim. Legitur quidem apud Aristoph. Thesm. 504. Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχεθ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poëtam scripsisse περιῆεν, vel potius περιῆρεν. Ita Pherecrates apud Photium v. Περιέρρων: Ζητῶ περιέρρων αὐτὸν ἐξ ἐωθινου. [Ἔρχεσθαι Aesch. Agam. 926. *Ex Addendis.*]

212. Πέλοπος θυγατρός. Quam Lysidicen appellat Plutarchus Theseo p. 4. A. a Brodaeo ad v. 37. allegatus, Anaxo Apollodorus II. 4, 5. monente Musgravio. Vide Heynium ad Apollodorum p. 129. ed. 1803.

Ibid. Αἰτανεψίω ex Stiblini versione et Brodaei annotationibus primus edidit Portus.

213. Γεγὼς pro γεγῶτε.

214. Ἥκεις pro προσήκεις, monente Porsono ad Phoen. 372.

[216. Suspicor Euripidem scripsisse, Τῖσαι λέγω σοι τοῖσδε, et infra vv. 250. 342. Σὺν τοῖσδε. Vide vv. 24. 37. 53. 64. 67. 138. 141. 153. 154. 159. 172. 195. 206. 210. 213. 214. 217. 221. 230. Noster Phoen. 970. Ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς, Ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει. Τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male, inquit Porsonus. *Ex Addendis.*]

217. Castiga ὑπασπίζειν, et Θησῆ, non Θησεῖ. Brodaeus. Quem recte reprehendit Barnesius, quod non viderit ordinem horum verborum esse, φημὶ γάρ ποτε σύμπλους Θησεῖ γενέσθαι, τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί. De hac fabula insignem nostri locum ex Herc. 408. hic apponam. Τὸν ὑπερτάν τ' Ἀμαζόναν στρατὸν Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον Ἕβα, δι' Εὔξεινον οἶδμα, λίμναν; (Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας Ἄγορον ἁλίσας φίλων;) Κόρας Ἀρείας πέπλων (vox corrupta) Χρυσεόστολον φάρος, Ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας. Τὰ πλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας λάφυρα, καὶ Σώτειρ' ἐν Μυκήναις. Vide etiam Apollodorum II. 5. 9. ejusque interpretem Heynium. Quare autem hanc expeditionem inter Herculis erga Theseum merita memoret Iolaus, docebit Hyginus Fab. 30. cujus verba ita dubitanter corrigo: *Hippolyten Amazonum reginam, Martis et Otreras filiam, interfecit: cui mortuae aureum balteum detraxit, filiam Antiopam captivam Theseo donavit.*

219. Ἐρεμνῶν. Ita ego audacter repono pro ἐρυμνῶν. Barne-

sius. Ἐρεμνὸς, *tenebricosus*, *niger*, alibi apud Euripidem non legitur. Bis apud Sophoclem, Ant. 700. Aj. 376.

222. Versus 222. et 223. a sciolo profecti sunt, qui putabat aliquid ad sententiam desiderari post versum 221. Sed delendi omnino sunt; nec damnum inde patietur Euripides, apud quem supra vv. 99. 100. iidem versus cum levi discrimine rectissime leguntur. Piersonus Verisim. p. 177. Utrobique verba θεῶν τῶν σῶν cum ἀποσπασθέντες conjungunt omnes interpretes, vertentes, *a diis tuis avulsi*. Nec male. Quamquam aliter accipi possunt hi versus, verbis scilicet θεῶν τῶν σῶν ad πρὸς βίαν relatis, eo sensu quo supra v. 79. dicitur, σοὺς ἀτιμάζων θεούς. Vide omnino ad v. 114.

224. Σύ. Castiga, σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν. Brodaeus. Σοὶ edd. omnes. Magis observatione dignus est anapaestus in quinta sede. Versum ita refingit Erfurdtius ad Soph. Oed. T. 1492. Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς, ἔν τε τῇ πόλει. Malim, Σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν, ἔν τε σῇ πόλει κακόν. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Vulgatam scripturam, quamvis mendosam, non mutavi. [In minore Sophocleae fabulae editione p. 191. Erfurdtius corrigit: σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρὸν χωρὶς ἐν πόλει κακόν, Ἱκέτας ἀλήτας, συγγενεῖς, (οἴ μοι κακῶν· Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον,) ἕλκεσθαι βίᾳ. *Nam tibi privatim turpis fuerit haec publica iniuria* —. *G. D.*]

226. Βλέψον πρὸς αὐτοὺς, βλέψον. Eadem verba in Alc. 391.

227. Καταστέφω χεροῖν. Optime haec verba illustrat noster Androm. 895. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας Σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς. Iph. A. 1216. Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν Τὸ σῶμα τοὐμόν. Nostro loco male post καταστέφω interpungit Musgravius, χεροῖν pro πρὸς χεροῖν accepto.

228. Καὶ πρὸς γενείου. Quasi superiore versu praecedat, Ἀλλ' ἄντομαί σε πρὸς γονάτων.

229. Εἰς χέρας λαβεῖν P. E. Noster Herc. 608. οὐκ ἀτιμάσω Θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας. Vertit Portus, *Non dedignabor primum deos domesticos salutare*. Hinc nostri loci scripturam mutavi. Sensus est, *Ne dedigneris Herculis liberorum patrocinium suscipere*.

232. Noster Temenidis fr. 7. Οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο, πλὴν κρατεῖν δορί.

233. Τῶνδε συμφορὰς P. E. Vide v. 153. et ad v. 106. Noster Med. 1233. Ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν, Κόρη Κρέοντος.

234—236. Haec leguntur apud Stobaeum CVII. p. 566.

37. Ὁδοί. *Argumenta ac rationes.* Vide Soph. Oed. T. 67. [311.] Eurip. Hec. 744. Phoen. 918. Brodaeus. *Συμφορᾶς* nostro loco *τῆσδε τῆς συννυχίας* significare videtur.

38. *Τούσδε* pro *τοὺς σοὺς* P. E. Vide v. 252. Vulgo ante Barnesium legebatur in Rhes. 277. *Σπείρει φίλος σοι, σύμμαχός τε τῇ σῇ γῇ.* Quod ille ex ingenio reposuerat, *σύμμαχός τε τῇδε γῇ*, postea in omnibus codd. reperit Musgravius. In Suppl. 1183. recte, ni fallor, Musgravius, *ὠφελεῖν τὰ σὰ*, pro *ὠφελεῖν τάδε.* Permutantur enim *τὰ σὰ* et *τάδε* etiam in Phoen. 1282.

39. *Βώμιος* S. edd. recentiores. Similis varietas infra v. 885.

41. 242. His versibus continetur secunda *συμφορᾶς ὁδός*, sanguinis scilicet conjunctio, et beneficia ab Hercule in Theseum collata. Male autem, mea sententia, haec conjungit Demopho, quae diserte separavit Iolaus supra v. 215. Rectius fecisset poëta, si quatuor *συμφορᾶς ὁδοὺς* Demophonti tribuisset.

41. Verbum *προυφείλω* usurpant noster Iph. T. 523. Aristoph. Vesp. 8. (ubi legendum *προυφείλεις*) Lys. 648. Eandem significationem habere videtur cum simplici verbo *ὀφείλω*.

44. 247. His quatuor versibus explicatur tertia *συμφορᾶς ὁδός*, scilicet *τὸ αἰσχρόν*. Duplicem autem turpitudinem hic memorat Demopho: unam, ut deorum altaria impune ab homine peregrino violentur: alteram, ut Herculis liberis opem implorantibus perfugii locus denegetur, ubi adversus hostium injurias in tuto sint. Illud quidem libera civitate indignum censet Demopho, hoc autem vix ipsa morte tolerabilius. Nulla igitur erat caussa quare hunc locum ita partim refingeret Musgravius: *οὐκ ἐλεύθερον Οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὀκνῳ Ἱκέτας προδοῦναι.* Omnino retinendum *ὀκνῶ*. Verba *ὀκνῶν προδοῦναι* supra leguntur v. 28. *προδοῦναι γὰρ ὀκνοῦσα* in Alc. 178. Ubique *ὀκνῶ* pro *αἰσχύνομαι* accipiendum est.

44. *Συλλᾶσθαι* habet Aldus etiam in Iph. A. 1275. *σκύλλοις* Tro. 573. et alia fortasse ejusmodi. Nostro loco *συλᾶσθαι* primus edidit Portus. *Συλᾷσθαι* mendose Canterus. [*Συλᾶσθαι* mendose Canteriana ex Hervagiana tertia, in qua legitur *συλλᾶσθαι*. *Ex Addendis.*]

45. *Οὐκ ἐλευθέραν* P. E. Satis scio innumera esse adjectiva feminini generis, quae nunc propriam terminationem exhibeant, nunc formam masculinam induant. Cujusmodi sunt in hac fabula *ἄλιφ* v. 83. *βιαίῳ* vv. 103. 107. *πατρῴους* v. 810. *δίκαιον* v. 902. Pro quibus dicere potuit poëta, *ἁλία, βιαία, πατρῴας, δικαίαν.* Sed de horum nu-

mero non videtur esse ἐλεύθερος *). Ἐλεύθερον nostro loco ex incuria scribae natum est, ut ξένους Θ' ὁμοῦ γυναῖκας Suppl. 94. et alia permulta. Ἐλευθέρα femininum cum γῆ, γαῖα aut πόλις conjunctum supra legitur vv. 62. 114. infra v. 288. [Adde κυρίους v. 144. Ἡράκλειος v. 542. *Ex Addendis.*]

247. Καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας. *Et hoc periculo non caret.* Brodaeus. *Idque prope laqueum* mortemque jam constitutos. Portus. Verte fere cum Musgravio, *Et hoc*, scilicet τὸ Ἀργείοις ἱκέτας προδοῦναι, *parum admodum a suspendio distat.* Aristoph. Ach. 125. a Brodaeo citatus: τοῦτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; Noster Alc. 228. Αἰ, αἰ, ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε, Καὶ πλεῖον ἢ βρόχῳ δέρην Οὐρανίῳ πελάσαι. Nostro loco nescio an melius esset, καὶ τόδ' ἀγχόνης πέλας.

250. Ἀποσπάσει P. E. Μὴ δείσῃς ὡς (vel ὅπως), μὴ ἐλπίσῃς ὡς, ὡς, et similia, futurum postulant. Ita noster infra v. 1052. Sic etiam Soph. El. 1309. Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις, ἢν σὺ μὴ δείσῃς τόθ' ὡς Γέλωτι φαιδρὸν τοὔμὸν ὄψεται κάρα. Ibid. 1426. μηκέθ' ἱκφοβοῦ Μητρῷον ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ. Xenophon Paed. VI. 2, 30. Στρωμάτων δὲ ἐνδεηθέντες μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. [Soph. El. 963. Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως Τεύξει ποτ'. Adde nostrae fabulae v. 161. *Ex Addendis.*]

252. Vera hujus versus scriptura Musgravio debetur.

254. Malim [cum Heathio] ἢ τε. Musgravius.

256. Ἀλλὰ σοὶ βλάβος edd. recentiores ex emendatione Brodaei. Sensus est, ἐμοὶ αἰσχρὸν τόδ' ἐστὶν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος. Adhibita interrogatione, quam primus adhibui, particula negativa locum mutare debet. Nam οὐκ οὖν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν sine interrogatione. Sic etiam idem significant ἀλλὰ σοὶ βλάβος cum interrogatione, et ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος sine interrogatione. Minus necessaria est igitur scriptura a Musgravio proposita, Οὐκοῦν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀλλ' οὐ σοὶ, βλάβος. Discrimen quod inter οὐκοῦν et οὔκουν statuunt grammatici, verissimum est, si Plutarchi aut Luciani scripta pro verae Graecitatis norma accipiantur. Apud veteres Atticos utraque particula semper propriam suam significationem servat. Ego ubique οὐκ οὖν scribo, adhibita, prout opus est, vel omissa interrogatione.

257. Ἔμοιγ'. Supplendum, βλάβος ἐστί. Deinde μεθῶ *sinam* aut *patiar* vertunt omnes interpretes. Μεθιέναι *dimittere*, *tradere*, *dedere* significat. Sensus est, ἐάν σοι μεθῶ τούσδε, ἵνα ἐφέλκῃ αὐτούς. *Ut tecum Argos abducas eos.*

[*) Lycurg. c. Leocrat. p. 165. γυναῖκας ἐλευθέρους. *G. D.*]

59. *Πλείω φρονῶν* E. G.

63. *Τῶν ἐνθάδ'* Reiskius, et Porsonus Advers. p. 268. Simile mendum tacite correxit Brunckius apud Soph. Oed. C. 78. ubi vulgo legebatur, *Τοῖσδ' ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις.*

64. *Βλάπτων γ'* P. E. Particulam abesse vix patitur sententia. Vide ad Marklandi Iph. T. 806.

65. Notam interrogationis delevi. *Βλάπτεσθ'* enim imperativus est, secus atque ab omnibus interpretibus acceptum est. Vertit Portus, *Laedimini* ergo, *quod ego non polluam deos?* Imo, *Laediminor, modo ego non polluam deos.*

69. *Οὐ τᾶρ' ἐς Ἄργος* P. E. Notam interrogationis primus sustulit Portus. *Οὐ τᾶρα*, id est, *οὕτοι ἄρα*, majorem habet vim quam *οὐκ ἄρα*. *Οὐ τᾶρα* in initio senarii legitur apud Soph. Trach. 322. Phil. 1253. Eurip. Suppl. 496. Ion. 337. Telepho fr. 19. *Οὐ τᾶρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν ἀλμύλος μόνος. Χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.* In sequentibus *οὐ τᾶρα* pro *οὐκ ἄρα* legendum arbitror. Soph. Oed. C. 408. *Οὐ τᾶρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.* Phil. 106. *Οὐ τᾶρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ.* Ubi *θρασὺ* pro *ἀσφαλὲς* usurpari monet Scholiastes. Ibid. 114. *Οὐ τᾶρ' ὁ πέρσων γ', ὡς ἐφάσκετ', εἶμ' ἐγώ.* Ita sine interrogatione legendum.

71. *Κοὐκ ἐς ἀμβολάς. Idque statim.* Eadem locutio est Hel. 1313. *οὐκ ἐς ἀμβολὰς Εὐεργετήσω σ'.* Confer etiam v. 910. Musgravius. Similia audit praeco apud Aesch. Supplic. 932. *Κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' εἰς μακράν.* Si vera sunt quae de *ἐς* dixi in praefatione ad Soph. Oed. T. p. 9. nostro loco scribendum *εἰς ἀμβολάς*. Sed hodie suspicor tragicos in quinta senarii sede iambum spondeo praetulisse, saltem ubi diversam ejusdem vocis scripturam adhibendo brevem syllabam pro longa exhibere possent. De qua re alias plura dicam.

72. *Τολμήσῃς θενεῖν* P. E. Quare *τολμήσῃς* reposuerim, nemo in Graecis literis mediocriter versatus requiret. *Θενεῖν* scripsi ex monitu doctissimi Blomfieldii ad Aesch. Theb. 378. qui primus omnium vidit *ἔθενον* aoristum esse verbi *θείνω*. Sententiam ejus confirmat incertus Rhes. 687. *φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς.* Ubi soloecum esset *θένῃς* a praesenti *θένω* natum. Quod ipse olim monui, *ἔσχεθον* aoristum esse, eodem argumento demonstrare possum. Noster Alcmaeone fr. 12. 13. *Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μηδ' ἀθυμία Σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν Ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.* Ita legendum esse nullus dubito. Si verbum esset *σχέθω*, *σχέθῃ* in *σχεθέτω* mutandum esset.

276. *Ἄρεως* e Brubachiana edd. nonnullae. [*Ἄρεως* ex Hervagiana tertia edd. nonnullae. *Ex Addendis.*]

279. 280. *Ἀλκάθου—τέρμασιν.* Intellige, *Megarensium finibus*, sic dictis ab Alcathoo Pelopis filio, qui Megaris paullo ante regnavit. Musgravius. Citat Brodaeus Megarensem poëtam Theognidem v. 771. ed. Blackwall. 751. Brunck. *Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην, Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος.* Ad quem locum inscriptionem veterem Megaris repertam allegat Brunckius, ubi Megarenses *Ἀλκαθόου ναετῆρες* appellantur. Multa de Alcathoo habet Pausanias libro primo in Megarorum descriptione. Personam ejus in Euripidis Protesilao fuisse discimus ex Photio et Suida v. *Πενθερά.*

280. *Τέρμασιν μένει* dare voluisse videtur Hervagius ed. prima. Sed, ut saepe accidit, eam literam quam delere voluit, retinuit, eam quam retinere voluit, delevit. Dedit igitur *τέρμασι μένειν* in prima ed. *τέρμασι μένει* rectius, nec tamen omnino recte, in secunda. *Τέρμασιν* ex Aldina revocavit Barnesius. *Μένει* scribendum monet Brodaeus et scriptum habet G.

281. *Λαμπρός. Vehemens, rapidus, potens.* Aristoph. Eq. 430. *Ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη, καὶ μέγας καθειείς.* Ibid. 760. *Πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα.* Musgravius.

282. *Καὶ φυτοῖς. Arboribus*, quas praecisurus erat, regionem depopulans. Brodaeus. *Δενδροτομεῖν* vocant Thucydides Lib. I. Diodorus Siculus XIII. 108. Musgravius. Res spectatoribus tempore belli Peloponnesii satis superque nota.

283. [Vulgata scriptura *κεκτώμεθα*, modo iota subscribatur, videtur defendi posse. Hermann. de Ellipsi et Pleonasmo p. 231. Dedit *κεκτῶμεθα* Matthiae. *G. D.*] *Κεκτήμεθα* Brunckius ad Soph. Phil. 119. Qui versus in edd. recentioribus recte legitur, *Σοφός τ' ἂν αὐτὸς καγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.* Restituenda haec optativi forma nostro Iph. A. 404. *Αἰ, αἰ, φίλους ἂν οὐχὶ κεκτήμην τάλας.* Vulgo, *φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην.* Ita Aristoph. Plut. 991. *Ἵνα τοὐμὸν εἱμάτιον φορῶν, μεμνῆτό μου.* [Ubi vide Dobraeum p. 123. *G. D.*] *Μεμνῆτο* etiam nonnulli libri apud Xenoph. Paed. I. 6, 3. ubi edd. veteres mendose *μιμνῶτο* pro *μεμνῶτο*. Ceterum cum nostro loco conferendus Herodotus VII. 161. *Μάτην γὰρ ἂν ὧδε πάραλον Ἑλλήνων στρατὸν πλεῖστον εἴημεν ἐκτημένοι, εἰ Συρηκοσίοισι ἐόντες Ἀθηναῖοι συγχωρήσαιμεν τῆς ἡγεμονίης.* [Plato Legg. V. p. 731. C. *Τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἐκὼν*

κέκτητο ἄν ποτε, Legendum κεκτῆτο potius quam ἐκέκτητο. *Ex Addendis.*]

285. Φθείρου. Μετὰ φθορᾶς ἀπαλλάττου. Id est, *In malam rem, abi in malam crucem.* Aristoph. Plut. 598. 610. [Ach. 460.] Brodaeus. Rectius, *Get you gone.* Vide omnino nostrum Androm. 709. 716.

Ibid. Τὸ σὸν—Ἄργος. *Argos illos quos tantopere praedicas.* Noster Hippol. 113. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.

287. Ἀργείων πόλιν P. E. Ordo est, οὐ γὰρ ἔχω τήνδε πόλιν ὑπήκοον Ἀργείων. Veteres libentius dixerunt ὑπήκοός σου quam ὑπήκοός σοι. Aesch. Pers. 234. Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος. Herodotus VII. 111. Σάτραι δὲ οὐδενός κω ἀνθρώπων ὑπήκοοι ἐγένοντο. Similia sunt ὑπήκοοι τῶν Ἀσσυρίων apud Xenoph. Paed. IV. 2, 1. ὑπήκοοι τῶν Μοσυνοίκων Anab. V. 5, 1. et alia apud veteres passim. Dativus, quem saepe adhibent recentiores, vulgo legitur apud Aristoph. Plut. 146. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sed haec scriptura fortasse librariis debetur ad sui saeculi normam omnia refingentibus.

292. Μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν. *Se praestabit acrem* supplet Portus. Potes etiam, ὥρα προνοεῖν. Quod si placet, verba μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης ὁ Μυκηναίων parentheseos notis includantur.

293. Μισοκήρυκα fuisse Euripidem monuerunt tum alii, tum Marklandus ad Suppl. 399. Sed ovum ovo non est similius, quam hic noster Copreus, qui modo discessit, praeconi Aegyptio apud Aeschylum Supplicibus, nec facile dixeris uter eorum insolentius atque arrogantius se gerat.

294. Πυργοῦν. *Augere, amplificare.* Brodaeus. Praeter propriam significationem, *turribus ac moenibus instruere, aedificare,* πυργοῦν apud tragicos saepe μεγαλύνειν significat. Ita dicunt Latini, *in altum extollere.* Nostro loco *exaggerare* significare videtur. Verbum *exstruere* sensu non dissimili usurpat A. Gellius XIII. 24. monente Forcellino: *Crimen unum vocibus multis atque saevis exstruere.* Nisi vertere mavis, *fingere, fabricari.* Aristoph. Ran. 1004. Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά.

297. Διακναῖσαι. Interpretare, διολέσαι.

298—305. Hi octo versus leguntur apud Stobaeum LXXXVIII. p. 498. Primus et secundus apud eundem LXXIX. p. 454. ubi additus legitur, Καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν. Quem versum in sua ed. a superioribus separavit Grotius, καὶ in χρὴ mutato. Rectius

δεῖ Valckenarius Diatrib. p. 228. Eodem titulo lemma *Euripidis in Heraclidis* de sede sua motum est, et fragmento proxime superiori affixum.

298. Οὐκ ἔστι παισὶ τοῦτον Stobaeus Tit. LXXIX. Altero loco cum Euripidis edd. consentit.

300. *Γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν.* Ita passim loquuntur tragici. Noster Androm. 976. ὡς φίλων μὲν ἂν Γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν. Ibid. 1280. Κρᾶτ' οὖν γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεών, Δοῦναί τ' ἐς ἐσθλούς, ὅστις εὖ βουλεύεται. Incertus Rhes. 168. Οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω. Nostro loco γαμεῖ Hervagianae primae mendum typographicum primus in margine correxit Stiblinus, in textu Portus.

Ibid. Κινηθεὶς Stobaei edd. nonnullae, sed non Trincavellus.

301. 302. Ordo est, κακοῖς ἐκοινώνησεν, ὥστε λιπεῖν κ. τ. ἑ.

305. Εἰς τοὔσχατον πλέοντες Stobaeus.

Ibid. Ἥῦρομεν P. E. Sic etiam ηὗρηκ' v. 585. ηὗρες v. 957. Ηὐτύχει habet Aldus Hec. 18. ηὐτύχουν v. 301. ἐκηὐξατο v. 542. ηὔφρανας Or. 217. ηὔφρανε v. 287. ηὔχου v. 355. ηὐτύχησεν v. 541. ηὐλαβεῖτο v. 1059. ηὔχετο Phoen. 1382. ἐξηύχουν (mendose pro ἐξηύχου) Med. 930. κατηύξατο Alc. 160. προσηύξατο v. 169. ηὐτρεπισμένα Iph. A. 1111. ηὔξω Iph. T. 629. προσηυξάμην Tro. 887. ηὔχει Hel. 1600. ηὐνάσθη Ion. 17. ηὐνάσθην v. 1484. His exceptis, diphthongum nunquam mutat Aldus. Cum Aldo plerumque consentiunt ceterae editiones. Εὕρομεν, ut vulgo, nostro loco Stobaeus.

[308. 309. Soph. Oed. C. 1632. Δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις, Ἥμεῖς τε, παῖδες, τῶδε. *Ex Addendis.*]

310. Sensus videtur ἦλθομεν postulare. Portus. Ἤλθομεν E. G. ut primus edidit Musgravius. *Venimus* omnes interpretes.

311. Ὑμῖν tacite Barnesius. *Vobis* omnes interpretes.

312. Fieri potest ut post verba καὶ τιμὰς πατρὸς exciderit hujusmodi versiculus, Πάλιν λάβητε, τῆσδε κοιράνους χθονός. Quamquam verbum λάβητε suppleri potest ex altero verbo οἰκήσητε. De qua constructione consulendus omnino Brunckius ad Soph. Oed. T. 271. El. 435. et Dorvillius ad Charit. p. 394. a Brunckio allegatus. Exemplis adde nostrae fabulae vv. 785. 833. 839. 1040.

314. Αἴρεσθε Hervagiana secunda et sequentes ante Barnesium. [Αἴρεσθαι recte Brubachiana. *Ex Addendis.*]

315. Μεμνημένοι τῶνδ'. *Memores horum* beneficiorum. Portus.

316. Legendum, ni fallor, ἄξιοί γ'. MSS. E. G. omittunt γ'. Musgravius. Non de nihilo est, quod Aldus ἄξιον γ' dedit, omisso posteriore accentu, quem primus addidit Canterus. Ceterum sententiae convenientius est ὃ τι quam

γε. Vide Alc. 485. 1065. Suppl. 1232. Ἄξιοι δ' igitur reposui. Quamquam legere etiam potes ἀξία δ', πόλις scilicet. Sed illud melius videtur.

18. Ego nullus dubito Euripidem scripsisse ἀντηλλάξαντο. Nam id sensus flagitat. Reiskius. Superscribitur in meo Aldinae exemplari ἀντηλλάξαντο. Lego, ἠνηλλάξαντο, *nobis mutabant*, i. e. *prae nobis malebant*. Idem compositi usus Soph. Aj. 208. 1060. Musgravius. Monuit alicubi Kusterus ad Aristophanem, praepositionis ἀντὶ syllabam priorem semper produci. Quod vel nescivit Reiskius, vel, quod verius puto, Graecos Euripidis senarios spondeorum in paribus locis non minus patientes esse arbitratus est, quam Latinos Terentii aut Phaedri. Sensus nostri loci satis perspicuus est, scriptura incertior. [Ἀντηλλάξαντο prima brevi, quod ne Jo. quidem Clericum, hodie si viveret, defensurum esse existimo, olim vix quisquam improbasset. Notum est Solonis distichon apud Diog. Laërt. I. 47. Ἀλφα γὰρ ἀνφάνης ἧδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο, Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων. Cujus scripturae contra Isaacum Vossium τῶν Σαλαμιναφετῶν reponentem defensionem suscepit Tan. Faber, monente Menagio. *Et certe*, inquit Menagius, *quin secunda in ἀφέντων, propter liquidam mutae junctam, corripi queat, nulla dubitatio est.* Nihil refert, verbi causa, utrum in fine senarii collocetur ἕτνος an ἑτὸς, *patres* an *pantes*. *Ex Addendis.*]

21. Ὅταν θάνω primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus, qui pro vulgata scriptura exhibet ὅταν θάνοις. Noster Alc. 728. θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς. [ὡς ἂν σθένω Lennep. ad Phalar. epist. p. 114. ὅσον σθένω Valckenar. in Phalarid. p. XV. *G. D.*]

22. Θησέως—πέλας. *Theseigenate.* Brodaeus. *Aequalem Theseo.* Portus. *Accedens Theseo*, i. e. apud inferos. Barnesius.

23. Λίμω. Praesens pro futuro. Musgravius. Λιμῶ Porsonus ad Med. 848. Dedi ἀρῶ, Porsono, ut opinor, non invito. Ex ἀείρω formatur futurum ἀερῶ, cujus duae syllabae priores in *A* longum coalescunt, eadem ratione qua ex τιμάετε fit τιμᾶτε, ex τὰ ἁμὰ νεφά. Praeter exempla hujus futuri a Porsono memorata, ἀπαροῦμεν legendum apud nostrum Med. 938. ἐπαρεῖ Iph. A. 125. ἀροῦμεν Iph. T. 117. Tro. 1148. ἀρεῖται Hel. 1613. ἐξεπαρεῖ apud Plutarchum Consolat. p. 102. F. Quorum nonnulla suis locis jam emendarunt viri docti. In Iphigenia priore in veram scripturam θυμὸν ἐπαρεῖ imprudens

incidit Reiskius. Qui si rei metricae paullo peritior fuisset, nunquam talem dipodiam anapaesticam exhibuisset, qualem conficiunt duae longae syllabae tribus brevibus interpositis. Neque enim eum unquam suspicatarum fuisse arbitror, aliud esse futurum ἀρεῖ ab αἴρω derivatum, aliud ab ἀείρω. Porsonum ἐκαρεῖ θυμὸν legisse monent Adversariorum ejus editores p. 249. Adhuc juvenis scilicet ita legendum constituit, antequam veram hujus futuri rationem indagavit.

325. Optime Musgravius, cum olim plene distingueretur post verba τοῖς Ἡρακλείοις, ita locum interpunxit, ut Iolai ad Theseum sermo etiam verba εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδ' σώζεις πατρῴαν δόξαν comprehenderet. Quo nuntio nihil umbrae Thesei gratius ad aures pervenire potuit.

[328. Πολλῶν μετ' ἄλλων imprudens dedit Grotius Excerptis p. 317. *Commune pavois* recte in interpretatione. *Ex Addendis.*]

335. *Μνημονεύσεται χάρις* P. E. Corruptam esse vulgatam scripturam patet ex elisione diphthongi. Articulus quidem sine ullo incommodo deleri potest, sed vereor ne graviori mendo locus laboret. An legendum, *μνήμονευτὸς ἡ χάρις, dignum est hoc beneficium quod memoriae commendetur?* Qua significatione dicitur ἀξιομνημόνευτος apud prosae orationis scriptores.

337. *Τάξω δ'* P. E. Verbis *κἀγὼ μὲν* v. 336. respondent *σὺ δ'* v. 341.

340. *Ταχὺς γὰρ Ἄρρει.* Ita MSS. E. G. et sic etiam Scaliger, omissum tamen a Barnesio. Confer v. 290. Musgravius.

341. *Μάντεις τ' ἀθρήσας* etiam E. G. *Μάντεις τ' ἀθροίσας* primus edidit Barnesius ex emendatione H. Stephani et Canteri Nov. Lect. V. 29. *Μάντεις θ' ἀθροίσας* P. E. Contra ἄθροισον pro ἄθρησον habet Aldus in Iph. A. 1416. In Cycl. 378. ubi ἀθροίσας pro ἀθρήσας legendum esse censuerunt Stephanus et Canterus, vulgatam scripturam bene defendit Barnesius.

345. *Ἐξώμεσθα δὴ* P. E. Contrarium vitium supra v. 33. emendavit Barnesius. Noster El. 107. *Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ, Παγαῖον ἄχθος ὑγκαρμένην κάρᾳ Φέρουσαν, ἐξώμεσθα, κἀπανθώμεθα κ. τ. ἑ.* Ubi ἐξώμεσθα *consistamus* sive *subsistamus* significat. Nostro loco verba ἐξώμεσθα—μένοντες per *μείνωμεν—ῆμενοι* explicanda videntur.

346. Vertit Portus, *Supplices exspectantes hic, donec civitas rem feliciter gesserit.* Quae interpretatio defendi potest ex Androm. 254. Ὡς τοῦτ' ἄρωρε, κοὐ μενῶ πόρῳ μολεῖν.

Sed magis placet Musgravii versio, *Supplices, ut civitas bene rem gerat, hic manentes.* De qua vide ad v. 54.

51. Ἀθάνα P. E. ex monitu Porsoni ad Or. 26.

54. Canticum, quod inde a v. 354. usque ad 381. pertinet, nostra quidem sententia sic debet constitui:

Στροφή. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι
σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ὦ ξεῖν' Ἀργόθεν ἐλθών.
μεγαληγορίαισι *) δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕ-
τω καὶ καλλιχόροις Ἀθά-
ναις εἴη· σὺ δ' ἄφρων, ὃ τ' Ἄρ-
γαι Σθενέλου τύραννος·

Ἀντιστρ. ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν
οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους,
θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας,
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντεχομένους,
ξένος ὤν, βιαίως
ἦλθες, οὐ βασιλεῦσιν εἶ-
ξας, οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰ-
πών· ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴ-
η παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;

Ἐπῳδός. Εἰρήνα μὲν ἐμοί γ' ἀρέ-
σκει· σοὶ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἦξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς, πυρή-
σεις· οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος, οὐδ'
ἰτέα κατάχαλκός ἐ-
στιν. Ἀλλ', ὦ πολίταν ἡγε-
στὰς, μή μοι δορὶ συνταρά-
ξῃς τὰν εὐ χαρίτων ἔχου-
σαν πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.

V. 8. vulgo legitur ξεῖν' Ἀργόθεν ἐκ ἐλθών, ruente metro. Quare aut id, quod dedimus, reponendum est, aut scribendum, ξεῖν' ἀπ' Ἀργόθεν ἐλθών, abundante praepositione, ut in Homericis illis ἐξ Αἰσύμηθεν, ἐξ οὐρανόθεν, quae Brunckius ad Sophocl. Antig. 106. comparat. Sed eius quum nullum apud tragicos exemplum occurrat (nam quod Eurip. Troad. 260. legitur ἀπ' ἐμέθεν, id nihil probare quivis intelligit), priori coniecturae non immerito plus tribuisse nobis videmur. V. 18. παρά γ' εὖ

*) Vereor ne hic μεγαληγορίαισιν et in antistropha ἀντισχομένους scribendum sit. G. D.]

φρονοῦσιν significat, *forum, qui sapiant, judicio.* Sic παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, *Dario judice,* Herodot. III. extr. V. 20. σοὶ δ' pro σὺ δ' recte conjecit Canterus. Eidem v. 25. ὦ debetur pro οὐ. Sequente versu Barnesii emendationem, συνταράξῃς pro συναράξῃς, metri ratio confirmat. Denique, quod Aldus exhibet, εὐχαρίστων, Brodaeus, si versum esse Glyconeum intellexisset, non mutasset in εὐχαρίστως. Dubitari nequit, ab Euripidis manu profectum esse εὖ χαρίτων ἴχουσαν. Sic Hippol. 452. κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν. Ebrardt. in praef. catalogi lectt. hibern. acad. Regiomont. a. 1812—13. *G. D.*]

855. Οὐ μέλομαί σου pro οὔ μοι μέλει σου, οὐ φροντίζω σου. Vide Valckenarium ad Phoen. 764.

862. Σθενέλου. Eurystheus Stheneli filius. Brodaeus. Homerus Il. T. 123. Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο.

865. Metrum postulare videtur ἵκτορας. Vide Aesch. Suppl. 661. Musgravius. Ubi verba Ζηνὸς ἵκτορας ἀγνοῦ verbis Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο respondent. Confer nostrae fabulae v. 764.

871. Παρά γ' εὖ φρονοῦσιν Barnesius. Notam interrogationis primus addidit Stiblinus, secundus Portus. Cum hoc loco conferenda verba ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει infra v. 511. Utrobique particula interrogativa ποῦ non sine indignatione negat, ut saepe apud tragicos. Soph. Oed. T. 390. Ἐπεὶ, φέρ' εἰπὲ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφὴς; Aj. 1100. Ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἦγεθ' οἵκοθεν; [Noster Phoen. 551. κἄτα ποῦ στιν ἡ δίκη; Vide omnino Personum ad Or. 792. *Ex Addendis.*]

873. Videtur scribendum σοί. Canterus. Imo, σὺ—κυρήσεις.

874. Εἰ πόλιν ἥξεις. *Hostiliter* scilicet. De hac locutione consulendus Marklandus ad Suppl. 523. Soph. Trach. 259. Στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν, ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν.

875. Οὐχ οὕτως. Exquisita locutio, quae omnes interpretes fugit. Sensus videtur esse, *non impune, non illaesus.* Noster Alc. 682. Ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους Ῥίπτων ἐς ἡμᾶς, οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει. [Herodotus I. 16. Ἀπὸ μέν νυν τούτων οὐκ ὡς ἤθελε ἀπήλλαξε, ἀλλὰ προσπταίσας μεγάλως. *Ex Addendis.*]

878. Ἀλλ' ὦ πολέμων ἐραστὰς, *Sed, O belli avide,* Canteri emendationem in versione Latina adoptarunt Barnesius et Musgravius. Ego vero nihil mutandum censeo. Recte Portus, *Sed non* sum *amans bellorum.*

879. Συνταράξῃς Barnesius in margine, probante Heathio, improbante vero Musgravio.

380. *Ἰὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν* edd. recentiores ex emendatione Brodaei. *Τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν* P. E. ad Marklandi Supplic. 732. Noster Hippol. 462. *Πόσους δοκεῖς δὴ κἀφ' ἥσσονας εὖ φρενῶν, Νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν.* Ad quem locum citat Valckenarius similes nonnullas locutiones. *Τὴν εὖ χαρίτων ἤκουσαν* dixisset Herodotus.

382. Qui Graecas tragoedias in quinos actus ad instar Latinarum distribuunt, rectius in nostra fabula procedunt quam in aliis plerisque. Sunt enim in ea quatuor Chori *μέλη*, eaque satis commodis intervallis posita. Actus igitur secundi hunc versum initium fecit Stiblinus, tertii v. 630. quarti v. 784. quinti v. 928.

383. *Ἥκεις* cum nota interrogationis primus edidit Stiblinus.

385. *Λόγος* primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Ego *σε* pro *γε* dedi. Ita noster Hec. 1032. *Ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς.* Aesch. Pers. 472. *Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν Πέρσας.* Soph. Oed. C. 628. *εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.* Aj. 1382. *καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.* Ita passim.

386—388. Legendum, ni fallor, *Ὁ γὰρ στρατηγὸς, εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὤν, Αἴσσει, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν, Εἰς τὰς Ἀθήνας.* Tyrwhittus, qui jam olim *τὰ πρόσθεν ὤν* reposuerat, retinebat tamen *ἐστιν*, cum *φρονῶν* connectens, *ἐστιν οὐ σμικρὸν φρονῶν.* Musgravius. Retinendum esse *τὰ πρὸς θεῶν* patet ex Iph. T. 560. *Ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν.* Contra vitiosum esse *ἐστὶν* ex eo apparet, quod rarissime *ἐστὶ* in initio versus legitur, nisi in initio sententiae, vel saltem post aliquam pausam sive distinctionem. Dedi igitur *εἶσιν, veniet*, quod mirer Musgravio in mentem non venisse. Utrum vero verba *εἰς τὰς Ἀθήνας* cum *εἶσιν* conjungenda sint, an cum verbis *οὐ σμικρὸν φρονῶν*, non usquequaque certum est. Ego Portum et Barnesium sequor, propter illud nostri Hippol. 6. *Σφάλλει δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.*

387. Quatuor sola tragicorum loca reperi, quae ad *ἐστὶν* hoc loco defendendum allegari possent. I. Aesch. Agam. 1240. *Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς. ἄρσενος φονεύς Ἔστιν.* Malim, *Τοιαῦτα τολμᾷ. θῆλυς ἄρσενος φονεὺς Ἔσται.* Sed magis Aeschyleum videtur, *Τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν;* Saepe occurrit *εἶεν* hoc modo ante interrogationem adhibitum. Ita noster Phoen. 856. *Εἶεν, πάρεσμεν. τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;* Ibid. 1609. *Εἶεν. τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;* Hippol. 297. *Εἶεν. τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον.* Suppl. 1094. *Εἶεν. τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;* Iph.

A. 454. *Εἶεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;* Ion. 756. *Εἶεν. τί δρῶμεν, θάνατος ὢν πεῖται πέρι;* Adde Hec. 313. Med. 386. Iph. A. 1185. Tro. 945 998. Ion. 275. Herc. 451. El. 907. II. Choëph. 91. *Ἦ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς Ἐσθ', ἀντιδοῦναι κ. τ. ἑ.* Lego, *Ἦ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς, Ἔσθλ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε Στέφη; δόσιν τε τῶν παλαῶν* (vulgo *κακῶν*) *ἐπαξίαν;* Legi etiam posset, *Εὖ τ' ἀντιδοῦναι.* Obiter moneo apud Aristoph. Eq. 1206. pro barbaro vocabulo *ὑπεραναιδεσθήσομαι* legendum esse *ὑπεραναιδευθήσομαι.* III. Eurip. Herc. 1291. *Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτε Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶν* (*συγγενῶς* edd. recentiores) *δύστηνος ὤν.* Nihilo deterius esset, *ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς Ἦν.* Sed quid sibi vult illud *συγγενῶν* vel *συγγενῶς*? IV. Theseo fr. 5. *Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἦν μὲν εἰς ὀρθὸν μία, Λοξαὶ δ' ἐπ'* (f. *ἀπ'*) *αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰσίν.* Agitur de litera E, quae in nomine *ΘΗΣΕΤΣ* quartum locum obtinet. Hic etiam non male legeretur praeteritum *ἦσαν.* Vide tamen an etiam minori mutatione res expediri possit, legendo, *τρεῖς κατεστηριγμέναι Εἰς ἕν.* Quamquam hoc libentius admitterem, si Euripidis aetate litera E talem formam [K] habuisset. Nostro loco si retinetur *εἰσίν*, legendum videtur *σάφ' ἴσθι.* De qua varietate consulendus Blomfieldius ad Aesch. Prom. 518. (508. Stanl.) *Ex Addendis.*]

887. *Καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν.* In his verbis nonnihil haereo. Sententia postulare videtur ut particula *καὶ* propriam suam vim servet. *Εὐτυχὴς τὰ πρὸς θεῶν, καὶ οὐ σμικρὸν φρονῶν.* Sed in *καὶ μάλα, καὶ λίαν,* et similibus, omnino *παρεικεῖν* videtur *καί.* Incertus Rhes. 85. *Καί μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς Στείχει.* Quidquid de hoc statuatur, hinc emendandus Soph. Aj. 1120. *Ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.* Aesch. Pers. 784. *Ἔρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέον φρονεῖ.* Vulgo *σμικρὰ* et *νέα.*

889. Legitur hic versus apud Stobaeum XXII. p. 188. Imitatur noster Aeschylum Pers. 829. *Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.*

891. *Ἄνδρα γὰρ χρεὼν Γ. Ε.* [Scribi poterit *δὴ* vel *γάρ.* Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. p. 629. *G. D.*] *Δὲ et γὰρ facillime permutantur*, inquit Porsonus ad Med. 34. *quamquam facilius δὲ in γὰρ quam γὰρ in δὲ migrat.* Vide v. 404.

894. *Εἰς τάδ'* primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam emendat Brodaeus. Consentit S. et, ut opinor, E. Alterum enim cod. cum Aldo consentire ait Musgravius.

95. *Μεπάραν*. Legendum *λεπάραν*. *In asperō jugō castrametatus*. Brodaeus. Qui scripsisse videtur, *Λεπάραν— λεπαίαν*. *Λεπαίαν δ' ὀφρύην* primus edidit Stiblinus, secundus Barnesius, qui hanc emendationem a Porto quoque memoratam pro sua venditare videtur. Vertit Stiblinus, *Montosis insidens jugis*. *Λεπαῖος* legitur etiam in Hippol. 1248. Iph. T. 824. Canterum *Λεπάραν* in textu retinuisse non miror, Portum miror. Canterus enim ed. Stiblinianam vix unquam inspexisse videtur, Portus eam satis diligenter usurpavit. Vertit Portus, *In Lepara colle considens*. Si rogas ubinam gentium sit Lepara collis, respondeo, *Lepara nomen proprium montis in finibus Atticae et Megarensium*. Quae verba in suo ed. Brubachianae exemplari calamo annotata reperit Reiskius. Scilicet viros doctos fefellit *Λεπάραν* in Aldina per *Λ* majusculum scriptum. Quod ad *ὀφρύην* attinet, huc respexit Photius, monente Musgravio: *Ὀφρύην. τὸ μετέωρον. Εὐριπίδης*. Monet idem hanc vocem saepius usurpari ab Herodoto IV. 181. seqq.

96. *Δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι* S. Haec verba *διὰ μέσου* esse primus monuit Brodaeus, qui recte vertit, *uti et suspicor*. Confert Tyrwhittus Bacch. 629. *Κἀθ' ὁ Βρόμιος (ὡς ἔμοιγε φαίνεται, δόξαν λέγω) Φῶς ἐποίησεν κατ' αὐλήν*.

[J. C. Orellio in appendice ad Isocratis de antidosi oratione p. 389. scribendum videtur:

σκοπεῖ, (δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι,)
πολὰ προσάξει στρατόπεδον τὰ νῦν χθονί,
ἵν' ἀσφαλεῖ τε τῇσδ' ἱδρύσεται δορός.

Dativum enim *χθονί* requirere *προσάξει*: *δόρυ τῇσδε* autem (sc. *χθονός*) dictum esse ut alibi *δόρυ τὸ Καδμείων, Ἀργείων, Ἑλλάνων δόρυ*. *G. D.*]

97. *Πολὰ* primus edidit Portus. *Qua via* Brodaeus et Stiblinus.

id. Ex voce *ἀσφαλεῖ* apparet quomodo Demophoon Eurysthei consilium interpretatus sit: credidisse enim non pugnae occasionem quaeri, sed tutam exercitui stationem. Hinc pro *τανῦν δορὸς* repono *τ' ἄνευ δορός*. *Ἄνευ δορὸς, sine Marte*. Aesch. Eum. 289. *κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς Λυτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεὼν Ἱστὸν δικαίως εἰς τὸ πᾶν τε σύμμαχον*. Tyrwhittus *τὰ νῦν ὁδῷ*. Musgravius. Musgravii emendationem adoptavi. Idem significat *ἄτερ Χαλυβδικοῦ* supra v. 162.

98. *Τῇδ' ἱδρύσεται* S. edd. recentiores. *Τῇσδ'* recte Tyrwhittus, consentiente E.

399. *Ἀραῖ'* P. E. De hoc verbo vide Valckenarium ad Hippol: 1090. et Brunckium ad Med. 323.

401. *Οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν.* Aesch. Pers. 202. *σὺν θυηπόλῳ χερὶ Βωμῷ προσίστην, ἀποτρόποισι βαίμοσι Θῦσαι θέλουσα πέλανον, ὧν τέλη τέδε.* Herodotus I. 118. *Σώστρα τοῦ παιδὸς γὰρ μέλλω θύειν τοῖσι θεῶν τιμὴ αὕτη προσπέσεται.*

402. 403. Horum versuum sedes immutanda est, ut vidit etiam Tyrwhittus. Musgravius. Mihi quidem nihilo deterior videtur vulgatus ordo. *Σφάγια* v. 400. memorata tum demum sacrificanda erant, cum ad manus cum Eurysthei exercitu veniendum erat. Sed interea victimas ad omnes urbis aras immolabant haruspices, quas *τροπαιά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια* recte appellari quis dubitet?

402. *Θυηπολεῖται δ' ἄστυ.* Id est, *μάντεις κατ' ἄστυ θυηπολοῦσι.* Hoc adde exemplis ad Soph. Oed. T. 1094. allatis.

403. *Τροπαιά τ' ἐχθρῶν.* Subauditur *θυηπολήματα* [vel *θύματα*], quod verbum *virtualiter* continetur in *θυηπολεῖται.* Barnesius. *Τρόπαιά τ'* (sic) Hervagiana prima. *Τροπαιά τ'* Hervagiana secunda et sequentes omnes. Recte, modo recte legatur infra v. 867. *Ὦ Ζεῦ τροπαῖε.* Notum est grammaticorum monitum, Atticos non *τρόπαιον* sed *τροπαῖον* dixisse. Quod si de *τροπαῖον* verum est, verum etiam esse puto de *τροπαῖος.* Non me fugit operam eos perdere, qui de singularum vocum accentibus nimis curiose disputent, quippe quorum notitiam solis grammaticis Alexandrinis debeamus, natis quidem illis potius ad obscurandam quam ad illustrandam veterem linguam Graecam. Ubi vero in *προσῳδίᾳ* cujuslibet vocis fluctuant hodierna librorum exemplaria, operae pretium est eam scripturam quae melior videatur, ubique repraesentare. *Τροπαῖον προπεριισπωμένως* habet Aldus in Androm. 764. *τροπαῖα* ibid. 695. *Τροπαῖ'* igitur dedi infra v. 786.

Ibid. *Σωτήρια*, quod habet Brodaeus in annotationibus, primus in textum admisit Barnesius.

404. *Χρησμῶν γὰρ ἀοιδοὺς* Hervagiana prima et sequentes ante Barnesium, qui Aldinam scripturam revocavit. [Imo, Hervagiana secunda et tertia cum sequentibus ante Barnesium. Cum Aldina consentiunt Hervagiana prima et Brubachiana. *Ex Addendis.*] *Χρησμῶν γὰρ ᾠδοὺς* e v. 489. emendarat Duportus.

Ibid. *Συναλίσας.* Ita scribo Scaligeri auctoritate, et quia *ἀλίσας*, priorem cum habeat brevem, versui sufficere non potuit, et quoniam *συναλίσας* frequentius in hac significatione occurrat. Barnesius. *Ἀλίσας* primam produ-

cit apud nostrum Herc. 412. monente Musgravio. Deinde apud veteres non minus usitatum est ἁλίζω quam συναλίζω. Participium ἁλίσας ter minimum in libro primo usurpat Herodotus, capp. 77. 80. 119. Significat ἀθροίσας, quod in simili locutione adhibet noster supra v. 841. Utrumque ἁλίζω et συναλίζω usurpat Xenophon, obsoletorum et poëticorum vocabulorum sectator omnium Atticorum studiosissimus. Illud habet Anab. II. 4, 3. VI. 3, 3. hoc Paed. I. 2, 15. 4, 14. Anab. VII. 3, 46. Hellen. I. 1, 30. Hesychius v. Ἁλίσας duo diversa verba ἁλίζω et ἁλίνδω confundit, nisi glossa ejus ita scribenda est: Ἁλίσας. κονίσας, κυλίσας, καναβαλών. Ἁλίσας. συναθροίσας, συναγαγών. Ἁλίσας tenui spiritu primam corripit, secundam producit. Aristoph. Nub. 32. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.

98. Γνῶμα habet etiam Soph. Trach. 598. γνώματος Aesch. Agam. 1361.

99. 410. Κόρῃ Δήμητρος Barnesius ad v. 600. Vulgatam scripturam, quam agnoscere videtur argumenti scriptor, corruptam esse ostendit particula γε ad hiatum evitandum inserta. Vitio non valde diverso vulgo legitur in Tro. 765. Οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνα γ' ἐκφῦναι σ' ἐγώ, modo scripserit poëta Ζηνὸς ἐκφῦναί σ', ut conjecit Reiskius. Sed praestare videtur altera Reiskii emendatio Ζηνά γ' ἐκφῦσαί σ'. Nam particula γε, quae nostro loco plane supervacanea est, in Troasi vim sententiae addit. [Cum Troadum loco confer Med. 597. *Ex Addendis.*] Deinde nostro loco displicet παρθένον κόρην, quas voces conjunctas alibi nusquam reperi. Κόρῃ Δήμητρί τ' mavult Piersonus Verisim. 179. Sed solam Proserpinam nominat poëta v. 601. nec facile dixeris quare Cereri immolanda sit virgo, quam deam peculiari religione Marathone coli nemo unquam dixit. Praeterea κόρη absolute pro Proserpina dictum a tragico sermone alienum videtur. Namque in Suppl. 34. unde verba Κόρης τε καὶ Δήμητρος citat Piersonus, praecedunt verba δυοῖν θεαῖν.

112. Κτενῶ P. E. Κτανῶ Atticis abjudicat Porsonus ad Or. 929.

114. Ἐκὼν δὲ τίς primus edidit Portus, ante quem notam interrogationis post τίνα v. seq. adhibuerat Stiblinus.

116. Etsi virorum doctorum, qui ante me huic fabulae emendandae operam dederunt, infelices conjecturas pleruinque memorare supersedeo, operae pretium est attendere quomodo verba πικρὸν ὄν eorum ingenium exercuerint. *Videtur scribendum πικρόνων, aut potius πικρονῶν,* inquit Canterus. Πονηρῶν Scaligeri emendatione

posthabita, πολιτῶν conjicit Barnesius. Πικρόν γ' ὄν, *quae res sane peracerba est*, mavult Reiskius, διχοφρόνων Heathius, διχονόων vel διχοφρόνων Musgravius. Recte πικρὰς ἂν E. Alter cod. Parisiensis πικρὰν ἂν habet.

Ibid. Ξυστάσεις sunt κύκλοι, ὁμιλίαι, *coetus*, *conventus*. Noster Androm. 1089. εἰς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.

417. Δίκαιον ἦν P. E. Ἦν nostro loco, ut alibi passim, ἐστὶ significat. Subiunctivus ᾖ soloecus est.

418. Μωρίαν ἐμοῦ P. E. ad Marklandi Iph. T. 918. Verba accusandi genitivum personae, ut loquuntur grammatici, accusativum autem rei postulant. Noster Or. 28. Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν; Hippol. 1057. Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά. Ion. 931. Τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς; Unde malim in Syleo fr. 4. Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ Σιγῶντος. [Syleus satyricum drama fuisse videtur, in quo fortasse stare posset hujusmodi senarius, Τό τ' εἶδος αὔτ' αὐθαδίαν κατηγορεῖ. Conjecit Musgravius, Τό τ' ἦθος αὐτόθεν τι σοῦ κατηγορεῖ Σιγῶντος. Malim, αὔθαδές τι. Sed verum videtur, * * τό γ' εἶδος αὐτό σου κατηγορεῖ. Deest primus pes. *Ex Addendis.*] Vertendum igitur nostro loco, *stultitiae me accusantium*, non cum Porto aliisque, *stultitiam meam accusantium*.

419. Ἢν δὲ μὴ δράσω τόδε. *Nisi rem ita composuero, ut utrique parti satisfaciam.* Vel, *Nisi cavero ne cui ut filiam suam immolet auctor sim.* Brodaeus. Haec interpretatio melior videtur. Διὰ μέσου collocanda sunt verba καὶ νῦν πικρὰς ἂν—κατηγορούντων.

424. 425. Atossa apud Aesch. Pers. 211. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς, Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνὴρ, Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει, Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

426. Ἀλλ' ἦ. *Sane* aut *profecto* plerique interpretes. *An ergo* cum interrogatione recte Musgravius. Vide Aesch. Agam. 284. Choëph. 218. 772. Suppl. 520. 920. Soph. El. 879. Eurip. Phoen. 1698. Hippol. 858. 932. (ubi consulendi Valckenarius et Monkius) Alc. 58. 819. Iph. A. 847. Iph. T. 1170. Bacch. 920. Hel. 497. Ion. 755. Here. 1128. incertum Rhes. 36.

428. Atticos ἔοιγμεν et εἴξασι pro ἐοίκαμεν et ἐοίκασι dixisse nemini ignotum est. Praeter nostrum locum, ἔοιγμεν occurrit infra v. 681. Cycl. 99. et apud Soph. Aj. 1239. Quid pro ἐοίκατε dixerint ego quidem nescio. De εἴξασι consulendi Ruhnkenius ad Timaeum p. 98. et Piersonus ad Moerin p. 148.

430. Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, *Simul ac manu terram tetigerant,*

Valckenarius ad Phoen. 1409. Nota est locutio εἰς χθόνας ἰέναι τινὶ, *ad manus cum aliquo venire*. Nostro loco de terra loquitur poëta tanquam de persona. Dicitur εἰς λόγους συνάπτειν in Phoen. 709. Ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών. Nihil igitur muto.

31. Πνοαῖσιν edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Πνοιαι edd. omnes in Androm. 479. Tro. 883. Altera scriptura melior mihi videtur. Quamvis enim ποιὰ, ῥοιὰ, στοιὰ, χροιὰ, et alia fortasse nonnulla, apud veteres saltem Atticos rectius per diphthongum quam per simplicem vocalem scribantur, diversam fuisse horum rationem ostendit rectus casus singularis, qui in his semper in *Α* desinit, in illo semper in Η, nisi in Doricis Chori canticis. Neque unquam, quod sciam, apud tragicos aut comicos metro repugnat πνοὴ priore correpta. Contra ποιὰ priorem producit apud Eurip. Cycl. 332. Aristoph. Eq. 606. ῥοιὰ, *malum Punicum*, apud Aristoph. Pac. 1001. στοιὰ Eccl. 676. 684. 686. χροιὰ apud Eurip. Bacch. 457. et alibi. Male igitur, ni fallor, Porsonus in Or. 145. pro Aldina scriptura ἃ ἃ σύριγγος ὅπως πνοὰ, ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ dedit. Versus antitheticus est, Ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Metrum est syzygia dochmiaca bacchio subjecta. Satis bene sibi respondent syzygiae dochmiacae ριγγὸς ὅπως πνοὰ et βλέφαρα κινήσεις. [Πνοιαῖς metro repugnante olim legebatur apud Aesch. Suppl. 142. *Ex Addendis.*]

32. Ἀκωδυόμεσθα edd. recentiores.

36. Ξυγγνωτὰ scribendum, si vera sunt quae ad Soph. Oed. T. 861. dixi. Sed apud Euripidem alteram scripturam tantum non ubique exhibent hodierni libri. Quid si statuamus utramque formam apud veteres in usu fuisse? Eodem modo fortasse dirimenda grammaticorum lis de πλαυτὸς et πλαυστὸς.

id. Εἰ μὴ θέλει P. E. In vulgata scriptura, supplendum ξυγγνωστὰ ἂν εἴη, in nostra, ξυγγνωστά ἐστι. Cum de re certa loquatur Iolaus, melius sententiae convenit ἐστὶ quam ἂν εἴη.

37. Αἰνέσαι δ' ἔγω Valckenarius ad Phoen. 712. qui monet αἰνεῖν ἔγω infra occurrere v. 486.

38. 489. Verba εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε πράσσειν ἔμ' ad sequentia referenda esse primus monuit Heathius.

39. An legendum, οὔτοι σή γ' ἀπόλλυται χάρις? Quamquam parum refert.

42. Ἔρως edd. recentiores.

44. Κἀμοὶ S. edd. recentiores. Recte se habet κἀμοῦ. Ita noster Med. 846. Τούμοῦ γὰρ οὔ μοι φρόντις, εἰ φευξούμεθα. Κείνους δὲ πλάσω ξυμφορᾷ πεπρημένους.

448. **Noster Hec. 661.** *Τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κασιγνήτου βοῆς.* [Med. 1028. *Ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. Ex Addendis.*]

[450. Herodotus I. 8. *Χρὴν γὰρ Κανδαύλῃ γενέσθαι κακῶς. Ex Addendis.*]

452. *Ἀλλ' οἰσθ' ὃ μοι ξύμπραξον;* Vide ad Oed. T. 543.

Ibid. *Οὐχ ἅπασι γάρ.* *Non prorsus, non omnibus modis.* Brodaeus. *Πᾶσι* pro *παντάπασι* habet Soph. Oed. T. 40. *Νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου πάρα.* Oed. C. 1446. *Ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.* Nostro loco ἅπασα S. et edd. recentiores ante Musgravium, qui ex Aldina ἅπασι revocavit. *Ἅπασα* mavult Porsonus Advers. p. 268.

[455. J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 389. suspicatur *σωθήσει τί σοι τέκνα*, collato v. 493. sq. *G. B.*]

459. *Ἀνήρ* P. E.

460. Quae hic *μὴ 'μαθεῖ* habent edd. omnes, infra v. 882. *μὴ ἀποτίσασθαι* plene scriptum exhibent. Pronuntiandum puto, *μἀμαθεῖ*, *μἀποτίσασθαι*. Signum elisionis in his locum habere non debet. Nullam enim vocalem in initio vocis elidunt Attici nisi E, eamque tantum in certis quibusdam vocibus. *Μὴ ἀδικεῖν* plene scriptum habet Aldus in Hec. 1249. *μὴ ἀντὶ* Androm. 809. *μὴ ἀδίκα* Cycl. 271. *μὴ ἀποδέξηται* Hel. 838. *μὴ ἀποδώσει* ibid. 1017. Talia in codd. plerumque plene scripta exhiberi auctor est Valkenarius ad Hippol. 996.

461. *Καὶ τύχης.* MS. G. *καὶ βίου.* Legendum, ut monet etiam Tyrwhittus, *κἀτυχής τις ἂν τύχοι.* Museravius. *Κἀτυχής τις ἂν τύχῃ* minus recte Grotius Excerpt. p. 954. probante Heathio. Vertit Grotius, *Reverenda res est sobriae menti miser.* *Αἰδὼς* hic *clementiam* significat, ut *ἀναίδεια crudelitatem* in Herc. 166. *Θρασὺς*, *crudelis*, infra v. 978. Ceterum permutantur *δίκη* et *τύχη* etiam apud Soph. Ant. 387. *Τί δ' ἐστι; παῖ ξύμμετρος προσβὰν τύχῃ;* Apud nostrum Iph. A. 1237. non male conjicit Canterus *ἀντυχήσεις* pro *ἀδικήσῃ*. [Antipho p. 618. *Πῶς οὖν ταύτην ἐλεεῖν ἄξιόν ἐστιν, ἢ αἰδοῦς τυγχάνειν παρ' ὑμῶν, ἢ ἄλλου του;* Et paullo post p. 619. *Καὶ μὴ τυχοῦσα μήτ' αἰδοῦς μήτ' ἐλέου μήτ' αἰσχύνης μηδαμοῦ παρ' ὑμῶν, τῆς δικαιοτάτης ἂν τύχοι τιμωρίας. Ex Addendis.*]

466. Miror Eurystheum absolute *ἄναντα* a Demophonte appellari. Ita quidem de Lyco loquitur Amphitryo Herc. 588. *Πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ Δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει.* Sed Lycum vere dominum appellare poterat Amphitryo, minime Eurystheum Demophon.

471. Doricum *λύμας* in scenario manere passi sunt omnes edi-

tores. Sic etiam ἑτοίμα infra v. 503. In Hel. 595. ubi male vulgo legitur, λύπας ἅλις ἔχων, λύπας non est genitivus Doricus sed accusativus pluralis ab imperitis librariis invectus, ut τὰς συμφορὰς pro τῆς ξυμφορᾶς Suppl. 732.

75. Quod supra ad v. 49. de Copreo monui, idem hic de Macaria monendum est, cujus nomen in ipsa fabula nusquam obvium e scriptoribus mythologicis in indicem personarum intulerunt grammatici. Ejus historiam praeter alios narrat Pausanias I. c. 32. p. 79. a Barnesio ad v. 35. allegatus: Ἔστι δὲ ἐν τῷ Μαραθῶνι πηγὴ καλουμένη Μακαρία, καὶ τοιάδε ἐς αὐτὴν λέγουσιν. Ἡρακλῆς ὡς ἐκ Τίρυνθος (Vide v. 164.) ἔφευγεν Εὐρυσθέα, παρὰ Κήϋκα φίλον ὄντα μετοικίζεται βασιλεύοντα Τραχῖνος. ἐπεὶ δὲ ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους, ἐζήτει τοὺς παῖδας Εὐρυσθεὺς, ἐς Ἀθήνας πέμπει σφᾶς ὁ Τραχίνιος, ἀσθένειάν τε λέγων τὴν αὑτοῦ (Vide v. 194.), καὶ Θησέα οὐκ ἀδύνατον εἶναι τιμωρεῖν. Ἀφικόμενοι δὲ οἱ παῖδες ἱκέται, πρῶτον τότε Πελοποννήσιοι ποιοῦσι πόλεμον πρὸς Ἀθηναίους, Θησέως σφᾶς οὐκ ἐκδόντος αἰτοῦντι Εὐρυσθεῖ. λέγουσι δὲ Ἀθηναίοις γενέσθαι χρησμὸν, τῶν παίδων ἀποθανεῖν χρῆναι τῶν Ἡρακλέους τινὰ ἐθελοντὴν, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ εἶναι νίκην σφίσιν. ἐνταῦθα ἡ Μακαρία Δηϊανείρας καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ ἀποσφάξασα ἑαυτὴν, ἔδωκεν Ἀθηναίοις τε κρατῆσαι τῷ πολέμῳ, καὶ τῇ πηγῇ τὸ ὄνομα ἀφ' ἑαυτῆς. Vide etiam Schol. ad Aristoph. Eq. 1148.

76. Προσθῆτε P. E. Quod de τρόπαιον et τροπαῖον supra dixi ad v. 403. hic de πρόσθητε et προσθῆτε dictum velim. Cum enim fluctuent libri inter hanc et illam scripturam, officium est editoris operam dare ut saltem eadem προσῳδία ubique adhibeatur. Veteres προσθῆτε et similia προπερισπωμένως dixisse ex analogia fere certum est. Antiqua enim forma fuit προσθέητε. Omnes Euripidis editiones προσθῶ habent Iph. A. 540. προσθῇς Alc. 1051. προσθῶμεν Suppl. 948 Quod ad significationem attinet, conferendus noster Hippol. 950. Οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς. Androm. 217. εἶτ' ἀπληστίαν λέχους Πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης. [Προσθῆτε. Προσβάλλειν eodem sensu usurpat Soph. El. 973. Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὁσην Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς, πεισθεῖσ' ἐμοί; Ex Addendis.]

id. Πρῶτον μὲν τόδ' mavult Porsonus ad Med. 139. 140. propter particulam γὰρ parvo intervallo bis adhibitam. Exemplis a Porsono allatis adde hujus fabulae vv. 385. 386. 523. 524. Si μὲν nostro loco necessarium esset propter δὲ v. 479. mallem superiore versu θράσος μὲν μηδέν-

Nec minus recte diceretur θράσος μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς προσθῆτε, quam θράσος μοὶ μηδὲν προσθῆτε ἕνεκα ἐξόδων ἐμῶν. Hoc enim valet dativus ἐξόδοις ἐμαῖς.

478. Εἴσω σ' P. E.

481. Minus recte interpungeretur, ἀλλ', εἰμὶ γάρ κ. τ. ξ. Dicere enim potuisset poëta, si per metrum licuisset, ἀλλὰ γάρ εἰμι. Ante γὰρ autem nemo unquam interpunxit. Noster Phoen. 1318. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. Ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμηχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες. In his locutionibus, particulae ἀλλὰ γὰρ significant ἀλλ' ἐπεί. Apud Herodotum vulgo plenius distinguitur post ἐγγένηται, quod vitium saepe apud eum reperio. Idem I. 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο, βασιλεύσαντος δυῶν δέοντα τεσσεράκοντα ἔτεα, τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες. Quae verba vulgo in duas periodos divisa sunt, plena distinctione post ἔτεα adhibita. Idem IX. 27. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν τῷ τοιῷδε τάξιος εἵνεκα στασιάζειν πρέπει, ἄρτιοί εἰμεν πείθεσθαι ὑμῖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκέει ἐπιτηδειότατον ἡμέας εἶναι ἑστάναι, καὶ κατ' οὔστινας. Hic etiam post πρέπει plene distinguitur in vulgatis libris. Idem IX. 109. Ἀλλὰ πόλις τε ἐδίδου καὶ χρυσὸν ἄπλετον, καὶ στρατὸν τοῦ ἔμελλε οὐδεὶς ἄρξειν ἀλλ' ἢ ἐκείνη. Περσικὸν δὲ κάρτα ὁ στρατὸς δῶρον. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔπειθε, διδοὶ τὸ φᾶρος. ἡ δὲ περιχαρὴς ἐοῦσα τῷ δώρῳ, ἐφόρεέ τε καὶ ἀγάλλετο. Interdum omnino reticetur γάρ, ut supra v. 378. Ita Noster Phoen. 99. Ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις, Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.

Ibid. Πρόσφορος. *Apta, idonea.* Subaudiendum autem πρεβεύειν. Sic Pindarus Olymp. IX. 121. πρόσφορος ἀνεγεῖσθαι. Hesychius: Πρόσφορον. ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον. Musgravius. Malim, πρόσφορος πυθέσθαι. Propior scilicet ostio templi, quam avia aut sorores.

482. Καμαυτῆς πέρι. Sensus est, οὐ μόνον περὶ τούτων, ἀλλὰ καὶ περὶ ἐμαυτῆς. Ita paullo post v. 568. κἀμοὶ significat οὐ μόνον σοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐμοί.

483. Μὴ pro εἰ, *num, an, utrum.* Noster Tro. 176. Οἵμοι, τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον Τάσδ' Ἀγαμέμνονος, ἐπακουσομένη, Βασίλεια, σέθεν, Μή με πτείνειν Δόξ' Ἀργείων πεῖται μελέαν. [Soph. Ant. 1253. Ἀλλ' εἰσόμεσθα μή τι καὶ κατάσχετον Κρυφῇ καλύπτει καρδία θυμουμένη. Interrogative pro μῶν idem Oed. C. 1502. Μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία Χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; Ibid. 359. Ἧκεις γὰρ οὐ κένη γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς Ἐξοιδα. μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι; *Ex Addendis.*]

85. Οὐ κακῶς. Interpretari, *nihil ait.*

87. *Εὖ προχωρῆσαι.* Id est, ni fallor, *συντυχῆσαι.* Sic *εὖ βεβηκόσιν* pro *εὐτυχοῦσι* Soph. El. 979. Verbum *προχωρεῖν* diverso sensu usurpat noster Phoen. 1271. *Οὐκ ἐν χορείαις, μᾶλλον παρασκευάσαι, Νῦν σοι προχωρεῖ θαλάμων κατάστασις.*

88. *Εἰς ἀμήχανον.* P. R. Sic *ἐς ἀμήχανον* supra v. 149. Si *ἀμήχανον* adhibuisset poëta, articulo, ni fallor, addito dixisset, *εἰς τὸ ἀμήχανον.* [*εἰς ἀμήχανον*, repertum in Codice Romano C., reponi jubet Elmsleius ad Medeam 397. p. 147. *G. D.*] Sed alterum praestat. Similis vitia in Aldina sunt *ἀφίκτορον* Or. 861. *βάλλετον* ibid. 1577. *πρέσετον* Suppl. 80. *θέσφατον* Iph. A. 1268. *ἔδατον* Iph. T. 1269. *τέκνωσον* Hel. 847. [Addo *τέκνῳ* Iph. A. 1486. nisi legendum *τέκνα* v. 1015. *Ex Addendis.*]

91. Supra dixerat v. 410. *ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.* Paullo inferius sic quoque loquitur v. 514. *πατρὸς θοᾶν εὐγενῶν.* [Adde Ald. 383. *Οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς.*] Quare hic mihi non displicuisset, *Σφᾶξαι κελεύειν, πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς.* Dindorfius. Brodaei emendationem post Barnesium adoptavi. Violentiam esse hanc mutationem contendit Piersonus Verisim. p. 178. nec solere librarios illa *πατρὸς* et *μητρὸς* confundere; praeterea non parvam superesse difficultatem in verbis *σημαίνειν* et *κελεύειν*, quorum alterutrum frigeat et abundet. Legendum igitur censes, *Σφάξαι κόρην Δήμητρος, ἥτις εὐγενής.* Quasi vero facilius fuerit librariis *ΚΥΡΙΑΝ* in *ΚΕΛΕΤΕΙΝ* mutare, quam *ΠΡΟΣ* in *ΜΡΟΣ*. Quod ad *σημαίνειν* et *κελεύειν* attinet, primum conferendus locus Rhesi a Reiskio indicatus, V. 879. *Τιμᾷς δ' ὁπόταν τοῖσιν ἐν ἄλσει χρεὼν Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημῆναι, νεκρούς Θάπτειν κελεύειν ἀμφιφόρους κρὸς ἑπτοπάς.* Quem locum si recte cum nostro comparavit Reiskius, verbum *σημαίνειν* ad oraculorum interpretes referendum est, *κελεύειν* ad ipsum Demophontem. Deinde *σημαίνειν* non *jubere* sed *indicare* interpretari potes, hoc scilicet modo, *Oraculorum enim interpretes aut hicce non taurum aut vitulum significare, sed puellam nobilem macture jubere.* Ita fere Porsonus. Sed esto ut *σημαίνειν* et *κελεύειν* ita explicanda sint, ut alterutrum eorum prorsus abundet. An vero tam raro in tragico sermone occurrunt pleonasmi, ut vulgatam nostri ducis scripturam eo nomine sollicitare necesse sit? Ceterum verba *πατρὸς ἥτις εὐγενὴς* copiose defendit Musgravius, hac scilicet significatione, *Quae nobilis sit a parte materna.* Quin et *μητρὸς* mavult supra v. 410. Cujus rationes, meo quidem judicio omni

pondere destitutas, apud ipsum petant quibus ea interpretatio arrideat.

494. Σφάξειν P. E. *Mactaturum* recte Portus.

495. Κἄμοὶ λέγει. Ita lego, rejecto, quod inter κἄμοὶ et λέγει per errorem irrepserat, δέ. Barnesius. Δὲ non nisi superscriptum habet MS. G. Musgravius. [Noster Phoen. 164. ΠΑΙ. Ὁρῷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως. *Ex Addendis.*]

496. Ἐξαμηχανήσομεν. Verbum nusquam alibi, quod sciam, obvium. Significare videtur, *Se ex angustiis et difficultate prudentia liberare.* Ti enim παρελκεῖν existimo.

498. Βούλεσθαι mavult Reiskius. Non male; sed recte se habere videtur vulgata.

499. Frustra in hoc loco explicando laborant viri docti. An legendum κἀχόμεσθα? Α in ΕΤ passim mutari, alibi, si bene memini, monui. Εὐθύνας pro Ἀθήνας habet Aldus in Tro. 974. Sed quid significat ἐχόμεσθα? Opinor, *haeremus*, vel aliquid ejusmodi. Thucydides I. 25. Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν. Nostro loco verba ἐν τῷδε τῷ λόγῳ non male ἐν τῇδε τῇ ἀπορίᾳ interpretari potes.

500. Τἄλλα γ' G. Musgravius.

501. Ἀργείων P. E.

503. Ἑτοίμη P. E. Noster Phoen. 975. Αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ, Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριος.

505. Οὕνεκ' αἱρεῖσθαι P. E. Locutionis κίνδυνον αἱρεῖσθαι exempla vide apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Κίνδυνος. Similes sunt νεῖκος ἠράμην infra v. 986. δυσμένειαν ἠράμην v. 991. κοινοὺς αἱρόμενος πόνους Ion. 199. aliaeque quamplurimae. Quoties permutantur αἱρεῖσθαι et αἱρεῖσθαι, vix quisquam harum literarum ita expers est ut nesciat. Quo magis miror apud Aesch. Pers. 481. in omnibus edd. reperiri αἱροῦνται φυγήν, cum veram scripturam αἴρονται e Rhes. 54. 126. reponere potuerint editores. Noster Alex. fr. 9. Δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος, Πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἱροῦνται μέγαν. Hic etiam legendum αἴρονται ex Aesch. Suppl. 346. 448. Poede depravatus est ejusdem fabulae v. 957. qui in codd. ita scriptus exhibetur: ΙΣΘΙΜΕΝ ΤΑΔΗΛΗΠΟΛΕΜΟΝΕΡΕΙΣΘΕΝΕΟΝ. Ubi neque αἱρήσῃ cum Aldo, neque αἱρεῖσθαι cum Robortello, sed αἱρεῖσθαι legendum videtur. Vide Thucydidem I. 80. 82. 118. 123. Bene Graecum esse πόλεμον ἀνιαρεῖσθαι docuit Marklandus ad Suppl. 492. Sed non ideo evincitur veteres πόλεμον αἱρεῖσθαι dixisse.

508. De locutione ἐπεί τοι καὶ consulendus Porsonus ad Med. 675. qui e nostra fabula citat etiam v. 744.

10. Φώνης S. Barnesius. Ceteroqui recentiores φόνους habent, accentu a Bruhachiana [imo, ex Hervagiana tertia. *Ex Addendis.*] desumto, ubi mendose legitur φῶνες.

12. Κάλλιον, οἶμαι. Ionia. Barnesius. Eadem significatione legitur οἶμαι infra v. 963. *Credo* dicunt Latini. Obiter emendandus noster Alc. 349. Ἐσφῇ δὲ χειρὶ πατόνων δόμας τὸ σὸν Εἰλαθὲν ἐν λιπτρεύσιν ἐκπαθήσεται. Ὧδ' προσπεσοῦμαι, καὶ περιπύσομαι γόνυ· Ὄνομα καλὸν σόν, τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις Δόξῃ γυναῖκα, πάλιν σὸν ἥκειν, ἥκειν. Ὑπνῶν μὲν, οἶμαι, τέρψιν. ἀλλ' ἔρως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν. Ita, Ψυχῆς μὲν, οἶδα, τέρψιν.

13. Ἃ μὴ τύχοι ποτέ. Paullo aliter ὃ μὴ τύχοι νοσεῖ noster Phoen. 574. Meleagro fr. 9. Contra pro ὃ μὴ γένοιτο, quod habent noster infra v. 714. Aesch. Theb. 5. Aristoph. Lys. 147. ἃ μὴ γένοιτο legitur apud nostrum Ion. 751.

14. Legendum cum Tyrwhitto, Κἀστέρια δεινά. Musgravius.

16. Ἀλωτέον S. Barnesius in margine, Musgravius. Sive pro futuro accipiatur, sive pro subjunctivo, melius est ἁλωτέον quam ἁλωτέον. Quamquam ne hoc quidem malim, modo pro subjunctivo accipiatur. Noster Phoen. 984. Ἰοὺ ἰοὺ φεύγω; Sed in his locutionibus libentius alterum subjunctivum adhibent tragici.

17. Εἰσὶν δή τις λέχη. Suspicor particulam δὴ hic locum habere non debere.

17. Malim cum Scaligero πρέπει. Musgravius. Quae scriptura postulat etiam κἂν pro καὶ. [Vid. Reisig. de ἄν particula p. 130. 131. *G. D.*]

20. Consulto, necne, hunc versum praetermiserit Porsonus in praelecta illa de quinto pede tragici senarii disputatione equidem nescio. Noster Phoen. 576. Πῶς δ' οὐ κατόψεις θεμίτων, ἵλαν πάντων; Ita codd. fere omnes. Quae scriptura si recte se haberet, facile de numero veranum canoni Porsoniano adversantium eximi posset noster versus, legendo, καὶ κατάψεις, εἰ δοκεῖ. Sed mediam formam, quam in Phoenissis habent edd. omnes, hac significatione unice veram esse docuit Valckenarius.

24. Τὸ omittunt edd. recentiores.

25. Cum hac Macariae oratione comparanda Polyxenae oratio in Hec. 342. Iphigeniae in Iph. A. 1368. Praxitheae in Erechtheo. Omnes locis communibus referti sunt, quarum multo patientiores fuerunt Athenienses quam nostri homines.

26. Φεῦ, φεῦ. Admirantium exclamatio. Vide infra v. 553. Soph. Oed. T. 964. Ita Aristoph. Av. 1722.

29. Οὐκ ἴσ' ἄλκιμος P. E.

542. Ἡράκλειος P. R. Noster Or. 1512. Ἐνδίκως ἡ Τεθράπους δρα κοῦς ἔσῖλετο. Vide ad v. 245.

544. Ἐνδικώτερον P. R. Adverbia comparativi gradus plerumque in ΩΝ desinunt, superlativi in Α, ut ἐνδίκως, ἐνδικώτερον, ἐνδικώτατα. Noster El. 224. Οὐκ ἴσθ' ὅτου θέλοιμ' ἂν ἐνδικώτερον. Or. 1518. Ἐνδικώτατ', εἰχε ἰαμοὺς εἶχε τοξότης θανεῖν. Raissime apud Atticos poëtas haec vel illa in ΩΣ terminantur. Apud Aeschylum, si bene memini, neutquam nisi, in Prom. 630. ex mea emendatione, quam non magni facio, Μή μου προπάθου μαλθάνως ἢ μοὶ φίλως, Μαθόντως habet Soph. Oed. C. 104. Ξυντομώτατος idem ibid. 1579. ubi ξυντομώτατος exhibet Scholiastes. Προυνοητέρως (sic) est Aj. 119. citat Photius, ubi recte vulgo legitur προνοίσομαι. Μειζόνως notat Hec. 1121. et incertus Rhes. 849. In Rhesо malim μείζονα, quod etiam in Hecuba non male reponi posset. Sed ut Herodotum taceam, apud quem haud rarо legitur μειζόνως, μειζόνως habet Thucydides I. 130. Δυσπετώτατος pro δυσπρόσιτος in Suppl. 967. legendum conjiciunt Reiskius et Marklandus. Lego, Ἐπράσσετ' εὐστανοῦντα, Οὔτ' ἐν τοῖς σθένουσιν, Οὔτ' ἐν ζόφου κρυπτόμενον (κρυπτομένῳ Musgravius pro vulgato ἀφθονουμένῃ). Χωρὶς δή τινα τάνδ' ἔσχον μοῖραν. [Conf. Elmsleium in the classical Journal Vol. XVII. p. 58. G. D.] Σωφρονεστέρως in Iph. A. 379. ex Stobaeo reposuit Marklandus. Εὐλαβέστερος in Iph. T. 1375. edd. omnes. Εὐφυΐστερος Aristoph. Lys. 519. In his aeque metro convenirent σωφρονέστερον, εὐλαβέστερον, εὐφύτερον. Ἐνδεκέστερος Thucydides II. 85. Nostro loco non male legeretur ἐνδικώτερ' ἄν. Apud Soph. El. 800. κατάξιόν ἐν pro κατάξιος primus reposuit Bothius. [In Sophoclis Electra, primum κατάξι' ἄν in κατάξια solenni errore mutatum est, postea κατάξια in κατάξιος. Vide omnino Oed. C. 941. Ἔπει δ' ὄφεως οὔτ' ἰσοῦ κατάξιος, Οὔθ' ὑπέρφευ αὐτὸς, οὔτε σῆς χθονός. Satisne Graece hoc dictum? Ego certe malim κατάξιος. Sed versor ut recte nostro loco ἐνδικώτερον pro ἐνδικοτέρως reponerim. Elusa enim quam putaram hujus formae adverbia apud Atticos scriptores reperi. Sequentia indicat Atticista Anonymus: Ἀληθεστέρως· Πλάτων τρίτῳ Πολιτείας. || Ἀμεινόνως· Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. || Ἐμβριθεστέρως ἀντὶ τοῦ ἐμβριθέστερον. Θεοκρίτου. || Ἐπιτηδειοτέρως. || Καταδικοτέρως· Ἰσοκράτης περὶ Ἀντιδόσεως. || Λεπτοτέρως. Ἀναξανδρίδης Ὀκλασίῳ. || Μειζόνως ἀντὶ τοῦ μεῖζον. Θουκυδίδης τεσσαρεσκαιδεκάτῳ [cap. XL. 98.] Πλείονα Πολυβίου τρίτῳ. Μειζόνως etiam Thucydides VI. 27. Xenophon Cyneg. 13, 3. Isocrates περὶ Ἀντιδόσ-

ed. 1740. In quo pronomine κατασπάσεις non reperiri, ἐνδεέστερον reperi p. 881. His adde ἐνδεεστέρως apud Thucydidem IV. 59. ἀσφαλεστέρως ibid. 71. χρεσπεστέρως VIII. 40. ἀκριβεστέρως ibid. 50. ὑποδεεστέρως ibid. 87. ἀκριβεστέρως apud Thucydidis magistrum Antiphontem p. 660. σαφεστέρως p. 662. ἀκριβόνως et κρεῖσσόνως p. 699. *Ex Addendis.*]

53. Omnino legendum cum Barnesio [in margine] προθύμ. Musgravius.

54. 655. ἄλλ' ὑπερφέρει κ. τ. λ. Hunc locum minime expedio. De verbo ὑπερφέρειν, *excellere*, nonnihil dixi ad Soph. Oed. T. 881. Dicitur mulier, verbi caussa, κακῶν γυναικῶν ὑπερφέρειν τὸ κάλλει (vel τὸ κάλλος), *omnes feminas forma antevallare*. Herodotus VIII, 188. Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐς ὀλίγην γῆν τῆς Μακεδονίας, οἰκημένην πέλας τῶν λεγομένων κήπων Μίδεω τοῦ Γορδίεως ἐν τοῖσι φυόμενα αὐτόματα ῥόδα, τὰ ἑκασταχόθι ἔχον ἑξήκοντα φύλλα, εὐωδέστερά τε ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Thucydides I. 36. Τάχ' ἂν τις θαυμάσοι ὅτι τοῖς ξυμμάχοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν. Nostro loco vereor ne ad emendationem confugiendum sit. An legendum, ἀλλ' ὑπερφέρει Τόλμης δὲ τόλμα, καὶ λόγου χρήσατ' λόγος? Aesch. Prom. 921. Οἷς δὴ περαυνοῦ πρείσσων εὐφήμει φλόγα, Βροντῆς δ' ὑπερβάλλουσα (eodem sensu ὑπερφέρουσα dicere potuit poëta) καρτερὸν κτύπον.

57. Γε delendum, aut σε pro eo scribendum. Reiskius. Hoc melius.

id. Ἀδελφοὺς δ' ὠφελεῖς tacito Barnesius.

58. Σοφῶς κελεύεις. *Prudenter, causa, jubes.* Caute cavendi erat, ne, si aperte jussisset, ipse in societatem piaculi veniret. Musgravius.

59. Θάνω futurum est modi indicativi, quod alibi non inveni. Musgravius. Θάνω subjunctivus est, ut alibi passim. Si puella dixisset, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνωμεν, nemo de significatione dubitasset. Subjunctivi primam personam pluralem eo sensu quo Anglice dicitur *let us die* passim occurrere nemo nescit. Rarius, nec tamen valde raro, adhibetur prima persona singularis ea significatione qua dicunt nostrates *let me die*. Pluraliter Soph. Phil. 889. Ἐπίσχετον, πάθωμεν. Singulariter noster Hippol. 667. Ἐκλιπὼν, κόδὸν τῶν ἐσωθεν ἐκμάθω. Ibid. 1454. Σχὲς, ἀκίνητος σὰν ἀναπάνσω. In Med. 1275. verba πατέρα δόμους sine interrogatione recte exhibent edd. plerique. In Androm. 844. metri caussa legendum, Ἀκόδος, ἀνύσιον ἐμείσω πλαγάν. Nos, *Let me give myself a mortal wound*. Herc. 1059. Στῆσα, πνοὰς μάθω φίλος πρὸς οὓς βάλω. Plerumque praemittitur φέρε

aut ἄγε, ut apud Soph. Phil. 1462. Θέρεσθε στείχων χώραν καλέσω. Ubi subjunctivum καλέσω pro futuro, quod Atticis est καλῶ, accipiunt omnes interpretes. [Conf. Dobree ad Aristoph. Plut. 965. p. 119. b. G. D.] Dicitur etiam μὴ θάνω, *ne sinas me mori*. Exempla dant Soph. Oed. C. 174. Trach. 804. Eurip. Tro. 172. Herc. 1399. Ceterum solennis est locutio ἐλευθέρως θανεῖν, *mori ut liberum decet*. Noster Or. 1169. ὃν οὐ καταισχυνῶ, Δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως Ψυχὴν ἀφήσω. Archelao fr. 4. Ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείας ποτὲ Ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρως. Quae loca affero, ut eorum auctoritate utar in emendanda vulgata scriptura in Hec. 660. Ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα (l. ἐλευθέρως) θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'. Permutantur ἐλεύθεροι et ἐλευθέρως in Hippol. 421.

562. Noster Med. 394. Κτενῶ σφε. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

564. Οὐκ ἂν δυναίμην. Nos. *I cannot bear*. Noster Bacch. 834. Οὐκ ἂν δυναίμην θεῖλον ἐνδῦναι στολήν.

565. Σὺ δ' ἀλλά. Vim particulae ἀλλὰ in hac locutione non debent negligere tirones. Significat, εἰ μὴ τοῦτο δρᾶν θέλεις. Anglice verte, *then*. Vide nostrum Hec. 391. Phoen. 1661. Med. 942. incertum Rhes. 167. Aristoph. Ach. 191. 1083. Nub. 1364. 1369. Pac. 660. Lys. 904. Antiphanes Athen. p. 446. C. A. Σὺ δ' ἀλλὰ πεῖθε. B. τοῦτο μέν σοι πείσομαι.

Ibid. Τοῦδε χρῇζε. *Ab hoc*, Demophoonte scilicet, *pete*. Heath.

567. Optime hanc ὑῆσιν Demophonti tribuit Tyrwhittus. Musgravius. Sic etiam Heathius.

Ibid. Ὦ τάλαινα παρθένων. Soph. Trach. 307. Ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ, νεανίδων; Ita interpungendum videtur.

[569. Noster Hec. 852. Καὶ βούλομαι, θεῶν δ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον, Καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην. *Ex Addendis.*]

570. Τλημονεστάτην. *Miserrimam* plerique interpretes. *Fortissimam* recte Musgravius. Sic etiam Polyxena Hec. 562. Ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον. Hunc scilicet: Ἰδού. τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία, Παίειν προθυμεῖ, παῖσον. εἰ δ' ὑπ' αὐχένα Χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.

578. Abundare potest μοι, [monente Heathio,] ut saepe apud Euripidem. Vide ad Herc. Fur. 95. Non inepte tamen Tyrwhittus προσφθέγμα σόν. Musgravius. Pro μοι, quod e v. sequente natum videtur, dedi δή. Noster Hec. 413. Τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων. Soph. Aj. 856. Σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, Καὶ τὸν διφρευτὴν ἥλιον προσεννέπω, Πανύστατον δή, κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.

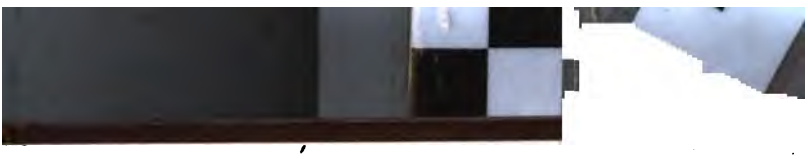

75. Τούσδε in Hervagiana prima operarum incuria omissum primus ex Aldina revocavit Barnesius. Certatim emendarant viri docti, Τοιούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν εἶναι σοφούς. De locutione δίδασκε σοφοὺς, *reddit sapientes*, consulendi in primis Bentleius Epist. ad Millium p. 18. et Valckenarius Diatrib. p. 205. Crocodilum δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα memorat Herodotus II. 69. Vide an εἶναι librariorum additamentum sit. Nostro loco ordo verborum paullo intricatior est, et ita fortasse explicandus: καὶ δίδασκέ μοι τούσδε παῖδας, τοιούτους σοφοὺς εἰς τὸ πᾶν ὥσπερ σύ. Vel post παῖδας cum Musgravio interpungendum, quasi τοιούτους *tales quales dicam* significet.

76. Ἀρκέσουσι γάρ edd. recentiores ex emendatione H. Stephani. Plena distinctio ante haec verba in Aldina parum conspicua est, in edd. sequentibus ante Musgravium prorsus omissa. Primus locum recte interpretatus est Heathius.

83. Πάροιθε P. E. Quam formam in eadem versus sede habet Aldus infra v. 1031. Phoen. 1609. Hippol. 1443. Rhes. 705. Bacch. 912. Ion. 1558. Πάροιθεν metro repugnante vulgo legitur infra v. 863. Iph. A. 862. Herc. 582.

84. Affert h. v. Ammonius p. 50. ed. Valcken. *G. D.*]

85. Τιμῶτε. Ita ed. Ald. Vulgo τιμᾶτε Musgravius. Voluit opinor, τιμῶτε et τιμᾶτε. Quamquam nec τιμῶτε nec τιμῶτε habet Aldus, sed τιμῶ τε. Sic etiam tres Hervagianae. Τιμᾶ τε Brubachius et Stiblinus. Τιμᾷ τε Canterus. Τιμᾶτε recte Portus et sequentes. [Sic etiam tres Hervagianae et Brubachiana. Τιμᾷ τε Canteriana. *Ex Addendis.*]

91. Ita fere Iphigenia A. 1398. Οὔτ' ἐκπορθεῖτε Τροιάν. ταῦτα γὰρ μνημεῖά μου Διὰ μακροῦ, καὶ παῖδες οὗτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.

92. Εἴ τι δὴ κάτω χθονός Stobaeus CXXI. p. 602. ubi leguntur haec verba cum quatuor versibus sequentibus. Κατὰ χθονός tacite Grotius.

95. Οὐκ οἶδα πῇ τις τρέπεται Stobaeus. Omnino retinendum ὅποι. [Conf. Valckenar. ad Hippolyt. p. 267. *G. D.*] Ὅποι τράποιντο vulgo legitur apud Aesch. Pers. 459. ποῖ τράπωμαι apud Eurip. Hec. 1099. ποῖ ποτε τρέψῃ Med. 359. ποῖ τράπωμαι ibid. 502. ποῖ δῆτα τιήμων τρέψομαι Hippol. 1066. ποῖ τρέψομαι Alc. 946. ποῖ γὰρ τράπωμαι Bacch. 1363. ποῖ τρέψεταί τις Cycl. 308. ποῖ τρεψόμεσθα Heracl. 441. ποῖ δὲ (δὴ) τράπωμαι apud incertum Rhes. 871. ὅποι πέτραπται apud Aristoph. Ach. 207. ποῖ τις τρέψεται Thesm. 603. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην Ran. 296. ποῖ τις ἂν τράποιτο Plut. 374. Vulgo quidem legitur ὅπῃ τράπωμαι apud nostrum Or. 634. et ὅπῃ τραπόμενος v. 721. Sed recte ὅποι

utrobique praebent codd. nonnulli. Legendum etiam ὅποι τράπωμαι apud Aesch. Agam. 1541. ποῖ τις τράποιτ' ἂν Choëph. 408. Vulgo ὅπα et πᾷ. Sic *quo me vertam*, non *qua me vertam* dicunt Latini. Quod de ποῖ τρέψομαι dixi, etiam de ποῖ φεύξομαι dictum velim.

597. Malim cum Scaligero εὐψυχίᾳ. Musgravius. Noster Alc. 645. Ἦ τᾶρ' ἁπάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Suppl. 841. Πόθεν πόθ' οἵδε, διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ Θνητῶν, ἔφυσαν;

599. Στῶσα alii legunt. *Stans pro nobis, te ipsam sistens ad victimam.* Stiblinus. Στῶσα mendum typographicum Hervagianae primae.

600. Ἄζομαι aspero spiritu recte edidit Barnesius. Οὐ χάζομαι pro οὐχ ἅζομαι habent edd. omnes in Or. 1116. pleraeque in Alc. 327. Hesychius: Οὐχάζομαι, οὐ σέβομαι, οὐκ ἐντρέπομαι. Hic etiam οὐχ ἅζομαι recte reposuerunt viri docti. Οὐχ ἅζεται vulgo legitur apud Aesch. Eum. 392.

601. Ἦ σὸν κατῆρκται σῶμα Barnesius, qui verbum κατῆρκται non *initiatum est* cum Porto ceterisque omnibus, sed *initiavit* Latino vertit. Vix quisquam hodie in literis Graecis adeo hospes est, ut nesciat verba media et passiva, paucissimis exceptis, eandem prorsus παρακειμένου formam habere. Εἴργασται e. g. utrumque significat, *fecit* et *factum est*. Barnesii emendationi nonnihil ponderis accedit ex Iph. T. 1320. ubi cum olim legeretur, Ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεᾷ καθωσιώσατο, θεὰ ex codd. reposuit Marklandus. Hanc igitur scripturam admisissem, si certum esset κατῆρκται transitivum cum accusativo σῶμα conjungi posse. Nam verba sacrificandi κατάρχεσθαι et ἀπάρχεσθαι genitivum postulare videntur. Ita noster Phoen. 576. Πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν. Ad quem locum consulendus omnino Valckenarius. Vulgatam igitur scripturam non mutavi. Passivum est ἐνῆρκται in El. 1142. Κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγίς. Quod ad sensum nostri loci attinet, nihil interest utrum ἢ an ᾗ legatur. Nam dativus ᾗ per ὑφ' ἧς explicari potest. [Εἴργασται activo sensu usurpant Soph. Oed. T. 287. Aj. 22. Eurip. Hec. 264. Hippol. 794. Iph. A. 468. Passivo Aesch. Agam. 362. Eurip. Hec. 1085. Or. 284. 599. In Med. 293. Hel. 109. significatio ambigua est. Confer omnino Hel. 1195. 1533. *Ex Addendis.*]

Ibid. Δήμητρος κόρῃ P. E. Κόρην pro κόρῃ omnes libri supra v. 409. Vide etiam vv. 930. 932. Nostro loco parum refert utrum κόρην an κόρῃ legas, quamquam hoc paullo melius videtur. Utriusque structurae exemplum prae-

[redacted] 66. [redacted] ἡμῖν [redacted] ἐμοὶ γενέσθαι. ἀλλὰ βραδύτερον. Οὕτω ποιοῦσι πάντες (malim πάντως) οἱ ἀποδόμενοι, Heraclea vasa, ταῦτα ἀναπόρως scribere potuit poëta. Delendi potest κόρην etiam ex Tro. 605: Ὦ πατρὸς ἀνδρός, ὃς σὸν Ἀργείου δορὸς Πλείστους διώλεσ', Ἕκτορος, ταῦ εἰσορᾷς; Alterum habet Apoll. Rhod. 659. Ἔνθ' ἀλλ' οἱ μὲν τῷ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα, Ἀνὴρ ἄκαπνος. Eurip. Hec. 771. Πρὸς ἄνδρ' ὃς ἔχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός. Ubi Πολυμήστορα habet Aldus. Hippol. 101. Τῷδ', ἡνίκ' ἂν σὺν ἁρμάτων κύκλοις Κύπρις. Tro. 1138. ναί, πρὸ ἡμέρας σὲ θάλαμον νεκρῶν τινάς, ὃς πλείων ἐν εἰκόνι Ψυχὴν ἀφῆκεν, Ἕκτορος τοῦ σοῦ γόνος.

92. Λύεται μέλη. Idiscribo pro δύεται, Joanne Miltono suffragante. Barnesius. Nostor Hec. 488. Οἴ' γὰ προλείπω. λύεται δέ μου μέλη. Pulchre nostrum locum interpretatur Portus, *Membra dolore solvuntur.* Apud Soph. Oed. C. 1597. Ἴδιον pro Ἐνεστ. habent Aldus et Suidas v. Ἀνοσιωτῇ. Addam locum ex Euripidis Electra, ubi literarum Α et Λ similitudo scripturam corruperit. V. 652. ΗΛ. Λεγώ σ' ἀκούσαλ' οὕνεκ' ἄρσενος τόκου. ΠΡ. Πότερα πώλου τεκοῦσαν, ἢ γενναῖ' ὁμῶς; ΗΛ. Αἰβ' ἑλέσθαι, ἀντ' οἴων ἄγνυσι λεχώ. Imo, Λεῖ' ἑλέσθαι. Ita Electra ad matrem v. 1124. Ἠκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν ἀσχημάτων, Τοὐπὸν ὑπὸ μου θῦσαι, σὺ γὰρ οἷδ' ἐγώ, Δειπάτη σελήνη καιδὸς, ὡς νομίζεται.

96. Ἥδομαι πεπραγμένοις. De re futura loquitur tanquam de praeterita. Ita Soph. Oed. T. 988. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία; Ineptus Rhes. 481. Οὐκ δῆν πανόντες πονάδε, πάνθ' εἰργάσμεθα.

108. Hoc Chori carmen antistrophicum esse primus monuit Burgesius in Appendice annotationum ad Troadas p. 137) quem in versuum distributione secutus sum. [Alter Boeckh. de Tragicis Gr. p. 262—265. *G. D.*] Nonnulla hinc desumta habet Stobaeus Ecl. Phys. IX. p. 11. quae in ed. Genevensi ita leguntur: Οὔ τινα φημὶ θεῶν ἄ τε τὸν ὄλβιον, οὔτε βαφύστερον ἄνδρα γενέσθαι. μόχθημα δ' οὔτε φυσεὶς θήκας, οὔτε σοφίαις ἐπίστασθαι. ἀλλὰ μάτην πρόθυμος ἐλπὶ πόνον ἔχει. Vim quidquam mutare videntur Stobaei codices. Grotius Euripidis editiones secutus est.

108. 609. Theognis v. 165. a Brodaeo allegatus: Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἄφρων, οὔτε σοφιστὴς, Οὔτε κακὸς, οὔτε μὴν ἀγαθὸς.

109. Οὐ βαρύστομον γ' metri causa legendum censet Hunthius, οὐ βαρυπότμων Musgravius, οὐ βαρύποτμον ἂν Burgesius, qui in antistrophicam v. 620. Etiamnum aliud invexit.

Turnebi abest ab hoc nulla mutatione dubitationem, ut non dubitaverim, omnes omnes libros hoc verum pro spondeo exhibere paullo post v. 609.

610. 611. Βεβάασι σὺν χρῷ [pro σὺν χροΐ]. Sic recte πὰρ ὄνυξ ὁ ἀκόλουθος βεβάασιν Soph. El. 1096. Musgravius.

611. Ἠιρὰ δ' ἄλλον ἄλλα P. E. Particula γ' minimi gratia manifesta inserta est.

612. Δίεισι. *Properat.* Vide ad Hesc. Fun. 1068. [1066. Barnes.] Musgravius. Cum verbis τερὶ δ' ἄλλον ἄλλα μοῖρα διέπει conferendus noster Alc. 896. Ἕτερος δ' ἑτέρους ἕτερα Πιέζει φροντίσι θυμούς. Or. 974. Ἰὼ, ἰὼ, παντέκτονι δαιμόνων Ἕδνῳ πολύστονε, λυσσᾷ δὲ πᾶσ' ἀκτὰς Μοῖρα βαίνει. Ἕτερα δ' ἑτέρας ἀμείβεται πλάκας ἐν χθονὸς μυχοῖς. Φρενῶν δ' ὁ πᾶς ἀκυβέρνητος σάλος. Hippol. 1206. Ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. Μανὰ δ' ἴσχυσεν ἐνθρόνοις ἄλλη Ἑλλανίδων ἀεί. [Aesch. Prom. 226.] Ταῦτά τοι πλανωμένην Ἰὼς ἄλλοτ' ἄλλον ἐκπονεῖ πρόδρομα. *Et Addendus.*]

613. Castigo ἐφ' ὑφηλὸν. *Et haud quidem infima sortis viris alto in gradu collocat.* Brodaeus. Placet Brodaei emendatio, quae viam aperit ad versus sequentis emendationem. Legendum, metro postulante, Τὸν δ' εὐδαίμονα, ἀμείνων τύχη. Musgravius. Ego nihil mutavi. Ἀφ' ὑψηλῶν est ὑφόθεν. Noster Ionis fr. 16. καὶ μ' ἁμὲ Τὸν μὲν καθεῖλεν ἀμφίθεν, τὸν δ' ἦρ' ἄνω. D. Lucas Evang. I. 52. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

614. Legendum puto ἀλάτων, et vocem hanc Doice penultimam corripere; aliter non constabit metrum. Heathius. Qui in Heli 1692. Doricum ἀμφὶς primam corripere existimat. Doricum ἀλάτας penultimam producit supra v. 365. et alibi passim. Optime metro nec male sententiae conveniret σὺν δὲ κόνᾳ, si liceret usitatiorem vocem κόνιν pro ratione ἀλάτας reponere. Quod ex mera conjectura facere non audeo. Saepe miratus eram in Or. 1016. ubi vulgo legitur, Τάφων νεκρὸν κάλλ' ὀρείων, Heathii emendationem ὀρθῶν Porsono placuisse. Malim, Ἐξ ὀρέων νεκρὸν κάλλει, dabito proprio nomine. [Cum haec pro anapaesticis acceperit Heathius, haud secus atque alii omnes ante Burgesium, miror sum non reposuisse, Τὸν πάντων δ' εὐδαίμονα τύχᾳ. Sed hoc πάλιν tutum constat ex dactylis ab spondeis, nisi quod pro spondeo bis adhibetur trochaeus. *Et Addendus.*]

615. Οὖν φυγὶν Stobaeus, qui minus recte οὖν habet etiam v. sequente. Quod alibi monui, hic iterum moneo, post οὖν et μήτε saepe apud tragicos adhiberi τὸ et μή. Ita Aesch. Prom. 449. (ubi οὖν pro ὄν dedit Porsonus) 478. Choëph. 289. Soph. Oed. C. 912. (ubi οὖν de suo

Dorvillius) Add. 202. Eurip. Or. 41. 43. 1086. Med. 1242. Iph. T. 854. 872. Tro. 984. Here. 546. Vide Censuram Edinburgenſem XVII. pp. 283. 284. 492. Locum ſtatim tum Aeſchyli Prometheo ita exhibuit Bloomfieldius in ed. ſecunda: Οὐκ ἦν ἀλύπως· οὔθ', οὕτε βρώσιμον, Οὐ χρηστόν, οὔτε πωτόν. Nunquam vidi οὔ hoc modo inter binas οὔτε collocatum. Quare vulgatam ſcripturam οὐδὲ inter τε καὶ retinendam cenſeo.

16. Οὐ σοφίᾳ τῳ δοκέουσι. P. E. Recte vertit Pertus, *Nulla ſapientia quæ ſatis ſit repellat.*

17. Ὁ πρόθυμος. *Qui ſuis opibus ſatis valere conabitur.* Baoaltus. Ὁ βουλόμενος δύνασθαι.

18. Ἴδε sine γ' Burgenſis. In vulgatis libris verba ἔα γ'. ἀλλὰ σὺ anapaeſticum monometrum faciunt. Sic etiam verba εἰ δὲ εἶβες σύ γε v. 628.

18. Μὴ προσίνου S. add. recentiores. Quum imperativi formam nunquam uſurparunt Attici, ſi vera ſunt ea quae ad v. 17. diſputavi. Μὴ προσίνεσον P. E. Προσίνω et προσίνομαι in προσσινῶ et πρόσσινσθε ſaepe corruperunt librarii. Soph. El. 1380. ἀλλὰ, πρόσιτον, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων Ἠλὼν ἀρωγὸς τοῖσδε τῶν βουλευμένων. Προσινῶ plerique libri, πρόσσινσθ' Harleianus 5744. Barocc. 66. et, opinor, alii. Apud Aeſch. Pers. 690. pro προσιλάσκουσι, quod metrum violabat, προσίσσουσιν primus reposuit Brunckius. Vide etiam Soph. Oed. C. 157. (ubi fortaſſe legendum μὴ προσσεῖ, ἴσα pro ἴσως accepto) Phil. 156. Eurip. Suppl. 68. Ceterum verba μὴ προσίνου ita accipio, *Erecto corpore atque animo.* Iolaum humi jacentem ſurgere jubet Chorus. Nihil hic viderunt interpretes. [Vide ſupra p. 58. *G. D.*]

21. Τὰ θεῶν φέρε. P. E. Vix opus eſt monere τὰ θεῶν eſſe τὰς ἐκ θεῶν τύχας ὀυθείσας, ut cum Sophocle loquar Phil. 1314. Ita noſter Phoen. 885. Ἀτὰρ εἰ ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Τὰ θεῖα dixit Soph. Tereo fr. 11. Ἀηδονά, Πρόκνη, δῆλον, ἀλλ' ὅμως χρεὼν Τὰ θεῖα δυστυχοῦς ὄντας φέρειν. [Conf. Dobree Add. ad Perſoni Ariſtophan. p. 140. *G. D.*]

22. Cum olim πρὸς ἀδελφῶν ſcriberetur, non ſine loci detrimento, Scaliger legendum duxit πρὸ, quam lectionem amplector, ſed ne ſit hiatus, propter καὶ ſequens τε adjicio. Barnesius. Πρὸς ἀδελφῶν vetus lectio proba eſt et ſervanda. Reiskius. Vellem ſuam horum verborum interpretationem nobiscum communicaſſet vir eruditus. *Pro patriis ac fratribus* Brunckius aliique omnes. Ceterum notandum πρό τ' ἀδελφῶν pro πρό τε ἀδελφῶν τε. Ita Aeſch. Theb. 80. Ἀλλ' εἷς τ' ἐπάλξεως καὶ πύλης συμμαχά-

Suppl. 892. Νέα τ' ἐπὶ νέοις Βάκχειον ἐκ χθονὸς Τάφιον. Nostri Hippol. 205. Ῥᾴων δὲ νόσων μετὰ δ' ἀσπίδος καὶ γυναικείου δήματος εἶσι. Herodotus I. 106. Θανάτου τε ἄξιος καὶ ἀδικημάτων. Ibid. 154. Ἀπό τε Ταβίλου καὶ Κύρου. V. 6. Ἀπό τε πλήθεος καὶ χρημάτων. Thucydides I. 49. Τιμή τε πλήθους καὶ χρήμων τῶν ἀμυνομένων. Ibid. 50. Ἀπό τε τοῦ ὕδατος καὶ ἀνέμου. Ibid. 56. Τιμή τε Περδίκκου πειθόμενος καὶ Καμβύσῃ. Ibid. 118. Ἀπό τε ἀλλήλους καὶ τὸν ἄλλον. Plura exempla indicavit Marklandi Iph. A. 608. Quod ubi animadvertisse, apud Soph. Oed. T. 541. nihil fuisse sollicitandum, ἄνωγε, quod etiam de Aesch. Pers. 609. monitum velim, Herodoti auctoritate confirmare possum, apud quem terminum legitur ἄνω τε δέλου καὶ ἀσπίνης. I. 69. VIII. 140. IX. 7. Idem VII. 184. Τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀθηνῆς στρέψαν ἐξανιέμεν Ἕλληνα, ἄνω τε ἐκ τῆς ὀφρυωσίης τῆς ἀκρωτηρίης καὶ τῶν ἀκροστιχίδων πολλάων, πολλῷ ἐνδεέστερον ποιέοντα. Vide an haec sufficiant ad defendendam vulgatam scripturam apud Aesch. Theb. 1060. ἄκουε τὰ πόλει καὶ τὰ δίκαια ξυνετὸς εἶ. [Nostri Hippol. 1157. Θησεῦ, μακρὸς ἄξιον ὀφρῶ λόγον, εἰ καὶ πολίταις, ἀλλὰ τοῖς Ἀθηναίων πόλει ναίουσι, καὶ γῇ τιμῶσιν Τροιζήνιοι. Xenophon Symposio 2, 1. Ἐρρτάζομεν ἐπιθῦσαι τε καὶ ποιῆσαι ἑστιάσεις ἑαυτοῖς, ἵνα τε ἀνδραποδίσασθαι, καὶ ὀφρυωσάμενοι τῶν τὰ δεόμενα συνεμένων κτᾶσθαι, καὶ πάσῃ πάνυ γε ἀφθόνῳ καὶ πάνυ καλῇ παρασκευῇ εὐωχούμενοι καὶ ἀφειδόντες. Thucydides IV. 8. Ἄλλην τε παρασκευὴν καὶ πανδόκευτα. Ibid. 10. Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ πλοῖα ὁρῶ πρὸς ἡμῶν ὄντα, ἦν ἀθλητήν τι ποῆναι, καὶ μὴ τῷ πλήθει αὐτῶν παραλλάσσοντες, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν παλαιστὰ κατασκευοῦναι. Nisi legendum, ἦν ἀθλητὴν γέ μοῦναι. Vide an legendum apud Aesch. Theb. 209. Ὦ φίλον Διὸς τέκος, ἕδεσό μ' αὐτὸ σαφὲς τὸν ἀμυντόπτυκτον ὅρον, ὅτι Τὰ σύριγγες ἔκλαγξαν ἐλάφρομος, ἐκπικὸν ὑπὸ ἔκτον Ἡφαίστου διὰ θυόμι Πυρίγνητον χαλκοῦν. Ita Addendis.]

625. Hesiodus Op. 289. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι. Brunckius. Similia vide apud Stobaeum Tit. XXIX. ubi legitur etiam noster versus p. 198.

627. Εὐγενίας pro ἀδελφῶν E. G. Vides quantis in tenebris versentur, qui scriptis codicibus destituti veterum scripta emendare conantur. Quid vulgatae scripturae occasionem dederit, haud facile dixeris. An cum πατρὸς scripsisset librarius in priore sententiae membro, μητρὸς aut ἀδελφῶν sequi debere arbitratus est? Cujus oscitantiae exempla passim occurrunt. An etiam ἀδελφῶν glossema est pro συγγενίας; συγγενίας autem calami mendum pro σφαγίας? Ita fere in Hek. 259. σύριγξιν in σύριγξ

[redacted]

Euripidem Hesychius. Vide supra in Phoenissis, ad Personono ad Med. 722.

10. Εὖγε recte dederunt Burgesius.

30. Nova quae hic in indice Burgesius, Σφέτερος appellatur in indice personarum fabulae praefixo. Similem erroren in Hippolyto notavit V. Dk exercitat. Ed. v. 88. Contra in Sophoclis Trachiniis Deianira Omnibono Ἡανδημος appellatur.

39. 691. Hos versus recte constituit Musgravius in annotationibus. Hiatum ex emendatione Brodaei omnes edd. recentiores.

44. Scaliger legit hic pro νῦν δ', σοῦ, oblitus ipse famulum filios alloqui, et δῆτα pronomen emphaticum esse.

53. Legendum τοιάσδε, ἐκείνοις proximum. Sic Suppl. 110. Ἐκ τῶν τοιῶνδε χλιανδίων ἐπιστροφῶν. Hesychius: Καπήλ. τὸν ἁλιᾶ. καπήλευσον καπήλιμμα. Musgravius. Vulgatam scripturam satis defendit noster Med. 1012. Τί δὴ τοιαῦτ' ἔπη, καὶ δεκαμβόλους Καλλιόπης στρατοὺς.

64. Ἐκρίζωμεν P. Ein Aoristum ἐκρίσθην passiva significatione usurpare videntur Attici. Recte ἐκρίζετο pro ἐκτέτριπτο apud nostrum Hippol. 27. reponit Monkius. Passim permutantur τρίβω et τρίβομαι, εἰτρίψην et εἰτρίβην. In Hippol. 1007. fluctuant libri inter ἐφείστηκε et ἐφέστηκε. Apud Soph. Trach. 1076. solemne omnes edd. Ἀλλ' ἀστεναχὴς ἀλιάσιμον κακοῖς. Recte εἰπόμην Schol. ad Aj. 318. monente Brunckio. Apud eundem Oed. C. 1674. neque ἔχομεν cum Aldo, neque εἴχομεν cum Turnebo et Brunckio, sed ἴσχομεν legendum arbitror. Aoristum passivum ἐσχέθην in genuinis tragicorum scriptis vel non reperi, vel repertum emendo meglexi. Bis occurrit in Commeliniano Danaës fragmento, quod spurium esse alibi monui. V. 6. Οὗτος δ' ἔφυν παιδὸς ἄρσενος σχεδεῖς. V. 27. Φίλτρους ἀφύτους Ζεὺς κατασχεθεὶς πατήρ. In eodem fragmento v. 44. legitur passivum ἐσχόθην tragicis prorsus ignotum.

69. Πενέσταις. Servos Thessalorum proprie mancipia Penestae dicti sunt. Consule Athenaeum VI. p. 264. A. Poëtae vocabulum hoc pro famulo usurpant. Theocritus Idyll. XVI. 35. Ἁρμάλιαν ἔμμηνον ἐμαστήσαντο πενέσται. Brunckius. De Thessalorum Penestis loquitur Theocritus. Citat Athenaeus ex Euripidis Phryxo, Λάτριες πενέσται ἅμοι ἀροτηρόμοι.

70. Ἐστὶν ἐᾶν edd. omnes praeter Aldinam et Hexagianam primam. Ἐστὶν νιν metro non repugnat. Sed νιν encliticum non agnoscunt grammatici. Ναὶ γάρ Por-

[illegible] Proclus ad Hes. p. xxxiv. [Vid. Hermannum Elem. doctr. metr. p. 116. *G. D.*]

641. Noster Iph. A. 537. [illegible] Hesc. 945. [illegible] Ἀχαιοὶ χθονὸς εἶσ', ἀλλ' ἵν' ἐν νῦν τάδε.

643. Tossa P. E. Nostro Iph. T. 239. Ἄπειμι πρὸς δ' ἡσυχῆ πόδα. Soph. Oed. T. 952. Ἀπεὶ κἀνδρὸς τοῦδε, κἀπόπτει πλέον, Τὰ σὰν' ἐν ἤχει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

644. 645. Credo est: Πάλαι γὰρ δόλιον φυγὴν δόμου, δόλ. βροτῶν τῶν ἀφιγμένων γενέσθαι. Vel, quod magis placet, Πάλαι γὰρ ὀδύνους [περὶ] τῶν ἀφιγμένων, ψυχὴν δόμου, εἰ νέους [πάλιν] γενέσθαι. Inepte Festus, *Vanopridem dixit quoniam dolens propter filios, qui bello Troiano abierunt, animo tabescebat*, dubitans *an reditus* huc ipsis *esset futurus*. Quasi vero in Atticam redire potuerint Hyllus et fratres ejus, qui nunquam hactenus in eam pedem tulissent. Νόστος *adventum* significat, ut sexcenties apud tragicos, ἀφικνεῖσθαι *advenire*, ut semper apud omnes Graecos scriptores. In eandem fere cum Festo errorem incidit Theocritus noster, Ambrosius Philipsius, qui verba αἶψα δ' ἔπειτα in Sapphus hymno ad Venerem ita Anglice reddit (*Spectator*, N. 223.), *The birds dismist (while you remain) Bore back their empty cars again*. Quam interpretationem vero verborum sensui prorsus contrariam, ita post Annam Faberi commendat Addisonus: *Madame Dacier observes, there is something very pretty in that circumstance of this ode, wherein Venus is described as sending away her chariot upon her arrival at Sappho's lodgings, to denote that it was not a short transient visit which she intended to make her*.

646. Veram hujus versiculi scripturam a Piersono propositam Verisim. p. 181. exhibent etiam E. G. Notam interrogationis vel post τί πρᾶμα vel in fine versus collocari posse monet Reiskius, qui citat Cyc. 99. Τί πρᾶμα; Βορμίου πόλιν δοίγμεν ἱκάσθαιν. Idem significat τί χρὴ supra v. 96. Nostro loco melior videtur altera interpungendi ratio, quam adhibuerunt Piersonus et in versione Latina Musgravius.

649. Τόσον δ' ἐλθεῖν edd. recentiores ante Barnesium ex emendatione H. Stephani, quem rei metricae non valde peritum fuisse inter eruditos satis constat. Τόσον δὲ γ' ἐλθεῖν Barnesius. Τοσσόνδ' ἐλθεῖν E. G. Musgravius.

Ibid. Χρὴν P. E. Tametsi non desunt versus, in quibus ex necessitate legatur ἐχρῆν, hoc praeteritum libentius sine augmento usurpasse Atticos existimo. Aristoph. Plut. 586. Κοὐδὲν ἐσῴζομεν· πάλαι χρὴ πάλιν ἐχρῆν, εἰκῇ

[redacted] ἐμοῦ γε. Hanc emendationem, si legas, μᾶλλον χρῆν, in utroque enim metri anapaestici genere plerumque, non autem semper, caverunt omnes, ne tertiae dactyli syllabae subjiceretur ultima vocabuli syllaba, aut ne monosyllabum quum in initio metrum sine vocali posset. Praetor versum addo emendatum, quater hanc regulam violavit Aristophanes in Plato secundum ed. Brunckiana. V. 499. Οὕτως ἐγὼ σοι τοῦτον ῥάψω. μηδὲν σαυτὴν ἐπ' ἀνιῶτε. Taget, de scriptura dubia versus Brunckius, quem quae sequ. plerique, ni fallor, ὡδὶ pro οὕτως exhibent. Veram scripturam indicavit Hemsterhusius, Οὐδεὶς ἄν, ἐγὼ τοίνυν μάψω. V. 511. Οὔτοι τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν κεκτῆσθαι. V. 588. Φιλόπολις γὰρ καὶ βουλόμενος τοῦτο μηδὲν διαφθαρῆναι. Malim, Εὐφιλόπολις καὶ βουλόμενος. V. 618. Νὴ Δί', ἔγωγ' οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτεῖν. De quo versu plura dicam alias.

51. Unus est hic de septem versibus apud Euripidem, qui ἤ particulis ἡ τάρα pro ἦτοι ἄρα per crasin scribitis incipiant. Vide Hippol. 480. 1028. Alc. 648. 735. Iph. A. 1189. Fragm. Incert. 3. Consulendus omnino Valckenarius ad Hipp. 480. Diatrib. p. 188. His adde Aesch. Theb. 676. Ἦ δῆτ' ἂν εἴη παιδὸς ψευδώνυμος Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας. Soph. Ant. 484. Ἦ νῦν δρᾷ μὲν οὐκ ἀνῆρ, αὕτη δ' ἀνήρ, Εἰ ταῦτ' ἄγαστα τῇδε κείσεται κράτη. Utrobique scribendum videtur, Ἢ τἄρ'. Thucydides V. 100. Ἦ που ἄρα (l. ἢ τἄρα), εἰ τοσαύτην γε ὑμεῖς τε μὴ παυσθῆναι ἀρχῆς, καὶ οἱ δουλεύοντες ἤδη ἀπαλλαγῆναι, τὴν παμπανδύνευσιν κινοῦνται, ἡμῖν γε τοῖς ἔτι ἐλευθέροις πολλὴ κακότης καὶ δειλία, μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.

52. Μήτηρ ἔ'. Supplendum, εἰ ἄξεις τούδε. Male verba εἰ γε τῶνδε προσθήσεις γρῦ, sic enim legit, ad superiora refert Valckenarius ad Hippol. 480.

d. Προσθῆις P. E. Noster Hippol. 1086. Κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θήσεται.

54. Μὴ τρίσις primus edidit Hervagius ad. secunda.

66. Τί γὰρ βοὴν ἔσχηκας. Vide P. Leopardum Emendat. VII. 22. *Ex Addendis.*]

67. Legendum σὺ, nisi καλῶν suppleas. Brodaeus: Εἰ minus recte edd. recentiores. Noster Hel. 556. Εἰ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλιημένην Τύμβου 'πὶ κρηπὶδ' ἐπεύφρους ὁ ὀρθοστάτης, Μέλον, τί φεύγεις; Soph. Ant. 441. Σὺ δῆ, σὺ τὴν νεόνυμφον εἰς θρόνον κάρα, Θὲς, ἢ πατρὸς μὴ δεδρακέναι τάδε; Idem σὺ pro σοὶ habet Track. 65. Σὺ, πατρὸς οὗτος ὅμαιμον ἔστηκεν, Τὸ μὴ κυδύσθαι κοινὸν, αἰσχύνην φέρει,

Ibid. Τόδ' olim scribebatur *Ἕλλησιν εἶδε*, *postea hunc ritum Musgravius*. Malim τοῦ σοῦ, ut supra, v. 42.

658. *Οὐκ ἴσασιν ἡμῖν ταῦτα. Nemini quid dicas.*

661. 662. *Ἀτὰρ τί, χἄρα τῆδε προσβαλοῦσα πόδα, Ποῦ νῦν ἔκεσε;* Ita post Reiskium interpungit Musgravius. Optime, modo Graecum sit ἀνὰ τί ita adhibitum. Cujus locutionis exempla apud tragicos frustra quaesivi. Unum, quod erat in Hec. 671. aliter interpungendo sustulit Porsonus. Non absurda esset lectio, vel τὰ νῦν ἔκεσε, vel ποῖς νῦν ἔκεσε. Sed, ut verum fatear, suspicor vulgatam scripturam recte se habere, modo deleatur prior interrogationis nota, quam delevi. Duplex enim particula interrogativa orationem ἀνακόλουθον reddit. Quam studiose autem locutiones ἀνακολούθους adhibuerint tragici, nihil attinet dicere. [Duplicem particulam interrogativam habet noster Hel. 879. *Ἑλένη, τί τάμά, τέκος ἦν, θεοπίσματα*; Ita distinguit Musgravius. Nostro loco hodie mihi verum videtur, quod olim conjeci, *Ποῖς νῦν ἔκεσε*. Noster Iph. A. 1360. *Ἀλλ' οὐχ ὁμοίως τἀμὰ κἀ. ποῖς ἄρ' αὐτῇσι ξυναγήσεται*. Vide meam annotationem ad v. 713. et Piersonum ad Moeridis glossam, *Ἀντίσαν πᾶς ὁ δῆμος* p. 3. ubi olim legebatur τοῦ. *Ex Addendis.*]

663. *Τέρψαι* primus edidit Hervagius ed. secunda. Sic etiam legendum monet Brodaeus. Similis varietas supra v. 487. et in Suppl. 526, Hel. 401.

665. Non convenit huic loco particula γε. Lego, *μέτεστι δή*. Hesychius: *Ἰδμήν. φρόνησιν.* Musgravius. Nunquam vidi infeliciorem conjecturam. Haec quasi in aedem reditura ait Alcmena. Verte, *Nihil est amplius in hoc colloquio quod ad me pertineat.* Notam interrogationis primus delevit Musgravius.

668. Aesch. Pers. 334. *Πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων;*

669. Legendum, *ἀριθμὸν ὁ αὐτόν*. Sed et ἄλλον commodum sensum patitur. *Non possum alium numerum indicare, quam hunc indeterminatum, multos esse.* Reiskius. Si sententiae necessarium esset αὐτόν, ad Reiskii emendationem confirmandam allegari posset Soph. Oed. C. 1256. Mihi ἔφθη pro τάλλα ex ingenio dedit Brunckius, rectius facturus si ταῦτα dedisset. In Medea 177 296. quem ad v. 152. hujus fabulae attuli, αὐτᾶς pro ἄλλης legi posse monet Porsonus. Ceterum nostri loci sententiam magnifice ornatam habet incertus Rhes. 309. *Στρατοῦ δὲ πλήθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφοις λόγῳ Θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν.*

671. *Δαιὸν ἐστηκεν ἡμέρας.* Nam videntur Athenienses in dextro fuisse. Brodaeus. Subauditur autem κατὰ, ut in Suppl.

657. Καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ, δεξιὸν τεταγμένους Κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας. [Thucydides V. 67. Δεξιὸν μὲν κέρας Μαντινῆς εἶχον, ὅτι ἐν τῇ ἐκείνων τὸ ἔργον ἐγίγνετο. *Ex Addendis.*]

673. Τὰ σφάγια etiam E. G. Articulum omittunt edd. recentiores. Τάξεων primus edidit Hervagius ed. secunda. Consentire videtur E. Alteri enim cod. τάξων diserte tribuit Musgravius.

677. Ἡκάζομεν G. Musgravius. Moeris p. 182. Ἧκασα, Ἀττικῶς. εἶκασα, Ἑλληνικῶς. Ubi consulendi Piersonus et scriptores ab eo laudati, praecipue Valckenarius ad Phoen. 165.

678. 679. Hos versus famulo recte continuant S. Barnesius et Musgravius. Quod etiam facere voluit Canterus, qui Iolai personam, quae ad v. 678. delenda erat, oscitanter ad v. 680. delevit.

680. Ταὐτὰ tacite Barnesius. *Eadem* Portus.

681. Ὡς ἔοιγμεν notat *pro posse nostro, et ut nos decet.* Reiskius. Ὡς ἔοικε Barnesius in margine, *ut convenit* in interpretatione. Qua significatione ὡς εἰκός ἐστι, ni fallor, vel aliquid ejusmodi, dixisset Euripides. Homericum enim ἔοικε, *decet, convenit*, ab Attico sermone alienum est. Rectius igitur interpretatur Portus, *ut videmur.* Similia sunt ὡς ἔοικας Med. 337. Iph. T. 591. Hel. 799. ὡς εἴξασι Iph. A. 848. Hel. 504. Vix dignae sunt quae memorentur conjecturae, Heathii ὡς εἰώθμεν, Musgravii ὡς ἔχοιμεν, *quantum valemus.*

682. Hunc versum alii aliter distinguunt et interpretantur. Post σοῦ plene distinguunt plerique, post ἥκιστα minus plene Barnesius. Sed rectissime Canterus Nov. Lect. VII. 29. ita interpretatur, omni distinctione sublata, *Minime decebat stulta te verba eloqui.* Quam interpretationem adoptat Musgravius in versione Latina. Πρὸς σοῦ ἦν, *te decebat.* Noster Herc. 585. Πρὸς σοῦ μὲν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις τ' εἶναι φίλον Τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν.

683. Frustra haec verba sollicitant viri eruditi. Vulgata scriptura, modo deleatur nota interrogationis, sanissima est. Sensus est, Καὶ ἥκιστα πρὸς ἐμοῦ ἐστι μὴ μεταδοῦναι ἀλκίμου μάχης φίλοις. Id quod verissime dicere poterat Iolaus. Noster Alc. 41. ΑΠ. Ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί. ΘΑ. Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν. Supple, ξύνηθές ἐστί σοι. Iph. A. 736. ΚΛ. Καλὸν τεκοῦσαν παῖδά γ' ἐκδοῦναι τέκνα. ΑΓ. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας. Καλόν ἐστι scilicet. Nostro loco ὡς μὴ in initio versus habet E. monente Marklando ad Iph. A. 173. [Notam interrogationis recte omittunt Hervagiana secunda et tertia. *Ex Addendis.*]

684. Hunc versum et 688. transponendos esse censet Musgravius.

Ibid. *Τρώσης* omnes ante Portum praeter Aldum. *Τρώσης* Portus et sequentes ante Barnesium, qui ex Aldina *θρώσης* reposuit, quod ex conjectura assecuti erant Canterus, Scaliger et Duportus.

685. 686. Vere Piersonus Verisim. p. 191. [et Heathius] *θένοιμι* et *θένοις*, MSS. tamen *σθένοιμι* et *σθένοις* retinentibus. Musgravius. Vide v. 738. ab utroque indicatum. Eandem locutionem usurpat noster Autolyco fr. 3. *Πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν Δίσκους ἔχοντες, ἢ δι' ἀσπίδων ποσὶ Θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;*

689. *Ἀλλ' οὐν μαχοῦμαί γ'* *) P. E. Post particulas *ἀλλ' οὖν* uno alterove vocabulo interposito plerumque adhiberi *γε* monui ad Aesch. Prom. 1070. (*Edinburgh Review*, XVII. p. 242.) Excidit e vulgatis libris particula etiam in Ion. 1325. *Ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.* Sensus nostri loci, qui tamen minime obscurus est, omnes interpretes fugit. Dicit Iolaus, deficientibus corporis viribus, animum tamen non deficere, neque se cum minori hostium numero pugnare paratum esse, quam olim in juventute. Eandem locutionem, *οὐκ ἐλάσσοσι μαχούμεθα*, usurpat Thucydides I. 143.

690. *Σήκωμα. Pondus.* Recte ita MS. G. Polybius XVIII. 7, 5. *προσλαβόντες φίονει σήκωμα.* [Vide Schweighaeuserum in indice.] Citatur et ex Hyperide apud Pollucem IV. 172. Musgravius.

Ibid. *Προτίθης* G. suprascripto *προτιθείς*. *Προστίθης* Burgesius ad Tro. 484. ex praecepto Porsoni ad Or. 141. *Τροτιθεὶς* habet Aldus Or. 1186. *τιθεῖς* Alc. 893. *προστιθεὶς* Hel. 556. Hero. 710. *τιθεὶς* Ion. 744. *προστιθεὶς*, ut nostro loco, Ion. 1525. Recte *τίθης* Alc. 58. Androm. 209. et fortasse alibi.

691. *Μήτοι μ' ἔρυκε* tacite Barnesius. Consentit G.

693. *Ὡς μὴ μενοῦντα. Scito me non mansurum.* Brodaeus. *Μενοῦντα* dependet a superiore *μή με ἔρυκε*. Reiskius. *Μενοῦντα* accusativus absolutus est, pro *μενοῦντος*, quod suprascriptum habet G. Ita noster Phoen. 1469. *Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπό-*

(*) Eodem modo Erfurdtius ad Sophocl. Ajac. p. 516. „Fortasse," inquit, „*μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι: at pugnabo tamen cum hostibus numero non inferioribus*, sc. quam nos sumus, ita ut auxilium meum non temere sit repudiandum." *G. D.*]

τὴν ἐμὸν, Οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' Ἶρις στρατηλάτας. Ion. 964. ΙΠΡ. Σὺ δ' ὡς τί δόξης ἦλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον; ΚΡ. Ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὐτοῦ γόνον. Incertus Rhes. 144. Σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει, Ὡς οὐ μενοῦντά μ'. Quibus adde Soph. Oed. T. 101. Oed. C. 881. ubi αἷμα et Ἄργος accusativi sunt. Priore loco ipse mihi rectius facturus fuisse videor, si cum Brunckio edidissem, ὡς τήνδ' αἷμα χειράζον πόλιν. Alexis apud Athen. p. 104. D. Τῶς ἰχθυοπώλεας ἐστὶν ἐψηφισμένον, Ὡς φασι, χαλκῆν Καλλιμέδοντος εἰκόνα Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθύσιν, Ἔχουσαν ὀπτὸν κάραβον ἐν τῇ δεξιᾷ. Ὡς αὐτὸν ὄντ' αὐτοῖσι τῆς τέχνης μόνον Σωτῆρα, τοὺς ἄλλους δὲ πάντας ζημίαν. Thucydides VIII. 66. Ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες ὑπόπτως προσῆσαν οἱ τοῦ δήμου, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων. Lysiàs Epitaphio p. 131. ed. Reisk. Καὶ γάρ τοι θάπτονται δημοσίᾳ, καὶ ἀγῶνες τίθενται ἐπ' αὐτοῖς ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, ὡς ἀξίους ὄντας τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους τιμᾶσθαι. Quem locum cum aliis nonnullis ejusdem oratoris indicat Taylorus in indice regiminum v. *Accusativus*. Hinc fortasse emendandus noster Alc. 1120. ΗΡ. Τόλμα προτείνειν (malim προτεῖναι) χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης. ΑΔ. Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμου. Vide an legendum, Γοργόν' ὡς καράτομον, subaudito οὖσαν. [Inter genitivum et accusativum absolutum hoc fere interesse videtur, quod genitivus ipsam rem, accusativus alicujus de ea sententiam exprimit. Aeschines in Timarchum p. 48. ed. Reisk. Ἀπὸ σωφροσύνης πρῶτον ἤρξατο [ὁ νομοθέτης], ὡς ὅπου πλείστη εὐκοσμία ἐστὶ, ταύτην ἄριστα τὴν πόλιν οἰκησομένην. Ubi verba ὡς—οἰκησομένην significant ὡς—οἰκήσεσθαι δοκῶν. Soph. El. 881. Μὴ τὴν πατρῴαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὁρᾶς Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῶν. Supple εἰδυῖα, ὁρῶσα, vel tale quiddam. Sic etiam explicanda loca in annotatione mea allegata, praeter locum ex Alcestide, quem nunc ita explico. Ad ea quae dixerat Hercules, Τόλμα προτείνειν χεῖρα, καὶ θιγεῖν ξένης, respondere debuit Admetus, Καὶ μὴν προτείνω [χεῖρα], ὡς Γοργόνος καρατόμου [θιξόμενος]. Qua significatione non male se habet accusativus Γοργόν' ὡς καράτομον. Non raro enim fit transitus a genitivo aut dativo ad accusativum. Soph. Ant. 857. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. Aj. 870. ΗΜ. Ἰδοὺ ἰδοὺ, δοῦπον αὖ κλύω τινά. ΗΜ. Ἡμῶν γε, ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν. Aesch. Agam. 1104. Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπεύθομαι, Κλαύμενα τάδε βρέφη σφαγὰς, Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας. Ceterum hic locus, ubi vulgo eliditur ι dativi singularis, commodum

praebet occasionem de ista elisione disserendi. Exempla quae apud tragicos reperi singillatim examinabo. I. Aesch. Suppl. 7. *Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημήλασίᾳ Ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι.* Recte Tyrwhittus, *δημηλασίαν. Οὔτιν'* igitur accusativus est. II. Pers. 916. *Λέλυται γὰρ ἐμῶν* (f. *ἐμοὶ*) *γυίων ῥώμη, τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.* *'Εσιδόντ'* accusativus est. Transitus ab alio casu ad accusativum saepissime in participiis locum habet. Consulantur interpretes ad sequentia tragicorum loca, quae in discipulorum gratiam apponam. Aesch. Agam. 1619. *Οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοὶ, Ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν.* Choëph. 408. *Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον πέαρ, Τόνδε κλύουσαν οἶκτον.* Soph. El. 479. *Ἄπεστί μοι Θράσος Ἀδυπνόων κλύουσαν Ἀρτίως ὀνειράτων.* Eurip. Med. 814. *Οὐκ ἔστιν ἄλλως, σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν Τάδ' ἐσὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.* El. 1250. *Σὺ δ' Ἄργος ἔλιπ'. οὐ γάρ ἐστί σοι πόλιν Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείνανται σήν.* III. Soph. Oed. C. 1435. *Σφῷν δ' αὐτοῖν Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι Θανόντ'. ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἦστον. Θανόντ'* pro accusativo accipi posse satis ostendunt superiora. Deinde legendum, *ἐπεὶ οὔ με ζῶντά γ' αὖθις ἦστον.* IV. Trach. 676. *Ὧδί γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως Ἕρμιον, ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρῳ* (*εὐείρου* Brunckius) *πόκῳ, Τοῦτ' ἠφάνισται.* Lego, *ἀργῆτ' οἰὸς εὐέρου πόκου.* V. Aj. 108. *Πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίονι ἕρκείου στέγης.* Dativum quidem in simili locutione usurpat Aesch. Prom. 15. *Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.* Sic etiam Aristoph. Thesm. 939. *γυμνὸν ἀποδύσαντά με Κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην.* Sed *δήσαντες πρὸς τὸν κίονα* dixit Aeschines in Timarchum p. 83. VI. Aj. 1006. *Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι* (*με* Suidas v. *Ποῖ*, monente Brunckio) *δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, Τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ.* Sive *μοι*, quod malim, sive *με* legas, *ἀρήξαντ'* accusativus est. VII. Eurip. Hec. 912. *Κηλῖδ' οἰκτροτάτᾳ κέχρωσαι. Κηλῖδ' οἰκτροτάτων* e membranis Parisiensibus, aliisque codd. nonnullis primus edidit Musgravius. VIII. Iph. A. 898. *οὕτω δεινὸς ἐμπέλτων' ἔρως Τῇδε στρατείας Ἑλλάδ'* (*Ἑλλάδι γ'* Aldus), *οὐκ ἄνευ θεῶν. Ἐμπίπτειν* accusativum adsciscit apud Soph. Oed. C. 942. *Οὐδείς ποτ' αὐτοὺς* (*αὐτοῖς* Brunckius ex emendatione Heathii) *τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι Ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοὶ τρέφειν βίᾳ.* Ita *προσπίπτω σοι* et *προσπίπτω σε* dictum est,, *ἐπιστρατεύω πόλει* et *ἐπιστρατεύω πόλιν, λέγω σοι* et *λέγω σε.* Hoc habet Soph. Oed. C. 1402. *Τοιοῦτον, οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινα Ἔξεσθ' ἑταίρων.* Ubi Brunckius: *Οὐδὲ φωνῆσαί τινι.* Sic optime Tyrwhittus, eodem sensu quo

Polynices ipse infra v. 1429. *Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρα. Mendose vulgo φωνῆσαί τινα.* Imo, recte. Confer v. 1760. *Ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος, Μήτε πελάζειν εἰς τούσδε τόπους, Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν, Θήκην ἱερὰν, ἣν κεῖνος ἔχει.* Vides quam periculosum sit usitatam verborum constructionem pro paullo minus usitata e mera conjectura inducere. Tyrwhittum et Brunckium reprehendo, *Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.* IX. Ion. 433. *Ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι Μέλει προσήκοντ' οὐδέν* (*προσήκει τ' οὐδας* Aldus). Vide ad Persarum locum. Plura non reperi. Nisi his difficiliora sunt ea quae me fugerunt, non video quid obstet quo minus statuamus tragicos literam I in dativo singulari nunquam elisisse. De dativo plurali nulla controversia est. *Ex Addendis.*]

94. *Ὁπλίτης* P. E. Noster Androm. 459. *Νῦν δ' εἰς γυναῖκας γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς Κτείνεις μ'.* In Rhes. 325. pro *κυνηγέταις* scribendum *κυνηγέτης.*

95. Sic Hercules *κατέσπασεν ἐκ τῶν ναῶν τὰς προσηλωμένας πανοπλίας*, teste Diodoro Siculo IV. 10. Musgravius. Lycurgus in Leocratem p. 172. ed. Reisk. *Ὅτε ἡ μὲν χώρα τὰ δένδρα συνεβάλετο, οἱ δὲ τετελευτηκότες τὰς θήκας, οἱ δὲ νέοι τὰ ὅπλα.* Optime *οἱ δὲ νεῷ* Piersonus ad Moerin p. 265. qui nostri loci non est oblitus. Vide etiam Androm. 1123. *Κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας.* Erechth. fr. 6. *Θρήκιον πέλταν πρὸς Ἀθάνας περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις.*

05. *Ἡμετέραν.* Ita pro *ὑμετέραν* omnino legendum duco. Barnesius. Consentiunt E. G.

06. *Χρῆν* P. E. Sententiae accommodatius est *oportebat* quam *oportet.* Non enim dehortandi, sed potius reprehendendi studio Iolaum compellat Chorus. Est autem solenne *χρῆν* in reprehensionibus. Plura vide infra ad v. 959.

id. *Γνωσιμαχεῖν. Infirmitatem suam nosse.* Brodaeus. Glossographus ad Herod. III. 25. *Γνωσιμαχεῖν. τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν.* Ter apud Herodotum occurrit. Vide VII. 130. VIII. 29. Bis tantum apud Atticos poëtas. Alter locus est Aristoph. Av. 555. *Κἂν μὲν μὴ φῇ, μηδ' ἐθελήσῃ, μηδ' εὐθὺς γνωσιμαχήσῃ.* Idem valent verba *γίγνωσκε δ' ἀλκὴν* apud nostrum Hec. 227. [*Γνωσιμαχεῖν.* Plura dabunt viri docti ad Thomam Magistrum pp. 193. 194. *Ex Addendis.*]

bid. *Σὴν ἡλικίαν* Porsonus Advers. p. 268. ut sine ejus monitu edidissem.

10. *Λείπειν μ'* P. E. Non sum nescius bene Graecum esse *μέλλω λιπεῖν*, quod praeter alios docuit Porsonus ad Or. 929. Exempla praebent Aesch. Prom. 626. Eurip. Or.

292. Med. 393. Hippol. 723. Iph. T. 484. 1264. Ion. 80. 760. El. 17. Aristoph. Ach. 1160. Ay. 357. Lys. 117. Postremus locus ita fortasse scribendus est: *Ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετόν κ' ἄνω Ἔλσοιμ', ὅπᾳ μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.* Ubicumque vero levi emendatione pro *γράψαι* restitui potest *γράφειν* aut *γράψειν*, restituendum mihi videtur. Nostro igitur loco *λείπειν* scribo, *ἐκλείπειν* in Ion. 665. ubi vulgo legitur, *Πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.* Apud Thucyd. VI. 31. vulgo legitur, *ὡς ἤδη ἔμελλον μετὰ κινδύνων ἀλλήλους ἀπολιπεῖν*, sed *ἀπολείπειν* praebet cod. Parisiensis. Locos nonnullos ex tragicis subjiciam, prout in Aldina exhibentur, addita scriptura quam reposuerunt recentiores editores. Aesch. Theb. 55. *Κληρουμένους δ' ἔλιπον (ἔλειπον), ὡς πάλῳ λαχών.* Pers. 479. *Ποῦ τάσδ' ἔλιπες (ἔλειπες); οἶσθα σημῆναι τορῶς.* Eurip. Or. 378. *Ὅτ' ἐξέλιπον (ἐξέλειπον) μέλαθρον, ἐς Τροίαν ἰών.* Phoen. 1437. *Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην (ἐλειπέτην) βίον.* Hippol. 34. *Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λίπε (λείπει) χθόνα.* Androm. 521. *Καὶ γὰρ ἄνοια (ἀνοία) μεγάλη λιπεῖν (λείπειν).* Hel. 731. *Σὺν τῷδε νύμφη δῶμ' ἔλιπες (ἔλειπες) ὄλβιον.* Ion. 1306. *Ἔκλιπε (ἔκλειπε) βωμὸν, καὶ θεηλάτους ἕδρας.* Si toties peccant librarii in locis quorum vera scriptura metro necessaria est, quid eos facturos existimemus, ubi neutra scriptura metro repugnet?

711. *Μέλειν* primus edidit Brubachius aut Stiblinus. [*Μέλειν* primus edidit Stiblinus. Vide Hel. 198. *Ex Addendis.*]

713. Canterus et Aemilius Portus et Scaliger pro *πᾶσι*, quod male prius aderat, *παισὶ* recte legunt: nemo autem eorum vidit etiam pro *μελήσει* legendum *μελήσεις*. Barnesius. Neque vidit ipse Barnesius in Suppl. 1170. pro *πᾶσίν θ' ὑπεῖπον τούσδε* legendum esse *παισίν θ' ὑπεῖπον τοῖσδε*. Quae emendatio Marklando debetur. Contra *παισὶ δέκα* pro *πᾶσι δέκα* olim legebatur apud Herodotum IV. 88. *Πᾶς* pro *παῖς* habet Aldus apud Soph. Phil. 703. *παῖς* pro *πᾶς* apud incertum Rhes. 44. Quod ad *μελήσει* attinet, Barnesii emendationem recte improbant Heathius et Musgravius. Subauditur *σου*. [*Παισὶ* pro *πᾶσι* libri nonnulli in Phoen. 1560. Diodorus Siculus V. 28. *Ὥστε τὴν πρόσοψιν αὐτῶν φαίνεσθαι σατύροις καὶ πᾶσιν* (*παισὶν* duo codd.) *ἐοικυῖαν.* Poggium reprehendit P. Leopardus Emendat. V. 18. quod *pueris* pro *Panibus* in versione exhibuerit. Sed proculdubio Poggius exemplaria sua Graeca secutus est. *Ex Addendis.*]

[714. *Χρήσωνται τύχῃ. Utantur* adversa *fortuna.* Id est, *χρήσωνται ἀτυχίᾳ* vel *ξυμφορᾷ*. Vide Antiphontem pp. 664.

690. 700. Satis notus est hic usus verbi χρῆσθαι. Illud apud nostrum Iph. A. 88. ἁπλᾶ χρώμενοι, attingit Ciceroniana locutio, *Cum sane adversis ventis usi essemus*, Ep. ad Div. XIV. 5. *Ex Addendis.*]

721. Ego audacter posterius ἂν in ἐν mutavi. Barnesius. Recepi, licet dubitanter, Barnesii conjecturam. Musgravius. Noster Iph. T. 245. χέρνιβας δὲ καὶ κατάρχματα Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Tro. 456. Οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αἴραν ἑστίους παραδοκῶν. Aristoph. Eccl. 118. Οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη. Comicus incertus apud Photium v. Οὐκ ἂν φθανοίμην (f. φθάνοιμ' ἄν) τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Quae loca sufficient, opinor, ad vulgatam nostri loci scripturam confirmandam. De locutione οὐκ ἂν φθάνοις multa habet Hermannus ad Vigerum p. 746. Verum noster, ut recte monet Brunckius ad Plut. 1133. significat, ταχέως τοῖσδε σύγκρυπτε δέμας. Latine, *Oportet te quam primum ea induere.* Anglice, *You have no time to lose in putting on the armour.* Vel, si mavis, *You cannot make too much haste.* Verborum οὐκ ἂν φθάνοις verus est sensus, ni fallor, *non praevenies occasionem.* Dicitur οὐκ ἂν φθάνοις σύγκρυπτων, ut οὐκ ἂν κάμοιμι εὐεργετῶν et similia. Pro eo autem quod dixit poëta, οὐκ ἂν φθάνοις ἂν συγκρύπτων, soloecum, ni fallor, esset οὐκ ἂν φθάνοις συγκρύψας. Nam participium praesentis temporis semper adhibitum reperio. Ita ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες apud Herod. VII. 162. θυήσκοντες apud Eurip. Or. 985. θνήσκων ibid. 989. συμπεραίνοντες ibid. 1551. φυτεύων Alc. 665. πράττοντι apud Aristoph. Plut. 485. ἰὼν ibid. 874. ἀποτρέχων ibid. 1133. [Consulendus Piersonus ad Herodianum p. 452. *Ex Addendis.*]

722. Scaliger [et Brunck. ad Arist. Ran. 867. *G. D.*] legit ὦ 'γὼν, quia prior syllaba τοῦ ἀγὼν brevis est. Barnesius. Vel οὐ 'γὼν pro ὁ ἀγὼν legendum: vel ἀγὼν primam producit. Index ad Or. 859. Quem vide etiam ad Phoen. 591. ubi legendum ad mentem fere Canteri, Μῆτερ, οὐ λόγων δεῖ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνήλωται χρόνος *). Hodie nemo nescit neque ὦ 'γὼν neque οὐ 'γὼν ex ὁ ἀγὼν fieri, sed ἀγών. Apud Aristoph. Vesp. 534. ubi vulgo legitur, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν, σοὶ μέγας ἔστ' ἀγὼν νῦν dedit Gaisfordius ad Hephaest. p. 292. ex emendatione Porsoni. Malim, σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγών.

(*) Conf. Erfurdt. ad Sophoel. El. 1488. ubi articulum ante Brunckium restituerat Valckenar. Diatrib. in Eurip. p. 220. *G. D.*]

725. *Μίλοντας* primus edidit Hervagius ed. secunda.

727. Videtur scribendum *ἔνθες ἀξίνην*. Canterus. *Ἔνθες*, quod in textum primus admisit Barnesius, habent E. G. Quod ad *ἀξίνην* attinet, Canterum fefellit *ὀξύνην* Hervagianae primae mendum typographicum, quod in omnes sequentes ante Barnesianam propagatum est. *Ἰξύνην* adscripto *ἰγνύην* S. *Ὀξύνην* per *λόγχην ὀξυΐνην* recte explicat Brodaeus. Homericum *ἔγχεϊ ὀξυόεντι* respexit poëta. Quaenam autem fuerit arbor *ὀξύη*, cujus multa mentio apud Theophrastum, inter hujus rei peritos parum convenit.

730. *Ὄρνιθος οὕνεκ'*. *Boni ominis gratia.* Nam pedis offensio mali quidpiam portendebat. Brodaeus.

732. *Ἀληφθεὶς* primus edidit Stiblinus. Recte Brodaeus, *nisi pugnae interfuero.* Simili errore *ἐλήφθη* pro *ἐλείφθη* habet Aldus Iph. T. 50. Hel. 418. [*Ἔπειγε. ληφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.* Ita recte distinxit Aldus. Sic etiam Hervagius ed. prima, qui in secunda et tertia versum ita constituit, *Ἔπει γε ληφθεὶς, δεινὰ πείσομαι, μάχης.* *Ἐπεί γε ληφθεὶς* dare voluit, verbis *ληφθεὶς μάχης* hac significatione acceptis, *Si captus ero in praelio.* Veram scripturam primus exhibuit Stiblinus. In ed. Canterianam ex Hervagiana tertia manavit *Ἔπει γε* divisim scriptum. Vitia edd. superiorum a Stiblino sublata saepe retinet Canteriana. Vide vv. 177. 395. 967. 1020. *Ex Addendis.*]

733. Legendum cum Tyrwhitto, *κοὐκ ἐγὼ, δοκῶν τι δρᾶν.* Musgravius.

736. Legendum haud dubie [cum Reiskio], *Οὐ ταῦτα λέξεις.* Musgravius. *Οὐ ταυτὰ λέξεις* Heathius.

738. *Θείνοντα* P. E. Vide ad v. 272. Participium praeteriti temporis *θενόντα* sententiae minus convenit.

739. Optime Tyrwhittus [et Heathius], *Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε. Siquidem omnino perveniemus.* Musgravius. Noster El. 263. *Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους ὁ νῦν ἀπών.* [*Εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε.* Sic etiam Scaliger. *Ex Addendis.*]

742. *Σπάρτην ἐπόρθεις.* Citat Barnesius Schol. ad Or. 457. Pausaniam III. c. 15. p. 244. Apollodorum II. 7, 3. Addit Musgravius Diodorum Siculum IV. 33. Cum omnium fere Herculis laborum particeps fuerit Iolaus, Spartae expugnationem memorat Euripides, *quia Lacedaemonios caros non habuit*, inquit Barnesius.

743. *Οἶος* tacite Barnesius. *Solus* omnes interpretes, praeeunte Brodaeo. Sed *οἶος*, *solus*, nusquam, quod sciam, apud Euripidem legitur, semel apud Sophoclem, Aj. 750. Verba *οἷος ἂν τροπὴν Εὑρυσθέως θείην* significare

videntur, ὥστε ἐμὲ τροπὴν Εὐρυσθέως θεῖναι. Alterum tamen exemplum ejusdem constructionis nondum reperi.

748—758. sunt στρ. ά.: 759—769. ἀντιστρ. ά.: 770—776. στρ. β'.: 777—783. ἀντιστρ. β'. *G. D.*]

50. Annon legendum φαεσιμβρότου? Confer tamen Suppl. 208. [469. Med. 352.] Musgravius. Satis constat solem haud raro absolute θεὸν appellari. Neque eo nomine improbanda est vulgata scriptura, quod θεοῦ nullum, αὐγαὶ vero geminum habet epitheton. Ita enim passim loquuntur tragici. Soph. Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Ubi nullum codicem βάθρον ἀγχίαλον habere miror, Bothium ita ex conjectura contra omnes artis criticae regulas scripsisse non miror. Nostro loco cum Homericum φαεσιμβρότου ἠελίοιο manifesto respexerit poëta, Musgravii emendationem admittere non dubitavi. Ut videant tirones quantulam auctoritatem habeant libri vulgati in terminationibus adjectivorum inter bina substantiva positorum, Aldinam aliquot versuum scripturam subjiciam. Hec. 425. Ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας (ἀθλία primus edidit Porsonus) τύχης. Phoen. 178. Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι (φιλαιμάτου Grotius) ῥοαί. Ibid. 214. Ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοιο (νιφοβόλοις Kingius) Παρνασοῦ κατενάσθην. Hippol. 1197. Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας (κἀπιδαυρίαν Valckenarius) ὁδόν. Alc. 1041. Ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίου (ἀθλίους Lascaris) τύχας. Ubi ambiguitatis vitandae causa ἀθλίους dicere maluit poëta quam ἀθλίας. Rhes. 303. Χρυσέα δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρων (ζυγηφόρον) Πώλων ἔκλῃε χιόνος ἐξαυγεστέρων. Adde nostrae fabulae vv. 785. 932. Aesch. Prom. 111. Soph. Phil. 1289. [Praeter Aj. 134. vide Ant. 587. Ὁμοῖον ὥστε ποντίαις (vulgo ποντίας ἁλὸς) Οἶδμα δυσπνόοις ὅτ' ἂν Θρῄσσῃσιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς. Ita legendum e scholiaste. Quod si vidisset Brunckius, emendatione ejus ad v. 598. caruissemus. *Ex Addendis.*]

51. Ἐνέγκατε contra metrum edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam.

52. Ἰαχήσατε secundam producit, et ἰαχεῖ infra v. 782. Plura exempla dabunt Heathius ad nostrum locum, et Marklandus ad Iph. A. 1036. Dixi ad Soph. Oed. T. 1222. secundam in ἰαχὴ et ἰαχεῖν communem esse, neque quidquam caussae esse cur scriberetur ἰακχὴ et ἰακχεῖν. Postea vero suspicio mihi oborta est, ἰαχὴ et ἰαχεῖν media correpta e Doricis ἀχὰ et ἀχεῖν, interdum etiam ex Atticis ἠχὴ et ἠχεῖν, librariorum errore nata esse. Quam

suspicionem minime absurdam esse ostendent sequentia tragicorum loca. I. Aesch. Theb. 873. *Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐριννύος Ἰαχεῖν, ἀΐδᾳ τ' Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.* Numerosius esset *ἀχεῖν*, praecedente scilicet dactylo. Noster Ion. 883. *ἀχεῖ Μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους.* Scripsit autem Aeschylus, ni fallor, *ἠχεῖν* et *Αἴδῃ*. *Αἴδῃ* Blomfieldius. II. Soph. Trach. 635. *Οἴτας παραναιετάοντες.* Ibid. 643. *Ἰάχων* (sic) *καναχὰν ἐπάνεισιν.* Nemo non videt metro convenientius esse *ἀχῶν*. III. Eurip. Med. 149. *Ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος.* Ibid. 174. *Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων.* Hic etiam antistrophico versui melius respondet *ἀχὰν* quam *ἰαχὰν*. IV. Phoen. 1047. *Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος.* Ibid. 1071. *Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον.* Lege, *Ἀχά τ'*. V. Ibid. 1302. *Πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω;* Ibid. 1316. *Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος, ἕνεκεν* (*ἕνεκ'* plurimi codd.) *Ἐριννύων.* Dochmiacum efficies satis justum legendo *ἀχήσω*. Sed recte se habere videtur *ἰαχήσω* secunda producta, etsi non optime respondet *Ἐριννύων*. VI. Hippol. 584. *Ἰαχὰν μὲν κλύω.* Syzygia est dochmiaca. Vel legendum *ἀχὰν*, vel delendum *μὲν*, quod sine ullo incommodo abesse potest. VII. Iph. A. 1045. *Μελῳδοὶ, Θέτιν ἰαχήμασι τόν τ' Αἰακίδαν.* Ibid. 1067. *Ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων.* Malim, *Μελῳδοῖς Θέτιν ἀχήμασι.* Plura congerere supersedeo. Aoristus autem *ἴαχον*, quod aliquoties apud Atticos poëtas occurrit, mediam, ni fallor, semper corripit, neque unquam ab iis extra modum indicativum usurpatur. Apud nostrum El. 707. pro *ἰάχει* malim *ἴαχεν* prima et secunda brevi. [Noster Hel. 1161. *Καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν.* In quo versu *ἰαχὴ* non solum secundam corripere videtur, verum etiam primam singulari exemplo producere. Latent, ni fallor, sub litteris *καὶ ἰαχὴ σὴ* verba *καίτοι κέκλησαι.* Confer v. 993. *Ex Addendis.*]

753. Vocabulum *ἀρχέτας*, quod *ἁπαξαπλῶς λεγόμενον* vocat Barnesius, legitur etiam in El. 1149. monente Musgravio. Dicitur *θρόνον ἀρχέταν* ut *τύραννον δῶμα* Hippol. 843. *τύραννον ἑστίαν* Androm. 3. Nota autem in hoc versu postremam vocabuli syllabam positione productam ante mutam et liquidam. Quod ne in melicis quidem saepe fit. Sic *ὑπὸ πλάκα* apud Soph. Aj. 1220. *κατά τε ὁρία* Trach. 1014.

754. *Ἐν* superfluit. Brodaeus. Idem monuit ad v. 511. Utrobique *ἐν apud* significat, ut passim apud tragicos. Usitatior locutio esset *παρ' Ἀθάνᾳ*. [Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 46. legit *γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας*. *G. D.*]

757. Minime silentio praetereundum *ὑποδεχθεὶς* activo sensu

pro ὑποδεξάμενος adhibitum. Satis scio haud raro permutari κοσμησάμενος et κοσμηθείς, στεφανωσάμενος et στεφανωθείς, et similia. Sed in verbis hujus generis nihil inter mediam, quam vocant, et passivam formam interest, nisi quod στεφανωσάμενος, verbi caussa, *a se coronatus*, στεφανωθείς *ab alio coronatus* plerumque significet. Longe rarius permutantur aoristi verborum quorum aoristus activus nullus sit, medius autem sensum habeat vere activum. Cujus permutationis exempla nonnulla in appendice dabo. Passivum est, εἰσδεχθέντες apud Demosthenem adv. Boeotum p. 1012. ed. Reisk. Passiva sunt etiam ἐδωρήθη apud Soph. Aj. 1029. χειρωθείς Oed. C. 903. Trach. 1059. κτηθεῖσα apud Eurip. Hec. 449. ἐκτήθη apud Thucyd. I. 123. II. 36. [Passiva sunt etiam θεσθὲν apud Thucydidem III. 38. βιασθῇ ibid. 47. βιασθεὶς IV. 19. βιασθέντες VII. 11. 43. 45. ἁλοφυρθεὶς VI. 78. Exempla quae daturus eram aoristorum mediorum et passivorum promiscue usurpatorum, alio loco et tempore proferam. *Ex Addendis.*]

58. Κίνδυνον τιμεῖν. Hanc locutionem alibi non reperi.

61. Πολυαίνετον edd. recentiores, ut legisse videtur Brodaeus.

62. Ἐμὶ χθονὶ etiam E. G. Ἐμῇ χθονὶ H. Stephanus. Ἐμῷ χθονὶ recte edd. recentiores.

id. Κεύθειν. *In animo habere*, ut infra v. 879. Sic etiam in Suppl. 295. Ἀλλ' εἰς ὄπνον μοι μῶθος, ὃν κεύθω, φέρει.

64. Metro melius conveniret ἵπτορας. Vide ad v. 865. MUSGRAVIUS.

65. Καὶ λεύσιμον ἄλγος vet. cod. apud Stephanum Thes. Ling. Gr. v. Λεύσιμος, monente Heathio. Permutantur Ἄργος et ἄλγος etiam in Suppl. 737. Quamvis ἄλγος in textum receperim, minime video quid significet λεύσιμον ἄλγος. Exspectares ἀθάνατον ἄλγος, ut in Hel. 993. aut aliquid ejusmodi. Raro autem vidi uberiorem conjecturarum segetem. Καὶ λεύσιμον ἄγος metro violato legendum censuerunt Scaliger et Duportus, καὶ δείσομεν Ἄργος Canterus, ἐπὶ λεύσιμον ἄλγος Heathius, κελεύμασιν Ἄργους Reiskius. *Optime*, inquit Musgravius, *nisi analogia postularet* κελεύσμασιν. *Favet huic conjecturae MS. E. in quo superscribitur* κελεύσιμον. [Θῦμα λεύσιμον, *sacrificium exsecrandum*, ut recte interpretatur Butlerus, Aesch. Agam. 1127. Sed locum desidero ubi λεύσιμον non *lapidatione dignum* sed *lapidatione pejus* significet. Hoc enim postulare videtur ἄλγος. Vide v. 247. *Ex Addendis.*]

66. Citat Barnesius Psalm. XXVII. 1. Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κυριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιάσω;

769. Pro εἴτ' ἐμοῦ, οὔτ' ἐμοῦ conjecerunt Stephanus et Scaliger, οἱ θεοὶ Canterus, ἤτ' ἐμοῦ Duportus, ἢν γ' ἐμοὶ vel etiam μετ' ἐμοῦ Reiskius, οὔτε νῦν Heathius. Quibus omnibus latuerant duo vulgatae scripturae foedissima menda, ποτε scilicet quatuor verbis bis adhibitum, et ἄν cum futuro φανοῦνται conjunctum. Duas emendationes proponit Musgravius vix dignas quae memorentur. Prima est, οὔποτε θνατῶν Ἥσσονες πρυτάνεις θεῶν φανοῦνται. Altera, quae auctori suo magis placuit, οὔποτ' ὀθνείων Ἥσσον' ἐς τόδ' ἄνακτ' ἐμὼ φανοῦνται. Vertit Portus, *Nunquam mortalibus inferiores dii videbuntur.* Ita Aesch. Theb. 520. Κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον. Mendum videtur esse in literis ΠΟΤΑΝΕΙΤ ΕΜΟΥ. [Ad sanandam loci corruptelam variae sunt a criticis propositae conjecturae, quarum nulla ab omni parte satisfacit. Ac nos quoque dubitanter rescripsimus ποτ' ἄντιν γ' ἐμοῦ φανοῦνται, hoc sensu: *nunquam mortalibus inferiores erunt, nisi ego quoque vincar:* quam rationem ita demum certam putaremus esse, si, quo modo particulae negativae aut pronomina personalia passim a scripteribus graecis repetuntur, eodem voculam ποτὲ ab Euripide repeti potuisse constaret. Erfurdt. l. supra ad v. 354. indicato. οὔποτε θνατῶν ἥσσονές ποτ' ἂν ἔκ γ' ἐμοῦ φανοῦνται tacite scripsit Reisig. in commentat. de vi et usu ἄν particulae p. 101. et in Syntagm. crit. p. 43. *G. D.*]

770. Legendum metro postulantae, τὸ γὰρ οὐδας. Musgravius. Primus pes spondeus est, cui in antistrophico respondet dactylus, secundus paeon primus, tertius bacchius. Similis est v. 894. modo Ἀφροδίτα primam corripiat.

773. Videtur scribendum ἄλλῃ. Canterus. Ἄλλᾳ. Ita ob sensum metrumque scribo pro ἀλλὰ, idque Cantero, Scaligero, Porto, Duporto auctoribus. Barnesius.

774. Τᾆδ' ἐκάγοντα primus edidit Hervagius ed. secunda.

Ibid. Verbum est δορύσσω, futurum δορύσω, cujus participium frustra solicitant viri docti [Reiskius et Musgravius] in Eurip. Heracl. 774. Ad verbum δορύσοντα reddas *hasta pugnaturum.* Brunckius ad Soph. Aj. 1188. Δορυσσόντων μόχθων ἄταν ἐκάγων. Nostro loco δορύσσοντα metro repugnante Commeliniana et sequentes ante Musgravium. [In loco Euripideo recte vulgatur δορύσσοντα: mutandus enim est versus antistrophicus, quem sic refingo: ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ὄγθῳ. Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1177. p. 686. *G. D.*]

775. 776. Οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ κ. τ. ἑ. Recte Portus, *Haud enim ob meam virtutem aequum est me expelli ex* mearum sedium *atriis.* Male Stiblinus consentiente Brodaeo.

Non enim meapte virtute possum profligare ab atriis. Cum dativo ἐμῇ γ' ἀρετῇ confer vv. 475. 660. 789. De locutione ab Herodoto aliisque frequentata, δίκαιός εἰμι, *aequum est me*, quae supra legitur v. 143. consulendus Marklandus ad Suppl. 186. Ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.

777. Ἀλλ' ἐπεὶ σοι (sic) Hervagiana secunda et tertia. Ἀλλ' ἐπεί σοι Brubachiana et Stibliniana. Ἀλλ' ἐπὶ σοι edd. recentiores. [Ἀλλ' ἐπεὶ σοι (sic) Hervagiana secunda. Ἀλλ' ἐπεί σοι Brubachiana, Hervagiana tertia et Stibliniana. Ἀλλ' ἐπί σοι edd. recentiores. *Ex Addendis.*]

778. Κρίνεται E.

ibid. Λήθει. *Obliviscitur.* Ita MS. E. Ed. Ald. et reliqui MSS. [Imo, alter MS.] κεύθει. Musgravius. Retinendum κεύθει, quod pro κεύθεται ponitur. Vide Aesch. Theb. 594. Soph Aj. 634. El. 868. Oed. T. 968. Ant. 911. Ipsum in Supplemento. Κεύθεται non est Graecum. Hujus enim verbi sola activa forma usurpatur. Nostro loco verba οὐδὲ κεύθει *neque latet* significant, i. e. *neque celebrationem curarent.*

779. Hesychius a Musgravio allegatus: Φθινὰς ἡμέρα. τὴν ἑσταμένου τρίτην τριμήνιον λέγει. Num legendum, τὴν ἑσταμένου τρίτῃ ἱερομηνίαν λέγει? Absurda quidem est haec interpretatio, nec tamen auctore suo indigna. Ultimum mensis diem, τὴν ἐνὴν καὶ νέαν, nostro loco intelligi censent Brodaeus aliique plerique. Quam interpretationem libentius amplecterer, si constaret ultimum mensis diem, haud secus atque primum, religioso cultu apud Athenienses celebratum esse. Nec video quid obstet quo minus ad mentem Musgravii νουμηνίαν sive kalendas hic intelligamus. Nullus enim dies majori jure φθινὰς ἡμέρα appellari potest, quam is in quo fit solis et lunae coitus. Quem *interlunii diem* appellat Plinius XVI. 39. νουμηνίαν κατὰ σελήνην Thucydides II. 28. qui monet solem eo solo die deficere. Verba autem κατὰ σελήνην addidit Thucydides, propterea quod νουμηνία πολιτικὴ cycli Metonici non semper in veram νουμηνίαν incidebat.

780. An νέων, *juvenum* vel *puellarum?* Id certe versus postulare videtur. Barnesius. Heathius priorem vocabuli ναῶν syllabam propter vocalem sequentem corripi posse censet. Frustra de metro solliciti sunt viri docti. Versus constat e dipodia iambica, cretico et bacchio. Vide vv. 776. 783. Similes sunt sedecim apud Aeschylum in primo Agamemnonis μέλει, quorum primus est v. 200. Πυοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι. Adde Aesch. Suppl. 549*. 558. 670. 679*. 602*. 607*. Soph. Oed. C. 698. 700. 702. 711*. 713. 716*. 1667. 1578. Quorum qui

asterisco notantur primam syllabam producunt. Nostro loco non metro quidem sed sensui repugnare videtur νεῶν, cujus loco νέων reposui. Cui scripturae favere videtur Pindarus Pyth. V. 168. τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν.

781. Ἀνεμόεντι δέ γ' ἐπ' ὄχθῳ. *Imo et in ventoso colle.* In Acropoli scilicet, quae Παλλάδος ὄχθος appellatur Ion. 12. monente Musgravio, ἐλαιοφόρος ὄχθος Herc. 1178.

782. 783. Ordo est, ὁλολύγματα ἰαχεῖ ὑπὸ παννυχίοις κρότοις παρθένων ποδῶν. *Resonant ululatus ad nocturnos plausus virgineorum pedum.* Παρθένων ποδῶν ut παρθένῳ χερὶ Phoen. 845. Cum hoc loco confer omnino Tro. 545. παρθένοι δ' Ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν Βοὰν ἔμελπον εὔφρον'.

782. Ὀλολύγματα. *Festi ululatus*, feminarum tamen. Pollux I. 28. Τὸ γὰρ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν. Musgravius. Ita intelligendus Soph. Trach. 205. Ἀνολολύξεται δόμος Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς Ὁ μελλόνυμφος. ἐν δὲ δὲ κρινὸς ἀραένων Ἴτω κλαγγά. Xenoph. Anab. IV. 3, 19. allegatus a Blomfieldio ad Aesch. Theb. 254. Ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι. Interdum καταχρηστικῶς de viris dicitur ὀλολύζειν. Vide Aesch. Agam. 604. Aristoph. Eq. 616. 1327. Pac. 97. Hoc autem differunt ὀλολύζειν et *ululare*, quod ὀλολύζειν semper, si bene memini, de re laeta dicitur. Aesch. Theb. 831. Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω Πόλεως σαινεῖ σωτῆρι, Ἢ ταὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας Ἀτέκνους ἀλαύσω πολεμάρχους; Eurip. Med. 1176. Εἰ' ἀντίμολπον ἦκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κακυτόν. El. 690. Ὡς ἦν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν, Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα. θνήσκοντος δέ σου, Τἀναντί' ἔσται τῶνδε. Vide tamen Soph. El. 750. [Soph. El. 749. Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα Δίφρων, ἀναλόλυξε τὸν ναυίαν, Οἵ' ἔργα δράσας οἷα τυγχάνει κακά. Trach. 785. Ἅπας δ' ἀνηρώμησεν οἰμωγῇ λεώς, Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Utrobique insigne καταχρήσεως exemplum. *Ex Addendis.*]

784. Diversus, ni fallor, est hic θεράπων a superiore. Ille enim Hyllo, hic Alcmenae servus est. Contra nuntius, qui v. 764. Eurystheum captivum ad Alemenam ducit, fortasse eadem est persona, quae hic θεράπων appellatur. Nonnihil de hac quaestione habet Beckius III. p. 1081.

787. Pro frigido illo τῶδε dedi de meo τούσδε. Ordo videtur esse, μύθους τούσδε καλλίσνους φέρω, σοί τε συντομωτάτους κλύειν, ἐμοί τε [συντομωτάτους λέγειν]. Vide Soph. Oed. T. 1234. Vel, μύθους τούσδε φέρω, σοί τε συντομωτάτους

αλύειν, ἐμοί τε καλλίστους [*λέγειν*]. De ellipsi vide ad v. 312.

88. Nescio quid significet *διήλασεν*, cujus loco *διήνυσεν* reponendum censet Reiskius. Paullo melius esset *διήγαγεν*. Soph. El. 781. *ἀλλ' ὁ προστατῶν Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην*. Ibidem v. 855. *παραγάσῃς* pro *παραγάγῃς* habet Aldus.

91. Noster Med. 184. *Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω Δέσποιναν ἐμήν*. Ibid. 930. *Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.*

93. *Οὐκ ἔστιν. Salvusne est?* Brobaeus. Quasi in libro suo *σῶς ἐστιν* invenerit. Vide nostrum Suppl. 643. incertum Rhes. 525. Deinde cum certum sit Iolaum post v. 747. non amplius in scenam prodire, non video quid significet *ὅδε* in fine versus. Vertit Musgravius, deleto interrogationis signo, *At ille certe non vivit, Iolaus ille quem hic vidisti.* Quam interpretationem ne auctori quidem suo magnopere placuisse credo. Legendum videtur, *Ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;* Ita noster Iph. T. 537. *Θέτιδος δὲ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι;* *Οὐκ* et *οὖν* saepe permutari nemo nescit. Bis in una fabula, Soph. Oed. C. 587. (ubi *οὖν* praebet altera Juntina) 1199.

94. *Πράξας γ'* P. E.

99. *Σημανεῖ* P. E. In verbis hujus formae praesens pro futuro passim reposuerunt librarii. Vide Aesch. Suppl. 581. Soph. Oed. C. 837. Ant. 242. Trach. 872. Eurip. Androm. 1064. Iph. A. 82. Hel. 1170.

01. *Κατὰ στόμα. Face to face.* Incertus Rhes. 486. *Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα.* Sic etiam vv. 491. 511.

id. *Ἐκτείνοντας* P. E. *Productos.* *Ἐκτείνοντες* e verbo *ἀντετάξαμεν* natum est. Ex eadem caussa dedit Aldus in Suppl. 128. *Τί γὰρ λέγουσιν, ὅσια χρῄζοντες (χρῄζοντος) σέθεν.* *Ἐκτείνειν* hic intransitivum est, ut in Suppl. 654. *Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον.* Ad quem locum haec habet Marklandus: *Ἐκτείνοντας Reiskius.* *Ἐκτείνοντα est, ut puto, ἐκτείνοντα ἑαυτόν*, extendentem seipsum; *i. e. ἐκτεινόμενον*, extensum. *Nam ἐκτείνοντας, opinor, est mendum preli, pro ἐκτείνοντα.* Ita in priore editione vir humanissimus. In altera, ut etiam magis Reiskio parceret, duo vocabula *ἐκτείνοντας Reiskius* delevit. Nostro loco nemini, opinor, durum videbitur *στρατὸν—ἐκτείνοντας*. Ita noster Hec. 38. *Κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν, Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην.* Ubi consulendus Porsonus. Soph. Phil. 356. *καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.* Adde

Aesch. Prom. 803. [Praeter Suppl. 123. conferantur sequentia tragicorum loca. Noster Iph. A. 89. *Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένος Ἀνεῖλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔκτειν' ἐγώ, Ἀρτέμιδι θῦσαι. Κεχρημένοις* recte Heathius et Marklandus. Soph. Oed. T. 1452. *Οὗμὸς Κεθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τ' ἐμοὶ Πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντε κύριον τάφον. Ζῶντε* Toupius. Aesch. Pers. 831. *Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένοι* (*κεκτημένοι* de suo Bruinckius) *Πινώσετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι.* Lego, *σωφρονεῖν κεχρημένον, sapientiae inopem*, atque ideo *σωφρονιστοῦ δεόμενον. Κέχρημαι* enim cum genitivo idem significat ac *δέομαι, egeo, opus habeo.* Noster Cycl. 87. *ἀμφὶ δ' αὐχέσι Τεύχη φέρουσι κενὰ, βορᾶς κεχρημένοι, Κρωσσούς θ' ὑδρηλούς.* Ita legendum. Ibid. 97. *εἴτε τις θέλει Βορᾶν ὁδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις.* Sic etiam *πώματος κεχρημέναι* Ion. 1199. Eadem locutio, *σωφρονεῖν κεχρημένον*, eidem poëtae restituenda videtur Agam. 1628. *Γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ Τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.* De mutatione casus alibi dixi. *Ex Addendis.*]

802. *Ἐκβὰς—πόδα.* Vide v. 169. ubi male Reiskius, *ἐμβήσας πόδα.* Consulendus omnino Porsonus ad Or. 1427.

805. Si sententiam meam circa locum plane conclamatum proferre liceat, versum unum saltem, forsan etiam et plures qui hunc proxime sequebantur, excidisse, hunc autem versum ita olim fuisse scriptum existimo, *Ἥκω, τί τήνδε γαῖαν οὐκ ἐάσομεν.* Heathius. [Aliter Lobeck. in libello de apostropho p. 41. *G. D.*] De lacuna omnino Heathio assentior. Versuum qui exciderunt primus fortasse hujusmodi fuit, *Καὶ τὰς Μυκήνας αὖθις εἰρήνην ἄγειν.* Quae conjectura caussam lacunae satis probabilem sistit, verba scilicet *καὶ τὰς Μυκήνας* parvo intervallo his posita. Ita fere vocabulum *Ἀργεῖας* Hervagio caussa fuit, ut Coprei personam non versui 135. sed versui 140. in prima editione praefigeret. Quod ad scripturam nostri versus attinet, proxima vero est Heathii emendatio, quem miror *εἰάσαμεν* sub vulgata lectione *εἴα σὲ μὲν* latere non vidisse. Adde quod in his locutionibus rectius adhibetur praeteritum quam futurum. Aesch. Prom. 746. *Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει Ἐρῖψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ σκοπέλου πέτρας;* Aristoph. Vesp. 213. *Τί οὐ κατεποιμήθημεν ὅσον ὅσον σείλην;* Lys. 181. *Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ, Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ;* Praesens adhibetur in eadem fabula, v. 1108. *Τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην, Ἥπερ διαλλάξειν ἡμᾶς ἂν μόνη.* Ita quoque noster Herc. 1146. Οἴμοι, τί δῆτα (vulgo *τί δή γε*) *φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,*

Τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς; Οὐκ εἰμι (vulgo κοὐκ εἰμι) πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα, κ. τ. ἑ. Cum tertio versiculo confer Androm. 1210. Futurum in vulgatis libris habet noster Hippol. 1060. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα ταῦμὸν οὐ λύσω στόμα, Ὅσις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι; Ubi λύω legendum esse monui ad Marklandi Iph. T. 692. [Plato Menexeno p. 236. C. *Τί οὖν οὐ διῆλθες; Ex Addendis.*]

807. Ἀνδρὸς pro ἑνὸς ἀνδρός. Noster Androm. 910. *Κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα* (ἓν' ἄνδρα Aldus) *δίσσ' ἔχειν λέχη.*

808. Legendum cum Reiskio [et Valckenario ad Phoen. 1235.] μάχην συνάψας. Musgravius. Dativum contra Valckenarium defendere conatur Heathius, sed exempla ab eo allegata nihil ad rem sunt. [Conf. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 266. *G. D.*] Accusativum habet Aesch. Pers. 336. Eurip. Phoen. 1236. Alc. 505. 1143. Suppl. 144. Heracl. 831. Adde ξυνῆψαν ἀλκὴν Suppl. 683. ἔχθρᾳ ξυνάπτειν Heracl. 460. ξυνάψαι πόλεμον Hel. 55. ξυνῆψε πόλεμον Rhes. 428.

ibid. Ἄγου. *Abduc* omnes interpretes. Imo, *tecum abduc.* Tantum enim interest inter activam et mediam formam, quantum inter *filium in Hispaniam duxit*, et *filium in Hispaniam secum duxit.* Leve quidem discrimen, minime tamen negligendum. Cum ἄγεσθαι *uxorem ducere* significat, εἰς δόμους vel aliquid ejusmodi plerumque addunt tragici. Interdum vero nudum verbum adhibent, ut noster Iph. A. 433. Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεται ποτε; Unde fortasse legendum in Or. 1654. Γῆμαι πέπρωται σ' Ἑρμιόνην. ὃς δ' οἴεται Νεοπτόλεμος ἄξεσθαι (vulgo γαμεῖν) νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.

813. Λόγων primus edidit Hervagius ed. secunda. Eadem varietas apud Soph. Phil. 896. Λόγου conjecit Brodaeus.

814. Οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν Barnesius. Vide ad v. 144. Sive αὐτοῦ sive αὑτοῦ scribatur, sensus est, οὔτε ἑαυτοῦ δειλίαν. Aesch. Agam. 845. Τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ πήμασιν βαρύνεται, Καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει. Soph. Oed. C. 929. Σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν Τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Idem Aj. 1131. *TET. Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών. ΜΕ. Τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.* Quae loca attuli, ut viderent discipuli geminatum pronomen αὐτὸς αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ et ἑαυτοῦ usurpari. Ceterum ad δειλίαν supplendum αἰδεσθεὶς sive αἰσχυνθεὶς, monente Brodaeo. Ita incertus Rhes. 926. *Κἀπεί σε εἶκτο, ξυγγόνους αἰδουμένη Καὶ παρθενείαν, ἢ' ἐς εὐύδρους πατρὸς Δίνας.* Qui locus nostro simillimus est, modo παρθενείαν pro amissa virginitate accipias.

[Atticista Anonymus: *Αὐτὸς αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. Αὐτοῦ* (f. *αὐτὸς αὐτοῦ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτοῦ. Αὐτῷ* (f. *αὐτὸς αὐτῷ*) *ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ. Ex Addendis.*]

817. *Δουλώσων* pro *δουλωσόμενος*. Noster Suppl. 492. *Πολέμους ἀναιρούμεσθα, καὶ τὸν ἥσσονα Δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα, καὶ πόλεις πόλιν.* Iph. A. 1269. *Οὐ Μενέλεώς με καταδεδούλωται, τέκνον.* Activa forma *in servitutem redigere*, media *sibi in servitutem redigere* significat. Incertus Rhes. 410. *σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν Παρέσχον. Tibi in servitutem tradidi.* Ubi soloecum esset *δουλωσάμενος*. Namque in hujusmodi verbis activa forma pro media interdum usurpatur, nequaquam autem media pro activa.

822. *Λαιμῶν βροτείων.* De Macariae sacrificio hic loquitur poëta. Parcit autem illius descriptioni, ne Alcmenae dolorem pariat. Barnesius. Hujusmodi monita subtiliora sunt quam veriora. Non recordatus est Barnesius, Polyxenae caedem quinque et sexaginta versibus matri delatam esse. Nisi forte putavit hoc inter Hecubam et Alcmenam interesse, quod illam quinquaginta liberis orbatam ad novum dolorem de quinquagesimo primo obduruisse necesse esset. Ceterum eandem locutionem habet noster Iph. A. 1084. *Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμόν.*

Ibid. *Οὔριον φόνον, Secundum sanguinem.* Faustum scilicet et salutarem, ut recte interpretes. Cicero de Divinat. I. 15. *Auspicia quae alicui secunda evenerunt.* Soph. Oed. C. 1456. *Ἔπτηξα θυμόν. οὐρανία Γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.* Ubi *οὐρανία* ex *οὐνία* natum videtur, *οὐνία* ex *οὐρία*. Schol. *Οὐρανία γὰρ ἀστραπή. ἀντὶ τοῦ ταχεῖα.* [*Οὔριον φόνον.* Noster Hel. 1603. *αἵματος δ' ἀποῤῥοαὶ Εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ. Ex Addendis.*]

823. 824. Post *ἀσπίδων* interpungit Heathius, ita vertens, *Hi vero sub clypeis, lateribus latera tegebant.* Ceteri omnes, *sub clypeorum lateribus.*

824. *Πλευροῖς* P. E. Suspicor vocabula *πλευραὶ*, *πλευραῖς* et *πλευρὰς* in tragicorum scriptis ubique vitiosa esse. Vide omnino Porsonum ad Hec. 814. Or. 217. qui alteram formam a librariis obliteratam in nonnullis locis restituit. Quibus adde Soph. Aj. 1409. *Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, Φιλότητι θιγὼν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ Τάσδ' ἐπικούφιζ'.* Ubi malim, *πλευρὰν ξὺν ἐμοὶ Τοῦδ' ἐπικούφιζ'.* Ubi vulgo legitur apud nostrum *πλευρὰς*, malim *πλευροῖς* Cycl. 207. *πλευρὰν* Herc. 53. *πλευρά τ'* ibid. 1100. In Iph. T. 298. scriptura incertior est. Vide an legendum, *λαγόνας εἰς μέσας.*

826. Pollux III. 51. *Ἔποιτο δ' ἂν τούτοις, πολίτης. τὸ δὲ συμ-*

πολίτης, οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ. Adde Aesch. Theb. 611.

828. Οὐδ' αὖ τὸ τάργος edd. veteres praeter Aldinam et Hervagianam primam. Οὐδ' αὖ τόδ' ἄργος Canteriana. Veram scripturam primus exhibuit Portus.

ibid. Μὴ καταισχῦναι θέλων. Interpretor, *ne quis volens dedecoraret*, ut θέλων sit per enallagen casus pro θέλοντα. Alioqui pronum est emendare [cum Reiskio et Heathio] θέλειν. Musgravius. Loca scriptorum quae ad interpretationem suam defendendam attulit vir eruditus, cum diversissima sint a nostro loco, memorare supersedeo. Participium θέλων et verbum ἐλίσσετο separari nequeunt. Legendum igitur, μὴ καταισχῦναι θέλειν, id est, μὴ καταισχύνειν. Ita noster El. 1354. Οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω. Vide Marklandum ad Suppl. 882. Παῖς ὤν, ἐτόλμησ' οὐθὲν οὐ πρὸς ἡδονὰς Μουσῶν τραπέσθαι, καὶ τὸ μαλθακὸν βίου. [Si recte se haberet participium, scribendum esset, οὐ καταισχῦναι θέλειν. Noster Ion. 1117. Τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον Ἐξηῦρεν ὁ θεὸς, οὐ μανθῆναι θέλων. *Ex Addendis.*]

[J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 389.:

ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχύναι, θεοὺς,
καὶ τὰς Μυκήνας, συμμάχους τ' ἐλίσσετο.

G. D.]

829. Ἐλίσσετο. *Supplicabat.* Verbum minime imperatorium ex industria adhibuisse videtur poëta, quo melius Eurysthei timiditatem exprimeret. Alioqui προυτρέψατο, *hortatus est*, aut aliquid ejusmodi dixisset.

830. Ἐσήμηνε impersonaliter accipiendum est. Cujus constructionis exempla attulit H. Stephanus v. Σημαίνω. Vide Xenophontem Paed. V. 3, 52. Anab. I. 2, 17. (ubi suspicor ἐσάλπιγξε e glossa ortum esse) II. 2, 4. III. 4, 4. In his locis ὁ σαλπιγκτὴς subaudiri monent interpretes. Suppleri potest etiam ὁ στρατηγός. Noster Tro. 1266. Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅτ' ἂν Σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ. Sed eandem rationem in hac locutione obtinere existimo, quam in ὗει, νίφει et similibus, in quibus male ὁ θεὸς supplent grammatici. [Herodotus VI. 27. Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἢ πόλι ἢ ἔθνεϊ ἔσεσθαι, Ἔσεισε pro σεισμὸς ἐγένετο dixit. Thucydides IV. 52. monente Stephano v. Σείω. *Ex Addendis.*]

ibid. Ὄρθιον. *Magno sonitu.* Citat Barnesius Aesch. Pers. 389. ὄρθιον δ' ἅμα Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας Ἠχώ. Vide etiam superiorem annotationem. Praeconis ὀρθίων πηρυγμάτων meminit Soph. El. 688. De Tyrrhenica tuba

vide Barnesium ad Phoen. 1386. et interpretes ad Soph. Aj. 17.

832. *Αὐχεῖς. Existimas.* Brodaeus. Vide vv. 334. 931. Exempla passim occurrunt. Sic etiam ἐλπίζειν de re praeterita dicitur.

[832. *Πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;* Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, *πόσον τιναγμόν.* Fallitur. E. quidem *πόσον τιναγμὸν* habet, sed G. totidem literis *πόσον τίνα στεναγμόν.* Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui *ποσόν τινα στεναγμὸν* habet. Elmsleius ad Medeam 569. p. 170. *G. D.*]

833. *Πόσον τινὰ στεναγμὸν* [quod habent edd. recentiores] H. Stephani conjectura est. Ed. Ald. *πόσον τινὰ τιναγμόν.* MSS. E. G. *πόσον τιναγμόν.* Praestat haud dubie H. Stephani conjectura, quae et ipsa subinsulsi aliquid habet. Quis enim non potius dixisset, gemitus laetosque clamores simul auditos esse? Hom. Il. Δ. 450. *Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.* Sed talis sensus quomodo hic efficiendus sit, non dixerim, nisi forte legendo, *Πόσον τινὰ στεναγμὸν, εὐχωλήν θ' ὁμοῦ.* Musgravius. Aesch. Agam. 332. *Καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα Φθογγὰς ἀκούειν ἐστὶ συμφορᾶς διπλῆς.* Stephani emendationem recte improbat Musgravius, Homericum *εὐχωλὴν* male Euripidi tribuit. Scripturam quam praebebant codices quamvis mendosam, in textu repraesentavi, quippe sub qua latere videretur vera scriptura. [Thucydides VII. 71. *Ἦν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμὸς, βοὴ, νικῶντες, κρατούμενοι.* Mallem, si consentirent libri, *βοὴ, ὀλοφυρμός.* *Βοὴ* et *κραυγὴ* hac significatione promiscue usurpantur. Sed non praetermitti debet Aeschyli locus, unde fortasse defendi potest nostri loci emendatio a Stephano proposita. Agitur de pugna Salaminia Pers. 424. *Οἱ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον, Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον. οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα.* Ex *Addendis.*]

834. De vocabulo *πίτυλος*, quod nostro loco *ὁρμὴ* significat, consulendus Monkius ad Eurip. Hippol. 1462. [1464.] et Blomfieldius ad Aesch. Theb. 855. [862.] quorum interpretationibus nihil quod addam habeo.

836. Homerus Il. N. 130. *Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνῳ, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.* Virgil. Aen. X. 361. *Concurrunt, haeret pede pes, densusque viro vir.* Brodaeus. Virgiliana locutio, *hae-*

vestigiorum Euripideam *πους δυσίχνευτος ποδί, pes cum pede alternatus*, vix attingit.

37. Ἑκατέρᾳ μάχῃ P. E. ad Markland. Iph. T. 719. *Μάχη ἣν καρτερά* dicunt prosae orationis scriptores. Herodotus I. 76. *Μάχης δὲ καρτερῆς γενομένης, καὶ πεσόντων ἀμφοτέρων πολλῶν, τέλος οὐδέτεροι νικήσαντες διέστησαν, νυκτὸς γενομένης.* Thucydides I. 49. *Ἦν τε ἡ ναυμαχία καρτερά.* IV. 43. *Καὶ ἦν ἡ μάχη καρτερά.* Constructio est ut apud Soph. Ant. 259. *Λόγοι τ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί, Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.*

38. Noster Phoen. 1156. *Πολλοὶ δ' ἔπιπτον, κρᾶτας αἱματούμενοι.* Androm. 1143. *Πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες.* In Or. 1489. suspicor e glossa interlineari natam esse vulgatam scripturam, *Νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἐμείδων, οἱ δ' ἔκλαιον.*

id. *Κελεύματος* omisso Σ e Commeliniana in Musgravii editionem propagatum est, ipso invito, ut constat ex ejus annotatione ad v. 765. ubi hanc formam diserte improbat.

39. Ὦ τὰς Ἀθήνας. Supplendum *οἰκοῦντες*. Nam *σώζοντες* non convenit. Vide ad v. 812.

id. Non est quod miremur *γύην* cum articulo masculino conjunctum. Sic enim [monente Barnesio] poëta incertus (Simonides, opinor) apud Platonem Epist. I. p. 310. A. *γύαιμαι βεβῶτες σύμφυτοι γύαι.* Sophocles in Rhesaico apud Athenaeum p. 30. A. *Κύπριος ἅπαντα κἀπὶ κλῆρον ἔμοι γύην.* Lycophron v. 252. *Κεῖται, πίφαυσκε δ' ὥστε λῃστοῦ γυαῖ Λόγχαις ἀποσκίβοντες.* Musaeum v. 11. Adde Aesch. Prom. 869. *Τῆς καλλιπάκτου Σικελίας λοιπὸν γύας.* Ita recte Robortellus. Apud Soph. Oed. C. 58. meliores libri, οἱ δὲ πλήσιοι γύαι, deteriores ex emendatione, οἱ δὲ πλησίον γύαι. Contra in Anti 569. ubi in melioribus legitur, *Ἀρώσιμα γὰρ χάλικος εἶσιν γύαι*, vel *γύαι*, *ἀρώσιμοι* recte praebent libri deteriores. Apud eundem Bacch. 18. ubi vulgo legitur, *Δίρκαν δὲ Λυδὸν τὰς πολυχρύσους γύας*, τὰν πολυχρύσων potius quam τὰς πολυχρύσους legendum videtur. Qui femininum *γύη* Atticis ignotum fuisse mecum arbitrantur, legent procul dubio in Hel. 68. *Τί δῆτα Νείλου τοῦδ' ἀπορρῶγας γύας*. In Hec. 454. glossema *πάλαι* pro *γύας* habent codd. et edd. plerique, consentiente Porsono in prima et secunda editione. Hic etiam *τὰς γύας* nonnulli libri.

40. *Ἀρήξειε* pro *ἀπαμυνεῖτε*. *Arcebit*. Noster Med. 1276. *Παρέλθῃ δόρους. ἀρῆξαι φόνου δοκεῖ μοι τίνος;* Vide ad Oed. T. 892. 898.

842. Ἀργεῖον recentiores. Ἀργείων contra metrum habet Aldus etiam in Or. 844. Tro. 94. Θεσπρωτῶν Phoen. 989.

845. Ὄχημ' ἵππειον habet noster Hippol. 1355. ἵππιον ἅρμα Hel. 1511. utrumque metro postulante, neutrum in senario. Ante Barnesium utrobique ἵππειον legebatur, et in El. 825. Δισσοὺς διαύλους ἱππείους διήνυσε. Ἱππίου θεοῦ primus reposuit Valckenarius in Phoen. 1701. *Quod hoc solo nomine rectius est,* inquit Porsonus, *quod iambum pro spondeo praebeat,* in quinta scilicet sede. Nostro loco non refragabor quo minus ἵππιον δίφρον legatur. Quamquam multo libentius retinerem ἵππειον δίφρον quam ἵππειον θεὸν, ἵππειον Ἄργος, ἵππειον Ποσειδῶ et similia.

847. Ἐπεῖχε. *Instabat.* Noster Bacch. 1128. Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς Ἐπεῖχε Βακχῶν. Ad quem locum citat Musgravius Plutarchum Pyrrho p. 393. C. Ἔνθα δὴ Λεόνατος ὁ Μακεδὼν ἄνδρα κατιδὼν Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύῤῥῳ.

848. Λέγοιμ' ἂν ἄλλου elegantissima et certissima Valckenaerii emendatio est, proposita ad Phoen. 826. Ed. Ald. et MSS. λέγοι μὲν ἄλλος. Musgravius. Λέγοιμ' ἂν ἄλλου legisse videtur Brodaeus, cujus annotatio ita se habet: Κλύων. *Ea ex alio audiens.* Dedi de meo, Λέγοιμ' ἂν ἄλλων. Ita Aesch. Pers. 266. Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν. Eurip. Tro. 481. Καὶ τὸν φυτοῦργον Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα Κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν Αὐτὴ κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ. Ut nostro loco ἄλλος pro ἄλλων, ita Ἕλληνος pro Ἑλλήνων habet Aldus in Iph. T. 495. πόνος pro πόνων apud Soph. Oed. T. 315. τίνος pro τίνων El. 534.

849. Παλληνίδος. Quae in vico Atticae colitur, cui Pallene nomen. Ἔστι δὲ, ait Stephanus, καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος. Παλλήνη, ὁ δημότης Παλληνεύς. Herod. I. c. 62. Ἀκικνέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱρόν. Brodaeus. Ex Herodoto patet vicum hunc inter Athenas et Marathonem situm esse. Musgravius. Nomen non Παλλήνη sed Πάλληνον fuisse suspicor ex adverbio Παλλήναδε, cujus loco Βαλλήναδε per jocum dixit Aristoph. Ach. 234. Apud Andocidem de Mysteriis p. 53. pro ἐπὶ Παλληνίῳ malim ἐπὶ Παλλήνῳ.

851. Huc respicere monet Brodaeus Plutarchum adversus Stoicos p. 1057. E. Ὁ Εὐριπίδου Ἰόλαος ἐξ ἀδρανοῦς καὶ παρήλικος εὐχῇ τινι νέος καὶ ἰσχυρὸς ἐπὶ τὴν μάχην ἄφνω γέγονεν. ὁ δὲ τῶν Στωϊκῶν σοφὸς, χθὲς μὲν ἦν αἴσχιστος ἅμα καὶ κάκιστος, τήμερον δὲ ἄφνω μεταβέβληκεν εἰς ἀρετὴν, καὶ γέγονεν ἐκ ῥυσσοῦ καὶ ὠχροῦ, καὶ, κατ' Αἴσχυλον, ἐξ ὀσφυαλγοῦς καὶ ὀδυνοσπάδος λυγροῦ γέροντος, εὐπρεπὴς, θεοειδὴς, καλλίμορφος.

552. [a]Κἀντίσασθαι δίκην. Sic etiam mox v. 882. μὴ ἀντίσασθαι δίκην. Legebatur etiam τὴν δὲ τίσασθαι δίκην in Med. 1316. sed Brunckio φόνῳ e codd. reponenti obsecutus est Porsonus. *Duas lectiones e Cottoniano*, inquit Porsonus, *notavit collator*, φόνῳ *et* φόνον, *quarum neque haec contemnenda est.* Dativum habent omnes libri, quantum ex editorum silentio conjicere licet, in ejusdem fabulae v. 261. Πόσων δίκῃ τῶνδ' ἀντίσασθαι κακῶν. Sic etiam Bacch. 845. Τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον Δίκῃ μίτειμι. Malim utrobique δίκην. Ita Aesch. Agam. 1271. Ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον, Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντίσασθαι φόνον. Choëph. 986. Ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐν δίκῃ μόρον Σῆς μητρός. Eum. 230. Ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας Μίτειμι τόνδε φῶτα [καὶ κυνηγέτις.] Ita interpungendum. Noster Bacch. 516. ἀτάρ τοι τῶνδ' ἔποιν' ὑβρισμάτων Μίτεισι Διόνυσός σ'. In his locutionibus adhibetur duplex accusativus eodem fere modo ut in αἰτῶ σε ἀργύριον et similibus. Dum de hac re agitur, duas observationes ad usitatissimam locutionem δοῦναι δίκην pertinentes hic subjiciam. Prima est, eadem significatione interdum dici λαβεῖν δίκην, quamvis *poenas dare* et *poenas sumere* apud Latinos non minus inter se differant quam τίσαι δίκην et τίσασθαι δίκην. Noster Bacch. 1309. Πόλει τε τάρβος ἦσθα. τὸν γέροντα δὲ Οὐδεὶς ὑβρίζων ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν Κάρα. δίκην γὰρ ἄξιαν ἐλάμβανεν. Lego, ἄξιαν ἂν ἔλαβεν ἄν. Herodotus I. 115. Οὗτος δὲ ἀνηκούστησέ τε καὶ λόγον οὐδένα ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην. Altera observatio spectat ad Or. 612. Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐκσεῖσαι πόλιν, Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λύσιμον δοῦναι δίκην. Δοῦναι δίκην, inquit Porsonus, *quod alibi fere sonat* poenas pendere, judicium subire, *hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope*, *quod Latine dicitur* jus dare *vel* reddere. Haec ille, cui fraudi fuit distinctio loco non suo posita. Ita interpungendum: Ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν ἐκσεῖσαι πόλιν Σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, [ὥστε ὑμᾶς] λύσιμον δοῦναι δίκην *). Similis constructio verbi ἐκσείειν v. 255. [Noster Or. 433. Συνῆκα. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου. Ita Aldus. Fluctuant codd. inter φόνος, φόνου et φόνον. *Quodvis probum*, inquit Porsonus, *sed optimum videtur* φόνος. Aesch. Agam. 1271. Ἐπεύχεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον Ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντίσασθαι φόνον. Cum Baech. 1309. confer Atticistam Anonymum: Ζημίαν λαβεῖν ἀντὶ τοῦ ζημιω-

[*) Conf. N. A. in *the class. Journ.* vol. XXIII. p. 218. qui eodem modo scholiasten haec intellexisse monet. *C. D.*]

θῆναι. *Δίκην λαβεῖν*, *poenas sumere*, praeter alios Isocrates *περὶ Ἀντιδόσεως* pp. 380. 390. *Ex Addendis.*]

854. Legendum, ni fallor, [cum Reiskio] *ἐπὶ ζυγοῖς*. Musgravius.

856. *Παῖδά θ'* Reiskius. *Παιδά σ'* ed. Commelinianae vitium typographicum in Musgravianam manavit.

857. *Ἐκ δυσαιθρίου*. Barnesius *ἐκδὺς αἰθρίου*, quod metro adversatur, ne dicam et sensui. Musgravius. *Ἐκ δυσαιθρίου* ipsius Musgravii emendatio est.

859. *Ὁ πλεινὸς Ἰόλεως* primus edidit Hervagius ed. secunda. Ita etiam emendavit Brodaeus. Vide Porsoni Advers. p. 89.

860. Eurystheum ad Scironides rupes non solum captum, sed etiam interfectum esse narrat Apollodorus II. 8, 1. cujus verba vice alterius argumenti fabulae praemisit Barnesius: *Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς, οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήυκα* (v. 194.) *παρεγένοντο. ὡς δὲ, ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας, καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέσχησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην, ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ ἤδη παρισπεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Τίλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀπεκεφάλισεν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ περιέκοψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ.* Cum Apollodoro consentit Pausanias I. c. 44. p. 109. a Brodaeo ad v. 1026. citatus: *Προελθοῦσι δὲ ἐς τὸ πρόσω, μνῆμά ἐστιν Εὐρυσθέως. φεύγοντα δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὴν πρὸς Ἡρακλείδας μάχην ἐνταῦθα ἀποθανεῖν αὐτὸν ὑπὸ Ἰολάου λέγουσιν.* Latius Atticae nomen sumsisse videtur Thucydides I. 9. *Εὐρυσθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ Ἡρακλειδῶν ἀποθανόντος.* Scironidas rupes describit Strabo IX. p. 391. *Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς ἀκτῆς* (male vulgo *τῆς Ἀττικῆς*) *αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ ἀπολείπουσαι πρὸς θάλατταν. ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθμοῦ. οὗτοι δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνος ἐστι, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τοῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ Ποτινοκάμπτου, τῶν λῃζομένων τὴν λεχθεῖσαν ἀρωγὴν, φῶς παθεῖν Θησεύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι.* Post Strabonis aetatem, viam latiorem et meliorem reddidit Hadrianus Caesar, teste Pausania p. 107. *Τὴν δὲ ὀνομαζο-*

μένην ἀπὸ Σκίρωνος [καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην] ἡνίκα Μεγαρεῦσιν ἐπολεμάρχει, πρῶτος, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ἀνδράσιν εὐζώνοις ὁδεύειν. Ἀδριανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ οὕτως, ὡς καὶ ἅρματα ἐναντία ἐλαύνεσθαι, κατέστησεν εὐρυχωρῆ τε καὶ ἐπιτηδείαν εἶναι. Verba καὶ ἐς τόδε Σκιρώνην corrupta sunt. E recentioribus consulendus in primis Wheelerus, *Travels in Greece*, p. 436. Quod ad scripturam vocis attinet, alii Σκείρων et Σκειρωνίδες per diphthongum, alii Σκίρων et Σκιρωνίδες per simplicem vocalem scribunt. De qua re consulendus omnino Tzschuckius ad Strabonem VIII. p. 380. cum scriptoribus ab eo indicatis. Ventus ΣΚΙΡΩΝ appellatur in aede octo ventorum Athenis. Quocunque modo scribatur, sine ulla controversia producitur prima syllaba. Egregie fallitur Stephanus Byzantinus v. Σκίρος, qui locum Atticae Σκίρον appellatum, ubi celebrabatur festum Σκίρα sive ἐπὶ Σκίρῳ, ad eandem familiam refert cum rupibus Σκειρωνίσι. Σκίρα priorem corripit apud Aristoph. Thesm. 834. Eccl. 18. 59. Sic etiam proculdubio Minerva Σκιρὰς, et fortasse mensis Σκιροφοριών. Vide Herodotum VIII. 94. et Strabonem IX. p. 393. cum eorum interpretibus.

53. Ἡ δὲ νῦν τύχη. Sic [cum Reiskio] legendum putavi pro τῇ δὲ νῦν τύχῃ, quod metrum respuebat, manente πάροιθεν: quamquam pro hoc πάροιθε quoque legi potuit. Musgravius. Vide ad v. 583.

55. 866. Haec leguntur apud Stobaeum CV. p. 562. cum lemmate, *Euripides in Cressis*. Priorem versum ita exhibet Stobaeus, Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦτε, πρίν. Similes tragicorum sententias indicavi ad Soph. Oed. T. 1528.

74. Ἐλεύθεροί τε male Reiskius. Praestat enim altera particula in hujusmodi repetitionibus. Aesch. Pers. 402. ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας. Noster Med. 98. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες, μήτηρ Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. Ibid. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν Τᾶς δυστάνου Κολχίδος. Ibid. 399. Πικροὺς ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. Ibid. 960. Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; Ibid. 1029. Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις, Στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας. Ibid. 1071. Ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα. [Corrige meum errorem ad Soph. Oed. T. 1224. Brunckii ad Aj. 1050. *Ex Addendis*.]

76. Ἐμβατεύσετε G. Musgravius. Quae futuri forma legitur in Hec. 913. Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω. Nostro loco media forma e vicino ὄψεσθε nata est. En alterum exem-

plum ejusdem vitii. Aristoph. Nub. 862. Ὅτι βρενθύεται ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τῷφθαλμῷ παραβάλλει. Mediam formam παραβάλλει exhibent codd. et edd. ni fallor, omnes. Activam postulat sermonis Graeci ratio, ut in Eq. 173. Ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν. Recte igitur, ad Nubium locum alludentes, βρενθυόμενος καὶ τῷφθαλμὰ παραβάλλων Plato Symposio p. 221. B. et Athenaeus p. 216. A. τῷφθαλμῷ παραβάλλειν Pollux II. 52. Recte τῷφθαλμῷ παραβάλλεις ipsa poëtae verba allegat Laërtius II. 28. Simile quid passus est noster Herc. 1375. Ὡς ἀθλίως πέπραγα κἀποξεύγνυμαι. Ubi πέπραγμαι intulit Porti excitantia.

884. Κρατοῦντα. Κεκρατημένον. Brodaeus. *Victum.* Portus. Attice vox activa pro passiva. At Josephus Scaliger notat pro κρατοῦντα, Κράτει τε καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί. Barnesius. Fortasse κρατοῦσα, aut πιτνοῦντα, aut δακρύοντα, aut δακρυοῦντα pro δακρυόεντα. Reiskius. Ut κρατοῦντα idem quod κρατούμενον significare possit vix mihi persuaderi patiar. Distinctionem puto tollendam post κρατοῦντα, et ponendam post ὄψοις, ita ut haec vertantur, *Ut eum oculis videres, et imperantem licet nunc tuae manus imperio subjectum.* Heathius. Legendum, ni fallor, ἀκρατοῦντα, i. e. ἀκρατῶς σε gerentem. Musgravius. Qui *afflictum* habet in versione Latina. In eorum gratiam qui κρατοῦντα passivo sensu accipiunt, et *victum* interpretantur, moneo νικῶντα pro νικώμενον in Suppl. 694. occurrere, ubi εἴκοντα Valckenarii conjecturam probat Marklandus. Virorum doctorum ad nostrum locum conjecturae Sardi sunt venales, alius alio nequior. Sub κρατοῦντα latere videtur verbum quod ζῶντα significet. Quo sensu non male legeretur βλέποντα, si propius ad receptam scripturam accederet. Vide nostrum Hec. 311. Alc. 140. Iph. T. 718. Fr. 628. Hel. 1017. Phryxo fr. 15. Soph. Aj. 1067. [κἀκοῦντα, *male mulctatum*, conjicit J. C. Orellius in append. ad Isocr. antid. p. 390. *G. D.*]

886. Ἔξευξ' ἀνάγκη P. E. Vide Marklandum ad Suppl. 220. Ita Aesch. Prom. 107. θνητοῖς γὰρ γέρα Μοιρῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας. Idem ζεύξω βαρείαις dixit Agam. 1468. subaudito, ut videtur, ἀνάγκαις, ἅπαις, πημοναῖς, aut tali quodam vocabulo.

888. Καὶ μέμνησό μοι Reiskius. Καὶ μέμνησ' ὁμοῦ recte Porsonus Advers. p. 274.

890. Ἐλευθερώσειν μ' Porsonus ibid. Ita legendum ipse videram.

891. Videtur intercidisse hic φῆσις una, vel etiam plures. Neque enim satis decorum puto famulum haec petentem

nullam responsionem ab Alcmena ferre. Musgravius. Brumoso quam Musgravio dignior annotatio.

892. Ἐκοὶ χορὸς μὲν ἡδύς. Supplendum esse εἴη e v. 894. monui ad v. 181. Quamquam utrobique ἐστὶ sententiae convenientius esset quam εἴη. Non enim optantium sed affirmantium sermo est.

893. Εἰ λίγεια λωτοῦ χάρις. Si fistulae adsit jucunditas. Brodaeus. Adsit modo dulcis gratia fistulae. Barnesius. Qui ex Scaligeri sententia male εἴη pro εἰ dedit.

893. Δαῖ pro δαιτί, per hypocopen. Stiblinus. Videtur scribendum ἐνὶ δαιτί. Canterus. Cujus emendationem tacite adoptavit Barnesius. Notandum autem ἐνὶ, quod raro hac significatione apud tragicos legitur. Ἐνὶ ναυσὶν noster Iph. T. 1109. An legendum utrobique ἐπί? Ἐπὶ ναυσὶν Eurip. Hel. 1149. Thucydides II. 80. IV. 10.

894. Εἴη τ' P. R. Particulae μὲν v. 892. respondet δὲ v. 895. Epithaton εὔχαρις, quod bis tantum usurpat Euripides, utrobique Veneri tribuitur. Alter locus est Med. 632.

895. Ἐν cui arrideat τερπνὸν δ' ἔτι, quod mihi olim arrisit, cito Aesch. Prom. 536. Ἡδύ τι θαρσαλέως κ. τ. ἑ.

896. Τῶν πάρος οὐ δοκούντων. Qui nullo antea in numero habebantur. Οἱ δοκοῦντες, ἔντιμοι καὶ ἔνδοξοι dicuntur. Brodaeus. Recte. Praeter Tro. 609. quem locum supra ad v. 168. attuli, citat Musgravius Hec. 293. Τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν Πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν Κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. Heathio placet Porti interpretatio, Qui ante non videbantur esse felices.

899. Τελεσιδότειρα E. G. Analogiae repugnare videtur haec vox per Ω scripta. Quamvis enim δωτῆρες ἐάων et δῶτορ ἐάων dixerit Homerus, Attici *), ni fallor, in derivatis a δίδωμι semper O adhibent, praeterquam in δωσίπυγος, προδωσέταιρος, et similibus, quorum diversa est ratio. Ὀλβοδότειρα legitur in Bacch. 419. ὑπνοδότειρα in Or. 175.

(*) At in poeticis vocabulis nullus aut perexiguus est dialecti usus, sed illa spectanda est analogia, quae universe apud poetas formarum varietatis inventrix fuit. Pendet ea autem ex duobus primariis, iisdemque antiquissimis metris, dactylico et jambico, atque ex his quoque dactylicum aliquam praerogativam habet. Hinc et haec vocabula, quae a δίδωμι facta sunt, et plurima alia, ita videmus composita esse, ut aut ad dactylicum genus, aut ad jambicum accommodarentur. Neutri vero generi apta est haec forma, τελεσιδότειρα, quam dactylici numeri τελεσιδότειρα, jambici autem τελεσιδῶτις esse postulabant. Quo magis su-

900. *Αἰών τε Κρόνου παῖς. Aetaeque Saturni filia.* Portus. *Et Aeon Saturni filius.* Musgravius. Qui nonnulla de deo Aeone collegit. [Conf. *Buttmann über den Kronos oder Saturnus*, in den Abhandlungen der hist. philol. Klasse der Berl. Akademie aus d. J. 1814. p. 166. *G. D.*] Jovem hic intelligi parum dubito, dicet eum ita appellatum alibi non repererim. Sed philosophari videtur noster. Passim conjunguntur *Μοῖρα*, *fatum*, et Jupiter. Noster El. 1247. *τἀντεῦθεν δὲ χρὴ Πράσσειν, ἃ μοῖρα Ζεὺς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι.* Adde Soph. Phil. 1466. modo ὁ πανδαμάτωρ δαίμων Jupiter sit.

901. *Ἔχεις λόγον τίν'*, mavult Musgravius. Femininum *δίκαιος*, quod illi fortasse displicuit, legitur etiam in Iph. T. 1202. *Δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία.* Nisi ibi legendum *δίκαιον*.

902. *Διὰ μέσου* esse verba *οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι* monet Musgravius. Edd. superiores plenam distinctionem habent post *δίκαιον*, minimam in fine versus. Malim autem metri causa *οὐ χρή ποτέ σ' ἀφελέσθαι*. Versus constare videtur e dipodia jambica, paeone primo et bacchio. Multos similes, nisi quod creticum pro paeone habent, citavi ad v. 780.

Ibid. *Ἀφελέσθαι.* *Tolli*, quasi passivum sit, reddit Portus, *amittere* Musgravius. Imo, *tollere*, *abstulere*. Noster Androm. 523. *Καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.*

903. *Ὁ δὲ μὴ φάσκων.* Nempe, *δεῖν τιμᾶν θεοὺς*, insanit. Brodaeus. Legendum forte ob metrum *πιφάσκων*. Musgravius. *Πιφαύσκων*, quod cum verbo *φημὶ* nihil commune habet, aliquoties apud Aeschylum occurrit. *Πιφάσκω* vel *πιφάσκων* a nomine, quod sciam, usurpatum est. Praesens est *φημὶ*, praeteritum imperfectum *ἔφασκον*, participium *φάσκων*. Nam *ἔφην* apud Atticos semper aoristus est. Praesens *φάσκω* non est in usu, licet ab eo derivari videantur praeteritum et obliqui modi. Legitur quidem apud Platonem Phaedone p. 113. C. *ὡς οἱ ποιηταὶ φάσκουσι.* Sed non dubito locum mendosum

---

spectam habemus istam scripturam apud Euripidem, praesertim quum codd. ibi *τελεσσιδότειρα* praebeant. Et hoc quidem defendi fortasse poterit, ultima non elisa, et in antistropha inserto *τι* ante *παραιρῶν*: sed fatemur tamen, hiatum in fine huius versus nobis non magnopere placere. Quare veremur, ne in antistropha *φρονήματος* ex interpretatione receptum sit, poeta autem sic dederit, *τῶν ἀδίκων τι παραιρῶν Λήματος αἰεί.* Hermann. in Censura in Nov. Edit. Stephaniani Thes. Lond. p. 17. 18. *G. D.*]

esse. Quod ad nostrum locum attinet, vide an pro duabus brevibus syllabis Ἀφρο v. 894. unam longam μὴ antithetico versu adhibuerit poëta. Confer vv. 916. 926. Saltem nullam probabilem emendationem video.

14. Ἔγγυς μανιῶν ἐλαύνει P. E. Similis locutio in Baech. 851. Ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Plurale μανίαι ab Atticis frequentari monuerunt alii. Satis exemplorum praebebit index Beckianus. Ita Aristoph. Pac. 66. Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε.

908. 909. Παραιρῶν φρονήματος. *Rescindens superbiam.* Portus. Rectius, *minuens, partem aliquam ab ea auferens.* Nostri Hippol. 1104. Λύπας παραιρεῖ. Ubi λύπας genitivus esse videtur (*). Ἀφαιρεῖν enim eadem significatione usurpat Pseudeuripides Iph. A. 1609. Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον. Qui senarius Euripideus esse videtur ex fabula hodie non superstite desumtus. Omnibus satis notum est, in hujusmodi locutionibus genitivum pendere a subaudito μέρος τι. Multum interest, verbi causssa, inter tres locutiones, ἔτεμον τῆς φῆς τὴν πολλήν, τῆς γῆς ἔτεμον καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἔτεμον, quas usurpat Thucydides II. 56. 57. Verba ejusdem III. 89. καὶ τοῦ τι φρουρίου τῶν Ἀθηναίων παρεῖλε, ita recte interpretatur Valla, *Quae ab Atheniensium castello partem abstraxit.*

11. Τὸν γόνος S. edd. recentiores. Τοὺς suprascriptum habent E. G. *Filium tuus* recte Brodaeus. Τοῖσι pro σοῖσι Aesch. Prom. 162. τῶν Soph. Ant. 604.

12. Φεύγει λόγον. *Procul abest ab eo qui de ipso vulgatur sermone.* Brodaeus. *Aspernatur sermonem illum.* Heathius. Φεύγω λόγον P. E. *Rejicio sermonem illum.*

14. Δαισθεὶς P. E. *Combustus* aut *crematus* recte omnes interpretes. Radix est δαίω, *uro.* Δαΐχθεὶς autem, quod legitur in Iph. T. 873. formatur a δαΐζω, *interficio.* Corrige igitur indicem Beckianum, in quo δαισθεὶς ad δαΐζεσθαι, δαϊχθεὶς ad δαΐσσειν relatum est.

15. Χροΐζει. Λαμπρύνει. Brodaeus. Hesychius: Χροιζόμενον. λαμπρυνόμενον. Scilicet χροιὰν, *colorem*, et χρόα, *cutem*, confuderunt grammatici. *Contrectat* recte Musgravius. Usitatiorem formam χρώζειν habent noster Phoen. 1619. Med. 497. Ad Hesychii glossam allegatur a Jeh-

(*) Hyperides apud Stobaeum p. 618. ed. Gesn. ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν τὸ ἐνδεχόμενον. Spaldingius, his verbis utens ad Quintilian. T. IV. p. 64. „legendum suspicor", inquit, „τῇ λύπῃ π. aut τῆς λύπης παραιρεῖν." *G. D.*]

sio Theocritus X. 18. *Μάντις τοι κὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.* Schol. *Γράφεται καὶ χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται.*

916. *Χρυσέαν.* Spondeus vel creticus pro anapaesto.

917. 918. *Δισσοὺς παῖδας Διός.* Bacchum et Herculem. Brodaeus. Herculem et Hebem recte Barnesius, qui monet Heben *Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου* ab Homero appellari Od. *Λ.* 603.

918. *Ἠξίωσας.* [*Ἀξίωσας* P. E.] *Honorasti, amplificasti.* Sic *ἀξιωθεὶς* Or. 1168. *Ἀξιοῦν* pro *τιμᾶν* exstat Hec. 319. Or. 1210. Musgravius. Consulendi Porsonus ad Hec. 319. et Burneius, *Monthly Review Enlarged*, XXVIII. p. 201. Exemplis adde Aesch. Agam. 912. *Τοιοῖσδέ τοι νιν ἀξιῶ προσφθέγμασι.*

919. *Συμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς.* *Conducunt* vertit Portus, *concurrunt* Barnesius, *congruunt* recte Musgravius, *multa multis* omnes. Noster El. 527. *Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος;* *Congruet* recte interpretes, quo sensu activam formam usurpat Soph. Aj. 430. *Αἶ αἶ, τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;* *Συμφέρειν consentire* significat apud nostrum Med. 13. *Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.* Sic etiam *συμφέρεσθαι* apud Soph. Oed. C. 640. *τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι Κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.* Ubi mox sequitur eodem sensu v. 645. *οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.* Omitto Philoctetis v. 1085. ubi legendum suspicor, *συνείσει, conscium eris* *). Nostro loco vocabulum *πολλοῖς* de Hercule ejusque liberis accipiendum est. Quanto studio *πολλὰ πολλοῖς* similesque vocabulorum geminationes prosecuti sint tragici, nihil attinet dicere. Noster Med. 579. *Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.* Ubi obiter notandum *πολλοῖς διάφορος* pro *πολλῶν διάφορος.* Ion. 381. *Πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν.* Aesch. Suppl. 459. *Δεῖ κάρτα θύειν, καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλὰ, πημονῆς ἄκη.* Aristoph. Eq. 411. *Ἔγωγε, νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς Ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς.* Ceterum non debet omitti Photii glossa, licet nostrum locum respicere non videatur: *Συμφέρεται. συμμίγνυται, συνανακρᾶται, συμμιαίνεται.*

920. Minerva apud Homerum II. *Θ.* 362. monente Barnesio: *Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον*

[*) Conf. Elmslei. ad Eur. Med. 1321. Dobree ad Aristoph. Nub. 625. in Append. p. 50. Vulgatam scripturam tuetur Schaefer. ad Theocrit. p. 228. *G. D.*]

σώσαν ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Pausanias V. c. 17. p. 421. Τὴν ὕδραν δὲ, τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τῇ Ἀμυμώνῃ θηρίον, Ἡρακλεῖ τοξεύοντι Ἀθηνᾶ παρέστηκεν. Idem VI. c. 19. p. 500. a Brodaeo citatus: Ζεὺς δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ Δηϊάνειρα καὶ Ἀχελῶος καὶ Ἡρακλῆς ἐστιν, Ἄρης τε τῷ Ἀχελῴῳ βοηθῶν. εἱστήκει δὲ καὶ Ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ἅτε οὖσα τῷ Ἡρακλεῖ σύμμαχος. Et c. 25. p. 516. Ἡρακλεῖ στρατιὰν ἄγοντι ἐπὶ Πύλον τὴν ἐν τῇ Ἤλιδι, παρεῖναι οἱ καὶ Ἀθηνᾶν σύνεργον λέγουσι.

923. Ἐκείνας. *Illiusfilias.* Brodaeus. Quem miror non vidisse ἐκείνας genitivum esse, quod ne Stiblinum quidem fugit.

924. Ὕβριν metri caussa reponunt Heathius et Musgravius. Quam scripturam, si vulgo legeretur, insani esset sollicitare. Nam toties occurrit ἔσχε pro κατέσχε, *cohibuit*, ut pene supervacaneum sit exempla proferre. Ita noster Phoen. 1163. Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς. Suppl. 711. Ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσατε στερφὸν δόρυ Σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος. Κατασχεῖν ὕβριν autem dixit noster Bacch. 555. Φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες. Eodem fere sensu τὴν Εὐρυσθῆος ὕβριν κατείλομεν dicunt ipsi Athenienses apud Herodotum, cujus verba plenius descripsi ad v. 188. Qui igitur nostro loco ὕβριν pro ὕβρεις reponunt, lectionem inducunt satis probabilem, et cui nihil ob ici possit, nisi quod difficile sit causssam vulgatae scripturae indicare. Quod si ponamus poëtam ὕβρις scripsisse, nemini mirum videbitur librarios ὕβρεις invexisse. Sensum autem satis commodum praebet ὕβρις, modo ἔσχεν *cessavit* interpretemur. Ita noster Iph. T. 789. οὐ πολὺν σχήσω χρόνον, Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Soph. El. 223. Οὐ σχήσω ταύτας ἄτας. Thucyd. I. 112. Καὶ Ἑλληνικοῦ μὲν πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι. In his locis σχεῖν idem fere valet ac παύσασθαι, quo sensu saepe adhibentur imperativi ἔσχε et σχές. Simili ratione ἐπισχεῖν et κατασχεῖν nunc *alium* nunc *se cohibere* significant. Τάσσων ἐπίσχον, inquit Porsonus ad Phoen. 459. *idem est quod* τάσσων ἐπανόμην [ἐπαυσάμην], *ut Ion, sive quis alius apud Stobaeum XX. p.* 171. Ἔπισχες ὀργιζόμενος. Quo sensu dixit noster Or. 1625. Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Κατασχεῖν intransitivum habet Soph. Oed. T. 781. Κἀγὼ βαρυνθεὶς, τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν Μόλις κατέσχον. Nisi forte supplendum τὴν ὀργὴν aut τὰς χεῖρας. Noster locus, fateor, ab his paullo diversus est. Quamvis enim bene Graeca sit locutio, ἔσχε τοῦ πολέμου, *cessavit a bello*, non ideo tamen constat Graecos dixisse, ἔσχεν ὁ πόλεμος, *cessavit bellum*. Aptiora fortasse exempla supped itabunt scriptores Attici, si quis in eorum lectione mo-

jorem diligentiam adhibuerit, quam mihi de hac re quaerenti adhibere licuit. Interea scripturam nostri loci in medio relinquo. Unum moneo, γνωμικώτερον esse ὕβρις quam ὕβριν, meliusque cum versibus 926. 927. convenire. Quod cuivis verba poëtae inspicienti facile patebit. Plurale ὕβρεις tragicis abjudicavi ad Marklandi Suppl. 494.

926. *Πρὸ δίκας.* Hanc locutionem alibi non reperi. Passim occurrit *πέρα δίκης.*

Ibid. *Βιαίως.* MS. G. *βίαιον.* Legendum *βίαιος.* Museravius. In Hippol. 814. pro *βιαίως* legendum *βιαίῳ.*

930. *Τῶνδέ τ'* etiam E. G. *Τῷδέ τ'* ex emendatione Canteri Nov. Lect. VII. 29. primus edidit Barnesius.

Ibid. *Οὐχ ἧσσον* [*ἕλκτὸν*] *τυχεῖν.* Quasi praecedat *ἕλκτον ἰδίᾳ συμφοράν.* *Τύχην* praeter necessitatem H. Stephanus.

932. *Πολυπόνων* displicet. Num *πῦρ πνέων?* Reiskius. Non hic locus erat calamitatibus Mycenarum commemorandis. Lego igitur *πολυπόρων, praedivitum.* Museravius. Dedi *πολυπόνοις*, de qua mutatione vide ad v. 750. Quamquam ne hoc quidem magnopere placet. Exspectares enim *μυρία ξὺν ἀσπίδι*, vel aliquid ejusmodi. Qualia sunt *πολλὴν λαβὼν αἰχμὴν* apud nostrum supra v. 276. *σὺν πολλῇ χειρὶ* infra v. 1085. *μυρίαν ἄγων λόγχην* Phoen. 444. *ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν* apud incertum Rhes. 276. Qua significatione rectius, ni fallor, dicitur *ἀσπὶς* quam *ἀσπίδες.* Ita noster Phoen. 77. *Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, πᾶσος Ἀδράστου λαβὼν, Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει. Μυρίοι ἀσπιστῆρες* in agro Megarensi cum duce Eurystheo reditum Coprei exspectantes memorantur supra v. 277. Unde libenter nostro loco scripturam adoptarem, quae significaret Eurystheum cum ingenti exercitu Mycenis profectum esse. Vulgatae lectioni, modo mutetur casus, nonnihil ponderis addere videtur Aesch. Pers. 320. *Ἀσπὶς, Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ Νωμῶν. Laboriosam hastam* vertit Stanleius. Opinor, *ponderosam.* Quod epitheton non minus clypeo quam hastae convenit. *Δορικτύποις ἀσπίσι* noster Iph. A. 771.

933. *Μείζω τῆς τύχης φρονῶν πολύ. Longe majora spirans quam* ejus *fortuna ferret.* Portus. Opinor, *καταφρονῶν τῆς τύχης.* Noster supra v. 259. *Σπαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.* Phoen. 710. *Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ θήβας φρονεῖν, Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.* Androm. 700. *Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἦμενοι κατὰ πτόλιν, Φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες.* Nostro loco non male legeretur, *μείζω τῆς δίκης.* De qua varietate dixi ad v. 461. *Δίκας ἀφόβητος* Soph. Oed. T. 885.

34. Malim *πέρσαν*. Canterus. Ordo est, *ἵστησι πέρσαν Ἀθήνας*. Sic *ἔβα πέρσων* Phoen. 155. *πέρσαν ἦλθε* ibid. 1622.
ibid. Τὴν ἐναντίαν. Subaudi *ὁδόν*. Barnesius. Si recte dicitur, *ὁδὸν τινὶ θεῖναι*, cujus locutionis exemplum in promtu non habeo, facillime emendatur corruptus Sophoclis locus, Oed. C. 1505. *Ἄναξ, πεθοῦντι προυφάνης. καί σοι θεῶν Τύχην εἰς ἐσθλὴν θῆκε τήνδε τῆς ὁδοῦ*. Heathii emendationem, *τῆσδ' ἔθηκε*, adoptavit Brunckius. Legendum fortasse, *Τύχη τις ἐσθλὴ θῆκε τήνδε τὴν ὁδόν*.
35. *Τύχαν* S. *Τύχην* E. G. An legendum, *καὶ μετάστασιν* [*αὐτὸν τῆς*] *τύχης*? Huc enim alludere videtur vulgata lectio *τύχας*. De constructione vide indicem ed. Beckianae v. *Μεθιστάναι*. *Τύχης* pro *εὐτυχίας*. Contrarium sensum v. 714.
36. 937. *Βρέτας Διὸς τροπαίου*. Citat Musgravius Phoen. 1256. *Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τροπαῖον*. Et v. 1482. *Οἱ μὲν Διὸς τροπαῖον ἵσασαν* (*ἵστησαν* duo codd.) *βρέτας*. Unde non male nostro loco legeretur *τροπαῖον*, ni sequeretur *καλλίνικον*. Adde Suppl. 647. *Πᾶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Ἀλγίδος τόσος Ἕστηκεν*; Ubi Reiskio *κλεινὸς* pro *Ζηνὸς* legenti recte adversatur Marklandus.
37. *Ἵστασαν*, *stabant*, P. E. Vide superiorem annotationem. Solenne librariorum vitium est *ἵστασαν* pro *ἵστασαν*, *stabant*, quod nostro loco non convenit; *Statuerant* omnes interpretes, quod Graece dicitur *ἔστησαν*. Legendum *ἱστάναι* pro *ἱστάναι* apud Aristoph. Eq. 268.
41. *Ὦ μῦσος, ἦκες. εἰλί σ' ἡ δίκη χρόνῳ*. Ita sine interrogatione haec legi possunt, et fortasse rectius. *Ὦ μῦσος* supra v. 52.
43. *Προσβλέπειν ἐναντίον* P. E. In hac locutione *ἐναντίον* adverbium est. Ita noster Hec. 974. *αἴτιόν τι καὶ νόμος, Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον*. Med. 469. *Οὗτοι θράσος τόδ' ἐστίν, οὐδ' ἀνταλμία, Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν*.
46. *Ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ', ὅπου 'στὶ νῦν, ἐρῶ*. Ita interpungunt edd. nonnullae, velut si *ὄνος πένης* significet, ut in Hel. 944. Mea quidem sententia, pro verbis *τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν*, eodem sensu metroque dicere potuit poëta, *τὸν πάλαι ὄντα νῦν*. Ita Admetus Alc. 1095. *Κλαίων, ὅπου πέρ ἐστι, τιμᾶσθαι χρεών*. Qui mox subjicit v. 1099. *Θάνοιμ', ἐκείνῳ, καίπερ οὐκ οὔσαν, προδούς*. Ubi manifesto idem significant verba *ὅπου πέρ ἐστι* et *καίπερ οὐκ οὖσαν*. Eadem locutio diversa significatione occurrit in Ion. 1307. *Τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ*; *νουθέτει*. Ubi verba *ὅπου σοι ἐστὶ* per *ἥτις σοί ἐστι* explicanda videntur. Confer ejusdem fabulae v. 564.

neque, ut occidat quis. Reiskius. Diversa hic meliora habet Heathius. Verte ad mentem Musgravii, *Nemo hunc interficiet.* Usitatior constructio esset, ὅστις κατακτενεῖ, ut mox v. 977. ὅστις ἐξαιρήσεται. Sed optativus addito ἄν futuri significationem passim obtinet. Ita noster supra v. 345. Οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν. Id est, Οὐ λείψω βωμόν. Nota τες est.

973. Optima Tyrwhitti emendatione in textum admissa, infelices aliorum conjecturas memorare supersedeo.

977. Verbum ἐξαιρεῖσθαι haud secus atque ἀφαιρεῖσθαι, duplicem accusativum adsciscit, monente Valckenario Diatrib. p. 203. Sed aliud agebat vir summus, cum nostrum locum in exemplum assumsit. Neque allegare debebat Ale. 851. Οὐκ ἔστιν ὅστις σόν ἐξαιρήσεται. Multo minus Med. 792. τέκνα γὰρ κατακτενῶ Τἄμ'. οὔτις ἐστὶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Ubi vide an legendum; ὃς νιν ἐξαιρήσεται. Quamvis enim saepe occurrant οὔτις ἐστὶν ὅς, et οὐκ ἔστιν ὅστις; hoc uno in loco reperi οὔτις ἐστὶν ὅστις. Εἴτις ἔσθ' ὅστις dixit Soph. Oed. C. 1157. ἦν τις ὅστις noster Androm. 916. Ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accusativo legitur apud nostrum Alc. 70. Iph. A. 972. monente Valckenario; et apud Soph. El. 1208. Μὴ, πρὸς γενείου, μ' ἐξέλῃ (vulgo μὴ 'ξέλῃ) τὰ φίλτατα.

978. Ὅστις ἂν θέλῃ. Diversa est hujus loci ratio et v. 972. Hic enim particula cum pronomine conjungitur, ibi cum verbo.

983. Θωπεύσοντά σε edd. recentiores.

984. Videtur ἐμῆς deesse ante ψυχῆς. Canterus. Ἐμῆς, quod ex Hervagiana prima exciderat, primus restituit Barnesius.

985. Δεινὸν ὀφλεῖν τινά P. E. Ὤφλον aoristum esse monui ad Aristoph. Ach. 689. Diversa tamen de accentu fuit veteris grammatici sententia, cujus testimonium Photio debetur: Ὄφλειν καὶ ὀφεῖν (vox corrupta). τὰς πρώτας συλλαβὰς τῶν τοιούτων οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Olim suspicatus sum nostro loco scribendum esse, δεινὸν ὀφλεῖν τινι, eo sensu quo dixit Herodotus VIII. 26. ἐνθαῦτα εἶπας γνώμην γενναιοτάτην Τριτανταίχμης ὁ Ἀρταβάνου, δεινὸν ὠφλε πρὸς βασιλῆος. Ita Soph. Ant. 470. Σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. Sed recte se habere accusativum patet ex Herc. 1348. μὴ δεινὸν ὄφλω τιν', ἐκλιπὼν φάος. Ubi τιν' pro accusativo recte accipiunt interpretes.

986. Ἐγώγε proculdubio scripsisset Brunckius, si hanc fabulam edidisset. Quem vide ad Soph. Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Aristoph. Ach. 509. Quae omnia loca emendando corrupit.

86. 991. Ἠρόμην utrobique legendum censet Brunckius ad Ant. 907. qui receptam formam Atticis abjudicat. Ἠράμην habet noster etiam Phoen. 437. Iph. T. 1201. συνηράμην Or. 765. ἤρατο Iph. A. 938. ἄραιτο Or. 3. Plato Comicus apud Priscianum p. 1185. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην.

87. Οὐ δῆτα P. E. *No indeed.* Vide nostrum supra v. 508. Hec. 367. Hippol. 1062. Alc. 558. Androm. 409. Aesch. Prom. 347 Quomodo autem ex οὐ δῆτα ortum est ἤδη γε? Eodem fere modo quo in Herc. 1146. ut monui ad v. 805. ex τί δῆτα ortum est τί δή γε. Quamquam fatendum est οὐ δῆτα longius ab ἤδη γε abesse, quam τί δῆτα a τί δή γε. Sed passim a librariis permutata sunt *H* et *OY*. *Solenniter in MSS. confunduntur* οὔπω *et* ἧπου, inquit Musgravius ad Hel. 134. ubi οὔπω pro ἧπου habent edd. omnes. Sic etiam edd. veteres in Herc. 1101. Idem monet utrumque cod. οὔπου pro ἧπου habere in Hel. 797. alterum ibid. 581. Sic etiam uterque cod. Par. et liber P. in Iph. A. 670. monente Marklando. In contrariam partem peccatum est in Hel. 497. ubi legendum, Ἀλλ' οὔτις (vulgo ἤ τις) ἐστὶ Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθαις. εἷς γὰρ ὅγε κατ' οὐρανόν. Adde Soph. Phil. 1443.

d. Αὐτανέψιος. Ab utraque parte ἀνέψιοι erant Eurystheus et Alcmena. Utriusque enim avus paternus fuit Perseus, maternus Pelops. Persei filios fuisse Sthenelum Eurysthei patrem et Electryonem Alcmenae patrem nemini ignotum est. Alcmenae matrem Pelopis filiam appellat noster supra v. 212. Eurysthei quoque matrem Pelopis filiam fuisse constat ex Thucydide I. 9. ubi Pelopis filius Atreus Eurysthei avunculus (μητρὸς ἀδελφὸς) vocatur.

94. Συνθακῶν P. E. Nullum aoristum secundum hoc verbum habere recte suspicatur Barnesius. Addo, neque primum. Θακῶν pro θακὼν sensu postulante dedit Brunckius apud Soph. Trach. 23. προσθακὼν male retinuit in Oed. C. 1166. Θακεῖς noster supra v. 240. θακεῖ Soph. Oed. T. 20. Aj. 106. 325. θακοῦσιν Oed. C. 340. θάκει imperativum Aj. 1173. Apud nostrum Hec. 1158. pro 'θάκουν malim θακοῦσ'. Confer Porsonum ad Med. 1138.

95. Primam in δῃώσας corripit noster, auctorem fortasse secutus Aeschylum Προμηθεῖ Λυομένῳ, cujus verba debemus Straboni IV. p. 183. Βάλλων δῃώσεις ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν. [Archilochus apud Stobaeum CXI. p. 580. Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχήεντα κύματα. Simonides

Amorginus apud eundem LXXIII. p. 435: *Τὴν δ' ἴκπος ἁβρὴ χαιτήεσσ' ἐγείνατο.* *Ex Addendis.*] [Conf. Seidler: de verss. dochmm. p. 102. G. *D.*]

996. Aesch. Agam. 1443. *Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν.*

997. *Οὐκ ἀριθμόν.* *Non unum e multis.* Erasmus in Proverb. *Numerus.* Brodaeus. Citat Barnesius Tro. 475. *Κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα, Οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν.* Aristoph. Nub. 1208. *Ἀριθμὸς, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι.* Ubi gl. apud Brunckium, *ματαιὸν πλῆθος.* Hoc peculiare habet noster locus, quod in eo unus Hercules *οὐκ ἀριθμὸς* dicitur. *Ἀριθμὸς λόγων, mere words,* Soph. Oed. C. 382.

999. *Ἀκούσεται μὲν ἐσθλὰ* Barnesius ex emendatione Scaligeri. *Ἀκούσεται τά γ' ἐσθλά* recte Musgravius ex emendatione Canteri. Articulum *τά* absorbuit ultima verbi syllaba *ται.* Cujus vitii alterum exemplum afferam. Vulgo legitur in Iph. A. 1207. *Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κτάνῃς.* Ubi non dubito quin illud *νῶϊ*, quod multis nominibus plane absurdum est, metri caussa a librario illatum sit, qui in libro quem describeret, *μοι* reperisset. *Μοι* autem quam nullo fere negotio e *μα* oriri potuerit, docebit Porsonus ad Med. 44. Scripsit Euripides, ni fallor, *Εἰ δ' εὖ λέλεκται τἀμὰ, μὴ δὲ σὺ κτάνῃς Τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσει.*

1002. *Πάντα κινῆσαι πέτρον.* Hesychius: *Πάντα κινήσας πτερόν* (sic cod.). *παροιμία.* Idem: *Πάντα λίθον κινεῖν. παροιμία ἧς μέμνηται Ἀρίσταρχος. ὅτε γὰρ Σέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα.* Desunt cetera, quae tamen apud Zenobium V. 63. legi possunt. Photius a Musgravio allegatus: *Πάντα λίθον κινεῖν. Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε, πριαμένῳ τόπον ἔνθα Μαρδόνιος ἐσκήνωσεν, ὅτε Πέρσαι ἔφυγον, εὑρεῖν χρυσόν. οἱ δὲ εἰρῆσθαι φασὶν ἀπὸ τῶν τοὺς καρκίνους θηρευόντων.* Quae quidem interpretatio alteri de Mardonio praestare videtur. Quoties enim proverbium, *To leave no stone unturned*, in ore hominum audivi, qui Mardonii nomen ne fando quidem audissent?

1003. *Κτείνοντα.* *Interficere conantem*, ut alibi passim. Vide Soph. Oed. C. 993. Eurip. Phoen. 1595. Androm. 811. Iph. T. 27. Ion. 1224. 1286. (ex emendatione Duporti) 1300. 1308. 1326. 1328. 1408. 1544. Quam significationem non agnoscit Teucer apud Soph. Aj. 1126. ME. *Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;* TET. *Κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.* *Κτείνοντα* dicere debebat Menelaus. Aoristus enim ejusque participium hanc significationem respuunt. Corrigendus igitur noster Ion.

1091. Ἔστιν ἃ πολλῶν δείλιος ἐρεῖς Malim, Ἔστιν ἃ νῦν ὄντα. Ἀπολλύειν Soph. Oed. T. 1454. ubi consuleadus Brunckius. Ἀπόλλυ Plato Menexeno p. 244. E. Ἵξει πόλιν Aesch. Theb. 1027.

1104. Legendum videtur, τἄμ' ἐγίγνετ'. [Probat Elmsleius ad Sophocl. Ajac. p. 616. G. D.] Musgravius.

1105. — 1008. Simili argumento segnitiam suam defendit Menelaus Androm. 669. Κἄκπυνθάνου νυν ἄθρησον, εἰ σὺ παῖδα σὴν δοὺς τῶν πολιτῶν, εἶτ' ἔπεσχε τοιάδε, Σιγῇ πάθοις' ἄν; οὐ δοκῶ. Ubi verba οὐ δοκῶ idem significant quod οὔτιν' ἂν πίθοις.

1105. Σύ γ' ἂν λαβοῦσα Reiskius.

1106. Δυσμενῆ S. edd. recentiores. In Iph. A. 1376. δύσγενὲς pro δυσμενὲς recte duo codd. In Iph. T. 591. δυσγενῆς e tribus codd. reposuit Musgravius. Vide an legendum in Alc. 609. Ἀνδρῶν Φερητιάδαν εὐγενὴς παρουσία. Ita noster Hippol. 710. Τρεῖς δὲ παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι. Sophocl. Oed. C. 728. Ἄνδρες χθονὸς τῇδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες.

1108. Εἴασας pro sua rei metricae peritia tacite dedit Barnesius.

Id. Notam interrogationis post Ἄργος male addunt Stiblinus et recentiores omnes. Est enim ironia.

1109. Τότε. *In ipsa acie.* Brodaeus. Τότε contrarium est τῷ νῦν. Vide Soph. Aj. 650. 1240.

1110. Πρόθυμόν ὄντα. Id est, ἕτοιμον, *mori paratum.*

Id. Verba τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις in edd. omnibus utrimque minimam distinctionem habent. Ad sequentia referunt Heathius et in versione Musgravius. Vide autem an propter verba πόλις τ' ἀφῆκε v. 1012. vel hic legendum, τοῖσί θ' Ἑλλήνων νόμοις, vel v. sequente, Οὔθ' ἁγνός εἰμι.

1111. Κατθανεῖν P. E. Ita Soph. Oed. C. 37. Ἔξελθ'. Ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Ubi etiam si per metrum liceret, minus recte legeretur οὐχ ἁγνὸν πατεῖσθαι, licet κατθανεῖν potius, passive quam active significet. In hac enim constructione activam formam plerumque adhibent tragici. Ἄξια στυγεῖν verbi caussa dixit noster Or. 1153. qui tamen bis in eadem fabula vv. 614. 1206. ἄξια θανεῖν dicere maluit quam ἄξια κτανεῖν. Quod ad scripturam nostri loci attinet, conferendus v. 229. ubi recte, ni fallor, λαβεῖν pro λαβών reposui. Κελεύων pro κελεύειν habet Stiblinus v. 491. ἐλθών plerique libri in Ion. 248. Apud Aesch. Theb. 496. malim, Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγειν. Noster Med. 63. μὴ φθόνει φρασαι.

1013. Τίσ', *honoro*, alibi apud nostrum non legitur. Male τῖσαι et τίεσθαι huc retulit Beckius in indice, quae apud Atticos ad τίνω pertinent. Homericam illud, τίσε δέ ἑ ἶσον Ὀρέστῃ, vix intellexisset sutor Atheniensis.

1014. Προσείπας, ἀντήκουσας P. E. Rarissime in senario tragico collocatur anapaestus, monente Hermanno Praefat. ad Hec. p. LIV. cujus tres syllabae non sint eodem vocabulo inclusae. Vide nostrae fabulae vv. 30. 32. 33. 90. 95. 120. 124. 225. 238. 247. 346. 418. 647. 845. Nunquam hanc regulam violat noster, nisi in versibus quibusdam a praepositione incipientibus. Qualis est Or. 896. Ἐπὶ τῶδε δ' ἠγόρευε Δἰομήδης ἄναξ. Sic etiam Or. 1336. Alc. 376. Iph. A. 646. 1199. Bacch. 834. 502. 1189. 1245. Hel. 844. 1250. Herc. 940. Quorum nullus est unde nostro loco defendi possit, Πρὸς ᾧ γ', εἶπας. Ubi siquis deleta praepositione legere malit, Ἄ γ' εἶπας, ἀντήκουσας, equidem non vehementer repugnabo. Sophoclei Ajacis v. 571. Μηχὶς οὐ μυχοὺς κίχοις τοῦ κάτω θεοῦ, quem emendare conatur Hermannus, mihi quidem spurius videtur.

1015. Sensum horum verborum minime assecuti sunt interpretes. Quorum conjecturis omissis, meam interpretationem proponam. Plerumque solent homines, qui aliquid ab aetate, sexu aut conditione sua alienum faciunt, ipsi sui accusatores fieri, ne in ἀναισθησίας suspicionem incurrant, et ex ignorantia peccare videantur. Ita Macaria v. 475. Alcmena v. 978. et hoc loco Eurystheus. Verte, *Nunc autem licet supplicem et timidum me vocare.* Cicero pro Milone c. 34. *Timidos et supplices, et, ut vivere liceat, obsecrantes.* Scilicet non diffitetur se abjectum et timidum vocari posse, qui saevitiam suam in Herculem ejusque liberos excusando mortem detrectare conatus sit. Huc enim spectavit tota ejus oratio. Nulla difficultas est in voce προστρόπαιον, quae ἱκέτην significat apud Soph. Aj. 1173. Phil. 930. Major in altero vocabulo γενναῖον, *fortem, animosum*, quod cum mea interpretatione conciliari nequit, nisi per ironiam.

1017. Ἀχθοίμην S. edd. recentiores. Qui nostro loco Monosit Aldus, contrario vitio ἥδομ' habet apud Aesch. Prom. 757. παρασταίμην apud Soph. Oed. C. 491. ὑπηρετοίμην El. 1306. δύναιμ' apud Eurip. Phoen. 410. ποιοίμην apud Aristoph. Vesp. 348. Hoc Graecum quidem est, sed non illo loco. Legendum, Τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς. ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίην.

1018. Praefigit E. χο. ἢ ἄγγελος.

Ibid. Σμικρὸν P. E.

1020. Θάνῃ τε primus edidit Stiblinus, θάνῃ τε Portus. Θάνητε Canteriana. Male omnes ἂν pro ἄν.

920. *Πλούσιαδα* P. E. *Πλουσίαινος* metro repugnante habet Aldus Or. 598. Ion. 660. *ἐκείθου* Phoen. 1641.

928. *Τοῖς μετελθοῦσιν φίλων.* Soph. Oed. C. 1667. *Ποῦ δ' αἱ τε παῖδες, χοἱ προπέμψαντες φίλων;*

930. *Τήνδε δὲ πτόλιν* P. E. Noster Med. 813. *Νυμφεύετ', εὖ πράσσοισθε. τὴν δὲ δὴ χθόνα Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.* Ita Aldus. Recte Lascaris, et ex eo Porsonus, *τήνδε δὲ χθόνα.* Praeter *ἀνὰ πτόλιν*, et similia, quae passim occurrunt, haud raro senarium claudunt *πτόλις* et *πτόλιν.* Eurip. Hec. 767. *Πεύσῃ δ' ὧν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις.* Ibid. 1209. *Τροίᾳ, πέριξ δὲ πύργος εἷς ἔτι πτόλιν.*

937. *Κατηδέσθη κτανεῖν. Religioni habuit interficere.* Noster Ion. 179. *Κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι, Τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας Θανατοῖς.* Aesch. Choëph. 899. *Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;* Pers. 811. *Οἳ γὴν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη Ἥδουντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς.*

929. *Μεῖζον* edd. omnes praeter Aldinam et Henvagianam primam.

931. Malim *δίας*, quemadmodum paullo ante dixit v. 850. Cantrenus. Cujus emendationem a Scaligero quoque et Palmerio ad Hesychium propositam primus recepit Barnesius. Similem errorem habet Aldus in Hel. 882. *Ὦ τλῆμον, οἴκους* (*οἴους* edd. recentiores) *διαφυγὼν ἦλθες πόνους.* Vide an eodem modo emendandus noster Bacch. 786. *Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωναίαν ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίαν.* Lego, *ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία.*

ibid. Hesychius: *Παρθένου Παλληνίδος.* [*Ἱέρεια*] *Ἀθηνᾶς.* Delendum *Ἱέρεια* ex grammatici stupore natum. De sepultura Eurysthei audiendus Strabo VIII. p. 377. a Brodaeo ad v. 929. allegatus: *Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλείους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ. καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν Τρικορύθῳ* (vulgo *ἐν τῇ Κορινθῳ*), *ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν Μακαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή.* De Tricorytho, Atticae pago Marathoni vicino, vide ad v. 81. Plura de morte Eurysthei dedi ad v. 860.

935. *Οἵ' ἂν μόλωσι δεῦρο.* Quod fecerant Lacedaemonii, Heraclidarum posteri, plus semel belli Peloponnesiaci tempore. Musgravius.

937. *Πεπεισμένος* S. Contrario vitio *ἄνυμι* idem liber supra v. 210. *Πεπυσμένος* pro *πεπεισμένος* Eubulo restituit Porsonus Advers. p. 135.

938. Legendum omnino cum H. Stephano veteris codicis auctoritate fulto, *ἡρούμην*, et verte, *Huc veni*, et non

dei oraculo eum obsecutus. HEATHIUS. Legendum, ni fallor, ᾐδούμην. MUSGRAVIUS. Λίρεῖσθαι *obsequendi* sensu ubi repererit Heathius, equidem nescio. Insolens etiam locutio χρησμὸν αἰδεῖσθαι, pro χρησμοῦ ἐντρέπεσθαι. Ita tamen scripsisse videtur poëta. Aesch. Agam. 946. Μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον. Suppl. 487. Ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἱκτῆρος. ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος. De permutatione literarum Δ et Ρ nonnihil dixi ad v. 88.

1039. Νομίζων Barnesius in margine. Recepit Musgravius. Interrogationi suae respondet Eurystheus, ut Helena Hel. 56. Τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ, κ. τ. ἑ. Vide etiam Soph. Oed. C. 1398. Ant. 908.

1040. Κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'. Id est, Καί μ' οὐ προδώσειν.

Ibid. Μήτε μοι χοάς. Supplendum δῷς, σπείσῃς, aut aliquid ejusmodi. Nam χοὰς ἐᾶν στάξαι nemo unquam dixit.

1041. Vox τόκον nullam, quod sciam, hujus loci sententiae idoneam significationem habet. Poëtam scripsisse τάφον omnino mihi persuasum est. HEATHIUS. Cujus emendationem confirmare videtur Helenae v. 563. Ἵστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου. Ubi τάφου sensui non minus necessarium est, quam nostro loco τάφον. Permutantur τάφοις et δόμοις apud Soph. Oed. T. 942. τόπων et δόμων apud Eurip. Hippol. 53. 1393. τόπῳ et πάγῳ apud Aesch. Prom. 20. τόπον et πόρον ibid. 418.

1046. Ἐξ ὑμῶν ex emendatione Brodaei primus edidit Barnesius. Consentit E. et a secunda manu G.

1049. Ἀνὴρ P. E.

1050. 1051. Κυσὶν δοῦναι. Quomodo igitur sepeliri potuit, ut supra dicit v. 1030. Verum multa hujusmodi apud Euripidem peccata. MUSGRAVIUS. Λύσιν conjicit Heathius. Malim, πυρί. Ita noster Suppl. 948. ὅτ', ἂν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρὶ, Ὀστᾶ προσάξεσθ'. Τάφῳ δέδονται dixit noster ibid. 757. δοῦναι τάφῳ Tro. 1146. δὸς τούσδε τύμβῳ Herc. 1360. Sed vereor ne poëtae potius quam librariorum peccatum sit. Similis locutio Phoen. 1644. Τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;

1053. Malim cum Aemilio Porto, ταυτὰ δοκεῖ μοι. HEATHIUS. Recte se habet ταῦτα. Aristoph. Eccl. 658. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. Unde legendum apud Soph. Phil. 1448. Κἀγὼ γνώμην ταύτην τίθεμαι.

1054. Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν. *Quod enim ad nos attinet.* BARNESIUS. Sic τἀπὸ σοῦ apud Soph. Oed. C. 1628. Sensus est, *Eurysthei caedes civitatem nostram piaculo non obstringet,* quae scilicet eum dimittere voluerit.

INDEX

INDEX AUCTORUM.

Aeschines 115. 116.
Aeschylus.
Agamemnon 87. 91. 104. 115. 116. 123. 128. 129. 132. 135. bis. 138. 142. 150. 154.
Choëphorae 55. bis. 62. bis. 66. 88. 104. 106. 116. 135. 153.
Eumenides 55. 89. 104. 135.
Persae 57. bis. 58. 73. 81. 87. 88. bis. 90. 92. 98. 107. 108. 112. 116. 118. 128. 131. 132. 134. 137. 144. 153.
Prometheus 50. 62. 68. 100. 101. 106. 107. 116. 128. 133. 138. 139. 141. 152.
Septem adversus Thebas 57. 58. 63. 66. 68. 70. 105. 107. 108. bis. 111. 118. 122. 124. 126. 131. 151. bis.
Supplices 49. 50. 60. 62. 63. 66. 70. 73. 79. 86. 93. 98. 107. 116. 127. 142. 154.
Fragmenta 60. 194.
Alcaeus 70.
Andocides 63. 154.
Antiphon 94. 101.
Apollodorus 136.
Archilochus 149.
Aristophanes.
Acharnenses 134. 148.
Aves 53. 117.
Ecclesiazusae 49. 119. 154.
Equites 49. 55. 80. 88. 138. 142. 145. 146.
Lysistrata 69. 100. 118. 128.
Nubes 49. 91. 138. 150.
Pax 141.
Plutus 49. 80. 81. 110. 111.
Ranae 81.
Thesmophoriazusae 75. 116.
Vespae 77. 119. 128. 152.
Athenaeus 138. Alexis 115. Antiphanes 102. Ephippus 69.
Atticista MS. 64. 100. 130. 135.
Cicero 70. 119. 130. 152.
Demosthenes 123.
Diodorus Siculus 118.
Diogenes Laertius 83. 138.
Euripides.
Alcestis 48. 68. 73. 77. 78. 83. 86. 97. 99. 104. bis. 106. 111. 113. 114. 115. bis. 121. 145. 146. 148. 151.
Andromache 73. 76. 81. 84. 90. 92. 94. 95. 101. 114. 117. 118. 127. 129. 133. 140. 144. 146. 151.
Bacchae 49. 53. 66. 89. 102. 133. 134. 135. ter. 141. 143. 147. 153.
Cyclops 84. 94. 110. 128. 130.
Electra 54. 55. 60. 64. 67. 68. 84. 100. bis. 104. 105. 120. 122. 126. 131. 134. bis. 140. 142.
Hecuba 49. 53. 63. 64. 65. 66. 70. 87. 94. bis. 102. 105. 112. 116. 121. 123. 127. 133. 139. 145. 146. 149. 153.
Helena 60. 67. 71. 79. 83. 94. 95. 108. 109. 111. 112. 118. 120. 122. 127. 129. 130. 133. 134. 149. 153. 154.
Hercules Furens 53. 55. 67. 73. 75. 76. 88. 94. 101. 103. 107. 110. 115. 128. 129. 130. 138. 148.
Hippolytus 48. 61. 62. 64. bis. 65. bis. 81. 86. 87. ter. 92. 95. 101. 103. 106. 107. 108. 109. 111. 118. 121. 122. 129. 134. 141. 144. 146.
Ion 52. 60. 64. 69. 71. 74. 79. 88. 92. 98. 115. 117. 118. 122. 128. 131. 142. 145. 147. 150. 151. bis. 153.
Iphigenia Aulidensis 47. 52. bis. 54. 60. 64. 67. 69. 74. 76. 77. 80. 83. 84. 88. 94. 97. 100. 103. bis. 110. 111. 112. 115. 116. 119.

122. 127. 128. 129. 130. 141. 150. 151.
Iphigenia Taurica 54. bis. 85. 87. 100. 104. 105. 107. 110. 119. 120. 127. 130. 134. 139. 140. 141. 143. 147. 151.
Medea 48. 55. 62. 63. 67. bis. 69. 83. 93. 94. 101. 107. 109. 112. 116. 122. 126. 127. 133. 135. 137. 142. bis. 145. 146. 148. 153.
Orestes 54. 63. 64. 74. 92. 93. 100. 102. 105. 104. 106. bis. 107. 118. 129. 133. 135. 145. 147.
Phoenissae 52. 62. 64. 70. 75. 77. 82. 86. 87. 93. 96. bis. 97. 98. 99. 104. 107. 114. 118. 119. 121. 122. 133. 143. 144. bis. 145. 152.
Rhesus 60. 64. 67. 69. 77. 79. 81. 88. 97. 98. 100. 103. 105. 112. 115. 117. 118. 121. 127. 129. bis. 130.
Supplices 48. bis. 55. 56. 57. 62. 64. 66. 71. 72. 73. 74. 77. 78. 79. 87. 91. 95. 100. 104. 109. 118. 123. 125. 127. 129. 130. 131. 138. 143. 145. 154.
Troades 48. 64. 69. bis. 70. 77. 83. 85. 91. 96. 105. 107. 119. 126. 131. 134. 150.
Fragmenta 48. ter. 60. 67. 68. 69. 70. 76. 79. bis. 88. 92. 98. 102. 106. 109. 111. 114. 117. Danaës fragmentum spurium 109.
Gellius 81.
Herodotus 47. 48. 50. 51. 55. 60. 62. 65. 67. 72. 80. 81. 86. 90. 91. 94. 96. 101. 103. 108. 118. 131. 133. 134. 135. 148.
Hesychius 52. 55. bis. 68. 91. 96. 104. 109. 125. 141. 156. 153.
Homerus 53. 60. 86. 132. 142.
Hyginus 75.
Hyperides 141.
Isocrates 136.
Lycophron 133.
Lycurgus 78. 117.
Lysias 74. 115.
Pausanias 95. 136. 137. 143.
Photius 52. 60. 67. 75. 89. 119. 142. 148.
Pindarus 56. 96. 126.
Plato 80. 129. 133. 138. 140. 151.
Plinius 125.
Plutarchus 83. 134. bis.
Pollux 126. 130. 138.
Priscianus 149.
Sappho 110.
Scholiastes Aeschyli 56. 68.
Scholiastes Apollonii Rhodii 52.
Scholiastes Aristophanis 49.
Scholiastes Sophoclis 59.
Simonides 149. 150.
Sophocles.
Aiax 66. 86. 87. 88. 100. 102. 115. 116. bis. 120. 121. 122. 125. 129. 130. 137. 142. 148. 150. 152.
Antigone 52. 66. 94. 96. 107. 111. 115. 121. 127. 133. bis. 141. 146. 148.
Electra 64. 66. 67. 78. 95. 107. 115. 116. 119. 126. 127. 145. 148. 152.
Oedipus Coloneus 52. 53. 55. 56. 57. 61. 62. 66. 74. 79. bis. 82. 87. 94. 96. 100. bis. 105. 106. 107. 109. 112. 115. 116. ter. 117. 123. 127. 129. 133. 142. 145. 149. 151. 152. 153.
Oedipus Tyrannus 63. 66. 71. 74. 86. 94. 105. 108. 110. 115. 128. 134. 143. 151.
Philoctetes 50. 65. 79. ter. 82. 101. 102. 107. 118. 127. 139. 140. 142. 147. 149. 154.
Trachiniae 60. bis. 66. 68. 79. 86. 91. 102. 109. 111. 116. 121. 123. 126. 127. 149.
Fragmenta 73. 107. 133.
Stephanus Byzantinus 68. 134. 137.
Stobaeus 71. 81. 105.
Strabo 59. 60. 71. 73. 136. 155.
Theocritus 109. 142.
Theognis 80. 105.
Thucydides 60. 66. 67. ter. 74. 100. 101. 108. 111. 113. 115. 118. 125. 125. 131. 132. 133. 136. 141. 145.
Virgilius 182.
Xenophon 49. bis. 78. 80. 81. 91. 108. 126. 131.
Zenobius 62. 150.

INDEX GRAECUS.

ευ permutata 98.
οι permutata 69.
αι 129.
η. τάδ' ἀγχόνης πέλας, τοῦτο ... οὐκ ἀγχόνη; et similia 78.
119.
ι 104.
α 85.
ᾶ, Ἡρακλεῖ ἀνάμαχος 145.
ζεσθαι 63.
θαι de feminis virorum oculos fugientibus 52.
θαι χρησμὸν 154.
74. 94.
θαι φυγὴν 98.
ται κίνδυνον, πεῖσος, πόνους, ...ὴν, al. 98.
83.
εσθαι de feminis virorum oculos fugientibus 52.
η 74.
deus 140.
et Ἄρης confusa 125.
91.
91.
ἀρ 96.
92.
ὖν — γε 114.
ς 55.
γένοιτο 99.
τύχοι ποτὲ 99.
m futuro 124.
ἦν 152.
ια, crudelitas, 94.
ῖσθαι πόλεμον 98.
4.
πτειν κίνδυνον 67.
ος εἰς — 47.
ορὸς 89.
το εἰς ἀνὴρ 129
εἰς — 48.
ἀξιοῦν 142.
ἀπάρχεσθαι cum genitivo 104.
ἀπειθῆσαι 147.
ἀπειστεῖν 147.
ἀπιθῆσαι 147.
ἀπιστεῖν 147.
ἀποδιδράσκειν 50.
ἄραρε 90.
Ἄρης et ἄλγος permutata 125.
ἀρήγειν 135.
ἀριθμὸς 150.
ἀρχέτας 122.
ἀρῶ 83. 84.
ἀσπὶς 144.
ἀτὰρ τί; 112.
αὐτὸν et similia Sophocles et Euripides nunquam de prima aut secunda persona usurpant 66.
αὐτὸς αὐτὸν 130.
αὐτὸς αὐτοῦ 129. 130.
αὐτὸς αὐτῷ 130.
αὐχεῖν, existimare, 152.
ἀφαιρεῖν cum genitivo 141.
ἀφικνεῖσθαι 110.
βίᾳ θεῶν 62.
βιασθῆναι passivum 125.
βοὴν ἱστάναι 111.
γαμεῖν ἀπὸ —, γαμεῖν ἐκ —, 82.
γὰρ parvo intervallo bis adhibitum 95.
γένυς, aetas, 53.
γέρων τύμβος 69.
γῆ omissum 65.
γνῶμα 91.
γυωσιμαχεῖν
γόνος 53.
γύη, ἡ,
ὑής,

δηοῦν prima syllaba correpta 149.
διαδιδράσκειν 50.
διδάσκειν τινα σοφὸν 103.
δίδωμι. derivata a δίδωμι semper ō adhibent 139.
δίκαιος femininum 142.
δίκαιός εἰμι 125.
δίκη et τύχη permutata 94.
δίκην δοῦναι, *ius dare*, 135.
δίκην λαβεῖν, *poenas dare*, 135. 156.
διώκειν 106.
δοκῆσαν 71.
δορύσσειν 124.
δουλοῦν, δούλοῦσθαι 130.
δωρηθῆναι passivum 125.
Δωρίς 68.
ἐὰν οὐ non Graecum 65.
ἑαυτὸν omissum 50.
ἐβλήμην 55.
ἐζόμην aoristus 51.
ἔθενον 79.
εἰ. φόβος εἰ—, οἶκτος εἰ—, 127.
εἶεν ante interrogationem 87.
εἶμι semper futurum 74.
εἶξασι 92.
εἴργασμαι significatione activa 104.
εἰσδεχθῆναι passiva significatione 123.
εἶχις ἔσθ' ὅστις 148.
ἐκδιδράσκειν 50.
ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ 66.
ἐλέγμην 55.
ἐλεύθερος pro ἐλευθέρα 77. 78.
ἐλευθέρως θανεῖν 102.
ἐλεύσομαι 74.
Ἑλλην femininum 63. 64.
ἐλπίζειν de re praeterita 132.
ἐλύμην 55.
ἐμβατεύσω 137.
ἐμπίπτειν cum accusativo 116.
ἐν, *apud*, 102.
ἐναντίον βλέπειν 145.
ἐνάρχεσθαι 104.
ἐνδεὴς 70.
ἐνὶ 139.
ἐν μέσῳ 71.
ἐξαδροίζεσθαι 63.
ἐξαιρεῖσθαι cum duplici accusativo 148.
ἐξορίζειν 50.
ἔοιγμεν 92.
ἔοικε, *decet, convenit*, hac significatione ab Attico sermone alienum 113.
ἐπεί τοι καὶ 98.
ἐπίσχειν 134. 143.
ἔργῳ κοὐ λόγῳ, οὐ λόγοις ἀλλ' ἔργοις 48.
ἐρεμνὸς 76.
ἔρχεσθαι 74. 75.
ἐρχοίμην 74. 75.
ἐρχόμενος 74. 75.
ἔρχον 74.
ἔρχωμαι 74.
ἐς 79.
ἐστὶ in initio versus 87.
ἐσχέθην 109.
ἔσχεθον aoristus est 79.
ἐσχόμην Attici nunquam passiva significatione dicunt 109.
ευ et ᾱ permutata 98.
εὖ βαίνειν, εὖ πράττειν 97.
Εὐβοιεῖς 60.
Εὐβοιὶς 60.
Εὐβοϊκὸς 60.
εὐβουλία ἀμείνων 62.
Εὐβωῖς 60.
εὖ ἔχειν cum genitivo 87.
εὐχαρις 139.
ἔχειν, *cohibere*, 143.
ἔχειν, *cessare*, 143.
ἔχεσθαι 98.
ἔχθραν θέσθαι, ξυνάπτειν, συμβάλλειν 51.
ἐχρῆν 110.
ἐχόμην 55.
ζευγνύναι ἀνάγκῃ 158.
Ζεὺς ἀγοραῖος 55.
η et ου permutata 149.
η correptum ante vocalem vel diphthongum 149. 150.
ἧκειν pro προσήκειν 75.
ἦ που 53. 54.
Ἡρακλέει, non Ἡρακλεῖ 49.
ἠράμην 149.
ἠρόμην 149.
ἠρχόμην 74. 75.
ἦσθα et οἶσθα permutata 54.
ἦσθ' ἄρα 54.
ἡσυχῇ 49.
ἥσυχος 48. 49.
ἡσύχως 48. 49.
ἦ ταρα 111.
θακεῖν 149.
θακὼν 149.
θάνω 101.
θεαθῆναι passivum 125.
θείνειν 79. 120.

τὰ θεῖα 107.
θέλειν cum infinitivo periphrasi inservit 131.
θένειν 79.
θενεῖν 79.
θεὸς i. q. βωμὸς θεοῦ 62.
θεὸς, sol, 121.
θρασὺς, crudelis, 94.
θυηπολεῖσθαι 90.
ῑ dativi singularis an elidatur 115. 116. 117. [Boeckh. ad Pindar. Ol. VIII. 48. Schaefer. ad Sophocl. Oed. Col. 1436. Monk. ad Eurip. Alcest. 1137. Buttmann. gr. Gr. T. I. p. 127. De Sophoclis Oed. Col. 1436. Passovius in Meletem. in Aeschyli Pers. p. 47. „Optimam et perquam exquisitam lectionem praebet codex Venetus, cuius notitiam a Seidlero meo accepi:

σφῷν δ' εὐοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελεῖτέ με
θανόντ', ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' ἀνθὶς ἕξετον.

Nullum quidem novi exemplum verbi τελεῖν casui quarto iunctis: sed si vel nullum exstat, haec audacia in Sophocle, sapientissimo novatore, nihil habet offensionis, dummodo certa quadam linguae analogia fulciatur: hanc vero, quam quaerimus, analogiam praebent verba eiusdem significationis δρᾶν, ἐργάζεσθαι, ἔρδειν, ποιεῖν, πράττειν, quorum legitima est cum duplice accusativo constructio. v. Matth. Gramm. Graec. p. 556. sq. Fluxerat mendum e sequenti dativo ζῶντι.“]
ἰαχεῖν 121. 122.
ἰαχὴ 121. 122.
ἰάχειν 121. 122.
ἰαχὴ 121. 122.
ἴδιος et οἰκεῖος quomodo differant 66.
ἰκέσιος 61.
ἵππειος 134.
ἵππιος 134.
ἴστε που 60.
καὶ λίαν 88.
καὶ μάλα 88.
καὶ μὴν ante adventum novae personae 63.
καλχαίνειν 52.
καρτερεῖ μάχῃ 133.
κατὰ omissum 112.
κατάρχεσθαι 99. 104.
κατὰ στόμα 127.
κατέχειν, appellere, 59. 60.
κατέχειν intransitivum 145.
κατήρης 109.
κατηφὴς 109.
κατίσχειν, appellere, 59. 60.
κεκτῆμην 80.
κεκτώμην 80.
κέλευμα 123. 135.
κέρδος 146.
κεύθει verbum intransitivum 125.
κεύθειν, in animo habere, 123.
κεύθεσθαι non Graecum 125.
κέχρημαι cum genitivo 128.
κλαυστὸς 93.
κλαυτὸς 93.
κόρη absolute pro Proserpina non dicunt tragici 91.
κραίνειν et κρίνειν permutata 73.
κρατεῖν pro κρατεῖσθαι 138.
κτανῶ 91.
κτᾶσθαι passivum 123. [V. Schaefer. ad schol. Apollon. Rhod. p. 53. cui praeterea haec debeo: Eurip. Hecub. 453. Pors. Dionys. Halic. T. IV. p. 2061. 2261. Epist. Socrat. p. 47. ed. Orell.]
λαιμὸς βρότειος 130.
λαμπρὸς 80.
λεπαῖος 89.
λεύσιμος 123.
λεύσιμος δίκη 54.
λόγος, res de qua deliberatur, 71.
μανίαι 141.
μεθιέναι 78.
μέλλω cum infinitivo aoristi 117. 118.
μέλομαί σου 86.
μεμνῆμην 80.
μὲν et δὲ longiori intervallo separata 54.
μένειν ἥσυχον 49.
μή, num, an, utrum, 96.
μήτε — μὴ 106.
Μοῖρα et Iupiter coniunguntur 140.
νικᾶν pro νικᾶσθαι 138.
νίφει 131.
νύστος 110.
νῳν encliticum 109.
ξυγγνωτὸς 93.
ξυμφορὰ ἄβουλος, ἀμήχανος 67.
ὅδε i. q. δεῦρο 59.

ὁδοί, *argumenta ac rationes*, 77.
ὁδόν τινι θεῖναι 145.
οι et ᾱ permutata 69.
οἶμαι, ironice, 99.
οἷος 120.
οἶσθα et ἤσθα permutata 54.
ὀκνεῖν 77.
ὀλόλυγμα 126.
ὀλολύζειν 126.
ὀλοφυρθῆναι passivum 123.
ὁμαρτῇ 65.
ὁμαρτῇ 65.
ὃ μὴ γένοιτο 99.
ὃ μὴ τύχοι ποτὲ 99.
ὀξύη 120.
ὅπῃ γῆς 50.
ὅπῃ τράπωμαι 103. 104.
ὅποι pro ἐκεῖσε ὅπου 50.
ὅποι τράπωμαι 103. 104.
ὀρθιος 131.
ὁρίζειν 50.
ου et η permutata 149.
οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ 71.
οὐ δῆτα 149.
οὐκ ἂν φθάνοις 119.
οὐκ οὖν, οὔκουν, οὐκοῦν 78.
οὔριος 130.
οὐ τᾶρα 79.
οὔτε — οὐ 106. 107.
οὔτε — οὐ — οὔτε 107.
οὔτις ἐστιν ὅστις 148.
οὗτοι — γε 54.
οὐ χάζομαι 104.
οὐχ οὕτως 86.
ὄφλειν, ὀφλεῖν 148.
ὀφρύη 89.
παῖς et πᾶς permutata 118.
Παλλήνη 134.
Πάλληνον 134.
παρά τινι, *iudicio alicuius*, 86.
παραβάλλεσθαι ὀφθαλμούς non Graecum 138.
παραιρεῖν cum genitivo 141.
παρθένος κόρη 91.
παρθένος πους, παρθένος χειρ 126.
πάροιθε 103.
πάρροιθεν 103.
πᾶρος 74.
πᾶς et παῖς permutata 118.
πᾶσι pro παντάπασι 94.
πενέστης 109.
πῇ γῆς 50.
πίμπλειν, πιτνεῖν 55. — 59. 67. 107.
πίτνιος 132.
πιφάσκειν 140.
πλευραὶ 130.
πνοή 93.
πνοιά 93.
ποῖ τρέφομαι 104.
ποιά 93.
πόλιν ἥκειν 86.
πολλὰ πολλοῖς et similia 142.
πολὺς καὶ — 66.
ποτε duplex in eadem sententia 114
ποῦ cum indignatione negans 86.
πρὸ δίκης 144.
πρός τινός ἐστι — *decet aliquem* 115
προσβάλλειν 95.
προσθῶ, προσθῇς etc. 95.
προστιθέναι 95.
προστροπὴ 62.
πρόσφορος 96.
προτείνειν 50.
προυφείλειν 77.
πρόχωρεῖν 97.
πυργοῦν 81.
ῥίπτειν εἰς κίνδυνον 67.
ῥίπτειν κίνδυνον 67.
ῥιπτεῖν 67.
ῥοιά 93.
σήκωμα 114.
σημαίνει impersonaliter 131.
σίδηρος omissum 68.
Σκείρων 137.
Σκειρωνίδες 137.
σκέπτομαι 67.
Σκίρα 137.
Σκιράς 137.
Σκιροφοριὼν 137.
Σκίρων 137.
Σκιρωνίδες 137.
σκοπήσομαι 67.
σκοπήσω 67.
συγγνωστὸς 93.
σὺ δ' ἀλλὰ 102.
συλλᾶσθαι 77.
συμφέρειν, συμφέρεσθαι, *consentire* 142.
συναλίζειν 91.
συναλλάσσειν 48.
συνάπτειν εἰς λόγους 93.
συνάπτειν μάχῃ 129.
συνάπτειν μάχην, ἀλκὴν, πόλεμον al. 129.
σύστασις 92.
τὰ θεῶν 107.
τὰ πρὸς θεῶν 87.
τε. collocatio huius particulae 107. 108.

σιδώτειρα, τελεσσιδότειρα 139.
ν.
ιν κίνδυνον 125.
141.
ίς 109.
152.
ς, τίθης 114.
— sequente praeterito 128.
έος; 61.
ον, *fortis*, 102.
δὲν εἶναι 69.
151.
εῖον 90.
εῖος 90.
adversa fortuna, 118. 119.
et δίκη permutata 94.
ς 144.
51.
ιαλίζειν 52.
ιάλισμα 52.
ρέειν 101.
ρός τινος, ὑπήκοός τινι 81.
χθεὶς pro aoristo medii 122.
ν

ὑψηλός. ἀφ' ὑψηλῶν 106.
ὑψόθεν 106.
φάος, φῶς in trimetris tragicis 147.
φάσκω inusitatum 140.
φεῦ, φευ 99.
φθείρου 81.
φθινὰς ἡμέρα 125.
φρονεῖν μείζω τῆς τύχης 144.
φρονεῖν σμικρὸν, νέον 83.
Χαλυβδικὸς 68. 69.
Χάλυβες 68.
Χαλυβικὸς 68. 69.
Χάλυβοι 68.
χειρωθῆναι passivum 125.
χρὴν 146.
χρὴν solenne in reprehensionibus 117.
χρῆσθαι τύχῃ et similia 118. 119.
χροιὰ 95.
χροΐζειν 141.
χρώζειν 141.
χύμενος 55.
ὦφλον aoristus 148.

INDEX LATINUS.

isativus absolutus 114. 115.
ativus post ἔξεστι, ἐξὸν, cet.
ge usitatior quam dativus 49.
iva et adverbia permutata 48.
iva feminini generis quae
ic propriam terminationem,
ic formam masculinam exhi-
t 77. 78.
bia comparativi gradus in ον,
superlativi in α, ως 100. 101.
ous 80.
ipaestis plerumque caverunt
ici, ne tertiae dactyli sylla-
subiiceretur ultima vocabuli
aba 111.
75.
verborum, quorum aoristus
rus nullus sit, medius autem
nm habeat vere activum, per-
ati 125.
Argos et Mycenas poetae pro eadem civitate accipiunt 71. 72.
attractio 54. 55. 105.
augmentum verborum a diphthongo incipientium 82.
Copreus 53. 95.
crasis. nullam vocalem in initio vocis elidunt Attici nisi ε 94.
diphthongum cuius subiunctiva vocalis sit ι, alteri ε nunquam praemittunt Attici 60.
Dorismi in trimetris 94. 95.
epitheton duplex 121.
Euripidis odium in praecones 81.
Euripidis Heraclidae fabula quando acta 47.
Euripidis Protesilaus 80.
Euripidis Syleus 92.
Eurystheus Stheneli filius 86.
Eurystheus et Alcmena ἀνέψιοι 149

Eurysthеus ad Scironides rupes captus et interfectus 136.
Eurystheus promiscue Tirynthius et Argivus a tragicis appellatur 69.
Eurysthei mors et sepultura 153.
exstruere 81.
Heraclea Marathonia 51.
Herculis contra Amazones expeditio 75.
Herculis cultus in Attica 51.
Hercules promiscue Tirynthius et Argivus a tragicis appellatur 69.
infinitivi activi et passivi usus post adiectiva 151.
interrogativa particula duplex 112.
Lysidice 75.
Mycenas et Argos poetae pro eadem civitate accipiunt 71. 72.
optativus addito ἄν futuri significationem habet 148.
Pamphili Heraclidae 49.
parentheseos notae 54.
penestae 109.
praepositio in secundo sententiae membro collocata 64.
praesens saepe voluntatem rei faciendae exprimit, non aoristus 150.
praeterita passiva et media in plerisque verbis eandem formam habent 104.
productio postremae vocabuli syllabae ante mutam cum liquida 122.
proverbia. ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἴχνος et similia 62. πάντα κινῆσαι λίθον 150.
proximus 47.
Scironides rupes 136.
senarii tragici pes quintus 79. 99. anapaestus in trimetro tragico 60. in primo pede 152.
Solon 83.
subiunctivi primae personae usus quidam 101.
Tetrapolis 59.
Tirynthius ager 69.
Trachin 73.
transitus ab alio casu ad accusativum 116.
transitus a genitivo aut dativo ad accusativum 115.
Tricorythus 155.
tuba Tyrrhenica 131. 132.
verba accusandi genitivum personae, accusativum rei postulant 92.
in verbis in αινειν praesens pro futuro passim posuerunt librarii 127.

P. 87. lin. 1. leg. *Τὰν*
P. 103. lin. 5. leg. emendarunt

ADDENDA.

P. 49. lin. 13. leg. ἦσυχος δὲ βασιλικῶν. Monuit Elmsleius ad Bacchas p. 92.

V. 59. e MSS. corrigendum: *θυοῦν γεροῦντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγήν | ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις | ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παισὶν Ἀλκμήνη γένος | ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη | σώζει.* ELMSLEIUS ad Bacchas 1130. p. 147. sq.

V. 144. V. Elmslei. ad Bacchas 722. p. 102.

V. 212. Quum praeter 212. nullus in Heraclidis exstet senarius, qui duos pedes trisyllabos habeat, veri simile mihi videtur, poëtam scripsisse *Πέλοπος παιδός*. ELMSLEIUS ad Bacchas 181. p. 40.

V. 396. — 398. Elmslei. ad Bacchas 629, p. 91.

V. 481. Conf. Elmslei. ad Bacchas 477. p. 73.

V. 750. Vereor ut recte mutarim Aldinam scripturam: *καὶ λαμπρότατα θεοῦ | φασίμβροτος αὐγαί.* ELMSLEIUS ad Bacches 121. p. 52.

V. 841. *οὐκ ἄνευ πόνων* Elmsleius ad Bacchas 614. p. 89. calami lapsu, ut videtur.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΒΑΚΧΑΙ.

EURIPIDIS

BACCHAE.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY A. M.

EDITIO AUCTIOR INDICIBUSQUE INSTRUCTA.

LIPSIAE
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI
MDCCCXXII.

PRAEFATIO.

Euripidis Baccharum codices manu scripti neque multi ad nostram aetatem pervenerunt, neque vetusti, neque boni. Unum Romae in Vaticana, duos Florentiae in Laurentiana, totidem Lutetiae Parisiorum in Regia bibliotheca servari monet Beckius in *Recensione Codicum, Editionum atque Versionum Euripidis.* Hos omnes ipse inspexi, neque plures hodie exstare arbitror; nisi forte in minus notis Italiae bibliothecis, qualis est Classensis prope Ravennam, unde nostra memoria tantus Aristophani splendor accessit. Sed multum abest, quin quinque hujus fabulae codices re vera inter se diversos habeamus. Nam Florentinus recentior et uterque Parisiensis a Florentino antiquiore derivati sunt, salvoque archetypo nullam in constituenda scriptura auctoritatem habere debent. His igitur de numero exemtis, non nisi Romanum et unum Florentinum habemus. Quorum quum neuter integram fabulam exhibeat, Florentinus autem in v. 754. desinat, non quinque codicum, sed unius tantum et dimidii adjumento fabulam emendandam esse manifestum est.

Paucitatem codicum non compensat vetustas. Etenim tam Romanus quam Florentinus antiquior saeculo decimo quarto scriptus est, ideoque inter eos habendus, quos *recentiorum temporum* appellat Bastius Commen-

tat. Palaeogr. p. 712. Ceteri tres recentissimi sunt, utpote saeculo demum decimo sexto scripti.

Bonitatem eorum satis magnifice praedicavero, si dixero, haud paúcos Aldinae recensionis errores eorum ope sublatos esse, qui nulla unquam virorum doctorum conjectura tolli potuissent. Sed longe plures sunt, iique gravissimi, in quibus scripti libri cum impressis omnino consentiant. Neque mirabor, si quis editionem meam vix quidquam ex Italiae bibliothecis profectae lecta annotatione pronunciarit.

Codicem Romanum in annotatione ad Medeam *Rom. C.* ad Bacchas *Palatinum* appello. Non opus est ut hic repetam, quae de eo dixi in praefatione ad Medeam p. 7. 8. Sperabam ex hoc codice expletum iri magnam illam lacunam, quam post Baccharum v. 1328. primus indicavit Tyrwhittus. Sed simul ac librum aperui, spem meam fundamento carere intellexi. Unum tamen versum habet in impressis omissum, qui in mea editione est 1348*. In collatione facienda expertus sum amicitiam et industriam plane singularem Hieronymi Amatii, viri doctisimi, qui hanc provinciam ita administravit, ut etiam in minutissimis rebus, quales v. c. sunt τὲ pro τε, οὐχ' ὡς pro οὐχ ὡς, de codicis scriptura securum me fecerit. Alteram hujus fabulae collationem habeo, sed longe minus accuratam illa, quam mihi suppeditavit Amatius, cui gratias eo nomine maximas et habeo et ago.

Proximum locum post Palatinum obtinet *Laurentianus C.*[a] sive Laurentianus Plut. XXXII. 2. chartaceus,

a Laur. A. (XXXII. 9.) et F. (XXXI. 8.) nullam Euripidis fabulam habent: Laur. B. (XXXI. 10.) non nisi primas septem et Rhesum: Laur. E. (XXXI. 15.) non nisi Hippolytum, Medeam, Alcestin, Andromachen. Sed codices, quos Laur. A. B. C. D. E. F.

ıanu scriptus, de quo Bandinius T. II. p. 128. tstant in eo Sophoclis Ajax, Electra, Oedipus ıus, Philoctetes, Antigone, Trachiniae; Hesiodi et Dies; Euripidis Supplices, Pentheus sive e, Cyclops, Heraclidae, Hercules Furens, Hethesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in

ıoli sunt in ea bibliotheca, exstet ulla Aeschyli, Soıt Euripidis fabula, praeı illas passim obvias, sinscilicet poëtarum primas ır. B. plerumque consenlorentino Vossii, de quo : Valckenarius Diatrib. p. Euripidis *Penthco quae tantur, leguntur in ejus s, quae tragoedia in exiice Florentino* Euripidis *inscribitur, ut in eodem* ıripidis *Hippolyto praefi-ίδρα· huc spectabat* Is. ıd Catull. *p.* 221, *cujus debetur ad istum Codicem aliquot dramatum instiratissima collatio, quam a praebet Leidensis.* De one a me consultus Burui eam Leidae diligenter t, in margine ed. Canteiptam esse respondit, perο ad eam fabularum *ἐν-* quam in praefatione ad p. 8. indicaseem, primas cilicet cum Troasin et nisi quod semel ad Bacnel etiam ad Cyclopem ıentio facta esset: quae ıas monuisset collator, li esse: *In codice inscri-θνός.* Specimen collatioamplum dedit Valckenaippolyti editione, in qua ut observatione indignum ıtione praetermiserat, in ıri seorsum descriptum s proposuit. Cujus variae instituta comparatione ırentiano B. eum reperi levissimis erroribus conqui non nisi in duabus ejusdem codicis collationibus reperiri solet. Sed Vossianum codicem a Laur. B. diversum fuisse multis argumentis ostendi potest. In Laur. B. non exstant Troades, nedum Bacchae et Cyclops. In Vossiano haud dubie fuerunt Troades, fortasse etiam Bacchae et Cyclops. In Laur B. legitur integra Medea, Rhesus usque ad v. 714. *κρυφαίος ἐν πέπλοις.* In Vossiani collatione ad initium Medeae scriptum monet Burgesius: *Desunt priora aliquot folia hujus tragoediae:* ad Rhesi v. 606. *Reliqua hujus tragoediae desunt in eo Codice, quem contuli.* Versus complures, quos propter *ὁμοιοτέλευτον* in Vossiano omissos monet Valckenarius ad Phoen. 565. omnes leguntur in Laur. B. Neque hic tam plenus errorum est, quam ille fuisse videtur, licet plerumque mirifice consentiant. Neque in quorum manibus codicem Florentiae repererit Vossius, neque quo Florentia avolarit, hodie statui potest. Mihi tamen arridet Burgesii suspicio, Vossianum codicem eum ipsum esse, quem in Aug. Matthiae usum Hafniae contulit B. G. Niebuhrius. Scimus enim Fridericum IV. Daniae regem anno MDCCIX. aliquamdiu Florentiae commoratum esse. Cui ipsi, vel comitum ejus aut aulicorum cuipiam, codicum Graecorum coëmendorum si voluntas adfuit, occasionem certe non defuisse illis temporibus arbitror. Brevi, ut spero, Burgesii suspicionem aut diluet aut confirmabit Aug. Matthiae diu exspectata ad Euripidem annotatio.

Aulide [b], Phaedra sive Hippolytus, Medea, Alcestis, Andromache, Electra, Hecuba, Electra sive Orestes, Phoenissae; Aeschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persae. Nulla deest in eo Euripidis fabula praeter Troadas. Sed Bacchas longe minus integras habet quam Palatinus et impressi. Desinunt enim, ut jam monui, in v. 754. *ὁπόσα δ' ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν, οὐ δεσμῶν ὕπο.* Qui versus in penultima fabulae pagina scriptus est, ultima omnino vacua relicta. Unde certissime constat, reliqua omnia, quae in impressis leguntur, in hoc codice nunquam exstitisse, sive quod librum mutilum describendum sumserit librarius, sive quod ad describendi laborem in media fabula ob aliquam caussam interruptum nunquam reversus sit. Magnopere sane dolendum est, integras Bacchas in codice Laurentiano non exstare. Nam in priore fabulae parte longe plures bonae lectiones in eo quam in Palatino reperiuntur. Correctorem passus est Laurentianus, qui non ex ingenio, ut mihi quidem videtur, sed ex alio libro multa mutavit, plerumque quidem recte, interdum vero secus. Prima scriptura longe propius ad Palatini scripturam accedit quam ea, quae in ejus locum reposita est. Exempla vide ad vv. 55. 67. 115. 138. 407. 421. 430. 503.

E Laurentiano C. derivati sunt Laurentianus D. et Parisienses E. G. quos vix in numero codicum habendos esse supra monui. Quod ne temere statuisse videar, aliquid de singulis dicendum est.

LAUR. D. sive Laurentianus Plut. XXXI. 1. de

b Rhesus, Ion et utraque Iphigenia ab eadem manu scriptae sunt: ceterae omnes, ni fallor, a diversa, eaque minus nitida et accurata. Illas quatuor tragoedias eodem ordine habere cod. Palatinum monui in praefatione ad Medeam.

Bandinius T. II. p. 73. seq. Apographum est Lau-
ıni C. recentissimum et pessimum, utpote ab ho-
valde imperito exaratum[c]. Desinit prima scriptura
750. ὕδίας τ' ἐρυθραῖς θ' αἳ κιθαιρῶνος λέπας (sic).
versus quum paginam plenam faceret, nec nisi
or hujus fabulae versus in archetypo superessent,
ıeglexit scriba, nec novam paginam inchoare
e pretium duxit. Longo post tempore alius scriba
ım ex Aldina editione explevit. Cujus scripturam
igentia imitatus est, ut ῥᾶν pro ὁρᾶν v. 1173. ce-
[ue typographi errores retinuerit.

PAR. E. Parisiensis Bibliothecae Regiae 2887.[d] a
ravio collatus, postea vero in Bacchis accuratius
ınckio[e]. Nitide sed non accurate scriptus est,

pauca specimina. Scripsit
ro γύας vel γυίας v. 13.
ro κτανεῖν v. 30. ἰκοῦσι pro
v. 33. ἀναμεμιγμαίναι pro
ιγμέναι v. 37. σεμέλεις pro
et οἵπερ pro ὕπερ v. 41.
ro πενθεῖ v. 44. τοῦδ' ἀμῶς
οὐδαμῶς v. 46. μεταστήσο
αστήσω v. 49. μαινάσοι pro
v. 52. μετέβαλα pro μετέ-
. 54. πύμπανα pro τύμπανα
ενθέους et ὁρεῖ pro πενθέως
r. 61. εὐαβομένα pro εὐαζο-
67. ἀναδϊόνυσσον pro αἰεὶ
ον v. 72.

es hujus bibliothecae codi-
3. 2887. 2888. eadem manu
pro uno codice in tres par-
so habendi sunt. Exstant
omnes Graecorum tragico-
ıbulae hodie superstites,
Aeschyli Agamemnonem et
ıoros, Sophoclis Ajacem,
m et Oedipum Tyrannum,
is Troadas. A Brunckio
ıoelis editione omnino neg-
hunc codicem miror. Fuit
icolai Ridolphi Cardinalis,
X. P. R. sororis filii, cui

dono datum a Jano Lascari osten-
dit epigramma, quod in annota-
tione mea ad v. 754. legere licet.
Quisnam fuerit ille Ridolphus, cui
tam praeclarum oblatum donum,
ignorare se fatetur Brunckius in
praefatione ad quatuor Euripidis
Tragoedias A. D. MDCCLXXX.
editas. Satis de eo dictum in prae-
fatione ad Catalogum Librorum
Impressorum Bibliothecae Regiae
Parisiensis p. xix.

e Codicum Parisiensium colla-
tio, quae cum aliis quibusdam
Musgravii scriptis Academiae Ox-
oniensis aere redemtis in tabulario
Typographei Clarendoniani serva-
tur, ostendit eum non talem dili-
gentiam huic labori adhibuisse,
qualem eum oportebat, qui novam
Euripidis editionem adornandam
suscepisset. Non Aldinam editio-
nem, quae tunc temporis neque
rara erat, et parvi constabat, sed
Genevensem Pauli Stephani men-
dis typographicis refertam cum
MSS. contulit. Accentuum, quos
qui neglexerit, nemo unquam rem
bene gessit, nullam omnino ratio-

longe tamen accuratius Laurentiano D. Licet e Laurentiano C. aut descriptus aut saltem derivatus sit, librarius haud pauca ex oscitatione mutavit, nonnulla quoque, ni fallor, suo judicio usus [f].

PAR. G. Parisiensis Regiae Bibliothecae 2817. cui convenirent omnia quae de Par. E. dixi, nisi eum nitide scriptum esse monuissem. Ab hac enim laude longissime abest Par. G. qui neque inter bonos neque inter pulchros codices habendus est.

Parisienses E. G. e Laurentiano C. derivatos esse certissimo hoc argumento mihi constare videtur, quod quum omnes in eodem versu desinant, non eam scripturam exhibent Parisienses, quam a prima manu habuit Laurentianus, sed eam, quae in illo a correctore reposita est. Si primam Laurentiani C. scripturam exhiberent Parisienses, magnus dubitandi locus esset, utrum hi ab illo, an et hi et ille ab antiquiore quodam codice, qui in eodem fabulae versu desineret, nec jam exstaret, derivati essent. At primam Laurentiani scripturam, quae ex archetypo codice haud dubie orta

nem habuit. Unde in errores incidit, quorum unum indicatum vide ad v. 107.

f Scripsit v. c. τἀντεῦθεν pro τἀνθένδε v. 49. τοῖς χοροῖς pro καὶ χοροῖς v. 148. ἔκδημος ὢν pro ἔκδημος ὢν μὲν v. 215. ἦν ἄξια pro ἔστ' ἄξια v. 246. ἐρράφη pro ἐνερράφη v. 286. διὸς pro πυρὸς v. 288. οὔποτ' pro οὔτ' v. 327. τὰν βροτῶν pro τὰ βροτῶν v. 592. λέξον pro μοι λέξον v. 460. λόγοι pro νόμοι v. 484. εὕροι pro ἐξεύροι v. 488. ἐκάλεσε δ' εὔιον pro ἐκάλεσεν εὐίου v. 579. ὁ βάκχος pro ὁ βάκχος δῶμα v. 623. τί ποτ' ἂν pro τί ποτ' ἄρ' v. 639. προσώπιος pro προνώπιος v. 644. λόγου pro λόγον v. 668. εὗρον pro εὗδον v. 682. ἐλύετο pro ἐλέλυτο v. 696. τοῦτον pro τὸν νῦν v. 711. πλάνη pro πλάνης v. 716. δ' εἰς κέρας pro κεἰς κέρας v. 742. Parisiensis alter βροτοῖς pro θνητοῖς v. 42. παύσει pro παύει v. 280. λόγχαις pro λόγχης v. 304. νεανίδαι pro οὐρανίδαι v. 592. εὐαίων pro εὐαίωνα v. 426. πενθέα pro πενθέως v. 442. ἀνθρωπίνης pro θνητῆς v. 448. ἀγρίου pro ἀγρίους v. 699. καινῶν pro κοινῶν v. 714. Hoc καινῶν, quod admisit Musgravius, merum librarii errorem esse ostendit Laur. C. qui κοινῶν ut vulgo. Eodem argumento rejiciendum ἦν ἄξια v. 246. aliaque nonnulla, quae pro veris haberi possent, si non amplius exstaret Laur. C.

est, non exhibent Parisienses, sed secundam a correctore profectam. Non igitur ab archetypo illo descripti sunt Parisienses, neque ab alio ejus apographo descripti aut derivati, sed ab ipso Laurentiano a correctore jam emendato.

Eodem argumento Laurentianum D. ex C. originem traxisse statuendum est, licet librarius quatuor versus, quos addere potuisset, prorsus omiserit. Caussam omissionis supra indicavi.

Quid factum sit codice, quo usus est Aldus, hodie penitus ignoratur. Neque duo Stephani codices, quos in itinere Italico inspexisse se ait, quisquam praeter eum unquam vidisse videtur. Sed recte, opinor, de iis statuit Brunckius ad v. suae ed. 231. nostrae 235. In librorum deperditorum numero habendus est etiam MS. Cottonianus, de quo vide praefationem ad Med. p. 9.[g] De Florentino Vossii supra satis dictum est.

Haec fere habui, quae de scriptis libris dicerem. Quae licet maximam partem potius ad universas Euripidis fabulas quam ad hanc vel illam pertinerent, malui tamen in praefatione ad Bacchas proferre, quam omnino indicta relinquere.

Longe pauciora de impressis dicenda habeo. E sex editionibus, quas *veteres* appellare soleo, scilicet Aldina, tribus Hervagianis, Brubachiana et Stibliniana, maximi post Aldinam momenti est Hervagiana secunda, quae A. D. MDXLIV. in lucem prodiit. In ea enim

g Ex eo Barnesius ad titulum fabulae: *in Florentino tamen codice inscribitur Pentheus. MS. Cotton.* Ad v. 209. *MS. Cotton.* ὄλγα ἀνθρώπων. Ad v. 281. *Sicris omnia nam dare Deus proposuit. Horat. MS. Cotton. huc applicat.* Ad v. 1266. *Alludit ad Caliginem Homericam Iliad.* E. v. 127. *Vid. Simplicium in Epictet.* 10. *MS. Cotton.* Haec nec plura ad Bacchas.

multos superiorum editionum errores viri cujusdam docti ope sublatos haud injuria praedicat typographus. In annotatione relegenda video me semel iterumque hujus beneficii auctorem nominasse Jo. Brodaeum, cujus in undecim fabulas annotatio ex eadem officina typographica A. D. MDLXI publici juris facta, sed diu ante conscripta, haud exiguam earum lectionum partem exhibet, quas in Aldinarum locum repositas habet Hervagiana secunda. Quarum haud scio an nulla melior sit ea, quae nunc legitur v. 950. Tales conjecturae licet aliis praeter Brodaeum in mentem venire potuissent, non cuivis certe occurrere solent, adeo ut longe veri similius mihi videatur, ab ipso Brodaeo eas cum typographo Basiliensi communicatas esse [b].

Editionem hujus fabulae promiserat vir ingenio, doctrina et Graecarum literarum amore vix cuiquam secundus, Georgius Burgesius, qui in Troadum editione, quam paene puer instituit, talem de se spem excitavit, qualem, mea sententia, nemo ante eum huic studiorum generi addictus adolescentulus. Is si in Baccharum edendarum proposito perstitisset, ego manum

h En ipsa Oporini verba ex epistola nuncupatoria ad Sebastianum et Amandum Truchsesios: *officii ego mei esse praecipue duxi, ut quae prioribus aliquot aliorum editionibus depravata in eo loca erant, neque pauca certe illa, neque parvi momenti quaedam, pro virili quidem parte mea, quantum saltem ad urgentia praela licebat, emendarem, et in reliquis eruditi cujusdam viri (quem nominare ob singularem ejus modestiam non licet) exemplar castigatissimum, in hunc ipsum nobis usum concessum sedulo imitarer.* Exemplar, quod operis suis tradidit Oporinus, Hervagianae primae fuisse ostendunt errores plurimi et gravissimi utrique editioni communes, neque ex Aldina derivati. Brodaeum quidem Aldina editione usum esse multis argumentis constat. Quorum unum est, quod hujus fabulae v. 325. legendum monet ἀνὰ πόλιν, quae ipsa Hervagianae primae scriptura est. Sed Brodaei correctiones e margine Aldinae in marginem Hervagianae primae transcriptas habuisse videtur Oporinus, fere ut Magii lectiones, de quibus in praefatione ad Medeam egi, ex Hervagiana prima in secundam transcripsit Scaliger.

abstinuissem, et ad alium aliquem laborem literarium me contulissem. Sed constituto fabulae textu non ultra processit Burgesius, neque adhuc, ut ab ipso audio, quidquam annotationis scriptum habet. Textus sui inspiciendi copiam mihi fecit vir amicissimus. Multa in eo optime constituta reperi. Sed pruritum illum corrigendi, etiam ubi omnia integerrima sunt, quem in me reprehendit Hermannus, ego quoque nequeo non reprehendere in Burgesio.

His igitur subsidiis aliisque quibusdam instructus, editionem Euripidis Baccharum paravi superioribus aliquanto fortasse meliorem. Licet enim hac laude cumulare libellum, in quo concinnando plus temporis consumsi, quam quisquam alius eorum, qui eidem negotio operam dederunt. Sed multum abest, quin studio aut exspectationi meae responderit eventus: neque ullum unquam in hoc genere laborem aggressus sum, qui minus prospere mihi cessisse videatur. Est enim haec fabula plena difficultatum, quae meam et emendandi et explicandi facultatem longe superant. Meliora fortasse propediem dabunt alii. Etenim haec aetas feracissima est excellentium ingeniorum philologiae studiis deditorum.

Pergratum mihi fuisset, si veterum scriptorum loca, in quibus aliquid ex hac fabula allegassent, aut imitati essent, aut alio quopiam modo usurpassent, omnia indicare potuissem. Nullum enim annotationis genus est, quod majorem fructum lectoribus afferat. Sed tantum et temporis et laboris uni Euripidis tragoediae impendere non licuit. Quotquot a Musgravio aliisque prolata repereram, diligenter exhibui, nonnulla quoque de meo addidi. In hac re maximo sane adjumento mihi fuit Valckenarius, qui in exemplo editio-

nis Pauli Stephani, quod in Bibliotheca Academiae Leidensis hodie servatur, multa et veterum et recentiorum scriptorum testimonia ad hanc fabulam spectantia congesserat, vel potius breviter indicaverat. Valckenarii annotationem in adversariis suis descriptam mecum communicavit Gaisfordius. Pertinet ad vv. 32. 33. 38. 66. 124. 139. 193. 204. 236. 250. 266. 268. 314. 317. 385. 425. 455. 470. 472. 486. 492. 499. 503. 508. 600. 643. 644. 646. 677. 679. 683. 693. 704. 708. 710. 723. 742. 761. 770. 834. 916. 918. 1127. 1132. 1168. 1234.

Addidi collationem Aldinae editionis similem ei, quae ipsis poëtae verbis in Heraclidarum et Medeae editionibus subjecta legitur.

Librum claudit Euripidis Vita ex codice Mediolanensi nunc primum edita. Quae licet neque copiosa sit, neque multa de poëta nostro nondum vulgo nota habeat, digna tamen mihi visa est, quae ex Ambrosianae bibliothecae tenebris erueretur.

Dabam Oxonii, Kal. Mart. A. D. M.D.CCC.XXI.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΑΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΒΑΚΧΩΝ[a].

Διόνυσον οἱ προσήκοντες οὐκ ἔφασαν εἶναι θεόν. ὁ δὲ αὐτοῖς τιμωρίαν ἐπέστησε τὴν πρέπουσαν. ἐμμανεῖς γὰρ ἐποίησε τὰς τῶν Θηβαίων γυναῖκας. ὧν αἱ τοῦ Κάδμου θυγατέρες ἀφηγούμεναι, τοὺς θιάσους εἰσῆγον ἐπὶ τὸν Κιθαιρῶνα. Πενθεὺς δὲ ὁ τῆς Ἀγαυῆς παῖς, παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, ἐδυσφόρει τοῖς γινομένοις. καί τινας μὲν τῶν Βακχῶν συλλαβὼν ἔδησεν, ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸν θεὸν ἀγγέλους ἀπέστειλεν. οἱ δὲ ἐκόντος αὐτοῦ κυριεύσαντες, ἦγον πρὸς τὸν Πενθέα. κἀκεῖνος ἐκέλευσεν δήσαντας αὐτὸν ἔνδον φυλάττειν, οὐ λέγων μόνον ὅτι θεὸς οὐκ ἔστι Διόνυσος, ἀλλὰ καὶ πράττειν πάντα, ὡς κατ' ἄνθρωπον τολμῶν. ὁ δὲ σεισμὸν ποιήσας, κατέστρεψε τὰ βασίλεια. ἀγαγὼν δὲ εἰς Κιθαιρῶνα, ἔπεισε τὸν Πενθέα κατόπτην γένεσθαι τῶν γυναικῶν, λαμβάνοντα γυναικὸς ἐσθῆτα. αἱ δ' αὐτὸν διέσπασαν, τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς καταρξαμένης. Κάδμος δὲ τὸ γεγονὸς καταισθόμενος, τὰ διασπασθέντα μέλη συναγαγών, τελευταῖον τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς τῆς τεκούσης ἐφώρασεν χερσίν. Διόνυσος δὲ ἐπιφανεὶς μὲν πᾶσι παρήγγειλεν, ἑκάστῳ δὲ ἃ συμβήσεται διεσάφησεν ἔργοις, ἵνα μὴ λόγοις ὑπό τινος τῶν ἐκτὸς ὡς ἄνθρωπος καταφρονηθῇ.

[a] Hoc argumentum nunc primum typis descriptum prodit ex cod. Palatino, qui θράσους habet pro θιάσους v. 4. παραβὼν pro παραλαβὼν v. 5. ἄλλως pro ἀγγέλους v. 8. κιθερῶνα pro κιθαιρῶνα v. 15. Legendum quoque videtur πράττει pro πράττειν v. 11. quamquam ne sic quidem locum satis emendatum puto. Postrema verba Διόνυσος δὲ ἐπιφανεὶς κ. τ. ἑ. haud dubie corrupta sunt. Vide an scribendum: Διόνυσος δὲ ἐπιφανεὶς, τὰ μὲν πᾶσι παρήγγειλεν, ἑκάστῳ δὲ ἃ συμβήσεται διεσάφησεν, ἵνα μὴ ἔργοις ἢ λόγοις κ. τ. ἑ.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ[b].

Διόνυσος ἀποθεωθεὶς, μὴ βουλομένου Πενθέως τὰ ὄργια αὐτοῦ ἀναλαμβάνειν, εἰς μανίαν ἀγαγὼν τὰς τῆς μητρὸς ἀδελφὰς, ἠνάγκασε Πενθέα διασπάσαι. ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ[c].

[b] Aldus ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΒΑΚΧΩΝ. Cod. Pal ἀριστοφάνους γραμματικοῦ ὑπόθεσις. Idem διασπασθῆναι pro διασπάσαι, cetera ut Aldus. A Laur. hoc argumentum omnino abest. Apud Barnesium haec ejus loco leguntur: *Διόνυσος ἀποθεωθεὶς, μηδὲ βουλομένου Πενθέως τὰ Ὄργια αὐτοῦ ἀναλαμβάνειν, εἰς μανίαν ἀγαγὼν τὰς τῆς Μητρὸς ἀδελφὰς, Σεμέλης λέγω, ἠνάγκασεν αὐτὰς τὸν Πενθέα διασπάσασθαι. Ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ· Τὸ ὄνομα μόνον μετατεποίηται Εὐριπίδῃ· Ὁ χορὸς μὲν συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Βακχῶν. Ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ Δράματος ἐν τῇ Θηβαΐδι.* Ita Barnesius quod in edd. superioribus repererat, ex ingenio amplificavit. Sequuntur eum Musgravius, Brunckius et Matthiae, nisi quod paullo propius ad Aldinam accedunt. Quum personam veteris grammatici induere statuisset Barnesius, recte fecisset, si nonnihil de aetate fabulae addidisset: qualis est illud in argumento Medeae: *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἕβδομὴν Ὀλυμπιάδα.* Proximo post mortuum Euripidem anno, Olympiadis scilicet XCIII. quarto, hanc fabulam actam statuit Musgravius. Sed nihil tale tradit, quem hujus sententiae auctorem attulit Musgravius, scholiastes Aristophanis ad Ran. 67. cujus verba sunt: *οὕτω δὲ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ διδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.* Non dicit grammaticus, utrum patre nuper mortuo, an aliquot annis elapsis, has tres tragoedias docuerit Euripides minor. Quamquam erunt fortasse qui putent, grammaticum potius τετελευτηκότος quam τελευτήσαντος dicturum fuisse, si de longo temporis intervallo loquutus esset. Ita enim loquitur scriptor argumenti in Oedipum Coloneum: *Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱοδοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος, ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος, ὃς τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι.* Sed vix tanti est haec quaestio, cui tot verba impendantur. Hoc saltem certum videtur, Euripidem sub extremum vitae tempus Bacchas scripsisse, idque in Macedonia, cujus regionis bis eam mentionem facit, ut ostendat se populo Macedonico placere voluisse. Vide ad vv. 407. 565. Numeri Baccharum tales sunt, quales in ultimis Euripidem fabulis usurpasse docuit Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. In Bacchis v. c. senarii plus minus quinquaginta primum pedem anapaestum habet: in Medea vero sex.

[c] Ex Aeschyli Pentheo nihil apud Stanleium aut Butlerum exstat, praeter unum versum a Galeno servatum, *μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς.* De quo videndus Bentleius Ep. ad Mill. p. 51. Penthei mentionem facit Aeschylus Eum. 24. *Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον. σὺδ' ἀρνημονῶ, | ἐξ οὗ τε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς, | λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον.* Ubi haec annotavit scholiastes: *νῦν φησὶν ἐν Παρνασσῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα· ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις, ἐν Κιθαιρῶνι.* Penthei mors etiam Aeschyli Xantriarum argumentum fuit. Suidas v. *Ὀκτώπους*: *ἐν δὲ*

ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις, ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησίν· Ἐκ ποδῶν δ' ἄνω | ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα, | κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Ad Xantrias alludit Philostratus Icon. I. p. 790. αἱ δὲ καὶ ξαίνουσι τὸ θήραμα, μήτηρ ἐκείνη, καὶ ἀδελφαὶ μητρός, αἱ μὲν ἀποῤῥηγνῦσαι τὰς χεῖρας, ἡ δὲ ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης. Cujus testimonium neglexerunt, qui Aeschyli fragmenta collegerunt. Nisi erravit Catalogi scriptor, diversae ab Aeschyli Pentheo fuerunt ejus Bacchae. Pro eo quod vulgo legitur, Βάκχαι, Βασσάραι, nescio an legendum, Βάκχαι ἢ Βασσαρίδες. Suspicatur Valckenarius Diatrib. p. 16. Aeschylei Penthei verum fuisse titulum Πενθεὺς ἢ Βάκχαι. Quae conjectura idoneo fundamento carere mihi videtur. Ut Aeschyli et Euripidis Ἱκέτιδες nihil commune praeter nomen habent, ita eorum Bacchae argumenta longe diversa habere potuerunt. Ante Aeschylum, Pentheum docuit Thespis: post eum, Sophoclis filius Iophon, qui et Bacchas docuit, nisi potius apud Suidam v. Ἰοφῶν legendum cum Valckenario Βάκχαι ἢ Πενθεύς. Chaeremonem addunt Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 673. (T. II. p. 292.) et Valckenarius. Sed apud Suidam et Athenaeum, quos auctores allegat Fabricius, nullam Chaeremonis Penthei mentionem offendi. De versu qui in ea fabula fuisse creditur, conjecturam meam dabo ad v. 508. Fuerunt etiam Xenoclis Bacchae, quas Olympiadis XCI. anno primo actas tradit Aelianus Var. Hist. II. 8. eodem scilicet quo Euripidis Troadas. Nec de his dissentit, ut putavit Musgravius, scholiastes ad Aristophanis Vesp. 1317. E comicorum numero Bacchas docuerunt Epicharmus, Diocles, Lysippus, Antiphanes, Epigenes, in quorum fragmentis nihil ex Euripidis Bacchis παρῳδημένον reperi. Hanc fabulam Latine reddidit L. Attius, quem in animo habuisse suspicor Servium ad Aeneid. IV. 469. cujus verba sunt: *Pentheus autem, secundum tragoediam Pacuvii, etiam ipse furuit.* De Neronis Bacchis videndus Casaubonus ad Persii Sat. I. 99. seqq.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ[a].

Διόνυσος διελθὼν Θρᾴκην καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἧκεν εἰς Θήβας, καὶ τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας βακχεύειν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι. Πενθεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίνεσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν Βακχῶν κατάσκοπος, ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μανίαν ἐμελεΐσθη. ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θηρίον εἶναι. δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεός ἐστιν, ἧκεν εἰς Ἄργος. κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους ἔχουσαι παῖδας, τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο.

a Hoc argumentum addidi ex Apollodoro III. 5, 2. Alterum versibus politicis, quorum primus est, Τῷ Κάδμῳ πέντε γίνονται παῖδες ἐξ Ἁρμονίας, scripsit Joannes Tzetzes Chil. VI. 562—599. Plura

de Penthei interitu Theocritus Idyll. XXVI. Philostratus Icon. I. 18. p. 790. Oppianus Cyneget. IV. 228—337. Nonnus Dionysiac. XLIV. XLV. XLVI. et e Latinis Ovidius Metamorph. III. 511—733. Hyginus Fab. 184. Quorum plerique Euripidem ante oculos habuerunt, Nonnus totam fere tragoediam in usus suos convertit.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ[e].

Διόνυσος. Χορὸς Βακχῶν. Τειρεσίας. Κάδμος. Πενθεύς. Θεράπων. Ἄγγελος. Ἕτερος ἄγγελος. Ἀγαυή. Προλογίζει δὲ ὁ Διόνυσος.

e Personarum nomina hoc ordine vulgò leguntur: *Διόνυσος. Πενθεύς. Χορὸς Βακχῶν* (Laur. χορός). *Θεράπων. Τειρεσίας. Ἄγγελος. Κάδμος. Ἕτερος ἄγγελος. Γυνή* (Pal. καὶ γυνή). Addit Laur. *Διόνυσος ὁ προλογίζων.* Vetus index a grammaticis confectus talis fuisse mihi videtur:

Διόνυσος. *Πενθεύς.*
Χορὸς Βακχῶν. *Θεράπων.*
Τειρεσίας. *Ἄγγελος.*
Κάδμος. *Ἕτερος ἄγγελος.*
Γυνή.

Qui ordo ambiguus est, quippe de quo dubitari possit, utrum Penthei e. g. nomen secundum an quintum locum obtineat. Priorem rationem male sequutus est librarius codicis, cujus apographis hodie utimur. Alteram recte restituit Brunckius. Tiresiae in hac fabula nullum futurum fuisse locum, si temporum rationes diligentius attendisset poëta, ipsi monuerunt veteres. Agatharchides apud Photium p. 1352. *οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ, τῷ μὲν Ἀγελάῳ περιτεθειπότος τὰς Τηλέφου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον.* Ceterum a Musgraviana abest Cadmi nomen typographi incuria omissum.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΑΙ.

Ηκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει πόθ' ἡ Κάδμου κόρη
Σεμέλη, λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί.
μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν,
πάρειμι Δίρκης νάματ', Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ.
ὁρῶ δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΑΙ.] Sic MS. Palatinus. Sed Laurentianus C. omnesque ab eo derivati, ni fallor, *Εὐριπίδου Πενθεύς*. [Victorius ad Aristotelis Rhet. II. 23, 29. *Apud Euripidem etiam Pentheo, quae falso in excusis inscribitur Bacchae, etc. Ex Addendis.*] Is. Vossius ad Catullum p. 221. *Euripides in Bacchis, seu in Pentheo, sic enim in libris antiquis ista inscribitur tragoedia.* Libri isti antiqui haud dubie sunt codex ille, quem Vossianum appellare solemus. Nonnihil de eo dixi in praefatione. Hanc fabulam sub Penthei nomine bis a Stobaeo citari monet Piersonus Verisim. p. 120. Loca indicabo ad vv. 268. 514. Nonnulli, in quibus est Matthiae, duplici nomine fabulam sive a poëta sive a grammaticis insignitam putant, nempe *Πενθεὺς ἢ Βάκχαι*. Conferunt Sophoclearum fabularum nomina, *Ἀμφίων ἢ Λαφύσσαιος*, *Ἀτρεὺς ἢ Μυκηναῖαι*, *Μέμνων ἢ Αἰθίοπες*, alia multa. Sed haud scio an nulla Euripidis tragoedia duo nomina habuerit. Nec quisquam veterum ejus Penthei mentionem fecisse videtur. Bacchas hanc fabulam appellant Strabo, Plutarchus, Athenaeus, ut alios omittam. Qui eam Pentheum appellat codex Laurentianus, etiam Euripidis Hippolytum appellat Phaedram. Contra fuisse videntur, qui Sophoclis Phaedram appellarent Hippolytum. Simili errore Euripidei Orestis titulus est in multis libris *Εὐριπίδου Ἠλέκτρα*. In Baccharum nomine mutando eo facilior fuit error, quod Aeschyli tragoedia Pentheus dicta est.

1. Confer Hecubae et Troadum prologos, qui a verbo ἥκω incipiunt.

[1. Scholiastes Hephaestionis c. 6. p. 87=170. *τήνδε Θηβαίων χθόνα*, nescio an rectius. Ita *τῆσδε Θηβαίας χθονὸς* vv. 659. 1041. *Θηβαίας χθονὸς* vv. 959. 1200. Libentius *Θηβαίων χθόνα* quam *Θηβαίων χθόνα*, *Θηβαίων πόλιν* quam *Θηβαίαν πόλιν* dixisse videtur Euripides. *Ex Addendis.*]

[3. *Λοχευθεῖσα πυρὶ* pro *ὑπὸ πυρός*. Sic *Προμαθεῖ Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν* Ion. 455. *Ex Addendis.*]

[5. Noster Cycl. 95. *πόθεν κάρφεσι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγος*. Ibid.

τόδ' ἐγγὺς οἴκων, καὶ δόμων ἐρείπια
† τυφόμενα, Δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα,
ἀθάνατον Ἥρας, μητέρ' εἰς ἐμὴν, ὕβριν.
αἰνῶ δὲ Κάδμον, ἄβατον ὃς πέδον τόδε
τίθησι, θυγατρὸς σηκόν. ἀμπέλου δέ νιν
πέριξ ἐγὼ κάλυψα βοτρυώδει χλόῃ.
λιπὼν δὲ Λυδῶν [1] τὰς πολυχρύσους γύας,

1 τοὺς

106. *Πόθεν Σικελίαν τήνδε ναυστολῶν πάρει.* *Ex Addendis.*]

[7. Ita distinguunt omnes ante Brunckium: τόδ', ἐγγὺς οἴκων. Conjungenda sunt τόδ' ἐγγύς. Ita noster v. 777. Ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ἐφάπτεται | ὕβρισμα Βακχῶν. Or. 1626. Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλεῖ. *Ex Addendis.*]

8. Aldus; τυφόμενα, δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Nec variare credo MSS. nisi quod Pal. Laur. ceterique fortasse omnes τὲ cum accentu scriptum habent. Barnesius hanc particulam, quae sententiae necessaria est, clam omisit. Revocavit eam Musgravius, vel potius a Barnesio omissam esse nescivit. Aug. vero Matthiae Δίου τ' ἔτι πυρὸς dedit ex conjectura Porsoni ad Or. 499. Cujus verba sunt: *Mutatus est verborum ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non potuit. Sed ita in hac fabula* 416. [422.] ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου. Meliori exemplo uti non poterat. Sed maxime observatu digna est alia scriptura, quam suppeditat Plutarchus Solone p. 79. A. a Porsono indicatus Adversar. p. 264. ὅθεν ὕστερον (ὡς ἔοικεν) εἰς διαφορὰν αὐτῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ καταστάντων, οὐδὲν ἤνεγκεν ἡ ἔχθρα σκληρὸν οὐδ' ἄγριον πάθος, ἀλλὰ παρέμεινεν ἐκεῖνα τὰ δίκαια ταῖς ψυχαῖς, καὶ παρεφύλαξε τυφομένην ἁδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν. Loquitur de Solone et Pisistrato. Plutarchus igitur legisse videtur: τυφόμεν', ἁδροῦ τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Quae scriptura non nisi una literula differt ab Aldina. Admisissem eam, si constaret quemquam in re simili ἁδρὸν πῦρ dixisse. Δῖον πῦρ praeter alios dixit noster Alc. 5. σὺ δὴ χολωθεὶς, τέκτονας Δίου πυρὸς | κτείνω Κύκλωπας. [Idem Suppl. 934. Τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρί. Adjectivo ἁδρὸς nunquam uti tragicos monet Porsonus apud Kiddium p. 224. *Ex Addendis.*] Quum scriptura valde incerta sit, vulgatam obelo confossam in textu reliqui.

9. Flammam Junonis matrem appellat, quod aether supra aërem sit. Brodaeus. Imo, ἀθάνατον Ἥρας ὕβριν εἰς ἐμὴν μητέρα. Ἀθάνατον autem ὕβριν, quia πῦρ ἀθάνατον erat, ut recte monet Musgravius. Confer omnino v. 523.

10. Ordo est, monente Musgravio: ὃς πέδον τόδε, θυγατρὸς σηκὸν, ἄβατον τίθησιν. Ἄβατον, *sacrum, inaccessum*, utpote de coelo tactum. Anaxippus apud Athenaeum p. 416. F. ὁρῶ γὰρ ἐκ παλαίστρας τῶν φίλων | προσιόντα μοι Δάμιππον. Ἢ τοῦτον λέγεις | τὸν * * * ὃν οἱ φίλοι καλοῦσί σοι | νυνὶ δι' ἀνδρείαν, Κεραυνόν; Εἰκότως. | ἀβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἴομαι | αὐτὸν, κατασκήπτοντά γ' αὐτῇ τῇ γνάθῳ.

12. Aldus ἐγὼ κάλυψα. Apostrophum addendam monuit Heathius, addidit Brunckius. Exstat in Pal. Vide ad ἐγὼ 'τασσον v. 478.

Ibid. Βοτρυώδης hic et infra v. 554. pro πολύβοτρυς, quod legitur v. 650. Similiter ἀνθεμώδης v. 462. pro πολυάνθεμος sive πολυανθής.

15—16. Haec leguntur apud Strabonem p. 27. D. iterumque additis verbis Ἀσίαν τε πᾶσαν p. 687. B. Priore loco ostendit Strabo,

Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας, ιδ'
Βάκτριά τε τείχη, τήν τε δύσχιμον χθόνα. 15

quantum circa res geographicas tragicis accuratior sit Homerus: altero agit de Bacchi in Asia expeditionibus.

13. Vulgatam τὰς πολυχρύσους agnoscit etiam Strabo utrobique, Si secus esset, libenter reponerem τῶν πολυχρύσων, ut olim monui ad Heracl. 839. Rectius enim ipsi Lydi, quam eorum γύαι, πολύχρυσοι appellantur. Noster τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν dixit Hec. 492. αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ Iph. A. 787. Adde Nicolaum comicum apud Stobaeum Tit. XIV. p. 149—87. καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ | σύνδειπνον αὑτῷ κἠκρι-τεν εἶναι καὶ φίλον. Phrygum πολυχρύσους δόμους habes apud Euripidem Hel. 934. sed nemo, quod sciam, πολύχρυσα πέδια aut tale quid dixit. Quod si recte se habet πολυχρύσους, potius τοὺς quam τὰς legendum videtur. De qua re praeter ea quae dixi ad Heracl. 839. vide ad Sophoclis Oed. C. 58. ubi Aldinam scripturam οἱ δὲ πλησίοι γύαι inconsiderate improbat Brunckius.

Ibid. Pal. γυίας. Sic etiam Laur. *v* a correctore cum gl. καί. Quam scribendi rationem secutus est Aldus Phoen. 651. (ubi digna lectu habet Valckenarius) Alc. 595. 690. Andr. 1046. Hel. 5. 88. alteram Med. 479. Heracl. 839. Victorius etiam γύας El. 79.

14. Hunc versum ab utroque MS. Par. abesse monet Brunckius. Opinor, etiam a Laurentianis. Sed de hac re silent chartae meae.

Ibid. Bacchus in Lydia et Phrygia educatus est. Postea vir factus, Persiam, Bactriam, Mediam, Arabiam, Ioniam bello subegit. Constructio igitur est: λιπὼν δὲ τὰς πολυχρύσους γύας Λυδῶν Φρυγῶν τε, ἐπελθὼν τε ἡλιοβλήτους πλάκας Περσῶν, Βάκτριά τε τείχη, etc. Musgravius. Nescio igitur an legendum Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας. Neutram particulam agnoscit Pseudogregorius v. 1583.

15. Aldus Βάκτρά τε τείχη, quod auctore Scaligero correxit Barnesius. Pal. Laur. βάκτριά τε τείχη. Aldus apud Strabonem Βάκτριά τε τείχη priore loco, altero Βάκτρα τε, τείχη. Pseudogregorius v. 1584. βάρεια τείχη.

Ibid. Scripsi δύσχιμον pro δύσχειμον, licet cum Aldo consentiant Strabo et Pseudogregorius v. 1584. Quae de hoc adjectivo olim dixi in Diarii Classici T. IX. p. 58. hic repetam quam potero brevissime. Praeter nostrum locum, quater in Attica poësi scribendum videtur δύσχιμος. I. Aeschylus Theb. 509. εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Aldus ruente metro δύσχειμον. II. Idem Cho. 184. σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Sic omnes. III. Idem Pers. 566. Θρῄκης ἀμπεδιήρεις | δυσχίμους τε κελεύθους. Olim ex interpretatione legebatur δυσχειμέρους. Heathius δυσχείμους. Blomfieldius δυσχίμους. IV. Euripides Suppl. 962. πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων αἴσσω. Ita recte Hermannus pro δυσχείμων. Saepius non legitur δύσχειμος. Similis formae adjectivum μελάγχιμος simili modo corruperunt librarii. Apud Aeschylum Pers. 301. optimum choliambum, καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχείμου, exhibuit Aldus. Idem dedit apud Euripidem Rhes. 962. οὐκ εἶσι γαίας εἰς μελαγχεῖμον πέδον. His perpensis, nemo, opinor, obstabit, quo minus ex Atticorum scriptis expellatur δύσχειμος. Quocunque modo scribatur, optime ei convenire videtur Latinum *horridus*, quod ad hiemem et procellas saepe referri monet Forcellinus. De frigore Mediae testem habemus Strabonem p. 522. D. ubi de Ecbatanis loquitur: διατελοῦσι δὲ καὶ νῦν οἱ Παρθυαῖοι τούτῳ χρώμενοι βασι-

Μήδων ἐπελθὼν, Ἀραβίαν τ' εὐδαίμονα,
Ἀσίαν τε πᾶσαν, ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα
κεῖται, μιγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ
πλήρεις ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλεις·
κἀκεῖ χορεύσας, καὶ καταστήσας ἐμὰς
τελετὰς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς,
εἰς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν.
πρώτας δὲ Θήβας τῆσδε γῆς Ἑλληνίδος
ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροὸς,
θύρσον τε δοὺς εἰς χεῖρα, κίσσινον βέλος,

λειφ. καὶ θερίζουσί γε ἐνταῦθα οἱ βασιλεῖς. ψυχρὰ γὰρ ἡ Μηδία. Iterumque p. 525. A. *ἡ πολλὴ μὲν οὖν ὑψηλή ἐστι καὶ ψυχρά.* Haec attulit Barnesius.

16. Laur. a correctore *ἀρραβίαν*. Pseudogregorius v. 1585. *Μήδων παρελθὼν, ἀῤῥάβων τ' εὐδαίμονα, | ἔθνη τὰ μακρὰν καὶ σκότῳ βεβυσμένα.* Qui consulto *Ἀραβίαν* in *ἀῤῥάβων* mutavit, ne scilicet versus pluribus quam duodecim syllabis constaret. Qua etiam de caussa scripsit *βάρεια τείχη* pro *Βάκτριά τε τείχη* v. 15. *πᾶσάν τ' Ἀσίαν* pro *Ἀσίαν τε πᾶσαν* v. 17. *ἢν — Ἕλλησι κεῖσθαί φασι* pro *ἣ — κεῖται, μιγάσιν Ἕλλησι* v. 18. *σπονδῶν τ' ἄπο* pro *καὶ σπονδῶν ἄπο* v. 45. ut sexcenta similia omittam, quae cave ne Euripidi obtrudas, utpote vulgata scriptura meliora. Sed nullum insignius exemplum novi quam v. 8. apud Euripidem, apud Pseudogregorium vero 1578. *τεφροῦμεν' ἤδη, πυρὸς ἄσβεστον φλόγα.*

18. Non opus est ut moneam, Graecorum in Asia colonias Cadmo longe recentiores esse. Sed talia non curat Euripides. Vide ad Ion. 191.

Ibid. Πλήρης et similia plerumque genitivum regunt, neque alterum exemplum novi, quod cum hoc conferri possit. Hoc attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 329. p. 470. [qui mox §. 330. *πλήθει* dativum nonnunquam adsciscere monet. Ita noster Here. 372. *πεύκαισιν ὄθεν χέρας | πληροῦντες, χθόνα Θεσσαλῶν | ἱππείαις ἐδάμασσον.* *Ex Addendis.*] Mihi *μιγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ* dixisse videtur noster, utpote *οἰκουμένας* vel aliquid ejusmodi dicturus.

19. *Καλλιπύργωτος* pro *καλλίπυργος*, quod legitur v. 1200. Male Pseudogregorius v. 1589. *καλλοπυργώτους.*

20. 21. 22. Hoc ordine vulgo leguntur hi tres versus: 22. 20. 21. Neque aliter collocatos reperisse videtur Pseudogregorius v. 1582—1590. monente Piersono Verisim. p. 120. quo auctore a Brunckio transpositi sunt.

22. Apollodorus III. 5, 2. p. 265. *διελθὼν δὲ Θρᾴκην, καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἦλθεν εἰς Θήβας.* Unde facile quemvis in eam incidere posse suspicionem, pro *τελετὰς* reponendum esse *στήλας*, monet Piersonus Verisim. p. 125. Monet etiam Platonem dixisse Phaedone p. 69. C. *καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι.*

Ibid. Pal. *ἵν' εἴη ἐμφανὴς* (scripserat *ἐμφανεῖς*). Pseudogregorius v. 1560. *μυστήρι', ἵν' ἦς ἐμφανὴς θεὸς βροτοῖς.*

25. Pal. *θύρσον τε.* Confer *ὕπνον τε* v. 283. *αὐτῆς* v. 1230.

Ibid. Aldus *κίσσινον μέλος*, quod nescio an defendi posset, si singulare *μέλος membrum* unquam significaret. Recte MSS. Stephani *κίσσινον βέλος*. Edd. recentiores

ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρὸς, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν,
Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διὸς,
Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος,
εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους,
Κάδμου σοφίσμαθ', ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν
Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.
τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ὤστρησ' ἐγὼ

aut *κίσσινον βέλος*, aut accentu male posito *κισσινὸν βέλος*. Error ex Hervagiana secunda derivatus cum multis aliis etiam Musgraviana invasit. De confusione literarum β et μ vide ad Sophoclis Oed. C. 217. ubi MSS. antiqui *μέσεις* pro *βαίνεις*. Qui autem hic *κίσσινον βέλος* appellatur thyrsus, infra v. 363. *κίσσινον βάκτρον* dicitur, Ion. vero 217. *ἀκόλεμον κίσσινον βάκτρον*. Confer omnino v. 761.

26. *Ἀνωλόλυξα*, significatione transitiva, lexicographis non observata: *πρὸς ὀλολυγμὸν ἐκίνησα*. Brunckius.

28. Jo. Malala p. 51. *Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Εὐριπίδης, μετὰ χρόνους εὑρηκὼς τὸ τοσοῦτον σύγγραμμα, τῶν Βακχῶν ἐξέθετο δρᾶμα, ὡς ἀπὸ Πενθέως εἰκὼν ταῦτα· Σεμέλη δὲ λοχευθεῖσα ἐκ βροτοῦ τινος, εἰς Ζῆνα φέρουσα τὴν ἁμαρτίαν, λέγει.* Heathius, qui Malalae testimonium attulit, scribendum suspicatur *μοιχευθεῖσαν*.

Ibid. Olim legendum putavi *ἐκ θνητῶν τινος*. Sed nunc probo quod vulgo legitur tum apud Euripidem, tum apud Pseudogregorium v. 1547. Vide ad Sophoclis verba *ὡς θεοῦ τινος* Aj. 998.

29. Noster Or. 76. *εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν*.

30. Intelligo *σοφίσματα*, non *σοφίσματι*. Musgravius.

31. Aldus *ἐξεκαυχώμεθ'*, quod in tertia persona exponendum, ut illud *ἔφασκον*, quod praecessit, monet Brodaeus, cujus ipsius verbis utor. Hinc Hervagiana secunda *ἐξεκαύχωνθ'*, quod in *ἐξεκαυχῶνθ'* auctore Scaligero mutavit Barnesius. Stephani quoque codd. *ἐξεκαυχῶνθ'*.

Ibid. Confer v. 244. *ὃς ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίαις | σὺν μητρὶ, Διονς ὅτι γάμους ἐψεύσατο.*

32. Revocavi *τοιγάρ νιν αὐτὰς* ex Aldina. [Scholiastes Pindari ad Nem. IV. 5. *ἄμεινον δὲ φησὶν ὁ Δίδυμος ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νιν. οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. καὶ Εὐριπίδης· Τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ὤστρησ' ἐγώ.* Potius ob plurale *νιν* quam ob pleonasmum hoc exemplo usus videtur grammaticus. Sed *Ex Addendis*] nullus pleonasmus est in verbis *νιν αὐτὰς*, quae significant *eas ipsas*. *Αὐτὰς* antapodosin habere *πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων* v. 35. jam monui ad Med. 1263. Frustra igitur sunt, qui reponunt *νυν*, quod in Attica poësi *τῷ γὰρ* subjectum nusquam exstat, licet passim occurrat *μέν νυν*. *Τοιγάρ νιν* legitur etiam apud Aeschylum Suppl. 315. *Τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ*. Musgravius in textu *τοί γαρ* (sic) *νῦν αὐτὰς* dedit, in annotatione vero haec dixit: *Ita Edd. monitu H. Steph. nec variant MSS. Ed. Ald. νιν*. Vix potuisset vir doctus longius a vero aberrare. Omnes quos vidi MSS. cum Aldo consentiunt. Quod de Parisiensibus ante me monuit Brunckius. Deinde non *τοιγὰρ νῦν*, multo minus *τοί γαρ νῦν*, sed *τοιγάρ νυν* scribendum monuit Stephanus. Edd. autem mire variant. Aldina et Hervagiana prima *τοιγάρ νιν αὐτὰς*. Hervagiana secunda *τοιγάρ* (sic) *νῦν αὐτὰς*. Hervagiana tertia *τοιγὰρ νῦν αὐτὰς*. Hoc *νῦν*

μανίαις (ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν),
σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν·
καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι
γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων.
ὁμοῦ δὲ Κάδμου παισὶν ἀναμεμιγμέναι,
χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις, ἀνορόφοις ἧνται πέτραις.
δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεἰ μὴ θέλει,
ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων,

semel admissum retinuerunt omnes ante Barnesium, qui Stephani scripturam Scaligero auctore tacite adoptavit. Stephanum sequuntur etiam Brunckius et Schaeferus. Matthiae vero τοιγάρ νιν αὐτὸς dedit.

Ibid. Aldus οἴστρησ'. Personum sequor, qui ὄστρησ' legendum monet ad Av. 1290. Plura de hac quaestione dicturus sum ad v. 686.

[33. Noster Hipp. 286. τάξι μαντείας ἄξια πολλῆς, | ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει, | καὶ παρακόπους φρένας, ὦ παῖ. Unde παράκοποι φρένας in mentem mihi venit. Aeschylus Prom. 583. οἰστρηλάτῳ δείματι παράκοπον dixit. Restituendum hoc vocabulum Plutarcho T. II. p. 249. E. suspicatur Valckenarius. Vulgo: κατάκοποι δὲ οὖσαι, καὶ μηδέπω τοῦ φρονεῖν παρόντος αὐταῖς, ἐν τῇ ἀγορᾷ προέμενας τὰ σώματα, σκοράδην ἔκειντο καθεύδουσαι. *Ex Addendis.*]

34. Bacchicus apparatus qui fuerit, vel potius quae fuerint tres ejus praecipuae partes, his verbis docet noster v. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορᾶς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Thystum et ferulam addit Brodaeus. De ferula vide ad v. 113. Thysti nulla certe apud Euripidem mentio. [Sed scribere voluisse videtur *thysthlum*, de quo Homeri interpretes ad Z. 134. *Ex Addendis.*]

[35. Attius apud Scriverium p. 108. *Deinde omnes stirpe cum inoluta Cadmaide | vagant matronae, percitatae tumultu.* Ultimum vocabulum corruptum est. Hoc fragmentum praetermisit Scaliger ad Varronem p. 87. seq. ubi Latina Attii cum Graecis Euripidis conferre conatur. *Ex Addendis.*]

36. Γυναῖκες significat feminas adultas, et pro opposito habet παῖδας, non παρθένους. Vide infra v. 695. Musgravius.

Ibid. Apollodorus III. 5, 2. δείξας δὲ Θηβαίοις ὅτι θεός ἐστιν, ἦλθεν εἰς Ἄργος· κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτόν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας.

38. Aldus ἀνορόφοις εἶνται πέτραις. Vertit Brodaeus: *super excelsos lapides sedent.* Unde constat eum ἧνται legendum vidisse. Pal. εἶνται et ἧνται, alterum a prima scriptura, alterum ex emendatione sive ejusdem manus sive diversae. Plura hujusmodi vitia sive admissa sive correcta, quae ex illo libro enotavit Amatius, silentio praetereo. Laur. ἧνται, quod licet in MSS. Par. repererit Musgravius, Brunckio admittendum reliquit. Mallem autem, modo consentirent libri, ἀνορόφους ἧνται πέτρας, eadem constructione qua dicitur λευκὰν δ' ὀφρύην καθήμενος Heracl. 595. [Piersonus apud Valckenarium διπορόφοις pro ἀνορόφοις. Sed quis Cithaeronem διπόρυφον appellavit? *Ex Addendis.*]

39. Constructio est: ἐκμαθεῖν ἐμὰ βακχεύματα, ὧν ἀτέλεστός ἐστι, καὶ εἰ μὴ θέλων. Reiskius. Cui imprudenti excidisse videtur θέλων. Ordo est, ni fallor: δεῖ γὰρ πόλιν τήνδε, ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων, ἐκμαθεῖν [αὖπαλ], κεἰ μὴ θέλει. Potest etiam ἐκμαθεῖν absolute dici pro διδαχθῆναι aut παιδευθῆναι, fere ut

Σεμέλης τε μητρὸς ἀπολογήσασθαί μ' ὕπερ,
φανέντα θνητοῖς δαίμον', ὃν τίκτει Διί.
Κάδμος μὲν οὖν γέρας τε καὶ τυραννίδα
Πενθεῖ δίδωσι, θυγατρὸς ἐκπεφυκότι,
ὃς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμὲ, καὶ σπονδῶν ἄπο
ὠθεῖ μ', ἐν εὐχαῖς τ' οὐδαμοῦ μνείαν ἔχει.
ὧν οὕνεκ' αὐτῷ θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι,
πᾶσίν τε Θηβαίοισιν. εἰς δ' ἄλλην χθόνα,
τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα,
δεικνὺς ἐμαυτόν. ἢν δὲ Θηβαίων πόλις
ὀργῇ [1] σὺν ὅπλοις ἐξ ὄρους Βάκχας ἄγειν
ζητῇ, [2] συνάψω, Μαινάσι στρατηλατῶν.

1 ξὺν
2 ξυνάψω,

nostri dicere solent: *You ought to learn.* Minus recte, ut mihi quidem videtur, haec a plerisque accepta sunt, quasi scilicet verborum ἐκμαθεῖν ἀτέλεστον οὖσαν constructio sit ἐκμαθεῖν ὅτι ἀτέλεστός ἐστι. De qua vide ad verba ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως γέροντες ὄντες v. 188. Atqui optime sciebant Thebani, se Bacchi sacris initiatos non esse.

41. Pal. σεμέλης τὲ μ̅ρς ἀπολογήσασθαι μ' ὕπερ. Quid velint ista puncta, quae voces male scriptas indicare solent, conjicere nequeo, nisi fortasse olim legebatur ἀπολογηθῆναι. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 82. Ἀπολογηθῆναι: ἀντὶ τοῦ ἀπολογήσασθαι. Ἄλεξις Ἀμπελουργῷ. Meliorem auctorem Antiphontem allegare potuisset.

46. Pseudogregorius v. 1567. ἐν εὐχαῖς δ' οὐδαμοῦ. Laur. ἐν εὐχαῖς τ' οὐδαμῶς. Sic etiam e MSS. Par. Brunckius. Recte (ut mihi quidem videtur) sed tacite οὐδαμοῦ revocavit Matthiae.

47. Noster Alc. 152. πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις | πόσιν προτιμῶσ', ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν. Diverso sensu ἐνδείξομαι Il. T. 84. unde Hesychius: Ἐνδείξομαι: ἀπολογήσομαι.

51. Aldus ἐξόρους, quod *nunc absentes* reddit Brodaeus, *in exilium* Portus, similique sensu *extorres* Barnesius. Recte Laur. ἐξ ὄρους, *e monte*, quod ex utroque Par. admisit Musgravius. Sic etiam Piersonus Verisim. p. 123. qui contulit v. 228. ὅσαι δ' ἄπεισιν, ἐξ ὄρους θηράσομαι. Adde v. 657. ὃς ἐξ ὄρους πάρεστιν ἀγγελῶν τί σοι. Bacchas autem, de quibus hic agitur, non esse Bacchi comites, ex quibus constat chorus, sed Thebanas mulieres in monte Cithaerone commorantes, ipsa res declarat. Vidit hoc Brodaeus, cujus interpretatio ceteroqui absurdissima est. Verba enim ἐξόρους ἄγειν interpretatur *nunc absentes in me exercitum ducere.* Non vidit Barnesius aliique ante Piersonum, qui Thebanas Bacchas hoc versu intelligendas esse recte monet.

52. Pal. a correctore ζητῇ pro ζητεῖ. Vide ad v. 38.

Ibid. Verba συνάψω μαινάσι στρατηλατῶν alii aliter interpretantur. Brodaeus: *ego imperator cum Maenadibus congrediar.* Portus: *exercitus ducem me Maenadibus addam.* Recte Heathius: *praelio congrediar, Maenadibus me ducem praebens.* Recte etiam monet Brunckius, συνάψω significare συνάψω μάχην τοῖς Θηβαίοις. Ita noster Phoen. 1389. κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν, | ξυνῆψαν (Aldus ξυνῆψαν ἔγχη), ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας. Ambiguitatem vitasset noster, si

ὧν οὕνεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἔχω,
μορφὴν τ' ἐμὴν μετέβαλον εἰς ἀνδρὸς φύσιν.
ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας, 55

dixisset *μαινάδων στρατηλατῶν*. Quinetiam usitatior constructio *ἄρχειν τινὸς* quam *ἄρχειν τινί*, licet haec satis usitata sit. Ceterum Maenades sunt, quae superiore versu Bacchae appellantur. Quod monere supersederem, nisi Piersonum, Musgravium, et Brunckium aliter sentire viderem. Brunckii verba sunt: *Tum ξυνάψω μαινάσι στρατηλατῶν valet ξυνάψω μάχην τοῖς Θηβαίοις, στρατηλατῶν σὺν Μαινάσι, quo posteriori nomine designantur peregrinae mulieres, quae Bacchum comitabantur.* Hae mulieres, mihi crede, nunquam *μαινάδες* appellantur *), neque quidquam dicunt aut faciunt, quod sanas ac sobrias dedeceat. Maenadum mentio est vv. 52. 103. 224. 827. 913. 954. 979. 982. 1058. 1060. 1073. 1105. 1141. 1189. 1224. Semper intelliguntur aut Thebanae Maenades, aut aliae iis similes.

Ibid. Laur. *ξυνάψω* pro *συνάψω*. Mox vero v. 57. *συνεμπόρους* pro *ξυνεμπόρους*. His exceptis, neque Pal. neque Laur. ab Aldo in hac re dissentire videtur, nisi quod v. 728. pro *κἀγὼ ξυνεπήδησ'* uterque recte habet *κἀγὼ 'ξεπήδησ'*. Aldus *σὺν* vv. 63. 126. 133. 297. 307. 549. 595. bis, 612. 633. 725. 799. 809. 1050. 1157. 1323. 1350. 1380. De quibus omnibus nulla controversia est. Dedit etiam *συνάψει* v. 547. quod in *ξυνάψει* mutandum hodie inter omnes convenit. Incertior est scriptura vv. 51. 52. 97. 163. 237. 245. 390. 443. 512. 563. 564. 615. 696. 728. 835. 870. 885. 1027. 1057. 1089. 1090. 1101. 1171. 1222. 1299. 1302. 1307. 1341. In quibus omnibus scribendum *ξύν*, si vera sunt quae post Porsonum aliosque disputavi ad Med. 2. Respondet mihi Hermannus Diarii Classici T. XIX. p. 273. tragicos sibi in hac re non constitisse, nec regulam aliquam, sed quod in quoque loco auribus magis blandiretur, vel usitatius esset, sequutos esse. Plura de hac quaestione alias. Interea lectorem hoc unum monitum velim, adeo apud me valuisse Hermanni sententiam, neque solius Hermanni, sed etiam Reisigii aliorumque, ut in locis de quibus nunc agitur, *σὺν* in textu, *ξὺν* non nisi in margine exhibuerim.

Ibid. In Laur. *στρατηλατῶν* gl. habet *μετοχή*.

55. Pal. et a prima manu Laur. *ἀλλ' ὦ λιποῦσα*. Strabo p. 469. C. *ἀλλ' ὦ ἄπτουσαι*. Sed operae pretium videtur, Strabonis verba plenius apponere, propterea quod in sequente carmine haud exiguam variae lectionis copiam praebent. Ea vero in antiquis libris ita fere se habent: *εὐριπίδης τε ἐν ταῖς βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ [τοῖς φρυγίοις ἅμα καὶ τὰ λύδια συμφέρων κατὰ τὸν ὅμηρον. ἀλλ' ὦ ἄπτουσαι τμῶλον ἔρυμα λυδίας θίασος ἐμὸς γυναῖκες ἐμά θ' εὑρήματα καὶ πόλις.] ὦ μάκαρ ὅστις εὐδαίμονα βιοτὰν ἀγιατεύει, τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας ἕρπων κυβέλας θεμιστεύων, ἀναθύρσων τε τινάσσων κισσῷ στεφανωθεὶς θεραπεύει. αἴτι βάκχαι βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῖς διόνυσον κατάγουσαι φρυγίων ἐξ ὀρέων ἑλλάδος εἰς ευρυχώρους ἀγυιάς. πάλιν δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ κρητικὰ συμπλέκει τούτοις. ὦ θαλάμευμα κουρήτων τε ζάθεοί τε κορῆτες διογενέτορες ἔνθ' αὐλοί. ἔνθα τριακόρυθες ἀνδρῶσι, βυρσότονόν τε κύκλωμα τόδε μοι κορύβαντες εὗρον. ἀνὰ δὲ βακχείω συντόνω κέρας ἀνὰ δύο βοᾶν φρυγίων αὐλιῶν πνεύματι. ματρὸς ὀτειρᾶς εἰς χέρα θῆκαν καλλίκτυπον εὔασμα βακχᾶν. παρὰ δὲ μαινόμενοι σάτυ-*

[*) Vid. infra ad v. 671. *ED. LIPS.*]

θίασος ἐμὸς γυναῖκες, ἃς ἐκ βαρβάρων
ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοί,
αἵρεσθε τἀπιχώρι' ἐν πόλει Φρυγῶν
τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα,
βασίλειά τ' ἀμφὶ δώματ' ἐλθοῦσαι τάδε
κτυπεῖτε Πενθέως, ὡς ὁρᾷ Κάδμου πόλις.
ἐγὼ δὲ Βάκχαις, εἰς Κιθαιρῶνος πτυχὰς
ἐλθὼν, ἵν' εἰσὶ, συμμετασχήσω χορῶν.
Ο. Ἀσίας ἀπὸ γᾶς,
ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα, θοάζω

οι, ματέρος ἐξαῦσαντο ῥέας, εἰς
ὲ χορεύματα προσῆψαν τριετηρί-
ων, οἷς χαίρει διόνυσος. [καὶ ἐν
αλαμίδη φησὶν ὁ χορὸς, οὐ σὺν
ιονύσῳ κομῶν, ὃς ἀν' ἴδαν τέρ-
εται σὺν ματρὶ φίλα τυμπάνων
ίκχοις.] Ita cum aliqua scriptu-
ae diversitate tres MSS. Lauren-
ani plut. XXVIII. 5. 9. 40. quos
osthac appellabo Strab. A. B. C.
Incinis inclusa absunt a B. Scri-
turam non longe diversam, sed
amen receptae paullo propiorem,
xhibet Strabonis ed. Aldina.

56. De thiaso vide ad v. 679.

58. Si dixisset Euripides ἐν Φρυ-
ῶν χθονὶ, quaerere supersedisset
rodaeus, utrum de Pessinunte
n de Berecyntho loqueretur. Sed
όλις apud tragicos passim regio-
em significat. Vide ad Ion. 294.
ὕβοι Ἀθήναις ἐστί τις γείτων
όλις.

62. Hic omnes libri πτύχας, ni
llor. Sed Pal. recte πτυχὰς v.
43. Noster Phoen. 84. ἀλλ' ὦ
αεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας.
chol. πτύχας δὲ, ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ
τὺξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ
τυχὴ, πτυχάς. Hanc rationem
eliorem esse constat e dativo
τυχαῖς, qui his in hac fabula le-
itur vv. 796. 1217. Vide ad Med.
297=1264.

64. Hujus fabulae carmina me-
ca maximam partem Ionica a
inore esse monet Hermannus
lem. Doctr. Metr. p. 496. *Pro-
rtus enim* (inquit) *rebus Bacchicis
ia numerus videtur habitus esse.*
Quod sequitur carmen usque ad
verba Διόνυσον ὑμνήσω omnes
ante Hermannum pro anapaestico
accepisse videntur. Is Ionicum a
minore esse vidit, novamque ejus
ἔκδοσιν dedit p. 498. in qua vix
quidquam reprehendendum esset,
nisi antistrophicum esse voluisset,
cujus ea pars quae a τίς ὁδῷ inci-
pit, alteri responderet. Mihi προῳ-
δὸς esse videtur, ut ille apud Ae-
schylum Prometheo, quem exci-
pit primus strophes versus 576.
ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ.
De quo videndus ipse Hermannus
p. 768. Ut a me constituti sunt
versus, Ionici a minore puri sunt
secundus, quartus, sextus, septi-
mus, octavus. Primum pedem
anapaestum habet tertius. Ana-
paestici monometri sunt primus
et quintus. De ultimo dicam suo
loco.

Ibid. Hermannus Ἀσίας ἀπὸ γαίας.
Quod mihi quoque in mentem ve-
nerat.

65. Initium hujus carminis ita
vulgo dispositum est: Ἀσίας ἀπὸ
γᾶς ἱερὸν Τμῶλον | ἀμείψασα, θοά-
ζω βρομίῳ. Legendo παραμείψασα
metro consultum iri monet Hea-
thius. Musgravio placet μεταμεί-
ψασα. Brunckius vero versus ita
disposuit: Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν
Τμῶλον ἀ | μείψασα, θοάζω Βρο-
μίῳ. Alterum versum paroemia-
cum appellat. Quod nisi monuis-
set, neminem suspicaturum fuisse
puto. Composuit has lites Her-
mannus.

ἡδὺν sine distinctione. Quae ratio si vera est, conferendus noster Alc. 484. *Τιρυνθίῳ πράσσω τίν' Εὐρυσθεῖ πόνον.* Sed vereor ut aeque bene dici possit *θοάζω πόνον* ac *πράσσω πόνον*. Convenientior mihi videtur altera significatio, nempe *κινοῦμαι*, quam verbo *θοάζω* tribuit Plutarchus T. II. p. 22. E. Cujus alterum exemplum in hac fabula exstat v. 219. Ubi vide annotata. Noster Tro. 307. *Οὐκ ἔστιν. οὐ κιμκράσειν, ἀλλὰ πᾶς ἐμὴ | μανὰς θοάζει δισσὸ Κασσάνδρα δρόμῳ.* Ibid. 348. *παράδοξα δμοὶ φῶς. οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς | μαινὰς θοάζουσ'. οὐδὲ σαῖς νύμφαις, τέκνον, | σεσωφρόνηκας, ἀλλ' ἔτ' ἐν τανυτῇ μίνεις.* Plura de hac verbo dabant lexica. Ordo est: *Ἀσίας ἀπὸ γᾶς θοάζω Βρομίῳ.* Dativus autem *Βρομίῳ* duobus modis explicari potest. Quum *θοάζω* significet *κινοῦμαι*, *Βρομίῳ* reddi potest *ὑπὸ Βρομίου*, ut verborum *θοάζω Βρομίῳ* sensus sit *κινοῦμαι ὑπὸ Βρομίου*. Conferendum omnino *οἰστρηθεὶς Διονύσῳ*, quod legitur v. 119. Sed praestare videtur altera dativi *Βρομίῳ* interpretatio, *in honorem Bacchi* scilicet, cujus exemplum exstat Hel. 1580. *βακχεύουσά τ' ἔθειρα Βρομίῳ, | καὶ πανυχίδες θεᾶς.* Ita recte

στόμα τ' εὔφημον ἅπας ἐξοσιούσθω. 70
τὰ νομισθέντα γὰρ ἀεὶ
Διόνυσον ὑμνήσω.
Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων, 73

vel *quisquis*) *in via est.* Musius conjicit ἄκτυπος, *tranquil.* Brunckius verba ἕκτοπος ἔστω eos pertinere putat, qui ἐν erant, sequentia στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω, ad eos qui ελάθροις. Vel etiam ad hos nere putat ἕκτοπος ἔστω, *ut eriore aedium parte se continere ntur, nec sacra usurpent oculis, ectis fenestrisve prospectantes.* ipsius verba sunt. Nihil hosatis mihi facit. Hermannus atthiae ut Portus, nisi quod nittit Hermannus. Hermanni ecturam confirmat MS. Palacriptura: τίς μελάθροις ἕκτοστω. Ego nullam meliorem nem novi, quam ut deleatur τίς. Verbis μελάθροις ἕκτοστω non eum sensum tribuo Reiskius, sed longe diver: ἐκ τῆς ὁδοῦ ἕκτοπος ἔστω ἐν μελάθροις. Si omnino servanesset τίς, nescio an legi posuperiore versu: τίς ὁδῷ; τίς τίς;

Aldus ἅπας ὁσιούσθω. Si um anapaesticum esset, potὰς ὁσιούσθω scripsisset poëptime Pal. ἅπας ἐξοσιούσθω, admisso, versus nunc tribus us Ionicis a minore constat. lex ὁσιοῦσθε legitur infra 3.

Multae edd. ex Hervagiana ida κατὰ νομισθέντα. Hoc , quod cogitatione supplein margine exempli sui moat Brodaeus, pro emenda textus accepit typographus. aei verba in impressis ita se nt: τὰ νομισθέντα, καλὰ· *ut e est ac legitimum.* Repone: ομισθέντα, κατὰ. Aldinam turam revocavit et explicuit esius. Sensus est: ἀεὶ ὑμνήιόνυσον, ὡς νομίζεται.

Ibid. Aldus αἰεὶ. Sic etiam Pal. et Laur. C. Hic tamen ita scriptum exhibet, ut facile pro ἀνὰ accipi possit. Unde ἀνὰ vel ἀνα Laur. D Par. E. G. Omnes ante Musgravium hoc αἰεὶ cum ὑμνήσω conjunxisse videntur. Aldus ita interpungit: τὰ νομισθέντα γὰρ, | αἰεὶ Διόνυσον ὑμνήσω. Musgravius vero τὰ ἀεὶ νομισθέντα significari contendit. Quo sensu rectius, ni fallor, diceretur τὰ ἀεὶ νομιζόμενα. Ambiguitatis vitandae caussa, tum etiam quia αἰεὶ in MSS. Par. non legitur, ἤδη reposuit Brunckius. [Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 106. aut ἐνοῖ aut ὦνα, i. e. ὦ ἄνα. Matthiae αἰεὶ ut Aldus. *Ex Addendis.*]

72. Aldus Διόνυσον v. 72. 82. 85. 155. Διονύσσον v. 535. Διόννυσε v. 551. Διόνυσ' v. 558. Haec omnia recte scripta exhibet Pal. qui tamen διονύσσω habet v. 119. ubi Aldus Διονύσῳ. Laur. nonnunquam σ geminat a prima manu, sed saepius a correctore. Barnesius literam supervacaneam ubique delevit.

Ibid. Primam corripere ὑμνήσω monent Musgravius, Porsonus ad Med. 441. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 47. aliique. Cujus licentiae exempla vide ad Sophoclis Ant. 552. οὔρειόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον. Sed de horum numero eximendum est ὑμνήσω. Verba Διόνυσον ὑμνήσω versum faciunt ejusdem metri cujus sunt sex proxime sequentes, Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων, | τελετὰς θεῶν εἰδὼς, | βιοτὰν ἁγιστεύει, | καὶ θιασεύεται ψυχὰν, | ἐν ὄρεσσι βακχεύων, | ὁσίοις καθαρμοῖσιν, nisi quod primus et quartus longam syllabam initio additam habent.

73. Εὐδαίμων. Superfluum, ni fallor, epitheton praecedente μάκαρ. Lego igitur αἰδήμων, vere-

τελετὰς θεῶν εἰδὼς, 73*
βιοτὰν ἁγιστεύει, 74
καὶ θιασεύεται ψυχὰν, 75
ἐν ὄρεσσι βακχεύων,
ὁσίοις καθαρμοῖσιν·
τά τε ματρὸς μεγάλας ὄρ-
για Κυβέλας θεμιτεύων,
ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων, 80
κισσῷ τε στεφανωθεὶς,
Διόνυσον θεραπεύει.
ἴτε Βάκχαι, ἴτε Βάκχαι,
Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ
Διόνυσον κατάγουσαι 85

cundus. Musgravius. Cujus conjecturam a Brunckio admissam recte repudiavit Matthiae. Obstat enim in primis Strabonis auctoritas, cui εὐδαίμονα (quod vulgatae anteponit Stephanus) tribuunt A. α C. εὐδαιμον B. εὐδαίμων Aldus. Reiskii conjectura εὐδαιμόνων metro repugnat. Minime vero supervacaneum est εὐδαίμων, quippe quod θεοφιλὴς significet, vel potius peculiarem habeat sensum, quo Numa, verbi caussa, in deorum familiaritatem admissus, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ τὰ θεῖα πεπνυμένος dicitur a Plutarcho p. 61. A. Idem paullo post Endymionem aliosque simili fortuna usos εὐδαίμονας καὶ θεοφιλεῖς appellat. Εὐδαίμονες igitur οἱ μεμνημένοι, de quibus loquitur noster, non solum quia felices sunt, sed etiam quia majore quam ceteri mortales rerum divinarum scientia praediti. Noster Herc. 613. *Μάχῃ. τὰ μυστῶν δ' ὄργι' εὑτύχησ' ἰδών.*

73. *Ἁγιστεύει* pro *ἁγνεύει.*

75. Pal. *θιασεύεται.* Vide ad v. 378.

76. Metri caussa scripsi *ὄρεσσι* pro *ὄρεσι*, et in antistrophico *ἔτεκεν* pro *ἔτεκε.*

77. Aldus *ὁσίοισι καθαρμοῖς.* Pal. *ὁσίοισι καθαρμοῖσι.* Heathius *ὁσίοισιν καθαρμοῖς*, quod tacite admisit Musgravius. Matthiae ut Aldus. Scripsi *ὁσίοις καθαρμοῖσιν.* In simili versu 89*. recte vulgo legitur *λοχίαις ἀνάγκαισι.*

78. Strab. A. B. *τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας ἔρκων κυβέλας θεμιστεύων.* Strab. C. *τά τ' ἐμὰ πρὸς μεγάλας ὄπας θυμέλας θεμιστεύων.* Ingeniosus esset, qui *τά τε ματρὸς* ex *τά τ' ἐμὰ πρὸς* erueret; longe ingeniosior, qui *ὄργια Κυβέλας* ex *ὄπας θυμέλας*, vel etiam ex *ἔρκων κυβέλας.*

79. Aldus *Κυβέλας θεμιστεύων.* Barnesius *Κυβέλης θεμιστεύων.* Matthiae ex emendatione Musgravii *Κυβέλας θεμιτεύων.*

80. Pal. *ἀνὰ θυρσόν* (sic) *τε τινάσσων.* Pro Aldino *ἀνὰ θύρσων* Strab. A. habet *ἀνὰ θύρσων*, B. *ἀναθύρσων*, C. *ἀναθύρσον.* Vide ad v. 554.

81. Strabo *κισσῷ στεφανωθεὶς θεραπεύει* omisso *Διόνυσον.* Ejus testimonio defenditur *κισσῷ.* Metro melius conveniret *πλόκαμον*, vel alia quaevis ejusdem formae vox. Neque obstaret antistrophicus v. 97. ut suo loco dicetur.

83. Pal. *ὦ ἴτε βάκχαι. ἴτε βάκχαι.* Vide ad v. 155.

84. Strab. A. C. *θεὸν θεοῖς.* Strab. B. *θεὸν θεοὺς.* Strab. Ald. *θεὸν θεοῦ.*

καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι.
στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων
† στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων
μαλλοῖς. ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ὑβριστὰς
ὁσιοῦσθ'. αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει.

1. μίλακι, quam scripturam e v. 2. a Brunckio expulsam revoca-. Aristophanes Nub. 1003. μίλα-ς ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ νκῆς φυλλοβολούσης. Hic etiam unckius σμίλακος.

109. Καταβακχιοῦσθε, bacchami-, eodem sensu quo dixit Virgi-is: virginibus bacchata Lacaenis ygeta. Ita Sophocles Incert. CIV. Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακ-ομένην | βροτοῖσι κλεινὴν Νύσ-ν, ἣν ὁ βούκερως | Ἴακχος αὐτῷ ῖαν ἡδίστην νέμει. Plura ad So-oclis Oed. T. 1093. καὶ χορεύε-αι πρὸς ἡμῶν.

110. Pal. ἢ ἐλάτας κλάδοισιν. ur. ἢ ἐλάτας ἐν κλάδοις, quod MSS. Par. admisit Brunckius. lgatam revocavit Matthiae. Ni-autem obstat κλάδοισι, quo nus haec verba de coronis ac-iantur. Dixit enim noster Alc. . στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλά-ς. Confer omnino v. 701. ἐπὶ ἔθεντο κισσίνους | στεφάνους, ός τε, μίλακός τ' ἀνθεσφόρου. ieter ea tria coronarum genera, etiam memorantur abiegnae.

11. Pal. στικτῶν τ' ut Aldus. , E. G. et fortasse Laur. (cujus ipturam enotatam non habeo) ιτῶν δ'. Hoc δ' admisit Brunc-s, repudiavit Matthiae.

bid. Aldus ἐνδυτὰν, quod ex ndatione Brodaei in ἐνδυτὸν tavit Barnesius. Pal. ἐνδυκτὰ. ır. recte ἐνδυτὰ, quod accentu tato e MSS. Par. admisit Mus-vius. Reiskius jam ἔνδυτα le-dum monuerat. Brunckius et tthiae ἐνδυτὰ. Plura de accen-ride ad vv. 138. 745.

12. Reiskius conjicit λευκοτρί-ποκάδων (ovium) μαλλοῖς. Mus-gravius aut sic, aut λευκοτρίχων πλοκάμοις μαλλῶν. Hanc conje-cturam admisit Brunckius. Mat-thiae ut Aldus. Si πρόβατον apud Euripidem exstaret, libenter lege-rem λευκοτρίχων προβάτων μαλλοῖς. Sed ne sic quidem nulla superes-set difficultas. Sensus haud dubie est νεβρίδας ἐρίοισι στέφετε. Quid sint ἐριόστεπτοι κλάδοι, omnibus satis notum est. Quid autem sint ἐριόστεπτοι νεβρίδες, nemo mone-re operae pretium duxit.

113. Νάρθηκος sive ferulae men-tio est apud nostrum Bacch. 115. 147. 251. 705. 1155. Hel. 1377. Re vera diversam a thyrso fuisse copiose ostendit Musgravius ad v. 705. Sed discrimen neglexit Euri-pides, qui νάρθηκα εὔθυρσον dixit v. 1155. fere ut κάματον εὐκάματον v. 66. Hunc Penthei νάρθηκα εὔ-θυρσον appellarat θύρσον vv. 833. 939. Simili modo, quod in manu tenet Cadmus, νάρθηξ dicitur v. 251. mox vero v. 254. θύρσος.

Ibid. Ad ὑβριστὰς haec scripsit Brodaeus: quibus mystae obvios quosque per jocum caederent. Mihi potius ὑβρισταὶ appellari videntur, quia ὑβρισταὶ habentur, qui eos gestant. Eadem sunt ναρθηκοφο-ρεῖν et βακχεύειν, quod quantulum distet ab ὑβρίζειν, ostendit Athe-naeus p. 36. E. Ὅθεν τινὲς τὴν Διο-νύσου γένεσιν καὶ τὴν τῆς Ὕβρεως κατὰ ταυτὰ γενέσθαι φασίν. Con-fer ὕβρισμα Βακχῶν v. 778. et si-milia.

114. Hoc ὁσιοῦσθε conjecturis frustra sollicitant Reiskius et Mus-gravius. Significat ὅσιοι ἔστε sive εὐσεβεῖτε. Verba ἀμφὶ νάρθηκας ὑβριστὰς ὁσιοῦσθε eandem habent constructionem quam ὅσιοι περὶ ξένους, quod dixit noster Cycl.

Βρόμιος, ὅστις ἄγει θιάσους
εἰς ὄρος, εἰς ὄρος, ἔνθα μένει
θηλυγενὴς ὄχλος,
ἀφ' ἱστῶν, παρὰ κερκίδων τ'
οἰστρηθεὶς Διονύσῳ.
Ὦ θαλάμευμα Κουρή-
των, ζάθεοί τε Κρήτας
Διογενέτορες ἔναυλοι,

125. Sensus est, monente Barnesio: *sanctis ritibus ferulas sumite.*

Ibid. Brodaeus αὐτίκα γᾶ πᾶσα (*omnibus in terris*) χορεύσει | Βρόμιος. Paullo melius Matthiae: αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει | Βρόμιον. Ita v. 1151. Ἀναχορεύσωμεν Βάκχιον. De qua constructione vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 1151. Distinguo post χορεύσει, ut vulgo. Ceterum verba γᾶ πᾶσα non de universo genere humano, sed de solis Thebanis accipienda sunt.

115. Pal. βρόμιος ὅτ' ἄγη θιάσους. Laur. ὅτ' ἄγη a prima manu, ὅστις ἄγει a correctore. Quod si recte se habet, sensus est: Βρόμιός ἐστιν, ὃς ἄγει θιάσους. Simile est, quod legitur v. 141. ὁ δ' ἔξαρχος, Βρόμιος. Sed magnopere vereor, ne metri caussa ex conjectura repositum sit ὅστις. Quum MSS. praebeant ὅτ' ἄγη, suspicor Euripidem aut ὁπότ' ἂν ἄγῃ aut εὖτ' ἂν ἄγῃ scripsisse, quorum utrumvis metro satis facit.

118. Aldus ἀφ' ἱστὸν. Pal. ἀμφ' ἱστῶν. Laur. ἀφ' ἱστῶν, quod ex emendatione Brodaei in Hervagianam secundam admissum est. Sic etiam Stephanus.

Ibid. Pal. παρακερκίδων | τ'. Laur. ἐ
π κερκίδων | τ'. Verba ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τε vertit Brodaeus: *telis radiisque textoriis relictis.* Conferendum Homericum παρὰ νηῶν et similia. Reiskio placet ἀπὸ κερκίδων τ'. *Nam* παρὰ (inquit) *notat caussam efficientem, quae hic erat Bacchus, non radii textorii.* Imo, caussam efficientem notat dativus Διονύσῳ, quem ὑπὸ Διονύσου significare monui ad v. 65. Confer ipsius Bacchi verba v. 32. τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ᾤστρησ' ἐγὼ | μανίαις.

[120. Ὦ, *cui*, scil. Baccho. Reiskius. Heathius τῶν θαλάμευμα Κουρήτων. Confer cum vulgata, si tanti est, exordia Alcestidis, Andromaches et Electrae, necnon hujus fabulae v. 519. et sequentes. *Ex Addendis.*]

121. Κρῆτες adjectivum est cum ἔναυλοι connectendum. Musgravius. Aldus: ζάθεοί τε Κρῆτες, | διογενέτορες ἔναυλοι. Pal. ζάθεοί τε κρῆτας | διογενέτορες ἔναυλοι. Sic etiam Laur. a prima manu,
ε
qui nunc habet κρῆτας. Strab. A.
ε ε
ζάθεοί τε κρῆτας διογενέτορας ἔνθ' αὐλὸς. Strab. B. ζαθέοιό τε κρῆτας διογενέτορος ἔνθ' αὐλοὶ. Strab. C. ζάθεοί τε κρῆτες διογενέτορες ἔνθ' αὐλὶς. Strab. Ald. Ζάθεοί τε κρῆτες Διογενέτορες ἔναυλοι. Admisi Κρήτας, quod inter duos nominativos plurales positum facile in Κρῆτες mutari potuit. Nec male legeretur διογενέτορος. Sed praestare videtur quod in pluribus libris exstat. Vide ad Heracl. 750. ubi vereor ut recte mutarim Aldinam scripturam: καὶ λαμπρότατοι θεοῦ | φαεσίμβροτοι αὐγαί.

122. Διογενέτορες ἔναυλοι non sunt *Jove geniti incolae*, quae Porti interpretatio est, neque *Jovis genitores incolae*, quae Heathii, sed potius *natalicia Jovis domicilia*, ut Musgravius. Brodaeus ἔναυλοι interpretatur μυχοί. Noster Temenid. XVIII. βὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων

καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς
ἢ ἐλάτας κλάδοισι.
στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων
† στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων
μαλλοῖς. ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ὑβριστὰς
ὁσιοῦσθ'. αὐτίκα γᾶ πᾶσα χορεύσει.

ıl. μίλακι, quam scripturam e v. 2. a Brunckio expulsam revoca-. Aristophanes Nub. 1003. μίλα-ς ὄζων, καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ νκῆς φυλλοβολούσης. Hic etiam unckius σμίλακος.

109. Καταβακχιοῦσθε, bacchami-, eodem sensu quo dixit Virgi-ıs: virginibus bacchata Lacaenis ygeta. Ita Sophocles Incert. CIV. Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακ-ομένην | βροτοῖσι κλεινὴν Νύσ-ν, ἣν ὁ βούκερως | Ἴακχος αὐτῷ ῖαν ἡδίστην νέμει. Plura ad So-oclis Oed. T. 1093. καὶ χορεύε-αι πρὸς ἡμῶν.

110. Pal. ἢ ἐλάτας κλάδοισιν. ıur. ἢ ἐλάτας ἐν κλάδοις, quod MSS. Par. admisit Brunckius. ılgatam revocavit Matthiae. Ni-autem obstat κλάδοισι, quo nus haec verba de coronis ac-ıiantur. Dixit enim noster Alc. ı. στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλά-ις. Confer omnino v. 701. ἐπὶ ἔθεντο κισσίνους | στεφάνους, νός τε, μίλακός τ' ἀνθεσφόρον. aeter ea tria coronarum genera, : etiam memorantur abiegnae.

111. Pal. στικτῶν τ' ut Aldus. r, E. G. et fortasse Laur. (cujus ripturam enotatam non habeo) κτῶν δ'. Hoc δ' admisit Brunc-ıs, repudiavit Matthiae.

Ibid. Aldus ἐνδυτὰν, quod ex endatione Brodaei in ἐνδυτὸν ıtavit Barnesius. Pal. ἐνδυκτὰ. ur. recte ἐνδυτὰ, quod accentu ıtato e MSS. Par. admisit Mus-avius. Reiskius jam ἔνδυτα le-ndum monuerat. Brunckius et ıtthiae ἐνδυτὰ. Plura de accen-vide ad vv. 158. 745.

112. Reiskius conjicit λευκοτρί-ν ποκάδων (ovium) μαλλοῖς. Mus-gravius aut sic, aut λευκοτρίχων πλοκάμοις μαλλῶν. Hanc conje-cturam admisit Brunckius. Mat-thiae ut Aldus. Si πρόβατον apud Euripidem exstaret, libenter lege-rem λευκοτρίχων προβάτων μαλλοῖς. Sed ne sic quidem nulla superes-set difficultas. Sensus haud dubie est νεβρίδας ἐρίοισι στέφετε. Quid sint ἐριόστεπτοι κλάδοι, omnibus satis notum est. Quid autem sint ἐριόστεπτοι νεβρίδες, nemo mone-re operae pretium duxit.

113. Νάρθηκος sive ferulae men-tio est apud nostrum Bacch. 113. 147. 251. 705. 1155. Hel. 1377. Re vera diversam a thyrso fuisse copiose ostendit Musgravius ad v. 705. Sed discrimen neglexit Euri-pides, qui νάρθηκα εὔθυρσον dixit v. 1155. fere ut κάματον εὐκάματον v. 66. Hunc Penthei νάρθηκα εὔ-θυρσον appellarat θύρσον vv. 833. 939. Simili modo, quod in manu tenet Cadmus, νάρθηξ dicitur v. 251. mox vero v. 254. θύρσος.

Ibid. Ad ὑβριστὰς haec scripsit Brodaeus: quibus mystae obvios quosque per jocum caederent. Mihi potius ὑβρισταὶ appellari videntur, quia ὑβρισταὶ habentur, qui eos gestant. Eadem sunt ναρθηκοφο-ρεῖν et βακχεύειν, quod quantulum distet ab ὑβρίζειν, ostendit Athe-naeus p. 36. E. Ὅθεν τινὲς τὴν Διο-νύσου γένεσιν καὶ τὴν τῆς Ὕβρεως κατὰ ταυτὰ γενέσθαι φασίν. Con-fer ὕβρισμα Βακχῶν v. 778. et si-milia.

114. Hoc ὁσιοῦσθε conjecturis frustra sollicitant Reiskius et Mus-gravius. Significat ὅσιοι ἔστε sive εὐσεβεῖτε. Verba ἀμφὶ νάρθηκας ὑβριστὰς ὁσιοῦσθε eandem habent constructionem quam ὅσιοι περὶ ξένους, quod dixit noster Cycl.

κέρασαν ἀδυβόᾳ Φρυγίων
αὐλῶν πνεύματι, ματρός τε Ῥέας εἰς
χέρα θῆκαν, κτύπον εὐάσμασι Βακχᾶν.
παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι
ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς,
εἰς δὲ χορεύματα
[1] συνῆψαν τριετηρίδων,
[2] αἷς χαίρει Διόνυσος.

1 ξυνῆψαν
2 οἷς

sequitur, in annotatione vero haec habet: βάκχεια [sic]. *Edd. recentiores errore typographico* βαχχεία. *MS. G.* βάκχια. *Legendum ni fallor* βάκχικα [sic], *subintelligendo* ὄργια *sel* ἱερά. Deinde: *Legendum puto cum Barnesio* ἡδυβοᾷ [sic], *sive id casu in Barnesianae contextum venit, sive aliter.* Brunckius Porti conjecturam admisit. Schaeferus: ἀνὰ δὲ Βάκχεια συντόνῳ | κέρασαν ἡδυβόᾳ κ. τ. ἑ. Tandem veram scripturam, metro quoque necessariam, protulit Matthiae. Idem valet ἀνὰ δὲ βάκχια quod ἐν βακχίοις. Ipsum vide Gramm. Gr. §. 579. p. 888.

127. Aldus κέρασαν ἡδυβόα, ut jam monui. Strabo κέρας ἀνὰ δύο βοῶν (vel βοάν). Ex qua scriptura quamvis corrupta constare videtur legendum esse ἀδυβόα.

128. Strab. A. B. C. ματρὸς στεφοῦς εἰς χέρα θῆκεν. Strab. Ald. ut vulgo apud Euripidem. Brunckius, ut τῷ καλλίκτυπον locum faceret, intoleranda sane audacia θῆκαν τε Ῥέας εἰς χέρα dedit ex conjectura Musgravii. Vulgatam, quod miror, non revocavit Matthiae.

129. Aldus: κτύπον ἐν τ' ἄσμασι βακχᾶν. Pal. κτύπον ἐν ἄσμασι βακχᾶν. Laur. ut Aldus, sed τ' additum videtur a correctore. Strabo καλλίκτυπον εὔασμα βακχᾶν. Quam scripturam vulgata longe meliorem appellat Stephanus. Brunckius ex conjectura Musgravii καλλίκτυπον εὐάσμασι Βακχᾶν. Revocavi Canteri conjecturam a Barnesio olim admissam. Dativus εὐάσμασι iterum legitur v. 151. Vide ad εὐάζω v. 1053.

[130. Reiskius: παρὰ δὲ δεχόμενοι pro παραδεχόμενοι. Ejus interpretationem silentio praetereo. *Ex Addendis.*]

131. Strabo A. B. C. ματέρος ἐξανῦσαντο θέας. Strab. Ald. ματέρος ἐξαννύσαντο θέας. Recte vulgo ἐξανύσαντο, quod *peregerunt* vertunt Portus aliique, subaudito scilicet *sacra*, et activa forma cum media confusa. Unde Brodaeus: Θεᾶς. *placet* θέας, Ludos, Megalesia. *Qui* Θεᾶς *legunt, his necesse est* μητρῷα *subaudire.* Rectius Heathius *obtinuerunt.* Ordo est: παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος θεᾶς ἐξανύσαντο. Confert Brunckius Aeschylum Prom. 699. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα | νοῦφως. Miror autem Musgravium potius conjecisse ματέρος ἐξάνυσαν τελετάς, quam in Heathii interpretatione acquievisse.

133. Strabo προσῆψαν. *Ibid.* Oppianus Cyneg. IV. 355. οἰνάδες, ὀσχοφόροι, τριετηρίδες, ἀνθοκάρηνοι, | Βάκχου φοιτάλῃσι ἐγερσιχόροιο τιθῆναι. Unde fortasse Joannes Nicolai apud Jac. Gronovium Thes. T. VII. p. 201. F. inter Bacchi sacerdotes sive ministras etiam Τριετηρίδας enumerat. Nihil tale docet Statius Theb. IV. 722. *Ludus et atra sacrum recolet trieteris Ophelten.* Neque Cicero de Natura Deor. III. 23. *Dionysi multos habemus:* ——*quintum Nisi natum et Thyone, a quo trieterides constitutae putantur.* Plura de Trietericis Virgilii interpretes ad Aen. IV. 302.

134. Strabo οἷς, χορεύμασι scilicet, nescio an rectius.

ἔνθα τρικόρυθες ἄντροις
βυρσότονον κύκλωμα τόδε
μοι Κορύβαντες ηὗρον·
ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ

βάτους, | ἐπὶ λειμῶνας ποιμένι' λση τ'. Confer etiam Hel. 1113. Herc. 371. [Ineptissime Reiskius ναυλοι idem significare monet uod σύναυλοι, *sub concentu tibiarum. Alias* (inquit) *mallem* ἔνοπλοι, um scutis. Nec melius Heathius ιογενέτορος ἐν αὐλῇ. *Saturni in ula. Ex Addendis.*] Quod ad Διογενέτορες attinet, fatendum est ὁμογενέτορα apud Euripidem Phoen. 68. significare ὁμογενῆ. Συγγενέτειρα etiam (quod a συγγενέτωρ erivatum est) ab eo El. 746. pro υγγενὴς dictum est. Sed exstant νέτωρ, *genitor*, γενέτειρα, *genitrix*, unde magis analogiae contentaneum videtur Διογενέτορες ctivo quam passivo sensu.

123. Aldus τρικόρυθές τ' ἐν ἄνροις. Pal. ἔνθα τρικόρυθες ἐν ἄνροις. Sic etiam Laur. nisi quod θα a correctore περιγέγραπται. e quo more vide Bastium Comment. Palaeogr. p. 857. Par. G. ut aur. Alter Par. τρικόρυθες ἐν ἄνροις omisso ἔνθα. Strab. A. ἔνθα ικόριθες ἀνθοῦσι. Strab. B. ἔνθα ικόρυθες ἀνθ' ὧν. Strab. C. ἔνθα ικόρυθες ἀνθοῦσι. Strab. Ald. θα τρικόρυθες ἀνθ' οἷς. Recte usgravius ἔνθα (in textu Ἐνθὰ) ικόρυθες ἄντροις. Duae breves llabae κόρυ uni longae καὶ reondent. Brunckius τρικόρυθές γ' ἄντροις scripsit. Sed ἔνθα vix in MSS. nostris et apud Strabonem reperiretur, nisi ab Euripide ofectum esset.

Ibid. Grammaticus apud Eustaium p. 803, 58. φάλοι, ὀμφαλοὶ πίσι μικραῖς παραπλήσιοι. καὶ ῖνται κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέντες τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζοντες ν τοῦ ἡλίου αὐγήν, οἷαι τῶν κλλαδίων καὶ τῶν Κορυβάντων κόρυθες. Exstant τρίκορυς et τρικόρυθος. Hoc legitur apud nostrum Or. 1480.

124. [Eustathius p. 771, 54. ἐκεῖ εὑρέθη αὐλὸς καὶ τύμπανον, ὃ βυρσότονον κύκλωμα Εὐριπίδης καλεῖ. *Ex Addendis.*] Hesychius: Βυρσότονον [κύκλωμα]: τύμπανον. Ita vulgatam corrigunt viri docti. Altera forma βυρσοτενὴς exstat Hel. 1362. ubi Aldus: τύμπανά τε λάβετε πυρσογενῆ.

Ibid. Delendum forte τόδε ob metrum. Muscravius. Deleri non potest, nisi deleatur etiam δρυὸς v. 109. quod sensus abesse non patitur.

125. [Μοι abundat, vel debet reddi: *quod in manibus, prae manibus habeo.* Reiskius. *Ex Addendis.*] Aldus εὗρον. E Pal. admisi ηὗρον. Vide v. 203. 279. 632. 1389.

126. Aldus: ἀνὰ δὲ βακχείᾳ συντόνῳ | κέρασαν ἡδυβόα Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. E Pal. nihil enotatum est. Laur. incertum βακχείᾳ an βάκχια, cetera ut vulgo. Strabo: ἀνὰ δὲ βακχείω συντόνω κέρας, ἀνὰ δύο βοᾶν φρυγίων αὐλῶν πνεύματι. Brodaeus: ἀνὰ δὲ βακχείᾳ, σὺν τῇ βακχείᾳ, *aut*, τῇ βακχείᾳ ἀνεκέρασαν, *et tympani strepitum cum tibiarum Phrygiarum sono miscuerunt.* Idem: ἡδυβόᾳ, *suavi.* Portus in textu βακχείᾳ, cetera ut Aldus. Vertit tamen ἡδυβόα — πνεύματι *dulcisonos — flatus*, quasi πνεύματα legerit. Quum vero non dicatur ἡδύβοος, sed potius ἡδυβόας, conjicit in annotatione βακχείαν σύντονον (φωνὴν scilicet) et ἡδυβόᾳ πνεύματι. Barnesius ἡδυβόᾳ, cetera ut Portus, cujus versionem quoque servavit. Reiskius aut βακχείῳ (πνεύματι) legendum censet; aut βακχείαις, ut sensus sit ἀνεκέρασαν δὲ ἐν βακχείαις κ. τ. λ. Heathius Porti βακχείαν σύντονον probat. Musgravius in textu Aldum

ὁ δ' ἔξαρχος, Βρόμιος, εὐοῖ. 141
ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν 143
νέκταρι, Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός. 144
ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων 145
πυρσώδη φλόγα πεύκας
ἐκ νάρθηκος, ἀΐσσει,

σσειν. Hiatus vitandi caussa fortasse legendum *Λύδιά θ'*. Reiskius *αὐδᾷ, clamat.*

141. Aldus: *ὃδ' ἔξαρχος βρόμιος, εὐοῖ.* Recte interpungunt alii, ut sensus sit: *ὁ δὲ ἔξαρχος, Βρόμιός ἐστιν.* [*Ἔξαρχος* vox Homerica. Il. Ω. 720. *παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδοὺς | θρήνων ἐξάρχους.* Demosthenes de Cor. p. 516. B. *ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λιχνοφόρος καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος. Ex Addendis.*] Plutarchus T. II. p. 65. C. *ἦν δὲ ὁ Μήθιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος.* Apud eundem Numa p. 67. C. legitur *ἔξαρχος τῶν ἱερῶν.* Quo exemplo usus est Stephanus in Thesauro Ling. Gr.

Ibid. Pal. *εὐ οἷ.*

142. Simile est, quod ita reddunt Alexandrini Exod. 3, 8. *καὶ εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς γῆν ἀγαθὴν καὶ πολλὴν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.* Confert Bruncknius Horatium Carm. II. 19, 9. *Fas pervicaces est mihi Thyiadas, | vinique fontem, lactis et uberes | cantare rivos, atque truncis | lapsa cavis iterare mella.* Confert etiam hujus fabulae vv. 705—710.

144. Pal. *νέκταρ.*

Ibid. Pal. *συρίας.* Aeschylus Ag. 1321. *Οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.* Reiskius legendum censet: *Συρίας δ' ὠλιβάνου κάπνος | ἐκ νάρθηκος ἄΐσσει.* Ut versus *ἐκ νάρθηκος ἄΐσσει* huc transferri possit, aut aliquid deesse, aut *ῥίπτων* v. 150. in *ῥίπτει* mutandum statuit. Rectius alii *ἐστὶν* supplendum monent. Portus: *Syriaci vero tanquam thuris fumus* inde spirat.

145. Laur. a prima manu: *ὁ βακχεὺς δ' ἔχων πῦρ: ἐκ νάρθηκος ἄΐσσει. | πυρσώδη φλόγα πεύκας.* Corrector *πῦρ* delevit, transpositionis notas *β α* addidit. Locum ita distinguit Aldus: *ὁ βακχεὺς δ' ἔχων | πυρσώδη φλόγα πεύκας, | ἐκ νάρθηκος ἄΐσσει.* Nulla certe difficultas in verbis *ἔχων πυρσώδη φλόγα πεύκας*, quibus similia *φλέγοντ' ἀγλαώπι πεύκᾳ* habet Sophocles Oed. T. 213. Major in *ἐκ νάρθηκος ἄΐσσει*, quae ita vertit Portus: quae [*φλὸξ* scilicet] *ex ferula emicat.* Barnesius vero: *ex ferula emicare* facit, *quassando.* Tertia ratio est Heathii, qui tres versus ita reddit: *Bacchus habens rutilantem flammam facis ferulae affixam, vel e ferula pendentem, impetu fertur.* Monet etiam Musgravius: *Fingitur Bacchantes tedas suas non manibus prehensas, sed ferulis insertas gestasse.*

147. *Ἄΐσσει* Hebraeorum mos, *emicat* pro *emicare* facit. Barnesius. Quem turpiter hallucinari statuit Piersonus Verisim. p. 124. emendandum vero *αἴθύσσει.* Hodie inter omnes convenit, activam significationem *τῷ ἄΐσσειν* sine soloecismo tribui posse. De qua re videndus in primis Porsonus ad Or. 1427. Altera quaestio est, utrum scribendum *ἄΐσσει* an *ἆσσει.* Licet metrum incertum sit, eo melior videtur forma trisyllaba, quod hunc versum superiori similem reddit. Qui *ἄΐσσειν* Atticis omnino abjudicant, eodem errore teneri mihi videntur, quo tenerentur, qui ex eo quod *ᾄδειν* apud eos passim legitur, omnia alterius formae *ἀείδειν* exempla corrupta pronunciaret. Vide Porsonum ad Hec. 31. cujus exemplis adde Euripidem Suppl. 962.

δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων πλάνατας,
ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων,
τρυφερὸν[1] πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων. 1 πλόκου 150
ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει
τοιάδ' · [2]Ὦ ἴτε Βάκχαι,
ὦ ἴτε Βάκχαι,
Τμώλου χρυσορόα κλιδὰ,
μέλπετε τὸν Διόνυσον 155
βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων, 156

148. Aldus δρόμῳ καὶ χοροῖς. al. δρόμω καὶ χοροῖς. Etiam Laur. καὶ χοροῖς, quod ideo moneo, quia ur. E. ab eo derivatus τοῖς χοροῖς bet. Brunckius τοὺς χοροὺς re- suit. Matthiae καὶ χοροῖς revo- vit. [Si recte, sensus est εἰς δρόμ- ν καὶ χοροὺς ἐρεθίζων. Ita fere 869. θωῦσσων δὲ κυναγέτας | ντείνῃ δρόμημα κυνῶν, | μόχθους ὰκυδρόμους τ' ἀέλλας. Ubi vide notata. Mihi in mentem vene- t δρόμῳ τε χοροὺς. *Ex Addendis.*] nod ad χοροὺς attinet, favere vi- tur cod. Palatini scriptura χο- ῖς. Neque nimis audax conje- ura τε pro καί. Confer omnino hes. 574. ubi pro Aldina scriptu- , σχιστὰν παρ' ἄντυγα κώλοις εθίζων, reponendum statuunt iri docti: ξεστὰν παρ' ἄντυγα κώ- νος ἐρεθίζων.

Ibid. Pal. πλώνας. Reiskio pla- et πλανάταις. Recte, ut mihi qui- em videtur, modo retineatur χο- οῖς. Πλανάτας accusativum esse, sonet Heathius. Nescio an scri- endum πλάνατας sive πλάνητας. ominativus πλάνης in hac ipsa abula legitur v. 716. Sed metrum certum etiam scripturam incer- am reddit.

149. Laur. ἰαχαῖς τ' ἂν ἀπ' ἄλ- ων. Ἰαχαῖς hic mediam produce- e videtur, ut plerumque apud ttticos. De ἀναπάλλων vide ad . 1188.

150. Metrum melius se habitu- um monet Heathius, si legatur λόκαμόν τ'. Opinor, ut versus sit hexameter heroicus ab initio mutilus. Brunckius dedit πλόκα- μον ἐς, proceleusmaticum pro ana- paesto. Matthiae ut Brunckius. Burgesius πλόκον εἰς, quod haud dubie praeferendum, si metrum re vera anapaesticum est. Πλόκος enim pro πλόκαμος dictum exstat apud nostrum Ion. 1266. Herc. 235. El. 527. Diverso sensu Med. 786. ubi cod. Vossianus πλόκαμον.

151. Laur. ἅμα δ' ἐπευάσμασιν. Malim ἅμα δ' εὐάσμασιν. Sed vul- gata recte se habere videtur.

Ibid. Laur. post ἐπιβρέμει inser- ta habet verba ἐπὶ (sic) λίγει' ἠχεῖ cum gl. περισσόν. Quae e gloss- mate orta videntur. Talia addita- menta apud tragicos haud raro occurrunt. Nonnulla indicabo ad Sophoclis Oed. T. 896. ubi post verba τί δεῖ με χορεύειν multi co- dices et ipsae membranae Laurentianae addunt: κοινεῖν ἢ τοῖς θεοῖς.

155. Laur. ἴτε βάκχαι omisso αἱ. Superiori versu ut vulgo.

154. [Χρυσορόου. Nam e monte Tmolo profluit Pactolus auriferum flumen. Boeckhius. Herodotus I. 93. θωύματα δὲ γῆ Λυδίη ἐς συγ- γραφὴν οὐ μάλα ἔχει, οἷά τε καὶ ἄλλη χώρη, πάρεξ τοῦ ἐκ τοῦ Τμώ- λου καταφερομένου ψήγματος. Vi- de etiam Strabonem p. 625. D. *Ex Addendis.*] Χλιδᾷ, μετὰ χλιδῆς. Boeckhius. Aldus Τμώλου χρυσορόου χλιδᾷ. Quae scriptura, ni fallor, his mendosa est. Genitivum χρυ- σορόου a nominativo χρυσόροος derivat Heslerus. Ego vero a χρυ- σορόας derivandum puto. Ejus-

εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεὸν 158
ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε, 159
λωτὸς ὅτ' ἂν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ 161
παίγματα βρέμῃ [1] σύνοχα Φοιτάσιν. — 1 ξύνοχα 163
εἰς ὄρος, εἰς ὄρος ἡδομένα δ' ἄρα 165
(πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι) 167
κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι Βάκχα, 169

dem formae est ὠκυρόας, cujus accusativus legitur v. 569. Minus poëticum, nec tamen analogiae contrarium, est χρυσόροος sive χρυσόῤῥοος. Reposui igitur χρυσορόα. Deinde Musgravium aliosque sequntus dedi χλιδὰ ex conjectura Reiskii, qui vertit: *o Bacchae, quae estis decus atque deliciae Tmoli.*

158. Εὔϊα adverbii loco, *Bacchico more.*

161. Pal. recte ὅτ' ἂν vv. 161. 281. nec saepius in hac fabula, modo solita diligentia usus sit Amatius. Ego semper ὅτ' ἂν scribo, licet codices optimi et vetustissimi haud raro ὅταν exhibeant.

η

163. Pal. βρέμει.

Ibid. Σύνοχα, *congrua.* Hervagiana tertia typographi errore σύνωχα, quod pro varia lectione consulto admissa accepit Barnesius. Noster Hel. 168. εἴθ' ἐμοῖς γόοις | μόλοιτ', ἔχουσαι τὸν Λίβυν | λωτὸν, ἢ σύριγγας, αἰλίνοις κακοῖς | τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα, | πάθεα πάθεσι, μέλεα μέλεσι.

Idid. Φοιτάσιν est nomen loco participii φοιτώσαις, quod sui verbi constructionem servat. Portus. Vulgo enim φοιτάσιν εἰς ὄρος sine distinctione, quod *euntibus in montem* reddit Portus. Sed φοιτάσιν plus significat quam *euntibus*, nempe Μαινάσιν. Aeschylus Ag. 1282. καλουμένη δὲ φοιτὰς, ὡς ἀγύρτρια, | πτωχὸς, τάλαινα, λιμόθνης ἠνεσχόμην.

165. A quo verbo vel participio pendeant verba εἰς ὄρος, εἰς ὄρος, quae vulgo plenam distinctionem sibi subjectam habent, non adeo facile esse dictu recte monet Musgravius, cui quidquid inter ὦ ἴτε Βάκχαι v. 153. et εἰς ὄρος interjectum legitur, διὰ μέσου positum videtur. Mutavi distinctionem, ut ordo sit: ἡδομένα δ' ἄρα Βάκχα, κῶλον ταχύπουν εἰς ὄρος ἄγει σκιρτήμασι. Ab eodem verbo ἄγει pendent eaedem voces εἰς ὄρος, εἰς ὄρος v. 116. Eadem interpretatio tandem Musgravio in mentem venisse videtur. Scripsit enim in margine exempli sui: *An horum versuum sedes intermutanda.* Scilicet ut legatur: ἡδομένα δ' ἄρα εἰς ὄρος, εἰς ὄρος. Sed obstat vocalium concursus. Neque raro particulam δὲ post plures voces collocant tragici, quod Musgravio displicuisse videtur. [Exemplum insigne vide apud nostrum Ion. 1187. κοὐδεὶς τάδ' ᾔδειν. ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ | σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι, | βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο. Plura exempla dedisse Erfurdtium in Observationibus Crit. ad Athenaeum in Horreo philosophico Regiomontano ad Athenaei p. 225. F. monet Seidlerus ad Tro. 831. *Ex Addendis.*]

Ibid. Verba ἡδομένα δ' ἄρα et quae sequuntur alii aliter distinguunt. Aldus post πῶλος iterumque post ταχύπουν interpungit. Optima videtur Musgravii ratio, quo auctore verba πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι parenthesi inclusa nunc leguntur.

169. Aldus βάκχου. Bacchi σκιρτήματα sunt, quorum auctor est Bacchus. Sed in vulgata scriptura nihil habet ἄγει a quo pendeat. Sequor igitur Brunckium, qui Musgravii conjecturam Βάκχα ad-

δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων πλανάτας,
ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων,
τρυφερὸν [1] πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων. [1] πλόκον
ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει
τοιάδ' · Ὦ ἴτε Βάκχαι,
ὦ ἴτε Βάκχαι,
Τμώλου χρυσορόα χλιδὰ,
μέλπετε τὸν Διόνυσον
βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων,

148. Aldus δρόμῳ καὶ χοροῖς. ...l. δρόμω καὶ χοροῖς. Etiam Laur. ...ὶ χοροῖς, quod ideo moneo, quia ...r. E. ab eo derivatus τοῖς χοροῖς ...bet. Brunckius τοὺς χοροὺς re...suit. Matthiae καὶ χοροῖς revo...vit. [Si recte, sensus est εἰς δρό...ν καὶ χοροὺς ἐρεθίζων. Ita fere 869. θωΰσσων δὲ κυναγέτας | ...ντείνῃ δρόμημα κυνῶν, | μόχθοις ...ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις. Ubi vide ...notata. Mihi in mentem vene...t δρόμῳ τε χοροὺς. *Ex Addendis.*] ...uod ad χοροὺς attinet, favere vi...tur cod. Palatini scriptura χο...ῖς. Neque nimis audax conje...ura τε pro καί. Confer omnino ...hes. 574. ubi pro Aldina scriptu..., σχιστὰν παρ' ἄντυγα κώλοις ...εθίζων, reponendum statuunt ...ri docti: ξεστὰν παρ' ἄντυγα κώ...ος ἐρεθίζων.

Ibid. Pal. πλάνας. Reiskio pla...t πλανάταις. Recte, ut mihi qui...m videtur, modo retineatur χο...ῖς. Πλανάτας accusativum esse ...onet Heathius. Nescio an scri...ndum πλάνατας sive πλάνητας. ...ominativus πλάνης in hac ipsa ...bula legitur v. 716. Sed metrum ...certum etiam scripturam incer...m reddit.

149. Laur. ἰαχαῖς τ' ἂν ἀπ' ἄλ...ν. Ἰαχαῖς hic mediam produce... videtur, ut plerumque apud ...tticos. De ἀναπάλλων vide ad 1188.

150. Metrum melius se habitu...m monet Heathius, si legatur ...λόκαμόν τ'. Opinor, ut versus sit hexameter heroicus ab initio mutilus. Brunckius dedit πλόκαμον ἐς, proceleusmaticum pro anapaesto. Matthiae ut Brunckius. Burgesius πλόκον εἰς, quod haud dubie praeferendum, si metrum re vera anapaesticum est. Πλόκος enim pro πλόκαμος dictum exstat apud nostrum Ion. 1266. Herc. 235. El. 527. Diverso sensu Med. 786. ubi cod. Vossianus πλόκαμον.

151. Laur. ἅμα δ' ἐπευάσμασιν. Malim ἅμα δ' εὐάσμασιν. Sed vulgata recte se habere videtur.

Ibid. Laur. post ἐπιβρέμει inserta habet verba ἐπὶ (sic) λίγει' ἠχεῖ cum gl. περισσόν. Quae e glossemate orta videntur. Talia additamenta apud tragicos haud raro occurrunt. Nonnulla indicabo ad Sophoclis Oed. T. 896. ubi post verba τί δεῖ με χορεύειν multi codices et ipsae membranae Laurentianae addunt: πονεῖν ἢ τοῖς θεοῖς.

153. Laur. ἴτε βάκχαι omisso ὦ. Superiori versu ut vulgo.

154. [Χρυσορόου. Nam e monte Tmolo profluit Pactolus auriferum flumen. Brodaeus. Herodotus I. 93. θωύματα δὲ γῆ Λυδίη ἐς συγγραφὴν οὐ μάλα ἔχει, οἷά τε καὶ ἄλλη χώρη, πάρεξ τοῦ ἐκ τοῦ Τμώλου καταφερομένου ψήγματος. Vide etiam Strabonem p. 625. D. *Ex Addendis.*] Χλιδᾷ, μετὰ χλιδῆς. Brodaeus. Aldus Τμώλου χρυσορόου χλιδᾷ. Quae scriptura, ni fallor, his mendosa est. Genitivum χρυσορόου a nominativo χρυσόροος derivat Heslerus. Ego vero a χρυσορόας derivandum puto. Ejus-

dem formae est ὠκυρόας, cujus accusativus legitur v. 969. Minus poëticum, nec tamen analogiae contrarium, est χρυσόρροος sive χρυσόῤῥοος. Reposui igitur χρυσορόα. Deinde Musgravium aliosque sequntus dedi χλιδᾷ ex conjectura Reiskii, qui vertit: *o Bacchae, quae estis decus atque deliciae Tmoli.*

158. Βάκχα adverbii loco, *Bacchico more.*

161. Pal. recte ὅτ' ἄν vv. 161. 281. nec sane ius in hac fabula, modo solita diligentia usus sit Amatius. Ego semper ὅτ' ἄν scribo, licet codices optimi et vetustissimi haud raro ὅταν exhibeant.

η

167. Pal. βρέμει.

Ibid. Σύνοχα, *congrua.* Hervagiana tertia typographi errore σύνωχα, quod pro varia lectione consulto admissa accepit Barnesius. Noster Hel. 168. εἰθ' ἐμοῖς γόοις | μόλοιτ', ἔχουσαι τὸν Λίβυν | λωτὸν, ἢ σύριγγας, αὐλίνοις κακοῖς | τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα, | πάθεα πάθεσι, μέλεα μέλεσι.

Ibid. Φοιτάσιν est nomen loco participii φοιτώσαις, quod sui verbi constructionem servat. Portus. Vulgo enim φοιτάσιν sic ὄρος sine

facile
gravi
Βάκχ
ctum
videt
ordo
πῶλοι
τήμα
dent
ὄρος
tande
nisse
marg
verse
cet u
ὄρος
lium
ticul
locan
displi
insig
1187.
ἔχουσ
ὅτ τ
οἰκεῖ
dedis
nibus
reo
ad A
lerus
Ibi
quae
συμπ

ΕΙ. Τίς ἐν πύλαισι Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων,
Ἀγήνορος παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν
λιπὼν, ἐπύργωσ' ἄστυ Θηβαίων τόδε;
ἴτω τις, εἰσάγγελλε, Τειρεσίας ὅτι
ζητεῖ νιν. οἶδε δ' αὐτὸς, ὧν ἥκω πέρι,
ἅ τε ξυνεθέμην πρέσβυς ὢν γεραιτέρῳ,
θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν,
στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν.
ΑΔ. Ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων,

isit. Reiskio placet Βάκχος. Ad-
t: *redit enim ad* ἔχει. Quod vix
telligo. Melior est Burgesii scri-
ura ἄγω σκιρτήμασι Βάκχου.

170. Hunc versum cum duobus
quentibus Tiresiae famulo tribuit
ur. qui ad v. 170. personam ha-
t Θεράπων, ad v. vero 173. Τει-
σίας. Idem de MSS. Par. monet
unckius. In indice personarum
gitur Θεράπων. Sed is Penthei
rvus est, qui non nisi post v.
3. in scenam inducitur.

Ibid. Vulgatam hujus versus scri-
uram non improbo. Ita noster
el. 898. τίς εἶσ' ἀδελφῷ τόνδε ση-
ινῶν ἐμῷ | παρόνθ', ὅπως ἂν
ὑμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ. Sed non ma-
legeretur, ne una quidem litera
utata: Τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον
κάλει δόμων. [Ita Bergler. ad
istophan. Pac. 179. *ED. LIPS.*]
t hic Τίς ἐν πύλαισι, ita Τίς πρὸς
ίλαισι dicitur Hel. 444. Paullo
enius noster Phoen. 1074. Ὠὴ,
ς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ; |
οίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δό-
ον.

173. Pal. ἴτω τίς v. 173. λάβη τίς
265. δόκει τί v. 312. στειχέτω τίς
346. δόξει τίς v. 480. ἐξεύροι τίς
488. καὶ τίς v. 822. et fortasse
ura. Similia nonnulla in Laur.
guntur. Aut meliores codices se-
utus est Aldus, aut suo judicio
us est. Vide tamen annotata ad
. 473. 612. 832. 1028.

176. Malim ἀναίρειν, *elevare, at-
lere.* MUSGRAVIUS. Sensus vide-
r esse θύρσους ἀνάπτειν κισσῷ,
ut ἀνάπτειν significet ἐξαναστέφειν,
quo verbo utitur noster v. 1053.

178. Si codex sanus, haec [ᾐσθό-
μην κλύων] idem valent ac αἰσθά-
νεσθαι ἐδόκουν, *sentire videbar.* Sic
alter interpres rem accepit. Alter
videtur ἡδόμην legisse, quae lectio
melior. *Quam laetatus sum tuam vo-
cem audiens.* PORTUS. Ἡσθόμην ab
αἰσθάνομαι, sin ἥσθημαι, ab ἥδο-
μαι. Al. ἡδόμην. BARNESIUS. Ma-
lim ᾐσθημην [sic], *ut laetatus sum,*
prout et legisse videtur Interpres
vulgaris. HEATHIUS. Interpres vul-
garis est Portus, cujus codex est
ed. Basiliensis, quam Stiblinianam
appellare soleo. Nihil omnino va-
let Barnesii Heathiique conjectura
ᾐσθήμην, sic enim eos scribere
voluisse censeo. Nam si verbum
ἥδομαι haberet παρακείμενον, quem
nullum habet, potius ἥσμαι quam
ἥσθημαι haberet. Praestat igitur
ἡδόμην, quod a Musgravio pro-
batum admisit Brunckius. Si re-
cte, conferendus noster v. 609. ὡς
ἐσεῖδον ἀσμένη σε, μονάδ' ἔχουσ'
ἐρημίαν. Sed objici potest huic
scripturae, quod potius ἥδομαι
vel ἥσθην in simili sensu dici so-
let, quam ἡδόμην. Deinde vulga-
tam agnoscit Pseudogregorius v.
1145. licet ejus auctoritati non
multum tribuam. Sed quod maxi-
mum est, dixit noster Hec. 1114.
Ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμ-
νον, σέθεν | φωνῆς ἀκούσας, εἰσο-
ρᾷς ἃ πάσχομεν; Dixit etiam Rhesi
scriptor v. 608. Δέσποιν' Ἀθάνα,
φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην | τοῦ σοῦ
συνήθη γῆρυν (ἐν πόνοισι γὰρ |

γέρων γέροντι, Τειρεσία.
ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν οὔτε νύκ

παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε)· | τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν ποῦ κατεύνασται φράσον, | πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος. Sic etiam Sophocles Oed. C. 891. Ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημα σόν, | πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως. Ex his exemplis constare mihi videtur, revocandam esse vulgatam ᾐσθόμην. Quod ad ὡς attinet, significat ἐπεὶ, ni fallor, ut apud Aristophanem Lys. 1109. αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται. Confer Bacch. 624. 690. 1086. 1093. [Ita Sophocles Oed. C. 1629. ὁ δ' ὡς ἐπῄσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος, | αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. Euripides Cycl. 419. ἡσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγὼ, | ἄλλην ἔδωκα κύλικα. *Ex Addendis.*] Minus pleno igitur post v. 179. distinxi.

179. Pal. σοφ' σοφοῦ, quod est σοφὸν σοφοῦ.

180. Maluissem ἕτοιμος ἥκω, praeeunte scilicet ὡς sive ἐπεί. Sed dixit Sophocles Oed. T. 1266. ἐπεὶ δὲ γῇ | ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν. [Quod in MSS. nonnullis mosque editione

θύρσῳ κροτῶν γῆν. ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως
γέροντες ὄντες. ΤΕΙ. ταυτά μοι πάσχεις ἄρα.
κἀγὼ γὰρ ἡβῶ, κἀπιχειρήσω χοροῖς. 190
Α. Οὐκ οὖν ὄχοισιν εἰς ὄρος περάσομεν;
ΕΙ. Ἀλλ' οὐχ ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν τιμὴν ἔχοι.

m ad v. 224. defendere potuis- Stephanus. De Pal. hoc monet iatius: *In margine γρ. Fortasse , quod est rescissum in libro vel cinnando.* Quod ad *ποῖ* attinet, et in hac re vix ulla sit libro- n auctoritas, recte se habere etur vulgata, quum sensus sit *ἐλθόντας*. Recte, ni fallor, go legitur apud Aristophanem cl. 831. *ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη ρουμένοις | φράσῃ καθ' ἕκαστον ὃ', ὅποι δεικνήσετε.* Plura ad hoclis Oed. C. 25. ubi nostrum sum citat Brunckius.

88. Aldus: *ἐπιλελήσμεθ' ἡδέων, ἑρόντες ὄντες.* Musgravius: *Ni melius, quam quod mihi e Tyrwhitto suggestum est, ἡδέων.* Imo, ge melius *ἡδέως* ex conjectura toni, de qua Porsonus apud dium p. 224. *Palmariam emendationem ἡδέως Miltono surripuit neriur, Barnesio Brunckius.* Ver- Barnesius: *Suaviter rumus obliti, i senes simus.* Constructionis mpla vide vv. 47. 1111. *ceterum sis.* Plura apud Brunckium, Barnesii conjecturam tanquam m admisit.

89. Recte Aldus *ταυτά μοι πα- ς ἄρα.* Hervagiana secunda *τά μοι*, quod corrigendum mo- t Portus, correxit Barnesius.

90. Ab hoc versu usque ad v. . quae Tiresiae sunt, Cadmo uit Aldus, quae vero Cadmi, esiae. Barnesius auctore Can- quinque versus 190. 192. 194. . 198. Tiresiae tribuit, reliquos ndecim Cadmo. Musgravius em Tyrwhitto et MSS. Pari- sibus obsequutus, decem ver- 200—209. qui Cadmo adhuc ci erant, Tiresiae restituit. Ita endum jam viderat Scaliger. Lanj. personae recte constitu- tae sunt. Stephani vero codd. verba *ἐπιλελήσμεθ' ἡδέων γέροντες ὄντες* Tiresiae tribuunt, *ταῦτά μοι πάσχεις ἄρα* cum v. seq. Cadmo. Recte monet Stephanus, utricunque tribuantur verba *ταυτά μοι πάσχεις ἄρα*, ei etiam necessario tribuendum esse v. 190. Quae vero addit de personarum distributione, melius omisisset. Vide ad v. 193.

Ibid. Aldus *κἀπιχειρήσω καποῖς.* In quo explicando frustra laborarunt interpretes ante Musgravium, qui e MSS. Par. reposuit *χοροῖς.* Consentiunt Pal. et Laur.

191. Aldus *οὐκοῦν* sine interrogatione. Vertit Heathius: *Nonne igitur vehiculis in montem transibimus?* Is igitur interrogationem addidisset, si hujus fabulae editionem parasset. Scripsisset etiam *ὄχουν.* Sed apud veteres, ut saepe monui, nullum discrimen est inter *οὐκοῦν* et *ὄχουν*, quorum loco scribendum *οὐκ οὖν.* Sophocles El. 779. *Οὐκ οὖν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ ταῦθ' εὑρὼν κυρεῖ;* Euripides Hel. 1430. *Οὐκ οὖν ὅδ' ἄρξει ναὸς, ὃς κομεῖ τάφον;* Etiam si dixissent veteres *οὐκοῦν λέγε* pro *λέγε οὖν*, in his et similibus exemplis praestaret negativa particula cum interrogatione.

192. Aldus: *ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἂν ὁ θεὸς τιμὴν ἔχοι.* Pal. *οὐχ'* (ut fere *οι* semper) et *ἔχει*, cetera ut Aldus. Vitiosa videtur hujus versus scriptura, propterea quod in brevem syllabam *ἄν* cadit ictus metricus, de quo Dawesius p. 189. Diu est, quum dixi in Censurae Trimestris T. VII. p. 448. *It is certain, that in tragic iambics, a monosyllable which is incapable of beginning a verse, as ἄν, γάρ, δέ, μέν, τε, τοι, is very rarely employed as the second*

ἐρεῖ τις, ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνομαι,
μέλλων χορεύειν, πρᾶτα πισσώσας ἐμόν.
οὐ γὰρ διῃρηχ' ὁ θεὸς, εἴτε τὸν νέον
ἐχρῆν χορεύειν, εἴτε τὸν γεραίτερον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάντων βούλεται τιμὰς ἔχειν
κοινὰς, δι' ἀριθμῶν δ' οὐδὲν αὔξεσθαι θέλει.
ΚΑ. Ἐπεὶ σὺ φέγγος, Τειρεσία, τόδ' οὐχ ὁρᾷς,
ἐγὼ προφήτης σοι λόγων γενήσομαι.

tem εἴρηται subjunctivus aor. 2. medii. Utrum *εἰ* cum subjunctivo construatur, rectius disputari potest ad Sophoclis Oed. T. 198. *τέλει γὰρ εἴτι νὺξ ἀφῇ.* Nam quis Brunckium docuit, *εἴρηται* subjunctivum esse? Mihi indicativus esse videtur. Ambiguitatem tollit scriptura quam nunc exhibeo. Matthiae jam *εἰ* revocavit.

204. 205. Edd. veteres et recentiorum pleraeque notam interrogationis post *ἐμόν* addunt, quasi sensus sit: *Dicetne aliquis*, etc. Recte Portus: *Dicet* fortasse *quis*. Ceterum huc respicere Themistium Or. XVI. p. 199. D. monet Porsonus Adversar. p. 264. Themistii verba sunt: *οὐχ οἷός τε εἰμὶ κατέχειν ἐμαυτὸν, οὐδὲ τὸ γῆρας αἰσχύνομαι, καὶ Εὐριπίδην, μέλλων χορεύειν.*

206. Ante illud *οὐ γὰρ* supplendum *κακῶς φρονῶν*.

207. Pal. *εἰ χρὴ χορεύειν*. Paullo melius Laur. *εἰ χρὴ χορεύειν*.

209. Vix quidquam est in hac fabula, quod majorem interpretibus molestiam attulerit, quam verba *δι' ἀριθμῶν δ' οὐδὲν αὔξεσθαι θέλει, numeris vero nihil augeri vult.* Sic enim Portus. Stobaeus in primis est Brodaei interpretatio: *nihil autem per omnes numeros augeri vult: nihil ex omni parte beatum esse sustinet. Hoc ideo* (inquit) *infert Cadmus, quod Tiresiae magnus in primis vates, caecus esset.* Portus in annotatione *οὐδὲν* pro *οὐδένα* dictum monet, ut sensus sit: *ὁ θεὸς οὐδένα τῶν ἀνθρώπων θέλει αὔξεσθαι, καὶ τιμιώτερον εἶναι, μᾶλλον τιμᾶσθαι, διὰ τῶν ἀριθμῶν, τουτέστι διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἐτῶν.* Magis tamen ei placet *δι' ἀριθμὸν δ' οὐδὲν' αὔξεσθαι θέλει*. Latine reddit: *Deus non vult homines ob majorem annorum numerum ceteris honoratiores esse.* Tacet Barnesius, nisi quod in margine scripsit: *al. ἀριθμόν*. Sed in exemplo ipsius manu correcto legitur: *MS. Cotton. δίχα ἀνθρῶν*. Reiskius: *δι' ἀριθμῶν non intelligo, neque puto sanum: nisi fors sint* ordines, classes hominum. *Sententia tum foret: non vult deus a certis numeris, ordinibus hominum, ut a juvenibus c. c. colis celi, senibus exclusis.* Haec illa, a cujus interpretatione acquiescendum mihi videtur. Eodem redit altera Heathii conjectura, *δι' ἀριθμὸν δ' οὐδὲν' αὔξεσθαι θέλει, per nullum autem numerum hominem certum et a ceteris discriminatum coli vult.* Longe pejor est altera *διαριθμῶν δ' οὐδὲν' αὔξεσθαι θέλει, distinguens aut discriminans neminem amplificari vult.* Idem fere significat *δι' ἀριθμῶν*, quod nostra lingua *by halves*. Male Musgravius: *per homines nullius pretii aut existimationis. Αὔξεσθαι* pro *τιμᾶσθαι* legitur paullo ante v. 183. *Οὐδὲν* nominativus esse potest, ut sensus sit: *nihil est quod a paucis coli velis.* Sed malo *οὐδὲν θέλει* pro *οὐ θέλει*.

210. Cadmi personam, quae in Aldina deest, recte praefigit Laur. ut jam monui ad v. 190.

Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι. 200
πατρίους παραδοχὰς, ἃς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ [1] *λόγος,* [2] *λόγοις,*
οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν ηὕρηται φρενῶν.

editio hic loci a Barnesiana gerendis personis discrepat. ius. Vetus editio Brubachildinam sequitur. Recte perconstituit Reiskius, nisi versum 199. Tiresiae tri- De qua re jam satis dictum 190.

. *Σοφιζόμεσθα, de diis curioquemur, scrutemurve.* Bro- . Qui manifesto σοφιζώμεegere voluit, quod ex con- a Valckenarii Diatrib. p. 58. it Brunckius. Ita etiam cor- st Scaliger. Male Graecum *οὐδὲν σοφιζώμεσθα* monet nus Adversar. p. 264. Simioloecismum *οὔπω θρήνει* Eu- Med. 1396. tribuit Brunc- Matthiae in Medea *οὔπω* ίς, ut vulgo; in Bacchis *οὐδὲν σοφιζώμεσθα*, ut Brunc- Musgravius jam conjece- *οὐδ' ἐνσοφιζόμεσθα*, ut *ἐν* im vim haberet, quam apud oclem Aj. 1315. *καὶ δειλὸς μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.* ora exempla collegit Dobraeus Aristophanem Plut. 427. *οὐ ἂν τοσοῦτον | ἐνέπραγες ἡμῖν, ν ἠδικημένη.* Satis mihi fa- ulgata, quam ita reddit Por- *Nihil argute commiscimur eos.* Nova fortasse construc- *σοφιζόμεσθα δαίμοσι*, quod n dixit poëta, *πολεμεῖν*, *ἐπιεύειν* aut ejusmodi aliquid in no habnisse videtur.

id. Aldus *δαίμοσιν*. Idem *ἄρ-* v. 231. *τάξεσιν* v. 303. *ὑπέσε* v. 436. *δρομήμασιν* v. 1089. *ύγμασι* v. 1110. *λευκοπήχεσιν* 1204. *ζητήμασι* v. 1216. *ἀγρεύ-* v. 1230. *ἐλάμβανεν* 1511. Haec nia in fine versus ante conson. Ante vocalem *σπαράγμασι* 758. ubi Pal. recte *σπαράγμα-* Idem *ἄρχνσιν*, *ὑπέπασεν*, *ώγμασιν*, *ἀγρεύμασιν*, sed *λευκοπήχεσι* et *ζητήμασι*. Quae ratio melior mihi videtur.

201. Aldus *πατρὸς παραδοχὰς*. MSS. aut sic, aut solito compendio πρς. Barnesius in exemplo ipsius manu correcto scripsit γρ. *Πατρῶν*. Voluit, opinor, *Πατέρων*. Brunckius *πατρίους* ex conjectura Valckenarii, quam quodammodo confirmare videntur Plutarchi verba *ἡ πάτριος καὶ παλαιὰ πίστις*. Vide ad v. 203.

202. Aldus: *οὐδεὶς αὐτὰ καταβάλλει λόγος*. Pal. *οὐδ' εἰς αὐτὰ καταβάλλη λόγος*. Barnesius tacite dedit ex emendatione Scaligeri *οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος*. Musgravius *καταβάλλει*, Brunckius *καταβαλεῖ*, Matthiae iterum *καταβάλλει*, omnes celato lectore. Futurum habet noster Erechth. I. 49. monente Valckenario: *οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, πάτερ, | προγόνων παλαιὰ θεσμί' ὅστις ἐκβαλεῖ*. Deinde legendum videtur *καταβαλεῖ λόγοις*. Si recte se habet *λόγος*, aut *ηὕρηται* passivo sensu accipiendum est, quae Portī interpretatio est; aut subaudiendum *τις*, quod Brunckio in mentem venisse suspicor. Quod si reponendum *λόγοις*, conferendus Euripides Phoen. 1455. *φίλοις γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος*. Suppl. 867. *φίλος τ' ἀληθὴς ἦν φίλοις, παροῦσί τε, | καὶ μὴ παροῦσιν*. Utrobique Aldus *φίλος*.

203. Plutarchus T. II. p. 756. B. a Valckenario allegatus: *ἀρκεῖ γὰρ ἡ πάτριος καὶ παλαιὰ πίστις, ἧς οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδ' ἀνευρεῖν τεκμήριον ἐναργέστερον, οὐδ' εἰ δι' ἄκρας τὸ σοφὸν εὕρηται φρενός*. Vulgo *οὐ δι' ἄκρας*, quod corrigere neglexit Wyttenbachius. Brunckius *οὐδ' ἦν* cum hac annotatione: *Sic omnino scribendum, non εἰ. Haec particula cum subjunctivo non construitur. Est au-*

τὴν δ' Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου.
ὅσας μὲν οὖν εἵληφα, δεσμίους χέρας
σώζουσι πανδήμοισι πρόσπολοι στέγαις·
ὅσαι δ' ἄπεισιν, ἐξ ὄρους θηράσομαι,
Ἰνώ τ', Ἀγαυὴν θ', ἣ μ' ἔτικτ' Ἐχίονι,
Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω.
καὶ σφᾶς σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι,
παύσω κακούργου τῆσδε Βακχείας τάχα.
λέγουσι δ', ὡς τις εἰσελήλυθε ξένος,
γόης, ἐπῳδὸς, Λυδίας ἀπὸ χθονὸς,
ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην,
οἰνωπὸς, ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων,

ziov. Vulgatam recte defendunt Barnesius et Brunckius. Plena oratio est ὡς δὴ Μαινάδας θυοσκόους οὔσας. Participium simili modo omittit noster Andr. 233. Τί σιωπηθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων, | ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὲ δ' οὐχὶ σώφρονα; Sic etiam Aristophanes Vesp. 1206. οὗτος δὲ διεμύλλαινεν, ὡς δὴ δεξιός.

Ibid. Hesychius: Θυοσκόους: εἴδος μάντεως, διὰ σπλάγχνων τὸ μέλλον δηλοῦντος. οἱ δὲ τὸν δι' ἐμπύρων ἱερῶν τὰ σημαινόμενα νοοῦντα. Neutrum horum significat θυοσκόους apud Euripidem, sed potius *furibundas* aut ejusmodi aliquid. Θυοσκόος apud tragicos saepius non legitur.

226. Ita interpungo, ut verba δεσμίους χέρας potius ad σώζουσι referantur quam ad εἵληφα. Sic etiam Brunckius aliique. Male Reiskius: ὅσαις μὲν οὖν εἵληφα δεσμίους χέρας.

227. Aldus πανδόμοις—στέγαις. Pal. πανδήμοις—δόμοις. Recte Laur. πανδήμοισι—στέγαις. Sic etiam Hervagiana secunda ex emendatione Brodaei, cujus verba sunt: *Corrige* πανδήμοις, *aedibus publicis ac carcere.* Ita typographi fortasse potius quam suo errore. Confert Stephanus πανδήμου στέγης v. 440.

229. Laur. οἰνώ τ' ἀγαυήν θ'. Si Hippolyti noverca recte Φαίδρα appellatur, Penthei mater potius Ἀγαύη quam Ἀγαυὴ dicenda videtur. [Vid. Jacobs. ad Anthol. Palat. T. III. p. 809. *Ed. LIPS.*]

230. De genitivo Ἀκταίονος vide ad Ἀκταίωνος v. 337.

[231. Brunckius καὶ σφᾶς. Matthiae καὶ σφᾶς ut vulgo. Omnes δεχῶ σφᾶς v. 955. ἴσως σφᾶς v. 958. Plura vide ad Med. 1378=1345, ubi Aldus ἐκείσφας. *Ex Addendis.*]

233. Pal. Laur. λέγουσι δ' ὅστις.

235. Aldus εὔοσμον. MSS. Stephani εὔκοσμος. Sic etiam edd. recentiores ante Brunckium, qui εὔοσμος reposuit. Matthiae iterum εὔκοσμος, quod mihi quoque melius videtur, licet omnino Brunckio assentiar, quum suspecta sibi esse monet, quae de codicibus in Italico itinere inspectis tradiderit Stephanus.

236. Aldus οἰνωπὰς ὄσσοις. Pal. a prima manu οἰνωπὰς τ' ὄσσοις, ni fallor, a correctore οἰνωπὰς τ' ὄσσοις. Laur. et Par. G. οἰνωπά (sic) τ' ὄσσοις. Par. E. οἰνωπὰς τ' ὄσσοις. Scaliger οἰνωπὰς ὄσσοις. Hi omnes οἰνωπὰς sive οἰνῶπας cum χάριτας conjungunt. Nominativum οἰνωπὸς reposuit Barnesius, in cujus conjectura acquieverunt omnes praeter Reiskium, qui scribendum videtur: ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὐόσμου κόμης | οἰ-

Πενθεὺς πρὸς οἴκους ὅδε διὰ σπουδῆς περᾷ,
Ἐχίονος παῖς, ᾧ κράτος δίδωμι γῆς.
ὡς ἐπτόηται. τί ποτ' ἐρεῖ νεώτερον;
ΠΕ. *Ἔκδημος ὢν μὲν τῆσδ' ἐτύγχανον χθονὸς,* 215
κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά·
γυναῖκας ἡμῖν δώματ' ἐκλελοιπέναι
πλασταῖσι βακχείαισιν· ἐν δὲ δασκίοις
ὄρεσι θοάζειν, τὸν νεωστὶ δαίμονα
Διόνυσον, ὅστις ἐστί, τιμώσας χοροῖς· 220
πλήρεις δὲ θιάσοις ἐν μέσοισιν ἑστάναι
κρατῆρας· ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν
πτώσσουσαν, εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν·
πρόφασιν μὲν ὡς δὴ Μαινάδας θυοσκόους,

212. Aldus *διὰ σπουδῆς*. Edd. recentiores ex emendatione Stiblini et Stephani *διὰ σπουδῆς*, quod exhibent etiam Pal. et Laur.

216. Expunge *δέ*. Brodaeus. Quem reprehendit Stephanus, quod mediam in *νεοχμὰ* corripi posse nescierit. Sed talia non solet attendere Brodaeus, qui de anapaestis in paribus locis minime sollicitus fuisse videtur. Suspicor eum *τῆσδε τυγχάνων* legere voluisse, quo admisso, necessario expungendum *δέ*.

217. Vocem *ἡμῖν* supervacuam appellat Brodaeus. Cui recte respondet Stephanus, tale esse *γυναῖκας ἡμῖν ἐκλελοιπέναι δώματα*, quale *quo mihi mater abis* et sexcenta alia. Plura vide ad Sophoclis Oed. C. 1021. ubi vulgo mendose legitur *ἡμῶν*.

Ibid. Pal. *σώματ'*. Contrario errore vulgo legitur *δώματα* v. 600.

218. Aldus: *ἐν δὲ δασκίοις | ὄρεσι θοάζειν τὸν νεωστὶ δαίμονα | Διόνυσον, ὅστις ἐστί, τιμώσας χοροῖς*. Quae scriptura interpretes fefellit. Portus verba *θοάζειν τὸν νεωστὶ δαίμονα* vertit *celebrare novum hunc deum*, *τιμώσας χοροῖς* vero *honorantes* eum *choreis*. Recte Brunckius post *θοάζειν* interpunxit, ut verba *τὸν νεωστὶ δαίμονα* penderent a sequentibus *τιμώσας χοροῖς*. Quae addit de verbo *θοάζειν*, partim vera sunt. Sed verborum *θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδὺν* v. 65. falsam affert interpretationem, quum dicit *θοάζω* ibi significare *ἀνέω* vel *τελῶ*. Vix expectandum erat, ut bis in una fabula verus hujus verbi sensus prava distinctione obscuratus esset.

220. Pal. *διόνυσος ὅστις ἐστί*. Qui librarii error esse videtur. Secus esset, si diverso ordine haec verba legerentur. Vide ad v. 247.

223. Pal. *πτώσσουσαν*. Iterum hoc verbo utitur noster Hec. 1064. *ὦ πατέρα τοι, ποῖ καί μ' ἐγγὺς | πτώσσουσι μυχῶν;* Cum Bacchārum loco confer Andr. 765. *ὅρα δὲ μή νυν εἰς ἐρημίαν ὁδῶν | πτήξαντες οἴδε, πρὸς βίαν ἄγωσί με.* Cum altero Cycl. 406. *ἄλλοι δ' ἔκπλως δρυνθες, ἐν μυχοῖς πέτρας | πτήξαντες εἶχον.* Haec attuli, ut ostenderem *πτήσσειν* et *πτώσσειν* non nisi forma differre.

224. Pro *δὴ* non dubium est quin reponi debeat *δεῖ*, in sequenti versu *τὴν δ' Ἀφροδίτην*. Stephanus. Quum vulgo legatur *τὴν δ' Ἀφροδίτην*. Unde oritur talis scriptura: *πρόφασιν μὲν ὡς δεῖ Μαινάδας θυοσκόους | τὴν Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακ-*

σὺν μητρὶ, Διόνυς ὅτι γάμους ἐψεύσατο. ιξὼν 245
ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια,
ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; 2 ὕβριν'
ἀτὰρ τόδ' ἄλλο θαῦμα, τὸν τερασκόπον
ἐν ποικίλαισι πτέρυξι Τειρεσίαν ὁρῶ,
πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς, πολὺν γέλων, 250
νάρθηκι βακχεύοντ'. ἀναίνομαι, πάτερ,

v. 621. ἐκοίησα v. 650. ἔφῆξε v. 653. σώμασι v. 682. ἐξιχνεύσουσί v. 815. πίνουσι v. 934. ἰλάταισι v. 952. Quae omnia praeter θυίλλουσι v. 550. correxit Barnesius. Omnes ἐνύγγανε v. 1130. MSS. etiam minus sibi constant quam impressi. [Reiskius: ὃς σφ' ἐμνησροῖ ποτε λαμπάσιν ηερσννίαις. *Ex Addendis.*]

246. Hesychius: *Ἀγχόνη: πνιγεύς. Ἀγχόνης: ἐξία.* Corrigunt interpretes: *Ἀγχόνη: πνιγεύς. ἢ ἀγχόνης ἄξια.* Grammaticum respexisse putant ad Aristophanem Ach. 195. *Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;*

Ibid. Aldus *ἐστ' ἄξια.* Sic etiam Pal. et Laur. Quod ideo moneo, quia Par. E. *ἦν ἄξια* habet in textu, *ἐστ'* in margine. Non nisi librarii ocsitationi tribuendum videtur *ἦν*, quod admisissem, si in Pal. aut Laur. repertum esset. Noster Or. 614. *μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἄξια.* His exceptis, nullum senarium apud tragicos extare puto, qui in initio quinti pedis *ἔστ'* vel *ἐστ'* habeat. Itaque legendum arbitror in Bacchis *ἐκάξια*, in Oreste *ἐκαξία*. Ita noster v. 715. *ὡς θεωὰ δρῶσι, θανμάσιον τ' ἐκάξια.*

247. Noster Herc. 741. *ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας εἰδέναι*. Fortasse utrobique legendum *ὕβριαμ'*, ut Heracl. 18. *ὕβριαμ' ἃς ἡμᾶς ἠξίωσαν ὑβρίσαι.* Plurale *ὕβρεις* saepius non legitur apud tragicos. Nam apud Euripidem Heracl. 924. metro repugnat Aldina scriptura *ἔσχε δ' ὕβρεις ἀνδρός.* Apud eundem Suppl. 495. pro vulgata *ὕβρις ἀκώλεσεν*, alii *ὕβριας ἀκώλεσαν* reponunt, alii *ὕβριαμ' ἀκώλεσεν*, quod Porsono placet. Plura vide ad v. 1296.

Ibid. Aldus *ὅστις ἐσαν.* Pal. *ὅστις ἐστὶν.* Omnes *ὅστις ἐστὶ* v. 220. Noster Hel. 513. *Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, | μὴ πάνυ ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρῆσθαι.* Herc. 840. *γυνῇ μὲν τὸν Ἥρας, ὀλβίς ἐστ' ἀνὴρ ζῶν, | μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν.* Plura de hac constructione Porsonus ad Or. 1646.

[250. Valckenarius: *conf. Anthol. L.A. c. 25. ep. 7. Ex Addendis.*]

251. Laur. a correctore *βακχεύοντας*. Sic etiam Par. E. G. quorum auctoritate uti potuisset Porsonus, quum *ἀναίνομαι* in *αἰδοῦμαι* mutavit.

Ibid. Lego: *ἀναίρομαι, πάτερ.* Sic Horatius: *occidis saepe rogando.* Porro nec absurdum esset: *νάρθηκι βακχεύοντα. μαίνομαι, πάτερ.* Musgravius. Neutram conjecturam in textum admisit, sed in versione Latina *improbo*, quod a Porro acceperat, mutavit in *insanio*. Porsonus Adversar. p. 264. *βακχεύοντες* (volvit *βακχεύοντας*) et *αἰδοῦμαι*. In Laur. *ἀναίνομαι* primam literam a correctore scriptam habet. Quae fuerit prima scriptura, mihi non liquet. Sanissimum est *ἀναίνομαι*, quod *ἄχθομαι* significare videtur. Ita noster Iph. A. 1502. *Ἔθρεψεν Ἑλλάδι με φάος, | θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.* Herc. 1124. *Καὶ τόν γε δήσαντ' οἶκ'. ἀνωνόμεσθα γάρ.* Subaudi *δεθέντες*. Ibid. 1255. *Ἐκήνευ'. οὐ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.* Hoc exemplum Brunckio debetur, qui recte vertit *piget aut pudet*. Pessime Heathius: *Re-*

ὃς ἡμέρας τε κεὐφρόνας [1] συγγίγνεται, [1] ξυγγίγνεται,
τελετὰς προτείνων εὐΐους νεανίσιν.
εἰ δ' αὐτὸν εἴσω τῆσδε λήψομαι στέγης,
παύσω κτυποῦντα θύρσον, ἀνασείοντά τε
κόμας, τράχηλον σώματος χωρὶς τεμών.
ἐκεῖνον εἶναι φησὶ Διόνυσον θεὸν,
ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφη Διὸς,
ὃς ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίαις

...πας ὅσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ...ων. Confert Musgravius v. 438. ...i de Baccho dicitur: οὐδ' ἤλ...ξεν οἰνωπὸν γένυν. [Hue re...exisse putat Valckenarius ano...mum in Callistrati statuarum ...scriptione p. 900. ἦν δὲ ἀνθη...ς, ἁβρότητος γέμων, ἱμέρῳ ῥεό...νος, οἷον αὐτὸν Εὐριπίδης ἐν ...ίκχαις εἰδοποιήσας ἐξέφηνε. *Ex ...ddendis.*]

242. Aldus: ἐκεῖνος εἶναί φησι ...όνυσον θεόν. Id est, interprete ...rnesio: *Ille se dicit esse Dio...sum deum.* Cui recte respondet ...eiskius: Διόνυσος θεὸς, *si in...pretes sequimur.* Reiskii conje...uram adoptarunt Schaeferus et ...atthiae, qui Graece dici ἔφη ...αι στρατηγὸς, *dicebat se esse du...m*, monet Gramm. Gr. §. 535. ...807. Sed inepta mihi videtur ...ec sententia: *Ille se deum esse ...it, qui jampridem mortuus est, ...l potius nunquam natus.* Ἐκεῖ...ς in hac scriptura ad τὸν ξένον ...ferendum diserte monet Reis...us, cujus verba sunt: *Nam ...ias esset hic juvenis diversus a ...accho.* Unde iterum falsa eva...t sententia. Hunc enim juve...m esse Bacchum ne ipsae qui...m comites suspicantur. Hea...ius Barnesii interpretationem ita ...rrigit: *Ille dicit Dionysum esse ...um.* Quae ratio si vera est, al...ro ἐκεῖνος significatur Lydius ...spes, altero Bacchus. Hujus ...commodi caussa sequentem ver...m sollicitarunt nonnulli, ut mox ...debimus. Ego vero pro priori ...εῖνος reposui ἐκεῖνον. Ita no...er Or. 594. ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνό...σιον καὶ κτείνετε. | ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ. τί χρῆν με δρᾶν; Ordo igitur est: φησὶν ὁ ξένος ἐκεῖνον εἶναι Διόνυσον θεὸν, ὃς ἐκπυροῦται κ. τ. ἑ.

Ibid. Aldus εἶναί φησι. Idem τραφῆναί φασιν v. 295. κἀκεῖνό φασιν v. 770. Pal. εἶναι φησι, τραφῆναι φασὶν, κἀκεῖνο φασὶν. Omnes, ni fallor, οὔ φημι v. 788.

243. [Cum interrogatione legendi hi duo versus videntur. STIBLINUS. *Ex Addendis.*] Haec et quae sequuntur, sunt qui interrogative legenda censeant: ego minime necessariam hic interrogationem esse puto. Si cui tamen placeat interrogatio, inclusam habebit indignationem: at sine interrogatione ἐκεῖνος per contemptum dicetur, ut passim a Latinis *iste.* STEPHANUS. Aut ἐκεῖνος corruptum est, et male repetitum e versu praecedente, aut ἐν, et pro eo leg. est ὃς atque ἔῤῥαψεν aut ἐῤῥάφθαι. 244. ὃς σφ' ἐμπυροῖ ποτε λαμπάσιν. REISKIUS. Legendum cum Reiskio ἐῤῥάφθαι. MUSGRAVIUS. Brunckius νιν ἐῤῥάφθαι pro ποτ' ἐῤῥάφη, quod revocavit Matthiae. Jam nulla superest difficultas in hoc versu, modo suppleatur ὡς φησὶν ὁ ξένος. Salvo metro dicere potuisset Euripides: ἐκεῖνον ἐν μηρῷ ποτ' ἐῤῥάφθαι Διός. Sed eadem manente sententia constructionem mutare maluit. Praeter eos quibus respondet Stephanus, Heathius etiam haec interrogative legenda statuit.

244. Aldus λαμπάσι v. 244. θυέλλαισι v. 550. ἐλπίσι v. 617. χείλεσι

οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων.
ΧΟ. Τῆς δυσσεβείας. ὦ ξέν', οὐκ αἰδεῖ θεοὺς;
Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν;
Ἐχίονος δ' ὢν παῖς, καταισχύνεις γένος; 265

usurpatum esse, ut omnia, quae Duporto tribuit, ex eo manarint. Mira tamen parsimonia in variis lectionibus enotandis usus est sive Barnesius, sive quisquis eas cum Barnesio communicavit. In annotatione ad Hecubam semel tantum Duporti meminit Barnesius ad v. 1256. *Ἀλγεῖς; τί δέ με τοῦ παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;* Ita enim legit, neque Aldinae scripturae meminisse dignatur. *Vera* (inquit) *lectio et vetus; quod dico, nequis authoritate libri Duportiani ductus, cum illo mutet in τί δ' ἄν, vel τί δ' ἡμᾶς, quorum neutrum stabit.* En ipsa Scaligeri annotatio: *δ' ἄν aut δ' ἡμᾶς.* Ex eodem libro profectae sunt conjecturae ad Medeam omnes, quas sub Duporti nomine profert Barnesius. Sunt autem, ni fallor, σαυτῆς v. 610. πόμπιμός v. 848. οὐκ οἶδά γ' εἰ πείσαιμι v. 941. ἀλλ' οὖς κατάξω v. 1016. ὡς φίλταθ' v. 1247. nec plures. Sed revertor ad Bacchas. Quod de Duporto ad v. 261. monet Barnesius, eum bonam conjecturam γάνος virgula notasse, de Scaligero verissimum est. Scripsit enim γάνος, sed scriptum lineola transversa delevit. Quod ad v. 1326. attinet, Barnesii verba sunt: *incogitanter ergo notavit Duportus* vel σὸς *in margine suo.* Non *vel* σὸς sed *vel* σῆς scripsit Scaliger, neque quisquam, qui σῆς in exemplo suo reperisset, de reponendo σὸς cogitasset. Fallitur etiam Barnesius, quum dicit ad v. 1387. *Duportus legit ὅσσοις ἐσίδοιμ' ἐγώ, Scaliger ὅσσοισιν ἴδοιμ' ἐγώ.* Uterque liber in textu habet ὅσσοισιν μ' ἐγώ. In illo ἐσίδοιμ' reposuit Scaliger; in hoc ὅσσοις ἴδοιμ', utrumque pro ὅσσοισιν μ'. Quo auctore tot Scaligeri conjecturas Duporto tribuerit Barnesius, ab aliis discere velim. In ipso libro nullam Duporti mentionem reperi. *Ex Addendis.*]

262. Euripides Hel. 752. *οὔτ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπόρου φίλος, | οὔτε πτερωτῶν φθέγμα'.* Aristophanes Plut. 362. *Θεῦ. ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἐστιν οὐδενός.* Plura exempla collegit Dobraeus. [Paullo aliter Herodotus VI. 100. *τῶν δὲ Ἐρετριέων ἦν ἄρα οὐδὲν ὑγιὲς βούλευμα. Ex Addendis.*]

263. Aldus: *τῆς εὐσεβείας ὦ ξέν', οὐκ αἰδῇ θεούς.* Pseudogregorius v. 190. *τῆς ἀσεβείας ὦ τάλ' οὐ φοβῇ θεόν;* Genitivus *τῆς εὐσεβείας* interpretes satis exercuit. Brodaeus *χάριν* aut *ἕνεκα* supplendum monet. Vertit Portus: *O hospes, non vereris deos, ea pietatem?* Longe melius Barnesius: *Proh, Pietas! O hospes, non vereris deos.* Musgravio placet: *τῆς εὐσεβείας, ὦ ξέν', οὐκ αἰδῇ σθένος.* Vel etiam *φεῦ τῆς ἀσεβείας*, cetera ut vulgo. Hanc conjecturam admisit Brunckius, nisi quod *ἀσεβίας* dedit. Matthiae *τῆς εὐσεβείας* eodem sensu quo Barnesius. De constructione dixit ipse Matthiae Gramm. Gr. §. 348. p. 492. cujus exemplis adde Euripidem Iph. A. 527. *Ποῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου φρενός.* Neque necessarium est *ὦ θεοί, οἴμοι, φεῦ*, aut tale quid, ut putasse videtur Musgravius. Aristophanes Nub. 816. *τῆς μωρίας, | τὸν Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.* Eccl. 782. *τῆς μωρίας, | τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους, ὅτι | δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη.* [Xenophon Paed. II. 2. 5. *ἐντεῦθεν δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀνιᾶτο*

τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν, νοῦν οὐκ ἔχον·
οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; οὐκ ἐλευθέραν
θύρσου μεθήσεις χεῖρ', ἀμῆς μητρὸς πάτερ;
σὺ ταῦτ' ἔπεισας, Τειρεσία. τόνδ' αὖ θέλεις
τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων νέον,
σκοπεῖν πτερωτοὺς, κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν.
εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο,
καθῆσ' ἂν ἐν Βάκχαισι δέσμιος μέσαις,
τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων. γυναιξὶ γὰρ
ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος,

opus senectutem intuens mentis haud compotem.

v

250. Pal. *εἰσορῶν ουν οὐκ ἔχον*. Laur. a prima manu *εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχων*.

255. 256. 257. Male haec vulgo interrogative accipi mihi videntur.

257. *Πτερωτοὺς* et *ἔμπυρα* conjungit noster etiam Hel. 752. Verba mox dabo ad v. 262.

Ibid. Laur. *φέρων* supra scripto *ειν* a correctore.

258. Similia ab Oedipo audit idem Tiresias apud Sophoclem Oed. T. 402. *εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων | εἶναι, καθὼν ἔγνως ἂν οἵᾳπερ φρονεῖς.*

Ibid. Brunckius ex Par. E. *ἐξερύετο*. Vulgatam revocavit Matthiae, nec nisi metri caussa eam mutare debebat Brunckius.

259—262. Solae Hervagiana secunda et tertia haec Cadmo tribuunt. Caussa erroris fuisse videtur, quod aliquis in Hervagianae primae exemplo *ἐκά* in *κά* mutandum monuit.

259. Aldina *'κάθησ' ἂν*. Hervagiana prima *ἐκάθησ' ἂν* typographi errore, de quo vide ad v. 552. Hervagiana secunda *κάθησ' ἂν*. Matthiae recte *καθῆσ' ἂν*. Sic etiam Pal. et Laur. Simili errore Aldus *κάθηντ'* v. 1051. sed *καθῆστο* v. 1100.

261. Aldus *γάμος*, quod frustra explicare conatur Brodaeus. Barnesius *γάνος* ex emendatione Scaligeri. Confirmant hanc emendationem Laur. et Etymologus p. 221, 20. *Γανυμήδης: ὁ ἥρως ὁ οἰνοχόος, παρὰ τὸ γάνος μηδεσθαι τῷ Διὶ, ὅπερ ἐστὶ, τὸ πάμα τὸ λαμπρόν. Εὐριπίδης· "Οπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίνεται γάνος.* Noster infra v. 581. *ὁπόταν βότρυος ἔλθῃ | γάνος ἐν δαιτὶ θεῶν.* [Ceterum non solum Scaligerum verum etiam Duportum *γάνος* reposuisse monet Barnesius, cuius verba sunt: *Scaliger mecum legit, et Duportus γάνος in margine suo semel scripserat, sed postea a Brodaeo, ut puto deceptus, bonam conjecturam male improbans virgula notavit.* Praeter hanc conjecturam, Duporto tribuit *σωφρονεῖν* pro *μὴ σωφρονεῖν* v. 514. *ἀνὰ πτόλιν* pro *ἀπὸ πτόλιν* v. 359. *ἀσεβοῦντα νῦν* pro *ἀσεβοῦντ'* v. 490. *δίκα* pro *δίκας* v. 757. *ἄνω τε* pro *ἄνω* v. 740. *σώσεις* pro *σώσει* v. 792. (*ἴσως*) *ὅσσοις νοσῶν* pro *ὅσοι νόσων* v. 1058. *οὐκοῦν ἐγὼ μὲν* pro *ἐγὼ μὲν οὖν* v. 1146. *εὐγενεστάτου* pro *εὐγενέστα τοῦ* v. 1153. *θρονεῖς* pro *ὀρθοῖς* v. 1167. *τήνδε* pro *τόνδε* v. 1189. *σῆς* pro *σὸς* v. 1326. *ἐσίδοιμ' ἐγὼ* pro *ὅσσοισιν μ' ἐγὼ* v. 1385. Quae omnes praeter eas ad vv. 1326. 1385. memoratas, quas mendose exhibuit Barnesius, non Duporti sed Scaligeri sunt, in eo scilicet libro scriptae, quem Barnesio ignotum fuisse dixi ad Med. 11, 9. in annotatione secundaria. Nunc autem persuasus sum, eum librum a Barnesio ita

τὰ πρῶτ' ἐν ἀνθρώποισι· Δημήτηρ θεὰ (γῆ δ' ἐστὶν, ὄνομα δ' ὁπότερον βούλει, κάλει), αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς· ὃ δ' ἦλθεν ἐπὶ ταὐτίπαλον, ὁ Σεμέλης γόνος βότρυος ὑγρὸν πῶμ' ηὗρε, κεἰσηνέγκατο θνητοῖς, ὃ παύει τους ταλαιπώρους βροτοὺς λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς· ὕπνον τε, λήθην τῶν καθ' ἡμέραν κακῶν, δίδωσιν, οὐδ' ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων. οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγὼς, ὥστε διὰ τοῦτον τἀγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν.

κακὸν πολίταις γίγνεται, a Brunckio admissam repudiavit Matthiae.

276. Aldus: ὁ πόμα δ' ὁπότερον. Hervagiana prima: ὁ πόμα δ' ὁ πότερον. Hervagiana secunda: ὁ πόμα τ', ὁπότερον. Brubachiana: ὁ πόμα τ' ὁπότερον. Brodaeus: δ πόμα δ', *hic vero potus.* Idem: ὁπότερον, *potum an Bacchum, terram an Cererem.* Copiose contra Brodaeum disputat Stephanus, ex cujus codd. ὄνομα habent edd. recentiores. Sic etiam Laur. Inepta est Reiskii conjectura: χᾧδ' ἐστὶν, ὃν ὄνομ' ὁπότερον βούλει, κάλει.

278. Aldus ὃδ' ἦλθ'. Stephanus δ δ' scribendum monet, de altero tacet. Laur. ὃδ' ἦλθεν. Aut δ δ' ἦλθεν aut ὁ δ' ἦλθεν legendum. Illud admiserunt Barnesius et Brunckius, hoc Musgravius et Matthiae. Ego Barnesium et Brunckium sequor, vel potius Brunckium. Barnesius enim haec verba male explicat. Ὃ ad βότρυος ὑγρὸν πῶμα referendum esse recte statuit Heathius.

279. Aldus πόμ' εὗρε. Nec variant ceterae editiones, licet recentiores recte πώματος habeant v. 707. Hanc scripturam ubique admittendam esse docuit Porsonus ad Hec. 492. ubi nunc legitur: καὶ δὶς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται. Recte Aldina Cycl. 191. βότρυος ἐμοὶ πῶμ' ἀντιδόντες εὗτον. Eadem tamen hab raro alteram formam metro r pugnante exhibet. Omnia in desinentia penultimam apud v teres producunt, praeter ὄνομ στόμα, ἔρυμα. Recentiorum su εὕρεμα, θέμα et similia.

282. Aldus ὕπνου τε. Pal. πνου τὲ. Laur. ὕπνον τὲ. Genii vus ὕπνον Brodaei sententia gnificat ἀμὲ τὸν ὕπνον. Respo det Stephanus: *Malo ὕπνον, sit per appositionem dictum,* πνον, λήθην τῶν καθ' ἡμέραν κ κῶν. Admisit hanc conjectura Barnesius.

Ibid. Aldus καθημέραν. P Laur. καθ' ἡμέραν. Sic etia Matthiae.

285. Huius versus oblitus vid tur Porsonus, quum de partic lis τε et γε scripsit Praefat. xvi. neutram earum secundam p dis trisyllabi syllabam ne ap comicos quidem in iambico m tro esse posse. Si hujusce δι διὰ τοῦτον recordatus esset, ha dubie legendum monuisset δ τοῦτον ὥστε, quae ejus conject ra exstat Adversar. p. 264. Co fert Euripidem Hec. 540. ἔστι γ τέκνα | καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐκ κτεῖραι τύχην. Phoen. 509. τ θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραν δα. Ex quibus exemplis sa constat, Euripidem non sa scripturum fuisse, si scripsis διὰ τοῦτον ὥστε. Nam διὰ το

ΤΕΙ. Ὅτ' ἂν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν.
σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν, ὡς φρονῶν, ἔχεις,
ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
θρασύς τε δυνατὸς, καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ,
κακὸς πολίτης γίγνεται, νοῦν οὐκ ἔχων.
οὗτος δ' ὁ δαίμων ὁ νέος, ὃν σὺ διαγελᾷς,
οὐκ ἂν δυναίμην μέγεθος ἐξειπεῖν ὅσος
καθ' Ἑλλάδ' ἔσται. δύο γὰρ, ὦ νεανία,

θῆλος ἐγένετο, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν. *Ex Addendis.*] Bene Graecum igitur est τῆς εὐσεβείας. Sed sententiae longe convenientior Reiskii conjectura τῆς δυσσεβείας, quam auctore Porsono apud Kiddium p. 225. admisi. Eadem varietas apud nostrum Hel. 1026. *εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον, οὐ δοκοῦδ' ὅμως,* | *ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.* Aldus ἐξ εὐσεβείας. Idem paullo ante v. 978. *ἦ νῦν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν,* | *ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γ' εὐσεβοῦς πατρὸς* | *κρείσσω φανεῖσαν, τἄμ' ἀποδοῦναι λέχη.* Legendum δυσσεβοῦς alias ostendam.

264. 265. Vulgatum horum versuum ordinem agnoscere videtur Oppianus Cyneget. IV. 289. *οὐ Τυρίου Κάδμοιο καταιδόμενος τρίχα λευκὴν,* | *οὐδὲ κυλινδομένην οἷσι πρὸ πόδεσσιν Ἀγανήν.* Neque assentior Musgravio legendum statuenti: *Ἐχίονος δ' ὢν παῖς καταισχύνεις γένος,* | *Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν;*

[266. Plutarchus Alexandro p. 695. D. *λέγεται δέ ποτε, πολλῶν παρακεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐπαινέσαι κελευσθεὶς ἐπὶ τοῦ ποτηρίου Μακεδόνας ὁ Καλλισθένης, οὕτως εὐροῆσαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ὥστε ἀνισταμένους κροτεῖν καὶ βάλλειν τοὺς στεφάνους ἐπ' αὐτόν· εἰπεῖν οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι κατ' Εὐριπίδην, τὸν λαβόντα τῶν λόγων καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὐλογεῖν.* Sic impressi. Sed scripti nonnulli, ut videtur, *εὖ λέγειν*, ut apud Euripidem. *Ex Addendis.*]

268. 269. Hoc distichon legitur apud Stobaeum Tit. XXXVI. p. 217 = 143. Lemma apud Gesnerum est *Euripidis in Pentheo.* [Citat Heinsius Exercitat. Sacr. p. 592, 11. *Ex Addendis.*]

270. 271. Haec etiam leguntur apud Stobaeum Tit. XLV. p. 302 = 173. Eandem fere sententiam diversis verbis inclusit noster Or. 905. *ὅτ' ἂν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,* | *πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα.* Utrobique Cleophontem perstringere videtur, in quem dicta monent interpretes proxime superiora in Oreste: *κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται* | *ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, κ. τ. ἑ.*

270. Aldus *θρασὺς δὲ*. Pal. *θρασὺς τέ*. Sic etiam, vel *θρασύς τε*, MSS. Stobaei. Admisi *τε*. *Δυνατὸς* pro *δυναστὴς* dici monet Musgravius. Is scilicet, *ὃς ἂν δύνηται πόλεος, ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ*, ut ait noster Or. 895. Hos *δημαγωγοὺς* appellant comici, tragici vero plerumque *προστάτας*. Ordo est: *θρασύς τε προστάτης, κακὸς πολίτης γίγνεται, καὶ λέγειν οἷός τε ἀνὴρ, νοῦν οὐκ ἔχων* Confer Suppl. 508. *σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς,* | *νεώς τε ναύτης. ἡσυχος καιρῷ, σοφός.* Matthiae ita interpungit: *θρασὺς δὲ, δυνατὸς καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ, κ. τ. ἑ.*

271. Pal. *κακὸς πολίτης γίνεται.* Inutilem Musgravii conjecturam,

βροτοὶ τραφῆναι φασὶν ἐν μηρῷ Διὸς, ι ῥαφῆναι 29
ὄνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεὸς
Ἥρᾳ πόθ' ὡμήρευσε, συνθέντες λόγον.
μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε. τὸ γὰρ βακχεύσιμον
καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει.
ὅτ' ἂν γὰρ ὁ θεὸς εἰς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολύς, 3(
λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ.
Ἄρεώς τε μοῖραν μεταλαβὼν ἔχει τινά.
στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσι,
φόβος διεπτόησε, πρὶν λόγχης θιγεῖν.
μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἔστι Διονύσου πάρα.

295. Aldus: βροτοὶ τραφῆναι φασιν ἐν μηρῷ Διός. Pal. βροτοὶ τραφῆναι φασὶν ἐκ μῆς διὸς. Piersonus Verisim. p. 126. *Conjeceram*: βροτοὶ ῥαφῆναι φασιν ἐν μηρῷ Διός. *Quam conjecturam praeter alios ipse confirmat Euripides v.* 96. 243. 286. *Nunc tamen dubito, anne Bacchus etiam dici possit* τραφῆναι ἐν μηρῷ Διός. Reiskius nihil opus esse Piersoni conjectura statuit, neque eam necessariam, sed tantum elegantem, appellat Musgravius.

297. Συνθέντες λόγον, *mentientes*. Aeschylus Prom. 686. νόσημα γὰρ | αἴσχιστον εἶναι φημὶ συνθέτους λόγους. Ubi schol. τοὺς ψευδεῖς.

298. Schol. ad Euripidis Hec. 1267. ὅτι δὲ διόνυσος μάντις, καὶ ἐν βάκχαις φησί. μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε. τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει. Ita ed. Juntina. Verba τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει pro ipsius scholiastae verbis accepit Gisb. Cuperus Observat. III. 12. p. 311. apud Porsonum Adversar. p. 265. Huc respicit Plutarchus T. II. p. 428. F. τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες μαντευτικὴν (μαντικὴν corrigit Porsonus) πολλὴν ἔχει, κατ' Εὐριπίδην, ὅταν ἔνθεσμος ἡ ψυχὴ γενομένη κ. τ. ἐ. Idem T. II. p. 716. B. Τοὐναντίον δὲ οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν Ἐλευθέριον καὶ Λύσιον ἐκάλουν, μαντικῆς πολλὴν ἔχειν ἡγούμενοι μοῖραν, οὐ διὰ τὸ βακχεύειν καὶ μανιῶδες, ὥσπερ Εὐριπίδης εἶπεν, ἀλλ' ὅτι τὸ δουλοπρεπὲς κ. τ.

Ibid. Hervagiana prima, γὰρ βακχεύσιμον. Quem typographi errorem octies repetitum tandem correxit Barnesius. Canterus: *Si divinare licet, malim* γάρ, *quam* καὶ γάρ. Non opus est divinatione, sed exemplo Aldinae editionis. Quam si usurpasset Canterus, multo melius hanc provinciam administrasset.

302. Pal. ἄρεος τε. Sed v. 15 recte ἄρεως ut vulgo. Non n metri causa dicitur Ἄρεος, ut Λεος, ὕβρεος et similia.

304. Aldus Θίγειν. Barnesius serte θιγεῖν, quam scripturam apud Sophoclem fere semper exhibet Aldus. Barnesii emendationem neglexerunt Musgravius, Brunckius et Matthiae. Plura vide ad Aj. 1410. ubi male vulgo θίγω

305. Hunc versum spurium censet Piersonus Verisim. p. 11 Non nisi corruptum Musgravius, cui legendum videtur: μανία τότε κατέσχε Διονύσου πάρα. Hanc conjecturam paullulum immutatam, μανία δέ νιν κατέσχε sciscet, admisit Brunckius. Schaefrus: μανία δὲ, καὶ τοῦτ' ἐστὶ Διονύσου πάρα. Matthiae ut

καὶ καταγελᾷς νιν, ὡς ἐνεῤῥάφη Διὸς
μηρῷ. διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
ἐπεί νιν ἥρπασ' ἐκ πυρὸς περαυνίου
Ζεὺς, εἰς δ' Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον,
Ἥρα νιν ἤθελ' ἐκβαλεῖν ἀπ' οὐρανοῦ,
Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσατ', οἷα δὴ θεός.
ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου
αἰθέρος, ἔθηκε, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς
Διόνυσον Ἥρας νεικέων. χρόνῳ δέ νιν

ver in initio versus eodem jure dixisset, quo παρὰ σοὶ Λεγίσθῳ v. 534. παρ' ἐμοὶ v. 502. ἐπὶ δαῖτα v. 1245. Sed vulgatam sanam puto. Quod de particulis τε et γε statuit Porsonus, etiam de ἂν, δὲ, γὰρ, μὲν aliisque nonnullis plerumque verum esse memni ad v. 192. Sed in mediis pedibus (de quibus solis ibi agebatur) aliquam licentiam sumunt scenici poëtae, in primo vero longe majorem. Duo exempla ex Aristophanis Pluto regulae suae contraria attulit ipse Porsonus. Sex e comicis, unum e satyrico dramate addidi Cenaurae Trimestria T. VII. p. 1448. Numerum auxit Dobraeus ad Aristophanem p. 104. Nullum horum ex tragoedia sumtum fateor. Sed neque illud τὸ γὰρ ἴσον, quod ad v. 192. attuli, quidquam sibi simile habet apud tragicos. Neque magis aures laedit ἄνευ διὰ τοῦτον in initio senarii, quam si ἄνευ re vera vox disyllaba esset. Non valde numerosus est versus, πάντα διὰ τοῦτον τἀγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν, sed qualis in hac fabula (quam pene ultimam scripsit Euripides) locum habere sine suspicione posset. In eadem tetralogia fuit Iphigenia in Aulide, cujus v. 1142. ita se habet: αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν ὁμολογοῦντος ἴσον σου.

286. Aldus ἐν ἐῤῥάφη. Conjunctim Pal. Laur. et edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Par. E. ἐῤῥάφη omisso ἐν. Si Stiblinianam, cujus errores acriter reprehendit, paullo diligentius inspexisset Stephanus, conjecturam suam ἐνεῤῥάφη aliasque complures in ea anticipatas vidisset.

289. Aldus: Ζεὺς εἰς δ' Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον. Pal. ζεὺς εἰς Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν θεὸν. Laur. ζεὺς εἰς δ' Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν θεὸν. Particulam δὲ in Hervagiana secunda omissam revocavit Musgravius. Scaligeri conjecturam εἰς τ' Ὄλυμπον tacite adoptarat Barnesius.

292. Locus obscurissimus, cujus difficultatem dissimulant interpretes. Distinguit Aldus: ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου | αἰθέρος ἔθηκε, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς | Διόνυσον Ἥρας νεικέων. Nemo quidquam annotavit, praeter Brodaeum, qui Ἥρας νεικέων interpretatur *depositas cum Junone inimicitias*. Vertit Portus: *Rupta parte quadam terram ambientis aetheris*, hic istum *posuit, hunc obsidem tradens Dionysum, propter rixas Junonis*. Musgravius vero: *posuit hunc, obsidem amovens, Dionysum extra rixas Junonis*. Eo igitur auctore distinguendum: ἔθηκε τόνδ', ὅμηρον ἐκδιδοὺς, | Διόνυσον Ἥρας νεικέων. Brunckius hoc modo: ἔθηκε, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς, | Διόνυσον, Ἥρας νεικέων. Id est, ni fallor: ἔθηκε Διόνυσον, τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς Ἥρας νεικέων. Matthiae ut Aldus. Nihil horum mihi placet.

Ἄρεώς τε μοῖραν μεταλα
στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄν
φόβος διεπτόησε, πρὶν λό
μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἔστι Δ

295. Aldus: βροτοὶ τραφῆναι φασιν ἐν μηρῷ Διός. Pal. βροτοὶ τραφῆναι φασὶν ἐκ μηρὸς διός. Piersonus Verisim. p. 126. *Conjeceram*: βροτοὶ ῥαφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός. *Quam conjecturam praeter alios ipse confirmat Euripides v.* 96. 243. 286. *Nunc tamen dubito, annue Bacchus etiam dici possit* τραφῆναι ἐν μηρῷ Διός. Reiskius nihil opus esse Piersoni conjectura statuit, neque eam necessariam, sed tantum elegantem, appellat Musgravius.

297. Συνθέντες λόγον, *mentientes*. Aeschylus Prom. 686. νόσημα γὰρ | αἴσχιστον εἶναι φημὶ συνθέτους λόγους. Ubi schol. τοὺς ψευδεῖς.

298. Schol. ad Euripidis Hec. 1267. ὅτι δὲ διόνυσος μάντις, καὶ ἐν βάκχαις φησί. μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε. τὸ γὰρ βακχεύσιμον καὶ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει. Ita ed. Juntina. Verba τὸ γὰρ

γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' [1] ἐν τῇ φύσει 1 εἰ 315
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' [2] ἀεί. 2 ἀεὶ,
τοῦτο σκοπεῖν χρή. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν

Euripides, pro certo sta-
nequeo. Porsonus apud
um ad Hipp. 79. locum ita
t: οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρο-
ναγκάσει | γυναῖκας εἰς τὴν
ν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει | τὸ
νεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ'
τοῦτο σκοπεῖν χρή. [Quam
ram potius Grotio aut Sal-
quam Porsono tribuere vi-
Kiddius p. 225. *Ex Adden-*
Ubi primo notandum φρο-
; τὴν Κύπριν pro ἐρᾶν di-
Ita noster Phoen. 1135.
ὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μά-
ρονῶν | Καπανεὺς, προσ-
ονέπ' Ἠλέκτραις πύλαις. Hinc
ὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν
ση | γυναῖκας εἰς τὴν Κύ-
Ordo est: οὐ μὴ ἀναγκάσῃ
ὑσος γυναῖκας φρονεῖν εἰς
πριν. Particulas οὐ et μὴ
r collocatas habemus apud
lem Oed. C. 848. Οὐκ οὖν
: τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν
ὁδοιπορήσῃς. Subjuncti-
ναγκάσῃ agnoscit Stobaeus
Dawesio aliisque, qui οὐ
ψῃ et similia soloece dici
t, copiose respondebo ad
lis Oed. C. 179. Οὗτοι
σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων, ὦ |
ἄκοντά τις ἄξει. Ut constet
njectura melior sit, mea-
Porsoni, id in primis con-
dum est, utrum ex μὴ
an ex ὡς φρονεῖν facilius
otuerit vulgata scriptura
ud Euripidem quam apud
m μὴ σωφρονεῖν. Quam-
n nonnulli libri apud Eu-
μὴ omittant, id metri
a librariis factum mihi vi-
Optima esset Salmasii
ura, si Graeca vox esset
ν, quae tamen analogiae
ugnat.
Pal. et fortasse alii εἰς τὴν
Sic etiam Stobaeus. Al-
τὴν Κύπριν v. 315. ἐς τὸν
βρόμιον v. 375. ἐς τὸν τύραννον
v. 775. Satis dixi de hac quaestione ad Med. 55.

Ibid. Aldus: ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί. Ita cum plena distinctione. Sic etiam a correctore Pal. qui a prima manu habet τὸ σωφρονεῖν ἐστιν. Stobaeus Tit. V. ut vulgo apud Euripidem, Tit. vero LXXIV. ἀλλ' εἰς τὴν φύσιν τοῦτο σκοπεῖν χρὴ mediis omissis. Speciosa est Porsoni conjectura ἀλλ' εἰ τῇ φύσει cum diversa distinctione. Ita Menander Boeotia apud Clericum p. 50. πολλὰ δύσκολα | εὕροις ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν. ἀλλ' εἰ πλείονα | τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ φρονεῖν. Synesius Ep. CV. p. 247. ἀλλ' οὐκ εἰ μεγάλα χαρίζονται, τοῦτο προσήκει σκοπεῖν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἐμοὶ δυνατά. Haec attulit ipse Porsonus Adversar. p. 265. Cujus conjecturam quo minus admitterem, movit me praeter alia Stobaei auctoritas, qui si ἀλλ' εἰ τῇ φύσει apud Euripidem reperisset, verba τοῦτο σκοπεῖν χρὴ additurus fuisse videtur Tit. V. Si vulgata recte se habet, supplendum est ταῖς σώφροσιν aut simile quid. Ceterum eadem fere verba habet noster Hipp. 79. ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ, | τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις. Ubi rectius Porsonus ὅστις quam alii ἔνεστιν. Quae de verbis ἐν τῇ φύσει ἔνεστι scripsit Valckenarius, etiam ad Bacchas cum fructu legentur.

317. Aldus τοῦτο σκοπεῖν γὰρ χρή. Hoc γὰρ carent Pal. Laur. et edd. recentiores.

Ibid. Plutarchus Gracchis p. 829. A. οὐ γὰρ μόνον ἐν βακχεύμασιν (ὡς ἔοικεν), ἀλλὰ καὶ ἐν φιλοτιμίαις καὶ ὀργαῖς τὸ πεφυκέναι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σω-

opus sit, legerim: μὴ τὸ κράτος αὔχει δυνάτ' ἐν ἀνθρώποις ἔχειν. i. e. μὴ αὔχει τὰ δυνατὰ ἔχειν κράτος ἐν ἀνθρώποις. MUSGRAVIUS. Nihil opus.

Ibid. Abest ἔχειν a tribus editionibus, Commeliniana scilicet et utraque Genevensi.

311. Versus admodum obscurus. Sententia hujusmodi esse videtur: *nec si opineris, et in opinione tua peccatum, non in superbia positum sit.* MUSGRAVIUS. Aldus ἡ δὲ δόξα σου νοσῇ. Brunckius ex utroque MS. Par. νοσεῖ, quod exhibent etiam Pal. et Laur. Διὰ μέσου sunt verba ἡ δὲ δόξα σου νοσεῖ. Μὲν sine apodosi, ut apud nostrum Herc. 713. Δοκῶ μὲν αὐτὴν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι, | ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις. Sophocles Ant. 622. τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν | τῷδε μὲν, ὅτῳ φρένας | θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν.

314. 315. 316. Haec leguntur apud Stobaeum Tit. V. p. 65 = 37. ubi Trincavellus: Οὐκ ὁ διόνυσος μὴ σωφρονεῖν, ἀναγκάσῃ. | γυναῖκας, εἰς τὴν κύπριν, κ. τ. ἑ. Nec quidquam praeter distinctiones mutare videntur MSS. Apud eundem Tit. LXXIV. p. 439 = [illegible] MS. A talem fere scriptu-

γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' [1] ἐν τῇ φύσει, εἰ 315
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' [2] ἀεί. [2] ἀεί,
τοῦτο σκοπεῖν χρή. καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν

pserit Euripides, pro certo statuere nequeo. Porsonus apud Monkium ad Hipp. 79. locum ita refingit: *οὐχ ὁ Διόνυσος ὡς φρονεῖν ἀναγκάσει | γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει | τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί, | τοῦτο σκοπεῖν χρή.* [Quam scripturam potius Grotio aut Salmasio quam Porsono tribuere videtur Riddius p. 225. *Ex Addendis.*] Ubi primo notandum *φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν* pro *ἐρᾶν* dictum. Ita noster Phoen. 1155. *ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν | Καπανεύς, προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτρας πύλας.* Hinc lego: *οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ φρονεῖν ἀναγκάσῃ | γυναῖκας εἰς τὴν Κύπριν.* Ordo est: *οὐ μὴ ἀναγκάσῃ ὁ Διόνυσος γυναῖκας φρονεῖν εἰς τὴν Κύπριν.* Particulas *οὐ* et *μὴ* similiter collocatas habemus apud Sophoclem Oed. C. 848. *Οὐκ οὖν σοτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι | ὀδοιπορήσῃς.* Subjunctivum *ἀναγκάσῃ* agnoscit Stobaeus Tit. V. Dawesio aliisque, qui *οὐ μὴ γράφῃ* et similia soloece dici statuunt, copiose respondebo ad Sophoclis Oed. C. 179. *Οὗτος μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων, ὦ | γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.* Ut constet utra conjectura melior sit, meane an Porsoni, id in primis considerandum est, utrum ex *μὴ φρονεῖν* an ex *ὡς φρονεῖν* facilius oriri potuerit vulgata scriptura tam apud Euripidem quam apud Stobaeum *μὴ σωφρονεῖν*. Quamvis enim nonnulli libri apud Euripidem *μὴ* omittant, id metri caussa a librariis factum mihi videtur. Optima esset Salmasii conjectura, si Graeca vox esset *ἀφρονεῖν*, quae tamen analogiae non repugnat.

315. Pal. et fortasse alii *εἰς τὴν κύπριν*. Sic etiam Stobaeus. Aldus *εἰς τὴν Κύπριν* v. 515. *εἰς τὸν βρόμιον* v. 575. *εἰς τὸν τύραννον* v. 775. Satis dixi de hac quaestione ad Med. 55.

Ibid. Aldus: *ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν εἰς τὰ πάντ' ἀεί.* Ita cum plena distinctione. Sic etiam a correctore Pal. qui a prima manu habet *τὸ σωφρονεῖν ἐστιν*. Stobaeus Tit. V. ut vulgo apud Euripidem, Tit. vero LXXIV. *ἀλλ' εἰς τὴν φύσιν τοῦτο σκοπεῖν χρὴ* mediis omissis. Speciosa est Porsoni conjectura *ἀλλ' εἰ τῇ φύσει* cum diversa distinctione. Ita Menander Boeotia apud Clericum p. 50. *πολλὰ δύσκολα | ἄνθρωπος ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν. ἀλλ' εἰ μείζονα | τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ φρονεῖν.* Synesius Ep. CV. p. 247. *ἀλλ' οὐκ εἰ μεγάλα χαρίζονται, τοῦτο προσήκει σκοπεῖν, ἀλλ' εἰ λαβεῖν ἱκαὶ δυνατά.* Haec attulit ipse Porsonus Adversar. p. 265. Cujus conjecturam quo minus admitterem, movit me praeter alia Stobaei auctoritas, qui si *ἀλλ' εἰ τῇ φύσει* apud Euripidem reperisset, verba *τοῦτο σκοπεῖν χρή* additurus fuisse videtur Tit. V. Si vulgata recte se habet, supplendum est *ταῖς σώφροσιν* aut simile quid. Ceterum eadem fere verba habet noster Hipp. 79. *ὅσοις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει | τὸ σωφρονεῖν πέλαγος εἰς τὰ πάντ' ἀεί, | τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.* Ubi rectius Porsonus *ὅστις* quam alii *ἔνεστιν*. Quae de verbis *ἐν τῇ φύσει ἔνεστι* scripsit Valckenarius, etiam ad Bacchas cum fructu legentur.

317. Aldus *τοῦτο σκοπεῖν γὰρ χρή*. Hoc *γὰρ* carent Pal. Laur. et edd. recentiores.

Ibid. Plutarchus Gracchis p. 829. A. *οὐ γὰρ μόνον ἐν βακχεύμασιν (ὡς ἔοικεν), ἀλλὰ καὶ ἐν φιλοτιμίαις καὶ ὀργαῖς τὸ πεφυκέναι παλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σω-*

πολια ξυνωρις. ἀλλ' ὅμως χ
κοὐ θεομαχήσω, σῶν λόγω
μαίνει γὰρ ὡς ἄλγιστα, κο
ἄκη λάβοις ἂν, οὔτ' ἄνευ τ
ΧΟ. Ὦ πρέσβυ, Φοίβον τ' οὐ
τιμῶν τε Βρόμιον σωφρον
ΚΑ. Ὦ παῖ, καλῶς σοι Τειρεσία
οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζ
νῦν γὰρ πέτει τε, καὶ φρο
κεῖ μὴ γάρ ἐστιν ὁ θεὸς οὗ

φρόνως, ἐφίστησι καὶ κατακοσμεῖ τὴν διάνοιαν. Athenaeus XII. p. 544. D. Ὁ δ' Ἀριστιππος ἐπὶ τῆς Λαΐδος ἔλεγεν, Ἐγω καὶ οὐκ ἔχομαι. καὶ παρὰ Διονυσίῳ διηνέχθη τισὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν τριῶν γυναικῶν. καὶ μύροις ἐλούετο, καὶ ἔφασκεν, ὅτι κἂν βακχεύμασιν οὐδ' ἢ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Plenius rem narrant alii, quos vide ad v. 854.

320. Pal. Laur. metro repugnante ὄνομα, quod ne metri quidem caussa usurpant tragici. Plura ad Sophoclis Phil. 251. ubi Aldinam scripturam, οὐδ' ὄνομ', οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν πλέος, non emendavit Triclinius. Corrige

παρὰ σοὶ λεγέσθω. καὶ καταψεύδου καλῶς,
ὡς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκῇ θεὸν τεκεῖν,
ἡμῖν τε τιμὴ παντὶ τῷ γένει προσῇ.
ὁρᾷς τὸν [1] Ἀκταίωνος ἄθλιον μόρον, [1] Ἀκτέωνος
ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες, ἃς ἔθρέψατο,
διεσπάσαντο, κρείσσον' ἐν κυναγίαις

334. *Καταψεύδου* non significat *versus* eum *mentiaris*, ut puta- : Portus, cujus interpretatio- m correxit Heathius. Dixit :mosthenes *ὃ μέγιστον ἦν καθ' :ῶν ἐγκώμιον*. Quae verba attu- Matthiae Cramm. Gr. §. 581. 891. Saepius apud tragicos n legitur *καταψεύδεσθαι*.

335. Aldus: *ὡς ἔστι Σεμέλης x δοκῇ θεὸν τεκεῖν*. Alii post :μέλης interpungunt. Tyrwhit- conjecturam, quam jure opti- am appellat Musgravius, admi- : Brunckius. Cujus verba sunt: *:utissimi Tyrwhitti omnino recipi buit emendatio, quum ex vulga- lectione falsus emergat sensus. Nemo dubitabat quin Semeles :et filius, sed negabant, quem a peperisset, Deum esse.*

336. Scaliger legit *ἡμῶν*, non cte. *Ἡμῖν* enim fit per apposi- ›nem, *παντὶ τῷ γένει*. BARNE- us. Eadem conjectura, quae :aligero, mihi quoque in men- m venit. Ego vero usu Euripi- ıe doctus eam damnare coepi. ›let is enim dativum pro geni- ro adhibere. REISKIUS. Scali- r non male *ἡμῶν*. Quamquam :que alterum penitus damno. USGRAVIUS. Genitivum admisit :unckius, dativum revocavit :atthiae, uterque celato lectore. on Euripidi propria est con- ructio *ἡμῖν τῷ γένει*, ut putat eiskius, sed apud omnes scri- :ores passim obvia. Pindarus lymp. II. 27. *εὔφρων ἄρουραν ι πατρίαν σφίσιν κόμισον λοιπῷ νει*. Et VIII. 109. *ὅ σφιν ὤπα- ν Ζεὺς γένει*. [Tragicus Rhes. 4. *ἐχθρῶν τις ἡμῖν χρίμπτεται ρατεύματι*. *Ex Addendis.*] Vide an legendum apud Euripidem Iph. T. 279. *ἔδοξε δ' ἡμῖν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν*.

337. Laur. a correctore *ἀκτέωνος*, nescio an recte. Genitivus *Ἀκταίονος* legitur v. 230. accusativus *Ἀκταίωνα* vv. 1225. 1290. ubi fortasse reponendum *Ἀκτέωνα*. Certum est Atticos dixisse *Ἀλκμέωνα*. Timocles apud Athenaeum p. 223. *ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, Ἀλκμέων' ἐσκέψατο*. Vulgo quidem *Ἀλκμαίων'*, quod mediam corripere apud comicum vix credam. Sed controversiam dirimit Marmor Sandvicense apud Taylorum, in quo totidem literis legitur: *ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥΜ* [ΑΧΟ] *ΑΘΗΝΑΙΟΣ*.

338. *Ὠμόσιτοι, crudis vescentes.* Mihi *ὁμόσιτοι, ὁμοτράπεζοι*, non displicet. BRODAEUS. Cujus si haec sola exstaret conjectura, pluribus non opus esset ad ea confirmanda, quae de metrica ejus peritia monui ad v. 216.

339. Reiskii conjecturam, *διέσπασαν τὸν κρείσσονα*, silentio praeterissem, nisi admisisset eam Matthiae. Mihi neque necessarius videtur articulus, et media forma *διεσπάσαντο* aeque bene usurpari atque activa. Aristophanes Ran. 478. *τὼ νεφρὼ δέ σου | αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματωμένω | διασπάσονται Γοργόνες Τιθρασιαι.*

Ibid. Aldus *κυνηγίαις*, quod recte mutasse videtur Matthiae. Vulgo legitur apud nostrum Hipp. 109. *τερπνὸν ἐκ κυναγίας | τράπεζα πλήρης*. Contra apud Sophoclem Aj. 37. nemo vulgatam *κυνηγίᾳ* sollicitavit. *Κυνηγὸς* jamdiu tragicis abjudicatum est. Vide Porsonum ad Or. 26. qui in-

tare videtur, nihil autem de κυνηγία dixit.

340. Ordo est: διεσπάσαντο ἐν ὀργάσιν. Quod monuerunt Heathius et Musgravius.

341. Pal. δεῦρο σοῦ. Ita distinguit Aldus: ὃ μὴ πάθῃς σύ, δεῦρό σου στέψω κάρα | νισσῷ. μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. Melior, ni fallor, est ratio, quam in textu vides. Διὰ μέσου sunt verba δεῦρό σου στέψω κάρα νισσῷ, quae Anglice vertenda sunt: *Come hither, let me crown your head with ivy.* Στέψω enim, quod pro futuro accipiunt interpretes Latini, subjunctivum esse monui ad Med. 1243. Usitatius esset φέρε σου στέψω κάρα, sed δεῦρο usurpavit etiam Theopompus apud Athenaeum p. 470. F. Χώρει σὺ δεῦρο Θηρικλέους πιστὸν τέκνον, | γενναῖον εἶδος. ὄνομά σοι τί θώμεθα; | ἆρ' εἰ κάτοπτρον φύσεος; ἦν πλῆρες δοθῇς, | οὐδέν ποτ' ἄλλο. δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus ad Av. 813. δεῦρο δή, γεμίσω σ' ἐγώ. Nulla ambiguitas est in hoc exemplo. Futurum enim est γεμιῶ.

343. Laur. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα. καὶ βακχεύσεις δ' ἰών. Sensus hujus versus est: Μὴ προσ- [illegible] ἀλλὰ βάκχευε ἰών.

τῆς σῆς ἀνοίας τόνδε τὸν διδάσκαλον
δίκην μέτειμι. στειχέτω τις ὡς τάχος,
ἐλθὼν δὲ θάκους τοῦδ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν,
ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ·
καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες.
μάλιστα γάρ νιν δήξομαι, δράσας τάδε.
οἱ δ' ἀνὰ πόλιν στείχοντες, ἐξιχνεύσατε
τὸν θηλύμορφον ξένον, ὃς εἰσφέρει νόσον
καινὴν γυναιξὶ, καὶ λέχη λυμαίνεται.
κἄνπερ λάβητε, δέσμιον πορεύσατε

μενος καὶ ἀποτυπούμενος. Ubi hil habeo quod addam iis, quae xit Ruhnkenius.

345. Matthiae τῆς σῆς δ' ἀνοίας. eque quo auctore particulam adiserit, mihi constat, neque quid admissa lucrati simus.

346. Aldus δίκῃ μέτειμι. Dedi κην e mea ipsius conjectura ad eracl. 852. Ita noster infra v. 6. ἀτὰρ τοι τῶνδ' ἄκοιν' ὑβρισμάνν | μέτεισι Διόνυσός σ', ὃν οὐκ ναι λέγεις. Aeschylus Eum. 230. ὁ δ' (ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον) κας | μέτειμι τόνδε φῶτα καὶ νηγέτις. Vulgo διὰ μέσου sunt rba ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον δίκας. uid sit καὶ συνηγέτις, nondum ihi liquet. Δίκην μετιέναι τινὰ citur ut δίκην αἰτεῖν τινα. Cus constructionis unum exemplum ibo, quod legitur apud Euripidem ndr. 1003. πικρῶς δὲ πατρὸς φόνον αἰτήσει δίκην | ἄνακτα Φοῖβον. 347. Aldus θάκους τούσδ'. Brunous ex emendatione Musgravii θάνους τοῦδ'. Matthiae iterum τοῦδ'. iresias apud Sophoclem Ant. 999. ς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόν | ἔζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς ὄρθος λιμήν, κ. τ. ἑ. Idem apud uripidem Phoen. 847. θάκοισιν ἱεροῖσιν, οὓς μαντεύομαι.

Ibid. Pal. solenni errore ἵν' ὀρθοσκοπῇ. De quo plura ad v. 380.

348. Aldus μοχλοῖς τριαίνης. anterus: *Videtur scribendum* μοχλοῦ τριαίναις, *vel* μοχλοῖς τριαίνου. Neutrum Scaligero placuit, qui ad v. 547. scripsit: λείπει στίχος. Portus μοχλοῦ et τριαίνου imperativos passivos esse monet; sibi vero magis placere activum μόχλου aut τριαίνου. Barnesius admisit τριαίνου, quod etiam in Laur. legitur. Extat verbum apud Aristophanem Pac. 569. καὶ τριαίνου τῇ διελλῇ διὰ χρόνου τὸ γῆδιον. Noster Herc. 946. στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσειν πόλιν. Haec attulit Portus.

351. Noster Med. 1570. Οὔθ' οὑκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.

352. Ἀνὰ πάλιν. Scribe πόλιν. Brodaeus. Aldi editio habebat, οἱ δ' ἀνὰ πάλιν. Brodaeus temere πόλιν legebat. Barnesius. Aldus οἷδ' ἀνὰ π'λιν. Idem εἰς ὅδ' v. 68.", τι καλὸν v. 899. δεσπ'τη v. 1044. "δ' ἀνθις v. 1086. ὁρᾶν πάρεσ v. 1173. εἰς "ρος v. 1223. Similiter θε'ν Ion. 1074. "ψεται v. 1076. Δι'ς v. 1077. φοίβειος v. 1088. "σοι v. 1089. "σον v. 1094. Quae omnia in una pagina leguntur. Litera quae abest, plerumque est o. Ceterae longae rarius. Reperi tamen ἡμ'ν Alc. 1154. Π φυκεν Rhes. 107. μ'λαιναν Tro. 549. cum paucis aliis. Non nisi vocales exciderunt, neque eae nisi accentu aut spiritu notatae. Caussam typographis investigandam relinquo. In Hervagiana prima haec plerumque recte emendata sunt. Sed

δρᾶν. ἀλλ' ἔπου μοι, πισσὶ
πειρῶ δ' ἀνορθοῦν σῶμ' ἐμι
γέροντε δ' αἰσχρὸν δύο πεσε
τῷ Βακχίῳ γὰρ τῷ Διὸς δο
Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος

aliquoties Aldina scriptura typographo Basiliensi fraudi fuit. Exemplum praebet hujus fabulae v. 259. *'κάθησ' ἂν ἐν βάκχαισι θέμιος μέσας.* Ita Aldus. Apostrophum pro spiritu accepit Hervagius, ideoque literam deesse ratus, *ἐκάθησ' ἄν* dedit. Quod ad *ἀνὰ πάλιν* attinet, in nullo libro ita scriptum legitur. Aldus *ἀνὰ πάλιν*, ut jam monui, ceteri omnes ante Barnesium *ἀνὰ πόλιν*. Barnesius *ἀνάκαλιν*. Recte *ἀνὰ πόλιν* Musgravius, Brunckius, Matthiae. Brodaei error non ipsi tribuendus videtur, sed ei, qui annotationem ejus in usum typographi descripsit. [Ceterum Scaliger τ post π inserto fecit *ἀνὰ πτόλιν*. Opinor, quia sic legitur v. 216. *Ex Addendis.*]

556. Noster Or. 612. *ἐκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν, | σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, λεύσιμον δοῦναι δίκην.* Heracl. 59. *ἀνίστασθαί σε χρὴ | εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μέσει δίκη.*

νόνι
πω.
mar
αὐτ
simi
rus
λος
ἐγὼ
νῦν.
rion
ἐξέσ
[Dic
Πάλ
φύσι
Uly
Add
56
Ib
terp
men
Vide
780.
56
pa κ
quan
heat

τοῖς σοῖσι, Κάδμε. μαντικῇ μὲν οὐ λέγω,
τοῖς πράγμασιν δέ. μῶρα γὰρ μῶρος λέγει.
ΧΟ. Ὁσία, πότνα θεῶν, 370
ὁσία δ', ἃ κατὰ [1] γᾶν 1 γᾶς
χρύσεα σκῆπτρα φέρεις,

dicendum esse. Supplendum monet ὅρα, aut φοβοῦμαι seu δέδοικα. Hoc supplendum monuerat Brodaeus. Ita Aeschylus Prom. 67. Σὺ δ' αὖ κακοκνεῖς, τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὕπερ | στένεις. ὅμως μὴ σαυτὸν οἰκτισῇς ποτε.

Ibid. De Penthei nomine vide ad v. 508.

369. Verba μῶρα γὰρ μῶρος λέγει leguntur apud Stobaeum Tit. IV. p. 53=29. Sophocli tribuuntur a Grotio.

370. De hoc chori carmine vide Hermannum Elem. Doctr. Metr. p. 499. seq.

Ibid. Non optime liquet, quaenam dea sit, quam his verbis indicatam habemus. Brodaeus Themin sive Justitiam invocari putat, Reiskius Hosiam sive Sanctimoniam, Heathius Themin et mox Nemesin, Musgravius Sanctimoniam ut Reiskius, Nemesin nescio quis antiqua manu in exemplo Hervagianae primae, quod apud nos in bibliotheca Bodleiana servatur. Si recte se habet κατὰ γᾶν, Δίκη sive Justitia aliquo modo κατὰ γᾶν χρύσεα σκῆπτρα φέρειν dici potest, licet nihil in promptu habeam, quod eam interpretationem confirmet. Equidem hactenus Heathio assentior, ut non unam deam sed duas his verbis indicari putem. Neque alioqui adjectivum ὁσία hoc modo repetiturus fuisse videtur poëta. Quae sententia si vera est, ne ipse quidem Oedipus interpretem agere potuisset, manente scilicet vulgata lectione κατὰ γᾶν. Sed unius literae mutatione omnis ambiguitas tolli potest. Si vulgo legeretur κατὰ γᾶς, nemo non videret Proserpinam secundo versu invocari, primo vero Cererem, quam cum Rhea sive Cybele sive matre deorum confundere solet Euripides. Cujus confusionis praeclarum exstat exemplum in Helena, chori scilicet carmen, cujus initium est v. 1317. Ὀρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ | μάτηρ θεῶν ἐσύθη | ἀν' ὑλαίντα φάκη, | κρεάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων, | βαρύβρομόν τε κῦμ' ἄλιον, | πόθῳ τᾶς ἀποιχομένας | ἀῤῥήτου κούρας. | κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον | λέντα κέλαδον ἀνεβόα, κ. τ. ἑ. Nullas deas rectius invocant Bacchae, quam Cererem et Proserpinam. Huic interpretationi objici potest, neminem Proserpinae tribuisse aureas alas, quas malo etiam Sanctimoniae suae tribui conset Musgravius, cujus verba sunt: *Cur enim diceret Sanctimoniam aureas alas in terra gerere?* Recte statuit corruptum esse πτέρυγα, de quo mox.

Ibid. Hujus versus oblitus est Porsonus, quum scripsit ad Iph. A. 1156. *Frustra Heathius et Markландus legunt πότνα, quae vox scenae prorsus ignota est.* Non ibi quidem, sed Ion. 457. recte legi videtur ὦ πότνα Νίκα. Neque diu in juvenili sententia perstitisse Porsonum arbitror.

371. Aldus: ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν. Reiskius: Ἁσιάδ' ἃ κατὰ γᾶν. Matthiae: ὁσία θ', ἃ κατὰ γᾶν. Recte se habet δέ. Ita noster Hec. 951. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σύ | Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν πόλιν τε σήν. Suppl. 1054. Ὦ δυστάλαινα, δυστάλας δ' ἐγὼ γέρων. Legendum vero κατὰ γᾶς, ni fallor.

372. Aldus χρύσεα πτέρυγα. Barnesius χρύσεα πτερά. Musgravius in annotatione κρύφια πτερὰ et κρυφίαν πτέρυγα, quorum neutrum satis metro facere monet Brunckius. Ipse in textu Barnesium sequitur, in annotatione meliores codices ex-

τάδε Πενθέως ἀΐεις;
ἀΐεις οὐχ ὁσίαν
ὕβριν εἰς τὸν Βρόμιον τὸν
Σεμέλας, τὸν παρὰ καλλι-
στεφάνοις εὐφροσύναις δαίμονα πρῶτον
μακάρων; ὃς τάδ' ἔχει,
θιασεύειν τε χοροῖς,
μετά τ' αὐλοῦ γελάσαι,
ἀποπαῦσαί τε μερίμνας,
ὁπόταν βότρυος ἔλθῃ
γάνος ἐν δαιτὶ θεῶν,
κισσοφόροις δ' ἐν θαλίαις
ἀνδράσι κρατὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ.

spectandos censet. Matthiae et Hermannus χρυσέαν πτέρυγα. Si sanum est πτέρυγα, conferendum μεγάλα v. 396. cujus duae primae syllabae ἀντὶ μιᾶς sunt. Similia sunt τριπόρθες v. 125. βρέφος v. 522. τάδ' ἀναβοάσας v. 525. Sed nullam apud veteres χρυσόπτερον novi deam, praeter Irin et Victoriam, quarum neutrius mentio hic esse potest. Recentiores etiam Nemesi alas dedisse his verbis monet Pausanias I. 33. p. 82. Πτερὰ δ' ἔχον οὐδὲ τοῦτο τὸ ἄγαλμα Νεμέσεως, οὐδὲ ἄλλο πεποίηται τῶν ἀρχαίων. ἐπειδὴ δὲ Σμυρναίοις τὰ ἀγιώτατα ξόανα ἔχειν πτερὰ οἶδα, ὕστερον (ἐπιφαίνεσθαι γὰρ τὴν θεὸν μάλιστα ἐν τοῖς ἐρᾶν ἐθέλουσιν) ἐπὶ τούτων Νεμέσει πτερὰ ὥσπερ Ἔρωτι ποιοῦσι. Cujus auctoritate abutitur Heathius, quum Nemesin alatam ab Euripide significari statuit. Neque nullius momenti est, quod omnes MSS. in Aldina scriptura χρύσεα πτέρυγα consentiunt. Itaque reposui χρύσεα σκῆπτρα ex mea ipsius conjectura Musei Critici Cant. T. II. p. 23. proposita. Optime convenit haec scriptura Proserpinae, cujus sceptri meminit noster Herc. 1105. ἀλλ' οὔτι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον | Πλούτωνά τ', ἠδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης. Aureum sceptrum Plutonos uxorem gestasse quis dubitet, qui meminerit aurea sceptra etiam Minoi et Tiresiae ab Homero tributa esse. Auream coronam eidem Proserpinae tribuit Euripides Ion. 1085. τὸν χρυσοστέφανον κόραν, | καὶ μητέρα σεμνάν. Unde legi posset χρύσεα στέφεα, nisi praestaret σκῆπτρα. Χρύσεα primam corripere postHermannum jam monui ad v. 97. Quod si suspicatus esset Musgravius, conjecturas suas κρύφια et κρυφίαν inutiles esse vidisset.

375. Pal. Latur. τὰ δὲ πενθέως.

375. Aldus ἐς τὸν βρόμιον. Lasr. recte εἰς. Vide ad v. 515.

378. Pal. θιεύσειν τὲ χοροῖς. Pessime Portus: *tripudiare choreis.* Θιασεύειν transitivum habet sensum, *in thiasum ducere.* Dativum χοροῖς explicat noster Ion. 551. ΙΩΝ. Προξένων δ' ἐν τῷ κατίσχεις; ΞΟΥ. Ὅς με Δελφίσιν κόραις, | ΙΩΝ. Ἐθιάσευσ', ἢ πῶς τάδ' ἀνδρὸς; ΞΟΥ. Μαινάσιν γε Βακχίοις. Passivum θιασεύεται legitur supra v. 75. Vide etiam ad v. 466.

381. Aldus ὁπόταν βότρυος ἔλθῃ. Brunckius ὅταν βότρυος ἐπέλθῃ. Simili modo corrupit etiam antistrophicum v. 396. ut infra ostendam. Matthiae vulgatam revocavit.

384. Aldus ἀμφιβάλῃ. Pal. ἀμφιβάλλῃ. Barnesio debetur ἀμφιβάλῃ.

Ἀχαλίνων στομάτων
ἀνόμου τ' ἀφροσύνας
τὸ τέλος δυστυχία.
ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας
βίοτος, καὶ τὸ φρονεῖν,
ἀσάλευτόν τε μένει, καὶ
[1] συνέχει δώματα. πόρσω
γὰρ ὅμως αἰθέρα ναίοντες, ὁρῶσιν
τὰ βροτῶν οὐρανίδαι.
τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία,

[1] ξυνέχει

385—399. Haec leguntur apud Stobaeum, sed non omnia eodem loco. Primi tres versus Tit XXXVI. p. 217=145. Quinque (in mea ed. sex) medii Tit. LVIII. p. 374 = 221. Septem postremi Tit. XXII. p. 187=115. Hos a MS. A. abesse monet Gaisfordius.

385. Conferunt Aeschylum Prom. 329. γλώσσῃ ματαίᾳ ζημίαι προστρίβεται. Sequentia attulit Valckenarius. Plutarchus T. II. p. 503. C. ἀχαλίνων γὰρ οὐ ταμιείων, οὐδ' οἰκημάτων, ἀλλὰ στομάτων τὸ τέλος δυστυχίαν ὁ Εὐριπίδης φησίν. Lucianus T. I. p. 573. ΑΟΤ. Νῦν οὖν ἔκατι ῥημάτων πτείνετέ με (πτενεῖτέ με Musgravius Inc. CLXXXI.); ΠΑ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός· Ἀχαλίνων κ. τ. ἑ. Idem T. III. p. 189. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομάτων καὶ ἀφροσύνης καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται. Gellius I. 15. *Favorinum ego audivi dicere versus istos Euripidi, Ἀχαλίνων στομάτων, ἀνόμου τε ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία, non de iis tantum factos accipi debere, qui impia aut illicita dicerent; sed vel maxime de hominibus quoque posse dici stulta et immodica blaterantibus; quorum lingua tam prodiga infreniaque sit, ut fluat semper et aestuet colluvie verborum teterrima: quod genus homines a Graecis significantissimo vocabulo κατάγλωσσοι appellantur.* [Schaeferus ad Bosium p. 156. citat Philonem de Somn. p. 676, 6. πάντα μὲν οὖν ἀνασείειν κάλων ἀχαλίνου στόματος καὶ κατηγόρου γλώττης. *Ex Addendis.*]

386. Trincavellus apud Stobaeum ἀνόμου δ' ἀφροσύνας.

390. Aldus ἀσάλευτον μένει. Copulam metri caussa addendam monuerunt Heathius et Musgravius, addidit Brunckius, qui eam in utroque MS. Par. exstare monet. Exstat etiam in Pal. et Laur. Vide ad v. 398.

390*. Aldus καὶ συνέχει | Δῶμα. Pal. καὶ συνέχει | δώματα. Trincavellus apud Stobaeum καὶ ξυνέχει δώματα. Omnino legendum δώματα, ut mox videbimus.

Ibid. Aldus: πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὅμως. Sic etiam Gesnerus apud Stobaeum. In septimo hujus antistrophi versu, qui apud Hermannum est μὰ πρόσω γὰρ ἀλλ' ὅμως αἰ-, anaclasin admissam monet. Sed Trincavellus apud Stobaeum habet πόῤῥω γὰρ ὁμῶς omisso ἀλλ', nec dissentiunt MSS. A. Voss. monente Gaisfordio. Nulla igitur anaclasis, sed omnia strophae similia. Pro πόῤῥω autem, quod tragica vox non esse videtur, licet aliquoties apud tragicos exstet, reposui πόρσω, quod vulgo legitur apud Sophoclem El. 213. legendum etiam pro πρόσω Oed. C. 179.

393. Aldus: Τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία | Τό, τε μὴ θνητὰ φρονεῖν, | Βραχὺς αἰών. Reiskius: τὸ σοφὸν οὐ σοφία (id est οὐκ ἐν σοφίᾳ seu ἄνευ σοφίας), τό τε μὴ θνητὰ φρόνειν, | βραχὺς αἰῶν (i.e. βραχὺν αἰῶνα ἔχει, *parum diu durat*). Frustra.

νᾶσον τᾶς Ἀφροδίτας,
ἵν' οἱ θελξίφρονες νέμον-

Non nisi prava distinctione laborat Aldina scriptura, quam Brodaeo, Heathio Tyrwhittoque auctoribus emendavit Brunckius. Verba *τὸ σοφὸν οὐ σοφία* ita explicat Brodaeus: *Subtilior de diis exquisitiorque doctrina, non est sapientia.*

594. Omnes libri *θνητὰ*, licet recte legatur *θνατοῖσιν* v. 403.

595. Aldus: *ἐπὶ τούτῳ | Δέτις ἂν μεγάλα διώκων, | τὰ παρόντ' οὐχὶ φέροι.* Sic etiam Stobaeus. Pal. *τὰ μεγάλα*, cetera ut Aldus, cujus scriptura omnino recte se haberet, si in ea legeretur *φέροι*. *Ἐπὶ* pro *ἐν* dictum monet Heathius. *Τὰ παρόντα* sunt *τὰ παραχείμενα, ἃ πάρεστι λαβεῖν. Φέροι* pro *λαμβάνοι*, ut supra v. 257. *κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν*. Facilis igitur sententia, neque impedita constructio. Aliter tamen visum est Reiskio, Tyrwhitto, Musgravio et Brunckio. Reiskius *τις* pro *ὅστις* accipiendum, et distinctionem mutandam monet, ut sensus sit: *quisquis magnis inhians praesentia non fert, illius et omnium illi similium mores sunt morosa insanientium.* Tyrwhittus *τίς* interrogativum et *φέροι* legendum.

ται θνατοῖσιν Ἔρωτες·
† Πάφον θ', ἂν ἑκατόστομοι
βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ
καρπίζουσιν ἄνομβροι.
ὅπου καλλιστευομένα
Πιερία μούσειος ἕδρα,

scribendum monet etiam Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 71.

Ibid. Verba νέμονται θνατοῖσιν apud Portum significant *dispensantur mortalibus*. Mea sententia νέμονται significat *habitant*, θνατοῖσιν cum θελξίφρονες conjungendum est. Sensus est: ἔνθα διατρίβουσιν οἱ Ἔρωτες οἱ θέλγοντες τὰς φρένας τοῖς θνητοῖς.

404. F. Φάρον, insulam Aegypti apud Alexandriam. Sane in sequentibus Nilum describit. Reiskius. Negant hoc plerique. Brodaeus ad ποταμοῦ annotavit: *Lycei fluminis*: ad ἄνομβροι, *continuo fluentes, ad id aqua coelesti minime indigentes*. Cui Graece respondet Barnesius, licet non optime Graece: *Οἱ μὲν ποταμὸν Λύκον ὑπολαμβάνουσιν ἐνθάδε σημαίνεσθαι. οὗτος δὲ προβάλλων τῷ Μαιάνδρῳ ἐκ Κάδμου τοῦ ὄρους ῥέων, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Κύπρον ἔρχεται.* Idem dicendum de altero Lyco, qui in mare Euxinum fluit. Barnesii interpretatio ejus Graeca oratione nihilo melior est. Verba ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ ita explicat: *αἱ πολλαὶ ἐπιῤῥοαὶ τῶν ποταμῶν πολλῶν, τῶν ἀμφὶ τὴν Κύπρον, αἳ ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ, τοῦ μεγάλου δηλονότι ποταμοῦ, ἀποῤῥέουσαι.* Nonnihil addit de epitheto βαρβάρου, verborum autem καρπίζουσιν ἄνομβροι, quae Aegyptum designare videntur, difficultatem silentio dissimulat. Musgravius ne Nilum quidem recte ἑκατόστομον appellari contendit, nedum parva Cypri flumina, quorum unum in animo habuerit poëta. Corrigit igitur ἑκατόστομοι *amoeno ostio in pelagus exeuntes*. Multa addit, quibus ostendere conatur, verba βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι non minus bene de Cypro quam de Aegypto accipi posse. Sed nihil efficit, mea quidem sententia. Secus Brunckio visum est, qui conjecturam ejus ἑρατόστομοι admisit. Matthiae revocavit ἑκατόστομοι, quod pro πολύστομοι poëtica quadam licentia dictum est. Quid in animo habuerit Euripides, quum Paphum et Aegyptum hoc modo conjunxit, ego conjicere nequeo. Strabo p. 685. C. φασὶ δ' εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ Πάφου τινὲς εἶναι σταδίους τρισχιλίους ἑξακοσίους.

406. Matthiae ἄνομβρον.

407. Mire desultorius est Euripides, et vere bacchatur cum Bacchis suis e Cypro ad Nilum et statim in Macedoniam transsiliens. Reiskius. Meminerint lectores, hanc tragoediam in Macedonia, ubi diem supremum obiit, scripsisse Euripidem. Inde est, quod eam regionem tantis laudibus haud semel extollit. Alter locus est v. 565. μάκαρ ὦ Πιερία, | σέβεταί σ' Εὔιος, κ. τ. ἑ.

Ibid. Pal. ὅπου δ' ἁ καλλιστευομένα. Sic etiam Laur. a prima manu. Barnesius ἢ ὅπου καλλιστευομένα. Musgravius in textu ut vulgo: in annotatione aut ἢ ὅπου cum Barnesio, aut χ' ὅπου legendum statuit. Brunckius χῶπου. Matthiae χὤπου. Aldinam scripturam revocavi. Ordo est: ἐκεῖσε ἄγε με, ὅπου καλλιστευομένα κ. τ. ἑ. Recte distinguit Aldus.

408. Pal. πιερεία. Brunckius Πιερίᾳ e conjectura Musgravii, quam repudiavit Matthiae, quaeque mihi quoque inutilis videtur.

σεμνὰ κλιτὺς Ὀλύμπου,
ἐκεῖσ' ἄγε μέ, Βρόμιε, Βρόμιε,
προβακχήϊε δαῖμον.
ἐκεῖ χάριτες, ἐκεῖ δὲ πόθος,
ἐκεῖ δὲ Βάκχαισι
θέμις ὀργιάζειν.
Ὁ δαίμων ὁ Διὸς [x] παῖς
χαίρει μὲν θαλίαισιν,
φιλεῖ δ' ὀλβοδότειραν Εἰ-
ρήναν, κουροτρόφον θεάν·
ἴσαν δ' εἴς τε τὸν ὄλβιον
τόν τε χείρονα δῶκ' ἔχειν
οἴνου τέρψιν ἄλυπον.
μισεῖ δ' ᾧ μὴ ταῦτα μέλει,
κατὰ φάος νύκτας τε φίλας
εὐαιῶνα διαζῆν.
σοφὰν δ' ἄπεχε πραπίδα, φρένα τε

x γόνος

409. Aldus κλειτὺς. Edd. recentiores κλιτὺς, quod reponendum monuerat Brodaeus. Vide interpretes ad Hipp. 227. ubi etiam κλιτὺς secundam corripit.

412. Ad προβακχήϊε nihil annotatum video, praeter Reiskii conjecturam τριβάκχιε, quae metro adversatur.

417. Matthiae ὁ δαίμων ὁ Διὸς παῖς. Libenter admisissem πάϊς, si diphthongum solutam apud Atticos reperissem. Apud Sophoclem Ant. 986. metro repugnat monosyllabon παῖς, neque legi potest πάϊς propter vocalem sequentem. In Bacchis potius γόνος quam πάϊς legam.

419. Pal. etiam minus Dorice εἰρήνην. Scribendum videtur εἰ|ράναν.

420. Hesiodus Operum v. 225. a Brodaeo collatus: τοῖσι τίθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ, | εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος.

421. Pal. ἴσα δ' εἴς τε τὸν ὄλβιον. Sic etiam Laur. a prima manu.

424. Male haec ita explicat Barnesius: μισεῖ τοῦτον εὐαίωνα διαζῆν, ᾧ μὴ ταῦτα (nempe θαλίαι, εἰρήνη, οἶνος) μέλει. Confert Homerum Il. P. 272. μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων νυοὶ κύρμα γενέσθαι. De hoc verbi μισεῖν usu plura dicere nihil attinet, quum constructio hujusmodi sit: μισεῖ δὲ τοῦτον, ᾧ μὴ ταῦτα μέλει, τουτέστι, διαζῆν εὐαίωνα κατὰ φάος νύκτας τε φίλας. Quod monuit Heathius.

[425. Valckenarius: *ad Herod. p.* 422. Nempe V. 6, 65. *Ex Addendis.*]

426. Scaliger εὖ αἰῶνα.

428. Aldus σοφὸν δ' ἀπέχειν | πραπίδα. Pal. σοφὰν δ' ἀπέχειν | παρ' ἀσπίδα. Rectius Laur. σοφὰν δ' ἀπέχειν πραπίδα. Quod ut admittatur, aut plena distinctio, quae post φωτῶν vulgo legitur, in minimam mutanda est, aut infinitivus ἀπέχειν pro imperativo accipiendus est, aut denique minus plene post superiora verba εὐαίωνα διαζῆν distinguendum est. Hanc rationem amplexus est Matthiae. Sed metri caussa legendum ἄσχε. Versus enim Glyconeus est, cui

περισσῶν παρὰ φωτῶν.
τὸ πλῆθος ὅτι τε φαυλότερον
ἐνόμισε, χρῆταί τε,
τόδε τοι λέγοιμ' ἄν.
ΘΕ. Πενθεῦ, πάρεσμεν, τήνδ' ἄγραν ἠγρευκότες,
ἐφ' ἣν ἔπεμψας, οὐδ' ἄκραντ' ὠρμήσαμεν.
ὁ θὴρ δ' ὅδ' ἡμῖν πρᾶος, οὐδ' ὑπέσπασε
φυγῇ πόδ', ἀλλ' ἔδωκεν οὐκ ἄκων χέρας,
οὐδ' ὠχρὸς, οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν.

respondet v. 411. ἰκοῦ' ἄγε με, Βρόμιε, Βρόμιε. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 547. totidem literis conjicit: σοφὰν δ' ἄπεχε παραπίδα φρένα τε | περισσῶν παρὰ φωτῶν. Quae verba ita explicat: *arce a te sapientem a viris nimium severis commendatam sobrietatem.* Si sensus est, *abstine mentem animumque a temerariis viris*; vel potius, *a viris nimium sapientibus*, cum adjectivo σοφὰν confer tragici nostratis verba: *let not thy discreet heart think it.*

429. F. ἀπὸ. Οἱ περισσοὶ hic loci sunt *nimis arguti et sapientes.* Sequentia non intelligo, neque qui differant φρὴν et παραπίδες. Reiskius. Differunt φρὴν et παραπίδες fere ut ἧψατο et ἔθιγε v. 617. Ubi vide plura. Ἀπὸ pro παρὰ a Reiskio propositum jam vidimus v. 118.

430. Ita distinguit Aldus: τὸ πλῆθος ὅτι | τε φαυλότερον | ἐνόμισε, χρῆταί τε. | τόδε τοι λέγοιμ' ἄν. Pal. τὸ πλῆθος ὅτιπερ φαυλότερον | ἐνόμισε. χρῆταί τ' ἐν τῶδε λεγοίμην ἄν. Sic etiam Laur. a prima manu. Vulgatam ita interpretatur Portus: *Quod autem vulgus et deterius existimat, et quo utitur*, quodque moribus habet receptum, *hoc profecto dicam.* Longe melius Heathius: *Quodcunque humile vulgus instituit et sequitur, id profecto ego dicendum censeam.* Magis ad literam Musgravius: *et quod vulgus tenue probat, et utitur, hoc profecto amplecti libet.* Idem pro λέγοιμ' ἄν conjicit δεχοίμαν. Brunckius et Matthiae: τὸ πλῆθος ὅ τι τὸ φαυλότερον κ. τ. ἑ. Hermannus ita distinguit: τὸ πλῆθος, ὅτι φαυλότερον ἐνόμισε, χρῇ | ται. τόδε τοι λέγοιμ' ἄν. Id est, ipso interprete: *vulgus, quod deterius videt, utitur: haec mea sententia est.* Mihi magis arridet Heathii aut Musgravii interpretatio, qua admissa, nihil opus ut mutetur vulgata scriptura. Plena enim oratio est: τὸ πλῆθος ὅτι τε φαυλότερον ἐνόμισε, ὅτῳ τε χρῆται, τόδε τοι ἄριστον εἶναι λέγοιμ' ἄν. Φαυλότερον pro adverbio accipio, et cum ἐνόμισε conjungo, ut τὸ πλῆθος ὅτι φαυλότερον ἐνόμισε sit *crassior et rudior vulgi sententia.* Χρῆται eorum actiones significat. Sensus igitur est: *Rectius de his rebus sentire et agere mihi videtur vulgus quam philosophi.*

432. Ἐνόμισε. Sic recte Aldus, consentientibus ambobus codicibus. Prave Canterus aut nescio quis alius ἐνόμισσε invexit, tanquam si in jambico versu pes primus non aeque bene tribrachys ac anapaestus esse posset. Brunckius. Commeliniana, utraque Genevensis, Musgraviana et Schaeferiana ἐνόμισσε. Ceterae omnes, quibus utor, ἐνόμισε habent, neque de industria scripturam mutasse videtur Portus.

435. Ἄκραντ', *frustra.* Brodaeus. Aldus οὐδ' ἄκραν θ' ὡρμήσαμεν v. 455. οὐδ' ἄκραν τ' ἠκονῶσα Iph. T. 520. sed ἄκραντ' ὀδόντι Suppl. 770.

γελῶν δὲ καὶ δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο,
ἔμενέ τε, τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος·
κἀγὼ δι' αἰδοῦς εἶπον· Ὦ ξέν', οὐχ ἑκὼν
ἄγω σε, Πενθέως δ', ὃς μ' ἔπεμψ', ἐπιστολαῖς. —
ὡς δ' αὖ σὺ Βάκχας εἶρξας, ἃς συνήρπασας, ξυνήρπασας,
κἄδησας ἐν δεσμοῖσι πανδήμου στέγης,
φροῦδαί γ' ἐκεῖναι λελυμέναι πρὸς ὀργάδας
σκιρτῶσι, Βρόμιον ἀνακαλούμεναι θεόν.
αὐτόματα δ' αὐταῖς δεσμὰ διελύθη ποδῶν,

440. Aldus εὐπρεπὴς hic et infra v. 842. Canterus utrobique εὐτρεπὴς legendum monet. Vulgatam τοὐμὸν εὐπρεπὲς ποιούμενος ita explicat Brodaeus: *Sic ut modeste ac decenter me cum eo gerere coëgerit.* Quam rationem non improbat Heathius. Vertit Portus: *faciens* mandatum *meum obsequenter.* Reiskius τοὐμὸν ἐντρεπὲς ποιούμενος, *ad severitatem* (vel potius *reverentiam*) *me componens.* Omnes mediam formam ποιούμενος eo sensu accipere mihi videntur, qui activae ποιῶν convenit. Recte igitur εὐτρεπὴς Musgravius in annotatione, Brunckius in textu. Ita noster Iph. T. 244. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα | οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη. Herc. 497. Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι. El. 688. παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει. | δόμων δ' ἔσω βᾶσ', εὐτρεπὴς ποιήσομαι. Nostri, *I will make ready.* Haec exempla Canteri quidem emendationem confirmant, sed non explicant verba τοὐμὸν εὐτρεπὴς ποιούμενος, quae Musgravius interpretatur *meam operam facilem reddens.* Imo, *facilem sibi reddens*, id est, *placidè et patienter ferens.*

441. Verte: *Ego autem verecunde dixi.* Nomina cum praepositione διὰ constructa, cognatorum adverbiorum vicem plurima sustinent, et in ea resolvi debent. Brunckius. Hujusmodi sunt δι' ἀριθμῶν v. 209. διὰ σπουδῆς v. 212. Vide ad Sophoclis verba καίω δι' ὀργῆς Oed. T. 807.

442. Ἐγὼ τε. Δέω καὶ ἐκάγω [imo ἀπάγω] subaudiendum: nisi malis ἄγω σε, non ἐγώ σε, legere. Brodaeus. Habent vet. cod. ἄγω σε. Diceretur autem δι' αἰδοῦς ἄγω pro αἰδοῦμαι, sicut διὰ τιμῆς ἄγω pro τιμῶ. Sed parum convenire huic loco videtur ista lectio. —— Non dubito igitur quin retinenda sit nostra lectio, ut ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur δέω. Stephanus. Cujus errorem castigavit Barnesius, qui ἄγω σε admisit. Consentit Laur.

Ibid. Laur. ἔπεμψ', quod e MSS. Par. admisit Musgravius. Scaligero ita legenti non paruit Barnesius.

Ibid. Ἐπιστολαῖς, *mandatis.* Aeschylus Prom. 3. Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς, | ἃς σοι πατὴρ ἔφειτο. Ubi consulendi interpretes. Fuerunt qui legerent ἐπιτολαῖς, quod non improbat Barnesius, quamvis vulgatam recte anteponat.

443. Aldus εἶρξας, quod grammaticorum praecepto obsequutus correxit Brunckius. Ipse Aldus εἱρκταῖσι v. 497. καθείρξατε v. 509.

Ibid. Reiskius ὡς συνήρπασας, *postquam eas comprehenderas.*

447. Hunc et sequentem versum transtulit Ovidius Metam. III. 699. *Sponte sua patuisse fores, lapsasque lacertis | sponte sua, fama est, nullo solvente, catenas.* Brunckius.

Ibid. Aldus αὐτοῖς. Pal. Laur.

κλῃδές τ' ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερός.
πολλῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ἥκει πλέως
εἰς τάσδε Θήβας. σοὶ δὲ τἄλλα χρὴ μέλειν.
ΠΕ. Λάζυσθε χειρῶν τοῦδ'. ἐν ἄρκυσιν γὰρ ὢν,
οὐκ ἔστιν οὕτως ὠκὺς ὥστε μ' ἐκφυγεῖν.
ἀτὰρ τὸ μὲν σῶμ' οὐκ ἄμορφος εἶ, ξένε,
ὡς εἰς γυναῖκας, ἐφ' ὅπερ εἰς Θήβας πάρει.
πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς, οὐ πάλης ὕπο,
γέννη παρ' αὐτὴν κεχυμένος, πόθου πλέως·

ῥαῖς, quod ex Stephani et Scaligeri conjectura tacite reposuit Barnesius.

448. Laur. κληῖδ' ἐσ' ἀνῆκαν cum gl. συνίζησις.

449. Aldus: πολλῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμασίων ἥκει πλέως. Brunckius δ' ἀνὴρ ut vulgo, licet apud Sophoclem Oed. C. 630. ex sola conjectura reposuerit ἀνὴρ ὅδ'. Matthiae ὅδ' ἀνὴρ.

Ibid. Pseudogregorius v. 1649. θαυμαστῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ἔστο πλέως. Tam φρικτῶν quam θαυμάτων probare videtur Piernus Verisim. p. 66. Heathius iam θαυμάτων, quod ex Par. G. admisit Musgravius. Consentiunt Pal. et Laur.

450. Pal. σοὶ δὲ τ' ἄλλα. Laur. σὺ δ' ἔτ' ἄλλα.

451. Scripti libri ab impressis haud longe dissentiunt. Pal. Laur. λάζυσθε (in Pal. supra scriptum ε. λάζυσθε). χειρῶν τοῦδ' (in Laur. supra scriptum ἐμοῦ) ἐν ἄρκυσιν γὰρ ὤν. Ita quoque Par. G. apud Brunckium, qui recte lgatam praeferendam esse statuit. Reiskius χάζεσθε χειρῶν τοῦδ', *retinete manus ejus.* Qui sequentia ita accepisse videtur: *quum enim tenis vinctus sit, non poterit effugere.* Longe melius Burgesius eadem sensu μέθεσθε. Sed utraque scriptura vix aliud significare potest, quam *liberate eum a vinculis.* Ita noster Iph. T. 468. θέσθε τῶν ξένων χέρας, | ὡς ὄντος ἱεροῖ, μηκέτ' ὢσι δέσμιοι. Sed ἄρκυες non ita *vincula* significant, ut alia custodiae genera excludant. Secus esset, si σιδηραῖς ἄρκυσιν ut v. 251. dixisset poëta. Statuendum igitur videtur, Bacchum a vinculis, quibus obstrictus in urbem e monte venisset, solutum in scenam induci: nisi potior sententia est, Euripidem hic, ut saepe alias in his tragoediis, parum sibi constare. Cui negligentiae fortasse tribuendum, quod iterum v. 503. Bacchum vinciri jubet Pentheus, quasi primo dicto non parnerint custodes.

455. Hoc μὲν nullam habet apodosin. Quod moneo propter v. 457. Simillima sunt apud nostrum Iph. A. 73. ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ, | χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι.

455. Aldus γὰρ σοῦ. Recte Pal. γάρ σου. Sic etiam Brunckius et Matthiae.

Ibid. Aldus: οὐ πάλης ὕπο | γέννη παρ' αὐτὴν κεχυμένος. Rectius alii post ὕπο interpungunt. Supplendum τραφεὶς aut aliquid ejusmodi constat ex El. 527. ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος, | ὁ μὲν παλαίστρας ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς, | ὁ δὲ στενισμοῖς θῆλυς; ἀλλ' ἀμήχανον. Ita explicanda Brodaei interpretatio, *non per luctam effusus;* aut Porti, *non ob luctam.* Carere possumus Reiskii conjectura: πλόκαμός τε γὰρ σοῦ ταναὸς, εὐσταλὴς, ὑπὸ | γέννυ τ' ἐφαστὴν κεχυμένος. Heathius vulgatam ita difficilem putat, ut versum excidisse suspicetur. Musgravii conjecturam οὐ πάλης πτέων,

ΔΙ. Ἐντεῦθέν εἰμι. Λυδία δ
ΠΕ. Πόθεν δὲ τελεταὰς τάσδ' ἄ
ΔΙ. Διόνυσος ὑμᾶς † εὐσέβησ

elegantem appellat Brunckius, sed inutilem, quum sensus sit, *non ita a palaestra exculta*. Porsonus ad Eccl. 115. οὐ πάλης una voce pro ἀγυμνασίας accipiendum censet. [Jacobsius Animadv. in Euripidem p. 108. πλόκαμός τε γὰρ σοῦ κεχυμένος, πόθον πνέων, | γένυν παρ' αὐτὴν ταναὸς, οὐ πάλης φύκος, | λευκὴν δὲ χροιὴν, εἰς παρασκευὴν ἔχεις. *Ex Addendis.*]

[*Ibid.* Valckenarius: *Salmasius Tertull. p.* 269. *Ex Addendis.*]

457. Aldus λευκὴν δὲ χροιὰν. Sola Hervagiana secunda λευκὴν δὲ χροὰν. Manifesto scribendum λευκήν τε, nisi τῷ τε in priori membro, quod hic est πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς, recte respondet δὲ in apodosi. Quae sententia quum gravissimum auctorem habeat Hermannum, non temere improbanda est. [*In Addendis haec ita mutantur:* Quae sententia quum gravissimos auctores habeat, non temere improbanda est. Exempla collegit Schaeferus ad Dionysium p. 192. quorum agmen ducit Ho-

Ζεὺς δ' ἔστ' ἐκεῖ τις, ὃς νέους τίκτει θεούς;
Οὔκ, ἀλλὰ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις.
Πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν;
Ὁρῶν ὁρῶντα, καὶ δίδωσιν ὄργια.

quam εὐσέβισ' eum lecturum arbitror) neque sententiae noda est, neque idonea au- ate nititur. Vir doctus Ob- tionum Miscell. T. IX. p. 436. n Abreschium esse monet nus apud Kiddium p. 225. ddendis.] εἰσέβησ', *fecit, jus- s Graeciam ingredi.* Sic et- Reiskius. Quam conjectu- Musgravio probatam admi- runckius. Musgravius haec *Neque erat cur dubitaret enarius ad Phoen.* 1360 [1331.] *sic verti. Vid. Hom. Il.* I. . *Alcest. v.* 1076. [1058.] *Ipse lum putat ἐξέπεισ', quod mihi Ellipticum videtur.* Exempla sgravio allata nihil probant, pene Graecum esse εἰσέβησε εἰσβαίνειν ἐποίησε, de quo iam dubitavit Valckenarius, haud dubie non aliam ob im potius ἐξέπεισε quam εἰσ- scribendum censuit, quam *persuasit* melius sententiae nire quam *fecit ingredi* pu- [Porsonus apud Kiddium 5. εἰσέβησ' probat. *Ex Ad-* .] Burgesius εἰσέφρησ'. Haec mihi displicent. Vulgatam retatur Portus: pie *initiavit.* rendum videtur aliquid, quod *it* significet. Reponi posset ευσ', de quo ad v. 378. dixi, pius ad εὐσέβησ' accederet. . Aldus: οὔκ, ἀλλ' ὃς Σεμέ- νθάδ' ἔζευξεν γάμοις. Nihil it Pal. et Laur. nisi quod ὃ pro ὃς habet. Ex con- a librarii, ut videtur, in G. legitur γάμους. MSS. Ste- σεμέλην, unde quod in tex- les fecit Canterus Nov. Lect. Ita noster Ion. 10. οὗ παῖδ' θέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις Κρέουσαν. Certissima mihi r Canteri conjectura, quam nemo ante me admisit. Scaliger: οὔκ, ἀλλὰ Σεμέλης ἐν- θάδ' ἔζευξεν γάμους. Sic etiam Reiskius, cui ignota erat Scaligeri conjectura. Barnesius: Οὔκ, ἀλλ' ὃ Σεμέλην ἐνθάδ' ἔζευξεν γάμοις. Qui ὃ pro ὃς solo Homeri testimonio defendit. Nam nihil ad rem est, quod legitur apud Euripidem Suppl. 847. ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ. Rectius allegasset Hipp. 525. Ἔρως, Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων | στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν | ψυχᾷ χάριν, οὓς ἐπιστρατεύσῃ. Idem in annotatione retineri posse Σεμέλης monet, modo scribatur ἔζευξεν γάμους, quod jam conjecerat Scaliger, aut ἐζεύχθη γάμοις. Musgravius Aldinam in textum revocavit, in annotatione vero hanc scripturam proposuit: οὔκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις. Hoc adoptavit Brunckius, quem sequitur Matthiae.

469. Aldus: πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμματ' ἠνάγκασεν; Sic etiam Pal. nisi quod νύκτωρ, σ' ἢ habet. Laur. πότερα δὲ νύκτωρ ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν. Barnesius ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν admisit ex emendatione Stephani.

Ibid. Pro ἠνάγκασεν Canterus ἐνήγισεν. Sed nemo, quod sciam, Veterum ἐναγίζειν initiandi sensu dixit. — Lego igitur: πότερα δὲ νύκτωρ ἢ κατ' ὄμμ' ἤνωγέ σε. Musgravius. Nisi barbarum est ἤνωγε, apud Atticos certe non legitur. Melior est Reiskii conjectura, ἢ κατ' ἦμάρ σ' ἥγνισεν, modo deleatur inutile pronomen. Burgesius: πότερα δὲ νύκτωρ ἢ κατ' ὄμμ' ἤνεγκέ σε. Mihi non liquet. Hic non locum habere potest ἐθιάσευσε, quod paullo ante pro εὐσέβησε legendum conjeci.

470. Pal. ὁρῶν ῥῶντα. Clemens Alex. Stromat. IV. p. 637, 27. αὐτὸς οὖν ἡμᾶς ὁ σωτὴρ ἀτεχνῶς

ΠΕ. Τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι;
ΔΙ. Ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν.
ΠΕ. Ἔχει δ' ὄνησιν τοῖσι θύουσίν τινα; [1] Θύουσιν τινα;
ΔΙ. Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ', ἔστι δ' ἄξι' εἰδέναι.
ΠΕ. Εὖ γοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω. 475
ΔΙ. Ἀσέβειαν ἀσκοῦντ' ὄργι' ἐχθαίρει θεοῦ.
ΠΕ. Τὸν θεὸν ὁρᾶν γὰρ φῆς σαφῶς, ποῖος τίς ἦν;
ΔΙ. Ὁποῖος ἤθελ'· οὐκ ἐγὼ 'τασσον τόδε.

κατὰ τὴν τραγῳδίαν μυσταγωγεῖ, Ὁρῶν ὁρῶντας, καὶ δίδωσιν ὄργια. κἂν πύθῃ, τάδε ὄργια εἴτιν εἰδέαν ἔχεταί σοι, ἀκούσῃ πάλιν, Ἄρρητα βακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν. κἂν πολυπραγμονῇ τις ὁποῖα εἴη, αὖτις ἀκουσάτω, Οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ'· ἔστιν δ' ἄξι' εἰδέναι· Ἀσέβειαν ἀσκοῦντ', ὄργι' ἐχθαιρεῖ θεοῦ. Ita Sylburgius.

472. Pseudogregorius v. 1545. ἄρρητ' ἀμυήτοισιν εἰδέναι βροτοῖς. Etiam apud Clementem βροτοῖς ex ed. Par. dedit Potterus.

473. Aldus τοῖσι θύουσιν τινά. Pal. τοῖσι θύουσίν τινα. Laur. τοῖσι, θύουσιν τίνα. Utra scriptura melior sit, τίνα an τινά, mihi non plane liquet. Eadem ambiguitas apud nostrum Herc. 559. ubi vulgo et fortasse recte legitur: Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τινες. Eundem tamen sensum efficeret interrogativum τίνες. Sic etiam apud Aristophanem Ach. 1209. Τοῖς γονσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο; Nihil insoliti habet particula interrogativa in fine versus posita. Nulla ambiguitas apud nostrum Cycl. 138. Σὺ δ' ἀντιδώσεις, εἰπέ μοι, χρυσὸν πόσον; [Neque in hac ipsa fabula v. 830. Τὸ δεύτερον δὲ σχῆμα τοῦ κόσμου τί μοι; *Ex Addendis.*]

475. Aldus θέλων. Hervagiana secunda θέλω ex emendatione Brodaei, quam Stephanus ut suam proposuit.

476. Pal. Laur. ἀσκοῦνθ' ὄργι'. In illo supra scriptum σε. Ὄργια nominativum esse in annotatione monet Portus, qui in versione Latina hunc versum ita interpretatur: *Deus odit impie celebrantes orgia.*

477. Aldus: τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν σὺ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦ; Pal. τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν φῂς σαφῶς; ποῖος τις ἦ. A correctore supra scriptum est σὺ. Laur. τὸν θεὸν γὰρ ὁρᾶν φῂς σαφῶς ποῖός τις ὤν. Heathius: Τὸν θεὸν σὺ γὰρ ὁρᾶν φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦ; *Deum quandoquidem tu dicis te palam vidisse, qualisnam forte fuerit?* Musgravius in annotatione, ut sit sententia ἀναντακόδοτος: τὸν θεὸν, ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν; Bruncknius in annotatione: ὁ θεὸς, ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν; In textu Musgravium sequitur, nisi quod non interpungit post τὸν θεὸν. Sic etiam Matthiae. Sensus est: Ἐπεὶ τὸν θεὸν ὁρᾶν φῂς σαφῶς, ποῖός τις ἦν; Simili modo apud Herodotum VI. 11. Dionysii Phocaeensis oratio ita incipit: Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀμῖν ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα. Quo exemplo utitur Longinus sect. 22. Conferendus omnino Schaeferus Meletem. Crit. p. 75. seqq. quem nondum videram, quum mea scripsi ad Heracl. 481.

478. Aldus ἐγὼ κάλυψα v. 11. ἐγὼ 'τασσον v. 478. Utramque scripturam fortasse de industria dedit. Nam simili diversitate apud eum legitur Herc. 281. ἃ 'τικτον, ἃ μόχθησα; Sed non semper sibi constat. Dedit enim ἐγὼ τίκτον Hec. 587. Rariores apud Euripidem hujusmodi elisiones quam apud Sophoclem esse mihi videntur. Sed nihil apud quemquam

ΠΕ. Τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ, κοὐδὲν λέγων.
ΔΙ. Λόξει τις ἀμαθεῖ, σοφὰ λέγων, οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΠΕ. Ἦλθες δὲ πρῶτα δεῦρ' ἄγων τὸν δαίμονα;
ΔΙ. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια.
ΠΕ. Φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλήνων πολύ.
ΔΙ. Τάδ' εὖ γε μᾶλλον. οἱ νόμοι δὲ διάφοροι.
ΠΕ. Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;
ΔΙ. Νύκτωρ τὰ πολλά. σεμνότητ' ἔχει σκότος.
ΠΕ. Τοῦτ' εἰς γυναῖκας δόλιόν ἐστι καὶ σαθρόν.
ΔΙ. Κἂν ἡμέρᾳ τό γ' αἰσχρὸν ἐξεύροι τις ἄν.
ΠΕ. Δίκην σε δοῦναι δεῖ σοφισμάτων κακῶν.
ΔΙ. Σὲ δ' ἀμαθίας γε, κἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

legitur, unde defendi possit Reiskii conjectura: *οὐκ ἐγ' ὦ* (id est *ἐγὼ ὁ*) *τάσσων τόδε*.

479. Aldus *ταῦτ' οὖν*. Pal. Laur. *τοῦτ' αὖ*, quod ex Par. G. (imo et E.) admittere voluit Musgravius, cujus editio typographi fortasse errore habet *ταῦτ' αὖ*. Correxit hoc vitium Brunckius, qui recte confert v. 475.

Ibid. Suidas: *Παροχετεύει: παραπλαγιάζει. ἢ ἀπὸ ἑτέρου ὑδρηγοῦ εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει ἢ μεταφέρει τὸ ὕδωρ. καὶ παροχετεύοντες, μεταφέροντες.* Hesychius: *Παροχετεύων: ὅταν ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους στρέφῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὑδραγόν.* Sic MS. In lemmate scribendum suspicor *Παρωχέτευσας*. Plura interpretes ad v. *Παροχετεύει*.

Ibid. Reiskius *κοὐδὲν* pro *καίτοι οὐδὲν* accipiendum censet: Musgravius aut abundare *καὶ*, aut legendum: *εὖ, κοὐκ εὖ λέγων*. [Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 109. *Ταῦτ' εὖ παρωχέτευσας οὖν, οὐδὲν λέγων*. Nihil horum placet. *Ex Addendis.*] Vide an eadem sit constructio, quae apud Sophoclem Oed. T. 740. *τὸν δὲ Λάϊον, φύσιν | τίν' εἶχε, φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.*

480. Hic versus legitur apud Stobaeum Tit. IV. p. 53 = 29. Trincavellus: *Λόξῃ τίς ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων, οὐκ εὖ λέγειν*. Etiam Gesnerus et Grotius *οὐκ εὖ λέγειν*. Suidas: *Ἀργάλεον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν. Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις.* Imo Theognidis v. 625. Recte monet Piersonus Verisim. p. 121. verba *Εὐριπίδου λόγος Βάκχαις* ad Baccharum v. 480. spectare.

484. Verba *Τάδ' εὖ γε μᾶλλον* recte explicat Portus: Imo in rebus *istis longe melius*. Notandum *μᾶλλον εὖ* pro *ἄμεινον*.

Ibid. Aldus: *οἱ νόμοι τε διάφοροι*. Pal. *οἱ νόμοι διάφοροι*. Recte Laur. *οἱ νόμοι δὲ διάφοροι*. Sic etiam edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Par. E. *οἱ λόγοι δὲ διάφοροι*.

486. Hunc versum citant scholiastae ad Sophoclis Ant. 1147. Apollonii Rhodii II. 910. Alii post *Νύκτωρ* distinguunt, alii post *τὰ πολλὰ*, quod magis placet. Aldus neutrobique.

487. Pal. *δόλιον ἔστι*.

Ibid. Contraria sunt *ὑγιὴς* et *σαθρὸς*, quod nostra lingua significat *unsound*. Per *πονηρὸς* explicat noster Hec. 1189. *ἀλλ' εἴτε χρήσθ' ἕδρασε, χρήσθ' ἕδει λέγειν· | εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς.*

488. *Ἐξευρίσκειν* poëtae hic significat *efficere, patrare*, facere ut aliquid exsistat, *excogitare*. Reiskius.

490. Aldus: *σὺ δ' ἀμαθίας, ἀσε-*

ΠΕ. Ὡς θρασὺς ὁ Βάκχος, κοὐκ ἀγύμναστος λόγων.
ΔΙ. Εἶφ' ὅτι παθεῖν δεῖ. τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει;
ΠΕ. Πρῶτον μὲν ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.
ΔΙ. Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.
ΠΕ. Ἔπειτα θύρσον τόνδε παράδος ἐκ χεροῖν. 495
ΔΙ. Αὐτὸς μ' ἀφαιροῦ. τόνδε Διονύσου φορῶ.
ΠΕ. Εἱρκταῖσί τ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν.
ΔΙ. Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅτ' ἂν ἐγὼ θέλω.

βοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Laur. σὲ δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Quam scripturam e MSS. Par. admisit Musgravius. Operae pretium est videre, quot conjecturis Aldina scriptura locum dederit. Scaliger in uno libro ἀσεβοῦντά γ' reposuit, in altero ἀσεβοῦντα νῦν. Barnesius: Σὲ δὲ τῆς ἀμαθίας τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Piersonus apud Valckenarium ad Phoen. 1331. Σὲ δ' ἀμαθίας, οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Ipse Valckenarius: Σὲ δ' ἀμαθίας γε, δυσσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Heathius: Σὲ δ' ἀμαθίας μᾶλλον, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. [Porsonus apud Kidium p. 225. σὲ δ' ἀμαθίας γε, τὸν ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. *Ex Addendis.*] Nisi diversam lectionem e MSS. dedisset Musgravius, scripsissem: Σὲ δ' ἀμαθίας γ', οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν. Quae enim facilior emendatio, quam οὐκ εὐσεβεῖν pro ἀσεβεῖν?

491. Ὁ Βάκχος non est Διόνυσος, sed masculinum a feminino Βάκχη derivatum. Ita per contemtum τὸν θηλύμορφον ξένον appellat Pentheus. Nemo enim eum Bacchum esse suspicatur, ut jam monui ad v. 242.

492. Horatius Epist. I. 16, 73. *Vir bonus et sapiens audebit dicere: Pentheu, | rector Thebarum, quid me perferre patique | indignum coges? Adimam bono. Nempe pecus, rem, | lectos, argentum: tollas licet. In manicis et | compedibus saevo te sub custode tenebo. | Ipse deus, simul atque volam, me solvet. Opinor, | hoc sentit: Moriar. Mors ultima linea rerum est.*

Ibid. Aristophanes Lys. 366. Τί δ' εἰ σκοδῶ τοῖς δακτύλοις; τί μ' ἐργάσει τὸ δεινόν; Dobraeus: *Comparabat me audiente Porsonus Euripidem Bacch.* 492. *Ergo in Herc. F.* 149. [151.] *defensurus erat vulgatam* τί δῆτα τὸ σεμνὸν σῷ κατεῖργασται πόσει; *In Adversariis p.* 271. *proposuerat* τί δῆτα σ. *quod ex Reiskii conjectura edidit Hermannus. Soph. Oed. Col.* 598. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοεῖς; Sic etiam noster infra v. 875. τί τὸ σοφὸν, ἢ τί τὸ κάλλιον | παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς, κ. τ. ἑ. Med. 733. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές; Iph. A. 884. Ὁ δὲ γάμος τίν εἶχε τὴν πρόφασιν, ἢ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων; Hoc exemplum attuli, ut ostenderem articulum interdum male addi. Hodie eo omisso recte legitur ἐκόμισεν.

494. Diphili piscarius apud Athenaeum p. 225. B. Ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικὼς, | κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ, | ὡς φησίν· οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἐστιγμένος, | πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει.

498. Plutarchus T. II. p. 476. B. ᾧ γὰρ ἔξεστι τῆς μὲν ἀρετῆς καὶ οἰκείας μερίδος ἐπικρατούσης, ἡδέως ζῇν, τῶν δὲ ἀλλοτρίων καὶ παρὰ φύσιν ὑπερβαλλόντων ἀδεῶς ἀπελθεῖν, εἰπόντα, Λύσει με ὁ δαίμων αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω· τί ἂν τούτῳ χαλεπὸν ἢ δύσκολον ἐμπίπτον ἐπινοήσαιμεν; Origenes contra Celsum II. p. 80. παίζων δ', ὡς οἴεται, τὸν Ἰησοῦν ὁ παρὰ Κέλσῳ Ἰουδαῖος, εἰδέναι ἀναγέγραπται τὸν Εὐριπίδου Βάκχον λέ-

Ὅτ' ἄν γε καλέσῃς αὐτὸν, ἐν Βάκχαις σταθείς.
Καὶ νῦν ἃ πάσχω, πλησίον παρὼν ὁρᾷ.
Καὶ ποῦστιν; οὐ γὰρ φανερὸς ὄμμασίν γ' ἐμοῖς.
Παρ' ἐμοί. σὺ δ' ἀσεβὴς αὐτὸν ὢν οὐκ εἰσορᾷς.
Λάζυσθε. καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε.
Αὐδῶ με μὴ δεῖν σωφρονῶν οὐ σώφροσιν.
Ἐγὼ δὲ δεῖν γε, κυριώτερος σέθεν.
† Οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς, οὔθ' ὅστις εἶ.
Πενθεύς, Ἀγαυῆς παῖς, πατρὸς δ' Ἐχίονος.

x. *Λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτὸς, ἐγὼ θέλω.* Haec attulit Porsus Adversar. p. 265.

id. Commeliniana typographi re *Λύσει μ' δαίμων*, unde Musiana *Λύσει μὲ δαίμων*. Brunck, Schaeferus et Matthiae *λύσε δαίμων*.

id. Malim *αὐτὸς*: nam *αὐτὸς* n hic *ἔμφασιν* habeat, non). Musgravius. Aristophanes 212. *Ἔχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ν εἰπέ μοι | ὁ Φοῖβος αὐτὸς, ικὴν σείσας δάφνην.*

9. Debet cum interrogatione ri. *Atqui si tum inter Bacchas , quum tu eum invoces?* Quid ? Quid hoc proderit tibi? xius. Cui male obsequutus Matthiae. Quo minus haec rogative accipiantur, obstat cula γε. Sensus horum verm est *Nunquam.* [Duas conras proposuit Jacobsius Exer. Crit. T. I. p. 148. unam: *ην γε καλέσῃς αὐτὸν ἐν Βάκσταθείς*: alteram: *Μάτην γε ης αὐτὸν ἐν βρόχοις σταθείς. ddendis.*]

id. Valckenarius: *Gataker. II.* 6. *Ex Addendis.*]

2. Aldus: *σὺ δ' ἀσεβὴς αὐτὸς ὐκ εἰσορᾷς.* Hoc versu potius citandum erat *αὐτὸς*, quam 3. Manifesto enim legendum v. Magis placeret *σὺ δ' ἀσεβῶν αὐτὸν, σὺ δ' ὢν ἀσεβὴς v, σὺ δ' αὐτὸν ἀσεβὴς ὢν* aut ' *αὐτὸν ὢν ἀσεβὴς*, si quid m metro conveniret. Sed vulgatus ordo defensione non eget. [Jacobsius Exercitat. Crit. T. I. p. 149. pro *αὐτὸς ὢν* reponit *ἄνθ'* (i. e. *ἄντα*) *ὁρῶν*. *Ex Addendis.*]

503. Pal. *καταφρονεῖ μου καὶ Θήβης ὅδε.* Sic etiam, ni fallor, Laur. a prima manu, qui a correctore vulgatam habet. Scholiastes ad Aristophanis Ran. 105. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσει: ἀντὶ τοῦ σοὶ Ἀττικῶς. σημειωτέον τοίνυν ὅτι οἱ Ἀττικοὶ κέχρηνται τῷ τοιούτῳ σχηματισμῷ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις· Καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε.* [Utitur hoc exemplo Matthiae Gr. Gr. §. 376. p. 526. conferens Platonem Gorgia p. 522. B. *τοὺς πρεσβυτέρους κατηγορεῖν. Ex Addendis.*]

505. Hervagiana secunda *ἐγὼ δὲ δεῖν σε.* Aldinam scripturam primus revocavit Brunckius. Noster Andr. 580. *Ἐγὼ δ' ἀπανδῶ γ' ἄλλος οὐχ ἥσσων σέθεν, | καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.*

506. Aldus: *οὐκ* (sic) *οἶσθ' ὅτι ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς, οὔθ' ὅστις εἶ.* Reiskius: *οὐκ οἶσθ' ὃν ἀτίζεις, οὐδ' ὃ δρᾷς. Non nosti quem dehonestes et quid agas.* Musgravio placet *Οὐκ οἶσθ' ὅπου γῆς.* Confert Sophoclem El. 922. *Οὐκ οἶσθ' ὅπου γῆς οὐδ' ὅπου γνώμης φέρει.* Brunckius: *Οὐκ οἶσθ' ὅ τι ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς.* Matthiae: *Οὐκ οἶσθ' ὅ τι ζῇς, οὐδ' ὃ δρᾷς.* Nihil horum magnopere mihi placet. Legendum suspicor: *Οὐκ οἶσθ' ὅπου ζῇς, οὐδ' ὁρᾷς ἔθ' ὅστις εἶ.* Cum verbis *Οὐκ οἶσθ' ὅπου ζῇς* conferenda *οἴκει μεθ' ἡμῶν* v. 531.

χει θεας· καὶ ὡς Χαιρήμων· Πενθεὺς, ἑσομένης συμφορᾶς ἐπώνυμος. Fortasse in tragoedia Dionyso, cujus mentio est apud Athenaeum. Ita quoque noster supra v. 367. Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις | τοῖς σοῖσι, Κάδμε. Theocritus Idyll. XXVI. 26. ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι. Similia multa apud tragicos leguntur, neque lectorem aegre laturum existimo, si exempla nonnulla ab aliis indicata hic apposuero. ΑΙΑΣ. Sophocles Aj. 430. Αἶ αἶ, τίς ἂν ποθ' ᾠεθ' ὧδ' ἐπώνυμον | τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; [ΑΜΦΙΩΝ. Etymologus p. 92, 24. apud Valckenarium Diatrib. p. 62. λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον, ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικευόμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν ἄμφοδος ὤφειλεν κληθῆναι. Ipsa Aristophanis verba servavit Pollux IX. 36. Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα. *Ex Addendis.*] ΑΠΟΛΛΩΝ. Aeschylus Ag. 1089. Ἄπολλον, Ἄπολλον, | ἀγυιᾶτ' Ἀπόλλων ἐμός. | ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον. Euripides Phaëthonte: Ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας | καὶ τόνδ'. Ἀπόλλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθῶς καλεῖ, | ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων. Ita

ΠΕ. Χώρει. καθείρξατ' αὐτὸν ἱππικαῖς πέλας
φάτναισιν, ὡς ἂν σκότιον εἰσορᾷ κνέφας. 510
ἐκεῖ χόρευε. τάσδε δ', ἃς ἄγων πάρει
κακῶν [1] συνεργούς, ἢ διεμπολήσομεν, 1 ξυνεργούς,
ἢ χεῖρα δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπου
παύσας, ἐφ' ἱστοῖς δμωΐδας κεκτήσομαι.
ΔΙ. Στείχοιμ' ἄν. ὅτι γὰρ μὴ χρεών, οὔτοι χρεὼν 515
παθεῖν. [2] ἀτὰρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων 2 ἀτὰρ δὴ
μέτεισι Διόνυσός σ', ὃν οὐκ εἶναι λέγεις.
ἡμᾶς γὰρ ἀδικῶν, κεῖνον εἰς δεσμοὺς ἄγεις.
ΧΟ. * * * * *
Ἀχελῴου θύγατερ,

perspexit. Magno exemplorum numero eam illustravit Porsonus Adversar. p. 265. Nonnulla hic apponam. Aristophanes Pac. 1227. ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ. Herodotus VI. 102. ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον ἐνιππεῦσαι. Idem IX. 7. ἐπειδὴ γὰρ ἡμάρτομεν τῆς Βοιωτίας, τῆς γε ἡμετέρας ἐπιτηδεώτατόν ἐστι ἡμῖν μαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον. Pausanias II. 34. p. 192. παρίσχεται δὲ αὐτῇ λιμένα ἐνορμίσασθαι ἐπιτήδειον.

509. Bene ἱππικαῖς πέλας φάτναισιν. Quo carcere utitur noster etiam Or. 1448. ἐκλῆσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· | τοὺς μὲν ἔν στα-θμοῖσιν ἱππικοῖς· | τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, κ. τ. ἑ.

510. Hujus versus non meminit Valckenarius ad Phoen. 579. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι θρᾷ, | σκότον δεδορκώς; Solum confert Sophoclem Oed. T. 419. βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.

512. Corrigendi errores Heslerl, qui διεμπολήσομεν ad infinitivum διεμπολεῖν retulit, ἡμπολημένα ad ἐμπολεῖν, licet recte exhibeat ἀπεμπολᾶν et παρεμπολᾶν.

513. Pal. κτύπους. Eadem sunt δούπου τοῦδε et βύρσης κτύπου, neque opus Reiskii conjectura θύρσου aut λωτοῦ τοῦδε.

514. Sola Barnesiana δμοΐδας, idque typographi fortasse errore.

515. Aldus οὔτι χρεών. Pal. οὔτε χρεών. Schaeferus et Matthiae οὔτοι χρεὼν ex tacita Porsoni emendatione ad Hec. 286=282. σὺ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών. Nescio cur Reiskius: ὅτι γάρ μέ (vel μοι) χρεών, τοῦτ' χρεὼν παθεῖν, *nam quod fatale mihi est pati, illud necesse est pati.* Heathius: *Quodcunque enim fieri non debet neque necesse est pati.*

516. Nescio an legendum ἀτὰρ δή, quae particulae longe saepius conjunctae leguntur quam ἀτάρ τοι. Noster Tro. 63. Μᾶλιστ'. ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν. Cycl. 84. Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις; Herc. 1353. ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην. Quamquam in hoc exemplo δή potius cum μυρίων quam cum ἀτάρ conjungendum videtur. Legebatur ἀτάρ τοι Hipp. 1398. sed scripturam mutarunt recentiores.

519. De hoc chori carmine consulendus Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 498. 500. seq. ex cujus conjectura emendatius nunc legitur quam olim. Primus versus abest ab omnibus libris, praeter illos, in quibus auctore Barnesio legitur Ὦ καλλίστα κρανᾶν. Laur. προφδὸς scriptum habet ad v. 519. cum gl. ὅμοια τῷ μεσῳδῷ καὶ ἐπῳδῷ, στροφῇ ad v. 528. μεσῳ-

Ιθι, Διθυραμβ, εμαν α(
σενα τάνδε βᾶθι νηδύν,
ἀναφαίνω σε τόδ', ὦ Βάκ-
χιε, Θήβαις ὀνομάζειν. —

δὸς ad v. 537. cum gl. περισσὸν, ἀντίστροφος ad v. 547. ἐπῳδὸς ad v. 556. ἐπῳδὸς ἑτέρα ad v. 565. Sed rectius edd. recentiores auctore Cantero carmen in strophen unam cum antistropho et epodo distributam habent.

Ibid. Acheloum pro quocunque fluvio aquave usurpari probavimus. Brodaeus. [Dircen] Ismeni filiam facit Nonnus p. 750. [XLIV. 9.] σὺν Ἰσμηνῷ δὲ τοκῆϊ | κυκλάδας αἰθύσσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη. De Acheloo vide quae citavimus ad Androm. v. 167. De voce θυγάτηρ vide porro ad Helen. v. 1342. [1338.] Musgravius. Quae de voce θυγάτηρ dixit, neutri loco conveniunt. Utrobique enim sensus est *filia*, non *puella*. Quae de Acheloo dixit, potius ad v. 625. pertinent. Recte fecisse videtur Nonnus, quod Dircen potius Ismeni quam Acheloi filiam fecit. Sed in his rebus quidlibet audendi potestatem sibi vindicat Euripides. Quis enim e. g. praeter Euripidem Phoen. 179. Lunam Solis filiam appellavit?

520. Verba εὐπάρθενε Δίρκα non

σὺ δέ μ', ὦ [1] μάκαιρα Δίρκα, 1 πόσια
στεφανηφόρους ἀπωθεῖ
θιάσους ἔχουσαν ἐν σοί.
τί μ' ἀναίνει; τί με φεύγεις;
ἔτι ναὶ τὰν βοτρυώδη
Διονύσου χάριν οἴνας,
ἔτι σοι τοῦ Βρομίου μελήσει.
Οἷαν, οἵαν ὀργὰν
ἀναφαίνει χθόνιον
γένος, ἐκφὺς τε δράκοντος
ποτε Πενθεύς, ὃν Ἐχίων
ἐφύτευσε χθόνιος,
ἀγριωπὸν τέρας, οὐ φῶ-
τα βρότειον, φόνιον δ' ὥσ-
τε γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖς.
[1] ὅς με βρόχοισι τὰν τοῦ 1 ἐμὲ μὲν

mi non adversatur vulgata scriptura. Heathius: *Ostendam te hoc nomine Thebis appellandum.*

550. Nisi corruptus est antistrophicus v. 549. de quo dicam suo loco, hic legendum videtur ὦ πόνια Δίρκα. Cui conjecturae speciem addit, quod pro ὦ πόνα νίκα Ion. 457. Laur. a prima manu habet ὦ μάκαιρα νίκα.

η

554. Pal. ἔτι ναὶ τὰν.

555. Noster Phoen. 227. οἶνα θ', ὦ παθεμίριον | στάζεις τὸν πολύκαρπον | οἰνάνθας ἰσῖσα βότρυν. Ubi qui Διονύσου cum οἶνα conjungunt, verba τὰν βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας allegare possunt. Musgravius potius *vinum* quam *vitem* his verbis significari putat. Cui non assentior.

556. Hervagiana secunda aliaeque nonnullae μελήσω.

557. Ad hunc versum in Laur. scriptum χορισσὸν, ut jam monui. Libenter eum omisissem, si salva sententia abesse posset.

541. Metrum postulare videtur ἐφύτευσεν ὁ. Musgravius. Haec conjectura, quam a Brunckio admissam repudiavit Matthiae, metrum pessum dat. Duae enim syllabae βρέφος in strophico versu 522. uni longae σε respondent, ut jam monui.

544. Aldus: γίγαν | τ' ἀντίπαλον θεοῖ | σιν. Brunckius ex Heathii conjectura γίγαν | τά γ' scripsit, haec etiam annotavit: *In G. dimidiatae voci θεοῖ quae clauditur v. 536. superscripta glossa συνίζησις, quae vera observatio est, et Heathii, quam recepi, emendationem confirmat.* Mihi quoque συνίζησις esse videtur, nec tamen Heathii conjecturam vulgatae scripturae, quam revocavit Matthiae, praestare arbitror. Versus 544. meae ed. sine ulla scripturae mutatione satis bene antistrophico 524. respondet. Nam θεοῖς, quod pro θεοῖσιν ex Pal. admisi, nihil in hoc versu mutat, licet primam sequentis syllabam tollat.

545. Aldus ὅς με βρόχοισι. Hermannus ἐμ' ὅς βρόχοισι. Scripsit Euripides, ni fallor, ἐμὲ μὲν βρόχοισι. Ex interpretatione profectum videtur ὅς, quod sine sententiae detrimento abesse potest. Sophocles Oed. T. 1215. ἐφεῦρέ σ' ἄκουθ' ὁ κἀνθ' ὁρῶν χρόνος. | δι-

Βρομίου τάχα ξυνάψει,
τὸν ἐμὸν δ' ἔντος ἔχει δώ-
ματος ἤδη θιασώταν,
σκοτίαις κρυπτὸν ἐν εἱρκταῖς.
ἐσορᾶς τάδ', ὦ Διὸς παῖ
Διόνυσε, σοὺς προφήτας
ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκας;
μόλε, χρυσῶπα τινάσσων
ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον,

πάζει τὸν ἄγαμον γάμον πάλαι, | τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. Ita quidem Aldus. Sed multi MSS. ὃς ante δικάζει male additum habent.

546. Aldus τάχει συνάψει. Brodaeus aut supplendum σὺν, aut scribendum ταχὺ monet. Barnesius aut 'ν τάχει (pro ἐν τάχει) συνάψει, aut ταχὺ ξυνάψει, aut subaudiendum ἐν. Haec ratio placuit Musgravio, qui contulit Aeschylum Ag. 1249. τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σὺ μὴν τάχει παρὼν, | ἄγαν γ' ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς. Ubi nunc legitur καὶ σύ μ' ἐν τάχει. Mirae sunt Reiskii conjecturae, λάτριν συνάψει, aut παχέσι συνάψει, aut ὅς μοι βρόχοισι τᾷ τοῦ Βρομίου πάχεις (hoc est πήχεις) συνάψει. Tandem τάχα ξυνάψει Brunckius, cujus verba sunt: *In codicibus enim non τάχει, sed τάχα perspicue scriptum, quod sincerum et genuinum est. Tantum ξυνάψει ob metrum scribendum.* Etiam Pal. et Laur. τάχα συνάψει. Talis librarii error est τάχει, qualis est εἴργει Heracl. 340. ubi MSS. ἄργει.

547. Aldus τὸν ἐμὸν ἐντὸς ἔχει. Particulam sententiae necessariam addidit Hermannus, cujus conjecturam confirmat Pal. Qui eam omisit, hunc versum strophico 528. similem reddere voluit. Sed vulgata strophici scriptura corrupta est.

548. Τὸν ἐμὸν θιασώταν, ut τὸν ἐμὸν πολίτην, *meum civem.*

549. Aldus σκοτίαις κρυπτὸν ἐν εἱρκταῖς. Barnesius diserte εἱρκταῖς, ut ipse Aldus v. 497. Sic etiam Laur. Hermanni conjectura, σκοτίαισι κρυπτὸν εἱρκταῖς, adm posset, si certum esset strophic 530. sanum esse. Quod si ibi gendum πότνια pro μάκαιρα, nulla mutatione opus est.

551. Aldus σὰς προφήτας. R Laur. σοὺς, quod e MSS. Par. misit Brunckius, cujus verba su *Non de se ipsis loquuntur Mae des, sed de Orgiorum antistite, q Bacchum esse ignorabant, quem Bacchi* prophetam, interpret *seu* sacerdotem *nominant.* Ἔμφ *est in plurali numero pro singu posito, quod utriusque linguae s ptoribus adeo familiare est, ut n non pagina exempla offerat.* Si lia monuerat Reiskius, hoc eti si de solis feminis sermo esset, προφήτιδας dici debuisse.

553. Apud Sophoclem Oed. 189. legitur εὐῶπα, quod om ante Hermannum pro vocativo ceperunt, is vero accusativum docuit. Simili modo χρυσῶπα, q *epitheton Bacchi* appellat Hesle mea sententia cum Ὄλυμπον, q hic οὐρανὸν significat, conjung dum est. Ita noster Ion. Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων | π μένα πρὸς ἀγυιάς. Ibid. 1154. κτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρει λῳ. Idem Solis χρυσωπὸν ἕδ memorat El. 740.

554. Pal. ἀναθυρσὸν. Supr 80. babuimus ἀνὰ θύρσον τε τι σων pro ἀνατινάσσων τε θύρ Simile est κατὰ μηρῷ δὲ καλύ v. 96. cum aliis sexcentis, qui longe insolentius est τινάσσων θύρσον.

φονίου δ' ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες.
Πόθι Νύσας ἄρα τᾶς θη-
ροτρόφου θυρσοφορεῖς
θιάσους, ὦ Διόνυσ', ἢ
κορυφαῖς Κωρυκίαις;
τάχα δ' ἐν τοῖς πολυδένδροι-

555. Par. E. φονίου τ' ἀνδρὸς, quod admisit Brunckius. Vulgatam, ni fallor, habent Pal. et Laur.

556. Aldus: πόθι Νύσσης ἄρα θη | ροτρόφου. Pal. πόθι νύσης ἄρα τᾶς θηροτρόφου. Laur. πόθι νύσης ἄρα θηροτρόφου, ita tamen ut inter ἄρα et θηροτρόφου aliquid deletum videatur. Brunckius tacite reposuit Νύσης, de qua scriptura vide ad Sophoclis Ant. 1131. Admisi etiam τᾶς, quo addito, omnes versus usque ad 570. dimetri sunt Ionici a minore, aut acatalecti, aut catalectici.

557. Aldus: θυρσοφορεῖς, | θιάσους. Aliae edd. θυρσοφορεῖς | θιάσους. Laur. θυρσοφοραῖσιν | θιάσους. Subaudiendum ἔχων monet Brodaeus, in cujus interpretatione acquiescunt plerique. Brunckius autem ex conjectura Musgravii dedit θυρσοφόρους | θιασοῖς, *thyrsogeros congregas*. Ubi vero exstet verbum θιασοῦν, neuter monere operae pretium duxit. Θιασώτης, quod legitur v. 448. non magis verbale est quam ἡλικιώτης aut στρατιώτης. Matthiae tacite revocavit vulgatam, quae, si recte se habet, conferenda est cum verbis πηδῶντα δικόρυφον πλάκα v. 307. praecipue vero cum στᾶσα χοροὺς, quod legitur El. 178. nisi ibi legendum στᾶσα χοροῖς, cui simile χοροῖς σταίην habent omnes libri Iph. T. 1143.

558. Aldus: ὦ Διόνυσσ' ἢ | κορυφαῖς κωρυκίαις. Pal. ὦ διόνυσε. ἢ κορυφὲς κωρυκίαις. Laur. ὦ διόνυσε ἢ (gl. ἀντὶ μιᾶς) κορυφαῖς κωρυκίαις.

559. Aeschylus Eum. 22. σέβω δὲ Νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα, | κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή. Ubi Κωρυκὶς πέτρα non est ipse mons Parnassus, quae scholiastae interpretatio est, sed in eo Κωρύκιον ἄντρον, ut recte monet Stanleius. De qua vocabuli πέτρα significatione dixi ad Med. 1359. Diversa ratio est apud Sophoclem Ant. 1126. cujus verba attuli ad v. 306. Κορυφαὶ vero Κωρύκιαι haud dubie sunt Parnassi vertices, quae Παρνησιάδες ἄβατοι κορυφαὶ appellantur ab Euripide Ion. 86. Multa congessit Barnesius, qui praeter alios allegat Strabonem p. 417. A. ἱεροπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. [Herodotus VIII, 36. τέκνα μὲν νυν καὶ γυναῖκας πέρην ἐς τὴν Ἀχαιΐην διέπεμψαν [οἱ Δελφοί]· αὐτέων δὲ οἱ πλεῖστοι ἀνέβησαν ἐς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο· οἱ δὲ ἐς Ἄμφισσαν τὴν Λοκρίδα ὑπεξῆλθον. *Ex Addendis.*]

560. Aldus: τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου | θαλάμοις. Pal. τάχα δ' ἐν ταῖσι πολυδένδραισιν ὀλύμπου | θαλάμοις. Laur. ut vulgo, nisi quod a prima manu habet πολυδένδρεσιν. Aut ταῖς—θαλάμαις legendum, aut τοῖς—θαλάμοις. Illa ratio Barnesio et Burgesio placuit; haec Musgravio, quem sequuntur Brunckius et Matthiae. Musgravius θαλάμους τοὺς ὀρέων ex epigrammate citat.

Ibid. Recte, ni fallor, Matthiae πολυδένδροισιν. Quamvis enim nulla obstet analogia, quo minus dicatur πολυδενδρὴς pro πολύδενδρος, ea tamen forma nusquam

σιν Ὀλύμπου θαλάμοις, ἔν-
θα πότ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων,
[1] σύναγεν δένδρεα Μούσαις, 1 ξύναγεν
[2] σύναγεν θῆρας ἀγρώτας. 2 ξύναγεν
μάκαρ ὦ Πιερία, 565
σέβεταί σ' Εὔιος, ἥξει
τε χορεύσων ἅμα βακχεύ-
μασι τόν τ' ὠκυρόαν 568
διαβὰς Ἀξιὸν εἰλισ- 570
σομένας Μαινάδας ἄξει.
[3] Λυδίαν τε, τὸν τᾶς εὐδαιμονίας 5 Λοιδίαν

exstare videtur, neque dativus pluralis πολυδένδρεσαιν sive πολυδενδρέσσιν metro convenientior est quam πολυδένδροισιν.

562. Aeschylus Agam. 1638. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. | ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ.

563. 564. Aldus bis σύναγε. Pal. et Laur. σύναγε v. 563. σύναγεν v. 564. Brunckius utrobique σύναγεν. Heathius utrumque versum hephthemimerin iambicam appellat. Quod fieri non potest, ne reposito quidem συνᾶγε pro σύναγεν.

564. Pal. Laur. θήρας eodem errore quo θήρα ipse Aldus v. 1189.

Ibid. Barnesius tacite ἀγρῶτας, unde Heslerus Ἀγρῶτας θῆρες. Ceteri omnes ἀγρώτας. Neutram formam alibi reperi. Apud Euripidem exstant ἀγρότης et ἀγρώστης.

565. Occasione ab Olympi mentione sumta, iterum Macedoniam laudat. Vide ad v. 407.

Ibid. Aldus μάκαιρ' ὦ Πιερία. Sequor Hermannum, qui τύχας μάκαρος nostrum Iph. T. 546. dixisse monet. Dixit etiam Hel. 380. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδία ποτὲ κεκλημένη.

568. Pal. τόν τ' ὤκυρίαν (sic).

570. Pal. ἄξιον accentu male posito. Sic etiam Matthiae.

Ibid. Aldus εἰλισσομένας τε. Pal. εἰλησσομένας τε. Hoc τε, quod metro simul et sententiae nocet, delendum esse monuit Heathius, delevit Brunckius. Musgravius in annotatione priori versus diverso ordine legendos conjecit. Sed postea Heathii sententiam amplexus est.

571. Hic, ut vides, Bacchi comites Μαινάδες appellantur, iterumque v. 601. Quod in hac fabula fieri negavi ad v. 52. Licet errorem meum haud dissimulem, adhuc in eadem sententia maneo, easdem mulieres Bacchas appellari v. 50. et Maenadas v. 51.

572. Recte Hermannus de hoc carmine agens: *Epodus ab Ionicis ad alios transire numeros videtur.* Hactenus omnia plana sunt. Versus enim Aldinae editionis sedecim, quorum postremus est εἰλισσομένας τε μαινάδας ἄξει, nunc in quindecim Ionicos a minore, quorum quatuor catalectici sunt, distributi leguntur. Sequuntur quatuor, quorum ultimus, κελλίστοισι λιπαίνει, Pherecrateus est. Primi tres apud Aldum plane ἄμετροι sunt. Eum tamen potius quam Hermannum sequor, quia in epodis, ut incertior scriptura, ita longe periculosior conjectura, quam in antistrophicis. Hermanni ἔκδοσις ita se habet: Λοιδίαν τε, | τὸν εὐδαιμονίας | βροτοῖς ὀλβοδόταν, | πατρίδα τε, τὸν ἑλίνων | εὔπτερον χώραν ὕδασιν | κελλίστοισι λιπαίνειν.

Ibid. Aldus Λυδίαν τε. Hervagiana secunda Λυδίαν δὲ, quod auctore Porto in Λυδίανδε muta-

βροτοῖς ὀλβοδόταν, πατέρα τε,
τὸν ἕλκυον εὔιππον χώραν ὕδασι
καλλίστοισι λιπαίνειν. 575
ΔΙ. Ἰὼ, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς,
ὦ Βάκχαι, ἰὼ Βάκχαι.
ΧΟ. Τίς ὅδε; τίς, πόθεν ὁ κέλαδος
ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐίου;
ΔΙ. Ἰὼ ἰὼ, πάλιν αὐδῶ, 580
ὁ Σεμέλας, ὁ Διὸς παῖς.
ΧΟ. Ἰὼ ἰὼ δέσποτα, δέσποτα,
μόλε νυν ἡμέτερον εἰς

it Barnesius, ut sensus esset εἰς ἣν Λυδίαν. Quae scriptura si liorum vitiorum immunis esset, oc nomine improbanda esset, uod adverbia, qualia sunt οἴκαδε, λεγάφαδε, Πυθῶδε, a nominibus egionum non derivarunt Attici, uorum nemo dixit Ἀττικήνδε aut ἰσίανδε. Sed recte se habet τε, uod revocavit Musgravius. Omes ante Heathium Λυδίαν de Lyia Asiae minoris regione acceisse videntur, sequentibus verbis d Axium relatis. Is locum ita ecte interpretatus est: *Proculdubio ic designatur fluvius* Λουδίας *sive* Ἰυδίας (*ita enim et ab Herodoto et Ptolemaeo appellatur*), *qui ortum ucens ex lacu, quem Axii* ἀπόσπαμα *auget, et per Pieriam manans, mare se effundit non ita procul b Axii ostio. Ita tandem* εὔιππος ὥρα *Pieria erit, non Lydia.* Praeter trabonis epitomen p. 330. B. C. nde sua hausit Heathius, Lydiae uminis mentionem esse apud Heodotum VII. 127. Aeschinem de alsa Legat. p. 402. E. et Ptoleaeum p. 82. monet Musgravius, ui de Heathio nihil dixit. Herooti verba ita se habent: ἀρξάμεος ἀπὸ Θέρμης πόλιος καὶ τῆς Ἰονγδονίης, μέχρι Ἀυδίεώ τε ποταοῦ καὶ Ἁλιάκμονος, οἳ οὐρίζουσι ἤν τε τὴν Βοττιαίδα τε καὶ Μακεδοίδα, εἰς ταυτὸ ῥέεθρον τὸ ὕδωρ ναμίσγοντες. Harpocratio: Λουίας: Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι τῆς Μακεδονίας ἐστὶ ποταμὸς, ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης. Hanc scripturam adoptavit Hermannus.

574. Similia de Apidano noster Hec. 451. ἔνθα καλλίστων | ὑδάτων πατέρα | φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιμαίνειν.

576. Ἰὼ extra versum est. Verbis κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς exemplo usus sum ad Med. 1275=1240. Ἀκούεις βοᾶν, ἀκούεις τέκνων;

577. Aldus bis ἰὼ βάκχαι. Sed idem Hel. 1478. ὦ ναῦται, ἰὼ ναῦται. Quam scripturam hic etiam imitatus sum. Videtur enim Euripides eosdem fere numeros huic versui et superiori tribuere voluisse. Conferendi etiam 580. 581.

580. Aldus ἰὼ πάλιν αὐδῶ. Bruncius e MSS. Par. ἰὼ geminavit, nec dissentiunt Pal. et Laur. Versus 580. et 581. nunc similes sunt.

582. Ab hoc versu usque ad finem carminis valde incerta est et versuum et personarum ratio. Dochmiacorum vestigia reperiunt nonnulli, qui tamen plura mutant, saltem mutanda relinquunt, quam ut eos sequar. Quod ad personas attinet, veri simile mihi videtur, fere omnia inter duo hemichoria distribuenda esse, aliter tamen ac fecerit Aldus.

585. Accuratius erit metrum si inserto tibicine legas, μόλε νῦν ἡμέτερόν γ' εἰς θίασον, anapaesti-

θίασον, ὦ Βρόμιε, Βρόμιε.
πέδου χθονὸς ἔνοσι πότνια.
ἆ ἆ, τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα
διατινάξεται πεσήμασιν.
ΔΙ. Ὁ Διόνυσος ἀνὰ μέλαθρα.
σέβετέ νιν. ΧΟ. Σέβομεν ὦ.
ἴδετε λαΐνα κίονιν ἔμβολα

cus dimeter. Heathius. Scripsi *νυν*, et *θίασον* rejeci in sequentem versum, cui nunc similes sunt 578. et 588. Superiori similis est 590.

585. Aldus *πέδον χθονὸς ἔνοσι πότνια*. MSS. nihil mutant, nisi quod Laur. *ἐνοσιπότνια* habet. Edd. recentiores ante Musgravium: *πέδων χθονὸς ἔνοσι πότνια*. Cujus scripturae auctor non recordatus est, se saepissime apud tragicos reperisse *πέδον χθονός* et similia, perraro aut nunquam *πέδα χθονός*. Noster Hipp. 1025. *νῦν δ' ὄρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς | ὄμνυμι, τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων*. Dedi igitur *πέδου*, quod non longius quam *πέδων* a *πέδον* abest. Ad vocativum *ἔνοσι* conferendus noster Tro. 1326. *ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν*. Adde *πύκλιος ἔνοσις αἰθερία* Hel. 1379. Terrae concussionem ut aliquod numen alloquitur chorus. Qui in hac interpretatione non acquieverunt, nihil, quod magis placeat, proferre potuerunt. Brodaeus: *Lego ποτνία*, concute, *Baccharum more, quae ποτνιάδες, nuncupantur.* ——*Qui ποτνία dandi casu legunt, ἐπιτίνασσε supplent.* Reiskio placet *πέδον χθονὸς ἔννοσι*, quod interpretatur *solum tremit*; deinde *πότνι', ἆ. Certum id est* (inquit) *πότνι', ἆ legendum esse, hoc est πότνιε, ἆ. Redit enim ad Bacchum.* Falluntur ergo grammatici, qui *πότνια* non nisi femininum genus habere statuunt. Musgravius *ἔνοσι* pro verbo accipit, cujus sensus sit *contremiscit*; *πότνια* pro exclamatione, ut *ὦ πότνια* Iph. T. 553. Brunckius: *πέδον, ὦ Ἀθῆν, ἔνοδι, πότνια. Veneranda Terra; solum concutito.* [Jacobsius Exercitat. Crit. T. I. p. 150. *πεδὸν χθονὸς ἐνόσει ποτνία*. Idem *βρέμει* ante haec verba excidisse censet. *Ex Addendis.*] Otio suo abutentis esset, hujusmodi commenta serio refutare. Matthiae sic: *πέδον χθονὸς, ἔνοσι πότνια*! Quo sensu, mihi non liquet.

586. Vocabulum *μέλαθρα* in sequentem versum rejecit Matthiae. Si omnino abesset, hoc exemplo uti possem ad v. 607.

587. Pal. *διατινάζεται*, similique errore *ἀλαλάζεται* v. 593. Defendi posset *ἀλαλάζεται*, sed *διατινάζεται* ne Graecum quidem est. Post verba *διατινάξεται πεσήμασιν* plenam distinctionem habent edd. recentiores, nullam Aldina. Fuisse videntur, qui *διατινάξεται* activo sensu acciperent.

588. Hunc versum cum verbis *σέβετέ νιν* choro tribuit Aldus, Baccho tribuendum censuit Tyrwhittus, cujus sententiam adoptavit Matthiae. Musgravius vulgatam rationem probat. Brunckius non nisi verba *σέβετέ νιν* tribuit Baccho, quippe cui in utroque MSS. Par. tribuantur. Si in utroque MS. Par. haud dubie etiam in Laur. cujus scripturam enotare neglexi.

590. Verbis *σέβομεν ὦ* hemichorii personam praefixam habet Aldus, chori Brunckius et Matthiae.

591. Pal. *ἴδετε τὰ λαΐνα ἔμβολα* omisso *κίονιν*. Male Brodaeus: *Aspicite lapideum vestibulum cum columnis motum. Κίονιν ἔμβολα* sunt *ἐπιστύλια*.

διάδρομα τάδε.
Βρόμιος ἀλαλάξεται στέγας ἔσω.
Χ. Ἅπτε κεραύνιον αἴθοπα λαμπάδα,
σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. 595
Ο. Ἆ ἀ, πῦρ οὐ λεύσσεις, οὐδ' αὐγάζει,
Σεμέλας ἱερὸν ἀμφὶ τάφον,
ἂν ποτε κεραυνοβόλος
ἔλιπε φλόγα Διὸς βροντᾶς;
δίκετε πεδόσε τρομερὰ σώματα, 600

592. Male Miltonus apud Barsium διάτρομα.

593. Lego: Βρόμιος ἠλάλαξε τᾶς ἑγας ἔϝσω. Vel ut constet senarius: Ὁ Βρόμιος ἠλάλαξε τᾶς στέγας ἔσω. Tyrwhittus. Melius Musgravius in annotatione: Βρόμιος, ἠλάλαξε τᾶς στέγας ἔσω. Confert 1115. Βρόμιος, ὅστις ἄγει θιάσους. Brunckius et Matthiae ut Aldus, si quod Matthiae scripsit ὁ Βρόμος. Haud dubie recte se habet turum ἀλαλάξεται, cujus aliquanminor difficultas erit, si haec rba Baccho e persona Lydii juves loquenti tributa erunt.

Ibid. Solus Barnesius ἔϝσω.

594. Huic versui iterumque 596. michorii personam praefixam hat Aldus. Pal. vero post v. 590. illas personarum notas habet usque ad finem carminis. Tyrwhitts versum 594. et 595. Baccho ibuendos monuit. Brunckius uni michorio tribuit versus 595-594. 5. alteri quod superest ante v. 4. Matthiae ut Aldus.

595. Laur. λεύσεις. Sic etiam ervagiana secunda aliaeque nonillae.

Ibid. Usitatior est activa forma γάζω, qua utuntur Sophocles bil. 217. Euripides Heo. 637. Hel. 33. Rhesi scriptor v. 795.

598. Aldus: ἂν ποτε κεραννοβόλος | ἔλιπε φλόγα Διὸς βροντᾶς. al. δίον βροντᾶς. Laur. δίον βροντᾶς. Quod e Brubachiana revondum monet Musgravius, nempe ὸς βροντᾶ, ex Hervagiana secuna in eam manavit. Hervagiana tertia iterum βροντᾶς. Brunckius Διὸς βροντᾶ. Matthiae δίου βροντᾶς. Qui βροντᾶς legunt, conferre possunt Δίου πυρὸς ἔτι ζώσαν φλόγα v. 8. His κεραννοβόλος passivo sensu pro κεραννόβλητος accipiendum, et ad Semelen referendum est. Eo modo interpretatur Portus, qui νιφοβόλον νάπος et similia confert. Si legendum βροντᾶ, verba κεραννοβόλος βροντᾶ exponi posse *tonitru flammiferum* monet Musgravius. Neutram rationem probo; neque accedo Reiskio legenti: ἔτυπε (aut ἔπνιγε) φλογερᾷ Διὸς βροντᾷ. *Non enim* (inquit) *ardent fulmine icti, sed feriuntur et suffocantur.*

600. Scholiastes ad Phoen. 643. Δίκε.) κατέβαλε. καὶ ἐν βάκχαις· δίκετε τρομερὰ σώματα, ὅπου κατωκίσθη πόλις. Idem paullo ante: δίκειν γὰρ τὸ βάλλειν, ὅθεν καὶ δίσκος. Sic ed. Juntina. Etymologus p. 279, 20. παρὰ τὸ δίκω τὸ ῥίπτω, δίκος ὁ ῥιπτούμενος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, δίσκος. Εὐριπίδης· Δίκετε πεδόσε (vulgo παῖδα), δίκετε τρομερὰ σώματα, Μαινάδες. Πίνδαρος οὕτω παρετυμολογεῖ· Δίκε πέτρῳ, χεῖρα κυκλώσας. Vulgo legitur Olymp. X. 86. μάχος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ, χέρα κυκλώσας. Verbum ἔδικον (solus enim aoristus reperitur) Homero ignotum, ni fallor, apud Atticos poëtas haud raro legitur. Inter δικεῖν et βαλεῖν hoc interest, quod δικεῖν nunquam *ferire* significare videtur. Rectius igitur interpretantur ῥίψαι quam βαλεῖν.

δίκετε, Μαινάδες.
ὁ γὰρ ἄναξ, ἄνω κάτω τιθεὶς, ἔπεισε
μέλαθρα τάδε, Διὸς γόνος Διόνυσος.
ΔΙ. Βάρβαροι γυναῖκες, οὕτως ἐκπεπληγμέναι φόβῳ,
πρὸς πέδῳ πεπτώκατ'; ἦσθησθ', ὡς ἔοικε, Βακχίου
† διατινάξαντος δῶμα Πενθέως. ἀλλ' ἐξανίστατε
σῶμα, καὶ θαρσεῖτε, σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον

Ibid. Aldus δώματα solenni errore, quem correxit Barnesius.

602. Pal. τίθη et τίθει, alterum a prima manu, alterum a correctore. Canteri conjecturam συθεὶς probat Barnesius. *Nondum enim* (inquit) *Penthei domus eversae erant, sed jamjam ruiturae.* Ego nullam difficultatem in participio τιθεὶς cerno, aliquam in verbo ἔπεισε, quod apud Atticos semper futurum tempus significare videtur. Sententiae convenientius esset praesens ἐπέρχεται. *Bacchus enim* (ut ait Musgravius) *aut domum Penthei antea everterat, aut jam tum in ea evertenda occupatus erat.*

603. Abest a Pal. Διόνυσος. Recte an secus, non nisi cognita metri ratione statui potest. Vide ad v. 1153. ubi plura de nominibus propriis male in textum admissis.

605. Aldus πεπτώκαθ'. Sed in hac re nullam auctoritatem habent MSS. quippe qui creberrime π, κ, τ ante vocales aspero spiritu notatas retinent.

Ibid. Aldus ἦσθηθ' ὡς ἔοικε, *gaviae estis ut decet aut apparet.* Sic enim Brodaeus, qui nesciebat ἔοικε apud Atticos nunquam significare *decet*. Pal. aut ἦσθησθ' aut ἦσθησθ'. Laur. ἦσθησθ', ni fallor, a prima manu, ἦσθησθ' a correctore. Barnesius ἦσθεσθ' ex conjectura Canteri. Sic etiam Brunckius. Musgravius, quod miror, ἦσθηθ' consulto in textu exhibet, in annotatione vero ἄχθεσθ', quod ironice dictum putat. Recte Matthiae ἦσθησθ'. Ita noster Or. 1550. ὀξύπονν, ἡσθημένον του τὴν τύχην, ἢ νῦν πάρα. Hipp. 1405. Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἦσθημαι, Κύπρις.

606. Vulgatam hujus versus scripturam, quamvis aperte mendosam, servare malo, quam conjecturas nimis incertas admittere. Fieraeque a viris doctis propositae, non solum incertae sunt, verum etiam manifesto falsae. Canterus: διατινάξαντος τὸ Πενθέως δῶμ'. ἀλλ' ἐξανίστατε. Quae conjectura placet Heathio, qui ἀλλὰ apud Euripidem haud raro primam corripere monet. Barnesius in annotatione: διατινάξαντος δῶ Πενθέως. ἀλλ' ἐξανίστατε. Reiskius: διατινάξαντος δόμα Πενθέως. ἀλλ' ἄγ' ἐξανίστατε. Musgravius in annotatione: διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ'. ἀλλ' ἀνίστατε. Hanc scripturam adoptarunt Brunckius et Matthiae, neque ego nego Euripidem, si voluisset, ita scribere potuisse. Sed haud facile concedam eum ita scripsisse. Prius hemistichium ita fortasse corrigi potest: διατινάξαντος τὰ Πενθέως. Subaudiendum δώματα. Sin autem omnino servandum δῶμα, nescio an scribendum: ἦσθησθ', ὡς ἔοικε, Βάκχιος | διετίναξε δῶμα Πενθέως. Conferendus versus, quem modo attuli, Τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ἦσθημαι, Κύπρις. Deinde pro ἀλλὰ aut legendum cum Reiskio ἀλλ' ἄγε, aut ἀλλ' ἀνὰ, quod habent Sophocles Aj. 194. Euripides Alc. 277. ex emendatione Porsoni ad Med. 325. Nec male legeretur: ἀλλὰ κἀξανίστατε | σῶμα, καὶ θαρσεῖτε, κ. τ. ἑ.

607. Aldus: σῶμα καὶ θαρσεῖτ σάρκας, ἐξαμείψασαι τρόμον. Vir doctus Observat. Miscell. T. II. p. 321. θαρσεῖτε, σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον. Quod recte nec Musgra-

χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας. πλησίον δ' ἐγὼ παρὼν,
ἥσυχος θάσσων, ἔλευσσον. ἐν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἀνετίναξ' ἐλθὼν ὁ Βάκχος δῶμα, καὶ μητρὸς τάφῳ
πῦρ ἀνῆψ'. ὁ δ' ὡς ἐσεῖδε, δώματ' αἴθεσθαι δοκῶν,
ᾖσσ' ἐκεῖσε, κᾆτ' ἐκεῖσε, δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν
ἐννέπων. ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δοῦλος ἦν, μάτην πονῶν.
διαμεθεὶς δὲ τόνδε μόχθον, ὡς ἐμοῦ πεφευγότος,
ἵεται, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω.
κᾆθ' ὁ Βρόμιος, ὡς ἔμοιγε φαίνεται (δόξαν λέγω),

στάζων ἄπο, | χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας, iis respondere conatur Musgravius.

622. Laur. θᾶσσον.

623. Mallem ἀνετίναξ', ita enim concinnius se habet metrum. Heathius. Quod vulgo legitur ἀντετίναξ', operarum peccatum est, nescio in qua editione primum admissum: Aldus, ut codices, recte ἀνετίναξ', quod Oxoniensis corrector facile reposuisset, si legum trochaici metri notitiam habuisset. Brunckius. Vix operae pretium erat errori, quem in annotatione jam agnoverat Musgravius, tot verba impendere. Ex Commeliniana in Genevensem priorem et Musgravianam, e Genevensi priori in alteram Genevensem et Barnesianam manavit ἀντετίναξ'.

[*Ibid.* Euripidis aetate non utebantur v. Βάκχος hoc sensu: forsan Βακχεύς. Porsonus apud Kiddium p. 225. Βακχεὺς in senario apud Euripidem non legitur. Si quid mutandum, malim Βρόμιος. Sed vulgata sana videtur. Noster Hipp. 561. βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ | τοκάδα τὰν Διογόνοιο Βάκχου | νυμφευσαμέναν πότμῳ φονίῳ κατεύνασε. Incertus, nisi Euripides est, Rhes. 972. Βάκχου προφήτης, ὃς τε Παγγαίου πέτραν | ᾤκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός. Adde ὦ Βάκχε Bacch. 1018. modo ita recte vulgo legatur. *Ex Addendis.*]

625. Aldus ἤϊσσ' v. 625. ἤϊσσε v. 631. Quae corrigenda monuit Barnesius, correxit Brunckius. Pal. ἤϊσ' et ἤϊσε.

Ibid. Acheloum pro quavis aqua, ut monet Brodaeus etiam ad v. 519. Noster Andr. 166. σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν, ἐκ χρυσηλάτων | τευχέων περισπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον. Quo exemplo uti potuisset Didymus, cujus de hac re testimonium debemus Macrobio Saturnal. V. 18. Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόῤῥω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐστι ποταμὸς Ἀχελῷος, φησί· Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελῴου ῥόον. Fragm. X. ubi Δείξω γὰρ ex oscitatione, ut videtur, Ἀργείοισι vero ex emendatione Barnesii dedit Musgravius. Legendum etiam arbitror aut δρόσον aut ῥοάς. Plura Macrobius, quem indicavit Musgravius.

627. Praeter hunc v. et 655. composito διαμεθίημι utitur noster El. 978. Τῷ δὴ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν;

628. Laur. ἵεται. De qua scriptura vide ad Sophoclis Oed. T. 1242. ubi Brunckii errorem correxerunt recentiores.

629. Noster Iph. T. 1164. Τί τοὐκδίδαξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις; He acl. 396. σκόπει (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι) ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς, | ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.

Ibid. Pal. φένεται v. 629. κιθερῶν' 660. ἐξεφέδρυνον v. 767. μενάδων v. 827. διεσφέριζε v. 1154. κιθερῶνος v. 1217. et fortasse alia. Aliquoties supra scriptum αι.

ΔΙ. Αὐτὸς ἐξέσωσ' ἐμαυτὸν ῥᾳδίως ἄνευ πόνου.
ΧΟ. Οὐδέ σου συνῆψε χεῖρα δεσμίοισιν ἐν βρό- 1 ξυνῆψε
χοις; 615
ΔΙ. Ταῦτα καὶ καθύβρισ' αὐτὸν, ὅτι με δεσμεύειν δοκῶν,
οὔτ' ἔθιγεν, οὐδ' ἥψαθ' ἡμῶν, ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο.
πρὸς φάτναις δὲ ταῦρον εὑρὼν, οὗ καθεῖρξ' ἡμᾶς ἄγων,
τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν,
θυμὸν ἐκπνέων, ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο, 620

χοις. Ita enim Euripides Iph. A. 1405. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριόν με τις θεῶν | ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων. Si de periculo adhuc pendente sermo esset, chori verba ita se habere deberent: τίς μοι φύλαξ ἐστὶ, ἐὰν σὺ συμφορᾶς τύχῃς; Qui haec legerit, fortasse dubitabit an male Alexidis verba apud Athenaeum p. 358. D. ita constituerit Porsonus Advers. p. 102. Πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βόρρᾶς ἢ Νότος | ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρὸς, ἐχθὺς οὐκ ἂν ἦν | οὐδενὶ φαγεῖν. Vulgo οὐκ ἐνῆν. [Neque aliter Herodotus IX. 13. ἐξήλαυνε δὲ τῶνδε εἵνεκεν, ὅτι οὔτε ἱππασίμη ἡ χώρη ἦν ἡ Ἀττικὴ, εἴ τε νικῴτο συμβαλὼν, ἀπάλλαξις οὐκ ἦν. *Ex Addendis.*]

613. Aldus ἐλευθερώθης. Laur. ἠλευθερώθης, ut e MSS. Par. Brunckius.

Ibid. Nihil insoliti habent verba ἀνδρὸς ἀνοσίου τυχών. Inepte Reiskius πτυχῶν, *e plagis.*

614. Noster Heracl. 841. μόλις δὲ, πάντα δρῶντες, οὐκ ἄνευ πόνων, | ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον εἰς φυγὴν δορυ. Cui contrarium est ῥᾳδίως ἄνευ πόνου.

616. Ταῦτα significat κατὰ ταῦτα, ἐν τούτοις, *quod ad haec attinet.* Brodaeus: *Imo in his.* Portus: In *his etiam elusi eum.*

Ibid. Grammaticus apud Bekkerum p. 88. Δεσμεύειν δεδεσμένον: Πλάτων Φαίδρῳ, Εὐριπίδης Βάκχαις. Plato Phaedro p. 250. C. καὶ ἀσήμαντοι τούτου ὁ νῦν δὴ σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν, ὕστερον τρόπον δεδεσμευμένοι. Quid sit δεδεσμένον, equidem nescio.

617. Idem significant ἔθιγεν et ἥψατο, ideoque Aristophanicum illud, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, lectori suggerunt. Confert Musgravius Or 136. ὦ φίλτατ' αἱ γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ | χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Quem locum pluribus exemplis illustravit. Addo hujus fabulae v. 596. πῦρ οὐ λεύσας, οὐδ' αὐγάζει κ. τ. ἑ. [Plura ad Sophoclis Oed. C. 1523. μήθ' οὗ πέπευθε, μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις. *Ex Addendis.*]

618. Aldus ὑμᾶς. Pal. Laur. et edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam ἡμᾶς.

619. Aldus: τῷδε περιβρόχους ἔβαλε. Pal. a prima manu τῶδε περιβρόχους ἔβαλε. Idem a correctore et edd. recentiores ante Barnesium: τῷδε (Pal. τῶδε) περὶβρόχους ἔβαλε. Barnesio debetur ἐβάλε. Consentiunt Par. E. G. et fortasse Laur. Exempla geminati dativi dedi ad Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Adde Herc. 177. Διὸς κεραυνὸν ἢ ἡρόμην, τέθριππά τε, | ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασι | γίγασι πλευροῖς πτῆν' ἐναρμόσας βέλη, | τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἑκώμασα. [Simili modo Herodotus IV. 54. αἱ μὲν, πρὸ γάμου πλόκαμον ἀποταμόμεναι, καὶ περὶ ἄτρακτον εἰλίξασαι, ἐπὶ τὸ σῆμα τιθεῖσι· — αἱ δὲ παῖδες τῶν Δηλίων, περὶ χλόην τινὰ εἰλίξαντες τῶν τριχῶν, προτιθεῖσι καὶ οὗτοι ἐπὶ τὸ σῆμα. *Ex Addendis.*]

620. Si quibus a tragica gravitate aliena videntur haec verba, θυμὸν ἐκπνέων, ἱδρῶτα σώματος

χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας. πλησίον δ' ἐγὼ παρὼν,
ἥσυχος θάσσων, ἔλευσσον. ἐν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἀνετίναξ' ἐλθὼν ὁ Βάκχος δῶμα, καὶ μητρὸς τάφῳ
πῦρ ἀνῆψ'. ὁ δ' ὡς ἐσεῖδε, δώματ' αἰθέσθαι δοκῶν,
ἧσσ' ἐκεῖσε, κἀτ' ἐκεῖσε, θωμιὼν Ἀχελῷον φέρειν
ἐννέπων. ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δοῦλος ἦν, μάτην πονῶν.
διαμεθεὶς δὲ τόνδε μόχθον, ὡς ἐμοῦ πεφευγότος,
ἕεται, ξίφος πελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω.
κἀθ' ὁ Βρόμιος, ὡς ἔμοιγε φαίνεται (δόξαν λέγω),

στάζων ἅπο, | χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας, iis respondere conatur Musgravius.

622. Laur. θάσσον.

623. Mallem ἀνετίναξ', ita enim concinnius se habet metrum. Heathrius. Quod vulgo legitur ἀντετίναξ', operarum peccatum est, nescio in qua editione primum admissum: Aldus, ut codices, recte ἀνετίναξ', quod Oxoniensis corrector facile reposuisset, si legum trochaici metri notitiam habuisset. Brunckius. Vix operae pretium erat errori, quem in annotatione jam agnoverat Musgravius, tot verba impendere. Ex Commeliniana in Genevensem priorem et Musgravianam, e Genevensi priori in alteram Genevensem et Barnesianam manavit ἀντετίναξ'.

[*Ibid.* Euripidis aetate non utebantur v. Βάκχος hoc sensu: forsan Βακχεύς. Porsonus apud Kidd. p. 225. Βακχεὺς in senario apud Euripidem non legitur. Si quid mutandum, malim Βρόμιος. Sed vulgata sana videtur. Noster Hipp. 561. βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ | τοκάδα τὰν Διογόνοιο Βάκχου | συμφενσαμίναν πότμῳ φονίῳ κατεύνασε. Incertus, nisi Euripides est, Rhes. 972. Βάκχου προφήτης, ὅς τε Παγγαίου πέτραν | ὤκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός. Adde ὦ Βάκχε Bacch. 1018. modo ita recte vulgo legatur. *Ex Addendis.*]

625. Aldus ἧσσ' v. 625. ἧσσε v. 631. Quae corrigenda monuit Barnesius, correxit Brunckius. Pal. ἧισ' et ἧισε.

Ibid. Acheloum pro quavis aqua, ut monet Brodaeus etiam ad v. 519. Noster Andr. 166. σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν, ἐκ χρυσηλάτων | τευχέων περιεκείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον. Quo exemplo uti potuisset Didymus, cujus de hac re testimonium debemus Macrobio Saturnal. V. 18. Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Τηλεφείᾳ. λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὁτουοῦν σφόδρα πόῤῥω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐστι ποταμὸς Ἀχελῷος, φησὶ· Δείξω μὲν ἀργεννοῖσιν Ἀχελῴου ῥόον. Fragm. X. ubi Δείξω γὰρ ex oscitatione, ut videtur, Ἀργείοισι vero ex emendatione Barnesii dedit Musgravius. Legendum etiam arbitror aut δρόσον aut ῥοάς. Plura Macrobius, quem indicavit Musgravius.

627. Praeter hunc v. et 655. composito διαμεθίημι utitur noster El. 978. Τῷ δὴ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν;

628. Laur. ἴσται. De qua scriptura vide ad Sophoclis Oed. T. 1242. ubi Brunckii errorem correxerunt recentiores.

629. Noster Iph. T. 1164. Τί τοὐνδίδαξαν τοῦτό σ'; ἢ δόξαν λέγεις; Hec. 596. σκόπει (δόκησιν δὴ τάδ' ἂν λέγοιμί σοι) ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορός, | ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἰδρύσεται χθονός.

Ibid. Pal. φέρεται v. 629. πιθερῶν' 660. ἐξεφίδρυνον v. 767. μεγάδων v. 827. διεσφέριζε v. 1154. πιθερῶνος v. 1217. et fortasse alia. Aliquoties supra scriptum as.

[1]φῶς ἐποίησεν κατ' αὐλήν. ὁ δ' ἐπὶ τοῦθ' ὡρμη- [1] φάσμ'
μένος,
ᾖσσε, κἀκέντει φαεννὸν αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμέ.
πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ τά τ' ἄλλα Βάκχιος λυμαίνεται,
δῶμά τ' ἔρρηξεν χαμᾶζε. συντεθράνωται δ' ἅπαν
πικροτάτους ἰδόντι δεσμοὺς τοὺς ἐμούς. κόπου δ' ὕπο,
διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται. πρὸς θεὸν γὰρ, ὢν ἀ-
νὴρ,
εἰς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμησ'. ἥσυχος δὲ βασιλικῶν

632. Matthiae ex conjectura Jacobsii. Animadvers. in Euripidem p. 109. φάσμ' ἐποίησεν. Quae scriptura mihi quoque speciosa videtur.

631. Pal. ἤϊσε κἀκέντα. Laur. a correctore: ἤϊσσεν τε κἀκέντει φαεννὸν ὡς σφάζων ἐμέ. Non solum a Laur. sed ab omnibus veteribus libris abest αἰθέρ', quod ex Canteri conjectura admisit Barnesius. Minus bene Scaliger [et Porsonus apud Kiddium p. 225. *Ex Addendis.*] ἀέρ'.

632. Aldus: πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ. τὰ δ' ἄλλα βάκχιος λυμαίνεται. Hervagiana prima typographi errore πρὸς δὲ τοῖσγ' αὐτῷ. Edd. recentiores ante Barnesium: πρὸς δὲ τοῖς γ' αὐτῷ τὰ δ' ἄλλα. Barnesius: πρὸς δὲ τοῖς γ' αὐτῷ τάδ' ἄλλα. Reiskius: πρὸς δὲ τοῖς καὐτῷ τάδ' ἄλλα. Musgravius: πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ τάδ' ἄλλα. Recte Scaliger αὐτῷ τά τ' ἄλλα in eo libro, quem non inspexit Barnesius.

Ibid. Vir doctus in margine mei exemplaris Aldinae αὐτὸν. Sed nec infrequens est λυμαίνομαι dativum adsciscere. Musgravius. Aristophanes Nub. 925. λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις. Schol. Λυμαινόμενον: αντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα. οὕτως δὲ αὐτοῖς σύνηθες, οὐχὶ τὰ μειράκια λυμαινόμενον. πρὸς ὃ καὶ τὸ χ.

633. Pal. Laur. δώματ' ἔρρηξεν χαμᾶζε. [Etiam Porsonus apud Kiddium p. 225. δώματ'. *Ex Addendis.*]

Ibid. Hesychius: Συντέθρανωται: συμπέπτωκε. Quem vide vv. Θρανεύεται et Τεθράνευμαι. Eadem significare videntur θρανῶ et θραύω. Noster Herc. 1096. πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τειχίσματι | ἧμαι, νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων. Ἡμίθραυστος lexicis addendum.

635. Abest a Laur. παρεῖται de quo vide ad v. 682.

636. Aldus ἐτόλμ'. Caussam erroris nemo non videt fuisse repetitionem literarum ησ in sequenti vocabulo ἥσυχος. Pal. recte ἐτόλμησ', quod ex Canteri conjectura admisit Barnesius. Laur. a prima manu ἐτόλμησε, a correctore ἐτόλμησεν.

Ibid. Aldus ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων. Canterus, qui ἐτόλμησ' pro ἐτόλμ' reponendum vidit, longe minus feliciter ἥσυχα (vel ἧκα) δ' ἐκ βάκχας ἄγων scribendum conjecit. Nec melior est Scaligeri conjectura, αὐτὸς δ' ἐκ Βάκχας ἄγων, quam metro reclamante admisit Barnesius. Reiskius omnino ἧκα cum Cantero legendum censet. Musgravius Aldinam scripturam in textu dedit, in annotatione vero ἐτόλμησ' et ὠκὺ δ' ἐκ Βάκχας ἄγων. Matthiae ἥσυχος Βάκχας δ' ἄγων. [Porsonus apud Kiddium p. 225. ἐκ δ' ἄγων Βάκχας ἐγὼ aut ἐκ δ' ἐγὼ Βάκχας ἄγων. *Ex Addendis.*] Hi omnes δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, ut Aldus. Brunckius autem: ἥσυχος δὲ δωμάτων | ἐξάγω Βάκχας πρὸς ὑμᾶς. Qui talia sibi permittit, potius poëtae quam grammatici munere fungitur. Quis non miretur, omnes uno excepto innocuum istud ἥσυχος sollicitasse,

δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, Πενθέως οὐ φροντίσας.
ὡς δέ μοι δοκεῖ (ψοφεῖ γ' οὖν ἀρβύλη δόμων ἔσω),
εἰς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. τί ποτ' ἄρ' ἐκ τούτων ἐρεῖ;
ῥᾳδίως γὰρ αὐτὸν οἶσω, κἂν πνέων ἔλθῃ μέγα. 640
πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς, ἀσπεῖν σώφρον' εὐοργησίαν.

ΠΕ. Πέπονθα δεινά. διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος,
ὃς ἄρτι δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος.
ἔα ἔα. ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ. τί τάδε; πῶς προνώπιος
φαίνει πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς; 645

ΔΙ. Στῆσον πόδ'. ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα.

quum si rem secum reputassent, facile vidissent, non solum metro contraria, verum etiam absurda esse verba ἐκ δωμάτων (Penthei scilicet) Βάκχας ἄγων. Non enim in Penthei regia cum Baccho inclusas, sed e publico carcere jamdudum liberatas Bacchas in montem redisse fingit Euripides. Nulla hic Baccharum mentio esse potest. Lego igitur: ἥσυχος δὲ βασιλικῶν | δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς. Sic enim scribere debebam ad Heracl. 7. ubi oscitans ἥσυχος δ' ἐκ βασιλικῶν scripsi. Ellipsis praepositionis, licet non valde frequens, nemini moram facere debet. Exemplum omni exceptione majus praebet Sophocles El. 324. Μή νυν ἔτ' εἴπῃς μηδέν. ὡς δόμων ὁρῶ | τὴν σὴν ὁμαιμον, ἐκ πατρος ταυτοῦ φύσιν, | Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν | φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

639. Hesychius: Προνώπια: τὰ ἔμπροσθεν τῶν πυλῶν, καθάπερ ἐνώπια τὰ ἔνδον, ὅπου αἱ εἰκόνες τίθενται. Idem: Προνώπιον: τὸ προκείμενον, οἷον, πρόθυρον. Pertinet haec gl. ad Hipp. 374. ubi vide Valckenarium. Verba in superiori ὅπου αἱ εἰκόνες ἵστανται, quae ad ἐνώπια retulisse videntur nonnulli, illustrat Sophocles El. 1374. πατρῷα προσκύσαντ' ἔδη | θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. Προνώπια igitur προπύλαια sunt.

Ibid. Bruncius ex Par. E. τί ποτ' ἂν ἐκ τούτων ἐρεῖ; Non potuit in tantula re magis errare.

640. Bruncius ἄρ' pro γὰρ, quod revocavit Matthiae.

Ibid. Dawesius p. 249. μέγας. Ita scilicet tragicus Rhes. 321. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δεόμεθ', οἵτινες πάλαι | μὴ ξυμπονῶσιν, ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης | ἔφαυσε λαίφη τῆσδε γῆς, μέγας πνέων. Utrumque recte dici monet Heathius. Tertia ratio est apud nostrum Andr. 188. οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα, τοὺς κρείσσονας λόγους | πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο.

641. Pal. ἀρκεῖ σώφρον' εὐοργησίαν. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 96. Εὐεργεσία: Εὐριπίδης Βάκχαις. Nihil addere possum iis, quae dixit Valckenarius ad Hipp. 1039. ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησία | ψυχὴν κρατῆσειν, τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας.

644. Aldus: ὅδ' ἐστιν ἀνήρ. Matthiae: ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ.

Ibid. Verba πῶς προνώπιος κ. τ. ἑ. mirari se ait Valckenarius ad Hipp. 374. Saltem nulla in sensu est difficultas. Par. E. προσώπιος. [Valckenarius; *Lennep. Phal. p.* 95. *B. Ex Addendis.*]

646. Ἥσυχον πόδα. Mendosum esse πόδα indicat primo eadem vox in initio versus occurrens, deinde vero, quod nullum commodum sensum habet ἥσυχον πόδα ὀρχῇ ὑποτιθέναι. Legendum, ni fallor, ἥσυχον τρόπον, i. e. ἡσυχίαν. Musgravius. Idem ita interpretatur: *Siste pedem, et quie-*

ἥκω, Κιθαιρῶν' ἐκλιπὼν, ἵν' οὔποτε
λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν εὐαγεῖς βολαί.
ΠΕ. Ἧκεις δὲ ποίαν προστιθεὶς σπουδὴν λόγου;
ΑΓ. Βάκχας Ποτνιάδας εἰσιδὼν, αἳ τῆσδε γῆς

re a Barnesio dicitur, frustra hoc verbum apud Atticos quaesivi.

660. *Ἀνεῖσαν, solvuntur, liquescunt.* Brodaeus. Dixit *ἀνεῖσαν*, quum sensus sit: *οὔτε ἀνεῖσαν, οὔτε ἀνήσουσι.* Similiter Or. 713. *οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν | προσηγόμεσθα.*

Ibid. Legendum *εὐανγεῖς.* Vide summi viri Hemsterhusii notam ad Supplic. v. 562. Musgravius. Admisit hanc scripturam Brunokius. Vulgo legebatur apud Aeschylum Pers. 466. *ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ.* Vulgo etiam apud Euripidem Suppl. 562. *ἔστην θεατὴς, πύργον εὐαγῆ λαβών.* Apud Platonem Legg. XII. p. 952. A. legitur *εὐαγέστερον*, Timaeo p. 58. D. *εὐαγέστατον*, monente Hemsterhusio, qui plura exempla collegit. [Photius: *Εὐαγής: μεταφορικῶς κύκλος.* Opinor: *Εὐαγὴς κύκλος: μεταφορικῶς ὁ ἥλιος. Ex Addendis.*] Hesychius: *Εὐαγές: ἁγνὸν, καθαρὸν, εὐσεβὲς, ὅσιον, εὔοπτον, ἅγιον.* Respicit *εὔοπτον* ad Aeschyli Persas aut Euripidis Supplices. In Bacchis vero et apud Platonem *εὐαγὴς* significat *λαμπρός.* Dicere potuisset noster *χιόνος ἐξανγεῖς βολαί.* Sic enim tragicus Rhes. 305. *χρυσῇ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον | πώλων ἔκλῃε, χιόνος ἐξανγεστέρων.* Nunc ad rem venio. Ubicunque *εὐαγὴς* significat *λαμπρὸς, φανερὸς* aut aliquid ejusmodi, Hemsterhusius legendum contendit *εὐανγὴς*, ut *διανγὴς, τηλανγὴς* et similia. Legerat tamen veteris grammatici verba, quae cum eo communicavit Ruhnkenius, nobiscum Bekkerus Anecd. Gr. p. 337. *Ἀγής: τοῦτο ἀπὸ συνθέτου καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς ἢ πανα-γής.* Ἐμπεδοκλῆς· *Ἄθρει μὲν γὰρ ἀραιτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον.*

Haud dubie idem significant ba *ἄναιτος ἀγέα κύκλον* apud pedoclem, et *λαμπρὸν ἡλίον* apud Euripidem Med. 752. ego video, quo jure solhi constans tot locorum scrip *εὐαγὴς* pro *λαμπρὸς* positum, sertim quum nusquam, quod exstet *εὐανγής.* Legitur etia *ἄγητον* apud Aristophanem 276. et recte *λαμπρὸν* expli Revocavi igitur *εὐαγεῖς.* Ab fit *εὐαγὴς*, ut a *δόκιμος* e *μος.*

662. Aldus soloece *ἥκεις πολαν.* Mutavit Schaeferus a sono ad Phoen. 892. admo Quem vide etiam ad Eccl. Vulgatam soloecam appello, eam defendere videatur Ho Od. A. 173. Σ. 187. *Τίς; εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλ τοκῆες; | ὀκποίης δ' ἐπὶ νηὸς κεο; πῶς δέ σε ναῦται | ἤγαγ Ἰθάκην; τίνες ἐμμέναι εὐχε ται;* De qua scriptura non quod dicam.

Ibid. Novum sermonis mihi videtur *προστιθεὶς σπ λόγου* pro *σπουδὴν ἔχων λόγ*

663. Hesychius: *Ποτνιάδε Βάκχαι. ἀντὶ τοῦ Μαινάδε Ανσσάδες. [ἢ] μανίας αἴτιαι.* ba *μανίας αἴτιαι* spectant s 316. *Αἱ αἱ, δρομάδες ὦ πτε ροι | ποτνιάδες θεαί, | ἁβάκ αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν | δάκρυ γόοις, | μελάγχρωτες Εὐμεν τ. ἐ.* Schol. *Ποτνιάδες δὲ, ποιοί. Πότνιαι γὰρ χωρίο Βοιωτίας, ἔνθα φαγοῦσαι βο αἱ Γλαύκου ἵπποι, καὶ μα διεσπάσαντο τὸν ἴδιον δε Γλαῦκον ἐν τῷ ἐπιταφίῳ Π* Similia scholiastes ad Phoen *Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι | ἐκ πώλοι δρομάδες ἑσπέρτων φ*

κλῆσιν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ.
Τί δ'; οὐχ ὑπερβαίνουσι καὶ τείχη θεοί;
Σοφὸς, σοφὸς σὺ, πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν.
Ἃ δεῖ μάλιστα, ταῦτ' ἔγωγ' ἔφυν σοφός. 655
κείνου δ' ἀκούσας πρῶτα τοὺς λόγους μάθε,
ὃς ἐξ ὄρους πάρεστιν ἀγγελῶν τί σοι.
ἡμεῖς δέ σοι μενοῦμεν, οὐ φευξούμεθα.
Πενθεῦ, κρατύνων τῇσδε Θηβαίας χθονὸς,

espondet 764. Φαίης ἄν, εἰ σθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. Insa est haec conjectura, sed s necessaria. Non opus est, oneam, καλὸν ironice dici pro ὀν, ut in Medeae verbis, supra attuli. Ὄνειδος etiam solum *exprobratio* est, verum *quaelibet rei exprobratione* e *mentio*. Qualis fortasse Penvidebatur vini inventio. Ad m enim proxime superiorem respicere arbitror. Qui enim communis scriptoribus maumiliaris, quam ψόγος οἴνου? r sentit Musgravius, cujus sunt: *Quale autem erat, de Baccho praedicaverat? Nin divino ejus numine se vinsolutum esse.* Is ὠνείδισας t *falso praedicasti*.

. Pal. et a prima manu Laur. , quod in κλήσιν mutavi. , ni fallor, ἔκλης Aldus . 304. κλῆσι Herc. 997. Plura ac quaestione ad Sophoclis T. 1388. Infra v. 1299. nunc ır συγκεκλημένον.

d. Musgravius, qui hunc ver Baccho tribuit, κέλευε legen arbitratur.

. Aldus: τί δ' οὐχ ὑπερβαί καὶ τείχη θεοί; Sola Musana: τί δ' οὐχ; ὑπερβαίνουσι . Ceterae recentiores, nequidem Musgravio impro: τί δ'; οὐχ ὑπερβαίνουσι κ. Quae vera est ratio. Confer 886. Alc. 1092. Andr. 240. l. 1052. Heracl. 685.

d. Pro γὰρ MS. E. καὶ, quod eathio placuit. Musgravius. de hac scriptura dixit Heathius, sed in versu ob aliam caussam allato tacite καὶ exhibuit. Ex Hervagiana prima fluxit γάρ. In Aldina legitur καὶ per compendium, quod typographus Basiliensis cum γὰρ confudit. Erat enim homo artis suae imperitissimus, ut recte monet Stephanus Annotat. in Soph. et Eurip. p. 100. seqq. Bruncknius tandem ex Aldina revocavit καί.

654. Aldus: σοφὸς, σοφὸς εἶ. Sic etiam a prima manu Laur. qui γ' insertum habet a correctore. Priorem scripturam exhibet Par. E alteram G. Hanc tacite dedit Barnesius ex conjectura, nec dissentiunt Musgravius, Bruncknius et Matthiae. Sed Pseudogregorius v. 1575. σοφὸς, σοφὸς σὺ, καὶ σοφῶς ἔτλης πότμον. Unde corrigendum nostrum versum monet Porsonus Adversar. p. 265. Ita noster Andr. 244. Σοφὴ, σοφὴ σὺ, κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ. Neque aliter infra v. 969. Δεινὸς σὺ, δεινὸς, κἀπὶ δεῖν' ἔρχει πάθη. Εἰ pro σὺ male scriptum exhibet etiam Amphis apud Athenaeum p. 50. E cujus versus ita constituendi sunt: *A.* Ποδαπὸς σύ; φράσον. *B.* Ἀκάνθιος. *A.* Εἶτα, πρὸς θεῶν, | οἶνον πολίτης ὢν κράτιστον, στρυφνὸς εἶ, κ. τ. ἑ.

657. Pal. ἀγγελλῶν (sic).

659. Κρατύνων plerumque pro κρατερὸν ποιῶ, et tum semper accusativo gaudet: at nunc simpliciter pro κράτος ἔχω, sive κρατῶ, et genitivo eget. Barnesius. Stephanus etiam ad v. 492. confert Sophoclem Oed. T. 14. Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eo sensu, quo accusativum rege-

ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
ὧν ἦρχ', ἑνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου
μήτηρ Ἀγαυὴ σή, τρίτου δ' Ἰνὼ χοροῦ.
ηὗδον δὲ πᾶσαι, σώμασιν παρειμέναι,
αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην·
αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὡς σὺ φῄς,
ὠνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ,

ἐξακρίζει' αἰθέρα πτεροῖς recte interpretatur scholiastes εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε. Unde explicandum ὑπεξήκριζον, quod recte, mea quidem sententia, pro tertia plurali accipiunt interpretes plerique. Musgravius autem, ne praeter boum mentionem nulla bubulci mentio esset, hanc scripturam proposuit: Ἀγελαῖ' ἄγων βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας | μόσχων ὑπεξήκριζον. Vulgatam recte retinuit Brunckius, qui tamen eatenus Musgravium sequitur, ut ὑπεξήκριζον pro prima singulari accipiat. Quae vulgatae interpretationis mutatio inutilis mihi videtur. Ipsa enim boum mentio satis ostendit bubulcum esse, qui loquitur. De nominativo βοσκήματα cum verbo plurali vide Porsonum ad Hec. 1149.

679. Pal. a prima manu θυάσους. Quae scribendi ratio frequens est in libris manu scriptis. Receptam agnoscit Athenaeus p. 562. E. Καλεῖται δὲ καὶ ὁ τῷ Διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος, θίασος, ὡς Εὐριπίδης φησίν· Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. τοὺς μὲν οὖν θιάσους ἀπὸ τοῦ θεοῦ προσηγόρευον. καὶ γὰρ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς οἱ Λάκωνες-αιοὺς φασί.

Ibid. Pal. γυναικείων.

680. Aldus τοῦ δὲ δευτέρου. [Scaliger τοῦ δευτέρου. Sic etiam Barnesius celato lectore. De qua scriptura Musgravius: *Nec melius quidquam invenire potui.* Nescio an legendum: τοῦ δευτέρου | μήτηρ δ' Ἀγαυὴ σή. Vide ad v. 165. *Ex Addendis.*]

681. Pal. Laur. τρίτη δ' ἰνὼ χοροῦ.

682. Aldus εὗδον.

Ibid. Dixit noster παρειμένον νόσῳ Or. 679. κόπῳ παρειμαι Phoen. 859. ὑπὸ κόπου παρεῖται Bacch. 635. unde facile explicatur παρειμέναι, difficulter vero σώμασιν παρειμέναι, quae verba interpretatur Portus *corporibus solutae.* Wakefieldius fortasse reposuisset σώματα παρειμέναι. Nam in Phoenissis κόπῳ παρεῖμαι γοῦνα legit Porsonus. Dicitur et ὕπνῳ παρειμένος. Noster Cycl. 587. ἕνδον μὲν ἀνὴρ τῷδ' ὕπνῳ παρειμένος. Herc. 1042. Καδμεῖοι γέροντες, οὐσίγα, σί|γα τὸν ὕπνῳ παρειμένον ἐάσετ' ἐκ|λαθέσθαι κακῶν; Sed neque haec explicant nostrum σώμασιν παρειμέναι.

[683. Valckenarius: *Hes. et Eun. Bentl. Hor. p.* 226. *Ex Addendis.*]

684. Aldus πρὸς πέδον. Pal. Laur. πρὸς πέδῳ. Sic etiam MSS. Par. unde Brunckius πρὸς πέδῳ. Aeschylus Pentheo: Μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. Licet apud Galenum sit πρὸς πέδῳ, Stanleius exhibet πρὸς πέδον.

686. Praeter hoc οἰνωμένας, extant in hac fabula οἴστρησα v. 32. ἐξοινωμένας v. 812. οἰμωγμένον v. 1284. Apud Sophoclem Trach. 868. omnes libri οἰνωμένος. Apud Aeschylum plerique οἰακοστρόφων Pers. 769. nonnulli οἰνωμένων Suppl. 414. Sed membranae Laurentianae ωνωμένων (sic), unde Aldus ὠνωμένων, Porsonus φνωμένον. Quum οἴδάνω sive οἰδῶ (unde ἐξῳδηκότα noster Cycl. 226.)

οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν,
ἦκω', φράσαι σοὶ καὶ πόλει χρῄζων, ἄναξ,
ὡς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τε πρείσσονα.
θέλω δ' ἀκοῦσαι, πότερά σοι παῤῥησίᾳ
φράσω τὰ κεῖθεν, ἢ λόγον στείλωμεθα.
τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν δέδοικ', ἄναξ,
καὶ τοὐξύθυμον, καὶ τὸ βασιλικὸν λίαν.
ΠΕ. Λέγ', ὡς ἀθῷος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσει.
τοῖς γὰρ δικαίοις οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.
ὅσῳ δ' ἂν εἴπῃς δεινότερα Βακχῶν πέρι,
τοσῷδε μᾶλλον τὸν ὑποθέντα τὰς τέχνας
γυναιξὶ τόνδε τῇ δίκῃ προσθήσομεν.
ΑΓ. Ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
ἀκτῖνας ἐξίησι, θερμαίνων χθόνα.

664. *Λευκὸν κῶλον* non temere ictum existimat Musgravius, neue *λευκὸν πόδα* v. 861. neque *ἀκραις σὺν λευκόποσιν* Cycl. 72. *atio* (inquit) *epitheti videtur esse, iod Bacchae nudis pedibus plectmque vel semper incederent.* Vide l Ion. 219. ubi hoc sensu, ni llor, dixit Euripides: *Σέ τοι τὸν ερὰ ναὸν αὖ|δῶ. θέμις γυάλων τερ|βῆναι λευκῷ ποδὶ γ';*

666. Eodem fere sensu v. 715. *ς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τ' ἐπάα.* Unde fortasse explicandus Sohocles Oed. T. 1273. *οἵν ἐμοὶ νοῖν | ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης ργασμένα.* Dixit enim noster supra v. 246. *ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγῶνης ἐπάξια;*

668. Perperam vulgo *τἀκεῖθεν*, nae scribendi ratio senarium viat. Brunckius. Aldus etiam Or. 9. *λίξεις τἀκεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.* Cujusmodi plerosque rores sustulit Barnesius, sed hos liquit. Reiskius ante Brunckium *ι κεῖθεν.*

673. Aldus *ἅπαις.* Brunckius et ar. G. *εἶπῃς.* Sic etiam, vel pous *εἶπῃς*, Pal. et Laur.

674. Aldus: *τοσῷδε μᾶλλον τὰν ροθέντα τέχνας.* Pal. *τὰ σὼ δὲ μᾶλλον*, cetera ut Aldus. Laur. vero recte *τὸν ὑποθέντα τὰς τέχνας*, ut ex Scaligeri conjectura tacite Barnesius.

675. Aldus *προσθήσομεν.* Musgravius e MSS. Par. *προσθήσομεν.* Consentiunt Pal. et Laur. Ita sine controversia scribendum, licet quis praeter Euripidem *τῇ δίκῃ προσθεῖναι* pro *κολάσαι* dixerit, mihi non liqueat.

677. *Μόσχων* pro *βοῶν.* Sic etiam vv. 735. 1331. et alibi passim. Eodem modo *κώλους* pro *ἵππους* tragici. Mira est Musgravii conjectura *νύσσων*, *stimulans.* Alteram paullo meliorem statim dabo.

Ibid. Hesychius: *Ὑπεξήκριζον· ὕβριζον.* Reponunt *ἤκριζον*, quod pro interpretatione vix daturus fuisse mihi videtur grammaticus. Etymologus v. *Ἀκρίσιος* p. 52, 45. *ἀκρίζω δὲ σημαίνει, τὸ ἄκροις ποσὶ πορεύεσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἀκριβηπίζειν. Λανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης: — ἐκ τοῦ ἀκρίζω. καὶ Εὐριπίδης· Μόσχον ὑπεξήκριζον.* Haec confusa et corrupta sunt. Noster Or. 275. *τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα | πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.* Verba

αἱ δ' ἀγκάλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
ἀγρίους ἔχουσαι, λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι,
βρέφη λιπούσαις. ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
στεφάνους, δρυός τε, μίλακός τ' ἀνθεσφόρου.
θύρσον δέ τις λαβοῦσ', ἔπαισεν εἰς πέτραν,
ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
ἄλλη δὲ νάρθηκ' εἰς πέδον καθῆκε γῆς,

est. Hanc conjecturam admisit Musgravius.

700. Aldus: ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν, σπαργῶν ἔτι. Pal. ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν σπαρτῶν ἔτι. Leguntur μαζὸς, μασθὸς et μαστός. Aeschylus Cho. 529. καὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τὠνείρατι. Ibid. 545. καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. Ibid. 896. Ἐπίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, | μαστόν. Ita Porsonus, neque in hac re dissentiunt membranae Laurentianae. Apud Sophoclem non legitur nisi μαστὸς, quae forma plus minus tricies apud Euripidem exstat. Vulgo quidem legitur Hec. 144. πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαζῶν. Sed multi MSS. μαστῶν, quod a Brunckio admissum non repudiavit Matthiae. In Bacchis non nisi Brunckii conjectura nititur μαστὸς, ideoque, ut videtur, vulgatam revocavit Matthiae. Grammatici praeceptum est: Μαστὸς ἐπὶ γυναικὸς, μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός. Quod discrimen Homero tragicisque ignotum fuisse videtur. Nam neque apud illum legitur μαστὸς, neque apud hos μαζὸς, nisi bis terve ex errore librariorum. Μασθὸς apud Aeschylum nihili vox est.

Ibid. Ita interpungit Aldus: ὅσαις νεοτόκοις μαζὸς ἦν, σπαργῶν ἔτι | βρέφη λιπούσαις. Quasi σπαργῶν genitivus sit pluralis. Pal. σπαρτῶν—βρέφη, *Thebanorum pueros*. Participium σπαργῶντας habet noster Cycl. 55. σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον.

702. Aldus μίλακός τ' ἀνθεσφόρους. Hervagiana prima, felici, ni fallor, typographi errore μίλακός τ' ἀνθεσφόρου. Nam vix quidquam consulto mutatum habet ea editio. Brunckius et Matthiae σμίλακός τ' ἀνθεσφόρου, de qua scriptura vide ad v. 108.

703. Noster v. 143. ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν | νέκταρι. Philostratus: Γέγραπται μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὰ ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, Βακχῶν χοροὶ, καὶ ὕποινοι πέτραι, καὶ νέκταρ ἐκ βοτρύων, καὶ ὡς γάλακτι τὴν βῶλον ἡ γῆ λιπαίνει. καὶ ἰδοὺ κιττὸς ἕρπει, καὶ ὄφεις ὀρθοὶ, καὶ θύρσοι, δένδρα, οἶμαι, μέλι στάζοντα. Quae non omnia ab Euripide sumta videntur. Si exstarent Aeschyli Pentheus aut Xantriae, in alterutra earum fabularum fortasse reperirentur, quae in Euripidis Bacchis non leguntur.

Ibid. Anonymus περὶ Σολοικίας apud Valckenarium p. 200. θύρσον δέ τις λαβοῦσα ἔπαισεν εἰς πέδον. Etiam Laur. λαβοῦσα. Quod ad πέδον attinet, hoc exemplo uti potuissem ad Med. 1369=1326. ubi ex conjectura scripsi: καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν.

704. Ἐκπηδᾷ pro ἐξεπήδησε dictum monet grammaticus, cujus ad superiorem versum mentionem feci. Si exemplis opus esset, allegari posset Sophocles Aj. 31. φράζει τε κἀδήλωσεν.

705. Ex hoc versu cum 703. collato θύρσον et νάρθηκα diversos fuisse contendit Musgravius. De qua re jam dixi ad v. 113. Confer etiam vv. 735—738. ubi primo μόσχοις, deinde πόριν, tum δαμάλας dixit noster, ne ter boves eodem

θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας.
ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠλόλυξεν ἐν μέσαις
σταθεῖσα Βάκχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
μυκήμαθ' ὡς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν. 690
αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον,
ἀνῆξαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,
νέαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.
καὶ πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας,
νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων 695
σύνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς ξύνδεσμ'
ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.

οἰκτείρω, οἰκῶ, οἰμώζω, οἴομαι, οἴχομαι praeterita habeant ᾤδανον sive ᾠδουν, ᾠκτειρον, ᾤκτιρον, ᾤμωζον, ᾠόμην, ᾠχόμην, idque non solum apud veteres Atticos, verum etiam apud Plutarchum, Lucianum ceterosque recentiores, pauca quae his contraria apud tragicos leguntur, librariis potius quam ipsis poëtis tribuenda videntur. Librariis sine controversia debetur οἰμωγμένον v. 1284. Licet enim ratio reddi posset, quare οἰμώζω potius quam cetera verba ab οι incipientia diphthongum in praeterito non mutaret, satis constanter ᾤμωξε scriptum apud Atticos videmus.

Ibid. Pal. a prima manu φήφω.

687. Aldus ἠρεννωμένας, quod in ἠρεννωμένους mutatum monuit Brodaeus. Voluit, opinor, ἠῤῥενωμένας, quod ex conjectura Stephani habent edd. recentiores ante Musgravium, qui e MSS. Par. recte admisit ἠρημωμένας. Dixerat enim Pentheus v. 222. ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν | πτώσσουσαν, εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν. Sic etiam Laur. Sed. Pal. ἠρεμωμένας. Recte monuit Stephanus, potius ἠρεννωμένας quam ἠῤῥενωμένας legendum. Sed neutrum recte.

691. F. θολερὸν, quia somnus confundit et turbat cogitationes, et surgentes turbidum tuentur. Reiskius. Licet Reiskii conjectura prorsus inepta sit, non optime constat, quid significent verba θαλερὸν ὕπνον. Portus interpretatur *humidum somnum*, sed verba θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέων Iph. A. 39. non *humidas* sed *largas lachrymas effundens*. Ita nimirum interpretes nonnulli ad Il. B. 266. Θαλερὸς ὕπνος fortasse est *somnus qui vires reficit*. Nostri, *refreshing sleep*. Θάλεα enim τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθὰ interpretatur Eustathius p. 1285, 45. Nihil melius novi.

693. Aldus: παρθένοι τε, πάζυγες. Optime Pseudogregorius v. 1829. παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες. Quam scripturam admisit Musgravius. Idem significat ἔτι hic et apud Sophoclem Oed. T. 18. οἱ δ' ἔτ' ἠθέων | λεκτοί. Sic enim legendum.

695. Ἀνεστείλαντο, *iterum aptarunt*. Ita recte Musgravius. Portus minus recte *induerunt*.

Ibid. Pal. ὀμμάτων.

696. Par. E. ἐλύετο, monente Musgravio. Laur. ut vulgo ἐλέλυτο.

Ibid. Scaliger, cui fraudi fuit vulgata versus sequentis scriptura, κατὰ στικτοὺς correxit. Sed ne sic quidem commodum sensum efficias, nisi λιχμῶσαν mutes.

697. Aldus λιχμῶσαν γένυν. Pal. etiam pejus λιχμῶσαν γέναν. Reiskius λιχμώσας, *lambentibus*, reponendum monuit; rectius Heathius λιχμῶσιν. Ὄφις enim masculinum

ὥστ᾽ εἰ παρῆσθα, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις,
εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες, εἰσιδὼν τάδε.
ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες,
κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν,
ὡς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τ᾽ ἐπάξια.
καί τις πλάνης κατ᾽ ἄστυ, καὶ τρίβων λόγων,
ἔλεξεν εἰς ἅπαντας· Ὦ σεμνὰς πλάκας
ναίοντες ὀρέων, θέλετε θηρασώμεθα
Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ᾽ ἐκ βακχευμάτων,
χάριν τ᾽ ἄνακτι θῶμεν; — εὖ δ᾽ ἡμῖν λέ-
γειν
ἔδοξε. θάμνων δ᾽ ἐλλοχίζομεν φόβαις,
κρύψαντες αὑτούς. αἱ δὲ τὴν τεταγμένην

1 δῶμεν;

τῶν δένδρων ἀκούω μέλι, ὡς ὁ Εὐριπίδης ταῖς Βάκχαις ἐν τῷ Κιθαιρῶνι φησὶν ἐκ τῶν κλάδων γλυκείας σταγόνας ἀποῤῥεῖν. Audacior esset, qui Aeliani testimonio utens Euripidem κλάδων pro θύρσων scripsisse contenderet, praesertim quum Philostratus, cujus verba ad v. 703. et ad v. 709. attuli, θύρσων legisse videatur. Thyrsum βακχεῖον κλάδον appellat noster v. 308.

711. Par. E. τοῦτον pro τὸν νῦν. Laur. ut vulgo. Piersonus Verisim. p. 74. legendum statuit: τόνδε θεὸν, ὃν νῦν ψέγεις. Alia quoque tragicorum loca simili modo corrumpit. Hodie inter omnes constat, recte dici τὸν pro ὃν apud tragicos.

714. Par. G. καινῶν, quod admisit Musgravius. Revocavi κοινῶν, quod in Laur. legitur. Utravis scriptura defendi potest, sed melior mihi videtur ea, quae librorum auctoritate nititur.

716. Πλάνης, *peregrinus, non civis.* Πλάνος non confodissem. Brodaeus. Cujus neque interpretatio neque conjectura quidquam valet. Πλάνης κατ᾽ ἄστυ est, qui non semper rure vixit, sed aliquoties urbem invisit, ideoque ceteris pastoribus et bubulcis legem dare dignum se putat. Τρίβων λόγων est, qui oratores audiendo disertus factus est.

720. Si sanum est θῶμεν, saltem paullo insolentius sermonis genus est χάριν τινὶ θεῖναι. Sed scribendum puto aut θώμεθ᾽ aut θῶμεν. Noster Hec. 1211. εἶπερ τῷδ᾽ ἐβουλήθης χάριν | θέσθαι. El. 61. ἐξέβαλε μ᾽ οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Idem Hel. 927. τῷ δ᾽ οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν (Aldus δίκην). Ibid. 946. δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπον; | πατρὸς δικαίου. Ibid. 1006. οὐδὲ συγγόνῳ χάριν | δοίην ἂν, ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσομαι. Ibid. 1465. μίαν δέ μοι χάριν | δόντες, τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε. Quater in una fabula ab Euripide dictum vides χάριν δοῦναι. Adde Hec. 899. Or. 104. Phoen. 435. 449. 1745. Alc. 61. Herc. 779. El. 1138. 1145. τοσήνδ᾽ ἐγὼ | δώσω χάριν σοι, εἰ δέ γ᾽ ἐμοὶ δίκην πατρός. Hinc potius legam δῶμεν quam θώμεθ᾽.

721. Pal. ἐλοχίζομεν.

722. Pal. a prima manu κρύψαντες αὐτούς. Poenitet me conjecturae κρύψαντες αὐτὰς propositae ad Heracl. 144. ubi minus accurate dixi: *Persuasum enim habeo, Sophoclem et Euripidem nunquam αὐτὸν et similia de prima aut secunda persona usurpasse.* Aliud est αὐτὸν

καὶ τῇδε πρήνην ἐξανῆκ' οἶνον θεός.
ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα,
γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. ἐκ δὲ κισσίνων
θύρσων γλυκείαι μέλιτος ἔσταζον ροαί. 710

mine appellaret. Non igitur ex c loco ostendi potest, diversa strumenta fuisse θύρσον et νάρθηκα.

707. Aldus πόματος. Laur. et d. recentiores recte πώματος. de ad v. 279.

708. Pedum digitos intellige, ut ud nostrum Iph. T. 266. ἄκροισι κτύλοισι κορθμεύων ἴχνος.

Ibid. Pal. διαμῶσαι supra scripto μῶσαι. Sic etiam Par. G. Alter r. non nisi λιμῶσαι habet. Quam ripturam e confusione literarum et λ ortam esse monet Brunck. Mihi potius interpretatio e videtur. Huc respicit Hesychius: Διαμῶσαι: ζητοῦσαι. Interpretatio pertinet ad διαμώμεναι. o verba prorsus diversa condit etiam Suidas: Διαμώμενος: ρίζων. καὶ διαμώμενοι, διασκάπτες, ζητοῦντες. Θουκυδίδης· αμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. καὶ θις· Οἱ δὲ ἐσκήνουν ἐπὶ τῆς χιόνος διαμώμενοι καὶ μεταξὺ ἐκκαίροντες. Vide Thucydidem IV. Nostri, *clearing away*.

709. Ἑσμός, proprie *examen*, ut um; figurate de quavis multitudine, ut equorum, hominum; m rerum, ut ἑσμὸς μαρτυρίων et κθῶν: hic vero pro *copia*, quod rius dicitur, ἑσμὸς γάλακτος. De mero enim saepe, de quantitate nus frequenter occurrit. Barsius. Ἑσμὸς aspirate, ut efferri bere hanc vocem monstrat Eustathius p. 178, 16. Adhibita illa rvulgato usu ἐπὶ πλήθους καὶ lov, an alibi occurrat quantitan notans, non dixerim. Si cui c sensu minus adrideat, non ɔpte reponere possit, γάλακτος ον νάματ'. Brunckius. Ἑσμοὺς is tuetur Philostratus Vit. Sophist. I. 19. p. 511. [τὰς δ' ἐννοίας ἰδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσιν, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι καὶ τοὺς ἑσμοὺς τοῦ γάλακτος.] Ἑσμὸν μελίσσης pro *melle* dixit Epinicus Athenaei X. p. 452. C. Si probabilem conjecturam adferre voluisset Brunckius, ναμοὺς γάλακτος proposuisset. Sed nihil opus esse ex locis citatis clare patet, Σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας Themist. XXIX. p. 345. D. Porsonus. Epinici verba ita fere vulgo se habent; γέροντα Θάσιον, τόν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος | ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν. Schweighaeuserus ναμὸν dedit auctore Raph. Fiorillo. Licet ἑσμὸν μελίσσης scripsisse videatur comicus, magis ad nostram rem esset ἑσμὸς μέλιτος. [Valckenarius Epist. ad Roeverum p. xlvii. apud Jacobsium Animadv. in Euripidem p. 114. γάλακτος εἶχον νάματ'. Ipse Jacobsius ναμοὺς γάλακτος εἶχον. Quas conjecturas inutiles esse ostendit Porsonus. *Ex Addendis.*] Quum γάλακτος ἑσμοὺς dixit Euripides, nescio an ἐκβολὰς potius quam πλῆθος in animo habuerit. Idem enim significant ἰέναι et ἐκβάλλειν, eo saltem sensu quo legitur v. 749. εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίων στάχυν. Conferendus omnino v. 765. πρήνας ἐπ' αὐτὰς, ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός. Ἑσμοὶ igitur fortasse *scaturigines* sunt. Ceterum ἑσμοὺς ante Brunckium pro ἑσμοὺς reposuit Barnesius. Confirmat hanc rationem compositum ἀφεσμός, cujus meminit Eustathius.

Ibid. Hervagiana prima κισσινων sine accentu. Hervagiana secunda aliaeque nonnullae κισσεῶν eodem errore quo κισσινὸν v. 25.

710. Aelianus de Nat. Animal. V. 42. Ἐν Μηδίᾳ δὲ ἀκοσσάζων

ὥστ᾽ εἰ παρῆσθα, τὸν θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις,
εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες, εἰσιδὼν τάδε.
ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες,
κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν,
ὡς δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τ᾽ ἐπάξια.
καί τις πλάνης κατ᾽ ἄστυ, καὶ τρίβων λόγων,
ἔλεξεν εἰς ἅπαντας· Ὦ σεμνὰς πλάκας
ναίοντες ὀρέων, θέλετε θηρασώμεθα
Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ᾽ ἐκ βακχευμάτων,
χάριν τ᾽ ἄνακτι θῶμεν; — εὖ δ᾽ ἡμῖν λέ-
γειν
ἔδοξε. θάμνων δ᾽ ἐλλοχίζομεν φόβαις,
κρύψαντες αὑτούς. αἱ δὲ τὴν τεταγμένην

1 δῶμεν;

τῶν θἠνδρων ἀκούω μέλι, ὡς ὁ Εὐριπίδης ταῖς Βάκχαις ἐν τῷ Κιθαιρῶνι φησὶν ἐκ τῶν κλάδων γλυκείας σταγόνας ἀποῤῥεῖν. Audacior esset, qui Aeliani testimonio utens Euripidem κλάδων pro θύρσων scripsisse contenderet, praesertim quum Philostratus, cujus verba ad v. 705. et ad v. 709. attuli, θύρσων legisse videatur. Thyrsum βακχεῖον κλάδον appellat noster v. 308.

711. Par. E. τοῦτον pro τὸν νῦν. Laur. ut vulgo. Piersonus Verisim. p. 74. legendum statuit: τόνδε θεόν, ὃν νῦν ψέγεις. Alia quoque tragicorum loca simili modo corrumpit. Hodie inter omnes constat, recte dici τὸν pro ὃν apud tragicos.

714. Par. G. καινῶν, quod admisit Musgravius. Revocavi κοινῶν, quod in Laur. legitur. Utravis scriptura defendi potest, sed melior mihi videtur ea, quae librorum auctoritate nititur.

716. Πλάνης, *peregrinus, non civis.* Πλάνος non confodissem. Brodaeus. Cujus neque interpretatio neque conjectura quidquam valet. Πλάνης κατ᾽ ἄστυ est, qui non semper rure vixit, sed aliquoties urbem invisit, ideoque ceteris pastoribus et bubulcis legem dare dignum se putat. Τρίβων λόγων est, qui oratores audiendo disertus factus est.

720. Si sanum est θῶμεν, saltem paullo insolentius sermonis genus est χάριν τινὶ θεῖναι. Sed scribendum puto aut θώμεθ᾽ aut θῶμεν. Noster Hec. 1211. εἶκεν τῷδ᾽ ἐβουλήθης χάριν | θέσθαι. El. 61. ἐξέβαλε μ᾽ οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Idem Hel. 927. τῷ δ᾽ οὐ δικαίῳ συγγόνῳ δώσεις χάριν (Aldus δίκην). Ibid. 946. δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε, καὶ μιμοῦ τρόπους | πατρὸς δικαίου. Ibid. 1006. οὐδὲ συγγόνῳ χάριν | δοίην ἄν, ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσομαι. Ibid. 1465. μίαν δέ μοι χάριν | δόντες, τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε. Quater in una fabula ab Euripide dictum vides χάριν δοῦναι. Adde Hec. 899. Or. 104. Phoen. 435. 449. 1745. Alc. 61. Herc. 779. El. 1138. 1145. τοσήνδ᾽ ἐγὼ | δώσω χάριν σοι, σὺ δέ γ᾽ ἐμοὶ δίκην πατρός. Hinc potius legam δῶμεν quam θώμεθ᾽.

721. Pal. ἐλοχίζομεν.

722. Pal. a prima manu κρύψαντες αὐτούς. Poenitet me conjecturae κρύψαντες αὐτὰς propositae ad Heracl. 144. ubi minus accurate dixi: *Persuasum enim habeo, Sophoclem et Euripidem nunquam αὐτὸν et similia de prima aut secunda persona usurpasse.* Aliud est αὐτὸν

ὥραν ἐκίνουν θύρσον εἰς βακχεύματα,
Ἴακχον ἁθρόῳ στόματι, τὸν Διὸς γόνον
Βρόμιον καλοῦσαι. πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος,
καὶ θῆρες. οὐδὲν δ' ἦν ἀκίνητον δρόμῳ.
κυρεῖ δ' Ἀγαυὴ πλησίον θρώσκουσά μου.
κἀγὼ 'ξεπήδησ', ὡς [1] συναρπάσαι θέλων, [1] ξυναρπάσαι
λόχμην κενώσας, ἔνθ' ἐκρύπτομεν δέμας.
ἡ δ' ἀνεβόησεν· Ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες,
θηρώμεθ' ἀνδρῶν τῶνδ' ὕπ'. ἀλλ' ἕπεσθέ μοι,

e ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν vel σεαυ-
, aliud αὑτοὺς sive ἑαυτοὺς pro
ᾶς αὐτοὺς vel ὑμᾶς αὐτούς.
empla utriusque generis dedit
itthiae Gramm. Gr. §. 489. p.
). qui ἐμαυτόν τε pro ἑαυτόν τε
Platonis Phaedone, σαυτὸν pro
τὸν in ejus Protagora fortasse
onere debebat.
Ibid. Piersonus Verisim. p. 127.
τεταγμένῃ | ὥρᾳ γ' scribendum
tuit. Cui respondet Reiskius:
τὴν τεταγμένην *subintelligitur*
τὰ, *triviali usu, ut mireris Pier-*
um potuisse p. 127. *ad hunc la-*
em offendere. Aeschylus Eum.
3. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχά-
πυρὸς | ἔθυον ὥραν οὐδενὸς
νὴν θεῶν. Herodotus II. 2.
ὥρην ἐπαγινέειν σφίσιν αἶγας.
c exemplo utitur Matthiae
amm. Gr. §. 423. p. 608. Plura
dit Musgravius ad Hipp. 1151.
723. Reiskius ἀνεκίνουν.
Ibid. Valckenarius: *Casaub.*
Pers. p. 143. *Ex Addendis.*]
725. Aldus συνεβάκχευσ' ὄρος.
nginus sect. 15. καὶ παρὰ μὲν
χύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Αυ-
ύργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφά-
αν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται·
νθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέ-
ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ'
ρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε· Πᾶν
ξυνεβάκχευσ' ὄρος. Ed. Robor-
li et MS. Par. συνεβάκχευεν, unde
νεβάκχευ' legendum censet Por-
nus Adversar. p. 266. cujus verba
nt; *Melius convenirent tempora,*
legeretur συνεβάκχευ'.
727. Aldus κύρει δ' Αγαυὴ.
Brunckius et Matthiae 'κύρει δ'
Ἀγαυὴ. Cujusmodi elisiones apud
Euripidem rarissimae sunt. Pal. a
correctore κυρεῖ δ' ἀγαυὴ, quod
admisi. Ipse Aldus Ion. 41. κυρεῖ
δ' ἀνιππεύοντος ἡλίου κύκλῳ | προ-
φῆτις εἰσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ.
Victorius etiam El. 777. κυρεῖ δὲ
κήποις ἐν καταῤῥύτοις βεβὼς, | δρέ-
πων τερείνης μυρσίνης κάρα πλό-
κους. Plura vide ad Sophoclis Oed.
T. 1245. ubi nunc legitur: καλεῖ
τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν.
728. Aldus κἀγὼ ξυνεπήδησ'. Pal.
Laur. κἀγὼ 'ξεπήδησ'. Sic etiam e
MSS. Par. Musgravius. Heathius
conjecerat κἀγὼ 'πιπήδησ'.
729. Margo Barnesianae non
male ἐκρυπτόμην. Musgravius.
Pal. ἐνδ' ἐκρύπτομεν δέμας. Bar-
nesii conjecturam admisit Brunc-
kius, repudiavit Matthiae. Si
propter singulare δέμας Barnesio
displicuit plurale ἐκρύπτομεν, sci-
re debebat, nihil in his literis ea
constructione usitatius esse. Ex-
empla vide ad Med. 1108=1077.
ubi recte Brunckius: σῶμά τ' ἐς
ἥβην ἤλυθε τέκνων. In primis ob-
servatu dignum est, quod praebet
noster Cycl. 223. ὁρῶ γέ τοι τούσδ'
ἄρνας ἐξ ἄντρων ἐμῶν | στρεπταῖς
λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένους.
731. Aldus τῶνδ' cum plena dis-
tinctione, deinde ὑπ' ἄλλ' ἕπεσθέ
μοι. Pal. τῶνδ' ὕπ' ἀλλ' ἕπεσθέ
μοι. Laur. omnino recte. Recte
distinguunt edd. recentiores, qua-
rum nonnullae in accentu peccant.
Aldinam scripturam corrigere vo-
luit Brodaeus, in cujus annota-

ἕπεσθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι. —
ἡμεῖς μὲν οὖν φεύγοντες, ἐξηλύξαμεν
Βακχῶν σπαραγμόν. αἱ δὲ νεμομέναις χλόην
μόσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα.
καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν
μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκῃ·

tione leguntur verba: ἀνδρῶν ὕπο, ἐπῆλθον, *sine gladiis irruerunt.* Diversa conjunxit typographus.

733. An φυγόντες.

734. Laur. βακχῶν σπαραγμῶν.

Ibid. Pal. νεμομέναι.

735. Omnes libri χειρὸς ἀσιδήρου, anapaestum in quarta sede exhibentes. (Elmsleio hoc nos debere putavimus, ut χειρὸς, miro errore in χερὸς ab eo mutatum, restitueremus. ED. LIPS.]

736. Verba εὔθηλον πόριν *pinguem juvencam* vertit Portus. Eodem adjectivo utitur noster Iph. A. 579. εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες. Ubi Portus *laeti*, Barnesius *mammosae*, quae vera vocabuli significatio videtur. Suidas: Θηλή: μαστὸς ὁ γαλουχῶν.

Ibid. Πόρτις apud Aeschylum et Sophoclem legitur, πόρις apud Euripidem, qui dixit Suppl. 628. Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος | παιδογόνε Ἰνάχου.

737. Reiskius ἕλκουσαν, Musgravius ἄγουσαν pro ἔχουσαν legendum conjicit. Vide ad verba ἐν χεροῖν δίκα.

Ibid. Ἔχουσαν ἐν χειροῖν δίκᾳ, ἐν χειρῶν νόμῳ, id est, *vitulam interficientem.* Est enim χειρῶν νόμος, *consertis manibus rem gerere ac pugnare.* Brodaeus. Δίκᾳ) δίκῃ, πρὸς δίκην, πρὸς τιμωρίαν. *In manibus tenere ad poenam.* Vel haec ἐν χεροῖν δίκᾳ idem valent ac ἐν χειρῶν νόμῳ, *belli jure.* Portus. Scaliger et Duportus δίχα legunt, hoc est *bifariam*, utpote διασπάρακτον. Barnesius. Brodaeum sequitur Musgravius, Scaligerum Reiskius, Brunckius et Matthiae. Quin et Muretum ad Catullum p. 827. δίχα legere monet Porsonus Adversar. p. 266. Brunckius confert v. 1208. χωρίς τε θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν. Si idem significant ἔχειν δίχα et χωρὶς διαφορεῖν, ego non video, qui locus sit verbis ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν. Eequis enim unquam ita loquutus est: καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες βοῦν διασπαράσσουσαν, ἄλλαι δὲ βόας διεσπάρασσον. Dicet fortasse aliquis, diversa esse πόρις et δαμάλη. De qua re obscurius est Theocriti testimonium Idyll. I. 74. πολλαὶ οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι, | πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο. Sed Euripides, qui paullo ante μόσχοις dixit pro βουσὶν, eodem sensu et πόριν et δαμάλας dixisse videtur. Neque ἔχουσαν δίχα pro διασπαράσσουσαν dici posse existimo. Praestat igitur altera scriptura ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίκῃ, *tenentem manuum jure*, id est, βίᾳ, πρὸς βίαν, *vi.* Ἐν χειρῶν νόμῳ dixit Herodotus VIII. 89. ἅτε γὰρ νέειν ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες διεφθείροντο, καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι, ἐς τὴν Σαλαμῖνα διένεον. Sic etiam Aeschines in Timarchum p. 261. A. φυλακτέον δὲ τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῖς, καὶ τοῖς τὴν ἄνισον πολιτείαν πολιτευομένοις, τοὺς ἐν χειρῶν νόμῳ τὰς πολιτείας καταλύοντας. Plura congesserunt interpretes. Nemo, quod sciam, praeter Euripidem ἐν χειρῶν δίκῃ dixit. Sed Hesiodeum χειροδίκαι haud inepte confert Musgravius. Ceterum Aldus et MSS. non δίκῃ, neque δίκᾳ, sed δίκα habent. Olim conjeci: μυκωμένην ἔχουσαν ἂν χεροῖν δία. Διὰ χερῶν pro ἐν χεροῖν modo dixit noster v. 732.

ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν.
εἶδες δ' ἂν ἢ πλεύρ', ἢ δίχηλον ἔμβασιν,
ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω. κρεμαστὰ δὲ
ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι.
ταῦροι δ' ὑβρισταὶ, κεἰς κέρας θυμούμενοι
τὸ πρόσθεν, ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας,
μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων.
θᾶσσον δὲ διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτὰ,

ldus δίκας pro δίας dedit He-
ıcl. 1031. οἴκους pro οἴους Hel.
a.

739. Aldus πλευρὰν. Barnesius
ιεῦρ', quod in πλεύρ' mutavit
:haeferus. Musgraviana πλευρ'
ne accentu.

Ibid. Aldus διχηλὸν ut σιγηλόν.
rrorem in exemplo suo correxit
aliger. Barnesius diserte δί-
λον.

740. [Notandum ῥιπτόμενα pro
πτομένην. Cujus constructionis
empla non dederunt Matthiae
Buttmannus. *Ex Addendis.*]

Ibid. Aldus: ἄνω, καὶ κάτω. Pal.
aur. ἄνω τὲ καὶ κάτω. Barnesius ἄ-
ω τε καὶ κάτω auctoribus Scaligero
Porto. Eadem verba leguntur
755.

Ibid. Aldus recte κρεμαστὰ δὲ.
d δὲ ita scriptum exhibet, ut
imperito typographo pro δ' ac-
pi possit. Unde edd. nonnullae
εμαστὰ δ'.

742. *Κεἰς κέρας θυμούμενοι, et
rnibus ferociter insultantes.* Athe-
eus Dipnos. β. κἐκ κέρως θυ-
ούμενοι legit. Brodaeus. Athe-
eus p. 38. E. εἰσὶ δ' οἱ καὶ θυ-
κοὶ γίνονται. Εὐριπίδης· Ταῦ-
ι δ' ὑβρισταὶ κεἰς κέρας θυμού-
νοι. Eustathius p. 1910, 18. κα-
ότι οὖν θυμικὸν ὁ ταῦρος, ὡς
ὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ; ταῦ-
ι δ' ὑβρισταὶ εἰς κέρας θυμού-
νοι, ταύροις εἰκαστέον τοὺς ἐξοί-
νους. Euripidem sequi videtur
lianus de Nat. Animal. IV. 35.
ν δὲ ἀφεθῇ [ὁ βοῦς], πολλάκις
σκέλει παίσας συνέτριψε μέρος
τοῦ βουκόλου· πολλάκις δὲ καὶ
θυμωθεὶς εἰς κέρας, εἶτα ἐμπεσὼν,
ἀπέκτεινεν αὐτόν. Idem XVI. 31.
εἰσὶ δὲ ἄγριοι καὶ ὑβρισταὶ [οἱ
βόες], καὶ εἰς κέρας θυμοῦνται δει-
νῶς. Idem ὑπὸ θυμοῦ τεθηγμέ-
νον ταῦρον καὶ ὑβρίζοντα εἰς κέ-
ρας dixit IV. 48. Sic etiam La-
tini. Virgilius Georg. III. 232.
*et tentat sese, atque irasci in cor-
nua discit, | arboris obnixus trun-
co.* Idem Aen. XII. 102. *Mugi-
tus veluti cum prima in proelia
taurus | terrificos ciet, atque irasci
in cornua tentat, | arboris obnixus
trunco.* Ovidius Metam. VIII. 882.
*Armenti modo dux, vires in cornua
sumo.* Haec exempla non docent,
quid sit εἰς κέρας θυμοῦσθαι, *ira-
sci in cornua*, neque satis mihi fa-
ciunt interpretes. Musgravius:
*Significare videtur taurus, capite
oblique demisso, ictum minitans:
quod Nonno est* ὀξὺ κέρας δόχμω-
σεν *p.* 719. Conferendus omnino
noster Hel. 1571. ταύρειος δὲ πούς
| οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆ-
ναι κάτα, | ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ', ὄμμ'
ἀναστρέφων κύκλῳ· | κυρτῶν τε
νῶτα, κεἰς κέρας παρεμβλέπων, |
μὴ θιγγάνειν ἀπεῖργεν.

743. Aldus τοπρόσθεν. Pal.
Laur. τὸ πρόσθεν.

Ibid. Reiskius πρὸς γᾶν δέσμιοι.

744. *Μυριάδας* pro μυρίας di-
xisse videtur tragicus Rhes. 913.
μυριάδας τε πόλεις | ἀνδρῶν ἀγα-
θῶν ἐκένωσεν. Unde nescio an
legendum μυριάσι χερσὶν apud
Euripidem.

745. *Σαρκὸς ἐνδυτὰ, pelles.* Bro-
daeus. Ut ἐνδυτὰ νεβρίδων v. 111.
ipsae sunt νεβρίδες, ita σαρκὸς ἐν-

κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν,
ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ
γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος·
πάλιν δ' ἐχώρουν ὅθεν ἐκίνησαν πόδα,
κρήνας ἐπ' αὐτὰς, ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός.
† νίψαντο δ' αἷμα. σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων
γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.
τὸν δαίμον' οὖν τόνδ', ὅστις ἔστ', ὦ δέσποτα,
δέχου πόλει τῇδ'. ὡς τά τ' ἄλλ' ἐστὶν μέγας,
κἀκεῖνο φασὶν αὐτὸν, ὡς ἐγὼ κλύω,
τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.

daei conjecturae anteponendum esse subtili disputatione demonstrare conatur. Genitivum habent edd. recentiores ante Barnesium, qui τὰς admisit. Sic etiam Musgravius in annotatione, qui nescio quo casu in textu habet *Τοὺς*. Genitivum revocavit Brunckius, quem sequitur Matthiae. Omnino legendum *τοῖς*, unde fluxit et τοὺς et τᾶς. Longius ab his abest *τῶν*, neque legi potest *τὰς μὲν* sequente *κεῖναι δὲ*. Hoc argumento neque Stephanus usus est, neque qui sententiam ejus amplexus est Heathius.

Ibid. Edd. recentiores *λογχωτὸν* ex emendatione Stephani, quam confirmat Pal. *Ἐγχεά τε λογχωτὰ* dixit Bacchylides apud Fulvium Ursinum p. 200.

761. Plutarchus T. II. p. 614. A. *ὡς γὰρ αἱ παρ' Εὐριπίδῃ Μαινάδες ἄνοπλοι καὶ ἀσίδηροι τοῖς θυρσαρίοις παίουσαι τοὺς ἐπιτιθεμένους τραυματίζουσιν, οὕτω τῶν ἀληθινῶν φιλοσόφων καὶ τὰ σκώμματα καὶ οἱ γέλωτες τοὺς μὴ παντελῶς ἀτρώτους κινοῦσιν ἀμωσγέπως καὶ συνεπιστρέφουσιν.*

762. *Κἀπενώτιζον φυγῇ. Terga vertere coegerunt*: significatione transitiva. Neutrum *νωτίζω* exstat Androm. 1138. [1141.] οἱ δ' ὅπως πελειάδες | ἱέραξ' ἰδοῦσαι, πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν. Et Soph. Oed. 193. BRUNCKIUS.

765. Pal. *γυναῖκας ἄνδρας.*

Ibid. Aeschylus Pers. 164. *ἄλβον, ὃν Δάρειος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.*

764. *Ὅθεν* pro *ἐκεῖσε ὅθεν*. Vide ad *ἵνα* v. 1380.

765. Aldus *κρήναις ἐπ' αὐταῖς*. Pal. *κρήνας ἐπ' αὐτὰς*. Sic etiam Bentleius ad Horatium et Reiskius, quorum conjecturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. [Personus vero apud Kidium p. 190. *κρήναις τ' ἐπ' αὐταῖς, ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός, | αἷμα τος ἔνιψαν σταγόνα, καὶ παρηίδων | γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός. Ex Addendis.*]

766. De *νίψαντο* vide ad *γυμνοῦντο* v. 1152.

767. Aldus *δράκοντος*. Brunckius *δράκοντες* ex conjectura Reiskii, cujus verba sunt: *Constructio est δράκοντες ἐφαίδρυνον σταγόνα ἐκ τοῦ χροὸς ἐκ τῶν παρηίδων. —— Nam ἐκ παρηίδων est idem atque ἐν ταῖς παρειαῖς.* Quam interpretationem falsam esse ostendit noster Hel. 1095. *παρῇδέ τ' ὄννυχα φόνιον ἐμβαλὼ χροός*. Constructio igitur est: *δράκοντες ἐξεφαίδρυνον σταγόνα ἐκ παρηίδων χροός.*

770. Noster Phoen. 744. *Ἐκ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἥκουσ' ἐγὼ, κ. τ. ἑ.* Nihil de his tautologiae exemplis dixit Brunckius, qui minus facilem se praebuit ad Med. 288=282. *κλύω δ' ἀκριβῶς σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι.*

οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστιν Κύπρις,
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.
ΧΟ. Ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους
εἰς τὸν τύραννον· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Διόνυσος ἥσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυ.
ΠΕ. Ἤδη τόδ' ἐγγύς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται
ὕβρισμα Βακχῶν, ψόγος ἐς Ἕλληνας μέγας.
ἀλλ' οὐκ ὀκνεῖν δεῖ. στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν
πύλας. κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους,
ἵππων τ' ἀπαντᾶν ταχυπόδων ἐπεμβάτας,
πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι, καὶ τόξων χερὶ
ψάλλουσι νευρὰς, ὡς ἐπιστρατεύσομεν
Βάκχαισιν. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε,
εἰ πρὸς γυναικῶν πεισόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
ΔΙ. Πείθει μὲν οὐδὲν, τῶν ἐμῶν λόγων κλύων,

772. Quidam μὴ παρόντος. Brodaeus. Tres versus 771. 772. 773. sine ulla scripturae diversitate leguntur apud Athenaeum p. 40. B. Ex Athenaei verbis sola Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησὶ hodie exstant. E medio versu sumtum illud, *Sine Cerere et Baccho friget Venus*, monent interpretes.

775. Noster Hec. 824. καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε, | Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

779. Hujus portae meminit Aeschylus Theb. 429. Euripides Phoen. 1136. 1563. Suppl. 651. aliique. Per eam, ni fallor, ex Attica venientes urbem ingrediebantur. Non mirum igitur, si saepius eam memorant Athenienses quam ceteras Thebarum portas.

783. Verba ὡς ἐπιστρατεύσομεν Βάκχαισι caveant tirones ne cum Porto, quem sequuntur Barnesius et Musgravius, Latine reddant *ut bellum inferamus Bacchis.* Quo sensu ἐπιστρατεύσωμεν dixisset Euripides. Hoc ὡς non ἵνα sed ἐπεὶ significat. Nihilo melius rem gessit Portus ad Andr. 718. ἔκαιρε σωτηρίᾳ, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων, | πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι. Sed exemplum magis observatione dignum praebet Sophocles Oed. C. 1725. AN. Πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. Ὡς τί φέξομεν; Sic enim legendum.

784. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ. Brodaeus. Noster Suppl. 570. Κλύομ' ἄν. οὐ γὰρ ἄλλα δεῖ δοῦναι μέρος. Iph. T. 1005. οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων | θανὼν, ποθεινὸς, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ. Nec saepius apud Euripidem. Aristophanes Nub. 232. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βλᾷ | Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἐκμάδα τῆς φροντίδος. Schol. Οὐ γὰρ, ἀλλ' ἡ γῆ βλᾷ: ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ.

786. Versui huic et sequentibus per totam scenam (exceptis quos mox notabimus), qui *Nuncio* vulgo tribuuntur, praefigenda est Bacchi persona. Trwhittus. Similia monuit Heathius, qui ad verba ὡς ἐπιστρατεύσομεν Βάκχαισι haec annotavit: *Post haec verba protinus e scena egreditur Nuncius jussa Penthei paracturus, neque amplius in hoc actu comparet.* Hos sequitur Musgravius in an-

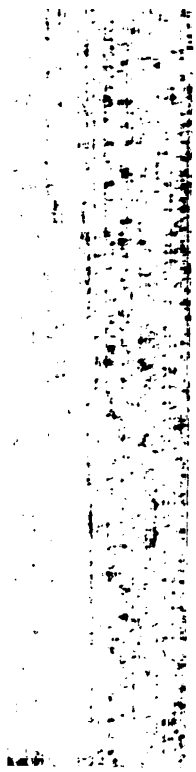

τὸν δαίμον᾽ οὖν τόνδ᾽, ὁ
δέχου πόλει τῇδ᾽. ὡς τά
κἀκεῖνο φασὶν αὐτὸν, ὡ
τὴν παυσίλυπον ἄμπελο

daei conjecturae anteponendum esse subtili disputatione demonstrare conatur. Genitivum habent edd. recentiores ante Barnesium, qui τὰς admisit. Sic etiam Musgravius in annotatione, qui nescio quo casu in textu habet *Τοὺς*. Genitivum revocavit Brunckius, quem sequitur Matthiae. Omnino legendum τοῖς, unde fluxit et τοὺς et τᾶς. Longius ab his abest τῶν, neque legi potest τὰς μὲν sequente κεῖναι δὲ. Hoc argumento neque Stephanus usus est, neque qui sententiam ejus amplexus est Heathius.

Ibid. Edd. recentiores λογχωτὸν ex emendatione Stephani, quam confirmat Pal. *Ἐγχεά τε λογχωτὰ* dixit Bacchylides apud Fulvium Ursinum p. 200.

761. Plutarchus T. II. p. 614. A. *ὡς γὰρ αἱ παρ᾽ Εὐριπίδῃ Μαινάδες ὅπλοις καὶ ἀσίδηροι τοῖς θυρσαρίοις παίουσαι τοὺς ἐπιτιθεμένους τραυματίζουσιν, οὕτω τῶν*

οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστιν Κύπρις,
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.
ΧΟ. Ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους
εἰς τὸν τύραννον· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
Διόνυσος ἥσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυ.
ΠΕ. Ἤδη τόδ' ἐγγὺς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται
ὕβρισμα Βακχῶν, ψόγος ἐς Ἕλληνας μέγας.
ἀλλ' οὐκ ὀκνεῖν δεῖ. στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν
πύλας. κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους,
ἵππων τ' ἀπαντᾶν ταχυπόδων ἐπεμβάτας,
πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι, καὶ τόξων χερὶ
ψάλλουσι νευρὰς, ὡς ἐπιστρατεύσομεν
Βάκχαισιν. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε,
εἰ πρὸς γυναικῶν πεισόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
ΔΙ. Πείθει μὲν οὐδὲν, τῶν ἐμῶν λόγων κλύων,

772. Quidam μὴ παρόντος. Brodaeus. Tres versus 771. 772. 773. sine ulla scripturae diversitate leguntur apud Athenaeum p. 40. B. Ex Athenaei verbis sola *Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησὶ* hodie exstant. E medio versu sumtum illud, *Sine Cerere et Bacchо friget Venus*, monent interpretes.

775. Noster Hec. 824. καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε, | *Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.*

779. Hujus portae meminit Aeschylus Theb. 429. Euripides Phoen. 1136. 1565. Suppl. 651. aliique. Per eam, ni fallor, ex Attica venientes urbem ingrediebantur. Non mirum igitur, si saepius eam memorant Athenienses quam ceteras Thebarum portas.

785. Verba ὡς ἐπιστρατεύσομεν *Βάκχαισι* caveant tirones ne cum Porto, quem sequuntur Barnesius et Musgravius, Latine reddant *ut bellum inferamus Bacchis*. Quo sensu ἐπιστρατεύσομεν dixisset Euripides. Hoc ὡς non ἵνα sed ἐπεὶ significat. Nihilo melius rem gessit Portus ad Andr. 718. ἔπαιρε σαυτὴν, ὡς ἐγὼ, καίπερ τρέμων, | πλίνθας ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι. Sed exemplum magis observatione dignum praebet Sophocles Oed. C. 1725. AN. *Πάλιν, φίλα, συθῶμεν.* ΙΣ. Ὡς τί φέξομεν; quo enim legendum.

784. *Οὐ γὰρ ἀλλὰ, ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ.* Brodaeus. Noster Suppl. 570. *Κλύομ' ἄν. οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος.* Iph. T. 1005. *οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων | θανὼν, ποθεινὸς, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ.* Nec saepius apud Euripidem. Aristophanes Nub. 232. *οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βία | Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἐκμάδα τῆς φροντίδος.* Schol. *Οὐ γὰρ, ἀλλ' ἡ γῆ βία: ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. ἀντὶ τοῦ, καὶ γάρ.*

786. Versui huic et sequentibus per totam scenam (exceptis quos mox notabimus), qui *Nuncio* vulgo tribuuntur, praefigenda est Bacchi persona. Tyrwhittus. Similia monuit Heathius, qui ad verba ὡς ἐπιστρατεύσομεν *Βάκχαισι* haec annotavit: *Post haec verba protinus e scena egreditur Nuncius jussa Penthei peracturus, neque amplius in hoc actu comparet.* Hos sequitur Musgravius in an-

ΠΕ. Ἀπόρῳ γε τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ,
ὃς οὔτε πάσχων οὔτε δρῶν σιγήσεται.
ΔΙ. Ὦ τᾶν, ἔτ' ἐστὶν εὖ καταστῆσαι τάδε.
ΠΕ. Τί δρῶντα; δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς;
ΔΙ. Ἐγὼ γυναῖκας δεῦρ' ὅπλων ἄξω δίχα.
ΠΕ. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δόλιον εἴς με μηχανῷ.
ΔΙ. Ποῖόν τι, σῶσαί σ' εἰ θέλω τέχναις ἐμαῖς;
ΠΕ. Ξυνέθεσθε κοινῇ τάδ', ἵνα βακχεύητ' ἀεί.
ΔΙ. Καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ', ἴσθι, τῷ θεῷ.
ΠΕ. Ἐκφέρετέ μοι δεῦρ' ὅπλα. σὺ δὲ παῦσαι λέγων.
ΔΙ. Ἆ. βούλει σφ' ἐν ὄρεσι συγκαθημένας ἰδεῖν;

χοί τε καὶ ἄποροι προσμίσγειν; Nostri, *troublesome*.

800. [Aldus ὡς οὔτε πάσχων.] Legebam olim ὅς. Nunc ὡς, *quippe*, commodius puto. Musgravius. Parum refert utrum legatur ὡς, an ὅς, quod forte in meliori codice reperietur. Brunckius. Admisi ὅς, licet Pal. vulgatam habeat.

801. Aldus ὅταν ἔτ' ἐστιν. Barnesius de solo metro sollicitus, aut ὅταν γ' legendum monet, aut ex conjectura Scaligeri ὦ τάν. Quam scripturam a Reiskio, Heathio, Tyrwhitto et Musgravio laudatam admisit Brunckius. Alii ὦ τᾶν, alii ὦ τὰν, alii ὦ 'τὰν scribunt. Aldus ὦ τὰν Cycl. 534. Heracl. 322. ὦ τᾶν Heracl. 688. et apud Sophoclem Phil. 1387. Saepius non legitur apud tragicos.

802. Pal. a prima manu δουλίαις. Paullo aliter noster Ion. 747. Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος | δούλευμα πιστόν. Simili modo κήδευμα pro κηδεστὴς Or. 477. et alia passim.

804. Noster Andr. 1066. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν.

Ibid. Pal. a prima manu δούλιον pro δόλιον.

Ibid. Omnes libri recte εἴς με. Euripides Or. 394. Φειδόμεθ'. ὁ δαίμων δ' εἴς με (Aldus εἰς ἐμὲ) πλούσιος κακῶν. Ibid. 734. Μενέλεως κάκιστος εἴς με (Aldus εἰς ἐμὲ) καὶ κασιγνήτην ἐμήν. Aristophanes Eq. 292. Βλέψον εἴς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Qui apud Euripidem ἐς ἐμὲ reponunt, nesciunt ἐς apud tragicos nunquam in iambico metro mediam pedis trisyllabi syllabam esse. Vide ad Iph. T. 65. 334. Musei Crit. Cant. T. II. p. 275. 285. Male rem gessit Matthiae ad Tro. 991=986.

807. Aldus: καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἐστὶ, τῷ θεῷ. Pal. καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτο γ' ἔστι τῷ θεῷ. Reiskius: καὶ μὴν ξυνεθέμην οὐ μάχεσθαι τῷ θεῷ. Tyrwhittus: καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτο γ' ἐς τί τῷ θεῷ; Brunckius ex conjectura Musgravii: καὶ μὴν ξυνεθέμην, τοῦτό γ' ἴσθι, τῷ θεῷ. Sic etiam Matthiae. Musgravii verba sunt: *Legendum, ni fallor*, τοῦτό γ' ἴσθι, hoc pro certo habe. Mihi vero τοῦτό γε cum verbis καὶ μὴν ξυνεθέμην conjungendum videtur. Praeter Porsonum ad Phoen. 1638. vide Schaeferum ad Sophoclis Oed. T. 987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Idem dixit v. 1022. Δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών. Dedi igitur quod in textu legitur, licet ne sic quidem versus optime constitutus videatur.

809. Ἆ βούλει. Hoc ἆ superfluum videtur, et sensum, et constructionem, ac ipsam metri legem corrumpit. Sed suspicor ἆ scribendum, et separatim ponendum. Portus. Ex Hervagiana secunda manavit ἆ, quod auctore Scaligero delevit Barnesius. Mus-

πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.
Θύσω, φόνον γε θῆλυν, ὥσπερ ἄξιαι,
πολὺν ταράξας ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
Φευξεῖσθε πάντες. καὶ τόδ' αἰσχρὸν, ἀσπίδας
θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους.

. Zenobius V. 70. Πρὸς κέν-
λακτίζειν: παροιμία, ἧς μέ-
αι Εὐριπίδης· Πρὸς κέντρα λα-
ι θνητὸς ὢν θεῷ. καὶ Αἰσχύ-
ὲ ταύτης μέμνηται. De eo
uidquam indictum relique-
Erasmus Chil. I. Centur. III.
, 151. et interpretes Novi
menti ad Acta Apost. 9, 5.
4. Sequentia collegit Wet-
us. Pindarus Pyth. II. 174.
κέντρον δέ τοι λακτίζεμεν,
ηρὸς οἶμος. Aeschylus Prom.
οὐκ οὖν ἔμοιγε χρώμενος δι-
λῳ, | πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτε-
είδως ὅτι | τραχὺς μόναρχος
ὑπεύθυνος κρατεῖ. Ag. 1633.
κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταί-
μογῇς. Euripides Peliadum
1. IV. Πρὸς κέντρα μὴ λά-
τοῖς κρατοῦσί σου. Nondum
videre contigit Io. Georg.
ri Dissertationem de Grae-
n Proverbio πρὸς κέντρα λα-
ν, quae Lipsiae prodiit a
Noster Iph. T. 1396. non
κέντρα sed πρὸς κῦμα λακτί-
; dixit.
. Castigo θήσω. Sic infra
35.] ἀλλ' αἷμα θήσεις. Nec
iovet, quod supra dixerit [v.
θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον-
in Orest. [831.] ἢ ματρο-
ν αἷμα χειρὶ θέσθαι. Bro-
s. Cujus conjecturam in edd.
tiores admissam, a Reiskio
improbatam, repudiavit Mus-
us. Idem φόνον a ταράξας
monet. Insolitum fortasse
onis genus φόνον ταράξαι,
ensus perspicuus est, φόνον
αραγμῷ ποιῆσαι.
. 798. Baccho tribuendum
oc distichon, quod miror In-
etes non vidisse. Musgra-
Imo vidit Reiskius, cujus
sunt: 797 *et* 798 *non Pen-*
thei sunt, sed nuncii, seu Dionysi ipsius. Viderunt etiam Heathius et Tyrwhittus. Vulgo Pentheo tribuuntur 795—798. nuncio 799. 800. 801. Personas recte constituit Brunckius, praeeuntibus Heathio, Tyrwhitto et in annotatione Musgravio.

797. Φευξοῦμαι pro φεύξομαι Dorice et Attice. Barnesius. Quod monere potuisset ad v. 658. ἡμεῖς δέ σοι μενοῦμεν, οὐ φευξούμεθα. Hujus futuri praeter necessitatem usurpati alterum exemplum praebet noster Med. 604. ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα. Utrumque mihi suspectum est, eoque magis, quod in Aldina legitur Or. 1595. οὐ φευξούμεθα, πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους. Nonnulli libri φευξούμεσθα Hipp. 1093. sed recte Aldus φευξόμεσθα.

Ibid. Reiskius καίτοι αἰσχρὸν, Musgravius κεἰ τόδ' αἰσχρὸν, *etiamsi turpe sit*, legendum conjecit. Nihil est in vulgata καὶ τόδ' αἰσχρὸν, quod mihi displiceat.

798. Activum ἐκτρέπειν pro passivo ἐκτρέπεσθαι positum Attice. Portus. Ἐκτρέπειν non hic pro ἐκτρέπεσθαι, sed ita locus exponendus: αἰσχρὸν γὰρ, ἡμᾶς, ἄνδρας ὄντας, ῥιψασπίδων δίκην, θύρσοις Βακχῶν γυναικῶν ἐκτρέπειν καὶ λιπεῖν τὰς ἀσπίδας ἡμῶν. Barnesius. Secundum Portum Musgravius. Ego potius Barnesio assentior, licet non optime mihi constet quid sit ἐκτρέπειν, quod pro ἀποβάλλειν aut λείπειν dictum vix putem.

799. Ἀπόρῳ, *difficili*. Herodotus IX. 46. τοῖσι γὰρ μήτε ἄστεα μήτε τείχεα ᾖ ἐκτισμένα, ἀλλὰ φερέοικοι ἐόντες, πάντες ἔωσι ἱπποτοξόται, —— κῶς οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἄμα-

ΠΕ. Ἀλλ' ἐμφανῶς. καλῶς γὰρ ἐξεῖπας τάδε.
ΔΙ. Ἄγωμεν οὖν σε, κἀπιχειρήσεις ὁδῷ;
ΠΕ. Ἄγ' ὡς τάχιστα. τοῦ χρόνου [1] δέ σ' οὐ φθονῶ. 1εἰ γ'
ΔΙ. Στεῖλαί νυν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.

816. Ἀλλ' ἐμφανῶς. *Sic enim postulo.* Brodaeus. Non amplius exercitum contra Bacchas ducere, sed eorum sacris interesse vult Pentheus. A Baccho admonitus, periculosum esse clam ire, palam se iturum ait. Nihil enim mali suspicaturas putat Bacchas, quum eum cum orgiorum antistite advenientem viderint. Respondet Bacchus, orgia viris vetita esse, ideoque oportere, ut habitum muliebrem induat. Renuit Pentheus, sed tandem ita se facturum, aut arma sumturum ait.

817. Ἄγωμεν. Sub. ἄν, *ἀντὶ τοῦ ἄξομεν, ducemus.* Vel Ἄγω μὲν οὖν σε, pro ἄξω. Idem est sensus. Sequens ὄγε rem indicat. Portus. *Ἄγω μὲν οὖν σε.* Ita potius quam ἄγωμεν, ob sequens Ἄγ' ὡς τάχιστα. Barnesius. Codicum scriptura est Ἄγωμεν οὖν σε, unde forsan conjici potest Poëtam scripsisse: Ἄγοιμ' ἂν οὖν σε, κἀπιχειρήσεις ὁδῷ; *Anne igitur te ducam, et iter hoc aggredieris?* Haec enim interrogative dicta videntur. Heathius. Ἄγωμεν οὖν σε. Ita legendum, non ut vulgo, ἄγω μὲν οὖν σε. Dicitur autem interrogative pro ἄξομεν. Vid. Electr. v. 580. [377. ἀλλ' εἰς ὄπλ' ἔλθω;] Quare ad finem versus interrogationis nota ponenda est. Musgravius. In hac scriptura, quod miror, non acquievit Matthiae, sed Porti conjecturam ἄγω μὲν revocavit, addita tamen interrogationis nota. Recte plurali utitur Bacchus, qui mox ait v. 825. *Διόννσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε.* Exempla subjunctivi cum interrogatione dedit Matthiae Gramm. Gr. §. 515. 2. p. 759. Addo e nostra fabula v. 947. *Μοχλοὺς φέρωμεν, ἢ χεροῖν ἀνασπάσω,* | *κορυφαῖς ὑποβαλὼν ὦμον ἢ βραχίονα;* Ubi notam interrogationis primus addidit Barnesius. Plenius v. 718. *Θέλετε θηρασώμεθα* | *Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' ἐκ βακχευμάτων;*

818. Ἄγ' ὡς τάχιστα. *τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ.* Haec non bene congruere mihi videntur. Qui morae impatiens est, qualem esse Pentheum arguunt haec verba, ἄγ' ὡς τάχιστα, is temporis parcus esse solet. — Mallem τοῦ χρόνου δέ σ' οὐ φθονῶ. Est autem hic σ' pro *sol.* Vide notata ad Med. 56. *Χρόνος* et *πόνος* commutata vidimus ad Hippol. 572. [575.] Brunckius. Plura, si opus esset, congerere possem, quibus ostenderem, χρόνος cum aliis vocibus saepe confundi. Sed hic recte se habet *χρόνου.* Licet enim morae impatiens sit Pentheus, non tamen ideo temporis parcus habendus est. Aliud enim est *ad coenam festinare*, aliud *in coenando festinare.* Hoc vult dicere Pentheus, tempus in hoc negotio consumtum se non aegre laturum. Non igitur ita diversa ratio hujus versus, et illius, quem contulit Brunckius, Hec. 238. Ἔξεστ', ἐφέτα. *τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.* Quod ad σ' οὐ φθονῶ attinet, vetus est quaestio de elisione diphthongorum apud tragicos, de qua disputantem vide Erfurdtium ad Sophoclis Aj. 191. *μή, μή μ', ἄναξ Ἀΐδη, ὧδ' ἐφάλοις κλισίαις* | *δμῶα ἔχων, κακὰν φάτιν ἄρῃ.* Si cui minus Graecum videtur τοῦ χρόνου δέ σε οὐ φθονῶ, is nullo negotio γ' pro σ' reponere potest. Non enim supervacaneum γε, sed emphasin addendo sensum juvat. Easdem particulas conjungit noster v. 988. et alibi passim.

819. Aldus στεῖλαί νιν. Pal. στεῖλαι νιν. Barnesius στεῖλαί νυν ex emendatione Canteri.

Ibid. Aeschylus Theb. 1047. πέπλῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος

ΠΕ. Μάλιστα, μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ σταθμόν. 810
Δι. Τί δ' εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν;
ΠΕ. † Λυπρῶς νιν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξῳνωμένας.
Δι. Ὅμως δ' ἔδοις ἂν ἡδέως, ἃ σοι πικρά;
ΠΕ. Σάφ' ἴσθι, σιγῇ γ' ὑπ' ἐλάταις καθήμενος.
Δι. Ἀλλ' ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν ἔλθῃς λάθρᾳ. 815

gravius ex Aldina revocavit ἄ, quod extra versum habet noster etiam Herc. 629. ἀ. οἷδ' οὐκ ἀφιᾶσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων.

811. Interpungo: *Τί δ'; εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν; Quid ergo? Num vehementer hoc desideras?* Musgravius. Sic etiam Brunckius. Matthiae ut vulgo. *Τί* significat διὰ τί, ut infra v. 1291. *Τί δ' εἰς Κιθαιρῶν' ἦλθε δυσδαίμων ὅδε;*

812. Portus: *Misere ipsas videre cupio vino lymphatas.* Heathius: *Non sine magno earum malo erit, si ebrias deprehenderim.* Musgravius: *Tristia ipsas vino lymphatas viderim.* Nihil horum placet. *Misere*, eo sensu quo dixerit Horatii amicus *misere cupis abire*, Graece non dici posse λυπρῶς recte monet Brunckius, qui audacter, ut solet, reposuit τερπνῶς. Pergit vir doctus: *Ad illud τερπνῶς refertur Bacchi responsio, quae, absque eo, insulsa esset: ὅμως δ' ἔδοις ἂν ἡδέως ἃ σοι πικρά. Synonyma sunt τερπνῶς et ἡδέως.* Ipsum ἡδέως se repositurum fuisse addit, si ἡδέως disyllabum apud Atticos reperisset. Matthiae revocavit λυπρῶς, quod neque intelligo, neque quidquam, quod meliorem sensum efficiat, in ejus locum substituere possum. [Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 115. λιπαρῶς legendum statuit, conferens Platonis verba λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου. Sed hoc λιπαρῶς primam producit. Vide Brunckium ad Sophoclis El. 451. *Ex Addendis.*] [Vid. Lobeck. de apostropho p. 55. *ED. LIPS.*]

Ibid. Aldus ἐξῳνωμένας. Vide ad v. 636.

815. Margo Barnesianae: *σε ὅπως.* Hunc scilicet sensum efficere voluit: *Πῶς δ' ἂν ἡδέως ἴδοις τὰ βακχεύματα, ἃ σοι πικρά ἐστι;* De ὅπως interrogativo vide ad v. 367. Nullam difficultatem habet vulgata, quam ita explicat Heathius: *Videresne igitur cum voluptate quae tibi acerba futura sunt?* Homerus Od. Δ. 554. ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι. Euripides Hec. 513. εἰπέ, καίπερ οὐ λέξων φίλα. Hipp. 912. ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα παρδία κλύειν, | κἂν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἀλίσκεται. Andr. 1085. σήμανε'. ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω. El. 929. λέξω δ', ἵν' εἰδῶς σῷ πατρωνήτορι φέρω | λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν. Haec omnia praeter unum indicavit Personus Adversar. p. 266.

814. *Σάφ' ἴσθι.* Supple ἡδέως ἴδοιν ἄν με αὐτάς. Brunckius.

Ibid. Σιγῇ γ' ὑπ' ἐλάταις. Ita Ed. Ald. Recentiores omittunt γ'. Musgravius. Ita enim Hervagiana prima typographi errore. Pal. σιγῇ δ' ὑπ' ἐλάταις.

815. Aldus: ἀλλ' ἐξιχνεύσουσί σε κἂν θέλῃς λάθρᾳ. Pal. ἀλλ' ἐξ ιχνεύουσί σε κἂν θέλῃς λάθρᾳ. Piersonus Verisim. p. 128. κἂν ἔλθῃς λάθρᾳ. Reiskius: κἂν θέλῃς λαθεῖν. Brunckius: κἂν ἔχῃς λάθρᾳ. Quam scripturam ipse ita explicat: λάθρα ἔχειν, *ut ἡσύχως ἔχειν, σίγα ἔχειν, et alia similia multa.* Musgravius et Matthiae ut Aldus. Musgravius tamen in annotatione Piersoni conjecturam omnino admittendam monet. Reiskius quoque eam probat, neque dissentit Brunckius. Scripsi igitur ἔλθῃς. Fortasse etiam legendum: Ἀλλ' ἐξιχνεύσουσίν σ', ἢν ἔλθῃς λάθρᾳ. Literae κ male insertae exempla dedi ad v. 737.

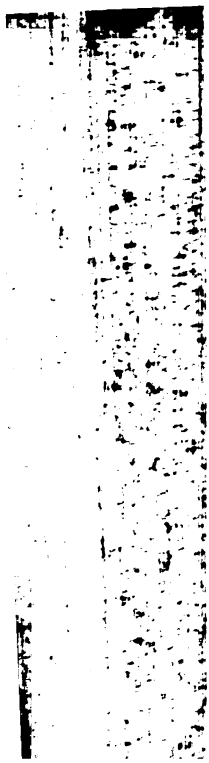

ercitum contra Bacchas ducere, sed eorum sacris interesse vult Pentheus. A Baccho admonitus, periculosum esse clam ire, palam se iturum ait. Nihil enim mali suspicaturas putat Bacchas, quum eum cum orgiorum antistite advenientem viderint. Respondet Bacchus, orgia viris vetita esse, ideoque oportere, ut habitum muliebrem induat. Renuit Pentheus, sed tandem ita se facturum, aut arma sumturum ait.

817. Ἄγωμεν. Sub. ἄν, ἀντὶ τοῦ ἄξομεν, *ducamus*. Vel Ἄγω μὲν οὖν σε, pro ἄξω. Idem est sensus. Sequens ἄγε rem indicat. Portus. Ἄγω μὲν οὖν σε. Ita potius quam ἄγωμεν, ob sequens Ἀγ' ὡς τάχιστα. Barnesius. Codicum scriptura est Ἄγωμεν οὖν σε, unde forsan conjici potest Poëtam scripsisse: Ἄγοιμ' ἂν οὖν σε, κἀπιχειρήσεις ὁδῷ; *Anne igitur te ducam, et iter hoc aggredieris?* Haec enim interrogative dicta videntur. Heathius. Ἄγωμεν οὖν σε. Ita legendum, non ut vulgo, ἄγω μὲν οὖν σε. Dicitur autem interrogative pro ἄξομεν. Vid. Electr. v. 580. [377. ἀλλ' εἰς ὄπλ' ἔλθω;] Quare ad finem versus interrogationis nota ponenda est. Musgravius. In hac scriptura, quod mirum

Τί δὴ τόδ'; εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ;
Μή σε κτάνωσιν, ἢν ἀνὴρ ὀφθῇς ἐκεῖ.
Εὖ γ' εἶπας αὐτὸ, καί τις εἶ πάλαι σοφός.
Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε.
Πῶς οὖν γένοιτ' ἄν, [1] ἃ σύ με νουθετεῖς, καλῶς; 1 ἁμὲ
Ἐγὼ στελῶ σε, δωμάτων εἴσω μολών.
Τίνα στολήν; ἦ θῆλυν; ἀλλ' αἰδώς μ' ἔχει.
Οὐκέτι θεατὴς Μαινάδων πρόθυμος εἶ.
Στολὴν δὲ τίνα φῂς ἀμφὶ χρῶτ' ἐμὸν βαλεῖν;
Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.
Τὸ δεύτερον δὲ σχῆμα τοῦ κόσμου τί μοι;
Πέπλοι ποδήρεις. ἐπὶ κάρᾳ δ' ἔσται μίτρα.
Ἦ καί τι πρὸς τοῖσδ' ἄλλο προσθήσεις ἐμοί;

124. βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις ...ακίς. Multa de bysso con- Brodaeus. Si idem signifi- ...σσινος apud tragicos, quod ...ollucem et recentiores, usus ...n vestibus mulierum nobis magis familiaris est quam ...di. Sed mutata videtur vo- ...gnificatio, neque cuiquam ...sim, ut hunc versum An- ...reddat: *Put on a muslin*

Aldus: τὶ δὴ τόδ' εἰς γυ- ...ἐξ ἀνδρὸς τελῶ; Interpre- ...Brodaeus: *Cur hoc modo po- ...rili indumento stolam mulie- ...ssumo?* Qui quum τόδε red- ...*hoc modo*, certe melius fe- ...am Portus, qui *corpus* in ...ne Latina supplevit. Τόδε ...pro οὕτως dixit noster Med. ...54. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. ...ide annotata. Sed vera vi- ...ratio, quae Reiskio, Hea- ...Musgravio auctoribus nunc ...t, ut scilicet post verba Τί ...', iterumque in fine ver- ...terrogationis signum collo- ...Ea verba vertit Reiskius? ...*ergo sibi vult?* Heathius: ...*vero hoc?* Rectius Musgra- ...*Quid hoc rei est?* Plena ora- ...t Τί δὴ τόδ' ἐστὶν, vel Τί ...δ' εἶπας. Vide ad Ion. 275. ...τί δὴ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς, ἢ μάτην λέγεις; Sic enim legendum videtur.

Ibid. Verba εἰς γυναῖκας τελῶ explicant Sophoclis interpretes ad Oed. T. 222. νῦν δ', ὕστερος γὰρ αὐτὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ.

822. Pal. καὶ τίς εἶ πάλαι σοφός. Abundat τις. Similia vide in annotatione mea secundaria ad Medeam p. 207.

824. Parum dubito, quin hoc σὺ a librariis profectum sit, licet minus aperte vitiosum sit, quam περ, quod simili modo inter ἅ et με insertum habet Aldus Iph. A. 721. ubi nunc recte legitur: Θύσας γε θύμαθ', ἅμ' ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς. Mirum est, quot et quantos errores apud Atticos poëtas pepererit levissimum mendum ἅ με scilicet pro ἁμὲ scriptum. Plura exempla vide ad Sophoclis Ant. 734. Πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ. Σὺ e nostra fabula expulsum jam vidimus v. 477.

826. Pal. τίνα στολὴν ἢ θῆλυν. Recte distinguit Aldus.

829. Inepte Reiskius ἐκ κτενῶν, *ope pectinis.*

831. Aldus ἐπὶ κάρα δ'. Dativum admisit Barnesius.

832. Aldus: ἦ καὶ τὶ πρὸς τοῖσδ'. Idem τὶς ὁδῷ bis v. 68. τὶς δὲ μελάθροις v. 69. τὶς ἐν πύλαισι v. 170. τὶς ὅδε v. 578. τὶ τάδε v. 644.

ΔΙ. Θύρσον τε χειρὶ, καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας.
ΠΕ. Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.
ΔΙ. Ἀλλ' αἷμα θήσεις, συμβαλὼν Βάκχαις μάχην. ξυμβαλὼν

τί δὴ τόδ' v. 820. Τί τὸ σοφὸν, ἢ τί τὸ κάλλιον v. 895. τίς ἆρα v. 985. τί μηνύεις v. 1028. τί τοὖπ' ἔλεξας v. 1031. τί κιθαιρών v. 1174. τίς ἁ βαλοῦσα v. 1176. τίς ἄλλα v. 1179. τί Κάδμου ibid. τί μετέχω v. 1182. τίς αὐτὸν v. 1256. τί λυπηρῶς v. 1262. τίς οὖν v. 1274. τίς ἔκτανέν φιν v. 1285. τί μέσος v. 1300. τίς γὴν ταράσσει v. 1320. Plura non reperi. Eo consilio haec attuli, ut ostenderem τίς et τί apud Aldum plerumque interrogativa esse. Licet enim v. 1028. τι μηνύεις scripturus sim, nihil obstat, quo minus τί μηνύεις legant, quibus melior videtur ea scriptura. Semel tantum in hac fabula τί pro τι posuit Aldus. V. 832. edd. recentiores recte καί τι.

833. Omnes libri δέρας. Reperiuntur apud tragicos δέρας et δέρος, neque liquet utra melior sit scriptura. Vide ad Med. 5.

834. Diogenes Laërtius Aristippo II. 78. καί ποτε παρὰ πότον κελεύσαντος Διονυσίου, ἕκαστον ἐν κορφυρᾷ ἐσθῆτι ὀρχήσασθαι, τὸν μὲν Πλάτωνα μὴ προσίεσθαι, εἰπόντα, Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν· τὸν δ' Ἀριστιππον λαβόντα, καὶ μέλλοντα ὀρχήσασθαι, εὐστόχως εἰπεῖν· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὐδ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Serinus apud Stobaeum Tit. V. p. 66. Διονύσιος Ἀριστιππον ἐπειθεν, ἀποθέμενον τὸν τρίβωνα, πορφυροῦν ἱμάτιον περιβαλέσθαι. καὶ ἐπεὶ ἐπείσθη ἐκεῖνος, τὰ αὐτὰ καὶ Πλάτωνα ποιεῖν ἠξίου. ὁ δὲ ἔφη· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν. καὶ Ἀριστιππος, Τοῦ αὐτοῦ, ἔφη, ἐστὶ ποιητοῦ· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὐδ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotypos. III. 204. καὶ παρὰ Διονυσίῳ τῷ τῆς Σικελίας τυράννῳ, τοιαύτης ἐσθῆτος Πλάτωνί τε καὶ Ἀριστίππῳ τοῖς φιλοσόφοις προσενεχθείσης, ὁ μὲν Πλάτων ἐπεπέμψατο, εἰπών· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν, ἀφὴν πεφυκώς. ὁ δὲ Ἀριστιππος προσήκατο, φήσας· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | οὐδ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Idem Lib. I. 155. καὶ ὅταν ὁ μὲν Ἀρίστιππος ἀδιάφορον ἡγῆται τὸ γυναικεῖον ἀμφιέννυσθαι στολήν, ἡμεῖς δὲ αἰσχρὸν τοῦτο ἡγώμεθα εἶναι. Suidas v. Ἀρίστιππος· καὶ πρὸς Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον ἀθῶν, καὶ πίνων ἑνίκα, καὶ ὀρχήσεως τῆς ἄλλης κατῆρξεν, ἐνὸν ἐσθῆτα ἀλουργῆ. Πλάτων δὲ, προσκομιζομένης αὐτῷ τῆς στολῆς, εἰπεν Εὐριπίδου ἰαμβικά· Οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν, | ἄρρην πεφυκὼς καὶ γένους ἐξ ἄρρενος. Ἀρίστιππος δὲ δεξάμενος καὶ γελάσας, εἶπε τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ· Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν | ὁ νοῦς ὁ σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Athenaei testimonium attuli ad v. 317. Pejores auctores sequutus est Gregorius Nazianzenus, qui haec apud Archelaum accidisse narrat Carm. Iamb. XXVIII. p. 209. C. Senarius, quem Platoni tribuunt Sextus Empiricus et Suidas, ἄρσην πεφυκὼς, καὶ γένους ἐξ ἄρσενος, in qua fabula fuerit, hodie ignoratur. [Ut hic locum habeat, versu sequente μάχην in ἀνὴρ mutat Jacobsius Exercitat. Crit. T. I. p. 154. *Ex Addendis.*] Plura Menagius ad Laërtium, Wyttenbachius ad Julianum p. 12. Verba θῆλυν ἐνδῦναι στολὴν iterum leguntar v. 850.

835. Cogitavi aliquando ἀλλ' αἷμ' ἀφήσεις, sed fortassis relinquenda Euripidae sua dictio. — Alias in N. T. legitur τὴν ψυχὴν θεῖναι. Reiskius. Sensus, opinor, postulat, ut pro αἷμα scribatur εἶμι. Pentheus scilicet *vestem* muliebrem detrectaverat. Bacchus igitur, Sed vestem, inquit, *depone*,

Ορθῶς. μολεῖν χρὴ πρῶτον εἰς κατασκοπήν,
Σοφώτερόν γ' οὖν ἢ κακοῖς θηρᾶν κακά.
Καὶ πῶς δι' ἄστεως εἶμι, Καδμείους λαθών;
Οδοὺς ἐρήμους ἵμεν. ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
Πᾶν πρεῖσσον, ὥστε μὴ 'γγελᾶν Βάκχας ἐμοί. 840
Ἐλθόντ' ἐς οἴκους ἂν δοκῇ βουλεύσομεν.
Ἔξεστι πάντῃ. τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα.

gnam ineas. Tyrwhittus. m defendit Musgravius. λυν ἐνδῦναι στολὴν oportit armatum cum exercitu oc autem sine sanguinis e fieri nequit. Reiskio frau- Latina versio *sanguinem* . Non Penthei sanguinem, militum, fortasse et ipsaccharum, indicant verba σεις, *caedis auctor eris*. Ita Iph. A. 1418. ἡ Τυνδαρὶς ἃ τὸ σῶμ' ἄρχει, μάχας | τιθεῖσα καὶ φόνους. Ion. ὃν ἱερὸν ὡς κτείνουσαν, ἓν τόροις | φόνον τιθεῖσαν.

Aldus ἄστεος. Dedi ἄστεως infra v. 853. Priore loco od. Palatini scriptura, ni fuit ἄστως, quam apud lem Oed. T. 762. exhibent inae Laurentianae. Plura Sophoclem.

Aldus: πᾶν πρεῖσσον, ὥστε ν βάκχας, ἐμοί. Id est: ἴσσον ἐμοὶ [φαίνεται], ὥστε ἂν βάκχας. Distinctionem κχας sustulit Musgravius, is esset: *Quidvis satius est, t Bacchae mihi irrideant.* a attulit ἐγέλασεν εὐχαῖς uripidem Iph. T. 276. καλῶν apud Sophoclem Aj. ic etiam Aristophanes Eq. ιθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα φοαις. Ubi nostro loco utinckius. Sed nemo, quod dixit ἐγέλασε Σωκράτει. Dei, sed non personae, reietur γελᾶν. Recte igitur us. Verisim. p. 129. ὥστε λᾶν Βάκχας ἐμοί. Quam am a Reiskio quoque protandem admisit Matthiae. Noster Med. 1362. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς. Ubi scripti et impressi nonnulli μὴ γελᾷς. [Jacobsius Exercitat. Crit. T. I. p. 156. primo conjicit ὥστε μὴ γελᾶν Θήβας ἐμοί, deinde vero: Πᾶν δεῖξον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας ἐμοί. *Ex Addendis.*]

841—844. Hic etiam personae turbatae sunt. Quatuor sunt versus, quorum primum, tertium et quartum nuncio, secundum Pentheo tribuit Aldus. Piersonus Verisim. p. 129. Reiskius et Tyrwhittus omnes Pentheo praeter primum. Heathius, Brunckius et Matthiae omnes Pentheo praeter secundum. Musgravius in annotatione primum et secundum Bacchio, tertium et quartum Pentheo. De tertio et quarto nulla controversia est. De primo et secundo recte judicare mihi videntur Heathius et qui eum sequuntur.

841. Aldus: Ἂν δοκῇ βουλεύσομεν. Pal. ἂν δοκῇ βουλεύσομαι. Porto placet ἂν δοκῇ, *si tibi videtur*. Quo sensu potius εἰ δοκεῖ dicendum est. Sensus verborum ἃ ἂν δοκῇ est περὶ ὧν ἂν δοκῇ βουλεύειν.

Ibid. Musgravius in annotatione hunc versum et sequentem ita refinxit: ἐλθόντ' ἐς οἴκους, ἂν δοκῇ, βουλεύσομεν | ἐς εὖ τι· πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. De qua scriptura plura dicere supersedeo.

842. Verba Ἔξεστι πάντῃ, quae nullum sensum habitura, nisi hic versus Pentheo tribuatur, statuit Musgravius, mihi Anglice reddenda videntur: *Do as you please.*

Ibid. Aldus εὐτρεπὲς eodem errore quo v. 440. Canterus iterum

ΠΕ. Στείχοιμ' ἄν. ἢ γὰρ ὅπλ' ἔχων πορεύσομαι,
ἢ τοῖσι σοῖσι πείσομαι βουλεύμασι.
ΔΙ. Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται.
ἥξει δὲ Βάκχας, οὗ θανὼν δώσει δίκην.
Διόνυσε, νῦν σὸν ἔργον, οὐ γὰρ εἶ πρόσω,
τισώμεθ' αὐτόν. πρῶτα δ' ἔκστησον φρενῶν,
ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. ὡς φρονῶν μὲν εὖ,
οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδῦναι στολήν·
ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν, ἐνδύσεται.
χρῄζω δέ νιν γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν,

σύτρεχῆς, quod admisit Musgravius.

843. Piersonus Verisim. p. 229. corrigit *στείχοιμεν*. Hodie scripsisse *στείχωμεν*. Ita noster supra v. 360. *στείχωμεν ἡμεῖς, Κάδμε*. Vulgo legitur Ion. 1616. *Ὦ τέκνον, στείχοιμεν οἶκονς*. Sed haud dubie legendum cum Schaefero *στείχωμεν*. Plura de hac re alias. Piersoni conjectura prorsus inutilis esset. Nihil enim refert utrum *εἶμι εἰς οἴκους* an *ἴωμεν εἰς οἴκους* dicat Pentheus. *Στείχοιμ' ἄν*, *abibo*, supra legitur v. 515

Ibid. Pal. a prima manu *ἢ γὰρ*.

844. Pal. *ἢ τοῖς σοῖσι πείθομαι βουλεύμασιν*. Haec verba ita exponit Musgravius: *vel tuis consiliis* de muliebri vestitu induendo *obtemperabo*. Addit idem: *Si quaeratur, quid tertium fuerit, responsio est, potuit in montem propria vestimenta gerens, vel solus vel cum paucis, speculandi causa ire.*

845. 846. Hoc ordine Brunckius auctore Musgravio. In Aldina priorem sedem occupat v. 846. Huic *φήσει* in omnibus libris non nuncii, sed Bacchi persona recte praefixa legitur. De qua re sententiam suam ita exponit Reiskius: *deinde nescio cur Dionysi personam versui* 845. *adscripserint: nam omnia, quae nuncius hactenus dixit, Dionysi fuerunt, qui sub asciticio nuncii personà imponit Pentheo.* Rectius alii, quorum sententiam vide ad v. 786.

845. *Εἰς βόλον καθίσταται | εἰς δίκτυον ἔρχεται*. Tragicus Rh 730. *Τρωιζ*. *ἴσως γὰρ εἰς βό τις ἔρχεται*. *Καθίσταμεν* pro *ἐ λύθαμεν* Sophocles Oed. C. 25

849. Non male Burgesius *ἐνθ* Dixit enim noster Suppl. 205. *τον μὲν ἐνθεὶς ξύνεσιν, εἶτα δ' γελον | γλῶσσαν λόγων δοὺς*. compositum *ἐνιέναι* usurpavit ster etiam Tro. 1261. *μηκέτ' γοῦσαν φλόγα | ἐν χειρὶ σείε ἀλλὰ πῦρ ἐνιέναι*. Herodotus 52. *ὁκόσα δὲ ἐπίσχον, πάντα ἐ φλεγον καὶ ἔκειρον, καὶ ἐς πόλις ἐνιέντες πῦρ καὶ ἐς τὰ ἱ* Constat ex his exemplis *ἐνιέ* significare *ἐμβάλλειν*. Noster tem *ἐμβάλλειν φόβον* dixit Or. 15 *τέρψιν* Tro. 630. Si *φόβον* et *φιν*, quidni *λύσσαν*?

Ibid. Pal. a prima manu *λίσσ*

850. Pal. *οὐ μὴ θελήσει*. Sic iam Brunckius ex conjectura. Su junctivum revocavi; plura de h quaestione dicturus ad Sophoc Oed. C. 176. ut jam monui v. 514. Quod addit Brunckiu non male scribi posse *οὐκ ἂν θ λήσοι*, hodie non opus est ut m neam falsum esse. Melior est co jectura Porsoni ad Hec. 405. *θ ηθέλησε*, sed minime necessaria

[851. Noster Heracl. 709. *χρῆμα μέλλεις, σῶν φρενῶν σ ἔνδον ὤν, | λείπειν μ' ἔρημον σ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς*; *Ex Addendis*

852. Aldus ut semper *ὄφλε* Vide ad Heracl. 985.

γυναικόμορφον ἀγόμενον δι' ἄστεως,
ἐκ τῶν ἀπειλῶν τῶν πρὶν, αἴσι δεινὸς ἦν.
ἀλλ' εἶμι, κόσμον, ὅπερ εἰς Ἅιδου λαβὼν
ἄπεισι, μητρὸς ἐκ χεροῖν κατασφαγεὶς,
Πενθεῖ προσάψων. γνώσεται δὲ τὸν Διὸς
Διόνυσον, ὃς πέφυκεν ἐν τέλει θεὸς
δεινότατος, ἀνθρώποισι δ' ἠπιώτατος.

858. Musgravius *quì est*, quod a Porto acceperat, in *quod est* mutavit. Unde legere volnisse videtur *ὡς πέφυκεν*. Cujus constructionis antiquissimum fortasse exemplum praebet Homerus Il. B. 409. *ἦδε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐκόνεῖτο.* Ita Euripides Med. 248. *λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρναντ' ἀορί.* Cujusmodi sexcenta apud Atticos poëtas leguntur. Sed recte se habet *ὃς πέφυκεν*. Sensus enim superiorum verborum est: *γνώσεται δὲ τὸν Διὸς Διόνυσον, οἷός ἐστιν.* Ita noster Cycl. 90. *οὐκ ἴσασι δεσπότην | Πολύφημον, οἷός ἐστιν.* Herc. 840. *γνῶ μὲν τὸν Ἥρας, οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος, | μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν.* Aristophanes Eq. 867. *Ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν, οἷός ἐστιν.* Conferendus omnino noster Andr. 1006. *ἀλλ' ἐκ σ' ἐκείνου, διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς | κακῶς ὀλεῖται. γνώσεται δ' ἐχθραν ἐμήν.*

Ibid. Vulgatam *πέφυκεν* satis defendere videtur noster Hel. 1111. *εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλά γ' ἦθίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν.* *οὐκ ἄλλως λέγω.* Si secus esset, facile reponi posset *πέφηνεν*. Dixit enim noster v. 42. *φανέντα θνητοῖς δαίμον', ὃν τίκτει Διί.* Item v. 182. *Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός.* Confusorum *πέφηνα* et *πέφυκα* exempla praeter alios praebent Aeschylus Prom. 111. Sophocles El. 646.

Ibid. Quid significent verba *οἱ ἐν τέλει*, quae contulit Portus, non opus est ut exponam. Hic enim *ἐν τέλει* pro *παντελῶς, omnino*, dictum videtur, ut sine praepositione Sophocles Oed. T. 198. *τέλει γὰρ εἶτι νὺξ ἀφῇ, | τοῦτ' ἐκ' ἄμαρ ἔρχεται.* Longe aliter interpretes. Brodaeus: *Qui magna quidem auctoritate pollet, ac inter majorum gentium deos habetur.* Portus: *in imperio suo, vel in suis sacris tutandis, suorum sacrorum vindex acerrimus.* Barnesius: *Simpliciter pro* in fine, tandem; *vel, ut alii, ἐν ταῖς τελεταῖς.* Reiskius: *ἐν τέλει θεῶν, in ordine* vel *coetu deorum.* Heathius: *in dignitate sua asserenda.* Musgravius in annotatione *ἐν πάλῃ*, in versione Latina *in pugna.* Nihil horum Brunckius, ut mox videbimus.

859. Eximium benigni et clementis, quo se erga universum genus humanum animi esse jactat his verbis Bacchus, specimen in Cadmi filias et nepotem edit. Numquid potest absurdius dici? At impiis formidabilem, piis mitissimum esse, quid deum magis decet? Brunckius. Reposuit igitur, idque ex mera conjectura: *ὃς πέφυκεν ἀνοσίοις βροτοῖς | δεινὸς, φρονοῦσι δ' ἠπιώτατος θεῶν.* Qui hoc sibi permiserit, saltem secum reputare debebat, an res minori negotio, necne, confici posset. Si *σὺ φρονοῦσι*, vel aliquid ejusmodi, pro *ἀνθρώποισι* scripsisset, verba *ἀνοσίοις βροτοῖς* cogitatione supplenda relinquere potuisset, contrarium scilicet è contrario. Nihil usitatius hac constructione, qua praeter alios utitur Sophocles El. 71. *καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς, | ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ κατασκάπτην δόμων.* Supplendum *δίξασθε*. Sed ne hac quidem medicina opus esse

ΧΟ. Ἆρ' ἐν πανυχίοις χοροῖς
θήσω ποτὲ λευκὸν
πόδ' ἀναβακχεύουσα, δέραν
εἰς αἰθέρα δροσερὸν
ῥίπτουσ', ὡς νεβρὸς χλοεραῖς
ἐμπαίζουσα λείμακος [1] ἡδοναῖς (ἡνίκ' ἂν φοβερὸν φύγῃ
θήραμ' ἔξω φυλακᾶς,
[2] εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων;
Θωὺσσων δὲ κυναγέτας
[3] συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
μόχθοις τ', ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις),

1 ἀδοναῖς

2 εὐπλέκτων δ' ὑπὲρ

3 ξυντείνῃ

mihi videtur. Quum enim Bacchum simul terribilem et mitem appellavit Euripides, spectatores haud dubitavit facile intellecturos, sententiam horum verborum esse, solos impios iram dei, solos pios ejus favorem experiri. Recte igitur vulgatam revocavit Matthiae. Vox ἀνθρώποισι ad utrumque membrum pertinet, quasi dixerit poëta: δεινότατος ἀνθρώποισιν, ἠπιώτατος δέ. Similiter noster Danaes fragm. VI. 3. οὐ γὰρ ἡδονή, | γυναικὶ δ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ. Sanum igitur ἀνθρώποισι, quod Musgravius in εὐτρόποισι vel ὀρθοπρόποισι vel ἀρτιόφροσι mutare voluit. [Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 116. ὡς πέφυκεν ἔν γε λοιδόροις | δεινότατος, ἐν ὁσίοισι δ' ἠπιώτατος. *Ex Addendis.*]

860. Pal. πανυχίοισι. Tertia syllaba fuit χει.

862. Ἀναβακχεύουσα pro βακχεύουσα, ut ἀναχορεύει pro χορεύει v. 482.

Ibid. Aldus δέρην. Doricam formam octies apud Euripidem indicavit Heslerus.

863. Legendum ob metrum αἰθέρ' εἰς δροσερὸν censet Musgravius, cui obsequutus est Bruncknius. Matthiae ut vulgo. Duas syllabas θέρα ἀντὶ μιᾶς esse monet Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 559.

864. Pal. φοβερὰν.

865. Ed. Ald. ἐμπαίζουσα, unde alii ἐμπλάζουσα. Metrum porro postulare videtur ἐμπαίζουσ' αἰ. Musgravius. Pal. ἐμπαίζουσα, quod ex conjectura Scaligeri et Porti admisit Barnesius. Musgravii conjecturam inutilem esse, vel ex comparatione versus 870. cum antistrophico suo 890. satis apparet.

Ibid. Ordo est: ὡς νεβρὸς, χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς, θρώσκει πεδίον παραπετάμιον. Sex versus 866—871. διὰ μέσου sunt, ideoque nunc parentheseos notis inclusi leguntur.

866. Ἡνίκ' ἂν φύγῃ, *postquam effugit.*

868. Fortasse legendum εὐπλίκτων δ' ὑπὲρ ἀρκύων.

869. Venationis mentione facta, pergit in ejus descriptione poëta. Θωὺσσων pro Θωῦσσουσα Atticæ (si diis placet) dictum monet Erodaei stupor, qui κυναγέτας haud dubie pro accusativo plurali accepit. Unde pulcherrimus exoritur sensus: *cervus venatores vocem incitans.*

870. Συντείνῃ pro ταχύνῃ transitivo sensu. Noster El. 112. Σύντειν' (ὦρα) ποδὸς ὁρμάν. Συντείνοις δρομήμασι pro ταχέσι infra v. 1089.

871. Pal. a prima manu μοχθοῖς. Ita distinguit Aldus: μοχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις |

θρώσκει πεδίον 872
παραποτάμιον, ἡδομένα 872*
βροτῶν ἐρημίαις,
σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας;
τί τὸ σοφὸν, ἢ τί τὸ κάλλιον 875
παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς,
ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ὅτι καλὸν, φίλον ἀεί.
Ὁρμᾶται μόλις, ἀλλ' ὅμως 880
πιστὸν τό γε θεῖον
σθένος. ἀπευθύνει δὲ βροτῶν
τοὺς τ' ἀγνωμοσύναν

θρώσκη πεδίον παρὰ ποτάμιον. Unde audacter Brunckius: ἴσα δ' ὠκυδρόμοις ἀέλλαις | θρώσκη πεδίον παραποτάμιον. Cujus verba sunt: *V.* 861. *inepte vulgo et absque ullo sensu legitur μόχθοις τ', ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις, quod a me recte emendatum fuisse confido.* Hanc scripturam revocavit Matthiae, sed non vidit, haec verba cum superioribus συντείνη δρόμημα νυκτῶν conjungenda esse. Solus, ni fallor, Schaeferus haec recte accepit. Dicitur autem μόχθοις pro εἰς μόχθους. Similia sunt δρόμῳ καὶ χοροῖς ἐρεθίζων v. 148. ἀκάματον δρόμῳ v. 726. κἀπενώτιζον φυγῇ v. 762.

Ibid. Cum verbis ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις confer ἀελλάδων ἵππων apud Sophoclem Oed. T. 467.

872. Aldus θρώσκη. Pal. θρώσκει, quod vel ex conjectura reposuissem. Idem παιδίον a prima manu.

872*. Aldus παρὰ ποτάμιον. Brunckius παραποτάμιον ex conjectura Reiskii. De constructione vide ad πηδῶντα διώρυφον πλάκα v. 507.

874. Σκιαρόκομος saepius non legitur. Σκιαρὸς pro σκιερὸς habent lexica.

Ibid. Pal. σκιαροκόμου δ' ἔρνεσιν ὕλας. Etiam Aldus ἔρνεσιν Med. 1215—1182. ubi vide meam annotationem. Praepositionem male omittit Pal. Ordo est: θρώσκει πεδίον παραποτάμιον, σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας, ἡδομένα βροτῶν ἐρημίαις.

875. Hoc exemplo usus sum ad verba τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει v. 492. Articuli enim abundant.

Ibid. Reiskio magis placet: ἢ τί τὸ καλὸν | παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς; | ἢ χεῖρ' κ. τ. ἐ. Sic enim ejus verba accipio.

878. Pal. κρέσσω.

σ

879. Theognis v. 15. *Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτὲ Κάδμου | ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἄεισατ' ἔπος, | "Οττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί. | τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.* Plato Lyside p. 216. C. *ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς ἐλεγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας, καὶ κινδυνεύει, κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν, τὸ καλὸν φίλον εἶναι.* Vide Erasmum Chil. I. Cent. VII. 81. p. 117. F. Muretum Var. Lect. IV. 4. Valckenarium ad Phoen. 821.

880. Noster Ion. 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.

881. Pal. τὸ θεῖον.

τιμῶντας, καὶ μὴ τὰ θεῶν
αὔξοντας [1] σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ. 1 ξὺν
κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως
δαρὸν χρόνου πόδα, καὶ
θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον. οὐ
γὰρ κρεῖσσόν ποτε τῶν νόμων
γιγνώσκειν χρὴ καὶ μελετᾶν.
κούφα γὰρ δαπάνα νομίζειν
ἰσχὺν τόδ' ἔχειν,

885. Aldus *συμμαινομένα δόξα*. Pal. *συμμαινομένα δόξα*, sed *υ* a *μ* correctore. Musgravius *συμμαινομένᾳ δόξᾳ*. Barnesius, Brunckius et Matthiae *σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ*. Apud Sophoclem Ant. 1266. in Aldina legitur *ξυμμέρφ*. Quae ratio in scriptis libris frequens est, in impressis rarior.

Ibid. Pro *δόξᾳ* an *δοχοῖ*. Vid. El. 752. [747. *ἢ δοκῶ κενὴ | ὑπῆλθέ μ'.*] Musgravius. Hanc etiam conjecturam, ut illam ad v. 865. propositam, peperit ejus circa metrum sollicitudo. Vulgatam probat Hermannus p. 565.

886. *Κρυπτεύω* idem quod *κρύπτω*. Barnesius. Imo longe diversum, ut uno exemplo ostendit noster Hel. 548. *ἔα, τίς οὗτος; οὔτι σου κρυπτεύομαι | Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων.* Quae verba ita recte interpretatur Portus: *Numquid occultis insidiis captor ex consiliis impii filii Protei?* Idem verba *κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνου πόδα* ita vertit: *Occultant autem dii varie diu temporis pedem.* Barnesius *diuturnum.* Heathius: *Occultant autem dii vafre, et per longum temporis spatium, gressus suos.* Sensus est: *Σοφῶς δὲ πολὺν χρόνον ἐνεδρεύουσιν οἱ θεοὶ τὸν ἀσεβῆ.* Noster Incert. II. *Οὗτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) | παίσει πρὸς ἦπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν | τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ | στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακοὺς, ὅτ' ἂν τύχῃ.*

Ibid. Pal. *ποικίλως*, ut sed *ω* a correctore.

887. *Δαρὸν* adjectivum e dit Barnesius. Noster Her *χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτ πλοις | κοσμεῖσθε σῶμα καὶ ἀγάλμασιν.*

Ibid. Δαρὸν χρόνου πόδ μακρὸν χρόνον, ut recte Musgravius. Confert ide stophanem Ran. 100. ubi tragicorum *παραπινδυνεύμα* censentur, *αἰθέρα Διὸς δω ἢ χρόνου πόδα.* Ubi schol. *Διός: ἐξ Ἀλεξάνδρας Εὐρ Καὶ χρόνου προβαινε πόδα. Μελανίππης Σοφοκλέους· Ὁ δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἶκησιν Διός* Alexandra fuisse suspicor *κα νου προύβαινε πούς.*

890. Aldus *γινώσκειν*. D scriptura vide ad Med. 14. rum ejus exemplum in Bacch dit Aldus v. 1268. nec plu hac fabula. Nam *ἐγίνεθ'* v. in *ἐγένεθ'* mutatum est. P Laur. saepius.

891. Pal. *κούφα γὰρ δα* Puncta delendum *γὰρ* signi quod carminis ratio fieri ac titur. Haec verba Anglice r *For it costs but little.* Reiskiu *κρύφιον γὰρ δεῖ πάντα νο Κρύφιον* vertit *clam serpens.*

892. Aldus *ἰσχὺν τ' ἔχειν*. verba cum superioribus ita pretatur Portus: *Levis sumptus*, et facile est *existi divinum numen, quodcunque illud* sit, *robur habere.* In q terpretatione nulla ratio ha

ὅτι πότ' ἄρα τὸ δαιμόνιον, 892*
τό τ' ἐν χρόνῳ μακρῷ
νόμιμον ἀεί, φύσει τε πεφυκός.
τί τὸ σοφὸν, ἢ τί τὸ κάλλιον
παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς, 895
ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ἄτι καλὸν, φίλον ἀεί.
Εὐδαίμων μὲν, ὃς ἐκ θαλάσσας 900
ἔφυγε κῦμα, λιμένα δ' ἔκιχεν.
εὐδαίμων δ' ὃς ὕπερθε μόχθων
ἐγένεθ'. ἕτερα δ' ἕτερος ἕτερον
ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν.
μυρίαι μυρίοισιν 905
ἔτ' εἰσὶν ἐλπίδες. αἱ μὲν
τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ
βροτοῖς, αἱ δ' ἀπέβησαν. τὸ δὲ κατ' ἦμαρ

particulae τε. Porro verba *ἰσχύν τ' ἔχειν* verbis *θρώσκει πεδίον* male respondent. Utrique incommodo subvenit Heathii conjectura *ἰσχὺν τόδ' ἔχειν*, quam admisit Brunckius. Ita dicere maluit poëta, quam *ἰσχὺν ἔχειν τὸ δαιμόνιον, ὅτι ποτ' ἐστί.*

892*. Aldus *ὅτι ποτ' ἄρα.*

894. Aldus: *νόμιμον, ἀεὶ φύσει τε πεφυκός.* Pal. *νόμιμον ἀεὶ φύσει τὲ πεφυκός.* Hervagiana tertia: *νόμιμον, ἀεὶ φύσει τὸ πεφυκός.* Hoc τὸ exhibent edd. recentiores omnes, praeter Brunckianam, quae τι habet ex conjectura Musgravii, cujus verba sunt: *Malim τι πεφυκός*, naturale aliquid. *Nempe τὸ ἐν χρόνῳ μακρῷ νόμιμον pro subjecto habeo, φύσει πεφυκός τι pro praedicato.* Revocavi τε ex Aldina, mutata tamen distinctione. Haec explicat ipse poëta Hec. 798. *ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως, | ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ τούτων κρατῶν | νόμος.*

900. 901. Mysticum aliquod in his verbis latere videtur. Demosthenes de Cor. p. 516. A. *τὴν μὲν νύκτα, νεβρίζων καὶ κρατηρίζων, καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις, καὶ ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ, καὶ κελεύων λέγειν, Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον.* Ad hanc *τῶν τελουμένων* vocem alludere videtur Euripides.

901. Pal. *ἔφυγε χεῖμα* speciose. Noster Andr. 892. *Ὦ ναυτίλοισι χειμάτων λιμὴν φανείς.* Sed idem divit Or. 279. *ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.*

903. Aldus *ἐγίνεθ'*, quod in *ἐγίγνεθ'* mutavit Brunckius. Quod metro postulante reposuit Matthiae, *ἐγένεθ'* exhibet Pal. Simili vitio Aldus Herc. 189. *μέμφῃ κλύων νῦν τ' ἀπ' ἐμοῦ σοφὸς γίνου.*

Ibid. Aldus *ἑτέρα δ'*. Sic etiam Pal. Edd. recentiores praeter primam *ἑτέρᾳ δ'*. Metri caussa dedi *ἕτερα δ'*.

908. Num *ἀπέβησαν*, *exstinguuntur*, *extinctae fatiscunt*. Reiskius. Noster Heracl. 452. *οὐχ ἅπασα γὰρ | πέφυγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι*

ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων, μακαρίζω.
ΔΙ. Σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ', ἃ μὴ χρεὼν ὁρᾶν, 910
σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω,
ἔξιθι πάροιθε δωμάτων, ὄφθητί μοι,
σκευὴν γυναικὸς Μαινάδος Βάκχης ἔχων,
μητρός τε τῆς σῆς καὶ λόχου κατάσκοπος.
πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφῇ μιᾷ. 915
ΠΕ. Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ,
δισσὰς δὲ Θήβας καὶ πόλισμ' ἑπτάστομον.

σωτηρίας. Si dicitur πέφευγεν ἐλπίς, non sollicitandum est ἀπέβησαν.

Ibid. Aldus τὸ δὲ κατ' ἦμαρ, quod revocavit Matthiae. Barnesius, Musgravius et Brunckius [illegible] τὸν δὲ κατ' ἦμαρ. Ordo est: μακαρίζω δὲ, ὅτῳ βίοτος εὐδαίμων τὸ κατ' ἦμαρ. Ita noster Ion. 787. Ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς | πρώτῳ πόσις σὸς, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός. Ibid. 124. dixit λατρεύων τὸ κατ' ἦμαρ. Admisi Doricam formam, quam praeter alios habet Sophocles Oed. C. 1079. τελεῖ, τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἦμαρ. Eadem sententia apud nostrum Hec. 627. κεῖνος ὀλβιώτατος, | ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

911. Pal. σπένδοντά τ' ἀσπούδαστα. Vide ad v. 212.

Ibid. Verba Πενθέα λέγω διὰ μέσου esse statuit Schaeferus ad Bosium p. 391. qui confert Euripidem Hel. 553. Σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην | τύμβου πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, | μεῖνον, τί φεύγεις; Similiter Sophocles Ant. 441. Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, | φῆς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Utrumque exemplum attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 427. p. 613.

914. Reiskius καλόχου, *et uxoris*. Sed nihil de Penthei uxore audivimus.

915. Πρέπεις, *similis es*. Aeschylus Suppl. 307. Φασὶν, πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας. Euripides Alc. 1124. βλέφον δ' ἐς αὐτὴν, εἴτι σῇ δοκεῖ πρέπειν | γυναικί. Hoc exemplo usus est Musgravius. Idem legendo μορφὴν ambiguitatem tolli posse monet. Brunckius autem ex conjectura dedit: μορφῇ δὲ Κάδμου θυγατέρων πρέπεις μιᾷ. Vulgatum ordinem recte revocavit Matthiae. Scripturam enim, quae neminem, nisi qui communi sensu careat, fallere potest, non est ambigua. Si secus esset, non scripsisset Euripides v. 9. ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν. Neque v. 683. αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασα φόβην.

916. Virgilius Aen. IV. 468. *Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus, | et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.* Servius: *Tragice dixit imitatus Euripidem. Eumenidum agmina* de suo, vel potius ex Oreste addidit Virgilius. Nihil enim est in Bacchis, quod his verbis respondeat. Lucianus T. III. p. 177. τοῦτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγῳδίας, δύο μὲν ἡλίους ὁρᾶν δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. Sextus Empiricus adversus Logicos I. 192. ὅτε δὲ μεμηνὼς δισσὰς ὁρᾷ τὰς Θήβας, καὶ δισσὸν φαντάζεται τὸν ἥλιον. Clemens Alex. Cohort. ad Gentes p. 91, 33. Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, δισσὰς δὲ Θήβας, βακχεύων ἔλεγέν τις εἰδώλοις, ἀγνοίᾳ μεθύων ἀκράτῳ. Idem Paedag. II. 2. p. 180, 33. Καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, μεθύων ὁ Θηβαῖος ἔλεγεν γέρων. Quid in animo habuerit Clemens, mihi non liquet. Pentheus enim neque ebrius est, neque senex.

καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς,
καὶ σῷ κέρατε κρατὶ προσπεφυκέναι.
ἀλλ', ἦ ποτ' ἦσθα θήρ; τεταύρωσαι γὰρ οὖν.
ΔΙ. Ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενής,
ἔνσπονδος ἡμῖν. νῦν δ' ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν.
ΠΕ. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν,
ἢ τὴν Ἀγαυῆς ἑστάναι μητρός γ' ἐμῆς;
ΔΙ. Αὐτὰς ἐκείνας εἰσορᾶν δοκῶ σ' ὁρῶν.
ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηκ' ὅδε,
οὐχ ὡς ἐγώ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα.
ΠΕ. Ἔνδον προσείων αὐτὸν, ἀνασείων τ' ἐγὼ,
καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα.

[918. Tzetzes ad Lycophron. 209. καὶ πρόσθε μὲν ταῦρος ἡγεῖσθαι δοκεῖ. *Ex Addendis.*]

919. Aldus καὶ σῷ κέρᾳ τε. Pal. καὶ σῶ κέρατε. Recte Reiskius κέρατ' duali numero Brodaeus et Stephanus, necnon edd. omnes jam inde ab Herwagiana secunda. Mediam syllabam produci monet Brunckius. Quod nescientes non modo Reiskius et Heathius, verum etiam Porsonus juvenis, ut ex ejus Adversar. p. 255. didicimus, sanam scripturam variis conjecturis corruperunt. Reiskius: τῷ σῷ νε κέρατε. Heathius aut τῷ σῷ κέρᾳ τε, aut τῷ σῷ γε κέρατε. Porsonus καὶ κέρατε τῷ σῷ. Κέρατος, φείατος et στέατος apud Atticos mediam producunt. Exempla dedit Brunckius, plura et meliora Maltbius Observatt. c. xxiv. cui titulus: *De vocibus Κρέας, Κέρας, Φρέαρ.* Accusativus ὑψικέρατα penultimam producit apud Aristophanem Nub. 597. χρυσοκέρατα apud Euripidem Hel. 568. ubi male Aldus: χρυσοκέρω τ' ἔλαφον, *Μέροπος τιτανίδα κούραν.* Pal. χρυσοκέρατ'.

920. In hac scena non solum Pentheo, verum etiam spectatoribus τετανωμένος induci videtur Bacchus. Quod haud obscure docent chori verba v. 1157. ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων. Ejus ἀποταύρωσις erat larva tauri caput referens. Cui similem Ioni tribuerat Aeschylus in Prometheo.

921. Ita distinguit Aldus: ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ πρόσθεν, ὢν οὐκ εὐμενής. | ἔνσπονδος ἡμῖν νῦν· ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν. Idem versum 921. Pentheo continuat. Unde pessimus evadit sensus. Quod nunc legitur, Tyrwhitto debetur.

922. Brunckius et Matthiae, Tyrwhittum superiori versu sequentes, hunc ita distinguunt: ἔνσπονδος ἡμῖν νῦν· ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾶν. Vulgata ratio mihi melior videtur, praesertim quum dixerit noster Ion. 558. Νῦν ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν.

923. Aldus: τί φαίνομαι δῆτ' οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν. Notam interrogationis post δῆτ' habent edd. omnes praeter primas duas. Nescio an legendum: Τίς φαίνομαι δῆτ'; Subauditur εἶναι, ut apud nostrum Suppl. 219. ἧς καὶ σὺ φαίνει δικάδος, οὐ σοφὸς γεγώς. Si mendosum est τί, conferenda Aldina scriptura Iph. T. 910. ἢν δέ τι πρόθυμος ᾖ, | σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.

924. Pal. a prima manu μητρὸς ἐμῆς. *Γε* hic valet *utpote.*

926. Pal. ἀλλ' ἐξ ἕδρασοι. Idem simili vitio αἰρεινιν v. 942.

928. 929. Hoc distichon in margine additum habet Pal.

ΔΙ. Ἧπου με τῶν σῶν πρῶτοι
ὅτ' ἂν παράλογον σώφρονα
ΠΕ. Πότερα δὲ θύρσον δεξιᾷ λ
ἢ τῇδε, Βάκχῃ μᾶλλον εἰκ
ΔΙ. Ἐν δεξιᾷ χρή, χᾶμα δεξιᾷ
αἴρειν νιν. αἰνῶ δ' ὅτι μετ
ΠΕ. Ἆρ' ἂν δυναίμην τὰς Κιθ
αὐταῖσι Βάκχαις τοῖς ἐμοῖ

952. Σοὶ γὰρ ἀνεπείμεσθα δή. Verte: *Tibi enim innitimur: A te pendemus.* Heathius. Anglice: *I give myself up to you.*

954. Julius Pollux VII. 54. a Brunckio allegatus: στολίδες δέ εἰσιν, αἱ ἐξεπίτηδες ὑπὸ δεσμοῦ γενόμεναι κατὰ τέλη τοῖς χιτῶσιν ἐπιπτυχαί. Anglice *tucks.*

956. Τένοντα *collum* interpretatur Brodaeus, rectius pedis *tendinem* Portus. Vide ad Med. 1166 =1135. Σφυρὸν et τένοντα promiscue usurpat noster.

957. Propter hoc ἦπου notam interrogationis sequenti versui addunt edd. omnes, licet sententiae magis conveniat ὄντως quam *num.* Ἧπου enim saepe a grammaticis exponitur ὄντως. Sed plerumque significat ἴσως, ὡς ἔοικε, οἶμαι, ut

ΔΙ. Δύναι' ἄν, εἰ βούλοιο. τὰς δὲ πρὶν φρένας
οὐκ εἶχες ὑγιεῖς. νῦν δ' ἔχεις οἵας σε δεῖ.
ΠΕ. Μοχλοὺς φέρωμεν, ἢ χεροῖν ἀνασπάσω,
κορυφαῖς ὑποβαλὼν ὦμον ἢ βραχίονα,
ΔΙ. Μὴ σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἱδρύματα,
καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα.
ΠΕ. Καλῶς ἔλεξας. οὐ σθένει νικητέον
γυναῖκας· ἐλάταισιν δ' ἐμὸν κρύψω δέμας.
ΔΙ. Κρύψει σὺ κρύψιν, ἣν σε κρυφθῆναι χρεών,
ἔλθόντα δόλιον Μαινάδων κατάσκοπον.
ΠΕ. Καὶ μὴν δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις, ὄρνιθας ὡς,
λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἔρκεσιν.
ΔΙ. Οὐκ οὖν ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀποστέλλει φύλαξ;
λήψει δ' ἴσως σφᾶς, ἢν σὺ μὴ ληφθῇς πάρος.
ΠΕ. Κόμιζε διὰ μέσης με Θηβαίας χθονός.

945

950

955

γαίῃ ἐρύσαιτο. καὶ ἐν Βάκχαις· Αὐτῇσιν ἐλάταις. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ [v. 1189. ubi ἁρμόσας]· Αὐτῇσιν ἁρβύλῃσιν ἁρμόσαι πόδα. Fuerunt igitur, qui αὐταῖσιν ἐλάταις pro αὐταῖσι Βάκχαις legerent. Si vulgo exhiberetur ea scriptura, quis meliorem requireret? Nostri *trees and all*. Sed praestare videtur αὐταῖσι Βάκχαις, *women and all*. Infra v. 1132. legitur αὐταῖς ἁρβύλαις. Plura ad verba αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους Med. 164=161.

949. Aldus τῶν νυμφῶν. Edd. recentiores τὰ νυμφῶν ex emendatione Stephani. Pentheum, Bacchi sacris jam addictum, minus quam ceteros mortales bellum cum Nymphis Bacchi sociis gerere debere significat particula γε, cujus vis interpretes fugit.

950. Aldus καὶ πανὸς ἕδρας. Πανὸς Brodaei emendatio est, quam exhibent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda.

953. Pal. κρυφῆναι. Pseudo-gregorius v. 1503. κρύπτῃ δὲ κρύψιν ἣν σὺ κρυβῆναι θέλεις. Noster Iph. A. 1182. ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον, | ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι | δεξόμεθα δέξιν, ἣν σε δέξασθαι χρεών.

956. Ἐλέσθαι. Sic scribendum esse ostendit Bacchi responsio, λήψῃ δ' ἴσως σφᾶς. Vulgo legitur ἔχεσθαι. Brunckius. Hoc revocavit Matthiae. Non ἐλέσθαι sed αἱρήσειν postulat sensus, quem his verbis tribuit Brunckius.

957. Aldus οὐκοῦν sine interrogatione. Vide ad v. 191.

959. Erunt fortasse, qui malint Θηβαίων propter αὐτῶν proximo versu; praesertim quum primus tragoediae versus sit: Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα. Sed nihil omnino refert. Quum enim post mentionem Thebanae ditionis, *ipsos* memorat poëta, de Thebanis eum loqui res ipsa indicat. Similiter Thucydides I. 31. οἱ δὲ Κορίνθιοι πυθόμενοι ταῦτα, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ἐς τὰς Ἀθήνας πρεσβευσόμενοι, ὅπως μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ καὶ τὸ αὐτῶν προσγενόμενον, ἐμπόδιον γένηται θέσθαι τὸν πόλεμον ἢ βούλονται. Ubi αὐτῶν non est τῶν Ἀθηνῶν sed τῶν Ἀθηναίων. Clarius I. 136. Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς προαισθόμενος, φεύγει ἐκ Πελοποννήσου ἐς Κέρκυραν, ὧν αὐτῶν εὐεργέτης. Unde fortasse defendi potest αὐτοί apud

ΔΙ. Φερόμενος ἦξεις. ΠΕ.

ΔΙ. Ἐν χερσὶ μητρός. ΠΕ.

Euripidem Suppl. 758. ubi olim conjeci *ἀστοί*.

960. Aldus: *μόνος γάρ εἰμ' αὖ-τῶν ἀνὴρ τολμῶν τόδε*. Pal. *μό-νος γὰρ εἰμ' κ. τ. ἑ.* Hujusmodi senarii apud Aeschylum et Sopho-clem non valde frequentes, apud Euripidem vero rarissimi sunt. Multa super hac quaestione dixi ad Euripidis Suppl. 503. Diarii Classici T. VIII. p. 428. seqq. Vide etiam ad Med. 213—214. Dixit Euripides Suppl. 503. *σφάλ-λει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν*. Ibid. 699. *καὶ συμπα-τάξαντες μέσον πάντα στρατόν*. Cetera omnia exempla, quae in Diario Classico collegi, aut diver-si generis sunt, aut manifesto cor-rupta. Corruptam scripturam ex-hibet Aldus Phoen. 476. *ἐγὼ δὲ δωμάτων πατρὸς προὐσκεψάμην*. Scripti libri plerique *πατρῷ δω-μάτων*, quod admisit Grotius. Corruptum est etiam, quod legi-tur El. 545. *ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τά-φον ἐποικτίρας ξένος | ἐπίρατ'*,

ΔΙ. Τρυφάς γε τοιάσδ'. ΗΕ. Ἀξίων μὲν ἅπτομαι.
ΔΙ. Δεινὸς σὺ, δεινὸς, κἀπὶ δεῖν' ἔρχει πάθη,
ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος.
ἔκτειν', Ἀγαυὴ, χεῖρας, αἵ θ' ὁμόσποροι
Κάδμου θυγατέρες. τὸν νεανίαν ἄγω
τόνδ' εἰς ἀγῶνα μέγαν. ὁ νικήσων δ' ἐγὼ
καὶ Βρόμιος ἔσται. τἆλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ.
ΧΟ. Ἴτε θοαὶ λύσσας κύνες, ἴτ' εἰς οὖρος,
θίασον ἔνθ' ἔχουσι Κάδμου κόραι.
ἀνοιστρήσατέ νιν
ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ
Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη.
μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας
ἢ σκόλοπος ὄψεται

Hervagiana secunda manavit ἀναγκάσει, nec quisquam ante me Aldinam revocavit. Haec verba superioribus continuanda mihi videntur: Ἀβρότητ' ἐμοὶ λέγεις, καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις.

968. Aldus: τρυφάς γε τοιάσδε. Supple ἃς ἔλεξά σοι. Subtiliorem sensum in his verbis quaerit Musgravius, ego nullum reperio.

Ibid. Eadem significant ἀξίων ἅπτεσθαι et ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, quod dixit tragicus Rhes. 182.

970. Noster Hipp. 1205. εἰς δ' ἀλιῤῥόθους | ἀκτὰς ἀποβλέψαντες, ἱερὸν εἴδομεν | κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον. Verba κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον, *fluctum ad coelum pertingentem*, copiose illustravit Valckenarius, qui Homericum οὐρανῷ ἐστήριξε κάρα in his expressum monet. Confer vv. 1071. 1081.

974. Τἆλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ. *Res ipsa indicabit.* Nisi αὐτὸς malis. Brodaeus. In αὐτὸ subintelligitur τὸ ἔργον aut τὸ πρᾶγμα. Reiskius. Brodaei conjecturam in marginem male admisit Barnesius. Noster Phoen. 626. ΙΩ. Ὦ τἆλαιν' ἐγὼ, τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΕΤ. Αὐτὸ σημανεῖ. Suidas: Αὐτὸ δείξει: παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον. Plura si quis desiderat, Valckenarium adeat.

975. Θοαὶ λύσσης κύνες sunt Erinnyes, quas vocat et Sophocl. Electr. v. 1403. 1404. [1387. 1388.] μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων | ἄφυκτοι κύνες. Heathius, Λύσσης. Personae allegoricae, seu Divae nomen est. Inducitur ea in scenam in Hercule Furente. Brunckius. Diversa a Furiis est Λύσσα.

Ibid. Pal. ἴτ' εἰς ὄρος. Nescio an recte. Licet enim brevi syllabae ὄ longa syllaba ὀρ respondeat, satis constat vel ex hoc carmine id in metro dochmiaco licuisse. Apud Euripidem saepius non legitur οὖρος pro ὄρος.

979. Sic omnes ante Brunckium, qui tacite λυσσώδεα dedit ex conjectura Musgravii. Matthiae vero: * * Μαινάδων σκοπὸν λυσσώδη. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 253. versum corruptum esse monet, neque eum emendare conatur. Eo magis a conjecturis abstinendum est, quod antistrophici versus 999. incerta scriptura est.

981. Σκόλοπος hic καταχρηστικῶς pro δένδρου posuit poëta. Propria significatione cum πέτρα conjunxit Iph. T. 1428. ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι | λαβόντες αὐτοὺς, ἢ κατὰ στύφλον πέτρας | ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.

δουεύοντα, Μαινάσιν δ' ἀπύσει·
Τίς ὅδε Καδμείων μαστὴρ † οὐριοδρόμων
ἐς ὄρος, ἐς ὄρος ἔμολ', ἔμολεν, ὦ Βάκχαι;
τίς ἄρα νιν ἔτεκεν;
οὐ γὰρ ἐξ αἵματος
γυναικῶν ἔφυ,
λεαίνας δέ γε τινὸς ἢ Γοργόνων
Λιβυσσᾶν γένος.—
ἴτω δίκα φανερὸς,

985. Aldus τίς δ' ὅδε. Delendum δ' et propter sensum, et quia sic melius ἀντιστοίχῳ, emendate utique scripto, respondet. Musgravius. Cujus conjecturam a Brunckio admissam confirmat Pal. Particulam revocavit Matthiae.

Ibid. Οὐριοδρόμων, τῶν Βακχῶν. Brodaeus. Interprètes Latini *monticolarum* verterunt: at οὐριοδρόμος et οὐριοδρομεῖν aliud. Fortasse dicendum οὐρεσιδρόμων, *quae per montes currunt*, ut ὀρεσιβάτης, *qui per montes it*. Τὸ ν metri causa solet inseri. Portus. Pal. ὀριοδρόμων. Portus in versione Latina: *Quisnam hic ex Cadmeis investigator* Bacchārum *monticolarum*. Ejus conjecturam οὐρεσιδρόμων admisit Barnesius. Musgravius in textu οὐριοδρόμων ut Aldus, in annotatione vero primo οὐριδρόμων vel οὐρεσιδρόμων, deinde οὐρειοδρόμων. Nihil est horum cui bene respondeat θηρεύουσα, sed ceteris melius videtur οὐρεσιδρόμων, quod admisit Brunckius. Quum autem οὐρεσιδρόμων potius masculinum quam femininum sit, vix arbitror Euripidem eo nomine Bacchas appellaturum fuisse, nisi addito Βακχῶν, Μαινάδων, γυναικῶν vel alio quopiam vocabulo, quod sexum indicaret, praesertim quum periculum esset, ne lectores οὐρεσιδρόμων ad Καδμείων referrent. Longe aliter Seidlerus de Versibus Dochm. p. 54. τίς δ' ὅδε Καδμείων μαστὴρ οὐρείων, δρόμῳ ἐς ὄρος, ἐς ὄρος ἔμολεν, ὦ Βάκχαι; Nec multo secus Matthiae: τίς δ' ὅδε Καδμ μαστὴρ οὔριον | δρόμον ἐς ὄρ τ. λ. Ego potius legam οὐρε μῶν quam οὐριοδρόμων, ut sus sit: Τίς Καδμείων ὅδε μ ἔμολεν οὐριοδρομῶν; Id est: τῶν Θηβαίων δεῦρο κατὰ ἦλθεν οὐρίῳ δρόμῳ; Sed ne quidem ratio vera mihi videt

984. Aldus: ἐς ὄρος ἐς ὄρο λεν ὦ βάκχαι; Pal. εἰς ὄρ ὄρος ἔμολεν ἔμολεν ὦ β Brunckius ex conjectura Mu vii: ἐς ὄρος, ἐς ὄρος ἔμολε Βάκχαι; Matthiae: δρόμον ρος, ἐς ὄρος ἔμολεν, ὦ Β Vero proxima videtur cod. tini scriptura. Ἔμολε gemin ster etiam Hel. 194. ναύτας ὧν τις ἔμολεν, ἔμολε, δάκρ κρυσί μοι φέρων.

987. Pal. γυναικῶν ὅδ' ἔφ

988. Pal. λεαίνας δέ τινος. merus Il. Π. 33. νηλὲς, οὐ σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πη οὐδὲ Θέτις μήτηρ. γλαυκὴ τίκτε θάλασσα, | πέτραι τ' ηλ ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. critus Idyll. III. 15. νῦν ἔγν ἔρωτα. βαρὺς θεός. ἢ ῥα | μαστὸν ἰδήλαξε, δρυμῷ ἔτρεφε μάτηρ. Virgilius Ae 365. *Nec tibi Diva parens,* nec Dardanus auctor, | perfi *duris genuit te cautibus ho Caucasus, Hyrcanaeque ad ubera tigres.* Haec contulit kius.

990. 991. Duos versus in senarium redigendos esse Seidlerus p. 155. Ita jam

ἴτω ξιφηφόρος,
φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ
τὸν ἄθεον, ἄνομον, ἄδικον Ἐχίονος
[1] γόνον γηγενῆ. 1 τόκον
Ὃς ἀδίκῳ γνώμᾳ, παρανόμῳ τ' ὀργᾷ,
† περὶ τὰ Βάκχι' ὄργια, ματρός τε σᾶς,

Pseudogregorius v. 1096. ἴτω δίκ' ἴτω φανερῶς ξιφηφόρος. Quare δίκ' ἴτω φανερῶς quam ἴτω δίκα φανερὸς dicere maluerit, caussam vide ad v. 16.

992. [Aldus: φονεύουσα δαίμων διαμπὰξ.] Vellem sane legere hic et v. 1012. λαιμῶν διαμπὰξ, *penitus per jugulum*. Sic Orest. 1472. παίειν λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος. Διαμπὰξ ab Hesychio exponitur διαμπερὲς, quod cum genitivo occurrit Il. M. 429. διαμπερὲς ἀσπίδος. Vide etiam Il. T. 362. et Sophocl. Philoct. p. 412. ed. H. Steph. [v. 791.] Tyrwhittus. Cujus emendationem non nisi probabilem a Musgravio appellatam admisit Brunckius. Similem errorem exhibet Aldina Hel. 1600. τέμνων δὲ δαίμον' ηὐχετ'. Διαμπὰξ saepius apud Euripidem non legitur. Sed Aeschylus Prom. 64. monente Musgravio: Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γναθὸν | στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως,

994. Aut hic legendum τόκον, aut v. 1014. γόνον.

996. Aldus: περὶ τὰ βάκχι' ὄργια, ματρός τε σᾶς. Barnesius auctore Scaligero περὶ σὰ Βάκχι' ὄργια, ut Βάκχι' vocativus sit. Burgesius: περὶ τὰ, Βάκχε, σ' ὄργια. Ceteri omnes in Scaligeri scriptura acquieverunt, neque ego repugnarem, si versus ea admissa mendo careret. Sed corruptum videtur ὄργια, cujus loco vocabulum ejus formae, cujus est ἔργα, postulat metrum. Dixit quidem Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 253. *Illud tamen non videtur dubium, in Bacchis v.* 996. περὶ σὰ, Βάκχι', ὄργια, ματρός τε σᾶς, *synizesin faciendam esse*. Idem p. 54. exempla ejus contractionis dedit καρδίας et καρδίαν apud Aeschylum Theb. 294. Suppl. 75. ὄργια et Ὀλυμπίου apud Euripidem Bacch. 996. Herc. 1304. Nihil horum verum synizeseos exemplum esse mihi videtur, neque ipsum Hermannum καρδίας pro disyllabo hodie habere puto. Revocavi igitur τὰ, quod per me maneat, donec aliquid excogitarit quis, quod et metro et sententiae satis faciat.

Ibid. Quum verba ματρός τε σᾶς cum superioribus περὶ τὰ Βάκχι' ὄργια conciliari nequeant, Portus ματρός τε σφᾶς, Reiskius ματρός θ' ἑᾶς scribendum conjicit. Longe melius Burgesius ματρός τε Γᾶς. Quis enim, qui vel Euripidis Bacchas legerit, Rheae potius quam Semeles orgia fuisse nescit? Musgravius allegat Theocritum Id. XXVI. 6. ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμοὺς, | τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ. Quo testimonio constare putat Semelen cum filio in orgiis coli. Magis ad rem videtur Euripidei Palamedis fragm. V. οὐ σὺν Διονύσῳ | κομῶν, ὃς ἀν' Ἴδαν | τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ | τυμπάνων ἰάκχοις. Quae verba, licet corrupta sint, matrem cum filio recte conjungi ostendunt. Utrum vero de Semele an de Rhea accipienda sint, non satis constat. Receptam enim deorum genealogiam pro arbitrio mutare solet Euripides, qui praeter alia multa ejus generis, Musas Harmoniae filias facit Med. 834. Lunam Solis filiam Phoen. 189. ut supra monui ad v. 519. Ut concedamus igitur eum scri-

μανείσα πραπίδι,
παρακόπῳ τε λήματι στέλλεται,
τὸν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ.
† γνώμαν σώφρονα, θάνατος ἀπροφάσιστος

psisse ματρός τε σᾶς, incertum manet, utrum Rhea an Semele intelligenda sit.

997. Aldus μανεῖσα πραπίδι. Edd. recentiores ex emendatione Brodaei et Stephani μανείσᾳ πραπίδι. Reiskius μανείσαις πραπίδι. Quid in altera scriptura sibi displicuisset, non dixit.

998. Aldus τελήματι conjunctim, quod in τε λήματι mutandum monere operae pretium duxit Stephanus. Ita jam correctum reperisset in Hervagiana secunda, si eam inspexisset.

999. Aldus: τὸν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ | γνώμαν σώφρονα. Pal. τὰν ἀνίκατον κ. τ. ἑ. Brunckius ex conjectura Musgravii: τόν γ' ἀνίκατον κρατήσων ὡς βίᾳ. Matthiae v. 999. ut Aldus. Post hunc versum plene distinguunt omnes edd. recentiores. Si articulus omnino abesset, optimum dochmiacum haberemus, ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ, sed non talem, qualem postulat strophicus versus, Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη. Admisso τὰν, metrum erit ut vv. 986, 987. οὐ γὰρ ἐξ αἵματος | γυναικῶν ἔφυ. Creticos dochmiis et praeponere et interserere tragicos amare monet Seidlerus p. 122. Sed ne sic quidem antistrophicus strophico respondebit. Neque satis scio, quid sit vincere τὰν ἀνίκατον γνώμαν σώφρονα. Vulgatam probare videtur Hermannus p. 253.

1000—1009. Tandem pervenimus ad locum totius tragoediae difficillimum, quem ut insanabilem uncinis inclusit et intactum reliquit Brunckius. *In variis* (inquit) *et discrepantibus doctorum virorum conjecturis nihil quod probabile, nedum certum sit, video: neque is ego sum qui Camarinam illam movere audeam.* Idem meliores libros exspectandos esse monet. Parum adjumenti in Pal. cujus varietates suis locis indicabo. Ego vero officii mei esse duco, praecipuas superiorum interpretum conjecturas memorare, licet maximam partem futilissimae sint. Sed ex malis conjecturis haud raro nascuntur bonae. Mearum quidem parcus ero. Quod enim Heathio contigit, ut longa et attenta meditatione veram et germanam scripturam assequutus sibi videretur, id mihi nondum contigisse fateor.

1000. Aldus: γνώμαν σώφρονα, θάνατος ἀπροφάσιστος, | εἰ τά τε θεῶν ἔφυ, | βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίος. Hervagiana secunda cum sequentibus omnibus εἰς τά τε θεῶν. Quam nescio cujus conjecturam confirmat Pal. εἰς τὰ θεῶν exhibens. Cantero ita legendum videtur: γνώμαν σωφρονεῖν, θάνατος ἀπροφάσιστος, | εἰς τά τε θεῶν ἔφυ, | βροτείων τ' ἔχειν ἄλυπος βίος. Scaliger etiam σωφρονεῖν, sed βροτείῳ—βίῳ. Portus: γνώμαν σώφρονα ἔχειν, ἄλυπος βίος. Cetera διὰ μέσου esse putat, itaque explicat: ὁ δὲ θάνατος ἀπροφάσιστος προκείμενός ἐστι τοῖς δεινότατα ἁμαρτήματα ἁμαρτήσασιν (imo ἁμαρτεῦσιν) εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Reiskius: γνώμαν σώφρονα ἔχειν ἔφυ βίος ἀθάνατος, ἀπροφάσιστος, ἄλυπος ἔς τε τὰ θεῶν βροτεῖά τε. Ita Graece. Latine vero: *Habere mentem sapientem est vita immortalis, culpae et maestitiae expers, tam divinis in rebus, quam in humanis.* Is igitur ἀθάνατος et βροτεῖά reponenda censuit. Heathius: γνώμαν σώφρονα θνατοῖς ἀπροφασίστως, | εἰς τά τε θεῶν ἔφυ, | βροτείων τ', ἔχειν ἄλυπος βίος. Idem Latine: *Mentem modestam mortalibus quidem habere absque cavillatione, circa ea quae ad deos et*

εἰς τὰ τε θεῶν ἔφυ,
βροτείῳ τ' ἔχειν ἄλυπος βίᾳ,
τὸ σοφὸν οὐ φθόνῳ χαίρω θηρεύουσα.
τὰ δ' ἕτερα μεγάλα, φανερὰ τῶν αἰεί

omines pertinent, res est quae dem et tutam vitam efficit. gravius in annotatione: γνώσαφρον', ἄφθαρτος, ἀπροφάς, | εἰς τό τε θεῶν ἔφυ | βρότ' ἔχειν ἀλύπως, βίος. Idem nterpretatione Latina: *Mennodestam incorruptam, nihil fin- et in rebus divinis facta est, manis ad indolentiam; vitae* um esse statuit: *Vita eorum, te mens sobria non corrumpi- quique nullum unquam officium ctant, solet et a Diis et ab nibus molestiarum expers esse.* que Matthiae: γνώμαν σώ- ἀθάνατον ἀπροφάσιστ' | εἰς θεῶν ἔφυ | βροτείαν τ' ἔχειν ος βίος. Seidlerus p. 173. de- ribus versibus agens: *Anti- hae emendationem me sagacio- commendo, satis habens mo- e, Aldum pro εἰς legere εἰ, Brunckius edidit.* Etiam Pal. ut jam dixi.

d. Ἀπροφάσιστος est ὁ μὴ ἀσιν παρέχων. Ita ἀπροφά- σύμμαχος, *socii promti et ad officium subeundum*, apud phontem Paed. II. 4, 10. Θά- vero ἀπροφάσιστος potius προφάσεις ἀσχόμενος esse vi- . Sensus enim est *more ine- lis.* Sed vix sanum puto Θά-

2. Neque metro necessarium superiore versu, neque in exstat. Si verba θάνατος ά- άσιστος εἰς τὰ θεῶν ἔφυ ex- e possem, haud illibenter em: γνώμαν σώφρονα βρο- τ' ἔχειν, ἄλυπος βίος. Quid, ώμην βροτείαν ἔχειν, docet r Alc. 80a. ὄντας δὲ θνητοὺς, τ καὶ φρονεῖν χρεών.

3. Aldus: τὸν σοφὸν οὐ φθό- ῳ θηρεύουσα. Pal. τὸ σο- ὸν φθονῶ γ. θ. Scaliger et- τὸ σοφὸν. Eo excepto, ab hoc versu manum abstinuerunt omnes ante Heathium, qui τὸν σοφὸν οὐ φθονῶ scripsit cum plena distinctione, ut sensus esset, *Sapientiae minime invideo*, verbis χαίρω θηρεύουσα ad sequentia relatis. Musgravius in primaria annotatione; τὸ σοφὸν οὐ φθόνῳ χαίρω θηρωμένα. Idem Latine: *Sapientiam non amo cum labore venari.* Idem in supplemento: τὸ σοφὸν ἄχθος οὐ καιρῷ θηρεύουσα. Id est: *Sapientia in perniciem vertit iis, qui eam imprudenter sectatur.* Matthiae τὸ σοφὸν, cetera ut vulgo, nisi quod metri caussa syllabam σα in sequentem versum rejecit.

1004. Aldus: τὰ δ' ἕτερα μεγάλα, φανερὰ τῶν αἰεὶ | ἐπὶ τὰ καλὰ βίον | ἦμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ | ἄγοντ' εὐσεβεῖν. Pal. τῶν ἀεὶ, mox ἄγουντ', cetera ut Aldus. Scribendum τὸν αἰεὶ, βίον scilicet, monuit Brodaeus, cujus conjecturam repetiit Stephanus. Sic etiam Scaliger. Canterus μέγα pro μεγάλα metri caussa. Reiskius: τὰ δὲ γέρα μεγάλα φανερὰ τῷ γ' ἀεὶ ἐπὶ τὰ κατὰ βίον, ἦμαρ ἐς, νύκτα τ' ἐς, ἄγοντ' (id est ἄγοντι) εὐσεβεῖν. Idem Latine: *Praemia magna et conspicua sunt illi quidem, qui res ad quotidianas, de die, de nocte, pietatem adfert.* Heathius: χαίρω θηρεύουσα | τάδ' ἕτερα μεγάλα, φανερὰ, τὸν ἀεὶ | ἐπὶ τὰ καλὰ βίον | ἦμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ ἄγοντ', εὐσεβεῖν. Idem Latine: *Mihi voluptas est consectari haec alia magna et illustria, quae semper noctes atque dies vitam ad honestatis normam recte dirigunt, ut ea pie colam.* Musgravius: τὰ δ' ἕτερα, μεγάλα φανερά τ' ὄντ' ἐπὶ τὰ καλὰ βίον κ. τ. ἐ. Ita quidem in prima annotatione, sed in supplemento φανερά τ' ἦν αἰεὶ et mox ἐν | ἄγοντ' pro εὖ ἄγοντ'. Ejus interpretatio

ἐπὶ τὰ καλὰ βίον
ἆμαρ εἰς νύκτα τ' εὖ
ἄγοντ' εὐσεβεῖν,
[1] τὰ δ' ἔξω νόμιμα δίκας ἐκβαλόν-
τα τιμᾶν θεούς.
ἴτω δίκα φανερὸς,
ἴτω ξιφηφόρος,
φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ,
τὸν ἄθεον, ἄνομον, ἄδικον Ἐχίονος
[2] τόκον γηγενῆ.

1 τά τ' ἔξω

2 γόνον

ita se habet: *Sed illa alia, magna et illustria semper, ad honesta vitam interdiu noctuque recte dirigentem pie agere.* Matthiae τῶν ἀεὶ ut Pal. cetera ut Aldus. Seidlerus p. 95. locum se non intelligere fatetur.

Ibid. Si versus dochmiacus est, pro septem brevibus syllabis τὰ δ' ἕτερα μεγάλα metrum postulat octo. Seidlerus igitur p. 34. et Matthiae ultimam superioris versus syllabam σα huc retraxerunt. Eodem rediret τὰ δέ γ' ἕτερα. Sed medicinam mortuo facere supersedeo. Μεγάλα et φανερὰ conjungit noster etiam v. 1196.

Ibid. Τῶν αἰεὶ vel est ἀντίπτωσις metri causa, pro τὸ αἰεὶ, vel ἀγόντων infra legendum. Vel est ἀνακόλουθον Bacchico choro furenti conveniens, ut melius ille mentis furor indicetur. Portus. Metro repugnat ἀγόντων. De τῶν αἰεὶ ampliandum videtur.

1006. Verbis ἦμαρ εἰς νύκτα τε eum sensum vulgo tribuunt, quem habent v. 425. κατὰ φάος, νύκτας τε φίλας. Brodaeus: *diu noctuque, nullo non tempore.* Sed verba ἦμαρ εἰς νύκτα potius *diem usque ad noctem*, id est, *totum diem*, significare mihi videntur. Quam interpretationem confirmat noster Herc. 503. ἀλλ' ὦ γέροντες, σμικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου. | τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσατε, | ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι. Neque obstat particula τε, quae apodosin habet in verbis τά τ' ἔξω νόμιμα κ. τ. ἑ. Sic enim legendum puto. Conferendus noster Iph. T. 199. ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων | Ταντάλιδᾶν ἐκβαίνει ποινά τ' | εἰς οἴκους, σπεύδει τ' ἀσπούδαστ' | ἐπὶ σοὶ δαίμων. Vulgo: ποινά γ' ἐς οἴκους. σπεύδει | δ' ἀσπούδαστ'. Vide Musei Crit. Cantab. T. II. p. 281. ubi multa particulae τε post plures voces insertae exempla dedi. De δὲ in apodosi post τε nonnihil dixi ad v. 457.

1008. Pal. ἐκβάλον|τα, quod ad ἐκβάλλοντα alludit. Haec ita recte explicare videtur Musgravius: *ritus vero injustos rejicientem venerari deos.* Τὰ ἔξω δίκας νόμιμα sunt τὰ ἄδικα. Nihil difficultatis hic video. Portus: *Ritus vero illi sunt extra justitiam*, sunt injusti, *qui ejiciunt* ex *honoribus Deos.* i. qui Deos debitis honoribus privant. Sic ille, qui τιμᾶν pro genitivo plurali accipit. Barnesius dedit τιμᾷν, sed Porti interpretationem non mutavit. Heathius, fere ut Portus: *Ista vero placita justitiae fines transgrediuntur, quae deos honoribus ejiciunt.* Ad ἐκβαλόντα conferendus noster Hec. 1230. Ἴσχ'. ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον, | λέγ'. Tro. 59. Ἤπου νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Dictyis fragm. VII. πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν | φίλους ἔρωτας, ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν, | παῖδάς τε πατρί.

Φάνηθι ταῦρος, ἢ πολύκρανος ἰδεῖν
δράκων, ἢ πυριφλέγων
ὁρᾶσθαι λέων.
ἴθ', ὦ Βάκχε, θηραγρέτᾳ Βακχᾶν,
γελῶντι προσώπῳ
περίβαλε βρόχον,
ἐπὶ θανάσιμον ἀγέλαν
πεσόντι τὰν Μαινάδων.

1015. Horatius II. 19, 23. *Rhoe-
m retorsisti leonis | unguibus hor-
nilique mala.* Nonnus XL. 40.
εύδων μὲν πτερόεντι βαλεῖν Διό-
σον ὀϊστῷ, | ἢ ξίφεϊ πλήξας μέ-
ν αὐχένος, ἢ δόρυ πέμπων, |
τῆσαι ποθέων διὰ γαστέρος, ἀν-
Λυαίου | πόρδαλιν αἰολόνωτον
αἴσσοντα κιχάνω. | μαρναμένου
λέοντος ἐπείγομαι αὐχένα τέ-
ειν, | καὶ θρασὺν ἀντὶ λέοντος
ιν δασπλῆτα δοκεύω. | σπεύδων
ἀντὶ δράκοντος ὀπιπεύω ῥάχιν
κτου. Haec testimonia de Bac-
o varias belluarum formas in-
ente attulit Barnesius.
Ibid. Aldus: φάνηθι ταῦρος, ἢ
λύκρανός γ' ἰδεῖν. Iambelegum
o senario ex Pal. dedi. Scaligeri
njecturam πολιόκρανος recte im-
obat Barnesius.
1016. Noster Ion. 203. τὰν πυ-
πνέουσαν ἐναί | ρει τρισώματον ἀλ-
ν. Mutuo se defendere videtur
ριφλέγων et πυριπνέουσαν. Cu-
smodi composita apud Atticos
rissima sunt. Apud Homerum
ctius fortasse leguntur δακρυ-
ων, καρηκομόωντες et similia,
am separatim δάκρυ χέων et
ρη κομόωντες. Male autem Hes-
rus infinitivum finxit πυριπνεῖν.
1018. Βακχᾶν a θηραγρέτα, ut-
nque accepto, regi debet. Nam
λῶντι προσώπῳ de Bacchi ipsius
ltu intelligendum est. Quaeren-
m jam utrum Bacchus an Pen-
ens θηραγρέτας Βακχᾶν fuerit.
acchus quidem κυναγέτας dicitur
1189. [1187.] et ἀγρεὺς v. 1191.
1189.] Verum θηραγρέτας Βακ-
ᾶν fuerit, ni fallor, non qui Bac-
antibus inter venandum praeest,
sed qui ipsas Bacchas venatur.
Lego igitur θηραγρέτᾳ in dativo,
et de Pentheo interpretor. Mus-
gravius. Ordo est: ἴθ', ὦ Βάκχε,
γελῶντι προσώπῳ, περίβαλε βρόχον
τῷ θηραγρέτᾳ τᾶν Βακχᾶν, πεσόν-
τι ἐπὶ θανάσιμον ἀγέλαν τὰν Μαι-
νάδων. Brunckius. Aldus: ἴθ' ὦ
βάκχε, θηραγρέτα, βακχᾶν | γε-
λῶντι προσώπῳ | περίβαλε βρόχον.
Quae ratio nimis absurda est.
Paullo melius Hervagiana secun-
da: ἴθ' ὦ βάκχε θηραγρέτα, βακ-
χᾶν | γελῶντι προσώπῳ, | περίβαλε
βρόχον. Omnes ante Musgravium
θηραγρέτα pro vocativo accepisse
videntur. Ejus conjecturam ad-
misit Brunckius. Matthiae verò
θηραγρέταν ex conjectura Seidleri,
cujus haec sunt verba p. 159. *Mus-
gravius et Brunckius corrigunt θη-
ραγρέτᾳ et πεσόντα. Ne duplici mu-
tatione indigeamus, servato accu-
sativo πεσόντα ex θηραγρέτα feci
θηραγρέταν.* Sed dativus accusa-
tivo melior videtur, neque θη-
ραγρέτᾳ pro θηραγρέτα pro mu-
tatione habendum est. Dativum
igitur revocavi. Pal. θηραγρότα a
correctore. Litera antepenultima
fortasse fuit ω. Legitur θηραγρέ-
ται in epigrammate, monente Mus-
gravio.
1022. [Aldus πεσόντα.] Impedita
syntaxis et hic videtur adeo, ut
Scaliger legat πεσόντι, et Bro-
daeus subaudiat εἰς: sin hoc mo-
do ordines, nulla orietur difficul-
tas: βάλε βρόχον θανάσιμον, δη-
λονότι τὰν ἀγέλαν τὰν Μαινάδων,
περὶ πεσόντα, ἢ βάλε βρόχον περὶ
πεσόντα ἐπὶ θανάσιμον ἀγέλαν, etc.
Barnesius. Πεσόντα accusativus

ΑΓ. Ὦ δῶμ', ὃ πρίν ποτ' ηὐτύχεις ἀν' Ἑλλάδα
Σιδωνίου γέροντος, ὃς τὸ γηγενὲς
† δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος,
ὡς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μέν, ἀλλ' ὅμως
χρηστοῖσι δούλοις [1] συμφορὰ τὰ δεσποτῶν.
ΧΟ. Τί δ' ἔστιν; ἐκ Βακχῶν τι μηνύεις νέον;

est alter, personae scilicet, qui a verbo περίβαλε pendet. Heathius. Ita Brodaeus: περίβαλε βρόχον ἐπὶ [Πενθέα] πεσόντα [εἰς] θανάσιμον ἀγέλαν τὰν Μαινάδων. Quae constructio durissima est. Defendi nequit πεσόντα, nisi legatur etiam θηραγρέταν. Praestat igitur Scaligeri conjectura πεσόντι, quod a Musgravio jussus admisit Brunckius.

1023. Aldus ἐνύχεις. Reposui ηὐτύχεις auctore Heathio.

1025. Ne δράκων et ὄφις simul otiose legantur, mallem ὄφεον ab ὄφεος et ὄφεως, *serpentinus*, ut sit ἔσπειρ' ἐν γῇ ὄφεον θέρος δράκοντος. Barnesius. Δράκοντος cum ὄφεος pleonasmus est, ut κοπίδας μαχαίρας Cyclop. v. 241. Frequens apud Homerum haec figura. Musgravius. Exempla addit σοὶ κάπροισι Il. E. 783. ὄρνισιν αἰγυπιοῖσι H. 59. ταύροιο βοὸς P. 389. οἰωνοὶ φῆναι Od. Π. 216. αἰωνῷ πελειάδι apud Apollonium Rhod. II. 528. Eodem jure addere potuisset ἀνὴρ Ἀθηναῖος. Si vulgata sana est, hic est ordo verborum: ὃς ὄφεος ἐν γαίᾳ ἔσπειρε τὸ γηγενὲς δράκοντος θέρος. Sed malim Ἄρεος ἐν γαίᾳ. Aeschylus Theb. 105. τί δέξεις; προδώσεις, | παλαίφατον Ἄρης, τὰν | τεὰν γᾶν; Favet huic conjecturae noster Phoen. 661. Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων | Ἄρεος, ὁμόφρων φύλαξ. Ibid. 942. Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων, | ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον. Cujusmodi conjecturis, quae ipsis auctoribus non valde probabiles videntur, si indulgere licet, alteram habeo minime malam. Librariorum oscitationi fortasse tribuendum δράκοντος pro ὀδόντος. Ita fere noster Suppl. 705. λ ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμέ δεινὸς παλαιστὴς ἦν.

1026. Pal. ὡς σὲ στενάζω Ibid. Post verba ἀλλ' ὅμ ne distinguendum censet Do ad Plut. 836. cujus verba Sed in Bacch. 1026. ubi M addere vult Porsonus, potius cor versum delendum, et fix orationem in ὅμως, ut in Ar Acharn. 955. et in locis ab leio citatis.

1027. Τὰ δεσποτῶν. Sub. ματα vel δυστυχήματα. P Plenius noster Med. 54. ζῆ δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσπο κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενᾶ Θάπτεται. Porsonus utrumqu sum etiam in Bacchis locu buisse suspicatur.

Ibid. Pal. συμφορὰ τῆς δ τῶν. Media vox ita scripta es etiam pro τις accipi possit. qua confusione consulendus stius Commentat. Palaeogr. p.

1028. Aldus τί μηνύεις, licet ambiguum videatur, a potius pro τί μηνύεις quam τι μηνύεις datum ostendunt q dixi ad v. 852. Pal. τί μην Sic etiam Hervagiana secunda c sequentibus ante Brunckium, tacite τι μηνύεις dedit. Schae rus et Matthiae rursum τί μ νύεις. Ego vero revocavi τ ψύεις. Subauditur μῶν, quod ditum habet noster Heracl. Τί δ' ἔστι; μῶν τι πεδὸν ἡμ ξετο; Sine μῶν ibid. 58. Ἃ τ τί μοι σύννοιαν ὄμμασιν φέρε ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις ; φι; Praestat autem Brunckii r ptura, quia ea admissa pau numerosior evadit versus, qui cae- quin cassuram habeat necessa

Πενθεὺς ὄλωλε, παῖς Ἐχίονος πατρός.
Ὦναξ Βρόμιε, καὶ γὰρ θεὸς φαίνει μέγας. 1030
Πῶς φής; τί τοῦτ' ἔλεξας; ἢ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς
χαίρεις κακῶς πράσσουσι δεσπόταις, γύναι;
Εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις.
οὐκέτι γὰρ δεσμῶν ὑπὸ φόβῳ πτήσσω.
Θήβας δ' ἀνάνδρους ὧδ' ἄγεις; 1035
Ὁ Διόνυσος, ὁ Διόνυσος, οὐ Θῆβαι 1036
κράτος ἔχουσ' ἐμόν. 1036*
Συγγνωστὰ μέν σοι. πλὴν ἐπ' ἐξειργασμένοις ἐξυγγνωστὰ
κακοῖσι χαίρειν, ὦ γυναῖκες, οὐ καλόν.
Ἔνεπέ μοι, φράσον, τίνι μόρῳ θνήσκει
ἄδικος, ἄδικά τ' ἐκπορίζων ἀνήρ. 1040
Ἐπεὶ Θεραπνὰς τῆσδε Θηβαίας χθονὸς

μερῆ. Τί autem interroga- quod cum sequentibus po- uam cum praecedentibus conjungi amat, versum in emistichia aequalia minus ose distribuit. Vide Diarii i T. VIII p. 428. seqq. Dein- entiae magis congruum est, ius suspicari videatur cho- quam pro certo scire se at, calamitatem, de qua , apud Bacchas in Cithae- ommorantes accidisse.

. Pal. ὦ ναξ βρόμιε θεὸς μέγας. Verba καὶ γὰρ recte suspicor, ut versus doch- sit, licet ne sic quidem ni parte sanus.

. Aldus ἢ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς, orrexit Brunckius.

–1040. Ex his novem ver- carmen antistrophicum fe- dlerus p. 264. Quem laudo, otius proodos, mesodos et fingit, aut versus excidisse , quam eos imitatur, qui carminum monostrophico- dio imbuti, carmina pror- va veteribus substituunt.

. Sophocles Ant. 1130. καί| σαίων ὀρέων | κισσήρεις ὄ- | χλωρά τ' ἀκτὰ πολυστάφυ- ρπει, | ἀβρότων ἐπέων εὐα- , | Θηβαίας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. Saepius apud tragicos non legitur εὐάζω, quod si εὐοῖ clamare significat, communem horum verborum analogiam non sequitur. Nam αἰάζω, ἀλαλάζω, ἰύζω, οἰμώζω, ὀλολύζω, ὀτοτύζω, φεύζω et similia mutant ζ in ξ, ut ἀλαλάζω, ἀλαλάξομαι; εὐάζω vero in σ, ut ostendunt verbalia εὔασμα et εὐαστήρ. Si significat βακχεύω sive βακχιάζω, analogiae non repugnat. Hunc sensum haud dubie habet εὐιάζει apud Euripidem Cycl. 492.

1035. Senarius est in fine mutilus. Brunckius. Non unam dipodiam sed quatuor deesse arbitratur Seidlerus, qui versus 1036, 1036*. μεσῳδὸν appellat.

1037. Huic versui nuncii personam recte praefigit Aldus. Pal. vero sequenti.

Ibid. Noster Med. 703. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.

1039. Aldus ἔννεπέ μοι. Recte Brunckius ἔνεπέ μοι, sed neglexit Matthiae.

Ibid. Pal. τίνει μόρῳ.

1041. Strabo p. 409. A. ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι καὶ ὁ Τευμησσὸς, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμε-

λιπόντες, ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοὰς,
λέπας Κιθαιρώνειον εἰσεβάλλομεν,
Πενθεύς τε κἀγὼ (δεσπότῃ γὰρ εἱπόμην),
ξένος θ', ὃς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας.
πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἵζομεν νάπος,
τά τ' ἐκ ποδῶν σιγηλὰ, καὶ γλώσσης ἄπο
σώζοντες, ὡς ὁρῶμεν οὐχ ὁρώμενοι.
ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον, ὕδασι διάβροχον,
πεύκαισι συσκιάζον, ἔνθα Μαινάδες

νος. Therapnae plures fuerunt. Laconicas memorant Euripides Tro. 211. Herodotus VI. 61. aliique, Thessalicas Euripides Herc. 370. Recte igitur τῆσδε Θηβαίας χθονὸς nostro loco addit. Alii θεράπνας scribunt, alii Θεράπνας. Hesychius: Θεράπναι: αὐλῶνες, σταθμοί.

1042. Pal. ῥοᾶς. De constructione verborum ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοὰς tacent interpretes. Sententiae convenientius esset ἐπεράσαμεν.

1045. Hervagiana prima θεορίαις. Sic etiam Hervagiana secunda et Brubachiana. Hervagiana tertia θεωρίαις. Aldinam scripturam revocavit Musgravius.

1046. Sola Brubachiana πονηρὸν. Pal. etiam pejus πικρὸν. Pseudogregorius v. 675. πρῶτον μὲν εἰς χλοηρὸν ἵζον που νάπος.

Ibid. Hervagiana secunda ἵξομεν, quod in ἵκομεν mutandum censuerunt Barnesius et Heathius. Musgravius recte revocavit ἵζομεν, quod confirmat noster Iph. A. 141. Μή νυν μήτ' ἀλσώδεις ἵζου (malim ἕζῃ) | κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.

1047. [Aldus τά τ' ἐκποδῶν.] Mallem separatim ita scribere, ἐκ ποδῶν. Quae sic accipienda: τά τ' ἐκ ποδῶν ἴχνη, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γλώσσης ἔπη σιγηλὰ σώζοντες. Portus. Quem in textu solus sequutus est Barnesius. Sed Musgravius Latine: et pedum vestigia taciturna, et linguae sonos servantes.

1048. Aldus ὁρῶμεν, quo[illegible] rexit Musgravius.

1049. Schol. Hephaestioni p. 87. ἴδιον δὲ σατυρικοῦ, [illegible] σον εἶναι τραγικοῦ καὶ κα[illegible] ἤγουν δέχεσθαι καὶ τοὺς τρι[illegible] βους μὴ κατακορῶς, οἷον, [illegible] κος ὑψίκρημνον ὄρεσι περίδρ[illegible] Gaisfordius: *Est versus Eur[illegible] Bacch.* 1051. *ubi quidem le[illegible]* ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον [illegible] διάβροχον. *Hoc me olim [illegible] Porsonus.* Qui Adversar. p. [illegible] verba ὄρεσι περίδρομον apud [illegible] ripidem Cresphontis fragm. [illegible] exstare monet. [Idem apud [illegible] dium p. 225. huic scripturae [illegible] in Bacchis favisse dicitur. [illegible] sententia longe melior vul[illegible] Herodotus VI. 34. ἐν δὲ ταύτ[illegible] πόλι [Nonacri] λέγεται εἶναι [illegible] Ἀρκάδων τὸ Στυγὸς ὕδωρ. [illegible] καὶ ἔστι τοιόνδε τι. ὕδωρ ὀλ[illegible] φαινόμενον, ἐκ πέτρης στάζ[illegible] ἄγκος. τὸ δὲ ἄγκος αἱμασιῆς [illegible] περιθέει κύκλος. *Ex Addendis.*]

Ibid. De ἄγκος consulendi i[illegible] terpretes Homeri. Apud Atti[illegible] poëtas saepius non legitur, [illegible] mendose pro ἄγγος.

1050. Πεύκαισι συσκιάζον, i. [illegible] συσκιαζόμενον, activum pro p[illegible] sivo, quod in Graeco serm[illegible] frequens est. Soph. Oed. T. [illegible] ὁ δὲ θανὼν | κεύθει κάτω δὴ [illegible] — Plura olim ad Sophoclem [illegible] empla afferemus. Brunckius. [illegible] ra de hac re testimonia allegat Matthiae Gramm. Gr. §. 496 [illegible] p. 720.

καθῆντ', ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις;
αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσον ἐκλελοιπότα·
πισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον.
αἱ δ', ἐκλιποῦσαι ποικίλ' ὡς πῶλοι ζυγὰ,
βαχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος. 1055
Πενθεὺς δ' ὁ τλήμων, θῆλυν οὐχ ὁρῶν ὄχλον,
ἔλεξε τοιάδ' · Ὦ ξέν', οὗ μὲν ἕσταμεν,
† οὐκ ἐξικνοῦμαι Μαινάδων ὅσοι μάθων·
ὄχθον δ' ἐπεμβὰς ἢ 'λάτην ὑψαύχενα,

1051. Aldus *καθήντ'*, quod inctum reliquit Matthiae, licet ote dederit *καθῆσ' ἂν* v. 259.

1053. *Ἐκλελοιπότα* intransitive, re ut nostri, *worn out.*

1054. Verborum *πισσῷ κομήτην ανέστεφον* constructionem ostent exemplum notissimum *σοφόν ἐδίδαξαν.*

Ibid. Pal. *αὖτις.*

Ibid. Portus: *Aliae vero relinuentes varia juga sicut equi* etc. ecte Heathius: *Qualia fuerint ga ista, quae Bacchae mulieres ae reliquerant, certe nos docuisse ebebant interpretes.* Eo auctore ost *αἱ δὲ* nunc interpungitur. [usgraviana sic: *Αἱ δ', ἐκλιποῦσι ποικίλ', ὡς πῶλοι, ζυγὰ, κ. λ.* Quae ratio etiam Aldina per est.

1058. [Aldus *ὅσοι νόθων.*] Tu rpone *ὅσαι νόθων.* Quae e Bacis orgia adulterant ac simulant. RODAEUS. Pro *νόθων* in vet. coicibus scriptum est *μόθων.* Quae ictio valde mihi probatur, et leo quidem ut germanam esse am persuasum habeam: sed *ὅσον* uod ibidem legitur, parum certe lacet. — Fortasse igitur malit uispiam *ὅσων*, me quidem non alde repugnante. STEPHANUS. Vietur scribendum *ὅσσοις* [*μόθων*]. ANTERUS. Duportus *ἴσως*, inquit, *σσοις νοσῶν, oculis caligans:* non ale, quia Bacchus illi visum rbarat. At Josephus Scaliger mnium optime, si mihi credas, *σας μαθεῖν.* BARNESIUS. E vetere ectione *ὅσοι νόθων* effici varia, *δσ'* (id est *ὅσα*) *ἠγνόουν*, item *ἐσμὸν μαθεῖν* vel *ἐσμοὺς ἰδεῖν*, aut *θίασον μαθεῖν* vel *θιάσους ἰδεῖν.* RHISKIUS. Canteri emendationem partim amplexus legendum sentio *ὅσσοις μόθον.* Nam *ἐξικνοῦμαι ὅσσοις μόθον* rem prorsus eandem exprimit ac *θῆλυν ὀρῶν ὄχλον* quod praecedit, et *ἴδοιμι Μαινάδων αἰσχρουργίαν*, quod sequitur. HEATHIUS. Legendum *ὅποι μόθων. Non consequor oculis, ubi Maenadum indecora saltatio est.* Aristophanes Equit. v. 694. *ἐπεπυδάρισα μόθωνα, περικόκκυσα.* Ubi Scholiastes: *μόθων, φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος.* Idem ad Plut. v. 279. *μόθων, εἶδος αἰσχρᾶς καὶ δουλοπρεποῦς ὀρχήσεως.* Jul. Pollux Lib. IV. sect. 101. *ὁ δὲ μόθων φορτικὸν ὄρχημα, καὶ ναυτικόν.* MUSGRAVIUS. [Fortassis *ὅσσοιν ἀθρῶν.* Sed bona satis lectio *ὅποι μόθων.* PORSONUS apud Kidium p. 226. Duale *ὄσσοιν* apud tragicos non legitur. *Ex Addendis.*] Musgravii conjecturam a Brunckio tacite admissam retinuit Matthiae. Aldinam *ὅσοι νόθων* exhibet etiam Pal. Edd. recentiores ante Brunckium *ὅσοι μόθων.* Speciose Canterus *ὄσσοις*, cujus loco *ὅσοις* habuit Pal. v. 236. Sed displicet *μόθων*, sive pro nominativo singulari accipiatur, sive pro genitivo plurali. Vide an legendum *ὅσον κοθῶ*, ut sensus sit: *non satis bene Maenadas oculis attingo.*

1059. [Aldus: *ὄχθον δ' ἐπεμβὰς εἰς ἅλσην ὑψαύχενα.*] Vitabitur

ἴδοιμ' ἂν ὀρθῶς Μαινάδων αἰσχρουργίαν. —
τοὐντεῦθεν ἤδη τοῦ ξένου τι θαῦμ' ὁρῶ.
λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον,
κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.
ἐκυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον, ἢ κυρτὸς τροχὸς,
τόρνῳ γραφόμενος, περιφορὰν ἕλκει δρόμου,

anapaestus in quarta sede, si pro εἰς reponatur ἐς. Heathius. Qui Anapaestos in quarto loco Senarii tragici tolerandos ducunt, ex hoc versu fortasse sententiam suam tueri velint; sed frustra; cum proculdubio corruptus sit. Non enim *et* tumulum *et* abietem conscendere voluit Pentheus, sed *vel* hunc *vel* illam. Lego igitur ἢ ἐλάτην, sic: ὄχθον δ' ἐπεμβὰς ἢ 'λάτην ὑψαύχενα. Tyrwhittus. Pal. ὄχθων δ' ἐπ' ἐμβὰς εἰς ἐλάτην ὑψαύχενα. Vulgatam non recte se habere vidit Scaliger, qui in libro suo correxit ὄχθον. Heathii conjectura soli metro, neque ei quidem succurrit. Tragici enim in metro iambico aut trochaico ἐς ἐλάτην et similia non usurpant. Vide ad v. 804. Tyrwhitti conjecturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. Confirmant eam chori verba v. 980. μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας | ἢ σκόλοπος ὄψεται | δοκεύοντα. Brunckium sequitur Matthiae, Heathium Schaeferus et Porsonus apud Kiddium p. 226.

1061. Pal. τι a correctore additum habet.

1062. Reiskius ἐλάτης οὐρανίου.

1063. Ter repetitum ἦγεν vel κατῆγεν significat lentam et successivam abietis deductionem, ut sensim atque sensim propior humo fieret. Reiskius. Imitari videtur Nonnus p. 783. Ed. Falk. [XLVI. 152.] ἀκρότατον δὲ κόρυμβον ἀφειδέϊ χειρὶ πιέζων, | εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε. — Quibus hoc displicet, legere possunt: κατῆγεν, οὐκ ἀνῆκεν, εἰς μέλαν πέδον. Musgravius. In hac verbi repetitione inest significatio rei negre, cum labore operoso, et sensim peractae, quod hic parum convenit. Melius quid forte daret integer codex. Brunckius. Satis mihi facit vulgata scriptura, quam recte explicare videtur Reiskius. Pseudogregorius v. 660. ἀνῆγον, ἦγον, ἦγον εἰς ἄκρον τόλος.

1064. Aldus κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον. Augmentum a Brunckio additum sustulit Matthiae. De qua re vide ad v. 1152. Pal. κυκλοῦται δ' ὥς τε τόξον.

1065. Ὃς deesse monet Brodaeus, ut sensus sit: ὃς τόρνῳ γραφόμενος κ. τ. ἑ. Imo, plena oratio est: ἐκυκλοῦτο δὲ, ὥστε τόξον κυκλοῦται, ἢ ὥστε κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει δρόμου. [Herodotus IV. 36. οἳ Ὠκεανόν τε ῥέοντα γράφουσι πέριξ τὴν γῆν, ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου. *Ex Addendis.*]

Ibid. [Aldus περὶ φορὰν ἕλκη δρόμον.] Pro περὶ φορὰν reposuerunt quidam περιφοράν: at ex vet. cod. affertur περίφορον, quam veram esse lectionem dicerem, si eam versus admitteret. — Quum autem mensura versus illud respuat, male et ipse περιφορὰν, sed mutando δρόμον in δρόμου, vel δρόμων. Stephanus. Περιφορὰν ἕλκε δρόμον, ἀντὶ τοῦ, ἕλκει δρόμον κατὰ περιφοράν. Portus. Ego mallem Aldum sequi legendo περὶ φορὰν ἕλκῃ δρόμον. Φορὰ enim Hesych. est ἡ τῶν μηχανικῶν ὀργάνων λαβή. Sin cum Scaligero περιφορὰν ἑλκέδρομον legamus, exponendum est subaudiendo κατὰ, *in circumferentia volubili.* Barnesius. Περιφορὰν ἑλκεδρόμον, ut Scaliger etiam correxit, aut ἑλικοδρόμον, *ad modum spirae* vel *orbis.* Reiskius. Vel δρόμου, aut δρόμων, cum H. Ste-

ὡς πλῶν ὄρειον ὁ ξένος χεροῖν ἄγων,
ἔκαμπτεν εἰς γῆν, ἔργματ' οὐχὶ θνητὰ δρᾶν.
Πενθέα δ' ἱδρύσας ἐλατίνων ὄζων ἔπι,
ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ' ἄνω
ἀτρέμα, φυλάσσων, μὴ ἀναχαιτίσειέ νιν.
ὀρθὴ δ' ἐς ὀρθὸν αἰθέρ' ἐστηρίζετο,
ἔχουσα ναύτοις δεσπότην ἐφήμενον.
ὤφθη δὲ μᾶλλον ἢ κατεῖδε Μαινάδας.
ὅσον γὰρ οὔπω δῆλος ἦν θάσσων ἄνω.
καὶ τὸν ξένον μὲν οὐκέτ' εἰσορᾶν παρῆν,
ἐν δ' αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι,
Διόνυσος ἀνεβόησεν· Ὦ νεάνιδες,
ἄγω τὸν ὑμᾶς, πάμε, ταμά τ' ὄργια
γέλων τιθέμενον. ἀλλὰ τιμωρεῖσθέ νιν. —

phano, aut adhuc melius forsan δραμών, legendum puto. Heathius. Videndum an legi debeat [περιφορὰν] ὠκύδρομον. Musgravius. Περιφορὰν ἕλιγε δραμών. Sic omnino legendum, suadente Heathio. Comparandi particulae ὡς et ὥστε subjunctivum saepe adsciscunt. — Non minus bene tamen ἕλικει in indicativo scriptum esset. Brunckius. Pal. περιφορᾶν (sic) ἕλιγε δρόμον. Sed ἕλικει, ni fallor, a prima manu. Quod ad περιφορὰν attinet, conjunctim edd. omnes, praeter Aldinam et Hervagianam primam. Deinde hae duae ἕλιγε δρόμον. Sequentes ἕλικε δρόμον ante Barnesium, qui ἕλιγε δρόμον reposuit. Musgravius e Commeliniana ἕλικε δρόμον. Brunckius ἕλιγε δραμών. Matthiae περιφορὰς ἕλικει δρόμου. Scripsisse videtur poëta περιφορὰν ἕλικει δρόμον, sed quo sensu, parum mihi liquet.

1066. Barnesius, Brunckius, Schaeferus et Matthiae ὥς, sic, quod in interpretatione Latina habent etiam Portus et Musgravius. Ego vero ὡς pro ὥστε accipere malo, ut sensus sit: ἐκαμπτεν δὲ πλῶν ὄρειος ὥστε τόξον ἢ τροχὸς, ὅτε ὁ ξένος αὐτὸν ἐν χεροῖν ἔχων, ἔκαμπτεν εἰς γῆν.

1070. Aldus μὴ 'ναχαιτίσειέ νιν. Rectius, ni fallor, Pal. μὴ ἀναχαιτίσειέ νιν.

Ibid. Contra Musgravium μὴ 'ναυαιτίσειέ νιν reponentem vulgatam recte defendit Brunckius. Apud Euripidem Hipp. 1252. ἀναχαίτισεν significat ἀνέτρεψεν. Poëtae verba sunt: εἰ δ' εἰς πέτρας φέροιντο [καὶ ἵπποι] μαργῶσαι φρένας, | σιγῇ πελάζων [ὁ ταῦρος], ἄντυγι ξυνείκετο | εἰς τοῦδ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, | ἁψῖδα πέτρᾳ προσβαλὼν ὀχήματος. Sic etiam Demosthenes apud Valckenarium, cujus verba sunt: *Proprie* qui sessorem excutit *equus*, ἐπὶ τοῖς ἀπειθοῦσι ἀνιστάμενος ποσὶ, *dicitur* ἀναχαιτίσας. De abiete tanquam de equo loquitur poëta.

1072. Νώτοις [pro] πλάδοις, quasi in equo jam sederet. Barnesius.

1076. Huc respicere videtur scholiastes Sophoclis ad Ant. 1146. καὶ γὰρ αἰθέριος τιμᾶται [ὁ Διόνυσος], ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησὶν αὐτὸν ἐν αἰθέρι ναυστολεῖν. Verba ἐν Βάκχαις delevit Brunckius. Ipse Bacchus apud Nonnum XLVI. 63. οὐ χατέω Πενθῆος ἐγὼ χθονίοιο μελάθρου. | δῶμα Διωνύσοιο πέλει πατρώιος αἰθήρ.

καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν
καὶ γαῖαν ἐστήριζε φῶς σεμνοῦ πυρός.
† σίγησε δ' αἰθήρ. σῖγα δ' εὔλειμος νάπη
φύλλ' εἶχε. θηρῶν δ' οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν.
αἱ δ' ὡσὶν ἠχὴν οὐ σαφῶς δεδεγμέναι,
ἔστησαν ὀρθαὶ, καὶ διήνεγκαν κόρας.
ὁ δ' αὖθις ἐπεκέλευσεν. ὡς δ' ἐγνώρισαν
σαφῆ κέλευσμὸν Βακχίου Κάδμου κόραι,
ἦξαν, πελείας ὠκύτητ' οὐχ ἧσσονα
ποδῶν ἔχουσαι συντόνοις δρομήμασι,
μήτηρ τ' Ἀγαυὴ, σύγγονοί θ' ὁμόσποροι,
πᾶσαί τε Βάκχαι. διὰ δὲ χειμάρρου νάπης,
ἀγμῶν τ' ἐπήδων, θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς.

Ibid. Reiskius: φωνήν τις, ὅς με γ' εἰκάσαι. Noster Iph. T. 1384. τὸ δ' οὐρανοῦ πίσημα, τῆς Διὸς πόρης | ἔγκλιμα, ναὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο | βοήν τιν'. Laur. βοή τις. Ex qua varietate nascitur suspicio, in Bacchis reponendum esse φωνήν τιν'. Sed apte confert Musgravius Here. 1005. ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, | Παλλὰς πραδαίνουσ' ἔγχος ἐπιλόφῳ πάρᾳ. Pseudogregorius v. 2251. ut vulgo.

1080. Herodotus I. 112. Ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε ὁ βουκόλος, καὶ ἐκκαλύψας ἐδείκνυε. Plura Valckenarius ad III. 135. qui nostrum locum non neglexit.

1081. Reiskius ἔκγαιον—φῶς, *ignis e terra ortus.*

Ibid. Aldus ἐστήριξε. Valckenarius ad Herodotum, ἐστήριξε, quod admisit Matthiae. Sic etiam Pal. sive consulto, sive librarii errore, ut διανυάζεται v. 587. ἀλαλάζεταν v. 593. Porsonus Adversar. p. 267. ἐστῆριξε X. Π. 2254. qui mox pro sua sapientia legisse videtur ὕλιμος pro εὔλειμος. In meo primae editionis exemplo legitur ἐστήριξε.

1082. Etiam Pseudogregorius v. 2255. σίγησε δ' αἰθὴρ, de quo vide ad v. 1132. Hic non male legeretur αἰθὴρ δ' ἐσίγα. [Ita Porsonus apud Kiddium p. 190. aliique. Ex *Addendis.*]

Ibid. Εὔλειμος saepius non legitur. Male *frondiferum* Portus. Heathius *herbosum.*

1088. [Aldus οὐχ ἧσσονς.] Participio ἔχουσαι deest accusativus. Legendum igitur videtur ἧσσονα, ut cum substantivo ὠκύτητα conjunctum ab ἔχουσαι pendeat. Heathius. Sic etiam Musgravius. Earum conjecturam admisit Brunckius, repudiavit Matthiae. Portus Latine: *festinaverunt columbis non inferiores celeritate, pedum rnatu concitatis cursibus.* Sed ἔχουσαι neque *ruentes* significat, neque *impulsae* aut *vacuae*, quae Brodaei interpretatio est. Aliquanto melius Reiskius: Ἔχουσαι *hic idem valet atque* οὖσαι. Sed abundare videtur ἔχουσαι, ut in λῃστὴς ἦν similibusque. De qua constructione praeter alios consulendus Schaeferus ad Sophoclis Oed. T. 741. Vulgatam ita mutatam exhibet Pseudogregorius v. 2009. ὠκύτητ' οὐχ ἧσσονα | ποδῶν δρόμοισι συντόνοις ἐμμήμασιν.

1092. Suidas: Ἀγμούς: τοὺς ἐρείτους καὶ κρημνώδεις τόπους. Noster Iph. T. 262. ἦν τις διαβὰς κυμάτων πολλῷ σάλῳ | πελαγίτις ἀγμὸς, ποφυρεύεται σπάρτα. Sic pro ἀρμὸς Laur. ceterique ab eo derivati, Brodaei conjecturam confirmantes.

ὡς δ' εἶδον ἐλάτῃ δεσπότην ἐφήμενον,
πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους
ἔῤῥιπτον, ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν,
ὄζοισι δ' ἐλατίνοισιν ἠκοντίζετο.
ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρος,
† Πενθέως τ' ὄχον δύστηνον. ἀλλ' οὐχ ἥνυτον.
κρεῖσσον γὰρ ὕψος τῆς προθυμίας ἔχων,
καθῆστο τλήμων, ἀπορίᾳ λελημμένος.

1094. *Αυτοῦ* pro *κατ' αὐτοῦ*. a Cycl. 51. *ὠὴ, ῥίψω πέτρον* *χα σου*. Ion. 146. *χρυσέων τ' ἐκ* *υχέων ῥίψω | γαίας παγάν*. Id t, *ῥίψω κατὰ γαίας*.

Ibid. Χερμάδας, lapides. Aeschy- s Theb. 306. *τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβό-* *ισιν | ἰάπτουσι πολίταις | χερ-* *άδ' ὀκρυόεσσαν*. Ubi consulendus lomfieldius. Homerus non nisi minutivum *χερμάδιον* usurpat.

Ibid. Κραταβόλους, τὴν κεφα- *ν βαλούσας*. Brodaeus. Ut con- et metrum legendum opinor *ραταιβόλους, fortiter jactos*. Hea- ius. Legendum *καραβόλους*. ormatur autem ut *καρατόμος* road. v. 568. [564.] Musgravius. *ραταιβόλους, lapides magna vi* *ctos* Sic cum Heathio lego. — adem est compositionis ratio, ae in *κραταίλεως* El. 537. [534.] runckius. Pseudogregorius v. 6. *ἄλλοι μὲν αὐτὸν καλάμῳ κρα-* *ιβόλῳ | ἔβαλλον, ἀντίπυργον εἰσ-* *ᾶσαι πέτραν*.

1095. Quare *εἰσβᾶσαι* pro *ἐπιβᾶ-* *ι* reposuerit Pseudogregorius, ussam vide ad v. 26.

1096. [Portus: *Ramis vero abi-* *gnis* Pentheus in eas *jaculabatur*.] erte: *Ramis etiam abiegnis jactis* *tebatur*. Si enim haec de ipso entheo jaculante dicta essent, ut ejus nominatim mentionem cisset Poëta, aut saltem scripsis- t *ἀντηκοντίζετο*. Heathius. Imo *ντηκόντιζεν*. *Ἀντηκοντίζετο* enim assivum est, haud secus atque *κοντίζετο*, quod legitur apud Eu- ipidem etiam Iph. T. 1370.

1097. Aldus: *ἄλλοι*. Edd. recen- ores *ἄλλαι* ex emendatione Brodaei et Stephani. Simili errore *αὐτοῖς* pro *αὐταῖς* Aldus v. 447.

1098. Aldus: *Πενθέως τ' ὄχον δύστηνον*. Portus Latine: In *sedem miseram Penthei*. Barnesius in margine: *an δ' ὄχον pro ὄχονδε*. Reiskius: *Πενθέως στόχον*: adversus metam infelicem, quae erat ipse Pentheus. Musgravius: *Lego, versibus transpositis: ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρος. | ὄζοισι δ' ἐλατίνοισιν ἠκόντιζέ τις | Πενθέως ὄχον δύστηνον*. Hunc sequitur Brunckius. Matthiae vero: *ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι' αἰθέρος | Πενθέως, στόχον δύστηνον. Ἵεσαν Πενθέως* ut *ἔῤῥιψαν αὐτοῦ* v. 1094. *Στόχον δύστηνον* ut *θήρᾳ δυσπότμῳ* v. 1142. *Στόχον* pro *στόχασμα, actus collineandi*, quod legitur v. 1203. Eodem vocabulo utitur Aeschylus Suppl. 251. modo recte vulgo legatur: *μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ*.

Ibid. Aldus *ἀλλ' οὐκ ἥνυτον*. Spiritum mutavi auctore Porsono ad Phoen. 463. Plura ad Sophoclis El. 1451. *Ἔνδον. φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν*.

1100. Pal. *καθῆστο τλῆμον*. Brunckius praeter necessitatem *καθῆσθ' ὁ τλήμων*. Sophocles Oed. T. 1266. *ἐπεὶ δὲ γῇ | ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν*. Ubi multi libri *ἔκειθ' ὁ τλήμων*, licet de muliere sermo sit.

Ibid. Ἀπορίᾳ λελησμένος, prae consilii inopia oblitus. Frigidum hoc; quid ergo si *λελησμένος* legamus. *Consilii inopia captus*. Barnesius. Aut *λελησμένος*, ut Barnesius; aut *λελασμένος* eodem pene sensu, *captus, comprehensus*;

τέλος δὲ δρυΐνους [1] συγκεραυνοῦσαι κλάδους,
ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς.
ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήνυτον,
ἔλεξ' Ἀγαυή· Φέρε περιστᾶσαι κύκλῳ,
πτόρθου λάβεσθε, Μαινάδες, τὸν ἀμβάτην
θῆρ' ὡς ἕλωμεν, μηδ' ἀπαγγείλῃ θεοῦ
χοροὺς κρυφαίους.—αἱ δὲ μυρίαν χέρα
προσέθεσαν ἐλάτῃ, κἀξανέσπασαν χθονός.
ὑψοῦ δὲ θάσσων, ὑψόθεν χαμαιπετὴς
πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι
Πενθεύς. κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανε.

1 ξυγκεραυν

aut κεκλησμένος, *clausus*. Reiskius. Barnesio omnino assentior conjicienti legendum esse ἀπορίᾳ λελησμένος, *desperationi in praedam datus*. Heathius. Legendum λελημμένος a λαμβάνω. Musgravius. Hoc recte admisit Brunckius. Noster Ion. 1113. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελημμέθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον. Cycl. 432. ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος. Adde Aeschylum Ag. 885. si sana est scriptura. Simili licentia ξυλλελεγμένας pro ξυνειλεγμένας dixit Aristophanes Eccl. 58. sed ξυνείλεκται Av. 295. Ceterum huc respexisse videtur grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 105. Λελάβημαι: ἀντὶ τοῦ εἴλημμαι. Ἡρόδοτος ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ, Εὐριπίδης Βάκχαις. Recte Valckenarius ad Herodotum III. 42. Λελάβημαι *frustra quaeras in Euripidis Bacchis, designatis in Bibl. Coislin. p.* 482. Idem monuit Piersonus Verisim. p. 120. Licet Bacchae non nisi mutilae ad nos pervenerint, haud facile credam in integra fabula exstitisse λελάβημαι.

1101. [Portus: *Tandem vero quernos ramos ut fulmina contorquentes.*] Συγκεραυνοῦν videtur significare *acutum facere*, quale pingitur fulmen. In alia Piersonus abit p. 129. [Pro συγκεραυνοῦσαι voce nihili aliquando reponebam συγκραδαίνουσαι; quo *Euripides utitur Herc. Fur. v. Orpheus Argon. v.* 994. *Sed, m lor, verior est haec altera emen nostra*: τέλος σὲ, δρυΐνους συν νοῦσαι κλάδους, | ῥίζας τ' ἀν ρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς. *It pra v.* 348. *Herc. Fur. v.* 946. *stophanes Pac. v.* 569.] Reis In his omnibus locis τριαινοῦ *moliendo evertere*, nec ullum exemplum novimus, ubi di aliquis vectem ipsam, cujus lio utitur, τριαινοῦν. Legen ni fallor, συγκρατύνουσαι, *valide prehendentes*, vel *urg* Musgravius. Idem in supple to συγκορύσσουσαι, *hostiliter inferentes*, vel *instruentes*. rem ejus conjecturam ad Brunckius, qui in annota conjecit ξυναποξύνασαι. V tam revocavit Matthiae, A lochus Fr. XXXVI. Ὡς Διω ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος | διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυν φρένας. Non igitur vox συγκεραυνοῦσαι, quamvis expl difficilis. Sententia postular detur *ab arboribus vi evell* cujus loco *fulmine ferientes* poëta.

1102. Pal. ἀνεσπάρασον.

[1111. Aldus: κακοῦ γὰρ ὢν, ἐμάνθανεν. Interpunctio delevit Barnesius auctore Sca ro. Recte Portus: *Malo eni*

πρώτη δὲ μήτηρ ἦρξεν ἱερία φόνου,
καὶ προσπίτνει νιν. ὁ δὲ μίτραν κόμης ἄπο
ἔῤῥιψεν, ὡς νιν γνωρίσασα μὴ κτάνῃ
τλήμων Ἀγαυή. καὶ λέγει, παρηΐδος
ψαύων· Ἐγώ τοι, μῆτερ, εἰμὶ παῖς σέθεν
Πενθεύς, ὃν ἔτεκες ἐν δόμοις Ἐχίονος.
οἴκτειρε δ' ὦ μῆτέρ με, μηδὲ ταῖς ἐμαῖς
ἁμαρτίαισι παῖδα σὸν κατακτάνῃς.—
ἡ δ' ἀφρὸν ἐξιεῖσα, καὶ διαστρόφους
κόρας ἑλίσσουσ', οὐ φρονοῦσ' ἃ χρῆν φρονεῖν,
ἐκ Βακχίου κατείχετ', οὐδ' ἔπειθέ νιν.
λαβοῦσα δ' ὠλένας ἀριστερὰν χέρα,
πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα τοῦ δυσδαίμονος,
ἀπεσπάραξεν ὦμον, οὐχ ὑπὸ σθένους,
ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν.

vicinum esse cognovit. Vide ad v. 188. *Ex Addendis.*]

1112. Aldus ἱέρεια, quod intactum reliquerunt omnes quotquot fuerunt editores. Pal. ἱερεία accentu quidem recte posito. In Aldina male legitur ἱέρειαι Or. 261. ἱέρειαν Iph. T. 1599. sed recte ἱερίαν Iph. T. 34. Schol. ad Or. 261. τὸ ἱέρειαι, ἱερίαι χρὴ γράφειν Ἰωνικῶς, ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς. τὰ γὰρ διὰ τοῦ εια προπαροξύτονα Ἰωνικῶς οἱ ποιηταὶ προπαροξύτονα ποιοῦντες, διὰ τοῦ ια γράφουσι, τὸ αὐθάδεια, αὐθαδία λέγοντες, καὶ τὸ εὐσέβεια, εὐσεβία, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃ καὶ ἐξετάζων εὑρήσεις.

1115. Aldus προσπιτνεῖ. Quam scripturam tuetur Hermannus Diarii Classici T. XIX. p. 484. seqq. Cujus argumentis alias respondere conabor.

Ibid. Aldus κόμας ἄπο. Doricam formam expulit Brunckius consentiente Pal.

1114. Κτάνοι pro κτάνῃ reposui. Vide quae notavi ad Phoenissas 67. [70.] Brunckius. Subjunctivum revocavit Matthiae. Vide ad Sophoclem Oed. T. 947. τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρόμων | τὸν ἄνδ' ἔφευγε μὴ κτάνῃ. Ubi multi libri atque ipsae membranae Laur. κτάνοι.

[1118. Ita noster infra v. 1579. Ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας | ἵνα συμφυγάδας λῃψόμεθ' οἰκτράς. Hec. 432. Κόμιζ' Ὀδυσσεῦ μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις. Heracl. 79. Ὅδ' ὦ ξένοι με, σοὺς ἀτιμάζων θεούς, | Ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων. *Ex Addendis.*]

1121. Aldus ἃ χρὴ φρονεῖν. Praeteritum reposuit Brunckius, qui post Valckenarium ad Phoen. 86. haec frequenter apud Euripidem permutari monet.

1122. Pal. ἐκ βακχείου κατεί χετ'. Inter κατεί et χετ' aliquid erasum est.

1123. Similiter noster Hec. 1159. γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν. Nullam horum mentionem feci ad v. 960. quia ὠλέναις et διαδοχαῖς idem fere valent quod ὠλέναισ' et διαδοχαῖσ'.

1125. Ὦμον, *brachium*. Herodotus IV. 62. τῶν ἀποσφαγέντων ἀνδρῶν τοὺς δεξιοὺς ὤμους πάντας ἀποτάμνουσι σὺν τῇσι χερσί, ἐς τὸν ἠέρα ἱεῖσι.

1126. Photius: Εὐμάρειαν: φασκώνην, εὐχέρειαν. οἱ δὲ Ἴωνες τὸ

Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο,
ῥηγνῦσα σάρκας. Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς
ἐπεῖχε Βακχῶν. ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοὴ,
ὁ μὲν στενάζων ὅσον ἐτύγχανεν πνέων, 1
αἱ δ' ἠλάλαζον. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην,
ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις. [1] γυμνοῦν-
το δὲ

1 γυμνοῦ

περί τινα τῶν ἀναγκαίων τοῦ σώματος ἐκκρισέων ἀσχοληθῆναι· οἷον, οὐρῆσαι, ἀποπατῆσαι.

1127. Athenaeus p. 186. D. ὁ δὲ Ζήνων, ἐπεί τις τῶν παρόντων ὀψοφάγων ἀπέσυρεν, ἅμα τῷ παρατεθῆναι, τὸ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς τὸν ἰχθὺν, ἀπέσυρεν, ἐπιλέγων· Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο. Idem p. 344. A. Βίων δὲ, προαρπάσαντός τινος τὰ ἐπάνω τοῦ ἰχθύος, στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ δαψιλώσας, φαγὼν ἐπεῖπεν· Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο. Hunc versum inter Sophocleae Inonis fragmenta retulisse Brunckium monet Porsonus Adversar. p. 267.

1129. Ἐπεῖχε, *instabat*. Noster Heracl. 846. λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας, Εὐρυσθέως | πώλοις ἐπεῖχε. Multa exempla congessit Musgravius.

Ibid. Πᾶσ' pro πᾶσιν in hoc loco, non pro πάσαις. Πᾶσιν autem, non πάσαις, quia refertur tum ad Bacchas ipsas, tum ad Pentheum. — Alii πᾶσιν Attice pro πάσαις, hoc pro πασῶν. Barnesius. Πᾶσα βοὴ, *omne genus clamoris*, i. e. cum Penthei gemitus, tum laeta Bacchantium vociferatio. Musgravius. Recte. Ita noster El. 756. Οὐκ οἶδα. πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς. Phoen. 1199. πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά.

1130. An στέναζεν. Barnesius. Ὁ μὲν στενάζων per constructionem Graecis usitatam ponitur absolute pro τοῦ μὲν στενάζοντος. Vide not. ad Iphig. in Taur. v. 947. [ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μὲν μ' οὐδεὶς ξένων | ἑκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.] Heathius. Melius exemplum praebet Sophocles Ant. 259. λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐῤῥόθουν κακοὶ, | φ ἐλέγχων φύλακα. Omnium mum noster Heracl. 39. ita e corrigendus: δυοῖν γερόντοι στρατηγεῖται φυγή· | ἐγὼ μὲν φὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις. δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη νος | ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγ σμένη | σώζει. Eadem enim n tione constructionis post pa pium καλχαίνων sequitur quo post στενάζων praeter ἠλάλαζον.

Ibid. Pal. ὁ μὲν στυγνάζων, ἐτύγχανε πνέων (a prima manu ων). Reiskius: ὅσον ἐτύγχαν πνέων, *quamdiu spiritum a agebat*.

1131. Aldus: ἀνέφερε δ' ἡ ὠλένην. Pal. ἀνέφερε δ' ἡ μὲ νην. Duporti conjecturam a Musgravio probatam ad Brunckius.

1132. Ἴχνος *pedem*. Vide sonum ad Hec. 1050. Nost *foot, shoes and all*.

Ibid. Cl. Musgravius in pr tione ad Nostri Hippolytum ipso nuper editum, ex hoc v quem sanum, si quis alius, tegrum pronunciat, colligit gmentum interdum apud At omitti. Sed quare ἐγυμνοῦντ rescribi non possit, profecto video. Vocalem certe indiff tem ante μν corripi posse loc est auctor Hesiodus Ἔργ. κ. v. 20. ἥ τε γὰρ ἀπάλαμνόν π μως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. Vide C ad Homer. Iliad. E. v. 557. thius. Qui hic ἐγυμνοῦντο scribi volunt, Heathius, e Toup. ad Suidam I. pag 88. [p. 117.] cur Attici sermoni

[x] πλευραὶ σπαραγμοῖς. πᾶσα δ' ἡμπεχωμένη [1] πλευρὰ

frustra reclamare passi sunt 6. 1073. [766. 1082.] Mus- m laudo, quod ridiculis his ibus fidem abrogarit. Vide notavi ad Androm. 955. | et ad Aesch. Pers. 414.

Ut autem in illis versibus ro et *ἐσίγησε* metrum respuit, agis in hoc *ἐγυμνοῦντο* ad- e potest. Vocalem brevem teras *μν*, licentia intra suos oërcenda, corripuisse quan- Poëtas epicos, lyricos, tra- quoque in melicis et anapae- ut in ipsa hac fabula v. 72. est qui ignoret: sed postre- licuisse in dialogo, seu in is, res est nondum probata ie probabitur nunquam. Sed 5. [1064.] nihil erat causae, oëta in *κυλοῦντο* omitteret ntum. Scripsit procul du- *υκλοῦντο*, quod et reposui. ius. Heathii et Toupii turam *ἐγυμνόῦντο* recte im- Brunckius, qui tamen fal- quum *ὑμνήσω* v. 72. primam ere monet. Neque primam νὸς, *ὕμνος* similibusque cor- sse arbitror. Sed de ea re alias. Piersonus apud Valc- um et Porsonus ad Hec. γυμνοῦσι δὲ | *πλευρὰ* (Pier- *πλευρὰς*) *σπαραγμοῖς*. Quod videtur. Sed Reisigius ad phanem p. 83. *Credat*, in- *Judaeus Apella*. Vulgatam t probat vir doctissimus. *enim* (inquit) *et immane est, ri membra*. Idem p. 79. *Mi- singula ejus rei momenta anti ita sustulisse augmentum ir, — ubi res magna quae- gravis, aut admirabilis, vel tiam vocabulo illo narraretur, t vocis intentione et gestuum uditorum animis inculcaretur.* am viam ingressus est Her- is Elem. Doctr. Metr. p. 52. *aeclare observavit Seidlerus, ciorum narrationibus, et quae arminis quamdam similitudi- ibeant, et fortasse etiam aliis quibusdam in sermonibus, qui ad illud genus referri possint, ut in gravibus sententiis, cujusmodi in locis solis istae augmenti neglectiones reperiantur, minori severitate in retinendo augmento usos esse tragicos.* Similia dixit p. 121. Idem ad Sophoclis Aj. 308. ubi Brunckius *παίσας κἀρα 'θώϋξεν: Libri vett. θώϋξεν sine coronide: quod non damnem, siquidem verissima est Seidleri observatio, in narrationibus apud tragicos augmentum omitti posse.* Eodem jure dicere potuisse mihi videntur, nonnulla esse verborum futura, quibus non nisi in Delphicis oraculis uti liceret. In nunciorum narrationibus tanta praeteritorum copia est, ut nemo mirari debeat, potius in iis quam in aliis diverbiis pleraque omissi augmenti exempla reperiri. Haud pauca eorum, quae congesserunt Hermannus et Reisigius, ejus sunt generis, ut ostendant eos plus aequo exemplorum numero augendo operam dedisse. Euripides Alc. 181. *κόνει δὲ προσπεσοῦσα. πᾶν δὲ δίμνιον | ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύετο πλημμυρίδι*. Heracl. 55. *ἰκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν*. Haec attulit Hermannus p. 121. Neque majoris momenti sunt *νεκώμενοι κἠρύσσον, πλεῖστοι θάνον, ταχεῖ πόρευσαν, πεσοῦσαι κλαῖον, κἀρα θῶϋξεν, ἐπεὶ δάκρυσα* et similia. His praetermissis, quae magis ad nostram rem sunt, in tria genera commode distribui possunt. Primum genus eorum est, quae augmentum sine versus detrimento addi sibi patiuntur. Cujusmodi apud Aeschylum sunt *τροποῦτο* Pers. 576. *κυλοῦντο* ibid. 458. *θέτο* Cho. 736. *κάνες* (quod corruptum censet Hermannus) ibid. 950. apud Sophoclem *γοᾶτο* Oed. T. 1249. *φορεῖθ'* El. 715. apud Euripidem *κυλοῦτο* Bacch. 1064. Nimis subtiliter dixisse mihi videtur Hermannus p. 120. *Praeterea tenendum est, vitatum videri in antiquiore tragoedia etiam cum in*

χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως.
κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στύφλοις

primo pede anapaestum, qui ex augmenti accessione exsisteret. Pauciores enim in primo pede anapaestos habent antiquiores tragoediae, quam ut iis tuto abjudicari possint senarii, qualis est hujus fabulae v. 1294. Ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις. Quem sanum esse fatetur ipse Hermannus. Secundum exemplorum genus ea complectitur, quae non augmentum quidem sed elisionis notam propter longam vocalem aut diphthongum in fine superioris versus positam admittunt. Quae fere omnia apud Sophoclem exstant. Talia sunt ῥίγησαν Oed. C. 1067. βρυχᾶτο Trach. 906. φρούρουν ibid. 917. φορεῖθ' El. 715. φείδοντο ibid. 716. Semel tantum Euripides Hec. 1151. πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, | αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι | θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός. Ita Porsonus et ipse Hermannus. Tertii generis sunt, quae neque in primo neque in secundo locum habere possunt. Cujusmodi tria apud Aeschylum, quatuor apud Sophoclem, septem apud Euripidem reperta hic subjiciam. I. Aeschylus Pers. 315. Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον. Porsonus: οἵδε ναὸς ἔπεσον ἐκ μιᾶς. II. Ibid. 415. αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις | παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον. Porsonus παισθέντ' ἔθραυον. III. Ibid. 506. πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. εὐτυχὴς δέ τοι, | ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέῤῥηξεν βίου. Porsoni conjecturam ἔπιτνον imperitissimam appellat Hermannus Diarii Classici T. XIX. p. 287. IV. Sophocles Oed. C. 1604. ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν, | κοὐκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν, ὧν ἐφίετο, | κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, κ. τ. ἑ. Repone ὧν ἐφίεται. V. Ibid. 1623. φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς | θώϋξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας | στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. Porsonus ad Phoen. 5. γμα δ' ἐξαίφνης τινὸς | θεῶ ϋξ', ὥστε πάντας ὀρθίας. aliter Hermannus ad Arist de Poët. p. 223. VI. Ant Ταύτην γ' ἴδον θάπτουσαν, τὸν νεκρὸν | ἀπεῖπας. ἆρ' καὶ σαφῆ λέγω; Brunckius VII. Trach. 769. ἱδρὼς ἀνῄ τι, καὶ προσπτύσσετο | πλε ἀρτίκολλος. Porsonus ad 1138. προσπτύσσεται. VIII. pides Hec. 580. τοιάδ' ἀμ λέγον | παιδὸς θανούσης. conjecturam λέγω praeter amplexus est Hermannus. I 505. αὐτὸς κακίων γένετο κτανών. Aldus ἐγένετο. Por αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετ νών. X. Alc. 841. νῦν δεῖξε παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία | Ἠλε νος γείνατ' Ἀλκμήνη Διί. fieldius apud Monkium Ἠλε νος ἐγείνατ'. Utramque n proprii formam exstare Schaeferus ad Apollonium dium T. II. p. 55. Simili in Bacchis legitur Ἀκταίονος Ἀκταίωνος v. 537. XI. Iph. κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω, κτόνον | τιμῶσ', ὕδραινον ὡς θανούμενον. Musgrav Porsonus ὑδραίνειν. XII. XIV. Bacch. 766. 1082. 1132 ra mihi non occurrunt. pauca eorum, quae attuli emendarunt viri docti, ut omissi augmenti defensoribu tis fecerint. Quae difficilior mea quidem sententia lib tribuenda sunt. Nullae en Attica poësi essent gramm regulae, si nihil pro corrup bendum esset, nisi quod emendari posset.

1134. Aldus διεσφαίριζε σ Pal. διεσφέριζε σάρκα. Rect dem σάρκα. [Ita Porsonus Kiddium p. 246. aliique. *E dendis.*]

1135. Aldus τυφλοῖς,

πέτραις, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ,
οὐ ῥᾴδιον ζήτημα. κρᾶτα δ' ἄθλιον,
ὅπερ λαβοῦσα τυγχάνει μήτηρ χεροῖν,
πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον ὡς ὀρεστέρου
φέρει λέοντος διὰ Κιθαιρῶνος μέσου,
λιποῦσ' ἀδελφὰς ἐν χοροῖσι Μαινάδων.
χωρεῖ δὲ θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη,
τειχέων ἔσω τῶνδ', ἀνακαλοῦσα Βάκχιον,
τὸν ξυγκύναγον, τὸν ξυνεργάτην ἄγρας
τὸν καλλίνικον, ᾗ δάκρυα νικηφορεῖ.
ἐγὼ μὲν οὖν τῇδ' ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ
ἄπειμ', Ἀγαυὴν πρὶν μολεῖν πρὸς δώματα.
τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν,

arnesius στυφλοῖς, *asperis*, quod so reclamante in στύφλοις muvi. Aeschylus Prom. 746. *Τί ῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν χει | ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ ύφλου πέτρας;* Pers. 303. *στύλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιλη-ων.* Sophocles Ant. 250. *στύφλος γῆ | καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ οὐδ' ἐπη-κξευμένη | τρόχοισιν.* Euripides h. T. 1428. *ὡς ἐκ θαλάσσης, ἐκ γῆς ἱππεύμασι | λαβόντες αὐτοὺς, κατὰ στύφλου πέτρας | ῥίψωμεν, σκόλοψι πήξωμεν δέμας.* Sic iam στύφελος, non στυφελὸς, ut luit Barnesius, Aeschylus Pers. . 967.

1136. Pal. a prima manu φόβω. ide ad v. 1186.

1139. Aldus πτήξασ'. Edd. rentiores πήξασ' ex emendatione rodaei et Stephani.

1142. Grammaticus apud Bekrum Anecdot. p. 87. *Γαυριᾶν: ὶ τοῦτο μέμφονται. Δημοσθένης ρὶ τοῦ στεφάνου, Εὐριπίδης ἀκχαις.* Demosthenes de Cor. p. 5. C. *εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ ἐνειν σε, ὦ κατάρατε, προσῆκεν.* ud Euripidem hodie non exstat υριᾶν. *Γαυροῦσθαι* iterum letur v. 1239. et in aliis fabulis epius. Sed locum habere potet γαυριᾶν in ea Agaves ῥήσει, jus unum versum habemus 1328.

1143. Aldus τόνδ'. Pal. τῶνδ'. Sic etiam edd. recentiores auctore, ut videtur, Cantero.

1145. *Νικηφορεῖ.* Ludit in verbo καλλίνικος. Brodaeus. Praestaret separatim scribere νίκη φορεῖ. Portus. Cui Bacchus ille Gallinicus victoriam hanc multarum lacrymarum praebuit. Barnesius. [Lego] ᾧ δάκρυα, *cui*, Baccho, *victori velut indicia victoriae fert lugubres illos adspectus*, caput filii a matre avulsum. Hoc caput est τὰ δάκρυα. Reiskius. Legere malim ἥ, *quae*, Agave scilicet. Heathius. *Hi* pro antecedente habet ἄγρας: *venationis, ex qua, praemii loco, lacrymas reportat.* Musgravius. Sustuli distinctionem post ἄγρας, ut καλλίνικον adjectivi loco habeatur.

1146. In Aldina deest τῇδ', quod ex conjectura Reiskii admisit Matthiae. Scaliger in uno libro sic: ἐγὼ μὲν οὖν ∧ ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ: in altero: οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ. Hanc ejus conjecturam admiserunt Barnesius et Brunckius. Piersonus Verisim. p. 130. ἐγὼ μὲν οὖν τῆσδ' ἐκποδὼν τῆς ξυμφορᾶς. Heathius: ἐγὼ μὲν οὖν γὰρ ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ. Musgravius in annotatione: ἐγὼ μὲν οὖν τάχ' ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ.

κάλλιστον οἶμαι ταυτὸ καὶ σοφώτατον
θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις. 1
ΧΟ. Ἀναχορεύσωμεν Βάκχιον,
ἀναβοάσωμεν ξυμφορὰν
τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα † Πενθέως.
ὃς τὰν θηλυγενῆ στολὰν,
νάρθηκά τε † πιστὸν Ἄϊδαν 1

1149. Aldus οἶμαί γ' αὐτὸ. Pal. οἶμαι γ' αὐτὸ. Pseudogregorius v. 1145. οἶμαι δ' αὐτὸ. Reiskius οἶμαι ταυτὸ, quod admisit Matthiae.

1150. Nuncii ῥῆσιν, quae desinit in hoc versu, utpote longam et splendidam, eidem actori, nempe πρωταγωνιστῇ, tributam conjicio, cui delatae sint Agaves partes, quae mox in scenam proditura est. Qui ut tempus mutandi habitus haberet, breve chori carmen inter nuncii egressum et Agaves adventum interposuit poëta. Simile quid in Phoenissis observarunt veteres grammatici. Apponam scholiastae verba ad v. 93. *Μήτις πολιτῶν.*) ταῦτα παραμηχανᾶσθαι φασὶ τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὸν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προσώπου μεταπεμψάσῃ. διὸ οὐ συνεπιφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνη, ἀλλ' ὕστερον.

1151. Hoc carmen ita constitutum habemus ab Hermanno Praefat. ad Hec. p. lxvi. lxvii. Ἀναχορεύσομεν | Βάκχιον, ἀναβοάσομεν, ξυμφορὰν | τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα, τὰν Πενθέως | θηλυγενῆ στολὰν, νάρθηκά τ' ἔνθεν | τε πιστὸν ἕδαν ἔλαβεν, εὔθυρσον | ταῦρον κυνηγετῆρα συμφορᾶς ἔχων. | Βάκχαι Καδμεῖαι, | τὸ καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε | ἐς δάκρυ', ἐς γόον. | καλὸς ἀγὼν ὅδε, καλὸς, ἐν αἵματι | στάζουσαν χέρα περιβαλεῖν τέκνου. *Nihil* (inquit) *in his admonitione indiget, quam Βάκχιον ξυμφορὰν jungenda esse; ταῦρον autem, nisi eum eo jungatur εὔθυρσον, frigere.* Sententiam ante viginti annos expositam in multis haud dubie mutavit vir summus, quem longe aliter hoc carmen hodie constituturum existimo. Primam partem ita constituit Seidlerus de V bus Dochm. p. 116. *Stroph.* ἀναχορεύσωμεν, | Βακχεῖον ἀν ἀσωμεν, ἰὼ, ξυμφορὰν | τὰν δράκοντος ἐκγενέτα τοῦ Πεν *Antistr.* Ὃς τὰν θηλυγενῆ στο | νάρθηκά τε, πικρὸν Ἄϊδαν, βεν εὔθυρσον, | ταῦρον προηγη συμφορᾶς ἔχων.

Ibid. Aldus βακχεῖον. Pal. χειον.

1153. Aldus: τὰν τοῦ δρ τος ἐκγενέτα τοῦ Πενθέως. mannus Elem. Doctr. Metr. p. *In postremo denique, qui non antistrophicum, ita molestus es ticulus ante Πενθέως, ut eum ab interprete adjectum, aut a stremam syllabam vocis ἐκγ communem genitivi formam tot scriptam fuisse putem.* Delet ticulo versus ex iambico mono hypercalecto et dochmio cons Scaliger εὐγενεστάτου Πεν Pal. ἐκγενέτα πενθέως sine ar lo, quem e textu delevi. Sed statuere mihi videtur Burge non solum τοῦ, verum etiam θέως librariis deberi. Cujus additamenta apud Euripidem Καπανεὺς (de quo recte ju Barnesius.) Phoen. 186. Ἀ Iph. A. 1503. Τροία Tro. 825. Hel. 247. et alia.

1155. [Aldus: νάρθηκά τ στὸν ἄϊδαν.] Malim πιστὸν inertis pignus. HEATHIUS. haec mihi interpretetur, Oed erit. Legendum conjicio Β νίδων. Notissimae inter Ba famulas Bistonides. Horat. I Carm. 18. [v. 18.] *Th sepa uvidus in jugis | nodo coërces rino | Bistonidum sine fraude ca*

ἔλαβεν εὔθυρσον,
ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων.
Βάκχαι Καδμεῖαι,
τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε
εἰς γόον, εἰς δάκρυα. 1160
καλὸς ἀγὼν ἐν αἵ-

RWHITTUS. Locus depravatissus, quem speciose Tyrwhittus endat. Sunt tamen in his, quae ntius consideranti non usqueque satisfaciant. — Ego vero us, non quidem adeo leni meo, sic tamen sanari posse exino: *νάρθηκά τε παίστορ', ἀπίδα τ' | ἔλαβεν εὔθυρσον.* Musgravius. Voces *πιστὸν εἶδαν*, uncinatae, vitii compertae sunt. geniose Musgravius conjicit: *νάρθηκά τε παίστορ', ἀπίδα τ' | ἔλαβεν εὔθυρσον.* Sed hoc etiam ut sanetur ulcus, expectandam cremelioris codicis opem. Brunckius. Musgravius in supplemen- *νάρθηκά τε πλαστὸν εἶλεν ἔλαβ' εὔθυρσον.* Si ingeniose Musvius, longe ingeniosius, mea dem sententia, Tyrwhittus, us conjecturam laudo quidem, admittendam non censeo. cobius Animadvers. in Euripin p. 118. *νάρθηκά τ' ἐπίστορα ἴσν.* Ex Addendis.] Matthiae conjectura Seidleri *πικρὸν εἶδαν.* vocavi *πιστὸν*, neque quidquam lius habeo interpretatione Broi, qui verba *πιστὸν εἶδαν* excat: *certam ac manifestam necis ae causam.*

1156. Ita distinguit Aldus: *ἔλα-, εὔθυρσον, | ταῦρον προηγηρα συμφορᾶς ἔχων.* Hermannus θυρσον ταῦρον conjungit. Ceri fere omnes *νάρθηκα εὔθυρ-*, fere ut *πάρατον* v. 66. Neque ige diversa sunt *πόδα τυφλόκνον* similia.

1158. [Aldus: *βάκχαι καδμεῖαι, τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατο εἰς γόνον, εἰς δάκρυα.* Portus: *Bacchae Cadmeae*, i. Thebanae, *m inclytum* Penth. *praeclarae victoriae cupidum* Bacchus *gloriosa conjecit in luctum, in lachrymas.*] Scaliger legit *ἐξεπράξατε*, tum referri debet ad *Βάκχαι Καδμεῖαι.* Barnesius. F. δς *Βάκχαις Καδμείαις*, aut *Βάκχε Καδμεῖε*, et *ἐξεπράξασο* in sec. pers. aor. med. Reiskius. Et constructionis ratio et sententia postulare videntur ut legatur: *Βάκχα Καδμεία | τὸ καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατο. Bacche Cadmigena victoriam inclytam reportavit.* Heathius. Lego: *ἐξεπράξατ' ἄ. Τὸ καλλίνικον* pro substantivo hic habendum. Confer Herc. Fur. 180. Pindar. Olymp. IX. 5. Musgravius. *Βάκχα Καδμεία.* Sic recte Heathius. — Pro substantivo autem hic *τὸ καλλίνικον* habendum monet Musgravius, cui lubens accedo. Sed quidni eandem vocem pro substantivo accepit in Medea v. 44. Hic vero in Aldina editione legitur *τὸν καλλίνικον.* Suspicetur quis forte scriptum olim fuisse: *τὸ καλλίνικον, ἔργον ἐξεπράξατο.* Brunckius. Matthiae omnia ut Aldus, praeter *εἰς γόον*, de quo mox. Ego vero Scaligeri conjecturam *ἐξεπράξατε* admisi. Quod ad *τὸν καλλίνικον* attinet, recte se habere articulum masculinum ostendunt exempla a Musgravio allata. Subauditur enim *ὕμνον.* Quod monent Musgravius ad Med. 45. Brunckius ad Sophoclis Trach. 207. Schaeferus ad Bosium p. 509. Quo magis miror Brunckium hic *τὸ καλλίνικον* dedisse. Nam Musgravium imprudentem *τὸ* in annotatione scripsisse arbitror.

1160. Edd. recentiores *εἰς γόον* pro *εἰς γόνον.*

1161. Tam in verbis *ἐν αἵματι σχάζουσαν* quam in *ἐν διαιρόφοις*

ματι στάζουσαν χέρα
περιβαλεῖν τέκνου.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ εἰς δόμους ὁρμωμένην
Πενθέως Ἀγαυὴν μητέρ' ἐν διαστρόφοις
ὄσσοις, δέχεσθε κῶμον εὐίου θεοῦ.
ΑΓ. Ἀσιάδες Βάκχαι. ΧΟ. Τί με δὴ ὀρθοῖς ὦ;
ΑΓ. Φέρωμεν ἐξ ὀρέων ἕλικα

ὄσσοις v. 1165. abundare videtur praepositio.

1164. Aldus: ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ εἰς δρόμους. Sustuli distinctionem post ἀλλὰ auctore Schaefero Meletem. Crit. p. 75. Pro δρόμους edd. recentiores δόμους ex conjectura Stephani.

1165. Verba ἐν διαστρόφοις ὄσσοις δέχεσθε conjungenda esse male censet Musgravius, quem tamen sequitur Brunckius. Recte distinxit Matthiae.

1167. Editionem hujus carminis dedit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 364. seqq. cujus varietates suis locis indicabo.

Ibid. Persona, quae nunc primum inducitur, in Pal. appellatur γυνή. Vide indicem personarum.

Ibid. Aldus τί με δὴ ὀρθεῖς ὦ. Pal. τί με ὀρθεῖς ὦ. Pro nihili vocabulo ὀρθεῖς Stiblinus aut ὠθεῖς aut ὀρθρεῖς legendum conjicit. Rectius MSS. Stephani et edd. recentiores ante Brunckium ὀρθοῖς. Scaliger θροεῖς. Musgravius in annotatione ὄρσεις. unde Brunckius: τί με δῆτ' ὄρσεις ὦ. Seidlerus et Matthiae ut Barnesius ceterique recentiores ante Brunckium. Seidleri verba sunt: *Valet hic* ὀρθοῦν excitare, provocare. *Scholiastes Sophoclis ad Ajacis v. 787. et 788. ex Euripidis Dictye citat:* τί μ' ἄρτι πημάτων λελησμένην | ὀρθοῖς. Licet utriusque loci non eadem sit ratio, recte in Bacchis repositum videtur ὀρθοῖς.

1168. Plutarchus Crasso p. 564. E. τῆς δὲ κεφαλῆς τοῦ Κράσσου κομισθείσης ἐπὶ θύρας, ἐπηρμέναι μὲν ἦσαν αἱ τράπεζαι· τραγῳδιῶν δὲ ὑποκριτὴς, Ἰάσων ὄνομα, Τ[illegible] λιανὸς, ᾖδεν Εὐριπίδου Βα[illegible] τὰ περὶ τὴν Ἀγαύην. εὐδοκιμ[illegible] τος δ' αὐτοῦ, Σιλλάκης ἐπιστὰς [illegible] ἀνδρῶνι καὶ προσαυνήσας, [illegible] βαλλεν εἰς μέσον τοῦ Κράσσου [illegible] κεφαλήν. κρότον δὲ τῶν Πάρ[illegible] μετὰ κραυγῆς καὶ χαρᾶς ἀραμέν[illegible] τὸν μὲν Σιλλάκην κατέκλινον [illegible] ὑπηρέται, βασιλέως κελεύσαντος [illegible] δ' Ἰάσων, τὰ μὲν τοῦ Πενθ[illegible] σκευοποιήματα παρέδωκε τινὶ [illegible] χορευτῶν, τῆς δὲ τοῦ Κράσσου [illegible] φαλῆς λαβόμενος καὶ ἀναβακχεύ[illegible] ἐπέραινεν ἐκεῖνα τὰ μέλη μετ' [illegible] θουσιασμοῦ καὶ ᾠδῆς· Φέρομεν [illegible] ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθ[illegible] μακαρίαν θήραν. καὶ ταῦτα [illegible] πάντας ἔτερπεν. ᾀδομένων δὲ [illegible] ἐφεξῆς ἀμοιβαίων πρὸς τὸν χο[illegible] Τίς ἐφόνευσεν; Ἐμὸν τὸ γέρ[illegible] ἀναπηδήσας ὁ Πομαξαίθρης (ἐκ[illegible] χανε γὰρ δεινῶν) ἀντελαμβάν[illegible] τῆς κεφαλῆς, ὡς ἑαυτῷ ταῦτα [illegible] γειν μᾶλλον ἢ ἐκείνῳ προσῆκ[illegible] ἡσθεὶς δ' ὁ βασιλεὺς, τὸν μὲν [illegible] πάτριόν ἐστιν ἐδωρήσατο, τῷ δ' [illegible] σονι τάλαντον ἔδωκεν. εἰς τοιοῦ[illegible] φασιν ἐξόδιον τὴν Κράσσου στρ[illegible] τηγίαν, ὥσπερ τραγῳδίαν, τελευ[illegible] σαι. Idem T. II. p. 501. B. τῆς [illegible] μαινομένης Ἀγαύης ἀκούεις [illegible] τοῦ πάθους τὰ φίλτατα ἠγνοηκυία[illegible] Ἄγωμεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομ[illegible] ἐπὶ μέλαθρα, μακάριον θήραμ[illegible] Polyaenus VII. 41. similia Plutarcho tradit, eadem quoque Euripidis verba affert. Casauboni si[illegible] beneficio sive culpa apud Polyaenum in impressis eadem legitur scriptura quae apud Euripidem. Sed MS. apud Maasvicium: φέρ[illegible] μὲν ἐξ ὄρεος νεότομον ἐπὶ μέλανθρ[illegible] μακάριον θήραν.

νεότομον ἐπὶ μέλαθρα
μακαρίαν θήραν.
Ὁρῶ γε, καί σε δέξομαι [1] σύγκωμον, ὦ. 1 ξύγκωμον,
Ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βρόχων
* * * * * * * *
νέον λὶν, ὡς ὁρᾶν πάρα.
Πόθεν ἐρημίας;
Κιθαιρὼν, ΧΟ. Τί Κιθαιρών;
Κατεφόνευσέ νιν.
Τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γ'; ΑΓ. Ἐμὸν τὸ γέρας.
Μάκαιρ' Ἀγαυή. ΑΓ. Κλῃζόμεθ' ἐν θιάσοις.
Τίς ἄλλα; ΑΓ. Τὰ Κάδμου, ΧΟ. Τί Κάδμου;

d. Heathio praestare videtur rchi et Polyaeni scriptura , modo duae syllabae per n coalescant. Quod si fiat, olum pronunciandum verum scribendum erit ὄρους. Vid βέλεα, quod male vulgo r apud Sophoclem Oed. T.

9. Verba ἕλικα νεότομον inetatur Portus *juvencum recens ectum*, Musgravius *catulum interfectum*. Si ad Homeri- εἰλίποδας ἕλικας βοῦς alludit ides, quo jure quove auctore dixerit omisso βοῦν, nonmihi compertum est. Nihil nenti praebet Aeschylus Prom. aut ipse Euripides Hel. 180. 599. 1347. Neque βοῦν νεό- recte dictum mihi videtur. enim epitheto melius conve- πτόρθος, ἔρνος aut ejusmodi id.

0. Aldus μακάριον θήραμα. tiam Plutarchus T. II. p. 501. T. I. p. 564. et Polyaenus ριον θήραν, quod admisit erus. Heathius, Brunckius tthiae μακαρίαν θήραν. Solus ravius μακάριον θήραμ'.

1. Pal. ὁρῶ καί σε δέξομαι ομον nec plura.

2. Hic septimus versus deatur. CANTERUS. Nihil scili- stropha est, quod respon- verbis σοφὸς σοφὸς ἀνέπηλεν in antistropho. Barnesii supplementum est ἄνευ σθένεος ἀρείου. Musgravius in annotatione: Ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βροχῶν, | ἄνευ κάμακος, ὄρειον | νέον (vel νεαρὸν) λῖν, ὡς ὁρᾶν πάρα.

1173. Aldus νέον νιν. MSS. Stephani et edd. recentiores ante Brunckium νέον λῖν. Hic λὶν reposuit auctore Eustathio p. 841, 22. τὸ δὲ λίς, κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον, ὥς φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ὀξύνεται, συνεξομοιούμενον τῷ χαρακτῆρι τοῦ κίς κιός.

1177. Aldus: τὶς ἁ βαλοῦσα πρῶτά γε; Pal. τίς ἁ βαλοῦσα πρῶτα. Haec omnia usque ad τὰ Κάδμου Agavae tribuit Seidlerus, cujus verba sunt: *Immo vesana mulier prae gaudio exsultans ipsa interrogando respondendoque rem a se gestam enarrat.* Vulgatam rationem servavit Matthiae.

Ibid. Aldus ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας. Semel tantum ἐμὸν Musgravius, Brunckius, Seidlerus et Matthiae.

1178. Si recte choro tribuuntur verba μάκαιρ' Ἀγαυή, κλῃζόμεθα Latine reddendum cum Porto *celebramur*: sin minus, *appellamur*. Superioris significationis exemplum praebet noster Iph. A. 1521. ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν | κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν.

1179. [Aldus: τίς ἄλλα τὰ Κάδμου; Scaliger: τίς ἄλλα τοῦ Καδμοῦ; Portus: *Quaenam alia Cad-*

ΑΓ. Γένεθλα, γένεθλα μετ' ἐμὲ, μετ' ἐμὲ τοῦδ' ἔθιγε θηρός. ΧΟ. Εὐτυχεῖς τῷδ' ἄγρᾳ.
ΑΓ. Μέτεχέ νυν θοίνας. ΧΟ. Τί μετέχω τλάμων;
ΑΓ. Νέος ὁ μόσχος ἄρτι γέννᾳ, ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα, κατάκομον βάλλει.
ΧΟ. Πρέπει γὰρ ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβη.

mi? Barnesius: *Quaenam alia, quod ad Cadmum pertinet?*] Τίς ἄλλά τοι Κάδμου. Hic loci notat τοι idem atque γάρ. Reiskius. Ita haec personis distinguenda censeo: Χο. Τίς ἄλλα; Ἀγ. Τὰ Κάδμου. Χο. Τί Κάδμου; Ἀγ. Γένεθλα etc. Cho. *Quaenam alia, percussit* scilicet? Ag. *Cadmi.* Cho. *Quid Cadmi?* Ag. *Sobolem* etc. Heathius. Legendum puto: Χο. Τί δ' ἄλλαι; Ἀγ. Τὰ Κάδμου— Cho. *At quid aliae* Bacchae fecerunt? Ag. *Cadmi.* Musgravius. Heathium sequuntur Brunckius et Matthiae, in cujus editione ipso invito Agaves persona ante τὰ Κάδμου omissa videtur. Seidleri sententiam supra declaravi.

1180. Alterum γένεθλα auctore Heathio delerunt Brunckius, Seidlerus et Matthiae.

1181. Εὐτυχεῖς interpretor *felices*, ab εὐτυχής, non *felix es*, ab εὐτυχέω. Musgravius. Similis ambiguitatis apud nostrum Iph. T. 837. ὦ πρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν τύχα. De qua vide Musei Critici Cant. T. II. p. 296. Εὐτυχεῖς quidem haud dubie verbum est. Pal. a prima manu εὐτυχὴς habuisse videtur. Idem τάδ' ἄγρα.

1183. Ἀρτίγεννυ [sic], *primam barbam*: ἁπαλότριχα καὶ κατάκομον: ὑπὸ κόρυθα, ὑπὸ τὴν μίτραν ἢ περικεφαλαίαν. Brodaeus. Mallem ἄρτι γέννυ. Portus. Laudo hic Aemil. Portum, qui mavult ἄρτι γέννυ divisim legere. Γένυς autem *mentum* et *maxillam* sonat, et κόρυς, quod *galea* communiter sonat, *caesariem* nunc notat, quod *galeae* ad instar caput premit tegitque. Barnesius. P. ἄρτι γέννυ ὑπο κόρυθ' (id est κόρυθα) ἁπαλότριχα: *modo sub gena ejicit* (extrudit progerminantem) *coronam constantem pilis delicatis et densam.* Reiskius. Lege cum Aem. Porto ἄρτι γέννυ, et ita verte: *Juvenilis hic catulus, sub verticem delicate capillatum, genam modo pilosam emittit.* Heathius. Legendum forte: νέος ὁ μόσχος ἄρτι γέννυ | ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα | κατάκομον θάλλει. Θάλλει accusativum γέννυ subjectum habere potest, — vel subaudiri potest praepositio κατὰ, ut alibi passim. Κόρυς universam capitis caesariem significare videtur. Musgravius. Aldus ἀρτιγέννυ, quod mendosum esse ostendit accentus. Porti conjecturam a Musgravio admissam confirmat Pal. Locum recte explicare videtur Heathius. Βάλλει pro ἐκβάλλει accipiendum est, γέννυ κατάκομον pro γένειον sive πώγωνα, κόρυθα pro κορυφήν.

1185. Barnesium παρακόμου conjicientem recte reprehendit Heathius.

1186. Hic versus, opinor, Choro tribuendus est. Tyrwhittus. Consentiunt Musgravius in annotatione, Seidlerus et Matthiae. Vulgo continuatur Agavae.

Ibid. Pro φόβῳ docte Brod. reposuit φόβῃ, *juba*: assentiunturque huic ejus emendationi et vet. codices. Stephanus. Non φόβῃ sed φόβῃ edd. recentiores ante Musgravium, qui recte confert Sophoclem El. 664. πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν. Reiskius etiam φόβῃ legendum monuit.

Γ. Ὁ Βάκχιος κυναγέτας
σοφὸς σοφῶς ἀνέπηλεν
ἐπὶ θῆρα τόνδε Μαινάδας.
Ο. Ὁ γὰρ ἄναξ ἀγρεύς.
Γ. Ἐπαινεῖς; ΧΟ. Τί δ' ἐπαινῶ;
Γ. Τάχα δὲ Καδμεῖοι
καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ' ἐπαινέσεται,
λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυῆ
περισσὰν περισσῶς. ΧΟ. Ἀγάλλει;

1187. Pal. ὁ βάκχειος κυναγέτας.
1188. [Aldus: σοφὸς σοφὸς ἀνέπηλεν.] Eleganter Reiskius conit σοφὸς σοφάς. Malim tamen ρὰς σοφός. Seidlerus. Matae ut vulgo. Ego Brunckium ιμor. Ita mox v. 1195. περισσὰν ρισσῶς. Vide ad κακὴν κακῶς ed. 805=787.
Ibid. Ἀνέπηλεν, incitavit. Ita v. 9. ἰαχαῖς τ' ἀναπάλλων.
1189. Quum θήρα habeat Aldina tio, quidam errorem auxerunt, m emendare voluerunt eum qui commissus erat. Nam quum ribendo θήρα, peccatum in solo centu fui set, (mutato videlicet cumflexo in acutum) θήρα resuerunt. Stephanus. Idem Prae. p. 105. de Stibliniana loquens: Bacchis, pag. 41, quum θήρα d. codex habeat pro θῆρα a nonativo θὴρ, significante feram, a editio augens itidem errorem, potius ex levi errore gravem ciens; pro θήρα reposuit θήρᾳ, quam a nominativo θήρα, quod venatio. Hactenus Stephanus, i fraudi fuisse videtur Brodaei notatio: ἐπὶ θήρᾳ. Emenda θῆ. Stibliniana enim in textu θή habet, ut Aldina. Edd. recenres recte θῆρα. Scaliger ἐπὶ ρα τήνδε. De quo errore vide v. 1202.
1190. Recte se habere videtur ρεύς. Apollonius Rhodius II. 8. a Musgravio allegatus: ἔνθα Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν κάουσι | ἀγρέα καὶ νόμιον πολυιοι Αἰμονιῆες. Sed nemini non in mentem venit Ζαγρεὺς, de quo nonnihil dixit Barnesius.

[1191. Videndum, annon legi debeat: ΑΓ. Ἐπαινεῖς τόδ'; ΧΟ. Ἐπαινῶ. Musgravius. Jacobsius Animadvers. in Euripidem p. 119. ΑΓ. Ἐπαινεῖς τί μ'; ΧΟ. Ἐπαινῶ. Pal. nihil praeter ἐπαινεῖς et ἐπαινῶ habet. Si omnino legendum τόδ', ego potius legam Τόδ' ἐπαινῶ propter verba Τί Κιθαιρὼν, quae choro tribuuntur v. 1175. Sed recte se habere videtur Τί δ' ἐπαινῶ. Ex Addendis.]
1192. Pal. τάχα δὲ καὶ καδμεῖοι.
1193. Aldus: καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρα | ἐπαινέσεται. Haec verba cum sequentibus λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυῆ περισσὰς περισσῶς choro tribuit Pal.
Ibid. Pal. ἐπαινευσέται. Heathius ἐπαινήσεται. Qua forma non utuntur Attici. Futurum ἐπαινέσομαι frequens est apud prosae orationis scriptores. Tragici vero activam formam plerumque usurpant. Ita noster Andr. 466. Cycl. 546. Heracl. 301. Sophocles El. 1044. 1057.
1195. Aldus περισσὰς περισσῶς. Hervagiana secunda ceteraeque ex ea derivatae veteres περισσὰ περισσῶς. Unde Reiskius, qui hanc ῥῆσιν choro tribuendam censet: περισσὰ, περίσσ' ὡς ἀγάλλῃ. Id est: Incredibile est quomodo exsultes, et frustra exsultas. Edd. recentiores περισσὰν περισσῶς ex emendatione Brodaei, quam in codd. suis reperiri testatur Stephanus.

ΑΓ. Γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα καὶ
φανερὰ τάδ' ἔργα κατειργασμένα.
ΧΟ. Δεῖξόν νυν, ὦ τάλαινα, σὴν νικηφόρον
ἀστοῖσιν ἄγραν, ἣν φέρουσ' ἐλήλυθας.
ΑΓ. Ὦ καλλίπυργον ἄστυ Θηβαίας χθονὸς
ναίοντες, ἔλθεθ', ὡς ἴδητε τήνδ' ἄγραν,
Κάδμου θυγατέρες θηρὸς ἣν ἠγρεύσαμεν,
οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν,
οὐ δικτύοισιν, ἀλλὰ λευκοπήχεσι
χειρῶν ἀκμαῖσι. κᾆτα κομπάζειν χρεὼν,
καὶ λογχοποιῶν ὄργανα κτᾶσθαι μάτην;
ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε θ' εἵλομεν,
χωρίς τε θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν.

Ibid. Hoc ex vet. cod. discimus, ἀγάλλῃ dici a choro, at γέγηθα etc. ab Agave, deinde δεῖξόν νυν rursum a choro. STEPHANUS. In Aldina haec omnia choro tribuuntur, praeter ἀγάλλῃ, cui praefixa est Agaves persona. Edd. recentiores personas recte dispositas habent. Notam interrogationis post ἀγάλλῃ primus addidit Portus.

1196. Aldus: γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα, φανερὰ καὶ | τάδ' ἔργα κατειργασμένα. Pal. γέγηθα. μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τάδ' ἔργα | κατειργασμένα. Barnesius: γέγηθα, γέγηθα, μεγάλα, φανερὰ καὶ | τάδ' ἔργα κατειργασμένα. Heathius: γέγηθα μεγάλα, μεγάλα, καὶ φανερὰ | δὴ τάδ' ἔργα κατειργασμένα. Musgravius in annotatione: γέγηθα, γέγηθα μεγάλα, φανερά τε | τάδ' ἀρετᾶς γέρα κατειργασμένα. Brunckius: γέγηθα, μεγάλα, μεγάλα, καὶ φανερὰ | δὴ τάδ' ἔργ' ἐπειργασμένα. Seidlerus: γέγηθα | μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ, καινὰ δ' ἔρ|γματ' εἰργασμένα. Hunc sequitur Matthiae, nisi quod alio modo versus distribuit. Nihil horum placet. Recte quidem Pal. καὶ φανερὰ. In τάδ' ἔργα latet mendum, quod corrigere nequeo.

1198. Pal. δεῖξον νῦν. Sic etiam Hervagiana secunda et sequentes ante Barnesium, qui a Porto monitus Aldinam scripturam [illegible] cavit.

1201. Pal. ὡς ἴδετε.

1202. Videtur scribendum [illegible] γατέρος. CANTERUS. Ordo e[illegible] ἴδητε τήνδε ἄγραν θηρὸς, [illegible] γραν scilicet) ἠγρεύσαμεν Κ[illegible] θυγατέρες. Male Stephanus [illegible]

1189. *Quamvis porro sequatur* [illegible] *post* θηρὸς ἣν ἠγρεύσαμεν, *tamen masculino genere hic* [illegible] *patur, sicut pag. praecedente* [illegible] ἔθιγε θηρός: *et in hac ipsa* [illegible] ἀγραύλου. In tribus exempli[illegible] erravit. Nihil enim obstat ἀ[illegible] λου, quin θηρὸς femininum [illegible]

1203. Noster Hipp. 220. κα[illegible] ρὰ χαίταν ξανθὰν ῥίψαι | Θ[illegible] λὸν ὅρπακ'. Ubi videantur i[illegible] pretes.

1205. 1206. Haec interrog[illegible] dicuntur, et ita verti possunt [illegible] *deinde an jactationi locus est* [illegible] *instrumenta hastas fabrican*[illegible] *comparare necesse est?* HEAT[illegible]

1207. Aldus τόνδέ θ' εἵλομεν. [illegible] τόδε θ' εἵλομεν. Reiskius [illegible] ἐξείλομεν.

1208. Piersonus Verisim. p. [illegible] χωρὶς σιδήρου τ' ἄρθρα διεφ[illegible] σαμεν. Ruhnkenius apud Mus[illegible] vium: χωρίς τ' ἄθηρος ἄρθρα [illegible] φορήσαμεν. Musgravius Lat[illegible] *et sine mucrone membra discer*[illegible] *mus.* Docta quidem est Ruhnk[illegible]

ποῦ μοι πατὴρ ὁ πρέσβυς; ἐλθέτω πέλας.
Πενθεὺς τ' ἐμὸς παῖς ποῦστιν; αἱρέσθω λαβὼν
πηκτῶν πρὸς οἴκους κλιμάκων προσαμβάσεις,
ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε
λέοντος, ὃν πάρειμι θηρήσασ' ἐγώ.
ΚΑ. Ἕπεσθέ μοι, φέροντες ἄθλιον βάρος
Πενθέως, ἕπεσθε, πρόσπολοι, δόμων πάρος.
οὗ σῶμα μοχθῶν μυρίοις ζητήμασι
φέρω τόδ' εὑρὼν ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς,
διασπάρακτον, κοὐδὲν ἐν ταυτῷ πέδῳ
λαβὼν, ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτῳ.
ἤκουσα γάρ του θυγατέρων τολμήματα,

annotatio, sed inutilis conjectura, ut recte judicat Brunckius. Sensus est: ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε τε εἵλομεν θῆρα, καὶ ἄρθρα αὐτοῦ χωρὶς διεφορήσαμεν. Brunckius: *Quid, quaeso, hic versus offensionis habet? Plana locutio est* διεφορήσαμεν χωρὶς (i. e. ἀπ' ἀλλήλων) τὰ ἄρθρα τοῦ θηρὸς, *ut* Phoen. 1194. [1190.] ἐσφενδονάτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη.

1210. Aldus αἱρέσθω (sic) λαβὼν | πλεκτῶν πρὸς οἴκων κλιμάκων προσαμβάσεις. Scaliger ἀράσθω. Portus aut αἱρέσθω λαβὼν, *surgat corripiens*, aut αἱρείσθω λαβὼν, *capiat corripiens*, id est, *ocius corripiat*. Sic enim interpretatur. Recte Heathius *extollat*.

1211. Noster Phoen. 491. μήτε προσφέρειν | πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις. Unde πηκτῶν etiam in Bacchis scribendum recte monet Barnesius, cujus verba sunt: *non enim* plicatiles *hic scalae intelligit Poëta, sed ligneas, quales ad parietes erigere solebant.* Hanc scripturam a Reiskio, Heathio, Musgravio probatam admisit Brunckius. Reiskius etiam πλικτῶν, id est: *per quas incedunt homines* πλίσσοντες, *unum pedem post alterum per vices tollentes et promoventes.*

Ibid. Scaliger legit οἴκῳ. An οἶκον, vel οἴκοις, ut v. 1237. πρὸς δόμοις? Barnesius. Reiskius aut πρὸς οἶκον, aut πρὸ τοίχων, aut πάρος οἴκων. Heathius πρὸς οἶκον. Sic etiam Musgravius in annotatione, Brunckius et Matthiae. Sed Pal. πρὸς οἴκους, quod admisi.

1214. Βάρος, *cadaver*. Brodaeus. Recte distinguunt edd. recentiores. Aldina vero, quasi sensus sit Πενθέως πρόσπολοι aut Πενθέως δόμων.

1218. [Aldus: κοὐδὲν ἐν ταυτῷ πέσω.] Πέσον: ὄρος, χωρίον. Grammatici. Brodaeus. Recte quidam reposuerunt hic ἐν ταυτῷ πέδῳ. — Scio tamen reperiri πέσον apud Hesychium, et quidem scribentem significare inter alia χωρίον, sed Cypria dialecto, sicut πεδίον Aeolica. Stephanus. Non πέδῳ, sed πεσὸν debuerat e vet. lectione πέσω effici. Reiskius. Etiam Musgravio arridet Cyprium πέσῳ. Litem dirimit Pal. in quo scriptum ἐν ταύτῳ πέδῳ. Hervagiana tertia, Stibliniana et omnes recentiores πέδῳ. Aldina scriptura merus librarii error est, quales sunt Σόλωνα pro Δόλωνα Rhes. 525. σώματα pro δώματα Herc. 825. aliique passim.

1219. Aut δυσεύρετον leg. aut δυσευρέτῳ erit reddendum *in qua* (silva) *aegre aliquid invenitur.* Reiskius. Portus *difficulter scrutabili.* Malim *invia.*

1220. Του pro τινος, quare accentum rejicit. Barnesius. No-

ἤδη κατ' ἄστυ τειχέων εἴσω βεβὼς,
[1] σὺν τῷ γέροντι Τειρεσίᾳ, Βακχῶν πάρα.
πάλιν δὲ κάμψας εἰς ὄρος, κομίζομαι
τὸν κατθανόντα παῖδα Μαινάδων ὕπο.
καὶ τὴν μὲν Ἀκταίων' Ἀρισταίῳ ποτὲ
τεκοῦσαν εἶδον Αὐτονόην, Ἰνώ θ' ἅμα,
ἔτ' ἄμφι δρυμοῖς οἰστροπλῆγας ἀθλίας·
τὴν δ' εἶπέ τις μοι δεῦρο βακχείῳ ποδὶ
στείχειν Ἀγαυὴν, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσαμεν.
λεύσσω γὰρ [1] αὐτῆς ὄψιν οὐκ εὐδαίμονα. 1 αὐτὴν,
ΑΓ. Πάτερ, μέγιστον κομπάσαι πάρεστί σοι,
πάντων ἀρίστας θυγατέρας σπεῖραι μακρῷ
θνητῶν. ἁπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμὲ,
ἢ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας,

ster Med. 67. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. Hoc moneo, quia Matthiae ἤκουσα γάρ που dedit. Legendum του apud nostrum Or. 1250. ubi Aldus: ᾐσθημένον που τῆς τύχης, ἢ νῦν πάρα.

1221. Aldus hic ἔσω, sed recte εἴσω v. 825. Ἐγὼ στελῶ σε, δωμάτων εἴσω μολών. Vide ad Med. 89=88. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.

1222. [Aldus βακχῶν πέρι.] Legendum forte Βακχῶν πάρα, a Bacchis redux. Musgravius. Hanc emendationem a Brunckio admissam repudiavit Matthiae. Quibus argumentis vulgatam defensurus sit, non video.

1225. [Aldus ἀριστέα.] Joh. Miltonus legit Ἀρισταίου. Fuit enim Aristaei filius Actaeon. Barnesius. Malim pro ἀριστέα potius Ἀρισταίῳ, quam cum Miltono Ἀρισταίου legere. Heathius. Sic etiam Musgravius. Dativum admisit Brunckius.

1227. Valde frigidum mihi videtur ἀθλίας, neque multo melius ἀγρίοις, quod ei substituendum olim suspicatus sum. Apud nostrum Herc. 1386. ἀγρίου κυνὸς pro ἀθλίου κυνὸς probabiliter Wakefieldius. Sophocles ὑπ' ἀγρίαν ὕλαν dixit Oed. T. 477. κατ' ὕλην Oed. Col. 548.

1228. Aldus τήνδ' εἶπέ τ Pal. τήνδ' εἶπε τίς μοι.

1229. Ἄκραντα ἀκούειν Eurip. Barnesius. Iph. T Ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἀ ἠκούσατε. Utrobique Aldus τ', ut jam monui ad v. 455

1230. Scal. αὐτήν. Barn Legendum haud dubie cum ligero: λεύσσω γὰρ αὐτὴν, οὐκ εὐδαίμονα. Musgravius ster Or. 723. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ φίλτατον βροτῶν | Πυλάδην στείχοντα Φωκέων ἄπο, | ὄψιν. Hoc exemplum Brunckius, qui Scaligeri cturam admisit. Vulgatam cavit Matthiae. Parum referr hi videtur.

[1234. Diogenes Laërtius parchia VI. 97. ὁ δὲ [Θεόδ πρὸς μὲν τὸ λεχθὲν οὐδὲν ἀ τησεν, ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοιμ ἀλλ' οὔτε κατεπλάγη Ἱππαρχία τε διεταράχθη ὡς γυνή. ἀλλ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῇ, Τίς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκ Ἐγὼ, φησὶν, εἰμὶ, Θεόδωρε. λὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβο σθαι περὶ ἐμαυτῆς, εἰ τὸν χρ ὃν ἔμελλον ἱστοῖς προσαναλώ τοῦτον εἰς παιδείαν κατεχρησά

εἰς μείζον' ἥκω, θῆρας ἀγρεύειν χεροῖν.
φέρω δ' ἐν ὠλέναισιν, ὡς ὁρᾷς, τάδε
λαβοῦσα τἀριστεῖα, σοῖσι πρὸς δόμοις
ὡς ἂν κρεμασθῇ. σὺ δὲ, πάτερ, δέξαι χεροῖν.
γαυρούμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι,
κάλει φίλους εἰς δαῖτα. μακάριος γὰρ εἶ,
μακάριος, ἡμῶν τοιάδ' ἐξειργασμένων.
Α. Ὦ πένθος οὐ μετρητὸν, οὐδ' οἷόν τ' ἰδεῖν,
φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐξειργασμένων.
καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν,
ἐπὶ δαῖτα Θήβας τάσδε κἀμὲ παρακαλεῖς.
οἴμοι κακῶν μὲν πρῶτα σῶν, ἔπειτ' ἐμῶν.
ὡς ὁ θεὸς ἡμᾶς ἐνδίκως μὲν, ἀλλ' ἄγαν,
Βρόμιος ἄναξ ἀπώλεσ', οἰκεῖος γεγώς.
Γ. Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ,
ἔν τ' ὄμμασι σκυθρωπόν. εἴθε παῖς ἐμὸς
εὔθηρος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις,

idas v. Θεόδωρος: οὗτος εἶπε ὡς Ἱππαρχίαν τὴν γυναῖκα Κράτος· Αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς παρ' ἱστοὺς ιποῦσα κερκίδας, καὶ τρίβωνα ροῦσα. Haec contulit Theod. nterus Var. Lect. I. 6. *Ex Adidis.*]

1235. Pal. εἰς μεῖζον ἥκω θῆρας.

1237. Aldus: λαβοῦσα τἀριστεῖα ισι πρὸς δόμοις, | ὡς ἂν κρεσθῇ. Distinctionem mutavit athius.

1239. Pal. τοῖς ἐμῆς ἀγρεύμασιν.

1243. [Aldus: φόνον ταλαίναις σὶν ἐξειργασμένον. Portus Lae: *necem confectam miseris manus.*] Malim: φόνου—ἐξειργασμέν. Constructio est πένθος φόν, *luctum caedis.* Musgravius. jus conjecturam admisit Bruncus. Matthiae ut vulgo. Pal. ἐξγασμένων. Omnino legendum ιργασμένων, quod miror intertes non vidisse. Genitivus pluis pendet a nominativo πένθος. od *facinus luctuosum* significat.

1247. Ἀλλὰ γοῦν: *juste quidem meritos perdidit, at nihilominus nen perdidit.* Aut alias erit ἄγαν cum οἰκεῖος jungendum: *eo quod nimis familiaris nobis esset factus.* Reiskius.

1249. Hunc versum Stobaeus excerpsit Serm. de *Senectutis Vituperio*, [CXVII. p. 590=477.] sed veteri, nescio cujus, errore adpositum lemma Andromaches titulum praefert. Brunckius. Lemma in MS. A. est Εὐριπι Ἀνδρο-ης μάχ. Noster Andr. 728. Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος, | καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.

1250. Pal. σκυθρωπὸς.

Ibid. Εἰ δὲ παῖς: *si autem filius meus amator venaturae esset mei instar, ὅ γ' ἂν νεανίαισι appeteret profecto feras una cum juvenibus Thebanis.* Reiskius. Vide ad v. sequentem.

1251. Cum optat Agave filium sibi felicem in venatione fieri, rationemque subjicit, *quia tum cum feris congrederetur*, majus est, quod propter alterum petitur, quam id ipsum, cujus causa petitur: tanquam diceret: *Utinam Lynceos ocu-*

ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα
θηρῶν ὀριγνῷτ'. ἀλλὰ θεομαχεῖν μόνον
οἷός τ' ἐκεῖνος. νουθετητέος, πάτερ,
σοί τ' ἐστὶ κἀμοὶ, μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς. 1
ποῦστιν; τίς αὐτὸν δεῦρ' ἂν ὄψιν εἰς ἐμὴν

los haberem, tum enim solem viderem. Quid igitur debet esse, quod in aliquo desideratur, ut feris duntaxat aggrediendis idoneus sit? Nempe, ni fallor, fortitudo. Emendabam: εἴθε παῖς ἐμὸς | εὔθυμος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις· | ἦτ' ἂν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα | θηρῶν ὀριγνῷτ'. — Nihilominus quantum observare potui, εὔθυμος nunquam de natura atque indole alicujus sive ἕξει dicitur, sed de temporaria atque instabili animi affectione, i. e. de σχέσει vel διαθέσει. Malim igitur, quod vix longius a vestigiis literarum recedit, ἔνθυμος, quod habet hoc sensu Aristot. Polit. Lib. VIII. c. 7. MUSGRAVIUS. Musgravius conjicit εὔθυμος vel ἔνθυμος. Neutrum mihi placet, et verisimilius videtur φιλόθηρος, quod eximie sententiae convenit, et facile cum εὔθηρος commutari potuit. BRUNCKIUS. Qui conjecturam suam in textum admisit. Matthiae vulgatam revocavit, sed interpungendi rationem ita mutavit: εἴθε παῖς ἐμὸς | εὔθηρος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις | ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα | θηρῶν ὀριγνῷτ'. Ego vero non offendor verbis μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις ad εὔθηρος εἴη relatis. Oportet enim φιλόθηρον esse eum, qui εὔθηρος esse cupit. Musgravii Brunckiique conjecturis locum dedit alia Musgravii conjectura ἦτ' ἂν, de qua mox. Revocato ὅτ' ἐν sensus erit: *Utinam filius meus εὔθηρος sit, ut mater, quoties venatum it.* Statim verba sua corrigens addit Agave: *At is nunquam venatum it, neque nisi contra deos fortis est.* Porsonus apud Kiddium p. 226. σύνθηρος.

1252. Scribendum est potius ὅ-

ταν, ut habent vet. cod. N enim dativus Θηβαίοις cum bus praepositionibus jungi p STEPHANUS. Ὅταν pro ὅτ' ἐν H. Stephanus ex veteri codic stituit: nec enim aliter stare tuit sententia, nisi separati νεανίαισι et ἅμα Θηβαίοις s res. BARNESIUS. Syntaxis postulat pro ὅτ' ἐν, quod i teribus codicibus reperitur, ἄν. HEATHIUS. Legendum ἦ *Tum certe inter juvenes The feras cominus aggrederetur.* GRAVIUS. Cujus conjecturam misit Brunckius. Matthiae ὅ ut Aldus. Sola Barnesiana quod soloecam reddit orati Nam ὀριγνῶτ' pro subjuncti cipi non posse nemo hodie rat. Quod attinet ad pleonas quem vulgatae scripturae putavit Stephanus, similem bet noster Ion. 716. ἵνα Β ἀμφιπύρους ἀνέχων | πεύκας φηρὰ πηδᾷ | νυκτιπόλοις ἅμ Βάκχαις. Latine *una cum Ba* Sed ἅμα cum θηρῶν ὀρι conjungere malo, ut nullus no sit pleonasmus.

1255. Aldus ὀριγνῶτ', qu ὀριγνῷτ' recte mutavit P Conferunt interpretes Hesi Scuto v. 189. καί τε συνα ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, | ἔγχεσ ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. plendum ἀλλήλων. Ab ὀρέγο ὀριγνῶμαι, quod ἐπιθυμῶ cant grammatici. Harpoc Ὀριγνηθῆναι: ἀντὶ τοῦ ἐπι σαι. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας π Plura Hesychius aliique. Ap ripidem verba θηρῶν ὀριγνῷ gnificant θῆρας διώκοι.

1255. Pal. σοί τ' ἐστιν τ τὸν δεῦρ' ἂν ὄψιν εἰς ἐμήν. dia omissa sunt.

καλέσαιεν, ὡς ἴδῃ με τὴν εὐδαίμονα;
ΚΑ. Φεῦ φεῦ, φρονήσασαί μὲν οἷ' ἐδράσατε,
ἀλγήσετ' ἄλγος δεινόν, εἰ δὲ διὰ τέλους
ἐν τῷδ' ἀεὶ μενεῖτ', ἐν ᾧ καθέστατε,
οὐκ εὐτυχοῦσαι δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
ΑΓ. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ', ἢ τί λυπηρῶς ἔχει;
ΚΑ. Πρῶτον μὲν εἰς τόνδ' αἰθέρ' ὄμμα σὸν μέθες.
ΑΓ. Ἰδού. τί μοι τόνδ' ἐξυπείπας εἰσορᾶν;
ΚΑ. Ἔθ' αὐτὸς, ἢ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ;
ΑΓ. Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διπετέστερος. | διπετέστερος.
ΚΑ. Τὸ δὲ πτοηθὲν τόδ' ἔτι σῇ ψυχῇ πάρα;
ΑΓ. Οὐκ οἶδα τοὔπος τοῦτο. γίγνομαι δέ πως
ἔννους, μεταστᾶσ' ἐκ τῶν πάρος φρενῶν.
ΚΑ. Κλύοις ἂν οὖν τι, κἀποκρίναι' ἂν σαφῶς;
ΑΓ. Ὡς ἐκλέλησμαί γ' ὧν πάρος εἴπομεν, πάτερ.
ΚΑ. Εἰς ποῖον ἦλθες οἶκον ὑμεναίων μέτα;
ΑΓ. Σπαρτῷ μ' ἔδωκας, ὡς λέγουσ', Ἐχίονι.

1264. Aldus τῶνδ'. MSS. Stephani et edd. recentiores τόνδ', αἰθέρα scilicet.

Ibid. Compositum ἐξυπείπειν saepius non legitur, si lexicis fides habenda est.

1265. Aldus ἔθ' αὐτὸς, quod in Εἶθ' αὐτὸς mutavit Barnesius, servata tamen Porti interpretatione: *Adhuccne* aer *idem* esse, *an* aliquam *mutationem tibi videtur habere?* Musgravius et Brunckius ut Aldus. Matthiae vere ἔθ' αὐτὸς. Pal. ἔθ' αὐτός, de qua scriptura vide ad Sophoclis Oed. T. 557. Καὶ σὺν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.

1266. Διπετέστερος, id est, διαγίστερος, ut exponit auctor Etymol. M. qui hunc versum citat p. 275. l. 14. Noster Rhesi 45. διπετῆ δὲ νεῶν πυρσοῖσι σταθμά. Brunckius. Etymologi verba sunt: καὶ διπετὴς ποταμοῖο, τοῦ διαφανοῦς καὶ μεγάλου, ἢ κατωφερῶς, ἢ ὑπὸ τοῦ Διὸς πληρουμένου· ἐπεὶ διαγίστατον τὸ ὕδωρ ἔχει. καὶ τὸν ἀέρα διπετῆ καλοῦσιν. Εὐριπίδης· Λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διπετέστερος. ἀντὶ τοῦ διαγίστερος. Plura interpretes ad Il. Π. 174. Vide an scribendum διειπετέστερος, ut Διειτρέφης, de cujus nominis scriptura dixi ad Med. p. 139.

1267. [Scribimus ex conjectura Scaligeri:] Τὸ δὲ πτοηθὲν εἴ τι σῇ ψυχῇ πάρα: quam lectionem versus ratio postulabat aeque ac sensus. Barnesius. Mallem: τὸ δὲ πτοηθὲν σῇ ἔτι ψυχῇ πάρα: aut τὸ δὲ πτοηθὲν ἆπεστιν, ἢ ψυχῇ πάρα. Reiskius. Lego ἄρτι, *nunc*. Barnesius ἔτι, nihil utique nisi metrum curans. Musgravius. Satius fuisset Aldi editionem inspicere, in qua genuina et optima est lectio, quam revocavimus. Brunckius. Error ortus ex Hervagiana prima, in qua omissum τόδ'. Pal. solenni errore τόδέ τι pro τόδ' ἔτι. Ceterum notam interrogationis primus addidit Stiblinus.

1270. Aldus σοφῶς. Reiskius σαφῶς, *articulate et perspicue*. Quod Musgravio auctore admisit Brunckius. Matthiae iterum σοφῶς.

1271. Pal. ὡς ἐλέλησμαι γ'.

1272. Scaliger ὑμέναιον μέτα.

1273. Sensus est: Ἔδωκάς με

ΚΑ. Τίς οὖν ἐν οἴκοις παῖς ἐγένετο σῷ πόσει;
ΑΓ. Πενθεὺς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ.
ΚΑ. Τίνος πρόσωπον δῆτ' ἐν ἀγκάλαις ἔχεις;
ΑΓ. Λέοντος, ὥς γ' ἔφασκον αἱ θηρώμεναι.
ΚΑ. Σκέψαι νυν ὀρθῶς. βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν.
ΑΓ. Ἔα, τί λεύσσω; τί φέρομαι τόδ' ἐν χεροῖν. 1 φέρομαι
ΚΑ. Ἄθρησον αὐτὸ, καὶ σαφέστερον μάθε.
ΑΓ. Ὁρῶ μέγιστον ἄλγος ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΚΑ. Μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;
ΑΓ. Οὐκ, ἀλλὰ Πενθέως ἡ τάλαιν' ἔχω κάρα.
ΚΑ. Ὠιμωγμένον γε πρόσθεν ἢ σὲ γνωρίσαι.
ΑΓ. Τίς ἔκτανέν νιν; πῶς ἐμὰς ἦλθ' εἰς χέρας;
ΚΑ. Δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει.

Ἐχίονι, ὃν σπαρτὸν εἶναι λέγουσι. Recte Portus: *Elocasti me Echioni nato (ut aiunt) ex satis dentibus.*

1275. Pal. πενθεὺς ἐμοί τε.

1278. Pal. σκέψαι νῦν ὀρθῶς. Nescio an praestet νιν.

Ibid. Verba βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν Agavae tribuit Pal.

1279. Media forma φέρομαι vereor ut hic sententiae conveniat. Quae suspicio si vera est, reponendum φέρομεν. Vide ad προσάψομαι Med. 1382=1349.

1280. Ἄθρησον αὖτις, *iterum.* Reiskius.

1282. Vulgo legitur, contra sermonis Attici usum, προσεοικέναι. Moeris: Εἰκὼς, Ἀττικῶς. ἐοικὼς, Ἑλληνικῶς. Brunckius. Aristophanes Eccl. 1154. μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι. Hoc exemplum attulit Piersonus p. 148. qui addit: *Semel legibus metricis coactus ἐοικὼς posuit Vesp.* 1404. Sed ibi nunc recte legitur ἔοικας. Sanum videtur, quod vulgo legitur ibid. 1136. ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ | ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.

1284. [Aldus] οἰμωγμένον. Legendum ᾑμαγμένον, *cruentatum.* Musgravius. Scripsi ὠμωγμένον, de quo vide ad ᾠνωμένας v. 686. Sed in interpretatione haereo.

Ibid. Rectius Aldus ἢ σὲ γνωρίσαι, quam Brunckius et Matthiae ἤ σε γνωρίσαι. Duae enim syllabae ἤ σε, quarum posterior enclitica est, unam vocem disyllabam valent, neque in hac versus sede stare possunt, nisi ea conditione, ut pes quintus sit iambus. Sed apud Euripidem syllaba brevis ante γν tantum non semper positione producitur. Vide Porsonum ad Hec. 302.

1285. Pal. τίς ἔκτανέ νιν. πῶς ἐμὰς ἦλθες χέρας. Non valde placet pes quintus ἦλθ' εἰς apud Euripidem, nec reponere dubitarem ἦλθεν, si certum esset, praepositionem recte abesse posse. Noster ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμὰς dicit Alc. 1028. χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς Heracl. 976. Utrumvis horum, vel potius εἰς ἐμὰς ἦλθεν χέρας, huic versui optime conveniret, modo scriberetur τίς ἔκανέ νιν.

1286. Scripsisset fortasse Euripides, si per metrum licuisset, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ πάρει. Sed οὐ καιρῷ pro una voce accipiendum esse monent grammatici. Praeter alios videantur interpretes ad Hipp. 194. δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου, | κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας. Ubi οὐκ ἀπόδειξιν fere ἄγνοιαν significat.

Λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει.
Σύ νιν κατέκτας, καὶ κασίγνηται σέθεν.
Ποῦ δ' ὤλετ'; ἦ κατ' οἶκον; ἢ ποίοις τόποις;
Οὗπερ πρὶν Ἀκταίωνα διέλαχον κύνες.

187. Canterus καρδίᾳ legit No- Lection. l. 6. c. 5. Scaliger ίας, quasi τὸ μέλλον esset ca- recti. Mallem ego, ut καρδία asus recti, hoc modo inter- ando: Λέγε τοίνυν. εἰς τὸ μέλ- γὰρ ἡ καρδία μοι πήδημ' ἔχει, πηδᾷ. Quod vero ὡς hic po- ir pro εἰς, non id quidem no- putabit, qui viderit, quae nos a ad Hippol. v. 1298. Phoeniss. 10. Iphigen. Taur. v. 355. et 56. Barnesius. Καρδίᾳ in da- : *futurum* (id quod tu mihi dices) *habet* (affert secum) *i palpitationem*. Reiskius. iger reponit καρδίας, probante kenario ad Phoeniss. 1409. haec ita vertit: *Dic, nam tatio cordis palpitationem affert.* thius. Scaliger καρδίας. Sed ndum cum Cantero καρδίᾳ in vo. Ἔχει hic est *dat, praebet*, Herc. Fur. v. 737. [732.] ἔχει ἡδονὰς θνήσκων ἀνὴρ | ἐχθρός, ν τε τῶν δεδραμένων δίκην.] gravius. Sensus est: ὡς ὁ ησμὸς παρέχει τῇ καρδίᾳ πή- x. Brunckius. Hic et Mat- e καρδίᾳ. Revocavi καρδία, d frustra sollicitarunt viri do- Quum καρδία πήδημ' ἔχει si- icet δέδοικα, non praeter mo- suum fecit Euripides, quod sativum τὸ μέλλον addidit. st etiam τὸ μέλλον reddi *quod et ad futurum*. De qua structione videndus Matthiae mm. Gr. §. 426. p. 611. Sed am rationem magis probo.

188. [Aldus καὶ κασιγνήτη σέ-] Vel hoc ad v. 1127. respicit, apparet, Ino, sororem Agavae, rum Penthei latus lacerasse, . 1125. ipsa Agave sinistrum erum avulsisse dicitur; Auto- i autem, alteram sororem, um adstitisse: vel κασιγνήτα iter legendum, si utrasque sorores huic reatui involvendas duxeris. Barnesius. Legendum vel κασιγνήτα, quod et Barnesio in mentem venit, vel κασίγνηται. Musgravius. In cujus editione legitur errore typographi: Σύ νιν κατέκτας, ἢ καὶ κασιγνήτη σέθεν. Pal. καὶ κασίγνητοι σέθεν. Brunckius ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1181. χ' αἱ κασίγνηται σέθεν. Matthiae καὶ κασίγνηται σέθεν. Rectius κασίγνηται quam κασιγνήτα. V. 971. ἔκτειν', Ἀγαυὴ, χεῖρας, αἵ θ' ὁμόσποροι | Κάδμου θυγατέρες. V. 1090. μήτηρ Ἀγαυὴ, σύγγονοί θ' ὁμόσποροι. V. 1141. λιποῦσ' ἀδελφὰς ἐν χοροῖσι Μαινάδων. V. 1323. οἰκτρὰ δὲ μήτηρ, τλήμονες δὲ σύγγονοι. V. 1350. σύ θ' ἡ τάλαινα, σύγγονοί τε σαὶ φίλαι. V. 1369. Κἀγὼ σὲ, τέκνον, | καὶ σὰς ἐδάκουσα κασιγνήτας. V. 1379. Ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας | ἵνα συμφυγάδας ληψόμεθ' οἰκτράς.

1290. Si retineretur διέλαχον κύνες Ἀκταίωνα, exponendum diceret fortasse aliquis, Actaeonem canes sortiti sunt sibi praedam, vel Actaeonis corpus inter se partiti sunt canes ceu praedam. Sed unius literae mutatio lectionem multo commodiorem affert, aspiratae videlicet in tenuem. Scribendo enim διέλακον, significabitur *dilaniarunt, discerpserunt*. Ab hac autem verbi λακεῖν significatione, λακίδες vocantur frustra rei alicujus discerptae, aut certe lacerae rei alicujus partes: ut quum dicit Alcaeus in magnae tempestatis descriptione: πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει, | λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη, | καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό. Scio alioqui verbo λακεῖν in vulg. lex. non tribui illam significationem. Stephanus. Improbant hanc conjecturam Barnesius et Musgravius. [Non λα-

ΑΓ. Τί δ' εἰς Κιθαιρῶν' ἦλθε δυσδαίμων ὅδε;
ΚΑ. Ἐκερτόμει θεὸν, σάς τε βακχείας μολών.
ΑΓ. Ἡμεῖς δ' ἐκεῖσε τίνι τρόπῳ κατήραμεν;
ΚΑ. Ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξαπωχεύθη πόλις.
ΑΓ. Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ', ἄρτι μανθάνω.
ΚΑ. Ὕβριν γ' ὑβρισθείς, θεὸν γὰρ οὐχ ἡγεῖσθέ νιν.
ΑΓ. Τὸ φίλτατον δὲ σῶμα ποῦ παιδὸς, πάτερ;
ΚΑ. Ἐγὼ μόλις τόδ' ἐξερευνήσας φέρω.
ΑΓ. Ἦπᾶν ἐν ἄρθροις συγκεκλημένον καλῶς;

1 ξυγκεκλημ

ζειν sed *laniare lacerare* significat. Lucianus T. I. p. 572. Καὶ μὴν ἄρσενα ἦν, παιδάριόν τινα Ἠνθέα ἢ Θρίαμβον, λευκοτέρῳ ἐν πέπλοις ἐνδεδυκότα ῥόδον, ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων ἐπιλελάνθοιτο. *Ex Addendis.*] διὰ λόχου, quod *noctu sunt* vertit Portus, διαπεπόμπασιν significare manifestum est. Diverso sensu Phoen. 68. θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχὼν τόδε.

1295. *Τίνι τρόπῳ* non nisi in recentioribus fabulis dixisse videtur Euripides. Sic enim Phoen. 917. Suppl. 149. Hel. 1282. Ion. 547. Sic etiam *τίνι δίκῃ* Andr. 556. *τίνι λόγῳ* Iph. T. 1558. *τίνι πότμῳ* Hel. 262. Sed Hipp. 909. *τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται;* Ibid. 1008. *δεῖ δή σε δεῖξαι τῷ τρόπῳ διεφθάρη.* Ibid. 1171. *πῶς καὶ δι' ἐσθῆτος ἔπεσε; τῷ τρόπῳ δίκης | ἔπεισεν αὐτὸν φάσγανον αἰαγνανικά μι;* In Medea, Alcestide et Heraclidis, quae tres tragoediae ex antiquiorum numero sunt, neque *τίνι τρόπῳ* neque *τῷ τρόπῳ* reperi. Nullam certam regulam de hac re habuisse videntur Aeschylus et Sophocles. Apud illum legitur *τίνι τρόπῳ* Pers. 717. 795. apud hunc Oed. T. 10.

Ibid. *Ἀναίρω ἐκ τινος τόκου, καταίρω εἰς τινα τόκον· νοσεῖται λέξις.* Barnesius. Alterum saepius apud Euripidem legitur, alterum semel tantum.

1294. Pal. *ἐμάνη τὸ πᾶσα τ'.*

1295. Euripides Alc. 942. *ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρὴ ζῆν, σωσεῖς τὸ μόχθημον, | ἀκρᾶν διώξω βίοτον, ἄρτι μανθάνω.* Aristophanes Lys. *Τουτὶ τὸ πρᾶγμα παντεχοῦθεν πομπόμενον | ἐκεῖ τῶν γυναικῶν ἄρτι νυνὶ μανθάνω.* Eodem sensu noster Hipp. 1403. *ὄντως ὑμᾶς ὤλεσ', ἐσθημαι, Κύπρις* 1296. [Aldus *ὕβριν ὑβρισθ* Versus a trochaeo incipit: enim ultimam corripit. Lege igitur *ὕβριν γ' ὑβρισθεὶς* nius. Si cui minus verum tur, quod de digammate di Aesch. Prom. 458. [457.] cum Heathio *ὕβριν γ' ὑβρι* aut potius, ut supra 245. *ὕβρεις ὑβρισθείς.* Vide Mad dum ad Suppl. 496. Brunc Heathii conjecturam admisit thiae. Particula *γε* neque se riae ac metro utilis est. De metro cogitasse videntur Hea et Brunckius.

Ibid. *Ἠγησθε, succedatis, re batis.* Reiskius. An igno *ἠγεῖσθε* pro praeterito accipie

1299. Delenda hic persona ves et praefigenda sequenti et scribend. *τὸ* pro *ἤ*, et *σ καμένον, compositum.* Reis Haec affirmative, non intern tive dici accipienda puto. thiae. Vulgo legunt *ἦ πᾶν*, terrogante Agave: affirmative cipienda ista censet Heathius. quoquo se vertant, sive quae sive affirmatio ab Agave pr ineptissima est. Illius persona lenda, et *σάπᾶν* legendum. Ba nius. In Aldina deest inter tionis nota, quam exhibent ce edd. recentiores praeter Ru

Πενθεῖ δὲ τί μέλλος ἀφραπάνης προσῴ ἐμῆς; 1800
ΚΑ. Ὑμῖν ἐγένεθ' ὅμοιος, οὐ σέβων θεόν.
τοιγὰρ [1] συνῆψε πάντας εἰς μίαν βλάβην, ξυνῆψε
ὑμᾶς τε, τόνδε θ', ὥστε διολέσαι δόμους,
κἄμ', ὅστις ἄτεκνος ἀρσένων παίδων γεγὼς,
τῆς σῆς τόδ' ἔρνος, ὦ τάλαινα, νηδύος 1805
εἶδόν σε καὶ κάκιστα κατθανόνθ' ὁρῶ.
ᾧ δῶμ' ἀνέβλεπ', ὡς [2] συνεῖχες, ὦ τέκνον, ξυνεῖχες,
τυμβοῦ μέλαθρον, παιδὸς ἐξ ἐμῆς γεγὼς,
πόλει τε τάρβος ἦσθα. τὸν γέροντα δὲ
οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν 1810
κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν.

kianam. Matthiae ἢ πᾶν ut vulgo. Idem versum inter hunc et sequentem excidisse monet. Mihi non liquet.

Ibid. Aldus συγκεκλεισμένον. Barnesius et Matthiae συγκεκλεισμένον. Brunckius ξυγκεκλεισμένον. Reiskius Pal. a prima manu συγκεκλημμένον. Noster Hel. 985. δόμοις ἐκκλῆσθ', ὡς μύθῳ, ὦ παρθένοι. Vide ad Sophoclis Oed. T. 1288.

1506. Ἔρνος κατθανόντα, ut τέκνον φίλον apud Homerum. Aeschylus Cho. 889. Οἴ 'γὼ, τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. Euripides Tro. 735. Ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνοις. Plura Matthiae Gramm. Gr. §. 434. 1. p. 626.

1507. [Aldus ᾧ δῶμ' ἀνέβλεπεν.] Ex dativo ᾧ faciendus est nobis accus. ὅν, vet. cod. sequendo, simulque eam constructionem quam potius admittit verbum ἀναβλέπειν. Dicitur autem eleganter ὃν ἀνέβλεπεν (quod sonat ad verbum *te respiciebat*) pro *in te spem suam collocabat, seu, in te spem suam repositam habebat.* Stephanus. Accusativum admisit Brunckius, cujus haec sunt verba: βλέπειν, σκοπεῖν *et composita quartum casum regunt, sive absolutum, sive praepositioni junctum εἰς aut πρός.* Exempla attulit uterque, sed nihil ad rem suam facientia. Quid enim e. g. ad hanc quaestionem attinet, quod dixit Sophocles El. 954. εἰς σὲ δὴ βλέπω. Dativum regit ἀναβλέπειν apud Euripidem Suppl. 722. ὀρᾷς, ἄβουλος ὡς πεπερασμένη, | τοῖς πέρυσι νόσει γοργὸν ὡς ἀναβλέπει | σὴ πατρίς; Sensus quidem diversus est, sed eadem, ni fallor, constructio, nempe τοῖς πέρυσι νόσῳ pro εἰς τοὺς πέρυσι θανόντας. Recte igitur dativum ᾧ revocasse mihi videtur Matthiae. Pal. utrumque habet hoc modo: ᾧ δῶμ' ἀνέβλεπεν.

Ibid. Omnes libri ἀνέβλεπεν, quod secundam necessario producit.

Ibid. Συνεῖχες, *sustentabas.* Hesychius. Jam in hac fabula habuimus συνέχει δῶρα v. 590.

1511. Δίκην λαβεῖν pro δίκην δοῦναι novum loquendi genus esse videtur. In prosa oratione haec plerumque contraria sunt, ut πληγὰς δοῦναι et πληγὰς λαβεῖν. Demosthenes Midiana p. 605. B. Ἐμεῖς μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντες εἰς τοσοῦτον ἀφῖχθε φιλανθρωπίας τε καὶ εὐσεβείας, ὥστε καὶ τῶν πρόσθεν γεγενημένων ἀδικημάτων τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπέσχετε ταύτας τὰς ἡμέρας. Μενδίας δ' ἐν αὐταῖς ταύταις ταῖς ἡμέραις ἄξια τοῦ δοῦναι τὴν ἐσχάτην δίκην ποιεῖν διεχρήσατο. Idem ibid. p. 605. C. καὶ δίκην ἅμα βουλόμενοι λαβεῖν, ὧν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐτύθησαν θρασὺν ὄντα καὶ βδελυρὸν, καὶ

νῦν δ' ἐκ δόμων ἄτιμος ἐκβεβλήσομαι
ὁ Κάδμος ὁ μέγας, ὃς τὸ Θηβαίων γένος
ἔσπειρα, κἀξήμησα κάλλιστον θέρος.
ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὢν ὅμως,
τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων,
οὐκέτι γενείου τοῦδε θιγγάνων χερὶ,
τὸν μητρὸς αὐδῶν πατέρα, προσπτύξει, τέκνον,
λέγων· Τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει, γέρον;
τίς σὴν ταράσσει καρδίαν, λυπηρὸς ὤν;
λέγ', ὡς κολάζω τὸν ἀδικοῦντά σ', ὦ πάτερ. —
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ' ἐγὼ, τλήμων δὲ σὺ,
οἰκτρὰ δὲ μήτηρ, τλήμονες δὲ σύγγονοι.
εἰ δ' ἔστιν, ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ,
εἰς τοῦδ' ἀφῆσας θάνατον, ἡγείσθω θεούς.
ΧΟ. Τὸ μὲν σὸν ἀλγῶ, Κάδμε· σὸς δ' ἔχει δίκην
παῖς παιδὸς, ἀξίαν μὲν, ἀλγεινὴν δὲ σοί.

οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι. Ibid. p. 606. D. οἱ δ' ἐκμαιεύσαντες δίκην ἰαμβάνειν, οὐκ ἠδυνήθησαν. Ita passim. Noster non solum δίκην ἐλαμβανεν pro δίκην ἐδίδου dixit, verum etiam paullo post v. 1326. δίκην ἔχει pro δίκην δέδωκε.

Ibid. Rectius leges ἐλάμβαν' ἄν. Heathius. Admisit hanc conjecturam Brunckius. Ego vero vulgatam revocavi, plura de hac quaestione dicturus ad Sophoclis El. 913, ἀλλ' οὐδὲ μὴν δὴ μητρὸς οὕθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν, αὔτε θρῴσ' ἐλάνθανεν. Ubi ἐλάνθανεν valet λήσειν ἔμελλεν. Cujus significationis exempla vide ad Bacch. 612.

1312. Ἐκβεβλήσομαι. Paulopostfuturum. Simplex occurrit Or. 275. [272.] βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;—Scribere potuisset Poëta ἐκβληθήσεται et βληθήσεται. Sed paulopostfuturo libentius usi sunt Attici poëtae. Vide ad Prom. 846. [859.] Brunckius. Vide ad Med. 985—995.

1316. Annotatur et alia lectio, τέκνον: sed nobiscum retinere malo. Stephanus. Ἀριθμήσῃ, τέκνον, fili. Reiskius. Non opus.

1317. Θιγγάνω. Repone θηγάνων. Brodaeus. Ut hic verbum participii sedem occupavit, ita vicissim participium sedem verbi supra videlicet in principio pag. 17. [v. 475.] Stephanus. Solae Aldina et Hervagiana prima θηγάνω.

1319. Mallem τίς ἀδικεῖ σε, τίς ἀτιμάζει. Reiskius. Aldus: τίς σ' ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει. Scaliger τίς σ' ἀδικεῖ. Barnesius celato lectore τίς ἀδικεῖ.

1325. Hoc exemplo utitur Porsonus ad Hec. 794—800. νόμῳ τῷ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα. Aristophanes Eq. 32. Ποῖον βρέτας ἐστὶν ἡμῖν γὰρ θεούς. Neque Porsonus, neque quisquam alius de hujus versus scriptura satis mihi fecit.

1326. Assentior vetustis codicibus non σὸς sed σῆς legere nos volentibus: ut sit σῆς παιδὸς παῖς. Sic initio hujus pag. [v. 1308.] παιδὸς ἐξ ἐμῆς γεγώς. Stephanus. [Scaliger et edd. recentiores pleraeque σῆς. Matthiae revocavit σὸς, quod confirmare videtur noster Andr. 585. Οὐκοῦς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας. Et *Addendis.*] Jam monui ad v. 181. idem apud tragicos significare nos

Ὦ πάτερ, ὁρᾷς γὰρ τἄμ' ὅσῳ μετεστράφη, 1328

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

* * * * * * * * * * *

δράκων γενήσει μεταβαλὼν, δάμαρ τε σὴ 1328*

ς, quod in prosa oratione
ς et θυγατριδοῦς. Noster
1075. Οὐκ ἔστι σοι παῖς παι-
ὸς μάθῃς, γέρον. Ibid. 1084.
οἴχεταί μοι παῖς μόνον παι-
όνος. Heracl. 659. Ἥκοντα
παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν. Ibid.
Παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λε-
ίνοις. Herodotus II. 134. ἄλ-
ὲν οὐδεὶς ἐφάνη, Ἰάδμονος δὲ
ς παῖς, ἄλλος Ἰάδμων, ἀνεί-
Haec attuli, ut ostenderem
παιδὸς fere pro uno vocabulo
iendum esse. Nihil mirum
, si σὸς παῖς παιδὸς pro σῆς
ς παῖς dixit poëta.

8. Post hunc versum, qui
ie omnino tribuendus est, re-
ejus sermonis interciderunt.
a tantum senarium, ut vide-
conservavit Scholiastes Co-
ad Plutum v. 901. Εἰ μὴ
διον ἔλαβον εἰς χεῖρας μόσος.
enim, quae ex Bacchis Eu-
s citantur, in superstitibus
iam apparent, et ad hunc
n verisimiliter referenda sunt.
t autem etiam pars prior eo-
quae Bacchus hic, ἀπὸ μη-
; interveniens, avo et mater-
moerentibus vaticinatur. Illa
ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος κ. τ. λ.
abrupta sunt, et praece-
a quaedam desiderant. Tyr-
rus. Intercidisse orationem
es, quod suspicatus est Tyr-
us, certissime ostendit Apsi-
Rhetor, qui eam duobus locis
nemorat; sc. p. 723. [v. 27.]
Ald. [ἀμέλει] παρὰ τῷ Εὐρι-
τοῦ Πενθέως ἡ μήτηρ Ἀγαυὴ,
λαγεῖσα τῆς μανίας, καὶ γνω-
α τὸν παῖδα διεσπασμένον,
ορεῖ μὲν ἑαυτῆς, ἔλεον δὲ κι-
lterumque p. 724. [v. 30.] τοῦ-
ὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπί-
δης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι
βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ
τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐκ ταῖς χερσὶ
κρατοῦσα, καθ' ἕκαστον αὐτῶν οἰ-
κτίζεται. Habet et Lucianus in
Piscatore [T. I. p. 572.] versum,
quem hinc desumptum suspiceris:
sc. λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι
μόρον. Musgravius. Hanc ora-
tionem integram habuisse videtur
Pseudo-Gregorius, ex eaque sum-
sisse duo Christi Patientis tra-
goediae versus 1309, 1310. πῶς
καί νιν ἡ δύστηνος εὐλαβουμένη |
πρὸς στέρνα θῶμαι; τίνα (δὲ) θρη-
νήσω τρόπον; Porsonus. Agaves
personam huic versui recte prae-
ponit Pal. qui tamen in lacuna ex-
plenda nihil adjumenti fert. Unum
codicis archetypi folium evulsum
esse suspicatur Brunckius, ita ut
perierint versus plus minus quin-
quaginta. Quod attinet ad qua-
tuor versus, quos in Agaves ῥήσει
locum habuisse arbitrantur Tyr-
whittus, Musgravius et Porsonus,
de primo, quem ex hac fabula
diserte allegat Aristophanis inter-
pres, Tyrwhitto omnino assen-
tior: de secundo, tertio et quar-
to, quos Luciano et Pseudogre-
gorio debemus, nihil pro certo
statui potest.

1328*. Hunc versum primus ad-
misit Matthiae ex scholiaste inedi-
to ad Dionysii Periegeseos v. 391.
apud Bredowium Epist. Paris. p. 45.
Grammatici verba sunt: Ἰστέον
δὲ, ὅτι Κάδμος καὶ Ἁρμονία ἡ γα-
μετὴ μετεμορφώθησαν εἰς θηρία,
ἐπειδὴ τοῦ Ἄρεος ὄφιν ἐφόνευσεν
ὁ Κάδμος, ὃς τοὺς ἑταίρους αὐ-
τοῦ ἀνεῖλεν, Ἔριφον καὶ Δηϊλέον-
τα, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις
φησὶ περὶ Κάδμου· Δράκων γενή-
σῃ μεταβαλὼν, δάμαρ τε σὴ | ἐκ-

ἐκθηριωθεῖσ', ὄφεος ἀλλάξει τύπον,
ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν, θνητὸς γεγώς.
ὄχον δὲ μόσχων, χρησμὸς ὡς λέγει Διός,

Θηριωθεῖσ', ὄφεος ἀλλάξει τύπον, | ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν, θνητὸς γεγώς. [Conf. Osann. in Wolfii Analectis IV. p. 540. ED. LIPS.]

Ibid. Apollodorus III. 5, 4. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἁρμονίας Θήβας ἔκτισεν, παρὸ Ἐγχελιᾶς πυρσεύσαντα. τούτους δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένους ὁ Θεὸς ἐχρήσατο, Ἰλλυριῶν ἡγησάμενα, ἕως ἐγεμόνα Κάδμον καὶ Ἁρμονίαν ἔφασαν. οἱ δὲ πειθόμενοι, ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν, καὶ παῖς Ἰλλύριος αὐτῷ γίνεται. αὐθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλών, εἰς Ἠλύσιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν. Allorum scriptorum testimonia indicavit Heynius. Duos ex satyrico, ut videtur, Euripidis dramate senarios servavit Hermogenes p. 226. Θῆλυν, ὀφείαν μὲν γίγνεται τὸ γ' ἧσσον. | κἄρσεν, παρειλήφθη τῷ λοιπῷ σαφῶς. Cadmeum loqui putat Valckenarius Diatrib. p. 12. qui hoc respexisse putat Ovidium Metamorph. IV. 584. *me tange, manumque | admove, dum mea sunt: dum non totum occupat anguis.*

1329. Ἐκθηριωθεῖς, ὄφεος. Sunt qui legunt ἐκθηριωθεῖσ', pro ἐκθηριωθείσα, et referunt ad Harmoniam Martis filiam, Cadmi conjugem. Sed nihil mutandum. Est enim nominativus loco genitivi Attice positus, pro ἐκθηριωθέντος σοῦ. *Ubi ferinam draconis formam exueris, tunc et uxor tua serpentis figuram mutabit.* Ἐκθηριοῦν autem hoc loco significat τὸ θηριώδες, εἴτε τὴν θηρίου μορφήν, ἐκδῦναι. PORTUS. Mirum est, quam doctorum ingenia torserit hic locus, praecipue Aemilium Portum, qui antiptosin non vidit, ac praeiude ob euphemismum rem praecipue dici de Harmonia, quanquam et de Cadmo idem fatum erat statutum. Sic igitur ord da est clausula, cum ἐκθηρι θν apanta habet Aldi editio: μονίᾳ, ἣν Ἄρεος θυγατέρα ἔσχες σὺ θνητὸς ὤν, ἐκθηρι ται ἀλλάξει τύπον ὄφεος. — ἐκθηριοῦσθαι autem significat in luam transmutor, et aliquand ferur; nec audiendus est Aem Portus, qui, cum nihil sanae intelligeret, ausuit contrariu gnificationem ferre. Barne Ἐκθηριωθεῖς in masculino. *Cadmee* (nam cum alloquitur, λάξει, *mutabis tuam formam formam serpentis.* Ἀλλάξει ut tica pro ἀλλάξῃ sec. sing. in medii. Ἦν τ' Ἄρεος: *et ea q et Marte habuisti.* Reiskius etiam Heathius. Tyrwhittus quuti sunt Musgravius in a tatione, Brunckius et Matth Quod ad ἐκθηριωθεῖς attinet, scriptum legitur in Canteri Commelinianâ, utraque Gene ri, Musgraviana et Schaeferi Ceterae omnes recte ἐκθηριωθ

Ibid. Malim τύπου. Praeca credo, in iis, quae deperdita s *speciem humanam*, vel aliquid e modi. MUSGRAVIUS. Qui non mineret *se* legere v. 4. μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν. recte dicitur μορφὴν ἀμείψας βρ σιαίαν, quidni dicatur ὄφεος ἀ λάξει τύπου? Ita quoque accip v. 95. σὺν σοὶ δὲ νέαν ἕδος θνητὸν ἐ λάξας ἐγώ.

1330. Pal. ἁρμονίας. Verba Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν nonnisi loco accipienda esse nemo ig rat. Sensus est: Ἁρμονίᾳ Ἄρε ἣν ἔσχες. Eodem modo relativu antecedenti praeponit noster O 1184. Οἵδ', ἣν ἔθρεψεν Ἕρμιο μήτηρ Διώ.

1331. Ὄχον δὲ μόσχων [δὶς *Eandem fortunam sustinebis.* Tra latum a bubus, idem planstru aequali jugo trahentibus. Ju

ἐλᾷς μετ' ἀλόχου, βαρβάρων ἡγούμενος.
πολλὰς δὲ πέρσεις ἀναρίθμῳ στρατεύματι
πόλεις. ὅτ' ἂν δὲ Λοξίου χρηστήριον
διαρπάσωσι, νόστον ἄθλιον πάλιν
σχήσουσι. σὲ δ' Ἄρης Ἁρμονίαν τε φύσεται,
μακάρων τ' ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον.
ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς λέγω
Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός. εἰ δὲ σωφρονεῖν

...eus. Mendosum est utrumque ...cabulum, videlicet et ὄχον et ...σχων, si vetustis exempl. cre...mus, in quibus legitur ὄχλον et ...χθων.—Accipi autem ὄχλον ge...raliter pro multitudine seu ma...o numero non novum est. Ste...anus. Ὄχμον δὲ Μόσχων, *agrum ...oscorum arabis.*—Id est: *habi...bis in terra Moscorum*, qui dein...ps Moesi et Moscovii sunt di... Reiskius. Nihil opus muta...ne. Quid enim prohibet, Ca...num et Harmoniam curru ho...s juncto, ex populari saltem ...tentia, tractos esse? Talem cer... Lunae ubique tribuit Nonnus. ...c aliter vehebatur Cleobis et ...tonis mater. Herodot. I. c. 31. ...um porro Cadmum, cum in ...yriam fugeret, boum jugo ve...m esse, fama antiqua erat. ...ymologus: Βουθόη: πόλις Ἰλ...ρίας. εἴρηται ὅτι Κάδμος, ἐπὶ ...ῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν ταχέως εἰς ...λυρικοὺς παραγενόμενος, ἔκτισε ...λιν. Musgravius. His lectis, ...is non rideat Brodaei inter...stationem, Stephani et Reiskii ...endationes? Stephanum tamen ...uitur Barnesius in versione La...a, improbante Heathio. Pal. ...ων δὲ μόσχων.

1333. Meminit hujus expeditio... Appianus in Illyricis, sed com...e, quantum memini, et sine ...a temporis nota. Praeter illum ...us ex Historicis Herodotus tam ...ignis rei memoriam conserva... Mardonius apud hunc Lib. ... c. 42. cum legatis deliberans, ...ι, inquit, λογίον, ὡς χρεόν ἐστι ...ρσας ἀπικομένους ἐς τὴν Ἑλλάδα, διαρπάσαι τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Δελφοῖσι, μετὰ δὲ τὴν διαρπαγὴν ἀπολέσθαι πάντας. Ad finem orationis observatio est Herodoti: τοῦτον δ' ἔγωγε τὸν χρησμὸν, τὸν Μαρδόνιος εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν, ἐς Ἰλλυριούς τε καὶ τὸν Ἐγχελέων στρατὸν οἶδα πεποιημένον, ἀλλ' οὐκ ἐς Πέρσας. Mirum est, Pausaniam in Phocicis ne verbo quidem hanc calamitatem commemorasse. Musgravius.

1334. Pessime distinguit Aldus: ὅταν δὲ λοξίου χρηστήριον | διαρπάσωσι νόστον ἄθλιον πάλιν, | σχήσουσί σε, δ' Ἄρης Ἁρμονίαν τε φύσεται, κ. τ. ἑ. Recte edd. recentiores.

1336. Aldina: σχήσουσί σε, δ' Ἄρης. Hervagiana secunda: σχήσουσί, σε δ' Ἄρης. Canteriana: σχήσουσί. σε δ' Ἄρης. Commelíniana et Musgraviana: Σχήσουσί. σὲ δ' Ἄρης. Ambae Genevenses: Σχήσουσ. ισὲ δ' Ἄρης. Tandem Barnesiana: Σχήσουσι. σὲ δ' Ἄρης.

Ibid. Rectius fortasse φύσεται. Vide ad Sophoclis Oed. T. 1289. τὸν μητρὸς, αὐδῶν ἀνόσι', οὐδὲ ῥητά μοι.

1337. De Cadmo campum Elysium ingrediente vid. Schol. Pind. in Pyth. III. Epod. 4. [v. 155. διόπερ καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας, καὶ ἀπελθὼν ἐπὶ δρακόντων ἅρματος, κατῴκησεν ἐν Ἠλυσίῳ πεδίῳ, ὡς οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθογράφοι παραδεδώκασιν ἡμῖν.] Musgravius.

Ibid. Aldus κατιδρύσει. Pal. et edd. recentiores καθιδρύσει.

ἔγνωθ', ὅτ' οὐκ ἠθέλετε, τὸν Διὸς γόνον 1340
εὐδαιμονοῖτ' ἂν [1] σύμμαχον κεκτημένοι. 1 ξύμμαχον
ΑΓ. Διόνυσε, λισσόμεσθά σ', ἠδικήκαμεν.
ΔΙ. Ὄψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ ᾔδετε.
ΑΓ. Ἐγνώκαμεν ταῦτ'. ἀλλ' ἐπεξέρχει λίαν.
ΔΙ. Καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν, θεὸς γεγὼς, ὑβριζόμην. 1345
ΑΓ. Ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.
ΔΙ. Πάλαι τάδε Ζεὺς οὑμὸς ἐπένευσεν πατήρ.
ΑΓ. Αἶ αἶ, δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί. 1348
ΔΙ. Τί δῆτα μέλλεθ', ἅπερ ἀναγκαίως ἔχει; 1348*
ΚΑ. Ὦ τέκνον, ὡς εἰς δεινὸν ἤλθομεν κακὸν,
σύ θ' ἡ τάλαινα, σύγγονοί τε σαὶ φίλαι, 1350

1340. Praestaret ὅ, τ' οὐκ, pro ὅτι, ὅπερ, ὅ. Portus. Ὅπου κηθέλετε. Cohaeret cum σύμμαχον κεκτημένοι. Reiskius. *Quando noluistis.* Heathius. Portus *quod noluistis.* Nesciebat scilicet, ι in ὅτι non elidi. Alterum simile ejus inscitiae exemplum vide ad v. 1341.

1341. Lego ηὐδαιμονεῖτ' ἂν, *fuissetis felices*, non εὐδαιμονοῖτ' ἂν, *felices esse potestis.* Musgravius. Εὐδαιμονεῖτ' ἂν, *felices fuissetis.* Sic recte Musgravius. Brunckius. Vulgatam revocavit Matthiae, quem vide Gramm. Gr. §. 524. 2. p. 783. Sensus neque *fuissetis felices* est, neque *felices esse potestis*, sed *essetis felices.* Eadem constructione utitur noster Suppl. 764. Φαίης ἂν, εἰ παρῆσθ', ὅτ' ἠγάπα νεκρούς. Portus: *Dixisses, si affuisses, quod* Theseus *amasset mortuos.* Imo: *Dicere.* Theseum virum optimum esse, *si adfuisses curanti cadavera.* Etsi non multum refert, plus significare videtur φαίης ἂν, *nunc* (vel potius *semper*) *diceres*, quam ἔφης ἂν, *tunc dixisses.* Homerus Il. B. 80. εἰ μέν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, [ψευδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.

1342. 1344. 1346. Hi tres versus vulgo tribuuntur Cadmo. Melius conveniunt Agavae. Non enim aequum est, ut Cadmus, in quem nulla impietatis suspicio cadit, culpam hoc modo agnoscat, veniamque precetur.

1342. Pal. λισσόμεθά σ'.

1343. Legendum puto εἴδετε; quanquam enim Attice dicatur ᾔδεσαν, non inde tamen, opinor, colligi potest dici etiam ᾔδετε. Heathius. Οὐκ εἴδετε. Sic recte Heathius. Vulgo ᾔδετε, quod ne Graecum quidem est. Plusquamperfecti ᾔδειν secunda pluralis est ᾔδειτε. Brunckius. Pal. ὄψ' ἐμάθεθ' (sic) ἡμᾶς. ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ εἴδετε. Vulgatam, quam revocavit Matthiae, agnoscit grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 98. Ἥδεται: Εὐριπίδης Βάκχαις. Repone Ἤδετε. Plura vide ad Sophoclis Oed. T. 1232. ubi contra omnes libros reposui ᾔδεμεν pro ᾔδειμεν.

1344. Aldus ἔγνωκα μὲν ταῦτ'. Pal. ἐγνώκαμεν ταῦτ'. Sic etiam tacite Barnesius, cujus emendationem neglexerunt recentiores.

1347. Pal. πάλαι τάγε ζεύς. Idem a prima manu ἐπήνεσεν, ni fallor.

1348. Pal. τήλμονες φυγαί. Supplendum μένουσιν ἡμᾶς aut aliquid ejusmodi.

1348*. Hunc versum in omnibus impressis omissum ex Pal. admisi.

1350. Abest a Pal. φίλαι.

ἐγώ θ' ὁ τλήμων βαρβάρους ἀφίξομαι
γέρων μέτοικος. ἔτι δέ μοι τὸ θέσφατον
εἰς Ἑλλάδ' ἀγαγεῖν μιγάδα βάρβαρον στρατόν.
καὶ τὴν Ἄρεως παῖδ' Ἁρμονίαν, δάμαρτ' ἐμὴν,
δράκων δρακαίνης φύσιν ἔχουσαν ἀγρίαν,
ἄξω 'πὶ βωμοὺς καὶ τάφους Ἑλληνικοὺς,
ἡγούμενος λόγχαισιν. οὐδὲ παύσομαι
κακῶν ὁ τλήμων, οὐδὲ τὸν καταιβάτην
Ἀχέροντα πλεύσας, ἥσυχος γενήσομαι.
Γ. Ὦ πάτερ, ἐγὼ δέ σου στερεῖσα φεύξομαι.
Α. Τί μ' ἀμφιβάλλεις χερσὶν, ὦ τάλαινα παῖ,
ὄρνις ὅπως κηφῆνα πολιόχρως κύκνος;

1351. Post v. superiorem plenè stinguunt edd. nonnullae. Brunous vero et Matthiae: σύγγονοί σαι φίλαι, | ἐγώ θ' ὁ τλήμων. βαρβάρους ἀφίξομαι | γέρων μέτοικος. Male omnes. Sententia ἀκόλουθος est. Debebat enim ut ὡς εἰς δεινὸν ἤλθετε κακὸν σοι, aut ἐγώ θ' ὁ τλήμων, ὃς βαρβάρους ἀφίξομαι. Utrumvis horum omnia plana fecisset. In ea scriptura quam habemus, posteriora prioribus non respondent. Nulla tamen mendi suspicio.

1355. Grammaticus apud Bekkerum Anecdot. p. 90. Δράκαινα: θηλυκόν. Εὐριπίδης Βάκχαις. Adde Aeschylum Eum. 128. Euripidem Iph. T. 286.

Ibid. Abest a Pal. φύσιν. Haud dissimilis versus Ion. 992. Ποῖόν μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;

1358. Καταιβάτην, *infernum.* Haec nihil ad καταιβάτην Jovem. Rodaeus. Καταιβάτης, *qui decensum praebet*, idem quod καταβάζων. Heathius. Pseudogregorius v. 1691. οὐδὲ τὸν καταβάτην Ἅιδην διαβὰς, ἥσυχος γενήσεται.

1360. Aldus στερηθεῖσα, quod correxit Barnesius. Noster Iph. T. 74. οἷον στερεῖσα διπτύχων νεαρῶν, | ἀνάδελφος ἔσται. Hic etiam στερηθεῖσα libri veteres.

1362. Mendum aliquod hic latere mihi persuasum est: sententia enim, ni fallor, haec est, ab Agave juventa florenti spem praesidii frustra collocari in Cadmo senio effoeto. — Attentius locum expendenti visum est verisimilius Poëtam ita scripsisse: Τί μ' ἀμφιβάλλεις χερσὶν, ὦ τάλαινα παῖ, | ὄρνιθ' ὅπως κηφῆνα, πολιόχροα κύκνον; — Verte: *Quamobrem me manibus, o misera filia, amplecteris, qui merus sum inter alites fucus, canus cygnus?* Heathius. Pietatem avium celebrat Sophocles Electr. v. 1064. [1058.] cujus laudis partem non infimam tulisse videntur cygni, siquidem Euripides Electr. v. 151. lamenta commemorat, quibus parentem laqueis captum lugent. Non est igitur, quod dubitemus, de cygnis agere poëtam. Verum quid hic facit vox κηφῆνα? Nempe idem quod Troad. v. 191. ubi *senem effoetum et decrepitum* significat. Nihil igitur muto nisi πολιόχρως, pro quo malim πολιόχρων. Ὄρνις κύκνος idem pleonasmus est, quem multis exemplis illustravimus ad v. 1027. [1026.] Quibus adde Helen. v. 19. [κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών.] Πολιόχρων, ut λιπαρόχρων Theocrit. Idyll. II. v. 102. Musgravius. Ὄρνιθ' ὅπως κηφῆνα πολιόχρως κύκνος. Hanc scripturam omnino flagitat metrum: nam in ὄρνις ultima corripitur. Πολιόχρως κύκνος est *candidus cycnus*, et κηφῆνα ὄρνιθα

ΑΓ. Ποῖ γὰρ τράπωμαι, πατρίδος ἐκβεβλημένη;
ΚΑ. Οὐκ οἶδα, τέκνον. μικρὸς ἐπίκουρος πατήρ. 1 σμ
ΑΓ. χαῖρ', ὦ μέλαθρον, 2 *χαῖρ', ὦ πατρία* 2 χαῖρε πατρῷα 1
πόλις. ἐκλείπω σ' ἐπὶ δυστυχίᾳ
φυγὰς ἐκ θαλάμων.
ΚΑ. Στεῖχέ νυν, ὦ παῖ, τὸν Ἀριστaίου.

notat *senio confectam avem, effoetum parentem.* Brunckius. Vulgatam revocavit Matthiae. Nemo ignorat ὄρνις secundam apud tragicos communem habere. Non opus igitur ut metri causa reponatur ὄρνιθα. Si vero sententiae convenientior videtur accusativus, nescio an potius scribendum ὄρνιν. Κηφῆνα recte explicare videntur Musgravius et Brunckius. Πολιόγηως nihil nisi λευκὸς hic significat, neque ad senectutem alludit. Nominativus igitur recte se habet. De pietate cycnorum erga parentes rara sunt veterum testimonia, neque plura quam attulit Musgravius, afferre possum. De ciconiis praeter alios auctorem habemus Aristophanem Av. 1355.

1365. Aldus χαῖρ' ὦ πατρῷά. Aut delendum ὦ, aut legendum πατρία. Ὦ male additum saepe habemus. Hujus fabulae v. 526. Aldus ἔθ' ὦ διθύραμβ', ubi nunc legitur ἔθι, Διθύραμβ'. V. 1376. recte Aldus χαῖρε πάτερ μοι, sed Pal. χαῖρ' ὦ πέρ μοι. Plura vide ad Sophoclis Oed. T. 1329. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι. Haud deterior est altera ratio, ut scribatur ὦ πατρία, de qua vide ad Med. 432—420. ubi scripti libri fere omnes πατρώων, sed impressi recte πατρίων. Quod Brunckius et Matthiae ὦ πατρῷα retinuerunt, argumento est, eos mediam in πατρῷος communem esse censuisse. De qua re Brunckius sententiam suam ad Medeae locum modo allegatum exposuit. Auctor eo longe gravior Hermannus Diarii Classici T. XXI. p. 356. quid impedit, inquit, *quin, si* γεραιὸς, θελαιος, *atque alia, diu correpta dicuntur, idem in vocabulo* πατρῷος *fieri potu* Respondeo, πατρῷος et πά in tragico sermone non differre quam λαὸς et λεώς apud Euripidem Hec. 532. legeretur, Σεγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγ ἔστω λαὸς, quis reponere du ret λεὼς, licet α longum ant calem interdum corripiatur? πάτριος a πατρῷος diversum Hermannus. *Differunt* (inquit) *ita: πάτρια sunt, quae sunt p πατρῶα, quae veniunt a patre; τρικὰ, qualia sunt patrio. spurio filio πάτριος οἶκος est, nullo πατρῷος, si proprie usurpamus.* Hujus discrimin minimum quidem vestigium tragicos reperiri posse credo. que apud eos legitur πατρ Quid differant haec in prosa tione recte explicant gramm

1568. Hoc νυν est expleti ut ex versu constat, quare ac tu privavimus. Barnesius. στεῖχε νῦν. Genevensis Pauli phani Στεῖχέ νῦν, Lectii Σ νῦν. Ceterae omnes recte.

Ibid. Τὸν Ἀριστaίου. Οἶκον audio. Aristaeus Cadmi fuit ner, regnavitque in Arcadia. DAEUS. Legendum χθόν' Ἀρκ ου, i. e. Thessaliam, ubi eum Musarum pavisse testatur A lon. Rhod. Lib. II. [514.] GRAVIUS. Cujus conjecturae Brunckio admissam repud Matthiae. Vera videtur Bro interpretatio, quam tamen ex plis confirmatam vellem. Nihi hac ellipsi dixerunt scriptores Bosium, satis superque de re illa εἰς παιδοτρίβου.

Στένομαί σε, πάτερ. ΚΑ. Κἀγὼ σὲ, τέκνον,
καὶ σὰς ἐδάκρυσα κασιγνήτας. 1370
Δεινῶς, δεινῶς τήνδ' αἴκειαν
Διόνυσος ἄναξ
† τοὺς σοὺς εἰς οἴκους ἔφερεν.
Καὶ γὰρ ἔπασχον δεινὰ πρὸς ὑμῶν,
ἀγέραστον ἔχων ὄνομ' ἐν Θήβαις. 1375
Χαῖρε πάτερ μοι. ΚΑ. Χαῖρ', ὦ μελέα 1377
θύγατερ. χαλεπῶς δ' εἰς τόδ' ἂν ἥκοις. 1378
Ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας

. Στέρομαί σε pro στέρομαί id. supra ad v. 1360. Bar-. Sic Xenophon Cyropaed. I. sub initio: ὅσοι τε ἔκ-πεστέρηνται. Musgravius. get exemplis haec constru- Sed optime Burgesius στέ-σε, nisi quod nulla caussa quin potius daret στένομαί schylus Theb. 870. κλαίω, κι, καὶ δόλος οὐδεὶς | μὴ 'κ ὀρθῶς με λιγαίνειν. Com-n μεταστένομαι usurpavit Med. 996.

[Aldus κἀγὼ τέκνον.] Le-n puto, κἀγώ σε, τέκνον, rsui nocebit. Barnesius. im Reiskius, Musgravius in tione, Brunckius et Mat- Barnesius verba nec versui addidit propter τέκνον, quod n communem habere toties , ut fastidium legentibus .

). Κασιγνήτους Attice, vel τας lege, ut v. 1369. Bar-. Male vulgo κασιγνήτους, omnino emendari debuit. kius. Qui primus reposuit τας. Simili errore Pal. v. σύ νιν κατέκτας καὶ κασί-σέθεν. Aldus etiam Iph. T. ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασίγνη-ονός.

. [Aldus: δεινῶς γὰρ δει-νδ' αἰκίαν.] Τὸ αἰκίαν ul-natura producit, etiamsi qui proxime sequitur, a a non inciperet. Ut metro igitur succurri possit, substituendum puto ἄταν. Heathius. Delendum γὰρ, quod metrum corrumpit. Αἰκίας autem, quod valet ἀεικείας (Dawes. Miscell. Crit. p. 317.), penultimam producit. Musgravius. Delendum forte τάνδ', et versu abhinc secundo legendum: τοὺς σοὺς τάνδ' εἰσέφερ' οἴκους. Idem in Supplemento. Pal. δεινῶς γὰρ τάνδ' αἰκίαν. Versus igitur in Aldina justo longior est, in Pal. justo brevior. Ex priori Musgravii conjectura γὰρ omiserunt Brunckius et Matthiae. Quibus assentior. Pro αἰκίαν vero reposui αἴκειαν. De qua scriptura vide ad Sophoclis Oed. Col. 748.

1373. Aldus ἔφερε. Heathius, Brunckius et Matthiae ἔφερεν. Deesse videtur syllaba, puta τούσδ' inter εἰς et οἴκους.

1375. Aldus ἀγέρατον ἔχων ὄνομ', quod tacite correxit Barnesius. Pal. ἀγέρατον ὄνομ' ἔχων.

1376. Pal. χαῖρ' ὦ περ μοι. Vide ad v. 1365.

1377. Aldus χαῖρ' ὦ μελέα καὶ σύ γε θύγατερ, | χαλεπῶς εἰς τόδ' ἂν ἥκοις. Tria verba καὶ σύ γε absunt a Pal. nec nisi metri caussa addita videntur, ut σύ γε Heracl. 628. Iis omissis, mutataque versuum divisione, omnia recte procedunt.

1379. Χαλεπῶς δ' εἰς τόδ': sed difficulter eo perveneris, ut bene valeas et gaudeas. Reiskius. Clau-

ἵνα συμφυγάδας ληψόμεθ' οἰκτράς. 1
ἔλθοιμι δ' ὅπου
μήτε Κιθαιρὼν μιαρός μ' ἐσίδοι,
μήτε Κιθαιρῶν' ὄσσοισιν ἐγὼ,

dicat metrum, quod restituetur, si inserta particula γὰρ ita legas: χαλεπῶς εἰς γὰρ τόδ' ἂν ἥκοις. Heathius. Versus justo brevior est. Forte: χαλεπῶς μὴν εἰς τόδ' ἂν ἥκοις. Musgravius. Πλὴν addidi, quod hic, ut alias saepissime, valet ὅμως. Brunckius. Matthiae ut vulgo. Recte δὲ inseruisse et locum explicuisse mihi videtur Reiskius. Ceterorum conatus inutiles sunt.

1380. Vulgo male λήψωμ'. Cum futuro indicativi ἵνα perinde ac ὅπως construitur. Brunckius. Qui λήψομαι. Pal. ληψώμεθ', unde dedi ληψόμεθ'. In Porsoni Aristophanicis ad Vesp. 976. legitur senarius ab eo Euripidi obtrusus: ἐμοὶ, τέκνοισιν ἵνα ταφὰς ληψώμεθα. Hodie nemo nescit ληψώμεθα barbarum esse. Quod de κατερῇς et παραλείψῃς monui ad v. 344. Paulus ad Cor. II. 13, 3. καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγαπὴν δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Petrus Ep. I. 3, 1. ὁμοίως αἱ γυναῖκες, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσωνται, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν. Rectius καυθήσομαι et κερδηθήσονται. Subjunctivos καυθήσωμαι et κερδηθήσωνται peperit inveteratus de constructione particulae ἵνα error, qui toties apud Graecos scriptores sanam scripturam corrupit. Recte Brunckius, modo ad apostolorum verba monitum ejus referatur: *Cum futuro indicativi ἵνα perinde ac ὅπως construitur.* Sed apud Euripidem ἵνα non ὅπως sed ὅπου significat. Sensus est: ἄγετέ με ἐκεῖσε ὅπου λη-

ψόμεθα. Haud aliter noster T. 1343. τέλος δὲ πᾶσιν ἦν α λόγος, | στείχειν ἵν' ἦσαν, κα οὐκ ἐωμένοις. Hel. 1451. ἦ ἵν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύ

1381. [Aldus: ἔλθοιμι δ' ὅ | μήτε Κιθαιρὼν μιαρὸς, | Κιθαιρῶν' ὄσσοισιν ἐγώ.] Ὁρ gendum suspicor. Omnino audiendum est. Brodaeus. ἐγὼ censet Brod. reponendum aut saltem cum ἐγὼ subaud dum. Cui ego lubenter assent sed hoc addo, videri mihi repetitionem, μήτε Κιθαιρὼν ρὸς, μήτε Κιθαιρῶν' ὄσσοισιν aut ὁρῶ, esse tanquam ab cui ut mens non bene compo est, sed moerore turbata, ita incomposita et oratio. Stephan Videtur scribendum ὄσσοια μ Canterus. Duportus legit ὄσ ἐσίδοιμ' ἐγώ: Scaliger ὄσσοι ἴδοιμ' ἐγώ: Canterus ὄσσοια γῶ, ἤγουν Κιθαιρῶνι: et Jo. tonus: *Fortasse* μιγῶ, pro ἐ Barnesius. Μήτε Κιθαιρὼν μ' μιαρὸς, | μήτε Κιθαιρῶν' ὄσσοι ἐγὼ (aut ὄσσοισι βλέπω); *me spectet Cithaero, neque ego ctem Cythaeronem.* Reiskius. P μιαρὸς aliquid excidisse puto q metrum expleverat. [Versu quente] forsan legendum est σοισιν ἴδω, vel ὄσσοισιν ὁρῶ c Brodaeo; cui tamen monenti v ba ista subaudiri posse, mini assentior. Heathius. Legendi forte: μήτε Κιθαιρὼν μιαρός ἐσίδοι, | μήτε Κιθαιρῶν' ὄσσοι ἐγώ. Musgravius. Haec scriptu quam admisit Brunckius, tam tro quam sententiae satis fac neque Euripide indigna est. J cobsius Exercitat. Crit. T. I. 157. μ' ἱερὸς ἐσίδοι, quod me repugnat, potius quam μιαρὸς ἐσίδοι, legendum contendit. C

μήθ' ὅθι θύρσου μνῆμ' ἀνάκειται.
Βάκχαις δ' ἄλλαισι μέλοιεν.
ΚΟ. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

rum in Hervagiana secunda le-
tur ὅσσοισιν μ' ἐγὼ, neque quis-
iam ante Brunckium Aldinam
ctionem revocavit. Latere vide-
r in hoc errore conjectura quae-
m a typographo non intellecta.

1384. Non video quomodo re-
ieri possit nominativus θύρσος,
omnino in genit. θύρσου mu-
adum censeo, ut sit sensus: *ne-
e alio usquam, ubi ullum sit thyr-
mnemosynum.* STEPHANUS. Mihi
ige praestantior videtur vulga-
lectio. Non enim optat Agave,
nullum postea locum videat
i thyrsi exstat memoria, sed ut
um potius thyrsum nunquam
nceps videat, qui scilicet me-
riam malorum praeteritorum
ricare possit. HEATHIUS. Lego:
θ' ὅθι θύρσοις κλήματ' ἀνεῖται:
*ubi palmites vitei ad thyrsos
ficiendos e terra producuntur.*
ISGRAVIUS. Jacobsius Exercitat.
it. T. I. p. 157. μήθ' ὅθι θήρας
ῆμ' ἀνάκειται. Stephani conje-
ram confirmat Pal. Brunckius
o clam θύρσων. Matthiae θύρ-
; ut Aldus.

1385. Oraculum apud Herodo-
n VI. 19. νηοῦ δ' ἡμετέρου Δί-
μοις ἄλλοισι μελήσει.

Ibid. Pal. βάκχαισι δ' ἄλλαισι μέ-
εν. Plurale μέλοιεν nominativos
bet Κιθαιρών et θύρσος, Bac-
chicorum scilicet orgiorum locus
et instrumentum.

1386. De hoc pentasticho, quod
quinquies apud Euripidem legitur,
nisi quod primus versus in Medea
est Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμ-
πῳ, vide ad Med. 1415=1383.

1386. Aldus πόρον εὗρεν θεός.
Pal. πόρων εὗρε θεός. Vide ad
Med. 1418=1386.

1390. Ex hac fabula sequentia
citantur a S. Maximo in Scholiis
ad Dionysium Areopagitam edit.
Corder. Tom. I. p. 90. δινεύων
δρομάσι βλεφάροις. Quae in ea
hodie frustra quaeras. Scholiastes
quoque Aristophanis ad Plut. v.
908. versum sequentem ex hac
Tragoedia affert: εἰ μὴ γὰρ ἴδιον
ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος. HEA-
THIUS. De hoc versu jam dictum
ad v. 1328. Verba δρομάσι δινεύων
βλεφάροις leguntur in Oreste, v.
835. Maximi verba ita vulgo le-
guntur: Καὶ τοῦτο φασὶ καὶ Κω-
μικοὶ θηλυκὸν ἀντ' οὐδετέρου, ὡς
ἀρσενικὸν κατὰ θηλυκοῦ, καὶ Πλά-
των, καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις·
Διανεύων δρομάσι βλεφάροις. τὸ
βλέφαρον γὰρ δρομὰς οὐκ ἄν τις
εἴποι. Καὶ ἐν Ὀρέστῃ· Μανιάσι
λισσήμασι. V. 270. εἴ μ' ἐκφοβοῖεν
μανιάσιν λυσσήμασιν. Plura exem-
pla collegit Porsonus. In Bacchis
habemus ἀδυβόᾳ πνεύματι v. 127.
et fortasse alia.

COLLATIO ED. ALDINAE.

12. 'κάλυψα] κάλυψα
15. Βάκτριά] Βάκτρυά
Ibid. δύσχιμον] δύσχειμον
20. 21. 22. Hoc ordine in Aldina: 22. 20. 21.
25. βέλος,] μέλος,
31. ἐξεκαυχῶνθ',] ἐξεκαυχώμεθ',
32. ᾤστρησ'] οἴστρησ'
38. ἧνται] εἶνται
51. ἐξ ὄρους] ἐξόρους
62. πτυχὰς] πτύχας
67. Βάκχιον] τὸν βάκχιον
69. μελάθροις ἔκτοπος ἔστω,] τὶς δὲ μελάθροις ἔκτοπος ἔστω;
70. ἐξοσιούσθω.] ὁσιούσθω.
71. ἀεὶ] αἰεὶ
72. Διόνυσον] Διόνυσσον
76. ἐν ὄρεσσι] ἐν ὄρεσι
77. ὁσίοις καθαρμοῖσιν·] ὁσίοισι καθαρμοῖς.
79. θεμιτεύων,] θεμιστεύων,
82. Διόνυσον] Διόνυσσον
85. Διόνυσον] Διόνυσσον
87. εὐρυχόρους] εὐρυχώρους
92. ἔτεκεν,] ἔτεκε,
95. Κρονίδας] κρονίδα
96. μηρῷ] μηρῶ
103. θυρ[σοφόροι] θηροτρόφοι
108. μίλακι] σμίλακι
111. ἐνδυτὰ] ἐνδυτὰν
118. ἀφ' ἱστῶν,] ἀφ' ἱστόν,
121. Κρήτας] Κρῆτες,
125. ἔνθα τρικόρυθες] τρικόρυθές τ' ἐν
125. ηὗρον·] εὗρον.
126. βάκχια] βακχεία
127. ἀδυβόᾳ] ἡδυβόα
129. εὐάσμασι] ἔν τ' ἄσμασι
135. ὅτ' ἂν] ὅταν
141. ὁ δ' ἔξαρχος,] ὅδ' ἔξαρχος
154. χρυσορόα χλιδὰ,] χρυσορόου χλιδᾷ
155. Διόνυσον] Διόνυσσον,
161. ὅτ' ἂν] ὅταν
169. Βάκχα.] βάκχου.
172. τόδε;] τόδε.
182. πέφηνεν] πέφην'
184. χορεύειν;] χορεύειν,
185. πολιόν;] πολιὸν,
188. ἡδέως] ἡδέων,
190—209. De personis vide annotationem.
190. χοροῖς.] κακοῖς.
191. Οὐκ οὖν—περάσομεν;] οὐκ οὖν—περάσομεν.
192. ὁμοίαν ἁ θεὸς ἂν] ὁμοίας ἂν ὁ θεὸς
194. ἀμοχθὶ κεῖσε] ἀμοχθεὶ κεῖσε
200. δαίμοσι.] δαίμοσιν.
201. πατρίους] πατρὸς
202. καταβαλεῖ] καταβάλλει
203. ηὕρηται] εὕρηται
205. ἐμόν.] ἐμόν;
212. διὰ σπουδῆς] διὰ σπουδῆς
227. πανδήμοισι] πανδόμοις
235. εὔκοσμος] εὔοσμον
236. οἰνωπὸς,] οἰνωπὰς
242. ἐκεῖνον] ἐκεῖνος
Ibid. εἶναι φησὶ] εἶναί φησι
244. λαμπάσιν] λαμπάσι
246. ἐπάξια,] ἐστ' ἄξια,
247. ὅστις ἐστὶν] ὅστίς ἐστιν
255. Τειρεσία.] Τειρεσία;
257. φέρειν.] φέρειν;
259. καθῆσ' ἂν] κάθησ' ἂν
261. γάνος,] γάμος,
263. Τῆς δυσσεβείας.] τῆς εὐσεβείας
Ibid. αἰδεῖ] αἰδῇ
264. στάχυν;] στάχυν.
266. Ὅτ' ἂν] Οτὰν
270. θρασύς τε] Θρασὺς δὲ
276. γῆ δ' ἐστὶν,] γῆ δ' ἐστιν,
Ibid. ὄνομα δ'] ὁ πόμα δ'
278. ὃ δ' ἦλθεν] ὅδ' ἦλθ'
279. πῶμ' ηὗρε,] πόμ' εὗρε,
281. ὅτ' ἂν] ὅταν
282. ὕπνον τε,] ὕπνου τε
Ibid. καθ' ἡμέραν] καθημέραν

5. ἐνεῤῥάφη] ἐν ἐῤῥάφη
. τραφῆναι φασὶν] τραφῆναι φασιν
. Ἥρα πόθ'] Ηρά ποθ'
. ὅτ' ἂν] ὅταν
. μεμηνότας] μεμηνότας
. τάξεσι,] τάξεσιν,
. θιγεῖν.] θίγειν.
. τοῦτ' ἔστι] τοῦτ' ἐστι
. Βακχεῖον] βάκχιον
. μηδ'] μὴ δ'
. νοσεῖ),]νοσῇ,
. σωφρονεῖν] μὴ σωφρονεῖν
. εἰς τὴν] ἐς τὴν
. σκοπεῖν] σκοπεῖν γὰρ
. ὅτ' ἂν] ὅταν
. μαίνει] μαίνῃ
. πέτει] πέτῃ
. φῄς] φῄς,
. ὡς ἔστι, Σεμέλη θ'] ὡς ἔστι Σεμέλης
. ὠμόσιτοι] ὠμόσιτοι
. κυναγίαις] κυνηγίαις
. Οὐ μὴ] οὐ μὴ
. μηδ' ἐξομόρξει] μήδ' ἐξομόρξῃ
. ἐμοί;] ἐμοί.
. δίκην] δίκῃ
. τοῦδ',] τούσδ',
. τριαίνου] τριαίνης
. θυέλλαισιν] θυέλλαισι
. οἱ δ'] οἵδ'
. μέμηνας] μέμηνας
. σκῆπτρα] πτέρυγα
. ἀΐεις;] ἀΐεις.
. εἰς τὸν] ἐς τὸν
. μακάρων;] μακάρων.
. ὁπότ' ἂν] ὁπόταν
. ἀμφιβάλλῃ.] ἀμφιβάλῃ.
. ἀσάλευτόν τε] ἀσά|λευτον
. δώματα.] Δῶμα.
. πόρσω | γὰρ ὅμως] πρόσω γὰρ, ἀλλ' ὅμως
. θνατὰ] θνητὰ
. φέροι.] φέρει.
. μαινομένων θ'] Μαινομένων
. Κύπρον,] Κύπριν,
. ἐκ οἱ] ἵνα
. κλιτὺς] κλειτὺς
. σοφὰν δ' ἄπεχε] σοφὸν δ' ἀπέχειν
. τόδε] τόδέ
. ἄκρανθ'] ἄκραν θ'
. εὐτρεπὲς] εὐπρεπὲς
. ἄγω] ἐγώ
. ἔπεμψ',] ἔπεμψεν

443. εἶρξας,] εἶρξας,
447. αὐταῖς] αὐτοῖς
449. ὁδ' ἀνὴρ] ὅδ' ἀνὴρ
Ibid. θαυμάτων] θαυμασίων
452. ὥστε μ'] ὥστέ μ'
455. γάρ σου] γὰρ σοῦ
462. κλύων.] κλύων;
464. Ἐντεῦθέν εἰμι.] ἐντεῦθεν εἰμί.
468. ἀλλὰ Σεμέλην] ἀλλ' ὃς Σεμέλης
469. κατ' ὄμμ'] κατ' ὄμματ'
473. θύουσίν τινα;] θύουσιν τινά;
475. θέλω.] θέλων.
477. ὁρᾶν γὰρ φῄς] γὰρ ὁρᾶν σὺ φῄς
Ibid. ἦν;] ἦ;
478. ἐγὼ 'τασσον] ἐγώ 'τασσον
479. Τοῦτ' αὖ] ταῦτ' οὖν
484. οἱ νόμοι δὲ] οἱ νόμοι τε
490. Σὲ δ' ἀμαθίας γε, κἀσεβοῦντ'] σὲ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ'
492. Εἶφ' ὅτι] εἶφ' ὅ, τι
Ibid. ἐργάσει;] ἐργάσῃ;
498. ὅτ' ἂν] ὅταν
499. Ὅτ' ἄν γε] ὅταν γε
501. ποὔστιν;] ποῦ 'στιν.
502. σὺ δ'] σύδ'
Ibid. αὐτὸν] αὐτὸς
506. Οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῇς,] οὐκ οἶσθ' ὅτι ζῇς;
515. οὔτοι] οὔτι
518. Post hunc v. nulla lacuna in Aldina.
523. ὅτε] ὅ, τε
525. ἀναβοάσας] ἀναβοήσας,
526. Ἴθι, Διθύραμβ',] ἴθ' ὦ διθύραμβ',
528. ἀναφαίνω] ἀναφανῶ
531. ἀπωθεῖ] ἀπωθῇ
533. ἀναίνει;] ἀναίνῃ;
535. Διονύσου] Διονύσσου
539. δράκοντός | ποτε] δράκοντος | ποτὲ
544. θεοῖς.] θεοῖ|σιν.
546. τάχα ξυνάψει,] τάχει συνάψει.
547. τὸν ἐμὸν δ'] τὸν ἐμὸν
549. ἐν εἱρκταῖς.] ἐν εἱρκταῖς.
551. Διόνυσε,] Διόνυσσε,
Ibid. σοὺς] σὰς
556. Νύσας] Νύσσης
Ibid. τᾶς] Deest in Aldina.
558. Διόνυσ',] Διόνυσσ',
559. Κωρυκίαις;] κωρυκίαις.
560. ἐν τοῖς πολυδένδροι|σιν] ἐν ταῖς πολυδένδρεσιν

561. ἔν|θα πότ'] ἔνθά ποτ'
563. 564. σύναγεν] σύναγε
565. μάκαρ] μάκαιρ
570. εἱλισ|σομένας] εἱλισσομένας τε
577. ὦ Βάκχαι,] ἰὼ βάκχαι,
580. Ἰὼ ἰὼ] ἰὼ
583. νυν] νῦν
585. πέδου] πέδον
588. 590. De personis vide annotationem.
594—605. De personis vide annotationem.
596. αὐγάζει,] αὐγάζῃ
599. βροντᾶς;] βροντᾶς.
600. σώματα,] δώματα,
605. πεπτώκατ';] πεπτώκαθ';
Ibid. ᾔσθησθ',] ἤσθηθ'
607. θαρσεῖτε, σακρὸς] θαρσεῖτε σάρκας,
611. ὁρκάνας πεσούμενος;] ὀρκάνας πεσούμενος.
612. Πῶς γὰρ οὔ; τίς] πῶς γὰρ. οὔ τις
Ibid. τύχοις;] τύχοις.
613. ἠλευθερώθης,] ἐλευθερώθης,
617. ἐλπίσιν δ'] ἐλπίσι δ'
618. ἡμᾶς] ὑμᾶς
619. περὶ βρόχους ἔβαλλε] περιβρόχους ἔβαλε
621. χείλεσιν] χείλεσι
624. ὁ δ'] ὅδ'
625. ᾖσσ'] ἤϊσσ'
630. ἐποίησεν] ἐποίησε
Ibid. ὁ δ'] ὅδ'
631. ᾖσσε,] ἤϊσσε,
Ibid. αἰθέρ',] Deest in Aldina.
632. αὐτῷ τά τ' ἄλλα] αὐτῷ. τὰ δ' ἄλλα
633. ἔῤῥηξεν] ἔῤῥηξε
636. ἐτόλμησ'.] ἐτόλμ'.
Ibid. ἥσυχος δὲ βασιλικῶν] ἥσυχος δ' ἐκ βάκχας ἄγων
638. ψοφεῖ γ' οὖν] ψοφεῖ γοῦν
644. ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ.] ὅδ' ἐστιν ἀνήρ.
645. φαίνει] φαίνῃ
650—658. De personis vide annotationem.
652. κλῄειν] κλείειν
653. Τί δ'; οὐχ] τί δ' οὐχ
654. σοφὸς σὺ,] σοφὸς εἶ.
662. Ἥκεις δὲ ποίαν] ἥκεις δ' ὁποίαν
665. σοὶ] σοι
668. τὰ κεῖθεν,] τἀκεῖθεν,
Ibid. στειλώμεθα.] στειλώμεθα;
671. ἀθῷος] ἀθῶος
Ibid. ἔσει.] ἔσῃ.
673. εἴκῃς] εἴκοις
674. τὰς] Deest in Aldina.
675. προσθήσομεν.] προθήσομεν.
680. τοῦ δευτέρου] τοῦ δὲ δευτέρου,
682. ηὖδον] εὖδον
Ibid. σώμασιν] σώμασι
684. αἱ δ'] αἵδ'
Ibid. πρὸς πέδῳ] πρὸς πέδον
685. φῆς,] φῇς,
686. ᾠνωμένας] οἰνωμένας
687. ἠρημωμένας.] ἠρενωμένας.
691. αἱ δ'] αἵδ'
692. ἀνῆξαν] ἀνῆξαν
693. παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.] παρθένοι τε, κἄζυγες.
697. λιχμῶσιν] λιχμῶσαν
698. αἱ δ'] αἵδ'
700. μαστὸς] μαζὸς
702. ἀνθεσφόρου.] ἀνθεσφόρους
707. πώματος] πόματος
709. ἑσμοὺς] ἑσμοὺς
724. ἀθρόῳ] ἀθρόῳ
725. συνεβάκχευ'] συνεβάκχευσ'
727. κυρεῖ δ'] κύρει δ'
728. ἐξεπήδησ',] ξυνεπήδησ',
730. ἡ δ'] ἥδ'
731. τῶνδ' ὕπ'. ἀλλ'] τῶνδ'. τὸ ἄλλ'
735. χερὸς] χειρὸς
737. δίκῃ] δίκα.
738. σπαράγμασιν.] σπαράγμασι.
739. πλεύρ',] πλευρὰν,
Ibid. δίχηλον] διχηλὸν
740. ἄνω τε] ἄνω,
743. τὸ πρόσθεν,] τοπρόσθεν,
745. ἐνδυτὰ,] ἔνδυτα,
748. ὑποτάσεις,] ὑπὸ τάσεις,
Ibid. Ἀσωποῦ] Αἰσωποῦ
749. Θηβαίων] Θηβαῖον
750. Ἐρυθράς θ',] ἐρυθρὰς,
757. ἔκαιεν.] ἐκαίεθ'.
Ibid. αἱ δ'] αἵδ'
760. τοῖς] τοὺς
Ibid. οὐχ ᾕμασσε] οὐχ' ᾕμασσε
Ibid. λογχατὸν] λογχατὸν
765. κρήνας ἐπ' αὐτὰς,] κρήνας ἐπ' αὐταῖς,
767. δράκοντες] δράκοντος
769. ἐστὶν] ἔστιν
770. κἀκεῖνο φασὶν] κἀκεινό φασι
775. εἰς τὸν] ἐς τὸν
786. Πείθει] πείθῃ

ιεκοῦντα] κινοῦντι
Οὐ μὴ] οὐ μὴ
τόδ';] τόδ',
801. De personis vide annotationem.
ὃς] ὡς
Ὦ τᾶν, ἔτ' ἐστὶν] ὅταν ἔτ' ἐστιν
Τί δρῶντα;] τί δρῶντα,
Ποῖόν τι,] ποῖόν τι;
ἐμαῖς;] ἐμαῖς.
τοῦτό γ', ἴσθι,] τοῦτό γ' ἐστὶ,
ἐξφνωμένας.] ἐξοινωμένας.
ἐξιχνεύσουσίν] ἐξιχνεύσουσί
ἔλθῃς] θέλῃς
ὁδῷ;] ὁδῷ.
Στεῖλαί νυν] στεῖλαί νιν
Τί δὴ τόδ';] τὶ δὴ τόδ'
φῄς] φῄς
ἐπὶ κάρᾳ δ'] ἐπὶ κάρα δ'
Ἦ καί τι] ἦ καὶ τὶ
Σοφώτερόν γ' οὖν] σοφώτερον γοῦν,
δι' ἄστεως] δι' ἄστεος
μὴ 'γγελᾶν] μὴ γελᾶν
844. De personis vide annotationem.
ἂν δοκῇ] ἀν' δοκῇ
εὐτρεπὲς] εὐπρεπὲς
βουλεύμασι.] βουλεύμασιν.
846. Transpositi in Aldina.
ἀνὴρ] ἀνὴρ
ὀφλεῖν] ὄφλειν,
δι' ἄστεως,] δι' ἄστεος,
ἠπιώτατος.] ἠπιώτατος.
δέραν] δέρην
ἐμπαίζουσα] ἐμπάζουσα
θρώσκει] θρώσκῃ
παραποτάμιον] παρὰ ποτάμιον,
ὕλας;] ὕλας.
σὺν μαινομένᾳ δόξᾳ.] συμμαινομένα δόξα.
γιγνώσκειν] γινώσκειν
ἰσχὺν τόδ'] ἰσχύν τ'
ὅτι πότ'] ὅτί ποτ'
θαλάσσας] θαλάσσης
ἐγένεθ'.] ἐγένεθ'.
ἕτερα δ'] ἑτέρα δ'
αἱ δ'] αἵδ'
κατ' ἆμαρ] κατ' ἦμαρ,
κέρατε] κέρᾳ τε
θήρ;] θὴρ,
902. De personis et interpunctione vide annotationem.

925. δῆτ';] δῆτ'
927. ὑπὸ μίτρᾳ] ὑπὸ μίτρα
930. σε] σὲ
934. τείνουσιν] τείνουσι.
937. ἡγήσει] ἡγήσῃ
938. ὅτ' ἂν παράλογον] ὅταν παρὰ λόγον
Ibid. ἴδῃς.] ἴδῃς;
941. χἆμα] χ' ἅμα
945. πτυχὰς] πτύχας
948. βραχίονα;] βραχίονα.
949. τὰ Νυμφῶν] τᾶν νυμφῶν
950. καὶ Πανὸς] καὶ καπνὸς
952. ἐλάταισιν δ'] ἐλάταισι δ'
953. Κρύψει] κρύψῃ
957. Οὐκ οὖν] οὐκοῦν
Ibid. ἀποστέλλει φύλαξ;] ἀποστέλλῃ φύλαξ.
958. λήψει δ'] λήψῃ δ'
960. γὰρ αὐτῶν εἰμ'] γάρ εἰμ' αὐτῶν
963. εἶμ' ἐγὼ] εἴμ' ἐγὼ
968. τοιάσδ'.] τοιάσδε.
969. ἔρχει] ἔρχῃ
975. λύσσας] λύσσης
985. Τίς ὅδε] τίς δ' ὅδε
984. ἔμολ', ἔμολεν,] ἔμολεν
992. λαιμῶν] δαίμων
997. μανείσᾳ] μανεῖσα
1001. εἰς] εἰ
1003. τὸ σοφὸν] τὸν σοφὸν
1004. ἀεὶ] αἰεὶ
1006. ἆμαρ] ἦμαρ
1012. λαιμῶν] δαίμων
1015. πολύκρανος] πολύκρανός γ
1018. θηραγρέτᾳ] θηραγρέτα,
1022. πεσόντι] πεσόντα
1023. ηὐτύχεις] εὐτύχεις
1028. Τί δ' ἔστιν;] τί δ' ἐστιν;
Ibid. τι μηνύεις] τὶ μηνύεις
1030. Ὦναξ] ὦ ναξ
Ibid. φαίνει] φαίνῃ
1031. φῄς;] φῄς;
Ibid. ἢ 'πὶ] ἢ 'πὶ
1039. ἔνεπε] ἔννεπέ
1047. ἐκ ποδῶν] ἐκποδὼν
1048. ὁρῶμεν] ὁρῶμεν,
1051. καθῆντ',] κάθηντ',
1054. αἱ δ'] αἵδ'
1058. μόθων] νόθων.
1059. ἢ 'λάτην] εἰς ἐλάτην
1064. ἐκυκλοῦτο δ'] κυκλοῦτο δ'
1065. περιφορὰν ἕλκει δρόμου,] περὶ φορὰν ἕλκει δρόμου,

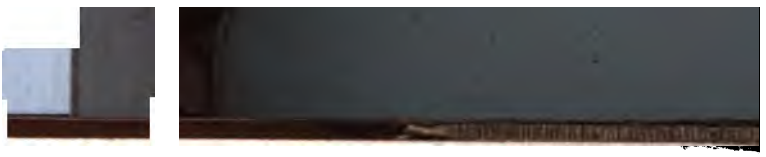

1070. μὴ ἀναχαιτίσειέ] μὴ 'ναχαιτίσειέ
1081. ἐστήριξε] ἐστήριξε
1084. αἱ δ'] αἵδ'
1086. ὁ δ'] δ' (i. e. ὅδ')
1088. ἥσσονα] ἥσσονες,
1089. ὀρομήμασι,] ὀρμήμασιν,
1094. καταιβόλους] καταβόλους
1097. ἄλλαι] ἄλλοι
1098. οὐχ ἥνυταν.] οὐκ ἤνυταν.
1100. λελημμένος.] λελαμένος.
1106. μηδ'] μήδ'
1111. ἐμάνθανε.] ἐμάνθανεν.
1112. ἰερία] ἱέρια
1113. προσπίτνει] προσπίτνοι
Ibid. κόμης] κόμας
1118. μηδὲ] μὴ δὲ
1120. ἡ δ'] ἥδ'
1121. χρὴ] χρὴ
1130. ἐτύγχανεν] ἐτύγχανε
1131. αἱ δ'] αἵδ'
Ibid. ἔφερε δ'] ἀνέφερε δ'
1132. ἡ δ'] ἥδ'
1134. σάρκα] σάρκας
1135. ὑπὸ στύφλοις] ὑπὸ στυφλοῖς
1136. τὸ δ'] τόδ'
1139. πήξας'] πήξασ'
1143. τοῦνδ',] τόνδ'
1146. τῇδ'] Deest in Aldina.
1149. οἶμαι· ταυτὸ] οἶμαί γ' αὐτό,
1151. Βάκχιον,] βακχεῖον.
1153. † Πενθέως.] τοῦ Πενθέως.
1155. Αἶδαν] ἀΐδαν
1159. ἐξεπράξατε] ἐξεπράξατο
1160. εἰς γόον,] εἰς γόνον,
1164. εἰς δόμους] εἰς δρόμους
1167. ὀρθοῖς] ὀρθεῖς
1170. μακαρίων θήρων.] μακάριον θήραμα.
1175. ἀλν,] νιν
1177. προῶτά γ';] προῦτά γε;
Ibid. Ἐμόν] ἐμὸν ἐμὸν
1178. Κλῃζόμεθ'] κλῃζόμεσθ'
1179. De personis vide annotationem.
Ibid. Τίς ἄλλα;] τὶς ἄλλα
1181. θηρός.] θηρός;
1182. Μέτεχε νυν] μέτοχε νῦν
1185. ἄρτι γέρυν,] ἀρτιγένυν
1186. Agavae tribuitur in Aldina.
Ibid. φοβη.] φόβῳ.
1188. σοφὸς σοφῶς] σοφὸς σοφὸς
1189. ἐπὶ θῆρα] ἐπὶ θήρα
1193. ματέρ'] ματέρα
1195. κεκλησαν] κεκλησαι
Ibid. ΧΟ. Ἀγάλλει;] Ἀγ. ἀγάλλῃ.
1196. 1197. Choro tribuuntur in Aldina.
1196. καὶ [φανερὰ] φανερὰ καὶ
1204. λευκοπήχεσι] λευκοπήχεων
1206. μάτην;] μάτην.
1207. τόνδε δ'] τόνδέ θ'
1210. ποῦστιν;] ποῦ 'στιν;
Ibid. αἱρίσθω] αἱρίσθω
1211. πηκτῶν πρὸς οἴκους] αἰκτῶν πρὸς οἴκων
1218. πέδῳ,] πέσῃ,
1221. εἴσω] ἔσω
1223. Βακχῶν πάρα.] βακχῶν πάρα.
1225. Ἀρισταίῳ] ἀριστέα
1228. τὴν δ' εἶπέ τις] τήνδ' εἶπέ τις
1229. ἄκρανε'] ἄκραν τ'
1243. ἐξειργασμένων.] ἐξειργασμένον.
1253. ὀργιγῶτ'.] ὀργιγῶτ'.
1255. σοί τ' ἐστὶ] σοί τ' ἐστι,
1256. ποῦστιν;] ποῦ 'στιν;
1259. διὰ τέλους] διατέλους
1264. τόνδ'] τῶνδ'
1265. ἓδ' αὐτός,] ἓδ' αὐτός,
Ibid. δοκεῖ;] δοκεῖ.
1267. πάρα;] πάρα.
1268. τυὔπος] τοὔπος
Ibid. γίγνεσθαι] γίνεσθαι
1270. σαφῶς;] σοφῶς;
1282. προσεικέναι;] προσεοικέναι;
1284. Ὠμογμένον] οἰμωγμένον
1288. κατέγνηται] κατεγνῶσθαι
1289. Ποῦ δ' ἔλιτ';] ποῦ δ' ἔλιπ',
Ibid. ἢ κατ' οἶκον;] ἢ κατ' οἶκον;
1296. Τρίν γ'] τρὶν γ'
1299. συγκεκλημένον καλῶς;] συγκεκλημένον καλῶς.
1307. ἀνέβλεπ',] ἀνέβλεπεν.
1311. ἐλάμβανε.] ἐλάμβανεν.
1316. ἔμοιγ' ἀριθμήσει] ἐμοί γ' ἀριθμήσῃ
1317. θυγάνων] θυγάνα
1318. προσπτύξει,] προσπτύξῃ
1319. Τίς ἀθικεῖ,] τίς σ' ἀθικεῖ,
Ibid. γέρων;] γέρον,
1322. μέν εἰμ'] μὲν εἰμ'
1328. Baccho tribuitur in Aldina, quae nullam lacunam exhibet.
1328*. Deest in Aldina.
1334. ὅτ' ἄν] ὅταν
1336. σχήσουσι. εἰ δ' Ἄρης] σχήσουσί σε, εἰ Ἄρης

καθιδρύσει] κατιδρύσει
1344. 1346. Cadmo tribuuntur in Aldina.
Ἐγνώκαμεν] ἔγνωκα μὲν
ἐπεξέρχει] ἐπεξέρχῃ
ὑμῶν,] ἡμῶν
οὑμὸς] ὁὑμὸς
Deest in Aldina.
στερεῖσα] στερηθεῖσα,
πατρία] πατρῴα
Στένομαί] στέρομαί
Κἀγὼ σὲ,] κἀγὼ

1370. κασιγνήτας.] κασιγνήτους.
1371. Δεινῶς, δεινῶς τήνδ' αἴκειαν] δεινῶς γὰρ δεινῶς τάνδ' αἰκίαν
1373. ἔφερεν.] ἔφερε.
1375. ἀγέραστον] ἀγέρατον
1377. ὦ μελέα] ὦ μελέα καὶ σύ γε
1378. χαλεπῶς δ'] χαλεπῶς
1380. ληψόμεθ'] λήψωμ'
1382. μιαρός μ' ἐσίδοι.] μιαρός;
1384. θύρσου] θύρσος
1389. ηὗρε] εὗρεν

ΓΕΝΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΣ[a].

Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς υἱὸς ἐγένετο Μνησάρχου[b] καὶ Κλειτοῦς[c] λαχανοπώλιδος. Ἀθηναῖος μέν, ἐγεννήθη δὲ ἐν Σαλαμῖνι ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ἑβδομηκοστοπέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὅτε ἐναυμάχησαν τοῖς Πέρσαις οἱ Ἕλληνες. ἤσκησε δὲ παγκράτιον ἢ πυγμήν, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χρησμὸν λαβόντος, ὅτι στεφανηφόρους ἀγῶνας νικήσει. καὶ φασὶν αὐτὸν Ἀθήνησι νικῆσαι. ἀναγνοὺς δὲ, ἐπὶ τραγῳδίαν ἐτράπη. καὶ πολλοὺς προσεξεῦρε[d] λόγους, φυσιολογίας, ῥητορείας, ἀναγνωρισμούς, ὡς δὴ ἀκουστὴς γενόμενος Ἀναξαγόρου καὶ Προδίκου καὶ Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους. ἑταῖρος δὲ δοκεῖ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιηκέναι τινὰ[e], ὡς φησὶ Τηλεκλείδης· Μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος Φρυγικόν τε δρᾶμα καινὸν Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτης ὑποτίθησιν[f]. οἱ δὲ τὰ μίλη

a Nunc primum, ni fallor, in lucem prodit haec Euripidis vita e bibliotheca Collegii Ambrosiani, quod Mediolani est. Codicis nota est A. 104. Leguntur in eo primae tres Euripidis tragoediae a recentiore manu satis mendose scriptae. Unde venerit in Ambrosianam bibliothecam, prima pagina declarat his verbis: *Hic codex optimae notae fuit emptus Pisis a Gratia Maria Gratia V. Cl. nomine Ill.mi Card. Federici Borromaei Ambros.ae Bibliot.ae fundatoris anno M. D. I. X. C.* (1591.) Vita Euripidis ex eodem fonte derivata est, ex quo illam, quae in Aldina editione legitur, hausit Thomas Magister. Sed utraque nonnulla sibi propria habet, quibus altera careat.

b Sic MS. et infra *Μνησταρχίδης*. Rectius, ut videtur, Euripidis pater *Mnesarchus*, filius *Mnesarchides* a plerisque appellatur.

c MS. *κλυτοῦς* supra scripto *ι*.

d MS. *προεξεῦρε*.

e Haec non optime procedunt. Vide an legendum: *ὡς δὴ ἀκουστὴς γενόμενος Ἀναξαγόρου καὶ Προδίκου καὶ Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους ἑταῖρος. δοκεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιηκέναι τινά.* Sed malo: *ἑταῖρος δὲ δοκεῖ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος [γεγονέναι], καὶ συμπεποιηκέναι τινά.* Mnesilochi nomen e sequentibus irrepsisse videtur.

f Diogenes Laërtius II. 18. *ἰδόκει δὲ συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος οὕτω φησί· Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ' Εὐριπίδου, | ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι. καὶ πάλιν· Εὐριπίδης*

αὐτῷ φασὶν Ἰοφῶντα ποιεῖν ἢ Τιμοκράτην Ἀργεῖον. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ζωγράφον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι αὐτοῦ πινάκια ἐν Μεγάροις· γενέσθαι δὲ αὐτὸν καὶ πυρφόρον τοῦ Ζωστηρίου Ἀπόλλωνος· γεννηθῆναι δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ Ἑλλανικὸν, ἐν ᾗ ἐνίκων τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν οἱ Ἕλληνες· ἄρξασθαι δὲ ἀγωνίζεσθαι, γενόμενον ἐτῶν εἰκοσιέξ[g]. μετέστη δὲ ἐν Μαγνησίᾳ[h], καὶ προξενίᾳ[i] ἐτιμήθη καὶ ἀτελείᾳ[k]. ἐκεῖθεν δὲ εἰς Μακεδονίαν περὶ Ἀρχέλαον γενόμενος διέτριψε, καὶ χαριζόμενος αὐτῷ, δρᾶμα ὁμωνύμως ἔγραψε. καὶ μάλα ἔπραττε[l] παρ' αὐτῷ, ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν διοικησέων ἐγένετο. ἐλέγετο δὲ καὶ βαθὺν πώγωνα θρέψαι, καὶ ἐπὶ τῆς ὄψεως φακοὺς ἐσχηκέναι· γυναῖκα δὲ γῆμαι, πρωτὴν Μελιτὼ, δευτέραν δὲ Χοιρίλην. καὶ υἱοὺς κατέλιπεν τρεῖς, Μνησταρχίδην πρεσβύτερον, ἔμπορον· δεύτερον δὲ Μνησίλοχον, ὑποκριτήν· νεώτερον δὲ Εὐριπίδην, ὃς ἐδίδαξε τοῦ πατρὸς ἔνια δράματα. ἤρξατο δὲ διδάσκειν ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, κατὰ[m] Ὀλυμπιάδα ὀγδοηκοστὴν πρώτην.

Σωκρατόγομφος. Menagius ᾧ καὶ τὰ φρύγων' ὑποτίθησι Σωκράτης. Sic etiam Piersonus apud Valckenarium Diatrib. p. 14. Pro Μνησίλοχος legendum censet Menagius Μνησίμαχος tam apud Laërtium quam apud Aristophanis interpretem ad Av. 471. quia Mnesilochi comici nulla alia mentio fiat, Mnesimachi vero apud Athenaeum saepius, semel apud ipsum Laertium VIII. 37. Sed Mnesimachus mediae comoediae poëta fuisse dicitur, neque novae Euripidis fabulae meminisse potuit. Equidem Laërtii verbis cum hac Euripidis vita collatis, neque Μνησίλοχος neque Μνησίμαχος apud Laërtium scribendum puto, sed Τηλεκλείδης. Fuit enim Teleclides veteris comoediae scriptor haud ignobilis. Mnesilochus Euripidis socer fuit, ex Aristophanis Thesmophoriazusis satis notus: nec mirum, si eum cum genero derisit Teleclides, cujus verba, modo ejus sint, aliis corrigenda relinquo.

g Rectius Thomas Magister: ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσι γεγονώς. Olympiadis enim LXXXI. annus primus, Euripidis vicesimus quintus fuit. Sed neuter recte, Siquidem eo anno, ni fallor, non tragoedias docere coepit Euripides, sed primum praemio donatus est. Quum non nisi eorum, quibus delatum erat primum, secundum aut tertium praemium, mentio in Didascaliis facta videatur, nemini, qui post Euripidem vixerit, facile constare potuit, quot infelices fabulas ille ante Peliadas docuisset. Nescio quo auctore Gellius XV. 20. tragoediam scribere natum annos duodeviginti eum tradat.

h MS. ἐν μαγνησίῳ.

i MS. προξένῳ.

k MS. ἀτελίᾳ.

l Excidisse videtur εὖ, λαμπρῶς, aut ejusmodi aliquid, ante ἔπραττε. [μεγάλα V. D. in *the class. Journal* No. XLVI. p. 402. *ED. LIPS.*]

m Addidi κατὰ.

πρῶτον δὲ ἐδίδαξε τὰς Πελιάδας[n] ἔτει πρώτῳ[o], ὅτε καὶ τρίτος ἐγένετο. τὰ πάντα δ' ἦν αὐτῷ δράματα ϟβ'. σώζεται δὲ οη. τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης[p], Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους[q]. ἐτελεύτησε δὲ, ὡς[r] φησὶ Φιλόχορος, ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονώς· ὡς δὲ Ἐρατοσθένης, οε· καὶ ἐν Μακεδονίᾳ ἐτάφη. κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ ἐν Ἀθήνησιν ἐγένετο, καὶ ἐπίγραμμα ἐπεγέγραπτο[s], Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου ποιήσαντος, ἢ Τιμοθέου τοῦ μελοποιοῦ·

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου. ὀστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδών. ἡ γὰρ δέξατο τέρμα βίου[t].
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῆναι[u]. πλεῖστα δὲ Μούσας
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει[x].

n MS. πελειάδας. Peliadas igitur docuit Euripides XXIV. annis ante Medeam, quae superstitum ejus fabularum antiquissima videtur. Hinc, opinor, explicandum, quod de Peliadum prologo dixi ad Med. 693=676.

o Verba ἔτει πρώτῳ supra post verba ὀγδοηκοστὴν πρώτην collocanda videntur.

p MS. γέννης. Valckenarius Diatrib. p. 15. *Ad Tennem unicum fragm. refertur: duo sunt diversorum senarii:* Stobaeus Gesneri p. 30, 39. *eorum alterum exhibet tanquam ex* Euripidis Tenne: *in* Τεννε *vel* Τημε. *latet opinor* Τημένῳ· *alterum tanquam* Sophoclis, Σκαιοῖσι πολλοῖς εἰς σοφὸς διόλλυται· *quem Sophocleum esse ipsa etiam indicat verborum scriptura:* Tennes *tamen, quod minime negem, aptam Tragoediae praebere potuit materiem; sed, quantum recordor, nullius drama hoc nomine memoratur alibi.* Tragoediam Tennem fuisse satis constat e grammatici nostri verbis.

q Valckenarius Diatrib. p. 197. *De Pirithoo dubitatum, utrum* Euripidis *esset drama, an* Critiae, *liquet ex* Athen. *XI, p.* 496. *B.* Solus, quod sciam, hic grammaticus Rhadamanthum Euripidi abjudicavit.

r Addidi ὡς.

s MS. γέγραπτο.

t Sic Thomas Magister, quem in sequentibus etiam sequor. MS. vero: γῆ μακεδόνων, ᾗπερ ἐδέξατο τὸ τέρμα τοῦ βίου.

u MS. πατέρες δ' ἑλλάδος ἀθῆναι.

x MS. ἔχειν.

ADDENDA.

De repetita Baccharum editione et indiciis correctionis in Bacchis coniecturas protulit Boeckhius in libro de Aeschylo, Sophocle, Euripide p. 297. et p. 306. et seqq. Quem librum Elmsleius aliique docti Britanni non vidisse videntur.

V. 1. Neglexit Elmsleius multo graviorem, quam scholiastes Hephaestionis est, sententiae suae auctorem Priscianum vol. II. p. 48. ed. Krehl., ubi haec verba, ἥκω Διὸς ταῖς τήνδε Θηβαίαν χθόνα | Διόνυσος, afferuntur. Krehlius: , Pro Θηβαίων e Cod. Monac. (182.) Edd. Ven. 2. Asc. Iunt. Bas. Colon. Θηβαίαν recepi. Ed. Erph. nihil exhibet, quam ἥκω Διὸς παῖς.

V. 13. V. Boeckh. p. 309. quem sententiam mutasse putamus. Non nisi ab infimae aetatis scriptore dici potuit πανευκλεής.

V. 20. et seqq. Boeckh. p. 311. Sed verum vidit Piersonus.

V. 41. Quid tanto molimine opus, eoque tam parum probabili? In Palatini codicis scriptura si quid latet, vix id aliud esse potest quam futuri temporis infinitivus, hic tamen non probandus, ἀπολογήσεσθαι. Puncta ad α litteram pertinentia proximis litteris appinxit librarius facili lapsu calami.

V. 64. Ἀσίας ἀπὸ γᾶς. Vid. Naekii Choerilea p. 117.

V. 94. — 104. Boeckh. p. 317.

V. 103. Boeckh. p. 311.

V. 126. — 129. Boeckh. l. l.

V. 131. Lobeck. de morte Bacchi II. p. 2.

V. 135. Non praetermitti debebat ab Elmsleio, Matthiaeum post Διόνυσος commatis signo orationem recte distinxisse.

V. 141. Cod. Pal. σὺ οἵ. Conf. Hermann. ad Sophocl. Trachin. p. 49.

V. 151. Quod ex codice Laurentiano protulit Elmsleius

ἐπευάσμασιν, id ipsum de coniectura scribi iusserat Valckenarius ad Theocriti Adoniazus. p. 275. C. Non indicatum hoc est in accurato indice Heindorfii. — Deinde non annotavit Elmsleius etiam in aliis libris post ἐπιβρέμει addita esse illa, ἐπὶ λιγειᾷ ἤχει, de quibus coniecturam protulit Boeckhius p. 312. nobis non probatam.

V. 314. seq. Boeckh. p. 321.

V. 314. Fugit Elmsleium, ἀλλ' εἰ τῇ φύσει coniecisse Berglerum ad Aristophanis Plutum, p. 145. ed. Beck.

V. 318. Boeckh. p. 303.

V. 337. τὸ Ἀχταίων ἀναλογώτερόν ἐστι φυλάττον τὸ ω̄ ἐν τῇ γενικῇ, οἷον ὁρᾷς τὸν Ἀχταίωνος ἄθλιον μόρον· (Bacch. 210.) τοῦτο γὰρ παρώνυμόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τῶν συνθέτων εἰς ος· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀκτή γέγονεν ἀχταῖος καὶ ἀχταίων, ὅταν δὲ γίνηται διὰ τοῦ ο̄, οἷον Ἀχταιονός τε μητρὸ Αὐτονόην λέγω, γνῶθι ὅτι διὰ τὸ μέτρον συνεστάλη τὸ ω̄ εἰς τὸ ο̄ ἐν τῇ γενικῇ. Choeroboscus ad Theodos. apud Bekker. in Anecdot. vol. III. p. 1313.

V. 419. Εἰρήναν hic non magis mutandum videtur quam Εἰρήνα in eodem metri genere in Heraclidis v. 372.

Εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει.

Scilicet tragicorum oratio Dorica nonnullis rebus differt ab hominum Spartanorum sermone.

V. 449. Boeckh. p. 324.

V. 451. Boeckh. p. 325.

V. 455. Boeckh. p. 312.

V. 525. seqq. Boeckh. p. 319.

V. 708. Boeckh. p. 325.

V. 1065. De Aldina h. v. scriptura vid Erfurdt. apud Hermann. ad Sophoclis Trachin. p. 27.

INDEX AUCTORUM.

Achilles Tatius Isagog. in Arat. 68.
Aelianus 91. 92. 95.
Aeschines orator 94.
Aeschylus.
  Agamemnon 28. 68. bis. 72. 74. 101. 134.
  Choephorae 9. 90. 187. 155.
  Eumenides 51. 73. 93.
  Persae 9. bis. 86. 88. 98. 105. 137. 138. 139. 154.
  Prometheus 53. 55. 60. 68. 101. 109. 121. 139. 148.
  Septem ad Thebas 9. 79. 104. 121. 126. 135. 163.
  Supplices 11. 88. 114. 121.
  Fragmentum 88.
Alcaeus 153.
Alexis. Vid. Athenaeus.
Amphis. Vid. Athenaeus.
Anaxippus. Vid. Athenaeus.
Apollodorus 153.
Apollonius Rhodius 145.
Apsines 157.
Archilochus 134.
Aristophanes.
  Acharnenses 50. 64.
  Aves 134.
  Ecclesiazusae 31. 32. 40. 50. 134. 152.
  Equites 102. 107. 109. 129. 156.
  Lysistrata 16. 30. 66. 118. 154.
  Nubes 21. 40. 86. 99.
  Pax 51. 69.
  Plutus 40. 67. 118.
  Ranae 19. 45. 49. 50.
  Vespae 36. 152.
  Fragmentum 68.
Aristoteles 68. 150.
Athenaeus 21. 48. 88. 95. 136.
Athenaei Alexis 80.
—— Amphis 85.
Athenaei Anaxippus 8.
—— Diphilus 66.
—— Epinicus 91.
—— Theopompus 50.
—— Timocles 49.
Attius 5. 12. 45.
Bacchylides 98.
Bekkeri Anecdota 80. 83. 86. 134. 139. 160. 161.
Callistrati statuarum descriptio 37.
Chaeremon 68.
Clemens Alexandrinus 25. 63. 114.
Demosthenes 113. 139. 155. 156.
Diogenes Laertius 106. 148. 172. 173.
Diphilus. Vid. Athenaeus.
Epinicus. Vid. Athenaeus.
Etymologicum M. 68. 77. 87. 151. 159.
Euripides.
  Alcestis 13. 21. 100. 114. 118. 123. 137. 138. 154.
  Andromacha 35. 36. 51. 62. 67. 81. 83. 85. 98. 99. 100. 102. 103. 109. 113. 156. 157.
  Cyclops 19. 20. 30. 35. 42. 45. 52. 64. 87. 88. bis. 93. 102. 109. 127. 133. 134.
  Electra 19. 56. 60. 61. 73. 81. 92. 93. 96. 103. 110. 118. 136.
  Hecuba 29. 35. 40. 42. bis. 53. 65. 69. 75. 90. 99. 92. 103. 104. 113. 114. 124. 135. bis. 138. bis. 156.
  Helena 16. 19. 23. 28. 29. 31. 38. 40. 41. 50. 53. 74. 75. 76. 92. 95. bis. 98. 109. 112. 114. 115. 120. 121. 140. 143. 155. 161. 164.
  Heraclidae 22. 30. 38. 52. 62. 72. 80. 81. 95. 102. 103. 113. 126. 135. 136. bis. 137. 157.
Hercules furens 18. 38. quater.

46. 51. 54. 60. 64. 69. 79. 80. 82. 85. 88. 100. 109. 112. 118. 121. 124. 132. 143. 148. 153.
Hippolytus 47. 48. 49. 50. 63. 70. 76. 78. 81. 83. bis. 96. 103. 118. 119. 131. 146. 152. 154.
Ion 15. 28. 32. 45. 53. 54. 63. 68. 71. 72. 84. 86. 87. 93. 100. 102. 105. 107. 108. 111. 114. 115. 116. 125. 133. 134. 150. 161.
Iphigenia Aulidensis 38. 40. 43. 53. 61. 66. 80. 84. 89. 105. 107. 116. 117. 128. 140. 145.
Iphigenia Taurica 30. 49. 59. 60. 61. 62. 73. 74. 76. 81. 91. 94. 97. 99. 101. 107. 115. 119. 124. 132. bis. 133. 135. 136. 138. 139. 144. 148. 161. 163. 164.
Medea 40. 52. 66. 75. 84. bis. 90. 93. 97. 98. 101. 105. 107. 109. 126. 127. 148. bis.
Orestes 25. 30. 37. 38. 41. 52. 69. 78. 86. bis. 87. 101. 102. 110. 131. bis 135. 138. 145. bis. 156. 158. 165.
Phoenissae 13. 25. 29. 32. 33. 42. 45. 47. 51. 69. 71. 88. 93. 118. 119. 126. 136. 140. bis. 147. bis.
Rhesus (incerti auctoris) 9. 27. 29. 49. 68. 81. 89. 85. 86. 95. 108. 118. 119. 151.
Supplices 9. 33. 38. 41. 52. 63. 84. 85. 86. 94. 108. 115. 118. 126. 133. 153. 155.
Troades 16. 69. 76. 108. 124. 140. 155.
Fragmenta 22. 33. 55. 68. quater. 81. 110. 112. 124. 128. 158.
Euripidis Vita ex cod. edita 172. 173.
Eustathius ad Homerum 95. 143.
Gellius 55. 178.
Gregorius. Vid. Pseudogregorius.
Harpocratio 75. 150.
Hermogenes 158.
Herodotus 40. 69. 73. 75. 80. bis. 93. 94. 101. 108. 128. 130. 132. 135. 157. 159. 165.
Hesiodus 58. 136. 150.
Hesychius 23. 25. 38. 40. bis. 65. 79. 82. 83. 86. 87. 91. 128. 130.
Homerus 30. bis. 52. 58. 62. 86. 100. 103. 109. 120. 125. 160.
Horatius 66. 140.
Ionnes Nicolai 24.
Longinus 93.
Lucianus 55. 89. 114. 154. 1
Macrobius 91.
Malala 11.
Marmor Sandvicense 49.
Maximus ad Dionys. 165.
Menander 47.
Nonnus 70. 125. 130. 131.
Novum Testamentum 164.
Oppianus 24. 41. 48.
Origenes contra Celsum 66.
Ovidius 95. 158.
Pausanias 54. 69. 96.
Philo Judaeus 65.
Philochorus 174.
Philostratus 5. [Vid. class. Jo N. XLVI. p. 404.] 48. 90. 9
Photii Biblioth. 6.
Photii Lexicon 79. 136.
Pindarus 49. 77. 101.
Plato 80. 93. 111.
Plutarchus 8. 12. 16. 38. 4 bis. 47. 55. 66. 89. 98. 142
Pollux 116. 129.
Polyaenus 142.
Pseudogregorius Christ. Pa 13. 20. 61. 64. 85. 89. 117. 128. 132. 138. 139. 157. 1
Scholiastes Aeschyli 4.
Scholiastes Aristophanis 4. 68. 82. 99. 112. 129. 157. 173.
Scholiastes Demosthenis 19.
Scholiastes Dionysii Periegeta
Scholiastes Euripidis 44. 6 86. 116. 135. 140.
Scholiastes Hephaestionis 12
Scholiastes Homeri 19.
Scholiastes Pindari 11. 159.
Scholiastes Sophoclis 4. 131.
Servius ad Virgilium 5.
Sextus Empiricus 106. 114.
Sophocles
Aiax 33. 44. 45. 49. 50. 6 100. 104. 137.
Antigona 17. 45. 46. 51. 5 105. 111. 114. 127. 136. 139.
Electra 31. 32. 52. 55. 67. bis. 100. 109. bis. 119. 13 138. 144. 156.
Oedipus Coloneus 9. 11. 30 33. 47. bis. 55. 61. 80. 99. 114. 138. ter. 148. 163.
Oedipus Tyrannus 20. 26.

80. 84. 89. 60. 65. 69. 71. 72. 81. 84. 85. 87. 89. 93. 100. 102. bis. 105. 107. 109. 128. 133. 135. 137. 143. 148. 151. 154. 159. 160. 162.
Philoctetes 48. 52. 102.
Trachiniae 70. 88. 138. bis.
Fragmenta 21. 136.
Stobaeus 46. 53. 106. 149. Nicolai comici fragmentum 9.
Strabo 14. 15. 73. 127.
Suidas 4. 5. bis. [Vid. classic. Journal N. XLVI. p. 404.] 65. 91. 94. 132. 149.
Synesius 47.
Teleclides 123.
Themistius 34.
Theocritus 63. 94. 120. 121.
Theognis 111.
Theopompus. Vid. Athenaeus.
Thomas Magister 173. 174.
Thucydides 91. 116. 117.
Timocles. Vid. Athenaeus.
Virgilius 95. 114. 120.
Xenophon 40. 123.
Zenobius 101.

INDEX GRAECUS.

A 103.
Ἀγανὴ, Ἀγανύη 40.
ἄγκος 128.
ἀγμὸς 132.
ἀγρεὺς 145.
αἰγχόνη 38.
ἀδρὸς 8.
αι correptum ante vocalem apud comicum 49.
αι et ε confusa 81.
Αἴας 68.
αἰετὸς, ἀετὸς 97.
αἰκεία 163.
αἷμα, caedes, 25.
αἴσσειν 26.
ἄκραντα 59.
ἄκραντα ἀκούειν 148.
Ἀκταίονος, Ἀκταίωνος 40. 49. 133. 176.
Ἀκτέων 49.
Ἀλκμέων 49.
Ἀλκμεωνίδης 49.
ἀλλάσσειν εἶδος, τύπον 158.
ἀλλ' ὅμως in fine orationis 126.
ἅμα ἐν, ἅμα σὺν 150.
ἅμαρ 114.
Ἀμφίων 68.
ἄν cum futuro 83.
ἀναβλέπειν 155.
ἀναίνομαι 38.
ἀναπάλλειν 27. 145.
ἀναχαιτίζειν 131.
ἀνολολύζειν 11.
ἀνύτειν 133.
ἄξιος, Ἄξιὸς 74.
Ἀπόλλων 68.
ἀπολογηθῆναι 13.
ἄπορος 101.
ἀπροφάσιστος 123.
Ἄρειος, Ἄρεως 44.
ἅρμὸς 132.
ἄρσην femininum 70.
ἄρχειν τινὸς, ἄρχειν τινὰ 14.
ἄστεος, ἄστεως 107.
Ἀσωπὸς, Ἀίσωπὸς 96.
αὐσωφρονεῖν 46.
αὐτὰρ δὴ 69.
αὐτάρ τοι 69.
αὐτελία 178.
αὐγάζειν 77.
αὐγάζεσθαι 77.
αὔξεσθαι i. q. τιμᾶσθαι 94.
αὐτὸ δείξει, αὐτὸ σημανεῖ 119.
αὐτὸν et similia de prima et secunda persona usurpata 92. 93.
αὐτὸς 151.
αὐχεῖν 45.
ἀφρονεῖν 47.
ἀχάλινον στόμα 55.
Ἀχελῷος 81.
β et μ confusa 11.
βακχεύειν 21.
Βακχεὺς 81.
βάκχιος 45.
βακχιοῦσθαι 21.
βάκχος 81.
Βάκχος 66.
βεβλήσομαι 156.
Βοιωτὸς 68.
εἰς βόλον ἔρχεσθαι, παθίστασθαι 108.
βόστρυχα 97.
βοτρυώδης 8.
βυρσοτενὴς 28.
βυρσότονος 28.
βύσσινος 105.
γὰρ in orationis exordio 64.
γαυριᾶν 139.
γαυροῦσθαι 139.
γελᾶν cum dativo 107.
γίνεσθαι 112.

ικειν 112.
9.
λη 94.
; 112.
apodosi 80.
ıst plures voces collocatum

:, δέρος 106.
cum coniunctivo 50.
ριθμῶν, διὰ σπουδῆς, al. 60.
ἐν 91.
θιέναι 81.
ταξ 121.
ἀσασθαι 49.
ι χάριν 92.
ιτῆς 151.
ρέφης 151.
ολεῖν 69.
αμβος 70.
τῆς 151.
77.
ἔχειν 156.
λαβεῖν pro δίκην δοῦναι 155.
νέτως 23.
πῦρ 8.
ισος αἰθέριος 131.
ισος ὠμηστὴς 25.
ισσος 17.
112.
ν 68.
λέγω, δόκησιν λέγω 81.
ινα 161.
ὸς 41.
ιμος, δύσχιμος 9.
αι confusa 81.
σὺ confusa 85.
n subiunctivo 34.

ι 152.
152.
ıpud Atticos semper futurum

κ 58. 176.
η κουροτρόφος 58.
102.
nissum 83.
νειν cum accusativo 128.
ειν 101.
η 68.
geminatum 120.
εῖν 69.
οι 22.
ινυσθαι 13.
ον, ἐνδυτὸν 21. 96.
τὸς 68.

ἐνιέναι 108.
ἔνθυμος 150.
ἔνοσις 76.
ἔξαρχος 26.
ἐξομόργνυσθαι 50.
ἐξυπειπεῖν 151.
ἐπαινέσομαι 145.
ἐπαινέσω 145.
ἐπαινήσομαι 145.
ἐπέχειν 136.
ἐπιστολὴ 60.
ἐπιτήδειος 68. 69.
ἐρέπτειν 48.
Ἐρυθραὶ 96.
ἔρχεσθαι χέρας 152.
ἐς, εἰς 47.
ἐς apud tragicos nunquam in iambico metro media pedis trisyllabi syllaba est 102.
ἐς ἐμὲ apud tragicos 102.
ἑσμὸς, ἐσμὸς 91.
ἔστ' vel ἐστ' in initio quinti pedis senarii tragici 38.
ἔσω, εἴσω 148.
ἔτι 89.
ἔτι. collocatio huius voculae 81.
εὐαγὴς 86.
εὐάγητος 86.
εὐάζειν 127.
εὐάζειν, εὐάζεσθαι 16.
εὐαυγὴς 86.
εὐδαίμων 18.
εὔθηλος 94.
εὔθυμος 150.
εὐιάζειν 127.
εὔλειμος 132.
εὐμάρεια 135.
εὐοργησία 83.
εὐρύχορος 19.
εὐρύχωρος 19.
εὐτρεπὴς 60.
ἔχειν, *dare*, *praebere*, 153.
ἔχειν pro εἶναι 19.
Ζῆθος 68.
ᾔδεμεν, ᾔδετε 160.
ἡδέως nunquam disyllabum apud Atticos 103.
Ἠλεκτρυόνος, Ἠλεκτρυῶνος 138.
* ἡμίθραυστος 82.
ἦπου 116.
ἧσθαι. de constructione h. v. 12.
θαλερὸς 89.
θᾶσσον ἢ — sequente indicativo vel optativo sine ἂν 96.
θεὸς omissum 16.

Θηραγρέτης 125.
Θιασεύειν 54.
Θιασεύεσθαι 54.
Θιασοῦν 73.
Θιασεύεσθαι 18.
Θιασώτης 73.
Θίγειν, Θιγεῖν 44.
Θοάζειν 16. 35.
Θρανοῦν 82.
Θύασος 88.
Θυμοῦσθαι εἰς κέρας 95.
Θυοσκόος 36.
Θύραμβος 70.
Θύρσος 90.
Θυρσοφόρος 20.
ἰαχή. de prosodia h. v. 27.
Ἰέρεια 135.
Ἱερεία 135.
Ἱερία 135.
Ἴεσθαι 81.
Ἵνα cum futuro 164.
Ἵνα, *ubi*, 164.
Ἴχνος, *pes*, 136.
Ἴων 68.
καθιστάναι τελετάς 10.
καὶ μὴν — γε 102.
καίειν, κάειν 97.
καλλίνικος 139. 141.
καλλοκύργωτος 10.
κατάκοπος 12.
καταφανδεσθαι 49.
Θυμοῦσθαι εἰς κέρας 95.
κέρατα. de prosodia h. v. 115.
κηφὴν 161.
κισσινὸς 91.
κλείειν 97.
κλήειν 85.
κλῄζειν 143.
κλιτὺς 58.
κραταιβόλος 133.
κρατύνειν 85.
Κρονίδα 19.
κρυπτεύειν 112.
κυνηγέτης, κυναγέτης 50.
κυνηγία, κυναγία 49.
κυνηγὸς, κυναγὸς 49.
Κωρύκιον ἄντρον 73.
Κωρυκὶς πέτρα 73.
λακίζειν 154.
λακτίζειν πρὸς κέντρα 101.
λελάθημαι, λελημμένος 134.
λεύειν 77.
λήψωμαι 164.
λὶς 143.
λογγωτὸς 98.
Λοιδίας 75.
λοχεύεσθαι cum dativo 7.
Λυδίας 75.
λυμαίνεσθαι cum dativo 82.
Λύσσα 119.
μ et β confusa 11.
μαζὸς 90.
Μαινάδες 74.
μάκαρ femininum 74.
μαστὸς 90.
μαστὸς 90.
μελάγχειμος 9.
μελάγχιμος 9.
Μελάγωρος 68.
μέλος singulare nunquam i brum significat 10.
μὲν sine apodosi 46. 61.
μετιέναι δίκας, ἄκουσα 51.
μετιέναι δίκῃ 51.
μίλαξ 20. 21. 90.
μισεῖν cum infinitivo 58.
μόθων 129.
μὸσχος 87.
ν ἐφελκυστικὸν in fine ver 33. 37. 38.
ναρθηκοφορεῖν 21.
νάρθηξ 21. 90.
νυν in Attica poesi τῷ γέ quam subiicitur 11.
Νύση 73.
ναιτίζειν 98.
ξὺν, σὺν 14.
ὅδ' ἐγγὺς, τόδ' ἐγγὺς 8.
ὅθεν pro ἐκεῖσε ὅθεν 98.
οἰμώζειν. de augmento h. v.
ὅμως 100.
ὄνειδος, ὀνειδίζειν 84. 85.
ὁποῖος pro ποῖος 86.
ὅπως interrogativum 108.
ὀρθοῦν 142.
ὀρμᾶσθαι 150.
ὀρκάνη 79.
ὀρκάνη 79.
ὀσιοῦσθαι 17. 21.
ὅσσοιν 129.
ὅτ' ἄν 28.
οὐ cum subiunctivo et imperi soloecum 83.
οὐ γὰρ ἀλλὰ 99.
οὐ καιρὸς 152.
οὐκ οὖν, οὐκοῦν 31.
οὐ μὴ 100. 108.
οὐ — μὴ 47.
οὔνομα 48.
οὖρος pro ὄρος 119.

31.
89.
ιν, ὀφλεῖν 108.
58.
παιδὸς 156. 157.
κοπος 12.
λογὸν 116.
λογος 116.
ἔμοιγε, *mea sententia*, 56.
ναι cum accusativo loci 7. 8.
σθαι 88.
χετεύειν 65.
ικὸς 162.
ος 162.
ῶος 162.
χθονὸς 76.
εὺς 68.
73.
να et πέφυκα confusa 109.
ιέναι 109.
ιν, πιτνεῖν 135.
ης, πλανήτης 27.
ης cum dativo 10.
ς 27.
μέγα, πνεῖν μεγάλα, πνεῖν
αν 85.
χρως 162.
, *regio*, 15.
ενδρὴς 73.
ρυσα πεδία 9.
ρυσος 9.
42. 91.
94.
55.
94.
53.
άδες 86.
76.
fortasse, 62.
ιον, οἶσθά που, sine interatione 62.
ιν 114. 144.
ηθεὺς 68.
ίπιον 83.
ιθέναι σπουδὴν λόγου 86.
εῖναί τινα, τῇ δίκῃ 87.
ειν 35.
ς, πτυχὰς 15.
ειν 35.
42.
ν cum genitivo 133.
κομος 111.
ψ 119.
ῖν, εἰ — 47.
ξ 20. 21.
σπαργᾶν 90.
στένομαι 163.
στερεὶς, στερηθεὶς 161.
στηρίζειν 119.
στόχος 133.
στύφελος, στυφελὸς 139.
στύφλος, στυφλὸς 139.
σὺ et εἶ confusa 85.
συγκεραυνοῦν 134.
συγκραδαίνειν 134.
σὺν, ξὺν 14.
συνάπτειν 13.
συνθεῖναι λόγον 44.
σύνοχα 28.
συντείνειν 119.
σύντονος 110.
συντριαινοῦν 134.
συσκιάζειν signif. passiva 128.
σφας 40.
ταράσσειν φόνον 101.
τε et γε an secunda pedis trisyllabi syllaba in iambico metro esse possint 42. 43.
τε — δὲ 62. 124.
τέλει, ἐν τέλει 109.
τελεῖν εἰς 105.
τένων 116.
τί i. q. διὰ τί 103.
τί δ'; οὐ — 85.
τιθέναι αἷμα, φόνον 107.
χάριν θεῖναι, χάριν θέσθαι 92.
τίς, τί, sequente articulo 66.
τίνι τρόπῳ, τῷ τρόπῳ 154.
τὶς, τὶ apud Aldum plerumque pro τίς, τί 105. 106.
τὸ κατ' ἦμαρ 114.
τόδε i. q. οὕτως 105.
τοιγάρ νιν 11.
τόρνος 130.
τριαινοῦν 51.
τρίκορυς, τρικόρυθος 23.
ὕβρεις 38.
οὐδὲν ὑγιὲς 40.
ὑπεξακρίζειν 87. 88.
ὑπότασις 96.
Ὑσιαὶ 96.
φέρειν, φέρεσθαι, *spoliari*, 97.
φέρειν pro λαμβάνειν 56.
φέρομαι 152.
φευξοῦμαι 101.
φημι. de accentu 37.
φθονεῖν τινὰ τινὸς 104.
φοιτὰς 28.
φρονεῖν εἰς 47.
ἐν χειρῶν δίκῃ, ἐν χειρῶν νόμῳ 94.

χερμάδιον 155.
χερμάς 155.
χθὼν omissum 182.
χλοηρὴς, χλοήρης 20.
χλοηρὸς 20.
χροιὰ 62.
χρύσιος. de prosodia h. v. 20. 54.
χρυσορόας 27. 28.
χρυσόρροος 27. 28.
χωρὶς 147.
ὠ — ἰὼ 75
ὦμος 155.
ὥραν 93.
ὡς i. q. ἕως 30. 99.
ὡς δὴ 56.
ὥστε. de collocatione h. v. 4
ὦ τῶν, ᾧ τῶν, ᾧ 'τὼν 102.

INDEX LATINUS.

ıelous 70.
·es duarum personarum par-
sustinentes 140.
tiva in ωδης 8.
·bia in εἰ, ἰ 32.
·bia loci a nominibus regio-
m non derivant Attici 75.
hyli Bacchae 5.
hyli Pentheus 4.
hyli Xantriae 4. 5.
aestus in senario tragico 43.
aeus 162.
ulus pro pronomine relativo.
ctio 109.
ıentum temporale 88. 89. εὖ-
ν, ηὖρον 23.
ıenti omissio 8. 12. 93. 136.
7. 138.
n pietas 161.
hae nudis pedibus incedentes
has qui comici docuerint 5.
·hicus apparatus 12.
·hus nascens patrem cornibus
lneravit 20.
·hus varias belluarum formas
duens 125.
ınides 140.
nus campum Elysium ingre-
ens 159.
rem cum Rhea sive Cybele
nfundere solet Euripides 53.
phon 41.
posita verba πυριφλέγων, πυ-
πνέων, δακρυχέων, καρηκο-
ωντες 125.
eptio vocalis ante δμ 17.
eptio vocalis ante μν 17. 136.
7.
crasis, μὴ ἀναχαιτίσειε, μὴ ἀναχαι-
τίσειε 131.
cycnorum pietas 161. 162.
dativus duplex 49. 80.
deae χρυσόπτεροι 54.
Dirce Ismeni filia 70.
Duporti emendationes in Euripi-
dem 39. 40.
elisio diphthongi apud tragicos
104.
ellipsis. contraria ex contrariis
supplenda 109.
etymologiae nominum propriorum
apud tragicos 68.
Euripides deorum genealogias pro
arbitrio mutat 121.
Euripides quo anno tragoedias do-
cere coeperit 173.
Euripidis editio Aldina 51.
Euripidis editio Stibliniana 43.
Euripidis nulla tragoedia duo no-
mina habuit 7.
Euripidis Bacchae fabula quando
acta 4.
Euripidis Electra (Orestes) 7.
Euripidis Medea 174.
Euripidis Peliades 174.
Euripidis Pentheus 7.
Euripidis Phaedra (Hippolytus) 7.
Euripidis Pirithous 174.
Euripidis Rhadamanthus 174.
Euripidis Rhesus. de auctore h. f.
81.
Euripidis Tennes 174.
generis enallage, τέκνον φίλε et
similia 155.
genitivus in exclamationibus 40.
41.
ictus. ἂν, γὰρ, τε, μὲν, τις raro
ictum habent in tribracho vel

dactylo in versibus iambicis 51. 52.
Iophon 5.
linguae immoderatae poenae 56.
Luna Solis filia 70.
Maenades 14.
Mediae frigus 9.
Mnesilochus 173.
Mnesimachus 173.
Nemesis alata 54.
neutrum ad praecedens neutrum et femininum relatum 95.
neutrum cum plurali verbo 88.
nomina propria saepe ab librariis addita 140.
nominativi absoluti 136.
Pactolus 27.
Parnassus 73. flamma in Parnasso nocte lucens 45.
Penthei interitus 6.
Pentheum qui tragici docuerint 5.
praepositiones cum substantivis coniunctim scriptae, ut ξυμμόρφ pro ξὺν μόρφ 112.
praesens pro aoristo 90.
pronomen encliticum post vocativum 156.
Proserpinae sceptra 54.
Proverbia. ἓνα καλὸν, φίλον 111
πρὸς πέντρα λακτίζειν 101.
repetitio eiusdem vocabuli brev intervallo 84.
Ridolphus Cardinalis VII.
Semele 19.
senarii tragici in duo hemistichi aequalia distributi 127.
senarii tragici quorum singulis pe dibus vox absolvitur 118. sma paestus in primo pede, qui e augmenti accessione exsistit 13
Sophoclis Hippolytus (Phaedra) 7
subiunctivus cum interrogation 104.
substantiva in σύνη, σία 155.
substantiva in μία 42.
synizesis. ὄργια, καρδία, Ὀλυμπίου 121.
tautologiae exempla 80. 98.
Thebae. Ἠλεκτραι πύλαι 99.
Therapnae 128.
tmesis insolentior τινάσσων ἀνὰ θύρσον 72.
thyrsus 21.
thystlus 12.
thystus 12.
trieterides 24.

LIPSIAE
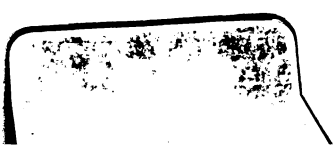
IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.